

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Bardugo'nun engin bir hayal gücü var." -Stephen King

ÇATAL YÜREK LEIGH BARDUGO

Leigh Bardugo

İsrail kökenli Amerikalı genç yetişkin ve fantastik edebiyat yazarı. En çok, Netflix'te gösterilen *Gölge ve Kemik*'in de dahil olduğu, 2012 yılında yayımlanmaya başlanan Grishaverse romanlarıyla tanınır. 2019 yılında Goodreads En İyi Fantazi Romanı Ödülü'nü kazanan *Dokuzuncu Cemiyet* ise Amazon tarafından dizi olarak uyarlanmaktadır. Bardugo'nun eserleri 22 dile çevrilmiş ve 50'den fazla ülkede yayımlanmıştır. Yazar, Captain Automatic isimli grubun solistliğini de yapmaktadır.

Çatal Yürek
Leigh Bardugo

Orijinal Adı: *Hell Bent*

İthaki Yayınları - 2546

Dizi editörü: Merve Çay

Yayınma Hazırlayan: Eren Abaka

Düzeltili: Ozancan Demirişik

Kapak Tasarımı: Keith Hayes

Kapak İllüstrasyonu: Sasha Vinogradova

Kapak Uygulama: Mehmet Büyüktuna

Harita: Rhys Davies ve WB

İllüstrasyon: Travis DeMello

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: B. Elif Balkın

1. Baskı, Şubat 2024, İstanbul

ISBN: 978-605-265-291-6

Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Nur Eren, 2024

© İthaki, 2024

© Leigh Bardugo, 2023

**Bu eser AnatoliaLit Ajans aracılığıyla New Leaf Literary & Media, Inc ile
yapılan anlaşmaya göre yayımlanmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.**

**İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com**

**Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625**

LEIGH BARDUGO

ÇATAL YÜREK

Çeviren
Nur Eren

Kahve falıma bakan Miriam Pastan için

Habersizdiler ben gelene kadar
Onlara yıldızların doğuşunu anlattım
Ve karanlık düzenlerini, sayıları da öğrettim onlara,
Bilginin kraliçesi. Onları eğittim.
Harfleri nasıl birleştireceklerini, onları nasıl köleleştireceklerini
İlhamın atasını, akla hizmet etsinler diye.

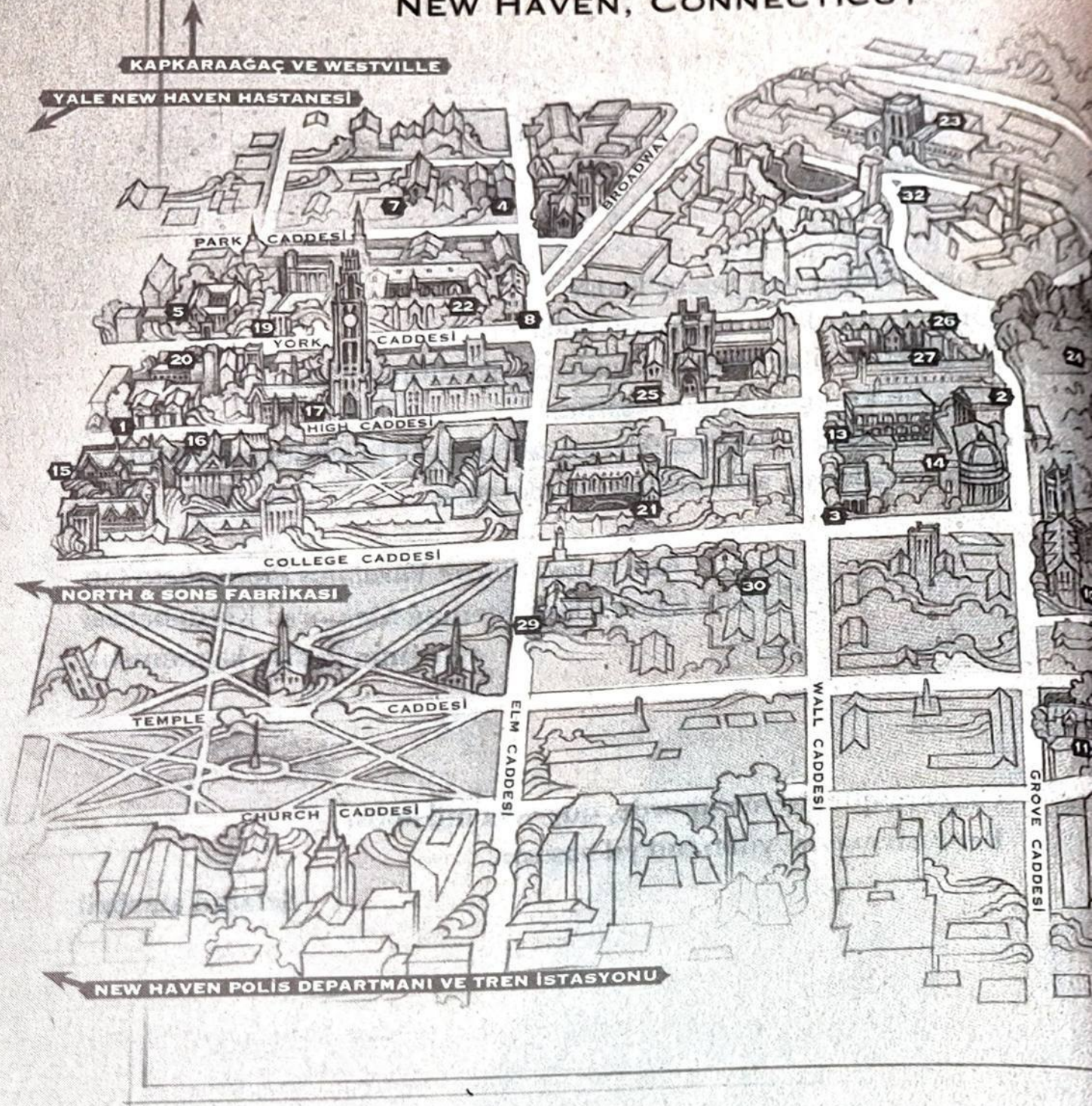
Aiskhylos, *Zincire Vurulmuş Prometheus*'tan
Yale Üniversitesi, Sterling Memorial Kütüphanesi
girişinin üstüne kazınmıştır.

Culebra que no mir morde, que viva mil anos.
Beni ısırmayan yılan bin yıl yaşasın.

Sefarad atasözü

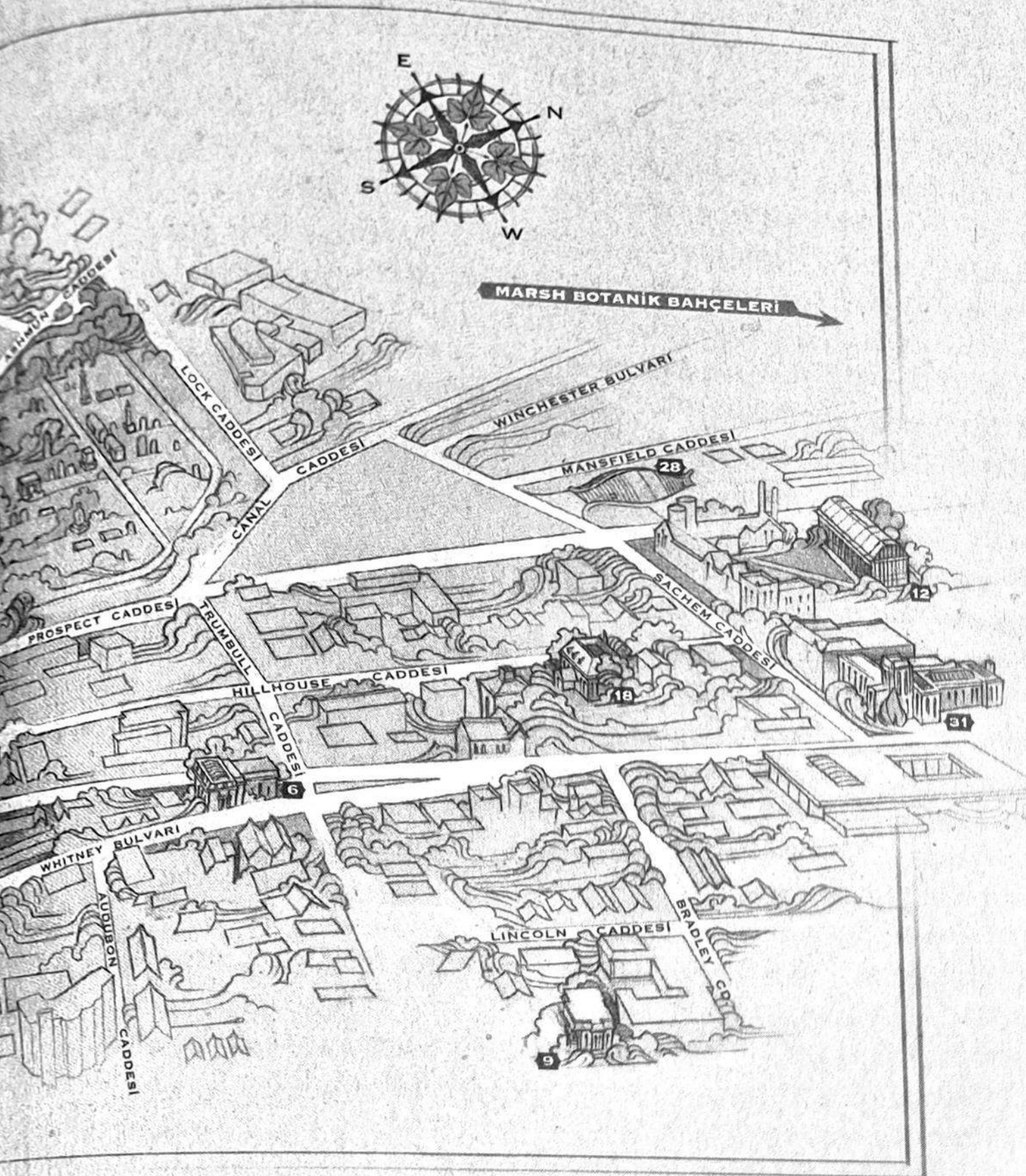
Yale Üniversitesi

NEW HAVEN, CONNECTICUT

- 1 KURUKAFA VE KEMİKLER
- 2 KİTAP VE YILAN
- 3 PARŞÖMEN VE ANAHTAR
- 4 ELYAZMASI
- 5 KURT BAŞI
- 6 BERZELIUS
- 7 ST. ELMO
- 8 İN
- 9 İL BASTONE

- 10 SHEFFIELD-STERLING-STRATHCONA SALONU
- 11 ROSENFELD SALONU
- 12 ORMANCILIK FAKÜLTESİ
- 13 BEINECKE NADİR KİTAPLAR VE ELYAZMASI KÜTÜPHANESİ
- 14 ORTAK ALAN
- 15 VANDERBILT SALONU
- 16 LINSLEY-CHITTENDEN SALONU

- 17 HARKNESS KULESİ
- 18 REKTÖRÜN EVİ
- 19 TİYATRO KULÜBÜ
- 20 JONATHAN EDWARDS AKADEMİSİ
- 21 GRACE HOPPER AKADEMİSİ
- 22 DAVENPORT AKADEMİSİ
- 23 PAYNE WHITEY SPOR SALONU
- 24 GROVE CADDESİ MEZARLIĞI
- 25 STERLING KÜTÜPHANESİ

- 26 YALE HUKUK FAKÜLTESİ
- 27 HUKUK FAKÜLTESİ KÜTÜPHANESİ
- 28 INGALLS BUZ PATENİ SAHASI
- 29 ELİHU CEMİYETİ
- 30 ELIZABETH CEMİYETİ
- 31 YALE PEABODY DOĞAL TARİH MÜZESİ
- 32 TARA'NIN ÖLÜM YERİ

BÖLÜM BİR

Yukarı

BÖLÜM BİR

İÇİNDEKİLER

Kasım

Alex, Kapkaraağaç'a vahşi bir hayvana yaklaşır gibi yaklaşıyordu; uzun, kıvrımlı araç yolunda yürürken temkinliydi, korkusunu göstermemeye dikkat ediyordu. Bu yürüyüşü kaç kez yapmıştı? Ama bugün farklıydı. Ev onu bekliyormuş, ayak seslerini duymuş ve gelişini tahmin etmiş gibi ağaçların çıplak dalları arasından belirdi. Av gibi sinmemişti. Dimdik duruyordu; iki kat yükselen gri taşlardan ve sivri çatılardan oluşmuş, pençelerini yere saplayıp dişlerini çıkarmış bir kurt. Kapkaraağaç bir zamanlar evcildi, parlak ve gösterişliydi. Ama çok uzun süre ihmal edilmişti.

İkinci kattaki tahtayla kapatılmış pencereler her şeyi daha da kötü hâle getiriyordu; kurdun yan tarafında, ilgilenilmediği takdirde onu çılgına çevirebilecek bir yara.

Anahtarını eski arka kapıya soktu ve mutfığa girdi. İçerisi dışarıdan daha soğuktu – burayı ısıtmaya bütçe ayıramıyorlardı ve ayırmaları için bir neden de yoktu. Ama soğuğa ve yerine getirmek için geldiği göreve rağmen bu yer ona hâlâ kendini iyi hissettiriyordu. Bakır tavalar büyük, eski tip ocağın üstünde düzgün sıralar hâlinde asılıydı; parlak ve hazırlardı, kullanılmaya hevesli. Arduvaz zemin tertemizdi, tezgâhlar silinmişti ve Dawes'un özenle yerleştirdiği çobanpüskülü dallarıyla dolu bir süt şişesiyle taçlandırılmışlardı. Mutfak, Kapkaraağaç'ın en çok kullanılan odasıydı; düzenli bakım sayesinde canlı kalmıştı, derli toplu bir ışık tapınağıydı âdeta. Dawes her şeyle bu şekilde

başa çıkıyordu; yaptıkları tüm o şeylerle, balo salonunda gizlenen o şeyle.

Alex'in bir rutini vardı. Daha doğrusu Dawes'un bir rutini vardı ve Alex de ona ayak uydurmaya çalışıyordu; korku onu dibe çekmeye çalışırken bu rutin tutunabileceği bir kaya olmuştu. Kapının kilidini aç, postaları ayıklayıp tezgâha koy, Cosmo'nun kâselerini taze mama ve suyla doldur.

Kâseler genelde boş olurdu ama bugün Cosmo yemeğini protesto edercesine yana devirmiş, balık topları etrafa saçılmıştı. Darlington'ın kedisi yalnız bırakıldığı için kızgındı. Ya da artık o kadar yalnız olmadığı için korkuyordu.

Alex mamayı temizlerken, "Ya da belki seçici pisliğin tekisindir," diye mırıldandı. "Yorumlarınızı şefe iletirim."

Sesini sevmemişti, sessizliğin içinde ne kadar da kırılgandı; ama yine de yavaşça, metodik bir şekilde işini bitirdi. Su ve yemek kaplarını doldurdu, Daniel Arlington'a gelen önemsiz postaları attı ve su faturasını Il Bastone'ye götüreceği çantaya tıktırdı. Bir ritüelin özenle yerine getirilen adımlarıydı bunlar ama hiçbir koruma sağlamıyorlardı. Kahve yapmayı düşündü. Dışarıda, kış güneşinin altında oturup Cosmo'nun, çalılık labirentinin karmaşasında fare aramaktan vazgeçtiğinde gelip onu bulmasını bekleyebilirdi. Bunu yapabilirdi. Her ne kadar ortaya çıkan yeni ve çirkin parçalarla resmi tamamlamayı hiç istemese de endişesini ve öfkesini bir kenara itip bulmacayı bitirmeye çalışabilirdi.

Döşeme tahtalarının ötesini görebilirmiş gibi tavana baktı Alex. Hayır, verandada öylece oturup her şey olması gerektiği gibiymiş gibi davranamazdı; ayakları o merdiveni tırmanmak isterken; koşup mutfak kapısını arkasından kitlemesi ve burayı hiç bilmiyormuş gibi davranması gerektiğini bilirken olmazdı. Alex'in buraya gelmesinin bir nedeni vardı ama şimdi aptallığına hayret ediyordu. Bu göreve uygun değildi. Dawes'la konuşacaktı, hatta belki Turner'la. Bir kez olsun felakete doğru koşmak yerine plan yapacaktı.

Lavaboda ellerini yıkadı ve ancak havluya uzanmak için döndüğünde açık kapıyı fark etti.

Kalbinin gümbürtüsünü görmezden gelmeye çalışarak ellerini kuruladı. Kiler kapısının açık olduğunu, güzel cam dolaplar ve rafların arasındaki boşluğu hiç fark etmemişti. Daha önce burayı hiç açık görmemişti. Şimdi de açık olmamalıydı.

Belki Dawes öyle bırakmıştır. Ama Dawes ritüelden kalan yaralarını sarıyor, kendini indeks kartlarının arkasına saklıyordu. Günlerdir buraya gelmemişti, o püsküllü dalları mutfak tezgâhının üstüne koyup hayatın nasıl olması gerektiğinin resmini yaptığından beri. Temiz ve kolay. Kalan gün ve geceleri için, yukarıdaki sır için geliştirilmiş bir panzehir.

Alex ve Dawes kilerle; içindeki sıra sıra dizilmiş tozlu tabaklar ve cam eşyalarla, küçük bir banyo küveti büyüklüğündeki çorba tencereleriyle hiç ilgilenmemişlerdi. Bu eski evin Darlington ortadan kaybolduğundan beri kullanılmayan, unutulmuş, körelmeye terk edilmiş uzuvlarından biriydi o. Ve bodrumla kesinlikle hiç uğraşmamışlardı. Alex bunu düşünmemişti bile. Ta ki şu âna kadar. Mutfak lavabosunun başında durdu, yeldeğirmenleri ve uzun gemilerle süslenmiş mavi fayanslarla etrafı çevrili siyah boşluğa, o mükemmel dikdörtgene, ani boşluğa baktı. Biri mutfağın bir kısmını söküp çıkarmış gibi görünüyordu. Mezar ağzına benziyordu.

Dawes'u ara.

Alex tezgâha yaslandı.

Mutfaktan çık ve Turner'ı ara.

Havluyu bıraktı ve lavabonun yanındaki stanttan bir bıçak aldı. Keşke yakınlarda bir Gri olsaydı diye düşündü ama onları çağırma riskine girmek istemedi.

Evin büyüklüğü ve derin sessizliği ağır bir şekilde etrafına çökmüştü. Tekrar yukarı baktı; çemberin altın ışıltısını, yaydığı ısıyı düşündü. Açım. Bu söz onu korkutması gerekirken heyecanlandırmış mıydı?

Alex sessizce açık kapıya doğru yürüdü, kapının olmadığı

yere. Bu evi inşa ederken ne kadar derine kazmışlardı? Bodruma inen üç, dört, beş taş basamak sayabildi, sonrası karanlıkta kayboluyordu. Belki başka merdiven yoktu. Belki bir adım atacak, düşecek ve soğuğa doğru düşmeye devam edecekti.

Duvara dokunup elektrik düğmesi aradı, sonra yukarı baktı ve açıkta duran ampulden sarkan eski bir ip parçası gördü. Çekti ve merdiven sıcak sarı ışıkla doldu. Ampul rahatlatıcı bir vızıltı yayıyordu.

“Siktir,” dedi heyecanla. Dehşeti kaybolmuş, yerine utançtan başka bir şey bırakmamıştı. Sadece merdiven, ahşap bir korkuluk, paçavralarla dolu raflar, boya kutuları, duvarı kaplayan aletler vardı. Aşağıdaki karanlıktan hafif, küflü bir koku geliyordu, bitkimsi bir koku, çürümenin işareti. Su damlama sesi duydu, bir de farelere ait olabilecek bir hışırtı.

Merdivenin dibini tam olarak seçemiyordu ama aşağıda da bir düğme ya da ampul olmalıydı. Oraya inebilir, kimsenin etrafta dolaşmadığından emin olabilir, fare tuzağı kurmaya ihtiyaçları olup olmadığına bakabilirdi.

Ama kapı neden açıktı?

Cosmo fare keşiflerinden biri sırasında dürtükleyip açmış olabilirdi. Ya da belki Dawes gerçekten uğramış ve sıradan bir şey almak için bodruma inmişti – yabani ot öldürücü, kâğıt havlu. Sonra da kapıyı düzgünce kapatmayı unutmuştu.

Alex kapıyı kapatacağı. Sıkıca kilitleyecekti. Ve eğer, bir ihtimal, aşağıda olmaması gereken bir şey varsa da, takviye güç gelene kadar olduğu yerde durabilirdi.

Uzandı ve eli ipi kavrayınca durup dinledi. Şey duyduğunu sandı... işte, yine o, yumuşak bir tıslama.

Kendi adı. *Galaxy*.

“Sıçarlar böyle işe.” Bu filmin nasıl bittiğini biliyordu ve kesinlikle aşağıya inmeyecekti.

İpi çekti ve ampulün söndüğünü duydu, ardından kürek kemiklerinin arasında sert bir itekleme hissetti.

Alex düştü. Bıçak elinden fırladı. Düşüşünü engellemek için

etrafına uzanma dürtüsüne karşı koydu ve onun yerine omzunun darbe almasına izin vererek başını sakındı. Yarı kayarak, yarı yuvarlanarak merdivenin dibine kadar geldi, sertçe yere çarptı. Cereyan yapan bir pencereden çıkar gibi nefesi vücudundan çıktı. Yukarıdaki kapı çarparak kapandı ve kilidin sesini duydu. Karanlıktaydı.

Kalbi şimdi deli gibi çarpıyordu. Aşağıda, onunla birlikte olan şey neydi? Kim onu o şeyle birlikte buraya kilitlemişti? *Kaldır kışını, Stern. Aklını başına topla. Savaşa hazırlan.*

Kendi sesi miydi bu? Darlington mıydı?

Elbette kendi sesiydi. Darlington asla küfretmezdi.

Kalktı ve sırtını duvara dayadı. En azından o yönden hiçbir şey ona doğru gelemezdi. Nefes almak zordu. Kemikler bir kez kırıldı mı bunu alışkanlık hâline getiriyorlardı. Bir yıldan kısa süre önce Blake Keely iki kaburgasını kırmıştı, yine kırılmış olabilirlerdi. Elleri kaygandı. Zemin, duvarlardaki eski sızıntı yüzünden ıslaktı ve hava pis, kötü kokuyordu. Avuçlarını kot pantolonuna sildi ve bekledi; nefesleri kesik kesikti. Karanlığın içinden iniltiye benzer bir ses duydu.

“Kim var orada?” dedi, sesindeki korkudan nefret ediyordu. “Çık ortaya ödlele pislik.”

Hiç.

Işığını açmak için el yordamıyla telefonunu aradı; mavi ışıltısı canlı ve rahatsız ediciydi. Onu raflara çevirdi; eskiden kalma tinerler, aletler, Darlington’a ait olduğunu bildiği çentikli bir el yazısıyla etiketlenmiş kutular ve dairesel bir logoyla süslenmiş tozlu kasalar: *Arlington & Co. Lastik Çizmeleri*. Sonra ışık iki çift gözde parladı.

Alex çığlık attı; neredeyse telefonunu düşürüyordu. İnsan değillerdi, Gri’ydi bunlar, bir adam ve bir kadın; birbirlerine sarılmış, korkudan titriyorlardı. Ama korktukları şey Alex değildi.

Yanılmıştı. Zemin sızıntıdan, yağmur suyundan ya da eski bir patlak borudan akan su yüzünden ıslak değildi. Kandı bu. Elleri kanla kaplıydı. Kotuna sildiği şey kandı.

Eski tuğlaların üstüne iki ceset yığılmıştı. Fırlatılmış giysilere, paçavra yığınlarına benziyorlardı. O yüzleri tanıyordu. *Cennet, güzelliğini korumak için, onları dışarı attı.*

Çok fazla kan vardı. Yeni kan. Taze.

Griler bedenlerini terk etmemişti. Panik hâlinde olsa bile Alex bunun tuhaf olduğunu biliyordu.

“Kim yaptı bunu?” diye sordu ve kadın inledi.

Adam bir parmağını dudaklarına bastırdı; korku dolu gözleri bodrumda geziniyordu. Fısıltısı karanlıkta süzüldü.

“Yalnız değiliz.”

Ekim, Bir Ay Önce

Alex, Tara'nın dairesinden çok uzakta değildi. Birinci sınıfın başında, Tara'nın katilini ararken bu sokaklarda Darlington'la birlikte yürüyordu. O zamanlar kıştı, dallar çıplaktı, küçük bahçeler kirli kar yığınları içindeydi. Bu mahalle ekim ayının hâlâ sıcak olan ilk günlerinde daha iyi görünüyordu; çatıların kenarlarını yumuşatan yeşil yaprak bulutları, tel örgülere tırmanan sarmaşıklar. Alacakaranlığın yumuşak saatlerinde, altın daireler çizen sokak lambalarının ışıltısında her şey nazik ve hülyalı görünüyordu.

İki sıra ev arasındaki gölgelerde duruyor; tombala, loto ve Corona vadeden tabelalarla süslenmiş penceresiz bir tuğla yığınının ibaret olan Taurus Cafe'nin önündeki sokağı izliyordu. İçerde bir yerden gelen müzik sesini duyabiliyordu. Kapının yanındaki *Bekleme yapmak yasaktır, yapanlarla polis ilgilenir* tabelasına rağmen küçük insan grupları ışıkların altında sigara içip sohbet ediyordu. Alex gürültüden memnundu, ancak bu kadar tanığın onu girip çıkarken görmesinden o kadar da hoşnut değildi. Gündüz vakti, sokağın ıssız olduğu bir zamanda geri gelmek daha iyi olurdu ama böyle bir lüksü yoktu.

Barın tere, birbirine yapışmış vücutlara ve bira şişelerinin nemli şingirtılarına çekilen Grilerle dolu olacağını biliyordu; elinin altında biri olsun istiyordu.

İşte – tartışan bir çiftin yanında parkalı, bere giymiş bir Gri

vardı; fazla uzun süren yazın ağır sıcağından rahatsız olmuyor gibi görünüyordu. Alex onunla göz teması kurmuştu ki bebek yüzünü görünce irkildi. Genç yaşta ölmüştü.

“Haydi gel,” diye şarkı mırıldandı, sonra tiksintiyle homurdandı. O saçma şarkı aklına takılmıştı. Yurttan çıkmaya hazırlanırken bir akapella grubu avluda prova yapıyordu.

“Bu saçmalığa nasıl başladılar acaba?” diye yakınmıştı Lauren, plak kasalarını karıştırırken. Sarı saçları cankurtaranlık yapmakla geçen yazdan sonra artık daha da açık renkliydi.

“Bu Irving Berlin,” demişti Mercy.

“Neyse ne.”

“Ve aynı zamanda ırkçı.”

Lauren pencereye çıkmış, “Bu dangalak şey ırkçı!” diye bağırpıkaba AC/DC koymuş ve sesini sonuna kadar açmıştı, Alex tüm bunların her dakikasına bayılmıştı. Yaz boyunca Lauren ve Mercy’yi, onların rahat konuşmalarını ve dedikodularını, derslerle ilgili ortak endişelerini, müzik ve kıyafetlerle ilgili tartışmalarını ne kadar özlediğine hayret ediyordu; bunların hepsi sıradan dünyaya dönebilmek için tutunabileceği bir ip gibiydi. *Benim hayatım bu*, demişti kendi kendine; kanepeye, gürültülü bir vantilatörün önünde kıvrılmış, Eski Kampüs’teki sıkışık odalarından gayet farklı olan yeni ortak odalarındaki şöminenin üstüne Mercy’nin yıldızlardan oluşan bir çelenk asmasını izliyordu. Kanepe ve uzanma koltuğunu, birinci sınıfın başında hep birlikte aldıkları sehpayı, ekmek kızartma makinesini ve Lauren’in annesinin gönderdiği bitmek tükenmek bilmeyen Pop-Tart’ları yeni odalarına getirmişlerdi. Alex geçen yılın sonunda Lethé’den bir bisiklet, bir yazıcı ve yeni bir eğitmen istemişti ve hepsini memnuniyetle kabul ettiklerinde keşke daha fazlasını isteseydim diye düşünmüştü.

Eski Kampüs’teki birinci sınıf yatakhaneleri, Alex’in şimdiye kadar yaşadığı en güzel yerdi; ama yatılı kolej –JE– gerçek, sağlam ve zarif, kalıcı hissettiriyordu. Vitray pencereleri, avlunun

her köşesindeki taş işçiliği yüzleri, aşınmış ahşap zeminleri, çalışmayan ama mumlarla ve eski bir dünya küreyle süsledikleri her yanı oymalı şömineyi sevmiştir. Ağaç salıncağının üstündeki dallarda oyalanmayı seven saçları bukleli, eski moda elbiseli küçük Gri'yi bile sevmiştir.

O ve Mercy çift kişilik odayı paylaşıyorlardı çünkü Lauren çekilişte tek kişilik odayı kazanmıştı. Alex hile yaptığına emindi ama umursamadı. Kendine ait bir odası olsaydı gelip gitmek daha kolay olurdu, ama geceleri yatağa uzanıp odanın öbür ucundan Mercy'nin horlamasını duymanın da rahatlatıcı bir yanı vardı. Ve en azından artık ranzalara sıkışıp kalmıyorlardı.

Alex, Kitap ve Yılan'daki bir ritüeli denetlemeye gitmeden önce Mercy ve Lauren'la birkaç saat takılmayı, plak dinlemeyi ve "Alexander's Ragtime Band"e işkence eden grubun sinir bozucu *mmmm ooh*'larını duymazlıktan gelmeye çalışmayı planlamıştı.

Haydi gel. Haydi gel. Elini tutmama izin ver.

Ama Eitan'ın mesajı ortaya çıkmıştı.

İşte bu yüzden şimdi Taurus Cafe'yi gözlüyordu. Tam gölgelerden çıkmak üzereydi ki siyah-beyaz bir araç geldi, yepyeni bir polis arabası, derin denizlerdeki yırtıcı gibi gösterişli ve sessiz. Işıklarını yaktı ve kısaca kornaya bastı, gerçekten de New Haven polislerinin kendileriyle ilgilendiğine dair bir uyarı.

Biri, "Bi' siktir git," diye homurdandı ama kalabalık yine de dağılmıştı; kimi kulübe girmiş, kimi arabalarını bulmak için kaldırımdan aşağıya inmişti. Saat henüz geç değildi. Başka bir parti, başka iyi şeyler bulma şansı için hâlâ bolca zaman vardı.

Alex polisleri, yakalanma ihtimalini, haneye tecavüz –ya da daha kötüsü adam yaralama– suçlamasıyla içeri girerse Turner'ın ne diyeceğini düşünmek istemiyordu. Birinci sınıfın sonundan beri dedektiften hiç haber almamıştı ve en iyi koşullarda bile Turner'ın onu gördüğüne sevineceğinden şüpheliydi.

Polis aracı gittikten sonra Alex kaldırımda olası tanıkların olmadığından emin oldu ve bardan birkaç kapı ötedeki çirkin, beyaz dubleks eve doğru yürüdü. Bütün üzücü yerlerin aynı

görünmesi ne tuhaftı. Çöp kutuları dolup taşıyordu. Ot bürümüş bahçeler, hurdalığa dönmüş verandalar. *Bakarsan bağ olur bakmazsan dağ olur*. Ama evin garaj yolunda yeni, özel plakalı bir araç vardı: ODMNOUT. En azından doğru yerde olduğunu biliyordu.

Alex kot pantolonunun cebinden aynalı bir pudra kutusu çıkardı. Dawes için New Haven'ın sonsuz sayıdaki kiliselerinin haritasını çıkardığı zamanlardan artakalan vakitlerinde, bütün yazını Il Bastone'nin cephaneliğinin çekmecelerini karıştırarak geçirmişti. Kendi kendine bunun zaman geçirmek ve Lethe'yle kaynaşmak için iyi bir yol olduğunu söylemişti, hatta belki iş o noktaya gelirse çalmaya geçecek bir şeyler olup olmadığını görmek için; ama gerçek şu ki cephanelik dolaplarını karıştırır, elyazısıyla yazılmış küçük kartları okurken –*Ozymandias'ın Hali*; *Muson Halkaları*, yağmur çağırmak için, eksik set; *Tanrı Çubukları*– Darlington'ın yanında olduğunu, omzunun üstünden baktığını hissetmişti. *O kastanyetler doğru ritimle çalınırlarsa bir cini bile kovabilirler, Stern. Stern. Ama kötü çalsan bile parmakların yanıp kapkara kesilmiş hâlde oradan ayrılırsın*.

Aynı anda hem rahatlatıcı hem de rahatsız ediciydi. Her durumda o sabit, bilgin ses suçlayıcı oluyordu. *Neredesin, Stern? Neden gelmedin?*

Alex omuz silkerek suçluluk duygusundan kurtulmaya çalıştı. Odaklanması gerekiyordu. O sabah televizyondan bir cazibe yakalayıp yakalayamayacağını görmek için cep aynasını ekrana tutmuştu. İşe yarayacağından emin değildi ama yaramıştı. Şimdi aynayı açtı ve illüzyonun üzerine düşmesine izin verdi. Koşar adım verandaya çıkıp kapıyı çaldı.

Kapıyı açan adam iriyarı ve kaslıydı, boynu kalındı ve çizgi filmlerdeki jambonlar kadar pembeydi. Alex'in telefonundaki fotoğrafa danışmasına gerek yoktu. Bu, Chris Owens'tı; namıdiğer Oddman, kendisinden iki kat uzun ve iki kat geniş.

Alex'i kapıda gördüğünde, "Vay anasını," dedi, gözleri Alex'in başının bir karış üstündeki boşluğa dikilmişti. Cazibe, boyuna on iki santim daha eklemişti anlaşılan.

Alex elini kaldırıp salladı.

“Ben... Yardımcı olabilir miyim?” dedi Oddman.

Alex çenesiyle evin içine doğru işaret etti.

Bir rüyadan uyanır gibi başını salladı Oddman. “Evet, tabii ki.” Kenara çekildi ve büyük bir hoş geldin jestiyle kolunu uzattı.

Oturma odası şaşırtıcı derecede düzenliydi: köşeye sıkıştırılmış bir halojen lamba, ESPN kanalına ayarlanmış devasa bir düz ekrana dönük şekilde yerleştirilmiş büyük deri kanep ve onunla uyumlu, tek kişilik bir yatar koltuk. “İçecek bir şey ister miydiniz ya da...” Adam tereddüt etti, Alex onun yaptığı hesabı biliyordu. Bir perşembe gecesi –aslında herhangi bir gece– ünlü birinin kapısına dayanmasının tek bir nedeni olurdu. “Şöhret mi istiyorsunuz?”

Alex az önce fotoğrafa bakıp onay almaya gerçekten ihtiyaç duymamıştı ama şimdi duyuyordu. “On iki bin borçlusun.”

Oddman aniden dengesini kaybetmiş gibi yalpalayarak bir adım geri çıktı. Çünkü Alex’in sesini duyuyordu. Sesini gizlemeye çalışma zahmetine girmemişti ve aynanın oluşturduğu Tom Brady cazibesıyla sesi arasındaki uyumsuzluk, illüzyonun dalgalanmasına yol açmıştı. Ama önemli değildi. Cazibeye sadece Oddman’ın dairesine kavga gürültü olmaksızın girebilmek için ihtiyacı vardı.

“Siktir, bu da ne–”

“On iki bin,” diye tekrarlardı Alex.

Oddman şimdi onu olduğu gibi görüyordu; oturma odasında duran, siyah saçları ortadan ayrılmış, döşeme tahtalarının arasından kayabilecek kadar zayıf, küçücük bir kız.

“Kimin nesisin bilmiyorum,” diye bağırdı, “ama çok yanlış evdesin.”

Ona doğru adım atmaya başlamıştı bile ve cüssesi odayı titretiyordu.

Alex’in kolu dışarı uzandı; pencereye, Taurus Cafe’nin önündeki kaldırıma doğru. Bereli Gri’nin içine dolduğunu hissetti; tadı yeşil elmalı Jolly Ranchers, kokusu esrarın kokuşmuş du-

manı gibiydi. Ruhu bitmemiş gibiydi, çıldırmış gibi; kendini tekrar tekrar pencere camına çarpan bir kuş. Ama gücü saf ve vahşiydi. Alex ellerini kaldırdı ve avuç içleriyle Oddman'ın göğsüne vurdu.

O koca adam karşı duvara uçtu. Vücudu televizyona çarpıp ekranı parçaladı ve onu yere indirdi. Alex bir Gri'nin gücünü çalmanın, bir anlığına da olsa tehlikeli olmanın iyi hissettirmedigini söyleyemezdi.

Odayı katedip Oddman'ın başında durdu ve sersemlemiş gözlerinin açılmasını bekledi.

“On iki bin,” dedi tekrar. “Bir haftan var, yoksa geri gelip kemiklerini kırarım.” Gerçi göğüs kafesini çoktan kırmış olabilirdi.

“O kadar yok,” dedi Oddman inleyip göğsünü ovalayarak. “Kız kardeşimin çocuğu–”

Alex bahaneleri bilirdi; kendisi de zamanında bunlardan uydururdu: Annem hastanede. Çekim gecikti. Arabamın yeni bir şanzımana ihtiyacı vardı ve işe gidemezsem sana ödeme yapmam. Doğru olup olmamalarının önemi yoktu.

Çömeldi. “Seni anlıyorum. Gerçekten. Ama benim bir işim var, senin de öyle. Önümüzdeki cumaya kadar on iki bin dolar. Yoksa beni geri gönderecek ve mahalledeki diğer bütün otlakçılara ibret olsun diye seninle ilgilenmek zorunda bırakacak. Ve ben bunu yapmak istemiyorum.”

Gerçekten istemiyordu.

Oddman da ona inanmış gibi görünüyordu. “Elinde seninle ilgili bir şey mi var?”

“Beni bu gece buraya getirmeye ve sonra tekrar getirmeye yetecek bir şey.”

Aniden Alex'in şakakları zonklamaya başladı ve ağzına elma şekerinin aşırı şekerli tadı geldi. “Hasiktir, kanka. Çok kötü görünüyorsun.”

Alex'in konuşan kişinin kendisi olduğunu fark etmesi bir saniye sürdü – başka birinin sesiyle.

Oddman'ın gözleri büyüdü. "Derrik?"

"Evet!" Bu onun sesi değildi, onun gülüşü de değildi.

Oddman onun omzuna dokunmak için uzandı; şaşkınlık ve korku karışımı bir şey elinin titremesine neden oluyordu. "Sen... Cenazene geldim."

Alex doğrudu, neredeyse ayağı kayıyordu. Kırık televizyonun yansımada bir an kendini gördü, ama ona bakan kişi atletli ve kot pantolonlu, cılız bir kız değildi. Bere ve parka giymiş bir çocuktu.

Gri'yi içinden itti. Bir an Derrik'le birbirlerine baktılar. Onu neyin öldürdüğünü bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu. Adam bir şekilde onun bilincinin ön saflarına geçmiş, yüzünü ve sesini ele geçirmişti. Ve Alex bunların hiçbirini istemiyordu.

"*Bela Lugosi öldü,*" diye hırladı ona. Yaz boyunca en sevdiği ölüm sözü bu olmuştu. Derrik ortadan kayboldu.

Duvarın içinde kaybolabilirmişçesine geri gidip kendini duvara yapıştırdı Oddman. Gözleri yaşlarla doluydu. "Ne boklar dönüyor lan?"

"Merak etme," dedi Alex. "Parayı getir yeter, sonra tüm bunlar bitecek."

Alex her şeyin o kadar kolay olmasını diledi.

Rete Mirabile

Köken: Galway, İrlanda; 18. yüzyıl

Bağışlayan: Kitap ve Yılan, 1962

“Harika ağ” 1922 civarında Bilgidaşlar tarafından bulunmuştur. Men-
sei ve kimin yaptığı kesin olarak bilinmemekle birlikte sözlü anlatılar
ağın Kelt şarkı büyüsü ya da muhtemelen seidh (bkz. İskandinav deniz
devi Rán) aracılığıyla yaratıldığını düşündürmektedir. Analizler ağın
kendisinin insan tendonuyla örülmüş sıradan bir pamuk olduğunu
göstermekte. Sevilen biri denizde kaybolduktan sonra ağ, kıyıdaki bir
kazığa bağlıyken okyanusa atılır ve ertesi sabah cesedi getirmiş olur.
Bu, kalıntıların olası durumuna bağlı olarak kimileri için rahatlatıcı,
kimileri için üzücüdür.

Bazı ceset çağırma girişimleri başarısız olunca Kitap ve Yılan tarafın-
dan hediye edilmiştir.

–Pamela Dawes, Oculus tarafından
gözden geçirilmiş ve düzenlenmiş
Lethe Teçhizat Kataloğu’ndan

Neden Kitap ve Yılan’daki çocuklar olması gerektiği gibi çalışan bir şey
yapmayı beceremiyor? Önce sadece İrlandaca konuşabilen bir grup
denizciyi diriltiyorlar, sonra Kurt Baş daha parasını toparlayamadan
Mısır Orta Krallığı’ndan gelen doğruluğu kanıtlanmış bir mektubu ele
geçirmek için hiç de azımsanmayacak meblağlar içeren kasalarını bo-
şaltıyorlar. Mektup bir kralı diriltmek içindi. Ama o şeyi mezarlarında
yaktıklarında kimi buldular? Amenhotep ya da canım Tutankamon’u
değil, hatta başsız I. Charles’i bile değil; yorgun, eli yüzü şişmiş, fıstık
ezmeli ve muzlu bir sandviçe aç Elvis Presley’yi. Kimsenin haberi ol-
madan onu Memphis’e postalamak için canları çıktı.

–Dez Carghill’in *Lethe Günleri Güncesi*
(Branford Akademisi ’62)

2

Kampüse dönüş yolu uzundu. Sıcak, adımlarını takip eden bir hayvan gibiydi ve hayvanın ensesinde hissettiği nefesi nemliydi. Alex yine de adımlarını yavaşlatmadı. Gri'yle arasına mesafe koymak istiyordu. Orada ne olmuştu öyle? Ve bunun tekrar olmasını nasıl engelleyecekti? Sırtından aşağı ter süzülüyordu. Şort giymiş olmayı diledi ama baskına giderken kısa pantolon giymek doğru gelmemiştir.

Kampüse dönmeden önce kafasını toparlamak için uzun adımlarını sayarak kanala paralel yoldan yürüdü. Geçen yıl yaprakların renklerini değiştirmesini, havai fişeklerin en kocaman patlama anlarını anımsatan kırmızı ve altın renkleri selini görmek için Mercy'yle birlikte bu yoldan yürümüşlerdi. Beton kıyılarıyla LA Nehri'nden ne kadar farklı olduğunu düşünmüş, o kirli sularda Hellie'nin gücüyle yüzüşünü, onunla birlikte sürüklenip açık denizde kendi adaları olmak isteyişini hatırlamıştı. Hellie'yi nereye gömdüklerini merak ediyordu, güzel bir yer olduğunu umdu; o sefil, tırnaklarıyla yaşama tutunmaya çalışıyor gibi görünen nehirden, çürümüş damarlar yığını gibi sağa sola ayrılan birikintilerinden uzak bir yere.

Kanal yolu şimdi yazın da olgunlaşmasıyla yeşile boğulmuş olmalıydı ama Griler orayı seviyordu ve Alex şu an onların olacağı hiçbir yerde olmak istemiyordu. Bu yüzden Science Park'ın sıkıcı otoparklarının ve keyifsiz ofis binalarının olduğu rotadan ayrılmadı, endüstriyel daireleri hızla geçti ve Prospect'e doğru

ilerledi. Sadece Darlington'ın hayaleti onu buraya kadar takip etti. Sesi Winchester ailesinin ve onların soyundan gelenlerle Yale seçkinlerinin nasıl karışıp evlendiklerinin hikâyelerini anlatıyordu. Ya da Sarah Winchester'ın şehrin öbür ucundaki mezarının devasa taşını – kabaca yontulmuş iki buçuk metrelik bir kaya yığını ve üzerine bir çocuğun okul projesiymiş gibi çakılmış haç. Alex, Bayan Winchester'ın Grove Caddesi yerine Evergreen'e gömülmeyi seçmesinin nedeninin kocasının namlu üstüne namlu, silah üstüne silah ürettiği fabrikanın hemen aşağısında rahat edemeyeceğini bilmesi yüzünden mi olduğunu merak etti.

Yeni akademi binalarını geçip Trumbull'a varana kadar yaşlamadı. Ağaç tepelerinin sokakların üstünde gölgelikler oluşturduğu kampüse yakın olmak rahatlatıcıydı. Nasıl olmuştu da burada kendini Taurus'un dışındaki o sokaklardan daha çok evinde hisseder hâle gelmişti? Rahatlık, çok geç olana kadar farkına varamadığı bir tür uyuşturucuydu; artık çay dolu bardakların, kitap dizilmiş rafların, siren sesleriyle bölünmeyen gecelerin ve tepesindeki helikopterlerin aralıksız gürültüsünün bağımlısıydı. Gri'nin içine girmesine izin verdiğinde Tom Brady cazibesi tamamen kaybolmuştu, en azından kampüste heyecan yaratma konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Öğrenciler dışarıda sıcak gecenin tadını çıkarıyor, sağa sola yerleştirdikleri portatif sandalyelerin etrafından aylakça dolaşıp birbirlerine parti ilanları dağıtıyorlardı. Patenli bir kız, cadde-nin ortasından aşağıya doğru korkusuzca kaydı.

Bikini üstü ve minik bir şort giymişti, teni mavi geceye karşı parlıyordu. Onların hayallerini süsleyen zaman dilimiydi bu, güz döneminden önceki büyümlü günler; bir kez daha buluşmanın mutlu sisi, asıl mevzu başlamadan önce ateşböceği ışıltıları gibi yeniden kıvılcımlanan eski arkadaşlıklar. Alex de buna kapılıp gitmek istiyordu; güvende olduğunu, iyi olduğunu hatırlamak istiyordu. Ama zamanı yoktu.

İn sadece birkaç blok ötedeydi; aklını toparlamak için durup Sterling Kütüphanesi'nin önündeki alçak duvara yaslandı. Gri

onu nasıl ele geçirmişti? Ölümlerle olan bağının Belbalm'a karşı verdiği savaşta yapmak zorunda kaldığı şey yüzünden derinleştiğini biliyordu. Onları yanına çağırması ve onlara adını vermişti. Onlar da cevap vermişti. Alex'i kurtarmışlardı. Ve tabii kurtarılmanın bedeli vardı. Hayatı boyunca Grileri görebilmişti, şimdi onları duyabiliyordu da. Çok daha yakındılar, görmezden gelmek çok daha zordu.

Ama belki kurtuluşun neye mal olduğunu hiç anlamamıştı. Oddman'ın evinde çok kötü bir şey olmuştu, açıklayamadığı bir şey. Ölümleri kontrol etmesi, onları kullanması gerekiyordu. Tam tersi değil.

Telefonunu çıkardı ve Dawes'tan gelen iki mesajı gördü, tam on beş dakika arayla gönderilmişlerdi ve ikisi de büyük harflerle yazılmıştı. *ACİLEN ARA.*

Alex mesajları görmezden geldi ve ekranı aşağı kaydırıp hızlıca *Bitti* yazdı.

Cevap hemen geldi: Paramı aldığında biter.

Oddman'ın durumu düzene sokmasını umuyordu. Eitan'ın mesajlarını silip Dawes'u aradı.

"Neredesin?" diye cevap verdi Dawes nefes nefese.

Dawes protokolü görmezden geldiğine göre önemli bir şey olmuş olmalıydı. Alex onu kızıl saçları bir yana dökülmüş, kulaklığı boynuna kenetlenmiş hâlde Kapkaraağaç'ın salonunda volta atarken hayal edebiliyordu.

"Sterling. İne dönüyorum."

"Geç kalacaksın."

"Eğer durup seninle konuşursam kalacağım. Ne oldu?"

"Yeni bir Praetor seçtiler."

"Hasiktir. O kadar çabuk mu?" Praetor, Lethe'nin fakülte'deki irtibat görevlisiydi ve üniversite yönetimiyle cemiyet arasında arabuluculuk yapardı. Cemiyetlerin gerçek faaliyetlerini yalnızca Yale rektörü ile dekanı biliyordu ve bunun böyle kalmasını sağlamak Lethe'nin göreviydi. Praetor bir tür izci grubu lideriydi. Ortamdaki sorumlu yetişkin. En azından öyle olması gerekiyordu. Dekan Sandow'un katil olduğu ortaya çıkmıştı.

Alex bir Lethe Praetor'unun eski bir Lethe temsilcisi olması gerektiğini biliyordu. Ayrıca Yale fakülte üyesi olmalıydı ya da en azından New Haven'da ikamet etmeliydi. Bu, kolayca bulunabilir bir şey olamazdı. Alex ve Dawes, ölen Dekan Sandow'un yerine birinin bulunmasının en az bir sömestr daha süreceğini varsaymışlardı. Buna güvenmişlerdi.

"Adamımız kim?" dedi Alex.

"Kadın da olabilir."

"Kadın mı?"

"Hayır. Ama Anselm isim vermedi."

"Sordun mu?" diye üsteledi.

Uzun bir duraklama. "Tam olarak değil."

Dawes'u iğnelemenin anlamı yoktu. Alex gibi o da insanları sevmezdi ama Alex'in aksine Dawes, yüzleşmekten kaçınırdı. Hem bu onun işi değildi. Oculus, Lethe'nin sorunsuz çalışmasını sağlardı – buzdolabı ve teçhizat odasının dolu olmasından, ritüellerin planlanmasından, mülklerin düzenli tutulmasından sorumluydu. Lethe'nin araştırma koluydu, yönetim üyelerini taziye etme kolu değil.

Alex içini çekti. "Ne zaman getireceklermiş?"

"Cumartesi. Anselm buluşma ayarlamak istiyor, çay saati belki."

"Olmaz. Mümkün değil. Hazırlanmak için birkaç günden fazlasına ihtiyacım var." Alex geçen öğrencilere arkasını dönerek Sterling Kütüphanesi'nin kapılarını koruyan taş kâtiplere baktı. Bir zamanlar Darlington da burada, onunla birlikteydi, Yale'in gizemlerini didikliyordu. "Mısırca, Mayaca, İbranice, Çince, Arapça, Les Combarelles'deki mağara resimlerinin gravürleri. Tüm temellerden var burada," demişti.

"Ne diyorlar?" diye sormuştu Alex.

"Kitaplardan, kutsal metinlerden sözler. Çince alıntı, ölü bir yargıcın anıt mezarından. Maya alıntısı Haç Tapınağı'ndan ama onu rasgele seçmişler çünkü yirmi yıl sonrasına kadar kimse nasıl çevrileceğini çözememiş."

Alex gülmüş, “Sarhoş kafayla kanji dövmesi yaptırmak gibi,” demişti.

“Senin deyişlerinden birini kullanmak gerekirse, götleriyle iş yapmışlar. Ama kesinlikle etkileyici görünüyor, değil mi, Stern?”

Öyleydi. Hâlâ öyleydi.

Alex ayrılık konuşması yapan bir kız gibi görüldüğünü bile-
rek telefonuna eğildi ve Dawes’a fısıldadı. “Ertelememiz gerek.”

“Ertelemenin bize ne faydası olacak?”

Buna verecek bir cevabı yoktu. Bütün yaz boyunca Eldiven’i
aramış ve elleri boş dönmüşlerdi. “İlk Presbiteryen’e gittim.”

“Ve?”

“Hiçbir şey yok. En azından benim söyleyebileceğim kada-
rıyla. Fotoğrafları gönderirim sana.”

Michelle Alameddine, Dekan Sandow’un cenazesinden son-
ra Blue State’te hep birlikte otururlarken, “Cehennem kapıları
insanların yürüyüp geçebileceği şekilde ulu orta açık durmaz,”
diye uyarmıştı. “Çok tehlikeli olurdu bu. Eldiven’i sihirli söz-
cükleri söylediğinizde beliren gizli bir geçit gibi düşünün. Ama
sihirli sözcükler bu durumda bir dizi adımdır, yürümeniz gere-
ken bir yoldur. Labirente ilk adımlarınızı atarsınız ve yol ancak
ondan sonra netleşir.”

“Göremediğimiz bir şeyin mi peşindeyiz yani?” demişti
Alex.

“İşaretler, semboller olmalı.” Omuz silkmişti. “En azından te-
ori bu şekilde. Cehennem ve öbür dünya sadece bundan ibaret.
Teoriler. Çünkü diğer tarafı gören insanlar geri dönmez.”

Haklıydı. Alex sınır bölgesine sadece Damat’la pazarlık yap-
tığı zaman gitmişti ve ondan da zar zor kurtulmuştu. İnsanlar
bu hayatla öteki hayat arasında gidip gelmek için yaratılmamış-
lardı. Ama Darlington’ı eve getirmek için yapmaları gereken şey
tam olarak buydu.

“Lough Derg’deki Station Adası’nda bir Eldiven olduğuna
dair söylentiler var,” diye devam etmişti Michelle. “Konstanti-
nopolis’teki İmparatorluk Kütüphanesi’nde de yıkılmadan önce

bir tane olmuş olabilir. Ve Darlington'a göre bir grup cemiyet çocuğu tam burada bir tane inşa etmeyi başarmış."

Dawes neredeyse çayını tükürecekti. "Darlington mı söyledi bunu?"

Michelle ona eğlenmiş bir bakış atmıştı. "New Haven'ın büyü haritasını çıkarmak onun favori projesiydi, gücün alçalıp yükseldiği tüm yerleri belirlemek. Birkaç cemiyet üyesinin gövde gösterisi için bunu yaptığını ve kendisinin de onu bulmaya niyetli olduğunu söylemişti."

"Ve?"

"Aptal olduğunu ve Lethe'nin geçmişini araştırmak yerine kendi geleceğini düşünmek için vakit harcaması gerektiğini söyledim ona."

Alex kendini gülümserken bulmuştu. "Sonra ne oldu peki?"

"Sence?"

"Hiç bilmiyorum," demişti, rol yapamayacak kadar yorgun ve tecrübesizdi. "Darlington, Lethe'yi severdi ama Vergilius'unu da dinlemek isterdi. Seni ciddiye alırdı."

Michelle çöreğinden artakalanları inceliyordu. "Onun bu yönünü severdim. Beni ciddiye almasını. Ben bile kendimi ciddiye almazken."

Dawes sessizce, "Evet," demişti.

Ama Michelle yaz boyunca New Haven'a sadece bir kez dönmüştü. Dawes haziran ve temmuz ayları boyunca kız kardeşinin Westport'taki evinden araştırmalarına devam etmiş, Alex'i Lethe Cemiyeti kütüphanesine göndererek kitap ve kitapçıklar isteyip durmuştu. Albemarle Kitabı'ndan isteyecekleri şeyleri doğru kelimeler seçerek sınırlandırmaya çalışsalar da geri dönen şeyler genelde şehitlik hikâyeleri ya da mistik cehennem fikirleriydi – Şişman Charles, Dante'nin Bologna'daki iki kulesi, Xibalba'ya taşındığı söylenen Guatemala ve Belize'deki mağaralar.

Başlayacak bir yer bulmak için Dawes birkaç kez Westport'tan trene binip onunla buluşmuştu. Her seferinde Michelle'i de da-

vet etmişlerdi, ancak o sadece bir kez, Butler Kütüphanesi'ndeki hediye ve satın alma bölümündeki işinden izinli olduğu hafta sonunda gelmeyi kabul etmişti. Bütün günü cemiyet kayıtlarını ve Evesham keşişi hakkındaki kitapları inceleyerek geçirip salonda öğle yemeği yemişlerdi. Dawes kareli peçetelere sarılmış tavuk salatası ve limonlu çubuklar yaptıysa da Michelle sadece yemeğini didiklemiş ve gitmeye can atar bir şekilde telefonuna bakıp durmuştu.

Michelle ayrılıp Il Bastone'nin kapısı arkasından sıkıca kapandığında Dawes, "Yardım etmek istemiyor," demişti.

"İstiyor. Ama korkuyor."

Alex onu korktuğu için suçlayamazdı. Lethe yönetimi Darlington'ın öldüğüne inandıklarını açıkça belirtmişti ve aksini duymak istemiyorlardı. Bir önceki yıl çok fazla karmaşa, çok fazla patırtı olmuştu. O sayfanın kapanmasını istiyorlardı. Ama Michelle'in ziyaretinden iki hafta sonra Alex ve Dawes büyük bir balık yakalamıştı: 1938'den kalma bir Lethe Güncesi'ndeki tek bir paragraf.

Alex, Sterling'in dışındaki duvardan kendini iterek kaldırdı ve Elm'den York'a doğru hızlı adımlarla ilerledi. "Cumartesi günü buluşamayacağımı söyle. Onlara... oryantasyonu falan var de."

Dawes inledi. "Berbat bir yalancı olduğumu biliyorsun, Alex."

"Pratik yapmazsan nasıl daha iyi olabilirsin?"

Ara sokağa saptı ve arka merdivenin serin karanlığını, karanfil ve kuşüzümünün o tatlı sonbahar kokusunu memnuniyetle karşılayarak İn'e girdi. Odalar tertemizdi ancak içerde kimse yoktu; hırpalanmış ekose kanepeler ve sürülerini güden çobanları gösteren manzara resimleri kasvete bürünmüştü. İn'de böyle zaman geçirmekten hoşlanmıyordu. Bu gizli odalarda saklandığı, yaralı ve umutsuz, acınası hâlde olduğu kayıp günlerin kendine hatırlatılmasını istemiyordu. Bu yıl aynısının başına gelmesine izin vermeyecekti. Kontrolü elinde tutmanın bir yolunu bulacaktı. Daha önce içini gerekli malzemelerle -mezarlık

toprağı, kemik tozu tebeşiri ve cephanelikten aşırıldığı, etiketinde *Hayalet Düğümü* yazan bir tür süslü lakros sopası- doldurduğu sırt çantasını kaptı.

Bir kez olsun ödevini yapmıştı.

Alex, Kitap ve Yılan'ın mozolesini seviyordu çünkü Grove Caddesi Mezarlığı'nın karşısındaydı ve bu da özellikle geceleri çok fazla Gri görmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. Bazen ölen kişi olağandışı sevilen ya da nefret edilen biriye cenazeleri Grileri oraya çekebilirdi; Alex bir keresinde ağlayan bir kadının yanağını yalamaya çalışan bir Gri'nin korkunç görüntüsüyle karşılaşmıştı. Ama geceleri mezarlık soğuk taşlar ve çürümüşlükten başka bir şey değildi; hemen yanı başında flört eden, terleyen, çok fazla bira ya da çok fazla kahve içen, sinirleri ve egoları tavan yapmış öğrencilerle dolu bir kampüs varken Grilerin olmak isteyeceği son yerdi burası.

Mozolenin kendisi Yunan tapınağıyla büyük bir anıt mezar arası bir şeydi; penceresi ya da kapısı yoktu, tamamı beyaz mermerden oluşan girişine yüksek sütunlar dikilmişti. Darlington, "Erechtheion'a benzetmek istemişler," demişti. "Akropolis'teki. Bazı insanlar ona Nike Tapınağı diyor."

"O zaman tapınak mı anıtmezar mı?" diye sormuştu Alex. Güvenli bölgede gibi hissetmişti. Akropolis ve Agora'yı öğrendiği zamanı ve Yunan tanrılarının hikâyelerini ne kadar sevdiğini anımsamıştı.

"İkisi de değil. Bir nekromansi tapınağı olarak inşa edilmiş, ölüleri ağırlamak ve onlarla iletişim kurmak için bir ev."

Alex kahkaha atmıştı çünkü Grilerin ölümü hatırlatan her tür şeyden ne kadar nefret ettiklerini biliyordu. "Ve böylece koca bir mozole mi inşa etmişler? Kumarhane açıp kapıya *Hanımlara bedava içki* yazsalar mı ya."

"Kabasın, Stern. Ama haksız değilsin."

Bu neredeyse tam bir yıl önceydi. Bu gece yalnızdı. Merdiveni tırmandı ve büyük bronz kapıları çaldı. Bu dönem izleyeceği

ikinci ritüeldi bu. İlki -Elyazması'ndaki yenilenme ritüeli- yeterince kolay olmuştu. Yeni heyet çırılçıplak soyunmuş ve kır kafalı bir haber sunucusunu biberiye ve kızgın kömürlerle kaplı bir hendeğe yuvarlamışlardı. Adam iki saat sonra yüzü kıpkırmızı kesilmiş, kan ter içinde kalmış, ama yaklaşık on yaş gençleşmiş olarak çıkmıştı.

Kapı açıldı ve yüzünde siyah yılanlarla işlenmiş şeffaf bir tül olan, siyah cüppeli bir kız belirdi. Örtüyü başının üstüne çekti kız.

“Vergilius?”

Alex başını onaylayarak salladı. Cemiyetler artık Darlington hakkında hiçbir şey sormuyordu. Yeni delegeler için o Vergilius'tu, uzman, otorite. Lethe'nin centilmeniyle hiç tanışmamışlardı. Yarı eğitilmiş bir sahtekârla karşı karşıya olduklarını bilmiyorlardı. Onlara göre Alex, Lethe'ydi ve her zaman öyle olmuştu. “Sen Calista mısın?”

Kızın yüzü aydınlandı. “Delegasyon başkanı.” Son sınıf öğrencisiydi, muhtemelen Alex'ten sadece bir yaş büyüktü ama farklı bir türe aitmiş gibi görünüyordu; pürüzsüz tenli, parlak gözlüydü ve saçları buklelerden oluşan yumuşak bir hale gibiydi. “Başlamaya hazır sayılırız. Çok heyecanlıyım!”

“Heyecanlanma,” dedi Alex. Çünkü söylemesi gereken şey buydu. Vergilius sakindi, bilgiliydi; her şeyi daha önce görmüştü.

Omnia mutantur, nihil interit yazan bir taş oymanın altından geçtiler. Her şey değişir, hiçbir şey ölmez.

Darlington ziyaretlerinden birinde alıntının çevirisini yaparken gözlerini devirmişti. “Yunan nekromansisi üzerine kurulu bir cemiyetin neden Romalı bir şairden alıntı yapmayı uygun bulduğunu sorma. *Omnia dicta fortiori si dicta Latina.*”

“Sormamı istediğini biliyorum, o yüzden sormayacağım.”

Darlington gülümsemişti. “Latince olan her şey kulağa daha etkileyici gelir.”

O zamanlar iyi anlaşıyorlardı ve Alex bir şey hissediyordu, umut gibi bir şey, aralarında güvene dönüşebilecek bir tür rahatlık.

Ölmesine izin vermeseydi eğer.

Mozolenin içi soğuktu, meşalelerle aydınlanmıştı ve dumanlar yükseklerdeki küçük menfezlerden dışarı çıkıyordu. Odaların çoğu sıradandı fakat ortadaki mabet mükemmel bir şekilde yuvarlaktı, defne tacı takmış çıplak adamların parlak renkli freskleriyle süslenmişti.

Alex freskleri ilk gördüğünde, “Neden merdivene tırmanıyorlar?” diye sormuştu.

“Neden hepsi çıplak? diye sormayacaksın yani. Sembolizm, Stern. Daha büyük bir bilgiye yükseliyorlar. Ölülerin sırtında. Tabana baksana.”

Merdiven, diz çökmüş iskeletlerin eğilmiş sırtlarına dayanmıştı.

Odanın ortasında, ayaklarının dibinde taştan yılanlar ve yüzlerini tülle kapatan iki kadın heykeli duruyordu. Kenetlenmiş ellerinden mavi renkte alevler saçan bir lamba sarkıyordu. Lambanın altında iki yaşlı adam sohbet ediyordu. Biri siyah ve altın rengi cüppe giymişti, yüksek rahip olarak hizmet edecek mezun. Diğerisi ise sert babalara benziyordu; gri saçları kısacık kesilmişti ve gömleği, ütülü haki pantolonunun içine düzgünce sokulmuştu.

Büyük bir sandık taşıyan iki cüppeli figür daha içeri girdi. Alex bunun IKEA'dan alınmış bir kanepeden olduğundan şüpheleniyordu. Sandığı yerdeki iki pirinç sembolün –mermer levhaların üzerinde spiral şeklinde yayılan Yunan harfleri– arasına koydular.

Bilgidaşlar levyeyle kaldıraç yapıp kapağı zorla açmaya çalışırken Alex sandığı gözledi ve Calista'ya, “Neden ritüelin bu hafta yapılması için o kadar tatava yaptınız?” diye sordu. Cemiyetler çoğu zaman takvimde kendilerine ayrılan akşamları kullanır ya da ara sıra tüm programı altüst eden acil bir özel izin için dilekçe verirlerdi; ama Bilgidaşlar, Kitap ve Yılan ritüelinin bu perşembe gecesi yapılmasını istediklerini açıkça belirtmişlerdi.

“Ancak o gün...” Calista tereddüt etti, gurur ve ketumluk arasında kalmıştı. “Dört yıldızlı bir generalin çok yoğun bir programı var.”

“Anlıyorum,” dedi Alex. Asker tıraşlı, sert yüzlü adama göz attı ve tebeşiriyle notlarını çıkarıp koruma çemberini çizmeye başladı; dikkatle, özenle. Elindeki tebeşir ikiye bölünene kadar onu ne kadar sıkı tuttuğunu fark etmemişti. Kırık parçalardan biriyle devam etmek zorunda kaldı. Heyecanlıydı ama paniklemiş, sınava hiç çalışmamış gibi heyecanlı değildi. Notlarını gözden geçirmiş, uyduruk ses sisteminde New Order çalarken Il Bastone’nin salonunun loş rahatlığında sembolleri tekrar tekrar çizmişti. Ev onun yeni keşfettiği bu çalışkan yönünü onaylamıştı âdeta, kapılar kilitli ve güvenliydi, ağır perdeleri güneşi dışarıda tutmak için çekilmişti.

“Hazır mıyız?” Yüksek rahip ellerini birbirine sürterek yaklaşıyordu. “Uymamız gereken bir program var.”

Alex onun adını hatırlamıyordu ama bir önceki yıl tanıştığı bir mezundu. Yeni heyetle birlikte ritüeli yönetecekti. Arkasında Bilgidaşların sandıktan bir ceset çıkardıklarını gördü. Çıplak ve beyazdı, onu yere yatırdılar. Havayı gül kokusu doldurdu. Yüksek rahip, Alex’in şaşkınlığını fark etmiş olmalıydı ki, “Cesedi bu şekilde hazırlıyoruz,” dedi.

Alex kendisinin hassas biri olduğunu düşünmüyordu; kopmuş uzuvlar ya da kurşun yaraları karşısında irkilmemesine neden olacak kadar çok ölümle içli dışlı olmuştu – en azından konu Griler olduğunda. Ama gerçek bir beden olduğunda hep farklı oluyordu; kaskatı ve sessiz, durgunluğuyla bir hayaletin olabileceğinden çok daha yabancı. Neredeyse o kişinin olması gereken yerdeki boşluğu hissedebiliyordu.

“Kim bu?” diye sordu.

“Artık kimse değil. *Eskiden* Jacob Yeshevsky’ydi, Silikon Vadisi’nin kıymetlisi ve tüm Rus hacker camiasının dostu. Yirmi dört saatten kısa süre önce bir yatta öldü.”

“Yirmi dört saat,” diye yineledi Alex. Kitap ve Yılan bu ayın tarihi için ta ağustosta başvurmuştu.

“Kaynaklarımız var.” Yüksek rahip, başını mezarlığa doğru salladı. “Ölümler onun vaktinin geldiğini biliyordu.”

“Ve bunu önceden haber verdiler. Ne kadar da düşüncelilermiş.”

Jacob Yeshevsky öldürülmüştü. Bundan emindi. Kitap ve Yılan bunu planlamamış olsa bile olacağını biliyorlardı. Ama buraya sorun çıkarmaya gelmemişti – ve Jacob Yeshevsky’ye artık yardım edemezdi.

“Çember hazır,” dedi Alex. Ritüel, çember tarafından korunmak zorundaydı fakat Alex her pusula noktasına birer kapı koymuştu, büyüünün içeri akmasına izin vermek için bir tanesi açık tutulacaktı. Alex burada nöbet tutacaktı; olur da hasrete, açgözlülüğe ya da herhangi bir güçlü duyguya çekilip partiyi basmaya çalışan bir Gri olursa diye. Gerçi işler gerçekten heyecan verici hâl almadıkça Grilerin taze bir cesede ve tüm bu cenaze kasvetine yaklaşmak isteyeceklerini sanmıyordu.

“Darlington’ın eskiden takıldığı kızıdan daha tatlısın,” dedi Rahip.

Alex onun gülümsemesine karşılık vermedi. “Michelle Alameddine senin kulvarının çok ötesinde.”

Adam sadece daha geniş gülümsedi. “Kimse benim kulvarımın ötesinde değildir.”

“Kızı yatağa atmaya çalışmayı bırak da işe koyulalım,” diye bağırdı general.

Rahip yine gülümseyerek oradan ayrıldı.

Alex bir cesede kol mesafesindeyken birine asılmanın cesaret işi mi yoksa tüyler ürpertici bir sapkınlık mı olduğuna karar veremedi, ama bir an önce Kitap ve Yılan’dan uzaklaşmak niyetindeydi. İyi bir kız olmaya devam etmek zorundaydı. İşini yapmalıydı. İşini doğru yapmalıydı. Dawes da o da sorun istemiyordu; onları ayırmaları ya da planladıkları şeye müdahale etmeleri için Lethe’ye sebep vermek istemiyorlardı. Yeni bir Preaton’ın yollarına çıkması yeterince karmaşık olacaktı.

Derin bir gonk sesi duyuldu. Bilgidaşlar çemberin dışına dizildiler, tülleri yüzlerini örtüyordu; siyahlar içinde yas tutanlar. Sadece general, Rahip ve ölü adam çemberin merkezinde duruyordu.

“Oturmama izin verin hevesimle,” diye mırıldandı Rahip, sesi odanın içinde yankılanarak, “ve kudretli ölülerle derin sohbetlere dalayım.”

Darlington bir keresinde, “Bu arada bu söz kütüphaneler için söylenmiş, nekromansiyle ilgili değil,” diye fısıldamıştı. Her Kitap ve Yılan ritüelinin başında söyleniyordu. “Sterling’in girişindeki taşa da yazıyor.”

Alex, Sterling Kütüphanesi’ndeki zamanının çoğunu okuma odalarından birinde botlarını kalorifer peteğine dayayıp uyuyarak geçirdiğini itiraf etmek istememişti.

Rahip üstlerindeki lambaya bir şey attı ve alevlerden mavi dumanlar yükseldi. Ardından dumanlar heykellerin çıplak ayaklarına çöktü. Sonra taş yılanlardan biri hareket etmeye başladı; beyaz pulları ateş ışığında parlıyordu. Mermer zeminde kıvrılarak cesede doğru kaydı, sonra cesedin kokusunu almış gibi duraksadı. Çenesini genişçe açıp öne atıldı ve ölü adamın baldırına yapışınca Alex sıçradı.

Ceset seğirmeye başlamıştı; kasları kasılıyor, tavada kızmış tanecikler gibi zeminde zıplıyordu. Yılan onu bıraktı ve Yeshevsky’nin bedeni doğrulup çömeldi. Ayaklarını genişçe açmıştı, elleri dizlerini kavrıyordu ve yengeç gibi yalpalayarak yürüyordu – ama Alex’in tüylerini diken diken eden bir hızla. Bu şeyin –bu adamın– yüzü çarpılmıştı, gözleri kocaman açılmış ve panik hâldeydi, ağzı ise teatral bir trajedi maskesi gibi aşağı kıvrılmıştı.

Ceset tapınağın içinde gezinip dururken, “Şifrelere ihtiyacım var,” dedi general, “açık istihbarat, şey gibi değil...” Elini havada sallayarak kubbeli mozoleye, cüppeli öğrencilere ve zavallı, ölü Jacob Yeshevsky’ye tek bir hareketle lanet okudu. “Hokus pokus.”

“İhtiyacın olanı alacağız,” diye cevap verdi Rahip, yumuşak bir sesle. “Ama kaynaklarınızı açıklamamız istenirse...”

“Bir daha bu İlluminati saçmalığına bulaşmak ister miyim sanıyorsun?”

Alex tülün altından Rahip’in yüzünü göremiyordu ama öfkelenildiği ortadaydı. “Biz İlluminati *değiliz*.”

Alex’in yanında duran Bilgidaşlardan biri, “Numaracı,” diye mırıldandı.

“Onu konuşturun yeter,” dedi general.

Rol yapıyor, diye düşündü Alex. O kaba, homurdanan, işbitirici tavırları hep numaraydı. General, üç beş güç sahibi mezunla bağlantı kurup Kitap ve Yılan’la anlaştığında neye bulaştığını bilmiyordu. Ne hayal etmişti? Mırıldanan kelimeler, öteden gelen bir ses falan mı? Bütün bunlarda saygınlık olacağını mı düşünmüştü? Gerçek sihir böyleydi işte; ahlaksız, yoz, sapkın. *Yale’a hoş geldiniz, efendim. Emredersiniz, efendim.*

Jacob Yeshevsky o doğal olmayan çömelme pozisyonunda beklerken ağzından salyalar akıyor, yavaşça sağa sola sallanıyordu. Ayak parmakları ufak ufak hareket ediyordu, gözleri fıldır fıldır; bir ucube gibi, bir gargoyle.

“Kâtip hazır mı?” diye sordu Rahip.

“Hazırım,” dedi yukardaki bir Bilgidaş. Tülü yüzündeydi ve tepedeki küçük bir balkonda duruyordu.

“Konuş öyleyse,” diye gürledi Rahip, “konuşabiliyorken. Sorularımızı cevapla ve istirahatine geri dön.”

Generale bakıp başını salladı ve general boğazını temizledi.

“FSB’deki ana bağlantın kimdi?”

Yeshevsky’nin vücudu sinir bozucu bir hızla yengeç gibi yürüyerek sola, sağa, sola gitmeye başladı. Alex geçen yıl golem ve *glumae* hakkında araştırma yapmıştı fakat o şey üstüne gelirse nasıl karşı koyacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bütün oda bir ruh çağırma tahtası, ölü adam da bir tür madeni paraymış gibi bir pirinç harften diğerine gidiyordu. Kâtip yukarıdan tüm durakladığı harfleri not ediyordu.

Ara sıra ceset yavaşlıyor, Rahip tekrar ateşe bir şeyler atıp

aynı mavi dumanın tütmesini sağlıyordu. Her seferinde yılan yeniden hareketleniyor, zeminde kayarak ilerliyor, Yeshevsky'yi yeniden ısırıp dişlerinde nasıl bir zehir varsa ona enjekte ediyordu.

Sadece bir vücut, diye hatırlattı Alex kendine. Ama bu tamamen doğru değildi. Yeshevsky'nin bilinci, sert generalin sorularını cevaplaması için geri çağrılıyordu. Yeshevsky bu hastalıklı iş bittiğinde Tül'ün arkasında kaybolup gidecek miydi? Tekrar bütün olacak mıydı, yoksa cansız bir bedenın içine tıklılmanın dehşeti yüzünden öte hayatına zarar görmüş olarak mı gidecekti?

İşte bu yüzden Griler, Kitap ve Yılan'dan uzak duruyordu. Mozoleleri mezara benzediğı için değil, ölümlere bu şekilde davranılmaması gerektiğı için.

Alex, Bilgidaşların ve yazmanın tülle örtülü, öne eğik başlarını düşündü. Yüzlerinizi saklamakta haklısınız, dedi içinden. Zamanınız geldiğinde diğer tarafta sizinle ödeşmeyi bekleyenler olacak.

3

Diriltilmiş bir bedenın söylediklerini harf harf yazmanın epey uzun sürdüğü ortaya çıkmıştı, ritüel nihayet bittiğinde saat sabahın ikisiydi.

Alex tebeşirle çizdiği çemberi sildi ve Yüksek Rahip'in görüş alanından uzak kalmaya dikkat etti. Saygıdeğer bir mezunun taşaklarını tekmelemenin yeni ve geliştirilmiş dalga geçmeme politikası açısından iyi bir ilerleme olmayacağını düşünüyordu.

Delegasyon başkanına el salladı ve "Calista," dedi usulca.

"Çok teşekkür ederim, Alex! Yani Vergilius." Kıkırdadı. "Her şey çok iyi gitti."

"Jacob Yeshevsky aynı fikirde olmayabilir."

Calista yine güldü. "Doğru."

"Ona ne olacak?"

"Ailesi yakıldığını sanıyor, yani küllerini alacaklar. Hiçbir sorun kalmayacak."

Alex, Yeshevsky'nin cesedinin konulduğu sandığa göz attı. General cevaplarını alıp ritüel son bir gong vuruşuyla bittiğinde ceset, olması gerektiği gibi yere yığılmamıştı. Yorulup harflerin üstüne sıçramayı bırakmasını beklemek zorunda kalmışlardı. Kimse sonradan söylediklerini yazıya dökme zahmetine girmemişti. Cesedin yerde çılgınca dans edip kelime üstüne kelime yazması bir şekilde şimdiye kadar olanlardan çok daha kötüydü.

Belki anlamsız kelimelerdi; belki mezarın ötesinden gelen bir feryat, belki büyükannesinin muzlu kek tarifi.

“Hiçbir sorun kalmayacak,” diye yineledi Alex. “Sonda yazdığı şeyler neydi?”

“Samanyolu ya da onun gibi bir şey.”

“Hiçbir anlamı yok,” dedi Yüksek Rahip. Yüzündeki tülü ve cüppesini çıkarmış, Santorini sahilinden yeni çıkmış gibi beyaz keten bir gömlek ve pantolon giymişti. “Altı üstü bir arıza. Olur böyle şeyler. Ceset taze olmadığında daha kötü oluyor.”

Alex sırt çantasını omzuna attı, gitmeye can atıyordu. “Tabii.”

“Belki uzay programına bir göndermeydi,” dedi Calista, onay istercesine Rahip’e bakarak.

“Birer içki içeceğiz...” diye söze başladı Yüksek Rahip.

Ama Alex tapınak odasından çıkıp koridorda ilerlemeye başlamıştı bile. Kitap ve Yılan mozolesinden de gül kokusundan da kurtulana kadar adımlarını yavaşlatmadı. Hava yazın son demlerinde, yıldızsız New Haven gökyüzünün altında hâlâ sıcaktı.

Dawes’u İn’de beklerken görünce Alex şaşırdı; kargo şortu ve beyaz tişörtüyle halının üstüne bağdaş kurmuş, yalınayak oturuyordu. Dizin kartları düzgünce etrafına dizilmişti ve saçları yandan bir topuzla toplanmıştı. Teva sandaletleri düzgünce kapının yanına koyulmuştu.

“Ee?” diye sordu. “Nasıl geçti?”

“Ceset kafayı yedi ve Hayalet Düğümü’yle indirmek zorunda kaldım.”

“Aman Tanrım!”

“Evet,” dedi Alex, banyoya doğru giderken. “O şeyi kementle yakalayıp Stamford’a kadar sürükledim.”

“Alex,” diye azarladı Dawes.

“Her şey yolunda. Ama...” Alex tekinsizlik kokusundan kurtulmak için kıyafetlerini çıkardı. “Bilmiyorum. Ceset sonlara doğru biraz saçmaladı. Samanyolu’ndan mı ne bahsetmeye baş-

ladı. Çok zalimceydi.” Suyu açtı. “Anselm’e cumartesi günü yeni Praetor’la buluşamayacağımızı söyledin mi?” Cevap gelmeyince Alex soruyu tekrarladı. “Cumartesi günü Praetor’la buluşamam, tamam mı?”

Uzun bir aradan sonra Dawes, “Söyledim,” dedi, “Ama bu bize sadece bir hafta kazandırdı. Belki... belki Praetor açık fikirli biri çıkar.”

Alex bundan şüpheliydi. Lethe’nin tarihinde pek çok düzenbaz vardı –kampüs çapında bir karartmaya neden olan ve sonuç olarak uzaklaştırılan Lee De Forest; kuruculardan biri olan ve arkeoloji hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen birkaç eser çalmak için Peru’ya koşan III. Hiram Bingham– ama Lethe’nin şu anda Praetor olarak hizmet edecek başına buyruk biri seçmiş olma ihtimali yoktu, geçen yıl olanlardan sonra olmazdı. Ve Alex için içindeyken imkânsızdı. Fazla büyük bir bilinmeyendi o; hâlâ sonuçlanmasını bekledikleri bir tür deney.

“Dawes, güven bana. Bu adam her kimse cehenneme yapılacak bir geziye izin vermeyecektir.”

Sedir ağacı ve palo santo ile dolu buhurdanlığı yaktı ve tekinsizlik kokusunu gidermek için mine çiçeğiyle yıkanmaya başladı.

Dawes’la birlikte aylarca süren araştırmaların sonucunda Eldiven’in yerine dair ipucu olabilecek tek bir şey bulmuşlardı: *Nelson Hartwell’in Lethe Günleri Güncesi*, DA ’38’de yazılı olan ufacık bir metin.

Bunchy iyice sarhoş oldu ve bizi Johnny ve Punter’in bazı arkadaşlarıyla bir Eldiven inşa ettiklerine, böylece kızgın fırına kapı açabileceklerine ikna etmeye çalıştı. Doğal olarak kanıt istedim. “Hayır, hayır,” dedi Bunch. “Herhangi bir kayıt bırakmak çok riskli.” Birbirlerine gizlilik yemini etmişler, ağızından kaçırdığı tek şey kutsal topraklar üzerine inşa edildiği oldu. Bence biraz fazla uygun. Bahse girerim hepsi kiliseyi atıp Tanrı bilir neredeki bir mahzende iyice kıvama gelmişlerdir.

Kutsal topraklar. O ve Dawes'un üstüne gidebilecekleri tek şey buydu, Bunchy adında bir sarhoşla ilgili tek bir paragraf. Ama bu, onları New Haven'da 1938'den önce inşa edilmiş her mezarlığı, sinagogu ve kiliseyi ziyaret etmeye çalışıp işaretler aramaktan alıkoymamıştı. Hep elleri boş döndüler, şimdi bir de yeni Preaton'ın gözleri üstlerinde olacaktı.

"Eldiven'i boş verip onun yerine Sandow'un tazi büyüsunü denesek nasıl olur?" diye seslendi suyun sesini bastırarak.

"Geçen sefer pek iyi gitmemişti."

Evet, gitmemişti. Neredeyse bir cehennem zebanisi tarafından yutulacaktı.

"Ama Sandow gerçekten çabalamıyordu, değil mi?" dedi Alex saçındaki sabunu durulayarak. "Darlington'ın sonsuza dek gittiğini, cehennem yolculuğundan sağ çıkmasının mümkün olmadığını düşünüyordu. Ritüelin Darlington'ın öldüğünü kanıtladığını düşünmüştü."

Korkunç bir geceydi ama ritüel Darlington'ı –ya da en azından sesini– geri *getirmişti*, Sandow'u suçlamak üzere.

Alex suyu kapattı ve askıdan bir havlu aldı. Ev inanılmaz derecede sessizdi.

Hafif bir, "Tamam," sesi duyduğunda neredeyse hayal gördüğünü sandı.

Durup saçındaki suyu sıktı. "Ne?"

"Tamam."

Alex, Dawes'un itiraz etmesini, engeller ortaya koymaya başlamasını bekliyordu – doğru zaman değil, plan yapmamız gerek, çok tehlikeli. Tarot kartlarını mı önüne sermişti? Felaketten başka bir şey mi görüyordu?

Temiz bir şort ve atlet giydi. Dawes hâlâ aynı yerdeydi ama dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını etraflarına dolamıştı.

"Tamam' derken?" diye sordu.

"Yunanlıların Samanyolu'na ne dediğini biliyor musun?"

"Bilmediğimi biliyorsun."

"Galaxias."

Alex karnına düşen buz kütlelerini görmezden gelmeye çalışarak kanepenin kenarına oturdu.

Galaxias. Galaksi. Cesedin tekrar tekrar yazdığı kelime bu muydu?

“Sana ulaşmaya çalışıyordu,” dedi Dawes. “Bize ulaşmaya çalışıyordu.”

“Bunu bilemezsin.” Ama daha önce de olmuştu. Tara’nın öldürüldüğü geceki kehanet ritüelinde. Ve Darlington’ın onları Sandom hakkında uyarmaya çalıştığı yeni ay ritüeli sırasında. Şimdi yapmaya çalıştığı şey de bu muydu? Onu uyarmak mıydı? Ya da onu suçlamak? Yoksa Tül’ün diğer tarafından sesleniyor, ona yardım etmesi için yalvarıyor muydu?

“Bir şey var... Deneyebileceğimiz bir şey.” Dawes’un sözleri Mors alfabesi gibi kesik kesikti, endişe sinyali. “Bir fikrim var.”

Alex bu sözlerle kaç felaketin başladığını merak etti. “Umarım iyi bir fikirdir.”

“Ama Lethe kurulu öğrenirse~”

“Öğrenmeyecekler.”

“Bu işi kaybedemem. Sen de kaybedemezsin.”

Alex şu anda bunu düşünmek istemiyordu. “Kapkaraağaç’a gidecek miyiz?”

“Hayır. Parşömen ve Anahtar’daki masaya ihtiyacımız var. Bir portal açmamız gerek.”

“Cehenneme.”

“Aklıma başka bir şey gelmiyor.” Dawes’un sesi umutsuzdu. Bütün yaz uğraşmışlardı ama ellerinde hiçbir şey yoktu.

Ama Alex gerçekten denemiş miydi? Yoksa Il Bastone’de yaptığı araştırmalarla kendini güvende mi hissediyordu? New Haven sokaklarında yürüyor, kiliseleri ve kutsal yerleri inceliyordu; Eldiven’in ipuçlarını aramıştı, hiçbir şey bulamamış mıydı? Darlington’ın bir yerlerde kaybolduğunu ve acı çektiğini unutmak için zihnine izin mi vermişti?

“Güzel,” dedi Alex. “Portal açıyoruz o zaman.”

“Parşömen ve Anahtar’a nasıl gireceğiz?”

“Ben hallederim.”

Dawes altdudağını çiğnedi.

“Kimseye vurmayacağım, Dawes.”

Dawes sıcaktan kıvırcıklaşan kızıl saçlarından bir tutamı çekti.

Alex gözlerini devirdi. “Kimseyi tehdit de etmeyeceğim. Çok kibar olacağım.”

Olacaktı gerçekten. Geçen yıl oynadığı rol yapma oyununa geri dönmek için bir yolunu bulmalıydı, yeni bir deniz seviyesi bulmalıydı. Darlington’ı geri getireceklerdi. Her şeyi yeniden yoluna koyacaklardı. Lethe kurulunun bildiği kadarıyla Alex sadece çok kötü bir ilk yıl geçirmiş bir öğrenciydi. Sandow’un ona verdiği not artışını, onun ölümünde oynadığı rolü ya da Van Nuys’taki o korkunç gecede işlediği cinayetleri bilmiyorlardı.

Ama Darlington biliyordu. Ve ona karşı kullanmak isteseydi bu her şeyin sonu olurdu. O zaman ne yapacaktı? Her zaman yaptığı şeyi. Çıkışları tespit et. Gerçek sorunlar ortaya çıkmadan önce sıvış. Kaçarken de birkaç pahalı şey arakla. Bu döngü bir tür rahatlık, gelecek korkusunu uzakta tutmak için bir nakarat hâline gelmişti. Ama şimdi her şey birbirine girmişti. Seçenekleri daha önce de kasvetliydi ama şimdi düpedüz çirkindi ve kaçacak yeri kalmamıştı. Eitan yüzünden. Çünkü ister Eldiven, ister portal, ister öte dünyaya giden bir otobüs olsun, her zaman ödenmesi gereken bir bedel vardı.

Geçen Yaz

Alex yaz boyunca New Haven'da kalırdı. Eğer Eitan olmasaydı.

Annesine kampüste bir iş bulduğunu söylemişti ve bu, Mira için yeterliydi. Los Angeles'ın Alex için baştan çıkarıcı olduğunu, uçaktan inip eski arkadaşlarıyla eski hayatına geri döneceğini sanıyordu.

Böyle bir ihtimal yoktu ama, *Hepsi öldü anne*, demek Mira'nın içini rahatlatmayacaktı ve gerçek şuydu ki Alex eve dönmek de istemiyordu. Eski yatak odasında, 101'in kızgın bir okyanus gibi uzaktan gelen sesleriyle uyumak istemiyordu. Annesinin son takıntısını duymak istemiyordu – şifalı taş masajı, aura temizliği, uçucu yağlar, kolay mucizelere yönelik sonsuz bir arayış. Yale'dan ayrılmak tehlikeli geliyordu, biraz fazla perim masalı gibiydi; büyülü şatoyu bir kez terk ettiğinde bir daha geri dönüşü olmayan acımasız bir masal. Yazı Dawes ve Michelle Alameddine'le geçireceğini, Darlington'ı kurtarmak için plan yapacaklarını düşünüyordu. Ama Dawes'un Westport'taki kız kardeşi için dadılık yapması gerekiyordu ve Michelle'e ulaşmak zordu; böylece Alex, Il Bastone'de çoğu zaman yalnız kalmıştı. Önceki dönem dökülen onca kandan, vitray pence-
renin asla eskisi kadar kusursuz olamayacağı ve zeminin hâlâ Blake Keely'nin kanıyla lekeli olmasından ve şimdi üstünü yeni bir halıyla kapattıkları gerçeğinden sonra evin onu kabul edip etmeyeceğini merak ediyordu. Ya kapının önünde belirdiğinde kapı tokmağı onun için dönmezse?

Ama o bahar günü Alex ortak odadaki eşyalarını Jonathan Edwards'ın bodrumuna yerleştirip Mercy ve Lauren'a veda ettikten sonra Il Bastone'nin tokmağı elinin altında mutlu mutlu tıkırdamış, kapı bir çift sıcak kol gibi ona açılmıştı.

Yaz için bir iş bulmak istemişti gerçekten ama kampüste işler çok yavaşlamıştı. O da sonunda aramayı bırakmıştı. Letheden küçük bir yaz bursu vardı ve onu da abur cubura, dondurulmuş böreklerle ve ekmek kızartma makinesinde ısıtabileceği tostlara harcamıştı. Il Bastone'de kalıp kalamayacağını bile sormamıştı. Öylece kalmıştı. Başka kim burası için kan dökmüştü ki?

Günlerini kurs kataloğunu inceleyerek ve Mercy'yle konuşarak geçirmişti. Ders programının mümkün olduğunca çoğunun üstesinden gelmişlerdi, böylece artık okuma konusunda ilerleyebilirdi. İnce ciltler de okuyordu, sigara içer gibi birbiri ardına – romantik, bilimkurgu, eski fantazi kitapları. Tek yapmak istediği lamba ışığının çemberinde rahatsız edilmeden oturmak ve başkasının hayatını yaşamaktı. Ama her akşamı kütüphanede geçiriyordu. Dawes'un Albemarle Kitabı'ndaki önerilerini yazıyor ya da kendi taleplerini buluyor, sonra kütüphanenin ne vereceğini görmek için bekliyordu. Bir keresinde verdiği kitabın sırtı gerçek omurlardan oluşuyordu, bir diğeri her açtığında yumuşak bir sis bulutu yayıyordu ve başka bir tanesi dokunulamayacak kadar sıcaktı; mutfağı karıştırıp fırın eldivenleriyle dönmek zorunda kalmıştı.

Sadece teçhizat odasında klima vardı, eserleri korumak için, bu yüzden havalar çok sıcak hâle geldiğinde Dante odasından bir yığın battaniye ve yastık alıp Hiram Krozesi'nin dibinde kendine bir yuva yapmıştı. Darlington görse dehşete düşerdi ama klima buna değermişti. Bazen orada uyurken yeşillerle kaplı bir dağın zirvesini hayal ediyordu. Oraya daha önce de gitmişti, merdivenden çıkan ve nemli taşlar gibi kokan dar geçitlerden giden yolu biliyordu. Üç pencereci bir oda ve içinde yıldızları seyredebileceği yuvarlak bir çanak vardı. Suda kendi yüzünün yansımasını görüyordu. Ama uyandığında Peru'ya hiç gitmediğini, sadece kitaplarda okuduğunu biliyordu.

Alex, telefonu çaldığında Il Bastone'nin salonundaki kadife kanepelerden birine yan yatmış, Genç Erkekler Enstitüsü kütüphanesinde bulduğu *Resimli Adam*'ın yıpranmış bir kopyasını okuyordu. Numarayı tanımadığı için cevap verme zahmetine girmemişti. Los Angeles'tan ayrıldığında tüm eski bağlantılarını silmişti. Ama telefon ikinci kez çalınca açtı.

Eitan'ın sesini hemen tanıdı, o ağır aksanını. "Alex Stern. Konuşmamız gerek. Anlıyor musun?"

"Hayır," dedi, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. O gün yağmur yağmıştı ve fırtınayı, gri gökyüzünde çıtırdayan parlak şimşekleri izleyebilmek için tüm perdeleri açmıştı. Oturduğu yerden kalktı ve kitapta kaldığı yeri bir alışveriş fişi tıkıştırarak işaretledi. O hikâyeyi asla bitiremeyeceğini hissediyordu.

"Telefonda konuşmak istemiyorum. Eve, beni görmeye gel."

Onun Los Angeles'ta olduğunu sanıyordu. Bu iyi, dedi içinden. Ona kolayca ulaşamayacağını bilmiyordu. Ama neden aramıştı? Eitan, Len'in tedarikçisiydi. 405'in üstünde, Encino tepesindeki şık malikâneneden işini yürüten İsrailli bir gangster. Alex çoktan onu unuttuğunu sanıyordu.

"Mulholland'a gelemem," dedi. "Arabam yok." Los Angeles'ta olsa bile, yanında kimse yokken o tepelere gidip beynine bir kurşun sıksın diye Eitan'ın evine uğramasına imkân yoktu.

"Annenin arabası var. Eski Jetta. Pek sağlam olmayan hani." Elbette Eitan annesini nerede bulacağını biliyordu. Eitan gibi adamlar kozlarını nerede arayacaklarını bilirlerdi. "Shlomo uzun zamandır evinizi izliyor ama sadece annen gelip gidiyor-muş. Sen yoksun. Nerelerdesin, Alex?"

"Şu anda mı?" Alex salonda etrafına, tozlu kilimlere, yağmur sıçramış pencerelerin yumuşattığı yaz ışığına baktı. Mutfaktaki buz makinesinin gürültüsünü duyuyordu. Daha sonra gidip ekmek ve jambonla sandviç yapacaktı. Jambonlar, Dawes onun beslenme düzeninin ne kadarının kızarmış tavuktan oluştuğunu keşfettiğinde ortaya çıkmaya başlamışlardı ve her hafta sihirli değnek değmiş gibi geliyorlardı. "Topanga Kanyonu'nda arkadaşlarla kalıyorum. Bu hafta sonu geleceğim."

“Cumartesi olmaz. Yarın gel. Cuma, beşten önce.”

Eitan koşer beslenirdi ve sebt günü onun için kutsaldı. Haftanın diğer altı günü öldürmek ve diğer pis işler içindi.

“İşim var,” dedi. “Pazar günü gelebilirim.”

“Aferin kızıma.”

Telefonu kapatıp göğsüne bastırdı ve kafesli tavana baktı. Işıklar titriyordu, evin onun korkusunu anladığını biliyordu. Aşağı uzandı ve avucunu cilalı döşeme tahtalarına bastırdı. Alex’in yukarıdaki koridorda kan kaybından neredeyse öleceği gece Il Bastone de yaralanmış, güzel pencerelerinden biri kırılmış, halıları kanla mahvolmuştu. Alex her şeyin temizlenmesine yardım etmişti. Dawes’un pencereyi onarması için tuttuğu adamın başında beklemişti. Döşeme tahtalarındaki ve koridor halılarındaki kanı buharla yıkayıp temizlemişti. Onun kanı, Dekan Sandow’un, Blake Keely’nin. İkisi de ölmüştü ama o ölmemişti. Kurtulmuştu, Il Bastone de öyle.

Yerdeki titreşimin gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu anlayamadı ama bu sayede biraz sakinleşti. Kampüs boşaldıkça burası onun güvenli yeri olmuştu; muhafazalı, karanlık, serin. Nadiren dışarı çıkıyor, çıktığında tepeye ve Eli Whitney Müzesi’nin yanındaki üstü kapalı köprüye doğru yürüyüş yapıyordu. Müzenin kırmızı ahır, Mercy’nin güleceği bir tablodan fırlamış gibiydi. Yeni bisikletiyle Edgerton Park’a gidiyor, çiçek tarhlarının arasından geçip eski kulübeye bakıyor, her sabah Kapkaraağaç’a kadar gidip Cosmo’yu besliyor ve aşırı büyümüş çit labirentinde dolaşıyordu. Ama her seferinde Orange’daki eve, Il Bastone’ye dönüyordu. Dawes ya da Darlington olmadan burada kendini yalnız hissedeceğini düşünmüştü, ama eski moda soğutucudan gazozunu alıp yudumluyor, ay ve güneş vitraylı, süslü yatak odasında uyukluyor, teçhizat odasını kurcalıyordu. Evin her zaman ona göstereceği yeni bir şeyler vardı.

Ayrılmak istemiyordu. Annesinin Van Nuys’taki sefil dairesine dönmek istemiyordu. Eitan’la konuşmak istemiyordu. Len’le bitiremediği, bir senedir bekleyen bir işi mi kalmıştı? Yoksa bir

şekilde Alex'in ne yaptığını mı öğrenmişti? Kuzeninin ölümüyle onu ilişkilendirebilmiş miydi?

Önemli değildi. Gitmesi gerekiyordu. Telefonundaki numaraları gezindi ve Michael Anselm'i buldu. Dekan Sandow'un bıraktığı otorite boşluğunu idare eden Lethe yönetim kurulu üyesi oydu. On beş yıl önce mezun olmuştu ve Alex ile Dawes onun Lethe Günleri Güncesi'ne bakmış, aşırı derecede sıkıcı bulmuşlardı. Ritüellerin isimleri, tarihleri ve bunun dışında pek az şey. Telefonda da öyleydi. Kuru, sıkıcı, finans ya da bankacılıktaki işine ya da para basmasını sağlayacak herhangi bir şeye geri dönmeye hevesli. Ama Alex'e bisiklet ve dizüstü bilgisayar almıştı, o yüzden şikâyet etmeyecekti.

Anselm telefonu ikinci çalışında açtı. "Alex?" Sesi endişeli geliyordu, Alex onu suçlayamazdı. Hukuk fakültesi kütüphanesinin yandığını ya da Ortak Alan'da bir zombi ordusunun toplandığını söylemek için arıyor olabilirdi. Anselm hakkında fazla bir şey bilmiyordu, zihninde onu çizgili kravatlar takan; her gün sarı bir labrador ve Habitat for Humanity'de çalışan iki çocuğunun ve formunu koruyan karısının olduğu eve giden biri olarak hayal etmişti.

"Merhaba, Michael, gün ortasında rahatsız ettiğim için üzgünüm--"

"Her şey yolunda mı?"

"Yolunda. Ama hafta sonu eve gitmem gerekiyor. Annemi görmek için."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi, sanki Alex ona annesinin hasta olduğunu söylemiş gibi. Ki Alex bunu yapmaya tamamen hazırды.

"Sen, yani Lethe bana yol parası konusunda yardımcı olabilir mi?" Alex utanması gerektiğini biliyordu ama bu evde ölümün eşiğinden döndüğünden beri Lethe'den ihtiyaç duyduğu şeyleri istemekten çekinmez olmuştu. Ona, Dawes'a ve Darlington'a borçluydular. Dawes hiçbir şey istemiyordu ve Darlington da bir şey alacak durumda değildi, yani kasayı boşaltmak Alex'e kalıyordu.

“Tabii ki!” dedi Michael. “Neye ihtiyacın varsa. Asistanıma aktarayım seni.”

Ve hepsi bu kadardı. Anselm’in asistanı havalimanına giden bir araba ve dönüş uçağını ayarladı. Alex dönüş uçağına binebilecek mi yoksa Mulholland Yolu’nda ölecek mi bilemiyordu. Sırt çantasına iç çamaşırı ve dış fırçası koydu. Teçhizat odasına uğradı ancak yanına ne alacağı konusunda hiçbir fikrinin olmadığını fark etti. Lethe’de Eitan gibi adamları durdurabilecek türden şeyler yoktu. Olanlar da uçağı kabul edilebilecek gibi değildi.

Ön kapı arkasından kilitlenirken eve, “Geri döneceğim,” diye mırıldandı. Verandanın altındaki çakalların yumuşak mız-mızlanmalarını dinlemek için durdu ve bunun doğru olacağını umdu.

Alex bu sözünü yerine getirmişti. Ray Bradbury’nin ciltsiz kitabını bile bitirmişti. Elinde taze kanla döneceğini tahmin edememişti sadece.

Sayırsız Tilki Postu

Köken: Goslar, Almanya; 15. yüzyıl

Bağırlayan: Parşömen ve Anahtar, 1993

Yerel tilki nüfusunu yok ettiğı için daha sonra kazığa bağlanıp yakılan Alaric Förstner'in eseri olduğuna inanılmaktadır. Palto birçok kez el değıştirmiştir, aynı dönemde bir Oxford asilzadesine ait olduğunu gösteren kayıtlar bulunmaktadır. C. S. Lewis orada, Oxford'da ders vermiş, ancak bu hiçbir zaman tam olarak kanıtlanamamıştır. Bir zamanlar paltoyu bir dolaba, gardıroba ya da giyinme kabinine astığınızda portal oluştuğuna dair spekülasyonlar mevcut, ancak paltonun sahip olduğu ya da olmadığı güç çoktan kaybolmuştur. Portal büyüünün istikrarsızlığına bir başka örnek daha. Nadir bir istisna için Tayyaara'ya bakınız.

–Pamela Dawes, Oculus tarafından
gözden geçirilmiş ve düzenlenmiş
Lethe Teçhizat Kataloğu'ndan

5

Ekim

Cuma sabahı Alex, Mercy'yle birlikte Modern Şairler ve EE101'e gitti ve dikkatini vermek için elinden geleni yaptı. Uykusuz olmak için yılın henüz çok başındalardı.

O gece evde kalıp dinlenmek ve odalarına poster asma işini bitirmek istiyordu. Mercy'nin tarafı çoktan sanatsal resimler ve moda illüstrasyonlarıyla, Çince karakterli şiir şeritleriyle özenle hazırlanmıştı. Yatağının üstüne de mavi tülenden bir tür gölgelik yapmıştı ve bu, tüm odayı göz alıcı hâle getirmişti.

Ama Mercy ve Lauren dışarı çıkmak istiyordu, böylece dışarı çıktılar. Alex siyah, mini bir elbise bile giymişti. Askıları örümcek ağı şeklindeydi ve Mercy ile Lauren da rengi dışında tıpatıp aynı elbiseler giyiyorlardı. Alex küçük bir ordu kurmuşlar gibi hissediyordu, zarif gecelikler giymiş üç uyurgezer. Mercy ve Lauren bantlı sandaletler giymişti. Alex sandaleti olmadığı için yıpranmış siyah botlarını giymeye devam ediyordu. Giymesi de daha kolaydı.

Fotoğraf çekmek için salıncağın yanında durdular ve Alex annesine göndermek için içlerinden bir tanesini; en mutlu, en iyi göründüğünü seçti. Lauren solundaydı, bal sarısı saçları ve dişleri fener ışığından daha parlaktı. Mercy sağındaydı; parlak siyah saçları küt kesilmişti ve papatya şeklinde büyük, vintage küpeleri vardı, gözleri ihtiyatlıydı.

Eitan'ın adamları hâlâ Mira'yı izliyor muydu? Yoksa Alex kendisine söyleneni yaptığı için onu rahat bırakmaya mı karar

vermişlerdi? Kaliforniya başka bir sahilden ziyade başka bir dönemdi, Alex'in bulanık tutmak istediği, ayrıntılarının odaklanılamayacak kadar acı verici olduğu puslu bir zaman.

Parti Lynwood'daki bir evdeydi. St. Elmo'nun üzücü apartmanından fazla uzak değildi. Umut dolu rüzgâr gülleri apartmanın çatısında yavaşça dönüyordu. Alex bütün gece su içti. Sıkıntıdan patlamak üzereydi ama aldırmadı. Elinde kırmızı plastik bardak ve yanında arkadaşlarıyla kafası güzel gibi davranmak hoşuna gidiyordu. Tam olarak rol yaptığı da söylenemezdi. Basso bel-ladonna almıştı. Kendine bu yılı temiz geçireceğini söylemişti, ancak yıl pislik gibi davranıyordu ve bu yüzden ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı.

Cumartesi sabahı Mercy hâlâ uyurken sıvışıp Parşömen ve Anahtar'ı aradı. Söz verdiği gibi kibar davranmıştı; sonra yatağına kıvrıldı ve Mercy onu uyandırana kadar uyumaya devam etti.

Geç saatlerde yemekhanede kahvaltı ettiler ve Alex her zaman yaptığı gibi tabağını tıkabasa doldurdu. Cehenneme bir geçit açmak üzerelerdi, yemek yiyemeyecek kadar gergin olmalıydı ama onun yerine kendini doyamıyormuş gibi hissediyordu. Daha fazla bal, daha fazla salam, her şeyin daha fazlasını istiyordu. Griler burayı çok severdi; yemek kokuları, dedikodular. Alex burayı da tıpkı yurt odasını muhafazaladığı gibi muhafazalayabilirdi. Ama peşine bir şey takılırsa yakınlarında kullanabileceği bir Gri olsun istiyordu – onu rahatsız edecek kadar yakın olması kaydıyla. Ve burada kalabalığa karışmış gibi görünüyorlardı. Tüm bunlar bir tür huzura dönüşüyordu, ölülerle ekmeğini paylaşan yaşayanlar gibi.

Alex, Yale'da daha güzel odalar olduğunu biliyordu ama burası onun en sevdiğiydi; tepedeki koyu renkli ahşap kirişler, büyük taş şömine. Burada oturup tepsilerin takırtısını, sohbet uğultusunu dinlemeyi seviyordu. JE'nin yemek salonunu ne kadar sevdiğini söylediğinde Darlington'ın ona gülmesini beklemişti, ama o sadece başını sallayıp söyle demişti: "Bir tavernanın ya da pansiyonun ortak salonu olamayacak kadar büyüktür ama

öyle hissettirir. Sanki ayaklarını uzatıp dışardaki fırtınanın geçmesini bekleyebilirmişsin gibi,” demişti: Bir gezgin ya da rolünü yapmaya çalıştığı öğrenci için doğru olabilirdi bu. Ama gerçek Alex fırtınanın kendisine aitti, o bir bela paratoneriydi. Darlington döndüğünde bu değişecekti. Artık o ve Dawes karanlığın üstüne kapıyı kapatmaya çalışırken yalnız olmayacaklardı.

Alex kalkıp ağzına bir parça tereyağlı tost tıktırırken Mercy, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu. “Kitap okuyacaktık.”

“Şövalye’nin Hikâyesi’ni bitirdim.”

“‘The Wife of Bath’?”

“O da bitti.”

Lauren sandalyesinin sırtına yaslandı. “Bir saniye, bir saniye. Alex, okumada öne mi geçtin?”

“Şu an çok bilgiliyim.”

“İlk on sekiz satırı ezberlememiz gerekiyor,” dedi Mercy. “Ve bu hiç kolay değil.”

Alex çantasını yere bıraktı. “Ne? Niye?”

“Nasıl olduğunu bilelim diye? Yazılar ortaçağ İngilizcesi.”

“Ben ortaçağ İngilizcesini lisede öğrenmek zorunda kalmıştım,” dedi Lauren.

“Çünkü sen Brookline’de havalı bir hazırlık okuluna gittin,” dedi Mercy. “Alex ve ben şehir koşullarında yaşayabilmek için devlet okullarında törpülendik.”

Lauren az kalsın gülmekten meyve suyunu püskürtüyordu.

Alex sırtarak, “Dikkatli olsan iyi olur,” dedi. “Mercy seni yer.”

Yemek salonundan çıkarken Lauren arkasından bağırdı: “Nereye gittiğini söylemedin!”

Bahane bulmanın ne kadar yorucu olduğunu neredeyse unutmuştu.

Dawes müzik okulunun önünde bekliyordu. Okul, pembe-beyaz cephesiyle ağır süslü bir pastayı andırıyordu. Alex, Venedik’i hiç görmemişti, muhtemelen de görmeyecekti ama tarzının bu olduğunu biliyordu. Darlington bu binayı çok severdi.

“Evet mi dediler?”

Merhaba yok, nasılsın yok. Dawes uzun, rüküş bir kargo şortu ve beyaz bir V yaka üst giymiş, kanvas çantasını çaprazlama omzuna asmıştı ve inanılmaz derecede garip görünüyordu. Alex onu boynunda kulaklıklarla görmeye o kadar alışmıştı ki onlar olmadığında tuhaf bir şekilde çıplak durduğunu fark etti.

“Bir bakıma,” dedi Alex. “Onlara denetleme yapacağımı söyledim.”

“Ha, güzel... Dur biraz, neden denetleme yapacaksın?”

“Dawes.” Alex ona düz bir bakış attı. “Neyi denetleyeyim?”

“Onlarla konuşacağım dedin, yalan söyleyeceğim demedin.”

“Yalan da bir tür konuşmadır. Çok faydalı bir türdür. Ve hiçbir şey gerektirmez.” Parşömen ve Anahtar’ın geçen yıl yaptığı saçmalıklardan sonra... Karışım lar değil elbette, onlar Lethe kurallarınca tamamen kabul edilebilirdi. Ama yabancıların, *kasabahıların* mozolelerine girmesine izin vermişlerdi ve onları ritüellerinin bir parçası yapmışlardı. Yaptıkları şeyler cinayet ve skandalla sonuçlanmıştı. Ve tabii ki sert bir uyarı ve para cezası dışında yaptırım almamışlardı.

Robbie Kendall ekose şortu ve açık mavi polo tişörtüyle mozolenin merdiveninde bekliyordu; sarı saçları sörfçü izlenimi verecek ancak paçoz görünmeyecek kadar uzundu. Öğle sıcaklığı onu etkilemişe benzemiyordu. Hayatında hiç terlememiş gibiydi.

“Selam,” dedi gergin bir gülümsemeyle.. “Alex? Ya da... ee, Vergilius mu demeliyim?”

Alex, Dawes’un yanında kaskatı kesildiğini hissetti. İlk iki ritüel gecesinde Alex’le birlikte değildi. Dolayısıyla Darlington ortadan kaybolduğundan beri bu ismi hiç duymamıştı.

“Evet,” dedi Alex, elini sıkmadan önce gizlice avuçlarını sile rek. “Bu Oculus. Pamela Dawes.”

“Harika. Görmek istediğiniz şey nedir?”

Alex, Robbie’ye soğuk gözlerle baktı. “Anahtarları ver. Sen dışarıda bekleyebilirsin.”

Robbie tereddüt etti. Yeni delegasyon başkanıydı, son sınıf öğrencisiydi, her şeyi doğru yapmaya hevesliydi. Mükemmel.

“Şey, bence–”

Alex omzunun üstünden arkasına baktı ve sesini alçalttı. “Yıla böyle mi başlamak istiyorsun?”

Robbie’nin ağzı açık kaldı. “Ben... Hayır.”

“Anahtarcı arkadaşlarının kuralları hiçe sayması yüzünden geçen yıl Oculus ve ben neredeyse canımızdan oluyorduk. İki Lethe görevlisi. Tüm ayrıcalıklarınız askıya alınmadığı için şanslısınız.”

“Askıya alınmak mı?”

Böyle bir şey imkânsızmış gibi, bunu hiç düşünmemişti sanki.

“Aynen öyle. Bir sömestr, belki tüm sene. Hoşgörülü olmayı savundum, ama...” Omuz silkti. “Belki hata yapmışımdır.”

“Hayır, hayır. Kesinlikle yapmadın.” Robbie arayıp anahtarlarını buldu. “Kesinlikle yapmadın.”

Alex neredeyse onun için üzülecekti. Bir önceki dönem kabul edildiğinde ilk kez büyüünün tadını almış, Tül’ün ötesindeki dünyaya ilk kez göz atmıştı. Ona asi yolculuklar ve gizemlerle dolu bir yıl vadedilmişti. Elindekilerin devamının sağlamak için ne gerekiyorsa yapardı.

Ağır kapı, özenle yapılmış bir taş girişe açıldı; sıcaktan sonra serin karanlık hoş bir rahatlama sağlıyordu. Koridorda ince çizgili pantolon giymiş bir Gri kendi kendine mutlu bir şekilde mırıldanıyor, siyah-beyaz fotoğraflarla dolu cam vitrine bakıyordu. Parşömen ve Anahtar’ın içi, zarif dış cephesinin aksine garip bir şekilde ağırdı; kaba kayalar, özenle işlenmiş Mağribi tarzı kemerlerle süslenmişti. Mağaraya girmiş gibilerdi.

Robbie daha durup düşünmeden Alex onun elindeki anahtarları aldı. “Dışarıda bekle lütfen.”

Bu kez itiraz etmedi, sadece hevesle seslendi: “Tabii ki! Hiç acele etmeyin.”

Kapı arkalarından kapandığında Alex azar işitmeyi ya da en azından onaylamadığını belirten çatık kaşlar görmeyi bekliyordu ama Dawes sadece düşünceliydi.

“Ne oldu?” dedi Alex koridordan odaya ilerlerlerken.

Dawes omuz silkti, sanki üstünde hâlâ o ağır svetşörtlerinden biri vardı. “Onun gibi konuştun.”

Alex, Darlington rolü mü yapıyordu? Herhalde öyle yapmıştı. Ne zaman Lethe otoritesi olarak konuşsa gerçekten de onun tavrıyla konuşuyordu; kendinden emin, özgüvenli, bilgili. Olmadığı her şey gibi.

Ritüel odasının kapısını açtı. Mozolenin kalbinde, yıldız şeklinde ve geniş bir odaydı; altı sivri köşesinin her birinde bir şövalye heykeli vardı, ortasında da dairesel bir masa. Ama masa aslında bir masa değildi; bir kapıydı, gitmek istediğiniz her yere açılan bir geçit. Ve gitmek istemediğiniz bazı yerlere.

Alex elini masanın kenarındaki yazının üzerinde gezdirdi. *Gücün olsun bu karanlık diyarda onu aydınlatmaya ve gücün olsun bu ölü dünyayı canlandırmaya.* Tara öldürülmeden önce burada bulunmuştu. O da tıpkı Alex gibi davetsiz bir misafirdi.

“İşe yarayacak mı?” dedi Alex. “Bağlantı noktası stabil değil.” Anahtarcılar bu yüzden halüsinojenik maddelere başvurmuştu, bu yüzden portalların açılmasına yardımcı olacak ve diğer diyarlara geçişlerini kolaylaştıracak özel karışımı hazırlamaları için kasabalı bir kıza ve onun torbacı sevgilisine güvenmek zorunda kalmışlardı. “Elimizde Tara’nın özel sosundan yok.”

Dawes dudağını çiğneyerek, “Bilmiyorum,” dedi. “Başka... başka ne deneyebiliriz bilmiyorum. Bekleyebiliriz. Beklemeliyiz.”

Bir zamanlar Kral Arthur’un şövalyelerinin toplandığı masanın tahtalarından yapıldığı söylenen büyük yuvarlak masanın üstünden bakiştılar.

“Beklemeliyiz,” diye kabul etti Alex.

“Ama beklemeyeceğiz, değil mi?”

Alex başını iki yana salladı. Sandow’un cenazesinden bu yana üç aydan fazla zaman geçmişti; Alex’in Darlington’ın ölmediği, cehennemde bir yerde hapsediğı ve hem ölüleri hem de Tül’ün ardında toplanan canavarları dehşete düşüren centilmen bir iblis hâline geldiğı teorisini ortaya attığından bu yana geçen

üç ay. Alex ve Dawes'un o zamandan beri öğrendikleri hiçbir şey bunun umut dolu bir beklentiden öte olduğuna inanmalarını sağlayamamıştı. Ama bu, ona ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışmalarına engel olmamıştı. *Galaxias*. Galaksi. Tül'ün diğer tarafından gelen bir feryat. Bir kez daha çırak olmak nasıl olacaktı? Tekrar Dante olmak? Aylardır Eldiven'e dair ipucu arıyorlardı ve hiçbir sonuç çıkmamıştı, bundan da çıkmayabilirdi ama en azından denemek zorundalardı. Anselm, New York'tan usulen onları kontrol eden ancak genelde kendi hâllerine bırakan yarım yamalak bir ebeveyn olmuştu. Yeni Preaton'ın da aynı şeyi yapacağına güvenemezlerdi.

"Hadi, korumaları yerleştirelim," dedi Alex.

O ve Dawes birlikte çalışarak Solomon Düğümü şeklinde tuz döktüler – sıradan çember işe yaramazdı. Teorik olarak cehenneme ya da en azından bir köşesine bir geçit açıyorlardı ve eğer Darlington artık insandan çok bir iblis kampüsün her yerinde iblis arkadaşlarıyla oynaşmasını istemezlerdi.

Düğümün her çizgisi başka bir çizgiye değıyor, çizimin nerede başladığını söylemeyi imkânsız hâle getiriyordu. Alex ruhların kontrolüyle ilgili bir kitaptan kopyaladığı resme baktı. Yazılanlara göre iblisler bulmacaları ve oyunları seviyordu, bu düğüm de onları geldikleri yere gönderinceye ya da Darlington'ın durumunda saf gümüşten zincirlere bağlanıncaya kadar oyalayacaktı. Alex elindekilerin saf gümüş olduğunu umuyordu. Onları teçhizat odasındaki bir çekmecede bulmuştu ve Lethe'nin cimrilik etmediğini ümit etti. Ve cehennem canavarı tekrar gelmeye çalışırsa diye her pusula noktasına değerli taşlar yerleştirdiler: ametist, akik, opal, turmalin. Bir canavarı bağlamak için gereken küçük, ışıltılı biblolar.

"Pek bir şeye benzemiyorlar, değil mi?" diye sordu Alex.

Dawes'un tek yaptığı dudağını daha sert çiğnemek oldu.

"Her şey yolunda gidecek," dedi Alex, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmayarak. "Sırada ne var?"

Koridor boyunca her birkaç adımda bir tuz serpiştirdiler, düğümünden bir şey geçmesi ihtimaline karşı biraz daha önlem.

Döktükleri son tuz soluk kahverengiydi. Kendi kanlarıyla karıştırmışlardı, son bir savunma hattı.

Dawes çantasından küçük bir oyuncak trompet çıkardı.

Alex şaşkınlığını gizleyemedi. “Darlington’ı cehennemden bununla mı çağıracaksın?”

“Elimizde Aurelian’ın çanları yok. Ritüelde sadece ‘bir eylem ya da işaret aracı’ isteniyor. Not sende mi?”

Başarısız yeni ay ritüelinde Kapkaraağaç’ın tapusunu kullanmışlardı, Darlington’ın umutla ve bilinçli bir şekilde imzaladığı bir sözleşme. Bu sefer ellerinde öyle bir şey yoktu ama Lethe’deki Vergilius odasındaki çalışma masasında bir şey bulmuşlardı, Michelle Alameddine’in yazdığı birkaç satırlık şiir ve bir not:

Armanyak üreten bir manastır vardı, o kadar saf üretenlerdi ki On Dördüncü Louis sırlarını korumak için onları öldürmekle ilgili şaka yapınca manastır rahipleri İtalya’ya kaçtı. Bu son şişe. Aç karnına içme ve ölmedikçe arama. İyi şanslar, Vergilius!

Fazla değildi ama bir şişe Armanyak da vardı. Bulanık yeşil şişesi ve eski, okunaksız etiketiyle Alex’in hayal ettiğinden çok daha az görkemliydi.

Alex şişeyi düğümün ortasına koyarken Dawes onu izledi. Yüzünde onaylamadığını gösteren o ifade vardı. “Açmamış,” dedi.

“İç çamaşırı çekmecesini kurcalamıyoruz. Bu sadece alkol.”

“Ama bize ait değil.”

“Ve biz de onu içmeyeceğiz,” diye tersledi Alex. Çünkü Dawes haklıydı. Darlington’a ait olan, onun için değerli olan şeyleri çalmaya hakları yoktu.

Onu geri getireceğiz ve bizi affedecek, dedi kendi kendine ve çantasından küçük bir bardak çıkarıp doldurdu. Sıvı sıcak ve akşam güneşi kadar turuncuydu. *Beni affedecek. Her şey için.*

“Bunun için gerçekten dört kişi olmamız gerekirdi,” dedi Dawes. “Her pusula noktası için bir kişi.”

Dört kişi olmaları gerekirdi. Eldiven’i bulmaları gerekirdi.

Bu yamalı bohça ritüelinden fazlasını yapmak için zaman ayırmaları gerekirdi.

Ama uçurumun kenarındalardı ve Alex, Dawes'un geri çekilmeye ikna edilmek istemediğini biliyordu. Birinin onu ileri s ur eklemesini istiyordu.

"Hadi," dedi. "Darlington diğer tarafta bekliyor."

Dawes derin bir nefes aldı, kahverengi gözleri çok parlaktı. "Tamam." Cebinden susam ya ıyla dolu küçük bir  i e çıkardı ve masayı ya lamaya başladı.  nce saat yönünde, sonra saat yönünün tersine yürürken parmağıyla kenarları sıvazlıyor, ağır bir Arapça  arkı söylüyordu.

Başlangıç noktasına geldiğinde Alex'le göz göze geldi ve parmağını ya ın içinden geçirerek daireyi kapattı.

Masa bir anda yok olmuş gibiydi. Alex sanki sonsuzluğa bakıyordu. Yukarı baktı ve biraz önce cam tavan penceresinin olduğu yerin üzerinde karanlık bir daire gördü. Gece yıldızlarla doluydu ama gün ortasıydı. Bir ba  dönmesi dalgası üstüne çökerken gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"Yak," dedi Dawes. "Ve onu  a ır."

Alex bir kibrit  akıp notun ucuna tuttu ve alev alan k  ıdı az önce masanın olduğu yerdeki hi li e attı. K  ıt süzülüyor gibi, kenarları kıvrılmı tı. O d  meden önce alevlerin içine bir avuç demir tala ı attı. Kelimeler k  ıttan sıyrılıp havaya karı maya ba lamı tı.

 yi

 anslar

 lmedik e

"Geri  ekil," dedi Dawes. Trompeti dudaklarına götürdü.  ıkan sesin ince ve tiz olması gerekirdi, fakat onun yerine g r bir k  kreme duvarlarda yankılandı, atlıları ava  a ıran bir borunun muzaffer sesi gibi.

Alex uzaktan gelen yumuşak ayak sesleri duydu.

"  e yarıyor!" diye fısıldadı Dawes.

Masanın bulunduğu bo lu a doğru e ildiler ve Dawes bo-

ruyu tekrar çaldı, ses uzaklarda bir yerden yankılanarak onlara geri döndü.

Eve dön, Darlington. Alex, Armanyak bardağını aldı ve yıldızlarla dolu uçuruma döktü. Geri dön ve bu süslü şişeden iç, kadeh kaldır. Kafasının içinde o eski şarkının çaldığını hâlâ duyabiliyordu. Haydi gel. Haydi gel. Elini tutmama izin ver.

Patırtılar artmıştı fakat yumuşak ayak seslerine benzemiyorlardı. Çok gürültülülerdi ve giderek artıyorlardı.

Alex neler olduğuna dair bir ipucu bulmak için etrafına baktı. “Bir terslik var.”

Ses karanlığın içinden, aşağılardan gelerek yükseldi. Alex’in çizmelerinden hissedebildiği bir gümbürtüyle taş zemini sallıyordu. Aşağı, hiçliğin içine baktı ve kükürt kokusu aldı.

“Dawes, kapat.”

“Ama—”

“Geçidi kapat!”

Şimdi karanlıkta kırmızı lekeler görüyordu ve bir an sonra bunların göz olduğunu anladı.

“Dawes!”

Çok geç. Bir at sürüsü masadan fırlayıp siyah bir kaynayan at eti yığını gibi odaya dalarken Alex duvara doğru tökezledi. Kömür rengindeydiler, gözleri kırmızıydı ve parlıyordu. Toynaklarının yere her vuruşunda alevler patlıyordu. Tapınak odasının kapısına çarparak tuz ve taşları etrafa saçtılar ve koridorda kükreyerek ilerlediler. Cehennem atları sürüsü tuz sıralarını teker teker dağıtıp geçmişti.

“Durmuyacaklar!” diye bağırdı Dawes.

Ön kapıyı ezip geçecek, sokağa fırlayacaklardı.

Ancak çılgın koşuları, kanlarıyla karıştırdıkları tuz hattına geldi. Kayalara çarpan dalgalar gibilerdi. Sürü, bir sağa bir sola savruldu. Atlardan biri yan yattı, yüksek sesli kişnemesi bir insan çığlığı gibiydi. Kendini düzeltti ve ardından koşu, tapınak odasına doğru yaygara kopararak devam etti.

“Dawes!” Alex bir sürü ölüm sözcüğü biliyordu. Gümüş zincirleri, özenli düğümlerle dolu bir ipi, iblisler bulmacaları sever

diye getirdiği lanetli bir Rubik Küpü vardı. Ama cehennemin derinliklerinden çağrılmış, kükürt üfleyen bir at sürüsüyle nasıl başa çıkacağına dair hiçbir fikri yoktu.

“Kenara çekil!” diye bağırdı Dawes.

Alex kendini duvara yasladı. Dawes kızıl saçları yüzüne dökmüş hâlde masanın diğer ucuna geçti ve Alex’in anlamadığı kelimeler bağırdı. Trompeti dudaklarına götürdü. Çıkan ses binlerce borazan gibiydi, bir komuta orkestrası gibi.

Onu ezecekler, diye düşündü Alex. Geriye hiçbir şey kalmayacak, küle dönecek.

Ağır, siyah bedenler ve mavi alevlerden oluşan kara bir dalga hâlinde atlar sıçradı ve Dawes trompeti uçuşuma fırlattı. Atlar havada imkânsız bir şekilde yükselerek trompetin peşine koştular, attan ziyade deniz köpüğünü andırıyorlardı. Su gibi aktılar ve karanlığın içinde kaybolup gittiler.

“Kapat!” diye bağırdı Alex.

Dawes boş avuçlarını havaya kaldırdı ve tüm bunlardan ellerini arındırırçasına birbirine vurdu. “*Ghalaqa al-baab! Al-tariiq muharram lakum!*”

Sonra odada bir ses yankılandı – aşağıdan ya da yukarıdan bir yerden; tespit etmek imkânsızdı. Ama Alex sesi tanıyordu, açık ve yalvarırçasına konuşuyordu.

Bekle.

Dawes, “Hayır!” diye çığlık attı. Ama artık çok geçti. Ağır bir kapının çarparak kapanması gibi büyük bir gümbürtü duyuldu. Alex’in ayakları yerden kesildi.

Alex daha sonra olanları pek hatırlamıyordu. Kulakları çınılıyordu, gözleri sulanmıştı ve kükürt kokusu o kadar keskindi ki kusmadan önce ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlanacak zamanı ancak bulabilmişti. Dawes'un da öğürdüğünü duydu ve mutluluktan ağlamak istedi. Eğer kusuyorsa ölmemiş demekti.

Robbie odaya daldı ve elleriyle dumanı savuşturarak bağırdı: "Neler oluyor? Burada neler oluyor?" Sonra o da kusmaya başladı.

Oda siyah isle kaplanmıştı. Alex ve Dawes isle kaplanmıştı. Ve masa -Kral Arthur'un şövalyelerinin etrafında toplandığı söylenen masa- ortasından yarılmıştı.

Bekle.

Duymamış gibi bile davranamazdı çünkü Dawes da duymuştu. Geçit kapanırken onun gözlerindeki ıstırapı görmüştü Alex.

Sürünerek Dawes'un yanına gitti. Dawes duvara yaslanmış, titriyordu. "Sakın tek kelime etme," diye fısıldadı Alex. "Bu sadece bir denetlemeydi, hepsi o kadar."

"Onu duydum-" Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Biliyorum ama şu anda kığımızı kurtarmamız gerekiyor. Tekrar et. Bu bir denetlemeydi."

"Bu bir den... denetlemeydi."

Gerisi bulanıktı - Parşömen ve Anahtar delegelerinin bağrırları, yönetim kurulundan ve mezunlardan gelen çağrılar, kuzey metrosuyla gelen ve masayı onarmak, tekrar bütünleştirmek

için Hiram Krozesi'ni kullanmayı teklif eden Michael Anselm'in bağırısları.

Dawes ve Alex üzerlerindeki isi silmek için ellerinden geleni yaptılar, ardından Parşömen ve Anahtar mozolesinin giriş holünde Anselm'le buluştular.

"Bu bizim suçumuz değildi," dedi Alex. Sert çıkmak en iyisiydi. "Portal açmadıklarından ya da onaylanmamış ritüeller gerçekleştirmediklerinden emin olmak istedik, o yüzden bir ifşa büyüsü yaptım."

Bir örtbas hikâyesi hazırlamıştı. Büyük bir patlamayı örtbas etmek zorunda kalacağını tahmin etmemişti ama aklına gelen tek şey buydu.

Anselm elinde cep telefonuyla ileri geri yürüyordu ve hat-tın diğer ucundan Parşömen ve Anahtar mezunlarından birinin çığlıkları duyuluyordu. Anselm avucuyla ahizeyi kapattı. "Bağ-lantı noktasının stabil olmadığını biliyordun. Birileri ölebilirdi."

"Masa ikiye bölündü!" diye bağırdı telefondaki mezun. "Tüm oda mahvoldu!"

"Temizlik için bir şeyler ayarlarız." Anselm yine ahizeyi ka-pattı ve öfkeyle fısıldadı: "Il Bastone."

Öfkeli bir grup Anahtarcı'nın yanından geçip merdivenden aşağı, kaldırıma doğru ilerlerken Alex, Dawes'a, "Merak etme," dedi. Robbie Kendall bacadan düşmüş gibi görünüyordu ve mo-kasen ayakkabılarından biri eksikti. "Anselm beni suçlayacaktır, seni değil. Dawes?"

Dawes dinlemiyordu. Gözlerinde sarsılmış, uzak bir bakış vardı.

O kelime yüzündendi. *Bekle.*

"Dawes, kendini toparlaman gerek. Ne kadar şokta olursan ol onlara olanları anlatamayız."

"Tamam."

Ama Dawes, Il Bastone'ye kadar sessiz kaldı.

Tek bir kelime. Darlington'ın sesi. Çaresiz, talepkâr. *Bekle.*

Neredeyse başarmışlardı, neredeyse ona ulaşmışlardı. Çok yaklaştırmışlardı.

Darlington olsa başarırđı. O hep başarırđı.

Üstlerindeki pis kokudan kurtulmak için maydanoz ve badem yağıyla yaptıkları banyo bir saatten uzun sürdü. Dawes, Dante banyosuna gitmiş; Alex de büyük, pençe ayaklı küveti olan güzel Vergilius süitinde yıkanmıştı.

Giysileri mahvolmuştu.

Bir çift Lethe eşofmanı giyip salona inerken, “Bu lanet işin giysileri yenilemek için ek ödeneği olmalı,” diye homurdandı.

Anselm hâlâ telefonuyla konuşuyordu. Düşündüğünden daha gençti, otuzlu yaşlarının başındaydı ve resmi anlamda fena görünmüyordu. Anselm onu görünce parmağını kaldırdı ve Alex mutfakta Dawes’u bulmaya gitti. Dawes somon füme ve salatalık dolu tabakları hazırlamış, bir şişe beyaz şarabı buz dolu kovaya koymuştu. Alex gözlerini devirmek istedi ama acıkmıştı ve Lethe’nin tarzı buydu. Belki de cehennem canavarını akşam yemeğine davet etmeliydiler.

Dawes bulaşık ve sabun köpükleriyle dolu lavabonun önünde durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Su akıyor, yeni yıkanmış saçları omuzlarına dökölüyordu. Alex onun saçlarını daha önce hiç açık görmemişti.

Uzanıp suyu kapattı. “İyi misin?”

Dawes gözlerini pencereden ayırmadı. Görecek pek bir şey yoktu: Sokak, bakımlı bir Viktorya döneminden kalma evin yan tarafı.

“Dawes? Anselm’in bizimle işi bitmedi. Ben—”

“Lethe, Kapkaraağaç’ın... bir süreliğine boş kalabileceğini anladığında oraya bir güvenlik sistemi kurdu. Birkaç kamera.”

Alex midesinde hoş olmayan bir kıpırtı hissetti. “Biliyorum. Ön kapı, arka kapı.” Sadow pencerelerin kapalı olduğundan emin olmuş ve eski Mercedes’i Lethe’nin parasıyla tamir ettir-

mişti. Dawes arabayı ara sıra ayak işlerini yapmak için kullanıyordu, sırf boşta beklemesin diye.

Dawes çenesini boynuna gömdü. “Ben de salona bir tane koydum.” Balo salonu. Yeni ay ritüelini denedikleri yer. “Ve?” Alex, Anselm’in salonda konuştuğunu duyabiliyordu. Lavabodaki sabun köpükleri patlıyordu.

“Bir şey... Bir bildirim aldım.” Başını tezgâhın üstünde duran telefona doğru salladı.

Alex telefonu eline alıp ekranı kaydırды. Koyu bir bulanıklıktan başka bir şey görünmüyordu, kenarlarda dans eden belli belirsiz bir ışık vardı.

“Kameranin algıladığı tek şey bu,” dedi Dawes.

Alex karanlıkta bir desen bulabilecekmiş gibi ekrana baktı. “Cosmo olabilir. Kamerayı devirmiş olabilir.”

Darlington’ın kedisi onu Il Bastone’ye ya da Dawes’un ilahiyat fakültesi yakınındaki dairesine yerleştirme girişimlerini reddetmişti. Tek yapabildikleri, yiyecek ile su vermek ve Kapkaraağaç’a göz kulak olmasını, eski evin de ona göz kulak olmasını ummaktı.

“Fazla umutlanma, Dawes.”

“Elbette.”

Elbette.

Ama Dawes’un yüzünde hâlâ o sarsılmış ifade vardı ve Alex onun ne düşündüğünü biliyordu.

Bekle. Yakarı çok geç gelmişti; ama ya Darlington, Parşömen ve Anahtar’daki geçit kapanmadan bir yolunu bulduysa? Ya bir şekilde doğru olanı yapmışlarsa? Ya onu geri getirmişlerse?

Veya ya çok yanlış bir şey yaptıysak? Ya Kapkaraağaç’ta bekleyen şey Darlington değilse?

“Alex?” Anselm diğer odadan seslendi. “Biraz konuşabilir miyiz? Sadece sen lütfen.” Ama Dawes yerinden kıınıldamamıştı. Ellerini lavabonun kenarına kenetlemişti; sanki bir hız treninin güvenlik çubuğuna tutunmuş, aşağı inerken çığlık atmaya

hazırlanıyor gibiydi. Alex, Darlington'ın Pamela Dawes için ne anlama geldiğini gerçekten anlamış mıydı? Sessiz, içine kapanık, mobilyaların arasında kaybolma sanatında ustalaşmış Dawes için? Sadece Darlington'ın Pammie dediği kız için?

“Anselm'den kurtulacağız ve sonra gidip bakacağız,” dedi Alex. Sesi sabitti ama kalbi deli gibi atıyordu.

Önemli bir şey değildir, dedi Alex kendi kendine ve salonda Anselm'e katıldı. Bir kedi. İzinsiz giren biri. Asi bir ağaç dalı. Haylaz bir çocuk. Anselm'i ve Lethe kurulunu nasıl yatıştıracağını bulabilmek için aklını başında tutması gerekiyordu.

“Yeni Praetor'la konuştum. Görevi almak konusunda zaten isteksizdi ve bugün olanların da ona güven vereceğini sanmam, o yüzden bu küçük felaketi önemsiz göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım.”

Teşekkür ederim uygun görünmüyordu, o yüzden Alex sessiz kaldı.

“Parşömen ve Anahtar'da ne yapıyordun?”

Alex, Anselm'in bu kadar doğrudan sormamasını ummuştu. Lethe sorunların etrafında dans etmeyi severdi ve onlar da gerçeği altına süpürmek üzere tozlu halılar bulmakta ustalardı. Anselm'e daha yakından baktı – yaz tatilinden kalma bronz teni geceki maceralardan dolayı biraz buruşmuştu. Yakasını gevşetmiş ve kendine bir viski doldurmuştu. Karısı kendisinden boşanmak isteyen bir adamı oynayan aktörlere benziyordu.

“Kükürt kokusu aldım,” diye devam etti bitkin bitkin. “Üç kilometre çapındaki herkes almıştır herhalde. Ne oldu da ifşa büyüğü bu kadar yanlış gitti, söyler misin? Asırlık bir masayı parçalayacak kadar?”

“Kendiniz de söylediniz: Bağlantı noktaları dengesiz.”

“Delirmiş gibi tepki verecek kadar dengesiz değil.” Bardağını kaldırdı ve bir bardak daha içki sipariş eder gibi parmağıyla işaret etti. “Cehenneme geçit açmaya çalışıyordun. Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum, Alex. Daniel Arlington artık–”

Alex düşündü. Bunun bir kaza olduğunu ya da ifşa büyüsünün yanlış gittiğini söyleyerek kurtulamayacaktı. Ama geri dönmüş olma ihtimali varken, Kapkaraağaç'ta onları çok daha kötü bir şeyin bekliyor olma ihtimali varken Darlington'ı bulmaya çalıştıklarını söyleyemezdi.

"Kaza değildi," diye yalan söyledi. "Bilerek yaptım."

Anselm gözlerini kırptırdı. "Masayı yok etmeye mi çalıştın?"

"Evet. Geçen yıl yaptıkları yanlarına kâr kalmamalıydı."

Anselm, "Alex," diye nazikçe azarladı, "bizim işimiz korumak. Ceza vermek değil."

Kendinizi kandırmayın. Bizim işimiz çocukların daha az gü-rültü yapmasını ve sonra etrafı toplamalarını sağlamak.

"Ritüel yapmamalılar," dedi Alex. "Kaldıkları yerden devam edememeliler." Sesindeki öfke gerçektir.

Anselm içini çekti. "Belki öyledir. Ama o masa paha biçilmez bir eser ve kroze onu tekrar bir araya getirebildiği için şanslıyız. Adalet istemeni anlıyorum ama en azından Dawes böyle olması gerektiğini bilmeliydi."

"Dawes sadece bana ayak uyduruyordu. Ritüel için ikinci bir kişiye ihtiyacım olduğunu söyledim, ne planladığımdan haberi yoktu."

"Dawes aptal bir kadın değil. Bu söylediklerine bir an bile inanmam." Anselm onu inceledi. "Hangi büyüyü kullandın?"

Onu sınıyordu ve Alex her zamanki gibi ödevini yapmamıştı.

"Uydurdum bir şey." Anselm yüzünü buruşturdu. Güzel. Onun yeteneksiz olduğunu düşünüyordu. Bu, işine yarayabilirdi. "Lethe güncelerinden birinde bulduğum eski bir koku bombası büyüsüydü. Adamın biri şaka olsun diye yapmış."

"Adalet için vurduğun darbe koku bombası mı?"

"Rayından çıktı."

Anselm başını iki yana salladı ve viskisinin kalanını dikti. "Geldiğimiz aptallık seviyesine bak. Kimsenin ölmemiş olması hayret verici."

“Büyük bir geleneği sürdürüyorum öyleyse.”

Anselm eğlenmiş görünmüyordu. Darlington gibi değildi, hatta Sandow gibi bile değildi. Lethe ve gizemleri onun için sadece başından geçmiş şeylerden ibaretti.

“Kimse ölmediği için şanslısın.” Bardağını yere bıraktı ve Alex’in gözlerine baktı. Alex masum görünmek için elinden geleni yapıyordu ama bu, fazla pratiği olmayan bir konuydu. “Bir teori öne süreceğim. Bu gece masayı parçalamaya çalışmıyordun. Cehenneme geçit açmaya ve bir şekilde Daniel Arlington’a ulaşmaya çalışıyordun.”

Neden yarım akıllılardan biri denk gelmezdi sanki?

“İlginç bir teori,” dedi Alex. “Ama öyle olmadı.”

“Darlington’ın cehennemde olduğunu iddia ettiğin teori gibi mi ilginç? Tamamıyla tahminden mi ibaret?”

“Avukat mısınız?”

“Evet.”

“Avukat gibi konuşuyorsunuz.”

“Hakaret olarak almadım.”

“Hakaret değil. Hakaret etmek istesem bir kiloluk torbada iki kilo bok olduğunuzu söylerdim. Örnekleme gerekirse.” Alex öfkesini dizginlemesi gerektiğini biliyordu, ama yorgun ve sinirliydi. Kurul, Alex’in Darlington’ın nerede olduğuyla ilgili teorisine inanmadıklarını ve onu özgür kılmak için kahramanca bir girişimde bulunmayacaklarını açıkça belirtmişti. Ama Anselm rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyordu. Sadece bitkin görünüyordu. “Darlington’a biraz çaba borçluyuz. Dekan Sandow olmasaydı aşağıda olmayacaktı.”

Ben olmasaydım.

“Aşağıda,” diye tekrarladı Anselm şaşkınlıkla. “Gerçekten cehennemin, kanalizasyon hatlarının altında bir yerdeki kocaman bir çukur olduğunu mu düşünüyorsun? Yeterince derine kazarsan oraya ulaşabileceğini mi sanıyorsun?”

“Kastettiğim bu değildi.” Yine de hayal ettiği şey tam olarak buydu. Bir geçit açmanın ya da işe yarayabilir diye Eldiven’in peşinde koşmanın nelere yol açabileceği konusunda pek endişe-

lenmemişti. Bu, Dawes'un işiydi. Alex'in işi, Dawes topun nereye doğrultulacağını bulduktan sonra glle olmaktı.

"Acımasız olmak istemiyorum, Alex. Ama neden olabileceğin sorunların olasılıklarını bile anlamıyorsun. Hem ne için? Suçunu telafi etmek için mi? Zar zor ifade edebildiğin bir teori için mi?"

Darlington olsa gayet iyi ifade ederdi. Dawes da yapabiliirdi, tabii fısıldamaktan öteye geebilse..

"O zaman sizi ikna etmesi için doğru özgeçmişe sahip birini bulun. Onun... orada olduğunu biliyorum." Az kalsın *aşağıda* diyecekti. "Darlington lmedi." Kapkaraağaç'ın balo salonunda rahat rahat takılıyor olabiliirdi.

"Akıl hocanı ve arkadaşını kaybettin." Anselm'in mavi gözleri sabit ve nazikti. "İster inan ister inanma, anlıyorum. Ama açılmaması gereken bir kapıyı açmak istiyorsun. Ve içinden ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrin yok."

Bu insanlar neden bunu anlamıyordu? Senin olanı koru. Borçlarını de. Doğru yaşamak istiyorsanız başka yol yoktu.

Kollarını kavuşturdu. "Ona borçluyuz."

"O ld, Alex. Bunu kabul etmenin zamanı geldi. Haklı olsan bile cehennemde hayatta kalan şey senin tanıdığın Darlington olmayabilir. Sadakatini takdir ediyorum. Ama bir daha böyle bir risk alırsan sen de Pamela Dawes da artık Leth'e'de hoş karşılanmayacaksınız."

Boş bardağını sanki dolu bulmayı bekliyormuş gibi kaldırdı, sonra kenara itti. Ellerini kavuşturdu. Alex onun ne söyleyeceğini düşündüğünü görebiliyordu. Anselm gitmeye, New York'a ve hayatına geri dönmeye can atıyordu. Leth'e'yi sonsuza dek içinde taşıyan, büyülü eserlerin peşinde koşan, bilinmezler üzerine tezler hazırlayan, kendilerini kütüphanelere kapatan ya da yeni büyüler bulmak için dünyayı talan eden insanlar vardı. Ama Michael Anselm yle değildi. Hukuk okumuş, takım elbise ve mantık gerektiren bir iş bulmuştu. Ne Dekan Sandow'un nazik bilgeliğine ne de Darlington'ın açgözlü merakına sahipti. Para ve kurallara dayanan, sıradan bir hayat kurmuştu.

“Beni anlıyor musun, Alex? İkinci şansın kalmadı.”

Anlamıştı. Dawes işini kaybedecekti. Alex bursunu kaybedecekti. Her şey sona erecekti. “Anlıyorum.”

“Bunun son olacağına, her zamanki işimize dönebileceğimize ve her perşembe gecesi ritüelleri denetlemeye hazır olacağına dair söz vermeni istiyorum. Alman gereken eğitimi almadığını biliyorum, ama Dawes var ve sen de... becerikli bir genç kadına benziyorsun. Eğer istersen Michelle Alameddine müsait–”

“Biz hallederiz. Dawes ve ben halledebiliriz.”

“Bir daha seni korumayacağım. Sorun çıkarmak yok, Alex.”

“Sorun çıkarmak yok,” diye söz verdi Alex. “Bana güvenebilirsiniz.” Büyük yalanlar da küçükler kadar kolaydı.

Alex, Anselm gider gitmez doğruca Kapkaraağaç'a gidebileceklerini düşünmüştü fakat Anselm onları telefonda asistanıyla baş başa bıraktı. Asistan, Alex ve Dawes kendilerini açıklasın, tekrar tekrar pişmanlıklarını bildirip özür dilesinler diye birbiri ardına Parşömen ve Anahtar mezunlarını, Lethe yönetim kurulu üyelerini bağılıyordu.

Alex konuşmayı sessize aldı. "Bu hiç sağlıklı değil. Kibarlıktan kırılacağım sonunda."

"O zaman ciddi olmayı dene," diye azarladı Dawes ve bir kokteyl karidesini şişlermiş gibi çağrıyı sessize almak için sertçe tuşa bastı. "Sayın Başkan, bu gece yol açtığımız hasar hakkında konuşmak istiyorum..."

Özür zincirinden kurtulup Il Bastone'nin arkasına park edilmiş eski Mercedes'e doğru yola çıktıklarında saat gece yarısını bulmuştu. Alex şu an Darlington'ın arabasında olmanın doğru olup olmadığından emin değildi. Sanki onu almaya gidiyorlarmış, Kapkaraağaç'ın uzun araba yolunun sonunda Darlington omzuna asılı bir çantayla arka koltuğa kaymaya hazır bekliyormuş ve araba pes edene ya da kanatlanıp uçana kadar sürmeye devam edeceklermiş gibi rahatsız edici bir his vardı içinde.

Dawes en iyi zamanlarda bile gergin bir şofördü ve bu gece saatte altmış kilometrenin üzerine çıkarsa Mercedes'in yanacağından korkuyormuş gibiydi. Sonunda Kapkaraağaç'ın girişini belirleyen taş sütunlara ulaştılar.

Evi çevreleyen ağaçlar hâlâ yaz yapraklarıyla kaplı olduğu için tuğla duvarlara ve çitlere geldiklerinde ev fazla hızlı bir şekilde ortaya çıkmış, tatsız bir sürpriz olmuştu sanki. Mutfakta ışık yanıyordu ama burayı zamanlayıcıya bağlamışlardı zaten.

“Bak,” diye fısıldadı Dawes.

Alex zaten bakıyordu. Dekan Sandow, Darlington’ı eve getirme ritüelini kasten berbat ettikten sonra ikinci kattaki pencereleri kapatmışlardı. Kenarlardan zayıf bir ışık yayılıyordu; yumuşak, titrek, kehribar rengi bir ışık.

Dawes arabayı garajın dışına park etti. Direksiyonu sıkıyordu, ellerindeki eklemler bembeyaz kesilmişti. “Önemli bir şey olmayabilir.”

“O zaman önemli bir şey değildir,” dedi Alex, sesinin bu kadar kararlı çıkmasından memnundu. “Direksiyonu boğmaya çalışmayı bırak da gidelim.”

İkisi de araba kapılarını yavaşça kapattı ve Alex bunun yukarıda bekleyen şeyi rahatsız etmekten korkmalarından kaynaklandığını anladı. Havada bir serinlik vardı, yazın sona erdiğinin ve sonbaharın yaklaştığının ilk işareti. Artık ateşböcekleri, verandada içilen içkiler ya da gece geç saatlere kadar oynanan oyunların sesleri olmayacaktı.

Alex mutfak kapısının kilidini açtı ve Cosmo ciyaklayıp dolapların arkasından fırlayarak bahçeye koştu. Dawes’un korkudan nefesi kesilmişti. Alex de kalbinin göğüs kafesinden fırlayabileceğini düşünüyordu. “Hasiktir be kedi.”

Dawes el çantasını sanki bir tür tılsımınmış gibi göğsüne bastırdı. “Tüylerini gördün mü?”

Cosmo’nun beyaz kürkünün bir tarafı alazlanmış gibi simsiyahtı. Alex buna bir gerekçe uydurmak istedi. Cosmo başını hep belaya sokar, her seferinde yeni bir yara iziyle ya da dikenlere bulanmış hâlde gelirdi, dişlerinin arasında da zavallı bir ölü fare olurdu. Fakat Alex kendini konuşmak için zorlayamadı.

Il Bastoneden ayrılmadan önce teçhizat odasına uğramış, biraz

daha tuz ve gümüş zincirler almışlardı. Saçma ve işe yaramaz görünüyordular. Çocuklar oyuncakları gibi. Kocakarı masalları gibi.

Dawes, sanki cehenneme açılan portal aslında mutfak kapısıymış gibi önünde durdu. “Michelle’i arayabiliriz ya da...”

“Anselm’i mi? Eğer bir çeşit canavar çağırdıysak bunu gerçekten ona söylemek ister misin?”

“Bir canavara göre oldukça sessiz.”

“Belki de dev bir yılan.”

“Niye öyle söyledin şimdi?”

“Yılan değil,” dedi Alex. “Hâlâ hiçbir şey çıkmayabilir. Ya da... bir elektrikten çıkan bir yangın falan olabilir.”

“Duman kokusu almıyorum.”

Peki dans eden ışığın kaynağı neydi?

Önemi yoktu. Darlington burada olsaydı, bu eşikte dursaydı tereddüt etmezdi. Şövalye olurdu. Çok daha hazırlıklı olurdu. Ve merdivenden çıkardı. *Senin olanı koru. Borçlarını öde.*

“Ben yukarı çıkıyorum, Dawes. Sen burada kalabilirsin. Başına kakmam.”

Söylediğinde içtendi. Yine de Dawes onu takip etti.

Parlak ışıklı mutfağın önünden geçip karanlığa daldılar. Alex, Cosmo’yu beslemek ya da postaları almak için geldiğinde Kapkaraağaç’ın diğer odalarına hiç bakmamıştı. Çok sessiz, çok hareketsizdiler. Bombalanmış bir kilisede yürümek gibiydi.

Dawes büyük merdivenin dibinde durakladı. “Alex-”

“Biliyorum.”

Kükürt. Parşömen ve Anahtar’da olduğu kadar güçlü değildi ama oradaydı.

Alex boynundan aşağı soğuk bir ter damlasının yuvarlandığını hissetti. Geri dönebilir, daha iyi silahlanmaya çalışabilir, yardım alabilir, Michelle Alameddine’i arayıp ona aptalca bir şey yaptıklarını söyleyebilirlerdi. Ama Alex kendini durduramayacakmış gibi hissediyordu. O, gülleydi. Kurşundu. Ve Dawes ona evde bir tür sorun olduğunu söylediğinde silah patlamıştı. *Açılmaması gereken bir kapıyı açmak istiyorsun. Devam etmek-*

ten başka yapacak bir şey yoktu. Merdivenin başında tekrar durdular. Aynı altın rengi ışık kapalı kapının altından sızıyor, koridorda titreşiyordu. Dawes'un burnundan nefes alıp ağzından verdiğini duyabiliyordu – kapıya yaklaşırlarken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Alex kapı koluna uzandı ve tıslayarak elini geri çekti. Dokunulamayacak kadar sıcaktı.

“Ne yaptık biz?” Dawes'un nefesi titriyordu. Alex gömleğini elinin etrafına sardı, kolu kavradı ve kapıyı açtı.

Fırının kapağını açmışlar gibi yüzlerine bir sıcaklık dalgası vurdu. Buradaki koku kükürtsü değildi; neredeyse tatlıydı, yanan odun gibi.

Oda tozluysa, kapatılmış pencereleri her zamanki gibi hüznüydü, duvarlar ağırlıklar ve egzersiz aletleriyle doluydu. Sandow'un başarısız yeni ay ritüeli için oluşturdukları tebeşir çemberini temizleme zahmetine girmemişlerdi. Kimse balo salonuna dönmek, tepelerinde beliren cehennem canavarını, katil haykırıışlarını, her şeyin korkunç sonunu hatırlamak istememişti.

Alex şimdi hepsinin bu kadar korkak olmalarına minnettardı. Tebeşir çember, altın renginde parlıyordu. Çemberden ışıldayan bir duvar gibiydi ve merkezinde V. Daniel Tabor Arlington bağdaş kurmuş, banyodaki bir bebek kadar çıplak bir şekilde oturuyordu. İki boynuzu alnından çıkıp geriye doğru kıvrılmıştı ve uçları erimiş altına batırılmış gibi parlıyordu. Vücudu parlak iaretlerle kaplıydı. Boynunu lal ve yeşim taşı sıralarıyla süslenmiş, geniş bir altın tasma çevreliyordu.

“Oo,” dedi Dawes, bakışlarının herhangi bir yerde sabitlenmesine izin vermekten korkuyormuş gibi. Gözleri odada dolaştı ve sonunda en uzak köşeye sabitlendi – Darlington'ın son derece erekte olmuş ve aşırı yüklenmiş, büyük boy fosforlu lazer çubuğu gibi parlayan penisinden mümkün olan en uzak yere. Gözleri kapalıydı ve elleri meditasyon yapıyormuş gibi avuç içleri aşağı bakacak şekilde dizlerinin üstünde duruyordu.

“Darlington?” dedi Alex, boğuk bir sesle.

Cevap yok. Isı doğrudan ondan yayılıyor gibiydi.

“Daniel?”

Dawes, Teva sandaletleriyle tozlu döşemede ayaklarını sürüyerek bir adım attı fakat Alex onu koluyla durdurdu.

“Yapma,” dedi. “O olup olmadığını bile bilmiyoruz.” *Cehennemde hayatta kalan şey senin tanıdığın Darlington olmayabilir.*

Dawes çaresiz görünüyordu. “Saçları uzamış.”

Neyden bahsettiğini anlamak Alex’in bir saniyesini aldı ama Dawes haklıydı. Darlington’ın saçları her zaman derli toplu olurdu fakat aşırı derli toplu değil; tıpkı onunla ilgili diğer her şey gibi, zahmetsiz. Şimdi ise boynunun etrafında kıvrılıyorlardı. Anlaşılan cehennemde berber yoktu.

“Yaralı... değil gibi,” diye konuşmaya cesaret etti Alex. Yara izi yoktu, çürük yoktu, tüm uzuvları sağlamdı. Yine de Dawes’la aynı şeyi düşündüklerini biliyordu: Onlar cehenneme nasıl gireceğinin gizemini çözmeye çalışıp hayatlarına devam ederken, televizyon seyredip dondurma yiyerek eğitim yıllarını planlarken Darlington yaşıyordu; cehennemde kapana kısılmıştı ve belki de işkence görüyordu.

Tam olarak inanmamış mıydı? Centilmen İblis’ten bahsettiği onca konuşmasına rağmen? Anselm’le ve kurulla yaptığı onca tartışmaya rağmen? Bir parçası diğer herkesin haklı olduğunu, bunun saçma bir arayış olduğu mu düşünmüştü? Tüm bunları Darlington’ın ölümünden duyduğu suçluluk duygusunu bastırmak için kendini tehlikeye atacağı yeni bir fırsat olarak mı görmüştü?

Ama buradaydı işte. Ya da ona çok benzeyen biri buradaydı.

“Çember onu bağlıyor,” dedi Dawes. “Sandow’un eski büyü.”

Boş bir evin sessizliğini duy. Kimse burada hoş karşılanmayacak. Sandow, Darlington’ın diğer tarafta hayatta olabileceğini fark ettiğinde ritüelin son anlarını onu Kapkaraağaç’tan ve yaşayan dünyadan men etmek için kullanmıştı.

Dawes başını yana eğdi. “Sanırım kapana kısıldı.” Sonra âdeta uykusundan uyandı. Neredeyse paniklemiş görünüyordu. “Onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız.”

Alex, annesinin çok güzel bir sukhasana pozu olarak öveceği pozisyonda oturan boynuzlu ve çıplak yaratığa baktı. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

Fakat Dawes çoktan çembere doğru adım atmaya başlamıştı. Darlington’a doğru uzandı.

“Dawes–”

Eli çemberin sınırına değer değmez Dawes haykırdı ve parmaklarını göğsüne bastırarak geri sendeledi.

Alex ona koştu ve çemberden uzaklaştırdı. Kükürt kokusu yine yoğunlaşmıştı, kusmamak için kendisiyle savaştı. Dawes’un yanına çömeldi ve elini serbest bırakması için onu zorladı. Parmak uçları simsiyah olmuş, yanmıştı. Alex, Cosmo’nun korkuyla mutfaktan çıkışını hatırladı. O da çemberi geçmeye çalışmıştı. Darlington’a ulaşmaya çalışmıştı.

“Hadi,” dedi Alex. “Seni Il Bastone’ye götüreyim. Orada iksir, merhem ya da öyle bir şeyler vardır, değil mi?”

Alex onu ayağa kaldırmaya çalışırken Dawes, “Onu bırakamayız,” diye itiraz etti.

Darlington altından bir heykel gibi sessiz, hareketsiz bir şekilde oturuyordu. “Bir yere gittiği yok.”

“Bu bizim hatamız. Eğer ritüeli bitirmiş olsaydım, eğer portal–”

“Dawes,” dedi Alex onu sarsarak. “Bu işler öyle yürümüyor. Cehennem canavarını Sandow gönderdi–”

Boğuk bir hırıltı odanın içinde gürledi. Darlington hareket etmemişti ama sesin ondan geldiğine şüphe yoktu. Alex içinden bir ürperti geçtiğini hissetti.

“Bundan hoşlandığını sanmıyorum,” diye fısıldadı Dawes.

Bu sen misin? diye sormak istiyordu. Doğruca o çemberin içine girmeyi denemek istiyordu. Bir avuç kül mü olurdu? Bir tuz yığını? Ve o parlak perdenin diğer tarafında bekleyen şey neydi? Darlington mıydı? Yoksa onun derisinde bir şey mi?

“Hadi,” dedi ve Dawes’u balo salonundan çıkarıp merdivenden aşağı indirdi. Darlington’ı bırakmak istemiyordu ama o odada bir dakika daha kalmak da istemiyordu.

Telefonu çaldığında Alex mutfak kapısını kilitlemek üzereydi. Bir gözü Dawes'ta, bir gözü yukarıdaki pencerelerden gelen ışıktaydı. Telefonu çıkardı ve ekrandaki ismi görünce duraksadı.

"Turner," dedi, bir yandan Dawes'u arabaya doğru iterken.

"Dedektif Turner mı?"

Beni ara.

Alex kaşlarını çatı ve cevap verdi: *Sen beni ara. Nasıl yapıldığını hatırlıyor musun?*

Neden kızgın olduğunu bilmiyordu. Aylardır ondan haber almamıştı. Dekanın ölümü yüzünden öfkeli olduğunu biliyordu, ama Alex onun kendisini az da olsa sevdiğini ve birlikte epey iyi iş çıkardıklarını düşünmüştü. Neredeyse hemen telefonunun çalması onu şaşırttı. Turner'ın mesajı görmezden geleceğine emindi. Kendisine bir şeyler emredilmesinden hoşlanmıyordu.

Alex, dedektifin sesini hoparlöre verdi.

"Hatırlıyormuşsun demek," dedi. Dawes'u yolcu koltuğuna doğru dürtükledi ve "Ben kullanacağım," diye fısıldadı. Dawes gerçekten acı çekiyor olacaktı ki itiraz etmedi.

"Tıp fakültesinde bir ceset var," dedi Turner.

"Tıp fakültesinde bir sürü ceset vardır sanıyordum."

"Sen ya da sizinkilerden birinin gelip bakması gerek."

Bu da canını yakmıştı. Turner geçen yıl neler yaşadığını herkesten iyi biliyordu ama görünüşe göre Alex artık onun için sadece bir Lethe çalışanıydı.

"Neden?"

"Doğru olmayan bir şeyler var. Gel, bana yok yere endişelendiğimi söyle ve konuşmama rutinimize geri dönelim."

Alex gitmek istemiyordu. Turner'ın daha önce değil de istediği zaman arayabilmesini istemiyordu. Ama o Centurion'du ve Alex de Dante'ydi. Vergilius.

"Tamam. Ama bana borçlusun."

"Borçlu falan değilim. Senin işin bu."

Telefonu kapattı. Alex onu ekmeyi düşündü. Ama bir ceset için endişelenmek, Kapkaraağaç'ın salonunda oturan şey için

endişelenmekten daha iyiydi. Lastikler fazla hızlı dönünce, çakıl taşlarını havaya savurdu.

Suç mahallinden kaçmıyorsun, Stern. Sakin ol.

Dikiz aynasına bakmayı reddediyordu. O altın rengi titrek ışığı görmek istemiyordu.

Dawes yolcu tarafındaki kapıya yaslandı. Kusabilirmiş gibi görünüyordu. "Bir başka cinayet mi?"

"Kesin olarak söylemedi. Sadece ceset dedi."

"Bilemezsin... Sence yaptığımız şeyle ilgili olabilir mi?"

Hasiktir. Alex bunu hiç düşünmemişti. Pek olası görünmüyordu ama ritüellerin çeşitli geri tepmeleri olabiliyordu, özellikle yanlış gittiklerinde.

"Sanmam," dedi, hissettiğinden daha büyük bir güvenle.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Bir yanı istiyordu. Dawes, Lethe için Alex'ten daha iyi bir temsilciydi. Neye bakacağını, ne söyleyeceğini biliyordu.

Ama Dawes hem içerden hem de dışardan yaralıydı. İyileşmek, suçluluk ve kederle boğuşmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Alex o duyguyu biliyordu.

"Hayır, sen Oculus'sun. Bu Dante işi."

Dawes bu sözlerle şaşılacak şekilde rahatlamış görünüyordu. Korkuya teslim olmamıştı. Protokole uyuyordu.

Pencereler açık sürdüler, onları saran gece serindi. Şu anda herhangi bir yerde olabilirlerdi. Korkudan ya da görevden uzak, iyi bir yere giden herhangi biri olabilirlerdi. Tatile. Gece gezmesine. Sahildeki bir eve. Darlington arkaya uzanmış, çantasını koltuğun altına tıktırmış, ellerini başının altında kavuşturmuş olabilir. Her şey yolunda olabilir.

"O muydu?" diye fısıldadı Dawes karanlıkta, gece havası sözcüklerini yakalayıp uyuyan şehre, evlere ve ötesindeki tarlalara götürdü.

Alex ne diyeceğini bilmiyordu; radyoyu açtı ve kampüse doğru sürüp Il Bastone'nin ışıklarının belirmesini, ona eve geldiğini söylemesini bekledi.

Darlington çakal görevinin üstesinden kolaylıkla geldi – şaşırmadığım üzere. Damarlarında Lethe kanı akıyor, Il Bastone'nin sunduğu şeylerden gerçekten zevk alan birini görmek güzel. Hiram'ın iksirinin detaylarını açıkladığımda bana ezbere Yeats okudu. "Dünya, sabırla duyularımızın keskinleşmesini bekleyen sihirli şeylerle dolu." Ona bu sözü bildiğimi ve oldum olası nefret ettiğimi söyleyecek cesareti bulamadım. Geri dönüşü olmayan bir aydınlanma ânına doğru şuursuzca koşarken sonsuz sabrı olan bir şey tarafından izlendiğimize ve sınıandığımızı inanmak fazla kolay.

Yeni Dante'm hevesli, sanırım öncelikli görevim bu hevesinin onu öldürmesini engellemek olacak. Büyüden ne kadar da kolay bahsediyor; yasak değilmiş gibi, her zaman korkunç bedeller istemiyormuş gibi.

-Michelle Alameddine'in
Lethe Günleri Güncesi
(Hopper Akademisi)

Teçhizat odasına döndüklerinde Dawes, Alex'e parmaklarındaki yanıklar için bir tedavi yöntemi anlattı, bir yandan da iyi olduğu ve yalnız kalmaktan mutlu olduğu konusunda ısrar ediyordu. Alex onun kesinlikle iyi olmadığını görebiliyordu, ama eğer Dawes kulaklığını takıp birkaç saatini tezi hakkında çalışmadan geçirmek istiyorsa Alex ona engel olmayacaktı. Mercedes'i Il Bastone'nin arkasına park etti, böylece Dawes heyecanlanıp tek başına sürebileceği fikrine kapılmayacaktı, böylece onu tıp fakültesine götürmesi için bir araba çağırdı.

Turner adresi mesaj atmıştı fakat Alex kampüsün o kısmını pek iyi bilmiyordu. Tıp fakültesinin kütüphanesine sadece bir kez gitmişti; Darlington yanındaydı ve bodrumdaki güzel panelli, cam kavanozlarla dolu odaya kadar ona eşlik etmişti. Kavanozların her biri siyah kapaklı ve kare etiketliydi, hepsinin içinde tam ya da kısmi bir insan beyni yüzüyordu.

"Cushing'in kişisel koleksiyonu," dedikten sonra rafların altındaki çekmecelerden birini açarak bir dizi küçük bebek kafatası çıkarmıştı. Nitril eldivenler giymiş ve Kurukafa ve Kemikler'in ara dönemde gerçekleştirmek istediği kehanet için iki tanesini seçmişti.

"Neden bunlar?" diye sormuştu Alex.

"Kafataslarının oluşumu tamamlanmadı. Tüm olası gelecekleri gösteriyorlar. Merak etme, onları bozulmadan geri getireceğiz."

“Endişelenmedim.” Nihayetinde onlar sadece kemikti ama Cushing koleksiyonunun parçaları kullanıldıktan sonra Darlington’ın onları kendi başına buraya getirmesini tercih etmişti.

300 George’daki bina tavanı yıldızlarla süslü olan o güzelim eski kütüphaneye hiç benzemiyordu. Büyük, gri ve moderndi; Psikiyatri Anabilim Dalı binanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Alex polis arabaları görmeyi beklemişti, olay yeri şeritleri ve hatta gazeteciler. Ama her şey sessizdi. Turner’ın Dodge’u ön tarafa, koyu renkli bir minibüsün yanına park edilmişti.

Uzun süre kaldırımda durdu. Geçen yıl Turner’a kendisini de soruşturmaya dahil etmesi için yalvarmıştı, ama şimdi o altın çemberin içinde oturan Darlington olabilecek ya da olmayacak yarattığı düşününce bilemiyordu. Şimdiden endişelenmesi gereken çok fazla konu, saklaması gereken çok fazla sır vardı. Bir cinayete karışmayı göze alamazdı. Ve paranoyak bir yanı Turner’ın Eitan için yaptığı işleri öğrenip özenle bu tuzağı hazırlamış olup olamayacağını merak ediyordu.

Ama seçenekleri eve dönmek ya da ateşin içinden geçmekti ve Alex bunu yanmadan nasıl yapacağını gerçekten bilmiyordu. Turner’a mesaj attı ve bir dakika sonra ön kapı açıldı.

Turner elini sallayarak içeri gelmesini işaret etti. İyi görünüyordu ama hep öyleydi zaten. Adam nasıl giyineceğini biliyordu ve haki renkli yazlık takım elbisesi jilet gibi ütülüydü.

Alex’in giydiği Lethe eşofmanlarını gördüğünde, “İslahevin-den kaçmış gibi görünüyorsun,” dedi.

“Kardiyo yapıyordum. Buraya kadar koşarak geldim.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır. Neler oluyor?”

Turner başını iki yana salladı. “Muhtemelen hokus pokusla ilgisi olmayan sıradan bir ölüm. Ama geçen yıl yaptığın soytarılıktan sonra bir uzman görüşü almak istedim.”

“Geçen yıl yaptığım şey cinayet çözmekti, Turner. Sen ne yaptın?”

“Seni aradığıma için şimdiden pişman oldum.”

“Duygularımız karşılıklı.”

İçeride lobi sessiz ve karanlıktı, sadece pencerelerden süzülen sokak lambası ışıklarıyla aydınlanıyordu. Üçüncü kata çıkan asansöre bindiler ve Alex, tepesinde floresanlar parlayan, çıplak bir koridorda Turner’ı takip etti. Yanlarında sedyeyle bekleyen adli tıp üniformalı iki görevlinin duvara yaslanmış, telefonlarını kurcaladıklarını gördü.

Cesedi almak için bekliyorlardı.

“Herkes nerede?” dedi Alex. Tara’nın cinayetinden sonra etrafı dolduran o curcunayı düşünmeden edemiyordu.

“Şimdilik doğal nedenlerle ölmüş gibi görünüyor, o yüzden mevzuyu sessiz tutmaya çalışıyoruz.”

Turner onu büyük bir penceresi ve muhtemelen gündüzleri güzel bir manzarası olan küçük, dağınık bir ofise yönlendirdi. Şimdi sadece parlak, siyah bir aynadan ibaretti ve yansıma, Alex’e hayatının farklı bir versiyonuna geçiş yaptığı izlenimini veriyordu. Islahevinde bir süre kalmıştı, yetişkin olduğundan beri hiç hapse girmemiş olması tamamen şans eseri idi. Turner’ın şık takım elbisesinin yanında kendini hüznü eşofmanlarla görmek kendini küçük hissettiriyordu, Alex bundan hoşlanmadı.

“Kim o?”

Kadın masasına kapaklanmış, sanki ufak bir şekerleme yapmak için kolunu uzatıp başını üstüne koyuvermişti. Uzun, kırlar düşmüş saçları örgüyle toplanmıştı ve omzundan sarkıyordu. Boynundaki renkli zincirin ucunda gözlükleri asılıydı.

“Şenlik ateşine mi gittin?” diye sordu Turner. “Şey gibi kokuyorsun...” Duraksadı. Alex bunun üstündeki kokunun tam olarak dumana benzememesinden kaynaklandığını biliyordu.

“Ritüel meseleleri,” dedi ve tahmin edilebileceği üzere Turner kaşlarını çatı. Yine de hâlâ dedektifti. “Bugün perşembe değil,” dedi.

“Sömestr başlamadan önce kendimi toparlamaya çalışıyorum.”

Yalan söylediğini biliyormuş gibi görünüyordu, sorun değildi. Dawes’la birlikte Darlington’ı cehennemden çekip çıkarmaya çalıştıklarını ve bunun ancak beklenmedik olarak tabir edilebi-

lecek sonuçlar doğurduğunu anlatmak istemiyordu. Turner dediklerini bile bilmiyordu.

“Biri mi bulmuş?” diye sordu.

“Adı Marjorie Stephen, kadrolu bir psikoloji profesörü. Yaklaşık on iki yıldır bölümde çalışıyor, laboratuvarlardan birini yönetiyor. Gece temizlikçisi bulunca beni aradı.”

“Seni? 911’i değil?”

Turner başını iki yana salladı. “Onu mahalleden tanırım, annemin arkadaşı. Polislerle uğraşmak istememiş.”

“Ben de istemiyorum.”

Turner kaşlarını kaldırdı. “O zaman ona göre davran.”

Alex’in vücudundaki her hücre ona siktirip gitmesini söylemek istiyordu. “Ben neden buradayım?”

“Bir göz at. Olay yeri çalışanları işlerini bitirip gitti.”

Alex bunu yapmak istediğinden pek emin değildi. Lethe’ye katıldığından beri çok fazla ceset görmüştü ve bu, üç gün içinde gördüğü ikinci cesetti.

O soğuk hiçlikten kaçınmaya çalışarak cesedin etrafında dolaştı. “Tanrım,” dedi karşı tarafa ulaştığında. Kadının gözleri genişlemişti ve sabit bir yere bakıyordu, gözbebekleri süt grisiydi. “Buna sebep olan ne? Zehir mi?”

“Henüz bilmiyoruz. Önemli bir şey olmayabilir. Anevrizma, felç.”

“Felç böyle olmaz.”

“Evet,” diye itiraf etti Turner. “Böyle bir şey hiç görmedim.”

Alex temkinli bir tavırla eğildi. “Burası hiç...”

“Henüz koku yok. Ölüm saatinin bu akşam 8 ile 10 arasında olduğunu tahmin ediyoruz ama otopsiden sonra daha fazla bilgi sahibi oluruz.”

Alex rahatladığını belli etmemeye çalıştı. Bir yanı, Dawes haklıysa ve gerçekleştirdikleri ritüel buna sebep olduysa diye endişeleniyordu, başıboş büyüünün gerçek hasara yol açabileceğini biliyordu ama bu kadın saatler sonra ölmüştü.

Profesörün eli bir kitabın üzerindeydi. “İncil mi?” dedi Alex şaşırarak.

“Acı çektiği için teselli arıyor olması mümkün,” dedi Turner. Gönülsüzce ekledi: “Ayrıca tüm bunların bir kurgu olması da mümkün.”

“Ciddi misin?”

“Daha yakından bak.”

Marjorie Stephen’in eli kitabı kavramıştı ve parmaklarından biri sayfaların arasına sıkıştırılmıştı, sanki ölmek için uzandığında kaldığı yeri işaretlemeye çalışıyordu.

“Nereyi işaretlemiş?”

Turner eldivenli eliyle sayfaları yukarı itti. Alex kendini eğilmeye zorladı.

“Hâkimler mi?”

“İncil bilir misin?” dedi Turner.

“Sen bilir misin?”

“Yeterince.”

“Polis eğitiminin bir parçası mıydı?”

“Beyzbol oynayabilecekken altı yıl boyunca her pazar kilise okuluna gitmemin bir parçasıydı.”

“Beyzbolda mı iyiydin?”

“Hayır. Ama kutsal kitapta da iyi değildim.”

“Peki neyi kaçırıyorum?”

“Bilmiyorum. Hâkimler çok sıkıcıdır. İsim listeleri dışında pek bir şey yoktur.”

“Güvenlik kamerası görüntülerine baktınız mı?”

“Evet. O saatte binada bir sürü insan var ama burada olması gereken biri var mı diye lobi kayıtlarını da incelememiz gerekecek.” Eldivenli parmağıyla masa takvimine dokundu. Marjorie Stephen –ya da başka biri– cumartesiye, yani öldüğü güne *Dışlanmışları saklayın* yazmıştı. “Bir şey çağrıştırıyor mu?”

Alex tereddüt etti, sonra başını iki yana salladı. “Belki. Pek sanmıyorum.”

“Bu da İncil’den.”

“Hâkimler mi?”

“İşaya. Moab’ın yok oluşu.”

Turner onu dikkatle izliyor, herhangi bir kıvılcım bekliyordu. Alex onu hayal kırıklığına uğrattığını hissedebiliyordu.

“Ya profesörün ailesi?” diye sordu.

“Kocasını bilgilendirdik. Yarın onunla konuşacağız. Üç çocuk, hepsi yetişkin. Onlar da yolda, arabayla ve uçakla gelecekler.”

“Kocasını dindar olup olmadığına dair bir şey söyledi mi?”

“Her pazar yoga yapıyormuş, dine en yakın şey bu dedi.”

“İncil aksini söylüyor.” Alex sevilen kitapların nasıl göründüğünü bilirdi: sırtı ayrılmış, sayfaları yıpranmış, işaretlenmiş.

Turner’ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Kesinlikle. Ama bir daha bak. Kadına bak.”

Alex bakmak istemiyordu. Hâlâ Kapkaraağaç’ta gördüklerinin etkisindeydi ve şimdi de Turner onu sınıyordu. Derken gördü.

“Yüzükleri gevşek duruyor.”

“Aynen öyle. Bir de yüzüne bak.”

Alex’in bir daha o süt beyazı gözlere bakmasına imkân yoktu. “Ölü bir kadın gibi görünüyor işte.”

“Seksen yaşında ölmüş bir kadın gibi görünüyor. Marjorie Stephen elli beş yaşına yeni girmişti.”

Alex’in midesi, bir adımını şaşırmış gibi hopladı. Demek Turner bu yüzden işin içinde cemiyetlerin olduğunu düşünmüştü.

“Hasta değil,” diye devam etti. “Bu kadın East Rock ve Sleeping Giant’ta yürüyüş yapmayı seviyor. Her sabah koşuyor. Ofisi bu koridorda olan ve profesörü bugün erken saatlerde gören iki kişiyle konuştuk. Normal ve gayet sağlıklı göründüğünü söylediler. Onlara cesedin fotoğrafını gösterdiğimizde zar zor tanıdılar.”

Tekinsizlik kokuyordu. Ama ya İncil? Cemiyetler kutsal kitaptan alıntı yapmazdı. Onların metinleri çok daha nadir ve gizemliydi.

“Bilmiyorum,” dedi Alex. “Pek uymuyor.”

Turner bir eliyle yüzünü sıvazladı. “Güzel. Öyleyse bana yok yere endişelendiğimi söyle.”

Alex söylemek istiyordu. Ama burada yanlış bir şeyler vardı,

elinde İncil'le ölüme terk edilmiş bir kadından daha fazlası, o süt grisi gözlerde bir şeyler vardı.

"Lethe kütüphanesini araştırabilirim," dedi Alex. "Ama her şeyin bir karşılığı var."

"Bu işler öyle yürümüyor, *Dante*."

"Artık Vergilius'um," dedi Alex, her ne kadar yakında değişebilecek olsa da. "Bu işler Lethe nasıl yürüyeceğini söylerse öyle yürüyor."

"Sende farklı bir şey var, Stern."

"Saçımı kestirdim."

"Hayır, kestirmemişsin. Ama bir tuhaflık var."

"Bir ara sana bendeki tuhaflıkların listesini yaparım."

Turner onu koridora çıkardı ve adli tıp personeline eliyle işaret edip Marjorie Stephen'ı ceset torbasına koyabileceklerini belirtti. Alex önce gözlerini kapatıp kapatmayacaklarını merak etmişti.

Asansöre vardıklarında Turner, "Kütüphanede bir şey bulursan haber ver," dedi.

"Toksikoloji raporunu bana da gönder, cemiyetlerle en muhtemel bağlantı orası. Ama haklısın. Büyük ihtimalle gecemi boşa harcamış olmaktan fazlası olmayacak."

Kapılar kapanmadan önce Turner elini araya soktu, vızıldayarak tekrar açıldılar. "Buldum," dedi. "Sen hep peşinde bir bela varmış gibi görünürdün."

Alex kapı kapatma düğmesini dürtükledi. "Ee?"

"Şimdi bela seni yakalamış gibi görünüyorsun."

Geçen Yaz

Alex pazar günü sabah 9'da LAX'e indi. Michael Anselm ve Lethe birinci sınıfta uçmasını uygun görmüştü. Alex de kendine iki bardak bedava viski ısmarlamış, uçuş boyunca uyumuştur. Rüyasında Ground Zero'daki son gecesini, Hellie'nin yanında soğuk bir şekilde yattığını, elindeki sopayı hissettiğini gördü. Bu sefer Alex ilk vuruşunu yapmadan önce Len konuştu.

Bazı kapılar kilitli kalmaz, Alex.

Ve sonra konuşmayı kesti.

Ter içinde uyandı, Los Angeles güneşi uçak penceresinin çamurlu camından içeri vuruyordu.

Kapüşon giyemeyecek kadar sıcaktı ama Eitan'ın geliş gidişleri izleme ihtimaline karşı kapüşonunu giydi, fermuarını çekti ve annesinin dairesinin yakınındaki 7-Eleven'a giden bir taksiye bindi. Neredeyse yüz dolar tutmuştu. Şehir puslu ve kasvetli görünüyordu, fazla pişmiş bir yumurta sarısının donuk sarı-gri rengindeydi.

Buzlu kahve ile Doritos aldı ve apartmandan yaklaşık yarım blok ötede bir yere yerleşti. Annesini görmek, iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Kapıyı çalmayı düşünmüştü ama habersiz gelirse Mira paniğe kapılırdı. Hem Alex eve dönmek için parayı nereden bulduğunu nasıl açıklayacaktı?

Yine de diyafonda annesinin arkadaşı Andrea'yı gördüğünde içi sızladı. Bir dakika sonra Mira yoga pantolonu, üstünde süslü bir hamsa şekli olan geniş tişört ve omzunda yeniden kullanıla-

bilir alışveriş torbalarıyla çıkageldi. Kolları ve bacakları tempolu yürüyüşe uygun hareket ediyordu. Alex bir süre onları takip etti. Organik pazara gittiklerini biliyordu; kemik suyu, spirulina ya da organik yonca alacaklardı. Annesi mutlu görünüyordu, altın sarısı saçları yeni röflelenmişti, yumuşak kolları bronzlaşmıştı. Yabancı gibi görünüyordu. Alex'in tanıdığı Mira sürekli endişe içinde yaşırdı; dengesiz kızı yüzünden öfkeli. Bu kadının kızı Yale'a gidiyordu. Yaz için işe girmişti. Oda arkadaşlarının, yeni bahar çiçeklerinin ve yemek tabaklarının fotoğraflarını yolluyordu ona.

Alex parkın kenarındaki bir banka oturdu ve annesiyle Andrea'nın pazarın beyaz çadırları arasında kayboluşunu izledi. Nefesi daralmış, gözleri yaşarmıştı ve bir yerlere vurmak istiyordu. Mira berbat bir anneydi, Alex'e dayanak noktası olamayacak kadar kendi fırtınalarına kapılmıştı. Alex bir süre ondan nefret etmişti ve bir parçası hâlâ nefret ediyordu. Annesinin affetme ya da unutmaya yeteneğiyle doğmamıştı. Mira'nın güneş ışığı saçlarına, yumuşak mavi gözlerine, barışa olan sevgisine; daha nazik, daha empatik olmakla ya da iyilik için bir güç olmanın yollarıyla ilgili kitaplarla dolu raflara sahip değildi. Korkunç gerçek, annesini sevmeyi bırakabilecek olsa bırakacaktıydı. Eitan'ın tehditlerini savurmasına izin verir, sonsuza dek uzak kalırdı. Ama Mira'yı sevmeye alışkanlığından kurtulamıyordu ve sahip olabileceği anneye duyduğu özlemi, sahip olduğu anneyi koruma arzusundan ayıramıyordu.

Eitan'ı aradı. Açmadı ama bir dakika sonra mesaj geldi.

Bu gece 10'dan sonra gel.

Şimdi gelebilirim. Öğlen gel dedin manipülatif yavşak, demek-
ten daha güvenli gelmişti bu.

Dakikalar geçti. Cevap yoktu. Olmayacaktı da. Kral istediğini yapardı. Ama Alex'i öldürmek isteseydi öldürürdü, akşam karanlığını beklemek için bir nedeni yoktu. Bu, neredeyse güven vericiydi. Peki neyin nesiydi? Bir çeşit tuzak mı? Len'in ya da kuzeninin ölümü hakkında bilgi almak için Alex'i sıkıştırmaya mı alışacaktı? Alex konuşarak bundan kurtulabileceğine inanmak

zorundaydı. Eitan onun bir keş, bir çeşit şaka olduğunu düşünüyordu ve onu ciddiye almadığı sürece güvendediydi.

Alex bir süre daha oturup pazarı izledikten sonra Ventura Bulvarı'ndan geçen bir otobüse bindi. Kendi kendine sadece vakit öldürdüğünü söylüyordu ama bu onu eski durağında inmekten ya da Ground Zero'ya giden eski rotayı yürümekten alıkoymadı. Neden? Ambulansla buradan götürüldüğünden beri geri dönmemişti. Lekeli sıvaları ve hiçbir manzarası olmayan üzücü balkonlarıyla o çirkin, eski apartmanı görmeye hazır olduğundan emin değildi.

Ama bina gitmişti, en ufak bir izi bile kalmamıştı, sadece büyük bir çukur ve yerine yapılacak şey için zeminden yükselen inşaat demirleri vardı, hepsi de tel örgülerle çevriliydi.

Mantıklıydı. Kimse birden fazla cinayetin işlendiği bir daireyi kiralamak istemezdi. Hâlâ çözülememiş bir cinayet. Ve kimse buraya anıt dikmeyecekti; etrafı ucuz çiçekler, pelüş hayvanlar ve elyazılarıyla doldurulan o kâğıt haçlardan bile dikmeyeceklerdi. Burada ölen insanlar kimsenin umurunda değildi. Suçlular. Torbacılar. Hayatları başarısızlıklarla dolu olanlar.

Keşke Hellie için güzel bir şey getirseydim diye düşündü Alex; bir gül, uyduruk bir market karanfili veya Hellie'nin eski tarot destesindeki kartlardan biri. Yıldız. Güneş. Hellie bunların ikisi de olmuştu.

Onu burada bulmayı mı beklemişti? Bu sefil yere dadanan bir Gri gibi? Hayır. Eğer Hellie bir gün Tül'den geçip gelirse okyanusa, tahta döşemeli sahil yoluna giderdi. Kaykayların gürültüsüne, karsanbaçlara, patlamış mısır makinelerinden çıkan lezzetli ısı bulutlarına, dövme salonunda öpüşen çiftlere, suya meydan okuyan sörfçülere çekilirdi. Alex onu aramak istedi; öğleden sonrasını Venedik Sahili'nde geçirir, her sarışın kafanın ardından yüreği hoplardı. Bir tür kefaret olurdu.

"İkimizi de kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım," dedi boşluğa. Güneşin altında dayanabildiği kadar terledikten sonra otobüs durağına doğru yürüdü. Bütün şehir mezarlık gibi geliyordu.

Alex kalan saatlerini Getty'de, güneşin kirli sisin içinde batışını izleyerek ve kafeden aldığı çikolatalı kurabiyeleri yiyerek geçirdi. Kendini galerileri gezmeye zorladı çünkü gezmesi gerektiğini hissediyordu. Bir Gérôme sergisi vardı. Adını hiç duymamıştı ama tabloların yanındaki daktiloyle yazılmış açıklamaları okudu ve *Paşa'nın Kederi*'nin önünde uzun süre durdu, kaplanın çiçek yatağına nazikçe yatırılmış cesedine bakıp Ground Zero'nun olduğu yerdeki çukuru düşündü.

Saat ona yaklaştıkça bir araba onu Eitan'ın Mulholland'daki evine götürdü. Aşağıda 405'in trafiğini görebiliyordu; kırmızı kan hücreleri, beyaz kan hücreleri, küçük ışıklardan oluşan bir sel. Bu gece burada ölebilirdi ve kimsenin haberi olmazdı.

Güvenlik kapısına vardıklarında şoför, "Beklememi ister misin?" diye sordu.

"Böyle iyiyim." Belki yeterince söylerse gerçek olurdu.

Çitlerden atlamayı düşündü fakat Eitan'ın köpekleri vardı. Dawes'a mesaj atmayı düşündü, böylece birileri onun burada olduğunu bilirdi. Ama ne anlamı vardı ki? Dawes onun intikamını mı alacaktı? Turner birkaç kişiyi araya sokup davaya bakacak birini bulacak, Eitan'ı o pahah avukatlarından biriyle sorguya mı çağırtacaktı?

Alex tam diyafon tuşuna basmak üzereydi ki kapı, sessiz menteşelerin üstünde kayarak açılmaya başladı. Başını kaldırıp duvara tünemiş kameraya el salladı. *Zararsızım. Hiç kimseyim ve uğraşılmaya değecek biri değilim.*

Uzun patikada yürüdü; spor ayakkabıları çakılların üstünde gıcırdıyordu. Aşağılardaki otoyolun sesini duyabiliyordu. Ellerini kulaklarına götürdüğünde damarlarında dolaşan kendi kanının sesiydi bu. Yol boyunca zeytin ağaçları sıralanmıştı ve dairesel araba yoluna altı araba park etmişti. Bir Bentley, bir Range Rover, bir Lambo, iki Chevy Suburban ve parlak sarı bir Mercedes.

Ev ıslıl ıslıldı, pencereler altın külçeler gibi parlıyordu, ha-

vuzu turkuaz renkli, parlak bir levha gibiydi. Suyun etrafında toplanan birkaç kişiye baktı. Saçları özenle taranmış erkekler pantolonların içine sokulmamış gömlekler ve pahalı kotlar giymişti; uzun boylu, pahalı bir şişeden kadehe dökülmüş gibi görünen zarif kadınlar bikini giyiyordu ve yürürken etraflarından ipek kumaş parçaları dalgalanıyordu. Yanlarında pullu, dar bir elbise giymiş; saçları dağılmış, kokain ya da ketaminle gelen hızlı heyecana çekilmiş bir Gri vardı; içerde ister yirmi kişi olsun ister iki yüz kişi, buranın yaydığı bir şehvet dalgası vardı anlaşılan. Alex daha önce sadece Eitan'ın büyük partilerine katılmıştı; tepeyi sarsan bas sesleri, havuzda yarı çıplak bedenler ve İsrail votkası dolu kasalarla tamamlanan gürültü, dağınık etkinlikler. Len her seferinde burayı daha önce hiç görmemiş gibi davranır, "İşte bu. İhtiyacımız olan şey bu, sadece bir parçası. Vay be. Eitan zeki olduğundan falan değil. Sadece doğru zaman ve doğru yer," derken o ve Hellie peşinden yürürdü.

Ama Eitan zekiydi. Len'e gerçekten değerli şeyler konusunda güvenmeyecek kadar zeki. Alex'te yanlış bir şeyler olduğunu anlayacak kadar zeki.

Havuz kenarındaki konuklara baktı ve daha düzgün mü giyinmeliydim acaba diye düşündü, davet edildiği için değil de bir tür saygı göstergesi olarak. Ama artık çok geçti.

"Merhaba, Tzvi," dedi kapıdaki korumaya. Tzvi fedailer gibi yapılı değildi. Uzun boyluydu ama sıırım gibiydi ve eski bir Mossad ajanı olduğuna dair söylentiler vardı. Alex onu sadece bir kez iş başında görmüştü, birisinin kabadayı arkadaşı partinin ortasında silahını ateşlediğinde. Daha mermi sesi tepede yankılanmasını bitirmeden Tzvi silahı ondan almış ve adamı kapı dışarı etmişti. Daha sonra kolunun iki yerden kırıldığını öğrenmişlerdi.

Tzvi çenesini çıkararak kollarını yukarı kaldırmasını işaret etti. Yukardan aşağı, hızlı ve etkili bir şekilde üstünün aranmasına tahammül etti -Eitan'ın bazı çalışanlarının yaptığı gibi göğüslerine dokunmamış ya da yavaşça bir yerlerini sıkmamıştı- ve eve

kadar onu takip etti. Eitan'ın evi mermer zeminler, avizeler, yüksek tavanlarla doluydu: bir zamanlar Alex için zenginlik anlamına gelen şeyler; lüks, pahalı ve arzulanan şeyler koleksiyonu. Ama Yale onu züppeleştirmişti. Şimdi altın, gömme aydınlatma, damarlı mermer ona sadece gösterişçi ve kaba geliyordu. Sonradan görme diye bağırıyorlardı.

Eitan büyük, beyaz bir deri kanepede oturuyordu; devasa cam kapılardan dışarıdaki R&B müzik belli belirsiz duyuluyordu.

"Alex!" dedi sıcak bir sesle. "Beni şaşırttın. Geleceğinden emin değildim."

"Neden gelmeyeyim ki?" diye sordu. Zararsız, kolay, kovalamaya bile değmeyecek küçük bir tavşan.

Eitan güldü. "Doğru, doğru. Gelip seni almamı istemezdin sanırım. İçecek bir şey? Aç mısın?"

Her zaman. "Pek sayılmaz."

"Alex," diye azarladı şefkatli bir büyükanne gibi. "Yemek yemek iyidir."

Sikerler. İnanmasını istediği Alex'in gergin olmak için hiçbir nedeni yoktu. Saklayacak hiçbir şeyi yoktu. "Olur, teşekkür ederim."

"Her zaman kibarsın. Len gibi değilsin. Alitza turta yaptı." Mutfağa doğru gözden kaybolan başka bir silahlı adama el salladı.

"Alitza nasıl?" Alitza, Eitan'ın aşçısıydı ve evde olup bitenlerin hiçbirini hiçbir zaman onaylamıyor gibi görünüyordu.

Eitan omuz silktili. "Hep şikâyet ediyor. Ona şey aldım... neydi o? Yıllık Disney Bileti. Artık her hafta gidiyor."

Koruma, üstünde bir top vanilyalı dondurma olan vişneli turtayla geri döndü.

Alex cam kapının ardından dar elbiseli, parlak Gri'yi gördü, dans pistinde dönüyor, ellerini başının üstüne kaldırıp hayalet vücudunu ilgisiz misafirlere bastırıyordu.

Turtadan bir parça aldı.

"Tanrım," diye mırıldandı ağzı hâlâ dolu vaziyette, "bu şimdiye kadar yediğim en iyi şey olabilir."

“Biliyorum,” dedi Eitan. “Bu yüzden onu yanımda tutuyorum.” Eitan bir süre Alex’in turta yiyişini izledi. Sessizlik fazla geldiğinde Alex tabağı büyük cam sehpanın üstüne bıraktı ve ağzını sildi.

“Şimdiye kadar ölmüşsündür diye düşünüyordum,” dedi Eitan. Fena bir tahmin değildi.

“Aşırı dozdan ölürsün diyordum,” diye devam etti. “Ya da belki başka bir kötü erkek arkadaş bulmuşsundur?”

Kulağa inandırıcı geliyordu. “Evet, biriyle tanıştım. İyi biri. Doğu Yakası’na taşınacağız.”

“New York’a mı?”

“Göreceğiz.”

“Çok pahalı. Queens bile pahalı artık. Ariel’i öldüren adamları bir türlü bulamadım. Fısıltı bile gelmedi kulağıma. Öyle bir gecenin ardından konuşanlar olması gerekirdi. Dinliyordum. Herkese de dinlemesini söylemiştim. Ama yok.”

“Senin adına üzuldüm.”

Eitan yine omuz silkti. “Garip, biliyor musun? Çünkü bu temiz bir suç değil. Çirkin. Amatörce. Böyle insanlar izlerini silmez.”

“O gece ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Alex. “Bilsem arkadaşlarımı öldüren insanları korumazdım.”

“Len senin arkadaşın mıydı?”

Soru onu afallatmıştı. “Onun gibi bir şey.”

“Hiç sanmıyorum.” Arka bahçeyi işaret etti. “Bunlar benim arkadaşım değil. Yemeğimi, evimi, uyuşturucularımı seviyorlar. Vampirler. Tom Petty’nin şarkısındaki gibi hani?”

“Evet.”

“O şarkıya bayılırım.” Telefonundaki birkaç tuşa dokundu ve gitarın tıngırtısı odayı doldurdu. “Tzvi gözlerini deviriyor.” Alex omzunun üzerinden taş suratlı korumaya baktı. “Yeni bir müzik tarzına ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Ama ben seviyorum. Len’in senin arkadaşın olduğunu sanmıyorum.”

Alex yıllarını Len’le geçirmiş, onunla yaşamış, onunla yatmış, onun ayak işlerini yapmış, onun için esrar kaçırmıştı. Onun

için çalmış, hırsızlık yapmış, onun için yabancılarla yatmıştı. Sikilmek istemediği zamanlarda bile onun kendisini sikmesine izin vermişti. Onun hiç doruğa ulaşmasını sağlayamamıştı, bir kez bile, ama ara sıra güldürmüştü ki bu daha değerli olabilirdi. Alex onun öldüğüne sevinmişti ve nereye gömüldüğünü ya da ailesinin cesedi almaya gelip gelmediğini sorma zahmetine girmemişti. Suçluluk, pişmanlık ya da bir arkadaşı için hissetmesi gereken şeylerin hiçbirini hissetmiyordu.

“Belki değildi,” diye kabul etti Alex.

“Güzel,” dedi Eitan, onun terapistiymiş ve bir tür ilerleme kaydetmişler gibi. “Polisin sorunu sadece...” Elini yüzünün önünde tuttu. “Buraya bakmaları. Sadece bekleneni yapıyorlar. Trafik kameralarını kontrol ediyorlar, arabaları arıyorlar. Kim böyle bir suç işlemeye yürüyerek gelir ki?” Parmaklarıyla makas yaptı, başsız bir adam boşlukta yürüdü. “Yürüyerek. Düşüncesi bile aptallık. Ama akıllı aptal diye bir şey var.”

Sophomore. Yunanca *sophos* bilge, *moros* aptal anlamına geliyordu. Hocalarından birinin yaptığı küçük bir şaka. Alex sessiz kaldı.

“Yani ben de düşündüm ki neden bir de göz atmayayım? Ne zararı olabilir ki?”

Çok olduğundan kuşkulanıyordu Alex. Eitan onun Ariel’i öldürdüğünü biliyor muydu? Onu buraya gerçekten de skoru eşitlemek için mi getirmişti? Ve Alex de aptal gibi evine kadar gelmiş miydi?

“Vanowen’daki rehinci dükkânını biliyor musun?”

Biliyordu. All Valley Rehin ve Takas Dükkânı. Paraya ihtiyacı olduğunda büyükbabasının kuduş fincanını oraya rehin vermişti.

“Ön taraftaki kaldırımı sürekli çeken bir kameraları var,” dedi Eitan. “Bir sorun olmadığı sürece görüntülere bakmıyorlar. Ama benim sorunum vardı. Ariel’in sorunu vardı. Ben de baktım.”

Telefonunu uzattı. Alex ne göreceğini biliyordu ama yine de aldı.

Kaldırım belli belirsiz yeşildi, caddede neredeyse hiç araba

yoktu ve bir nehir kadar siyahtı. Bir kız görüntüye girdi. Atlet ve iç çamaşırından başka üstünde hiçbir şey yoktu ve elinde bir şey tutuyordu. Alex bunun Len'in tahta sopasının kırık kalıntısı olduğunu biliyordu. Onu, Betcha'yı, Corker'ı ve Cam'i öldürmek için kullandığı sopa. Ve Eitan'ın kuzeni Ariel'i.

Parmağını ekranda kaydırıp geri sardı. Eitan'ın onu izlediğini, hesap yaptığını hissedebiliyordu ama Alex ekrandaki kıza bakmaktan kendini alamadı. Çok parlak görünüyordu, ışıltıyor gibi, gece görüş kamerasının yeşil ışığında gözleri bir tuhaftı. *Hellie benimleydi*, diye düşündü. *İçimdeydi*. O son gece Hellie onu güçlü tutmuş, kanıtlardan kurtulmasına yardım etmiş, Los Angeles Nehri'nde yıkanarak temizlenmesini sağlamıştı. Sonuna kadar korumuştı onu.

"Küçücük bir kız," dedi Eitan. "Çok fazla kan."

Videodakinin kendisi olduğunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Kafam iyiydi. Hiçbir şey hatırlamı--"

Son kelimeyi söyleyemedi. Etli bir kol boğazını sıkarak nefes almasını engelliyordu. Tzvi.

Alex korumanın derisini pençeleyerek kolundan kurtulmaya çalıştı. Kanepeden kaldırıldığını hissediyordu, ayakları hiçbir şeye tekme atamadı. Çılgılık bile atamadı. Eitan'ın beyaz minderlerin ortasında sakin bir ilgiyle onu izlediğini gördü; havuzun etrafında toplanmış misafirler her şeyden habersizdi. Payetler içindeki ölü kız hâlâ dans ediyordu.

Alex düşünmedi. Zihni Gri'ye uzanıp gücünü talep ederken eli dışarı uzandı. Ağız sigara ve vişneli dudak parlaticısının tadıyla doldu, boğazı kaşınıyordu. Alex parfüm ve ter kokusunu alabiliyordu. Güç, içine doldu.

Alex, Tzvi'nin kolunu yakalayıp sıktı. Adam şaşkınlıkla inledi. Alex, Tzvi'nin kemiklerinin avuçlarının altında büküldüğünü hissedebiliyordu. Tzvi onu bıraktı ve Alex kanepenin gerisine yuvarlandı. Hemen ayağa fırladı ve yan masadan büyük bir heykel kapıp onu Tzvi'ye savurdu. Ama adam hızlıydı ve Alex, içindeki güç ne kadar büyük olursa olsun eğitimsizdi. Sahip olduğu tek şey kaba kuvvetti. Tzvi darbeyi kolayca savuşturdu ve heykel

duvara çarptı, o kadar büyük bir güçle çarptı ki duvarın içine girmişti. Alex, Tzvi'nin yumruğunun karnına indiğini hissetti; nefesi kesilmişti. Bir dizinin üzerine çöküp Tzvi'nin bacağını yakaladı, Gri'nin gücünü kullanarak onu yere indirdi.

“Yeter, yeter,” diye bağırdı Eitan ellerini çırparak.

Tzvi hemen geri çekildi ve vahşi bir hayvanı sakinleştirir gibi ellerini kaldırdı, gözleri kısılmıştı. Alex kaçmaya hazır hâlde yere çömeldi, nefes almakta zorlanıyordu. Parmaklarının Tzvi'nin ön kolunda bıraktığı izleri görebiliyordu, morarmaya başlamıştı bile.

Eitan hâlâ kanepede oturuyordu ama şimdi gülümsüyordu. “Ariel'in başına gelenleri gördüğümde bunun imkânsız olduğunu düşünmüştüm. Bu küçük kız o kadar zarar veremezdi.”

Ve Alex korkunç bir hata yaptığını anladı. Eitan onu buraya öldürmek için getirmemişti. Öyle olsa Tzvi elleri yerine bir bıçak ya da boğma teli kullanırdı. Karnına yumruk atmak yerine öldürmek için saldırırdı.

“Eh,” dedi Eitan. “Şimdi öyle olmadığını biliyorum. Seninle bir işimiz var, Alex Stern.”

Hepsi bir oyundu. Hayır, bir oyuncu seçmesiydi. Tuzak arıyordu ama beklediği tuzak bu değildi. Ve Alex doğruca içine yürümüştü. Akıllı aptal.

10

Ekim

Alex olay yerinden yurtlara kadar olan kısa mesafe için araba tuttu. Yürüse daha iyi olurdu ama tıp fakültesinin çevresi güvenli değildi ve insanlarla dalaşamayacak kadar yorgundu.

Yıkanıp yatağına girdiğinde saat gecenin üçüydü. Mercy derin bir uykuya dalmıştı ve Alex soru cevaplamak zorunda kalmadığına memnun oldu. Uyudu ve rüyasında Kapkaraağaç'ın merdivenini tırmandığını gördü. Balo salonuna girdi, altın çemberin bariyerini aştı, sıcak banyoya girmek kadar rahatlatıcı bir sıcaklığı vardı. Darlington onu bekliyordu.

Alex uyandığını hatırlamıyordu. Bir an uyuyordu ve Darlington'la birlikte koruma çemberinin içindeydi; bir an sonra sonbahar gökyüzünün altında, Kapkaraağaç'ın kapısında tek başınaydı. İlk başta hâlâ rüya gördüğünü sandı. Ev, ikinci kattaki tahtalı pencerelerin altından sızan altın rengi ışık dışında karanlıktı. Rüzgârın ağaçlardaki yaprakları salladığını, uyarırcasına fısıldadığını duyabiliyordu: *Yaz bitti, yaz bitti.*

Ayaklarına baktı. Çamur ve kana bulanmışlardı.

Burada mıyım yoksa rüya mı görüyorum? Turner'ı Psikiyatri bölümünde bıraktıktan sonra yurttaki odasına dönmüş, dişlerini fırçalamış ve yatağına girmişti. Belki şimdi hâlâ oradaydı.

Ama ayakları *ağrıyordu*. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Uyurken giydiği şort ve atletten başka bir şey yoktu üstünde.

Gerçeğin farkındalığı üstüne çöktü. Üşümüştü, yalnızdı ve

karanlıktaydı. Buraya kadar yürümüştü. Yalınayak. Telefonu yoktu. Parası yoktu.

Hayatında hiç uyurgezer olmamıştı.

Alex elini mutfak kapısına götürdü. Camda yansımasını görebiliyordu, karanlığın içinde bembeyazdı. İçeri girmek istemiyordu. O merdiveni çıkmak istemiyordu. Hayır, bu bir yalandı. Rüyanın onu çektiğini hissedebiliyordu. Darlington'la birlikte altın çemberin içinde duruyordu. Şimdi orada olmak istiyordu.

Pencerelere baktı. Darlington burada olduğunu biliyor muydu? O mu Alex'i burada istemişti?

"Tanrı aşkına," dedi, sesi çok yüksekti ama evi çevreleyen ormanda aniden sönüp gidiyordu; hiçbir sesin dış dünyaya çıkmasına izin verilemezmiş gibiydi.

Yurda geri dönmesi gerekiyordu. Bir Gri bulmayı deneyebilir, onun gücünü kullanarak yurda dönebilirdi ama ayakları şimdiden çılgınlar gibi acıyordu. Ayrıca Oddman'ın evindeki o küçük olaydan sonra başka bir Gri'yi içeri davet etmek istediğinden emin değildi. Bir benzin istasyonuna kadar topallamayı deneyebilirdi. Ya da camlardan birini kırıp sabit hattı kullanarak Dawes'u arayabilirdi. Tabii sabit hat çalışıyorsa.

Sonra aklına kameralar geldi. Dawes kapıda birinin olduğuna dair bildirim almış olmalıydı. Kendini aptal gibi hissederek kapı ziline çılgınca el salladı. "Dawes," dedi, "orada mısın?"

"Alex?"

Alex başını soğuk taşa yasladı. Dawes'un sesini duyduğuna hiç bu kadar mutlu olmamıştı. "Uyurken buraya gelmişim. Gelip beni alabilir misin?"

"Kapkaraağaç'a kadar yürüdün mü?"

"Biliyorum. Yarı çıplığım ve kığım donuyor."

"Ortanca saksısının altında anahtar var. İçeri gir ve ısın. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

"Tamam," dedi Alex. "Teşekkürler."

Saksıyı kaldırdı ve anahtarı aldı. Ve sonra yemek odasında duruyordu.

Kapıyı açtığını ya da mutfaktan geçtiğini hatırlamıyordu. Işı-

ğı bile açmamıştı. Yemek masasının üstüne tozlanmaması için eski bir örtü serilmişti. Biraz sıcaklık için çırpınarak örtüyü kap-
tığı gibi vücuduna sardı.

Dawes'u bekle. Tam da bunu yapmaya niyetliydi ama aynı za-
manda mutfakta, ocağın yanında kalmaya da niyetliydi.

Hâlâ uyuyormuş, hâlâ rüya görüyormuş gibi hissediyordu, sanki anahtarı hiç almamış, Dawes'la hiç konuşmamış gibi. Ayakları hareket etmek istiyordu. Ev ona açılmıştı çünkü Dar-
lington onu bekliyordu.

Lanet olsun, Darlington. Alex tırabzanı tutuyordu. Merdive-
nin en alt basamağındaydı. Arkasına baktı ve oturma odasının karanlığını, ötesindeki bahçeye bakan pencereleri gördü. İki eliyle tırabzana tutunmaya çalıştı ama ipleri çekiştirilen kötü bir kuklaydı o. Tırmanmaya devam etmek zorundaydı. Merdiven-
den yukarı. Koridordan ilerle. Balo salonu. Adımlarını yumuşa-
tacak halılar yoktu.

Kap karaağaç'a sık sık gelen tek bir Gri tanıyordu. Bornozu sonsuza dek yarı açık kalmış, dudaklarının arasından sigarası sarkan yaşlı bir adam. Kalıp kalmayacağına karar verememiş gibi sürekli gelip giderdi ama Alex şu anda onu hiçbir yerde bu-
lamıyordu. Ceplerinde tuz yoktu, mezarlık tozu yoktu, hiçbir koruması yoktu.

Kapıyı açmamak için kendini zorladı ama yine de açtı. Par-
maklarını kapı pervazına sapladı. "Dawes!" diye haykırdı.

Ama Dawes henüz gelmemişti. Eski evde Alex dışında kimse yoktu ve bir zamanlar Darlington olan iblis, dairenin ortasından parlak, altın gözlerle ona bakıyordu.

Hâlâ bağdaş kurmuş, avuçları dizlerine kapanacak şekilde indirmiş oturuyordu. Ama artık gözleri açıktı ve derisindeki işaretlerle aynı altın ışıkla parlıyorlardı.

"Stern."

Sesinin yarattığı şok, pervazdaki ellerini gevşetmesi için ye-
terliydi. Ama öne doğru tökezlemedi. Onu kontrol etmek için kullandığı güç her neyse azalmıştı.

"Bu yaptığın ne şimdi?"

“Sana da tünaydın, Stern. Yoksa şu an sabah mı? Buradan kestirmek zor.”

Alex kendini kımıldamamaya, kaçmamaya, ağlamamaya zorladı. O ses. *Darlington*’dı. Tamamen insan, tamamen o. Sadece sesinde belirsiz bir eko vardı, bir mağaranın derinliklerinden konuşuyormuş gibi.

“Gecenin körü,” demeyi başardı, sesi çatallanmıştı. “Saatin tam olarak kaç olduğundan emin değilim.”

“Bana birkaç kitap getirmeni istiyorum, mümkünse.”

“Kitap mı?”

“Evet, sıkıldım.” Hafifçe omuz silkti, vücudundaki işaretler parılıyordu.

“Darlington... Çıplak olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Sapık bir heykel gibi ellerini dizlerine koymuştu, boynuzları yanıyordu ve erekte olmuş penisi parlıyordu.

“Ben bir iblisim, Stern; ahmak değil. Haysiyetim paramparça olalı çok oldu. Ayrıca senin giyim tarzının da kalır yanı yok.”

Alex çarşafı daha sıkı kavradı. “Hangi kitapları istiyorsun?”

“Sen seç.”

“Beni bu yüzden mi buraya sürükledin?”

“Seni hiçbir yere sürüklemedim.”

“Gecenin köründe New Haven’ı yalınayak yürüyerek geçmedim. Buna zorlandım.” Ama tam öyle değildi. İçtepi parası ya da Astrumsalinas ya da karşılaştığı diğer garip büyülerden herhangi birini yaşamış gibi hissetmemişti. Daha derin bir şeydi.

“İlginç,” dedi hiç de ilginç bulmuş gibi gelmeyen bir sesle.

Alex ayakları itaat etmeyi bırakır mı, onu olduğu yerde kalmaya zorlarlar mı diye merak ederek geri çekildi. Koridora çıktığında nefeslenmek için kısaca durdu.

Bu o. Yaşıyor.

Ve kızgın değildi. Tabii bu bir tür oyun değilse. İntikam almak ya da Alex’i onu yüzüstü bıraktığı için cezalandırmak amacıyla geri dönmemişti. Ama bu neydi? Onu buraya getiren neydi?

Kaçmayı düşündü. Dawes yakında burada olurdu. Şu anda bu sokağa giriyor olabilirdi. Ama evden koşarak çıktığını görse

Alex ona ne diyecekti? *Canavar emirlerini yerine getirmemi istedi! Onun için kitap seçmemi istedi!*

Dürüst olması gerekirse Alex gitmek istemiyordu. Onu bırakmak istemiyordu. Sonraki adımın ne olacağını bilmek istiyordu.

Merdivenden üçüncü kata; Darlington'ın küçük, yuvarlak kule odasına çıktı. Damat'ın ölümüyle ilgili bilgi aradığı yeni ay ritüeli gecesinden beri buraya gelmemişti.

Pencereden dışarı baktı. Araba yolu ağaçların arasına kıvrılıyordu, sokak buradan görünmüyordu. Dawes'tan eser yoktu. Endişelenmiş miydi yoksa sevinmiş miydi bilemiyordu.

Ama Darlington için kitap seçmek başlı başına kâbus gibi bir görevdi. İnce şeylerden hoşlanan bir iblisin ne hoşuna giderdi? Sonunda şehir planlamasında modernizm üzerine bir kitap, Bertram Goodhue'nun spiral ciltli biyografisi ve Diana Wynne Jones'tan *Dogsbody* kitabının karton kapaklı bir kopyasını seçti.

"Bunlar alev almayacak mı?" diye sordu balo salonuna döndüğünde.

"Birini dene."

Alex ciltsiz kitabı yere koydu ve sertçe itti. Bariyerin içinden, görünürde hasar almaksızın geçip gitti.

Darlington'ın eli hızlıca uzandı ve kitabı yakaladı. Boynundaki tasma parlıyordu, lal taşları olan biteni izleyen kırmızı gözler gibiydi.

"Çok hoş bir aksesuar," dedi Alex. Gerçekten de tasma denemeyecek kadar büyüktü. Bir firavunun takabileceği bir şey gibi boğazından omuzlarına kadar uzanıyordu.

"Boyunduruk. Rehinciye vermeyi mi düşünüyorsun?"

"Sana pek iyi gelmiyor."

Darlington elini ciltsiz kitabın üzerinde gezdirdi. Harfler ışıltıyor, tanıdık olmayan sembollere dönüşüyordu sanki. "Keşke sana annenden çok kitapları sevdirebilsem," diye mırıldandı.

Parmaklarının ucu altın pençelerle son buluyordu. Alex birden onun vücudunun kendininkine sarılışının hissini hatırladı. *Sonsuza dek sana hizmet edeceğim.*

Odanın sıcaklığına rağmen titredi.

“Neden işe yaradı?” diye sordu. “Neden kitap yanmadı?”

“Hikâyeler tüm dünyalarda vardır. Onlar değişmezdir. Altın gibi.”

Alex bundan ne anlaması gerektiğini bilmiyordu. Kitapların kalanını da çemberin içine kaydırды.

“Tamam mı?” diye sordu. Tüm vücudu uğulduyor, kaçma arzusuyla kalma açlığı arasında gidip geliyordu. Bu odada olmak; tam olarak insan olmayan bu kişiyle, tanıdığı ve tanımadığı bu yaratıkla yalnız olmak tehlikeli geliyordu.

Darlington başlıkları inceledi. “Şimdilik bunlar yeterli. Ama *Fire and Hemlock* ve *Dogsboddy*’den daha uygun görünüyor. İşte,” dedi. “Yakala.”

Ciltsiz kitabı havaya fırlattı. Alex durup düşünmeden kitaba uzandı ve çembere gireceğini çok geç fark etti. Uzanan kolu çembere değdiğinde tısladı.

Ama hiçbir şey olmadı. Kitap gürültülü bir şap sesiyle avucunun içine inmişti. Alex kitaba baktı ve altın perdenin diğer tarafındaki koluna.

Neden o da Dawes gibi yanmamıştı?

Dövmeleri değişmişti. Altın renginde parlıyorlardı ve canlı gibilerdi: Çark dönüyor, tepesindeki aslan ön kolunun üstünde geziniyordu; şakayıklar çiçek açıyor, sonra yapraklarını döküyor, sonra bir kez daha açıyorlardı. Elini çekti ve kitabı bıraktı.

“Ne oluyor be?”

İblis ona bakarken Alex topuklarının üstünde geriye doğru sallandı; olanların gerçekliği kafasına dank etmişti. Eğer o içeri girebiliyorsa, o zaman o da...

“Dışarı çıkamam,” dedi Darlington.

“Kanıtla.”

“Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum.”

“Neden?”

Darlington’ın kaşlarının arasında küçük bir çatık oluştu ve Alex’in kalbi sızladı. Boynuzlara, işaretlere rağmen o hâlâ Darlington’dı.

“Çünkü çemberi her geçmeye çalıştığımda... kendimi daha az insan hissediyorum.”

“Nesin sen, Darlington?”

“Sen nesin, Çark Gezgini?”

Kelime, Alex'e sert bir tokat gibi çarptı. Nereden biliyordu? Ne biliyordu? Belbalm ona Çark Gezgini demişti. Kendisinin de öyle olduğunu iddia etmişti; ama Alex, Lethe'nin koleksiyonunda kendi türlerinden bahseden hiçbir şey bulamamıştı.

“O sözü nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Sandow.” İsim, yeri sarsan bir hırıltı olarak çıkmıştı.

“Onu gördün... Tül'ün arkasında?”

Darlington o tuhaf, altın gözleriyle ona baktı.

“Söylemekten mi korkuyorsun, Stern? Neredeydim biliyorsun, sınırların çok ötesinde, Tül'ün çok ötesinde. Ev sahibim, Sandow'u ağırladığına memnun oldu, kişisel çıkar için öldüren bir katil. Açgözlülük her dilde günahtır.” Yüzünde birbiriyle savaş hâlinde iki ifade belirdi: hoşnutsuzluk ve bariz bir memnuniyet. Bir yanı Sandow'u cezalandırmaktan hoşlanmıştı. Bir yanı da bundan iğreniyordu.

“Biraz intikam ruha iyi gelebilir, Darlington.”

“Bu gelişigüzel söylenecek bir şey değil, Stern.”

Alex onun *intikamdan* bahsettiğini sanmıyordu.

“Alex?” Dawes'un sesi alt kattan yukarıya doğru süzüldü.

“Seni burada bulmaması iyi olur.”

“Neler oluyor, Darlington?” diye fısıldadı Alex. “Sana nasıl yardım edeceğiz? Seni nasıl çıkaracağız?”

“Eldiven'i bul.”

“Deniyoruz, inan bana. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrin yok mu?”

“Keşke bilseydim,” dedi, Alex'in kollarındaki tüyleri diken diken eden bir kahkaha atarken bile sesinde çaresizlik vardı. “Ama ben sıradan bir adamım, hiçbir şeyin varisi. Eldiven'i bul, aşağı in. İki dünya arasında uzun süre var olamam. Eninde sonunda bağlantı kopacaktır.”

“Koparsa sonsuza dek cehennemde kapana mı kısılacaksın?”

Yüz ifadesi yine titriyor gibiydi. Umutsuzluk. Beklenti. “Ya da dönüşeceğim şey her neyse dünyaya salınacak.” Şimdi çemberin kenarındaydı. Alex onun hareket ettiğini, hatta ayağa kalktığını bile görmemişti. “Açım, Stern. Ama damak tadım pek... sağlıklı değil.”

Pençeli parmak uçları altın çembere dokundu ve Alex geriye doğru tökezledi, dudaklarından tiz bir çığlık çıktı.

Darlington değişmiş gibiydi. Daha uzundu, daha genişti; boynuzları daha keskin görünüyordu. Sivri dişleri vardı. *Daha az insan hissediyorum.*

Sonra kendini zorla çemberin ortasına çekti. Bir kez daha elleri dizlerinin üstünde, yerde oturuyordu; hiç hareket etmemiş gibiydi. Belki de gerçekten meditasyon yapıyordu, iblis benliğini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

“Eldiven’i bul, aşağı in. Gel beni al, Stern.” Sonra durakladı ve altın rengi gözleri açıldı. “Lütfen.”

Bu kelime; bu ham, insani kelime, Alex’in dayanabileceği son noktaydı. Koridora koştu ve basamakları indi. Merdivenin dibinde Dawes’la çarpıştı.

“Alex!” İkisi de dengelerini sağlamaya çalışıyordu.

“Hadi,” dedi Alex, Dawes’u evin içine doğru sürükleyerek.

Dawes, Alex tarafından çekistirilmeye izin verirken, “Ne oldu?” diye sordu. “Oraya gitmemeliydin.”

“Biliyorum.”

“Neyle karşı karşıya olduğumuz–”

“Biliyorum, Dawes. Beni buradan çıkar, sonra her şeyi anlatacağım.”

Alex mutfağını kapısını vurup açtı ve soğuk havanın temizliğine şükran uydu. Belbalm’ın sesi kulaklarında yankılanıyordu: *Bütün dünyalar bize açıktır. Eğer girecek cesaretin varsa.* Buna yeraltı dünyası da dahil miydi? Sınırdan zarar görmeden geçmişti, tıpkı rüyasındaki gibi. Çembere girerse ne olacaktı?

Alex ayakları çakıllara indiğinde tökezleyip homurdandı.

Dawes onu dirseğinden yakaladı.

“Alex, yavaşla. Al.” Yumuşak, beyaz çoraplarla bir çift Teva

uzattı. “Bunları senin için getirdim. Çok büyükler ama çıplak ayakla dolaşmaktan iyidir.”

Alex çorapları ve ayakkabıları giymek için paspasa oturdu.

İçeri dönmeyecekti. Başı uğulduyordu. Vücudu ona yabancı geliyordu.

“Orada ne yapıyordun?” dedi Dawes.

Alex onun sesindeki suçlamayı duyabiliyordu ve nasıl cevap vereceğini tam olarak bilmiyordu. Yalan söylemeyi düşündü ama açıklanması gereken çok şey vardı. Kapkaraağaç’a pijamalarıyla nasıl geldiği gibi.

“Burada uyandım,” dedi, paniği yatıştığı için şimdi soğuktan titriyordu. “Rüyamda... rüyamda burada olduğumu gördüm, sonra buradaydım.”

“Uyurken mi gelmişsin?”

“Galiba. Sonra hâlâ uyuyor gibiydim. Balo salonuna nasıl gittiğimi bilmiyorum. Ama... o konuştu.”

“Darlington seninle mi konuştu?” Dawes’un sesi çok yüksekti.

“Evet.”

“Anlıyorum.” Dawes kendi içine çekilir oldu; endişeli arkadaş gidiyor, anaç tavuk ortaya çıkıyordu. “Hadi seni ısıtalım.”

Alex, Dawes’un onu ayağa kaldırmasına ve arabaya sürüklenmesine izin verdi. Dawes ısıtıcıları açtı, yeni ay ritüeli gecesinde beri sürekli ortaya çıkan o hafif kükürt kokusu yeniden belirmişti. Dawes bir karar veriyormuş gibi ellerini direksiyona dayadı. Sonra arabayı çalıştırdı ve kampüse geri döndüler. Sokaklar neredeyse bomboştı, Alex yürürken onu gören oldu mu, yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordular mı diye merak etti; yarı çıplak bir kız, yalınayak ve karanlıkta dolaşıyordu; tıpkı Hellie ile o geceki gibi.

Ancak Il Bastone’ye dönüp Alex’in ayaklarını şifalı merhemle kapladıktan, havluya sardıktan ve minderin üzerine yerleştirip yanına bir fincan çayını koyduktan sonra Dawes not defterini açıp oturdu ve, “Tamam,” dedi, “anlat bana.”

Alex daha fazla duygu görmeyi beklemişti; dudak çiğneme, belki gözyaşları. Ama Dawes şimdi Oculus’tu, araştırma mo-

dundaydı, söylenenleri belgelemeye ve incelemeye hazırды ve Alex bunun için minnettardı.

“Fazla zamanının olmadığını söyledi,” diye söze başladı Alex, sonra her şeyi açıklamak için elinden geleni yaptı; çemberi neredeyse aştığını, Eldiven’i bulmaları için ona yalvardığını ama nerede olduğunu bilmediğini.

Dawes hafifçe mırıldandı.

“Bize söylememesi için bir neden yok,” dedi Alex.

“Söyleyemiyor olabilir. Bu... ne kadar iblis olduğuna bağlı. İblisler bulmacaları sever, hatırladın mı? Asla direkt hareket etmezler.”

“Sandow hakkında da konuştu. Diğer tarafta onu görmüş. Ev sahibi onu ağırladığına memnun olmuş.”

“Demek istediğim tam olarak bu,” dedi Dawes. “Hizmet ettiği Tanrı, iblis ya da cehennem canavarı her neyse adını verebilirdi ama vermemiş. Ev sahibi hakkında başka ne söyledi?”

“Hiçbir şey. Sandow’un kendi kişisel çıkarları için öldürdüğünü söyledi. Açgözlülüğün her dilde günah olduğunu söyledi sadece.

“Öyleyse Darlington; Mammon, Plutus, Gullveig ya da başka bir açgözlülük tanrısına bağlı olabilir. Eldiven’in nerede olduğunu ve nasıl ortaya çıkaracağımızı bulabilirsek bu bilgi bize yardımcı olabilir. Başka?”

“Hiçbir şey. Kitap istedi, kitap götürdüm. Sıkıldığını söyledi.”

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar. Kitapları annesinden daha çok sevdiğiyle ilgili bir şey söyledi.”

Dawes’un dudakları bir gülümsemeyle yumuşadı. “Bu bir Mısır atasözü. Ona çok uygun.”

Mısır. Alex daha dik oturdu, ayağı yastıktan kaymıştı. “Lütfen onu haliya bulaştırma!” diye ciyaktadı Dawes.

“Kitaplar yanmayınca hikâyelerin değişmez olduğunu söyledi.”

“Yani?” dedi Dawes, havlu almak için mutfığa koştururken.

Alex, Darlington’la birlikte Sterling’in girişinden geçtikleri

günü hatırladı. Girişin üstünde dört taş kâtip vardı. İçlerinden biri Mısırlıydı.

“Sterling Kütüphanesi ne zaman inşa edilmişti?”

“1931 galiba?” diye seslendi Dawes mutfaktan. “O zamanlar insanlar oradan gerçekten nefret etmiş. *Katedralden bozma pavyon* tabirini kullanmışlardı sanırım. Oranın...” Dawes kapıda durdu, elinde ıslak havlu vardı, “kiliseye benzediğini söylediler.”

“Kutsal topraklar.”

Uzun yıllar önce ölen Bunchy’nin söylediklerini fazla kelimesi kelimesine düşünmüşlerdi. Yanlış yerlere bakıyorlardı.

Dawes yavaşça salona döndü, elindeki havludan su damlıyordu. “John Sterling kütüphane için para bağışladı.” Oturdu. “Sterling, Kurukafa ve Kemikler’dendi.”

“Bunun tek başına pek anlamı yok,” dedi Alex temkinli bir sesle. “Kurukafa ve Kemikler’de bir sürü zengin tip var.”

Dawes suyun altındaymış gibi yavaşça başını salladı. “Mimar aniden öldü ve başka biri görevi devralmak zorunda kaldı.”

Alex bekledi.

“James Gamble Rogers. Parşömen ve Anahtar’dan. *Punter* ve Gamble aynı anlama gelir.”

Johnny ve Punter bazı arkadaşlarıyla bir Eldiven inşa ettiler. Kutsal topraklarda.

Dawes şimdi havluyu sanki şarkı söyleyeceği bir mikrofonmuş gibi iki eliyle tutuyordu. “*Keşke sana annenden çok kitapları sevdirebilsem.* Bu söz girişte yazıyor, kâtibin üstünde, hiyeroglif yazısıyla.”

Hikâyeler değişmezdi. Ve bir kütüphane, hikâyelerle dolu bir evden başka neydi ki?

“Sterling,” dedi Alex. “Cehenneme açılan kapı kütüphane.”

Sterling'in anısına
JOHN WILLIAM STERLING
DOĞUM 12 MAYIS 1844
ÖLÜM 5 TEMMUZ 1918
B.A. 1864: M.A. 1874
LL.D. 1893: AVUKAT
SADIK DOST
GÜVENİLİR DANIŞMAN
HIRSLI LİDER
ÖZVERİLİ MEZUN
Mimar James Gamble Rogers

-Sterling Memorial Kütüphanesi
girişi anıt yazısı

Bir mahkûm olsaydım o kütüphaneden başka hapisane istemezdim.

-Birinci James, Sterling Memorial Kütüphanesi,
sergi koridorunun girişine kazınmıştır.

Alex, Dawes'a araştırmasında yardım etmeyi gerçekten istemişti, ama sonra tek bildiği Il Bastone'nin salonunda uyandığı ve pencerelerden içeri sabah ışığı süzüldüğüydü. Sterling'in dekorasyonunu anlatan 1931 tarihli *Yale Gazette* makalesinin bir nüshası göğsünde açık duruyordu, kitabı kendini uyutmak için kullanmaya çalışmış gibiydi.

Kendini sıcak ve rahat hissediyordu, sanki Kapkaraağaç'ta olan her şeyi hayal etmişti ve bu sabah sadece basit, sıradan bir pazar günüydü. Elini döşeme tahtalarına değdirdi ve tahtalar mırıldanır gibi oldu.

Süslü tavana ve tepesindeki pirinç zincire asılı sarkıt lambaya bakarak, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Il Bastone'ye. Ampul, buzlu cam küresinin arkasında usulca titredi. Ev onun istirahat ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ona göz kulak oluyordu. En azından Alex öyle hissediyordu ve belki de buna inanmaya ihtiyacı vardı.

Dawes sehpanın üstüne bir not bırakmıştı: *Beinecke'ye gidiyorum. Kahvaltı tezgâhta. Uyandığında beni ara. Haberler kötü.*

Haberler ne zaman kötü değildi ki? Dawes ne zaman ona, *Her şey yolunda. Git ders çalış, daha fazla geri kalma. Sana taze çörek ve bir çift yavru köpek bıraktım,* diye mesaj bırakacaktı?

Alex'in eve gitmesi gerekiyordu ama açlıktan ölüyordu ve hazır kahvaltıyı ziyan etmek olmazdı, o yüzden Dawes'un dev Teva sandaletleriyle mutfağa girdi.

“Oha.” Pankek dolu tabaklara, frenk soğanıyla çırpılmış yumurta öbeğine, pastırma yığınının, çiçekli sürahisindeki sıcak hollandaise’e ve evet, çilekli tatlı çörek tepesine baktı. Bir dakikalığına hımlamayı bıraksalar tüm bir akapella grubunu doyuracak kadar yiyecek vardı. Dawes kendini rahatlatmak için yemek yapardı ve bu da haberlerin gerçekten kötü olduğu anlamına geliyordu.

Alex tabağına her şeyden ikişer tane doldurdu ve Dawes’u aradı ama o cevap vermedi. *Beni korkutuyorsun*, diye mesaj attı. *Ve her şey aşırı lezzetli.*

Bitirdiğinde bir fincana kahve doldurdu ve üç çikolatalı pankeki daha sonra yemek üzere plastik poşete koyup çantasına attı. Albemarle Kitabı’nda Turner’ın İncil alıntısına ya da kurbanları yaşlandıran zehirlere bakmak için Lethe kütüphanesine gitmeyi düşündü ama bunun beklemesi gerekecekti. Sıcak bir duşa ve gerçek giysilere ihtiyacı vardı. Dışarı çıkarken kapının pervazını okşadı ve kısa bir an boyunca evle arkadaş mı olduğunu yoksa aklını mı kaçırdığını düşündü.

Kampüse gelmiş, JE’deki odasına giden merdiveni yarılamıştı ki telefonu nihayet çaldı.

Sterling, öğlen. Dört katile ihtiyacımız var.

Alex, Dawes’un mesajına baktı ve cevap verdi: *Markete uğrar alırım. Bir düzine alayım mı, ne olur ne olmaz?*

Telefonu çaldı. “Şaka değil bu.”

“Neden dört, Dawes?”

“Cehenneme girebilmek için. Sanırım Darlington bu yüzden Sandow’dan bahsetti. Bize yol gösteriyordu. Eldiven aktif hâle geldiğinde ritüel için dört kişi gerekecek, dört pusula noktası için dört yolcu.”

“Gerçekten bunu yapmak zorunda–”

“Parşömen ve Anahtar’da işin kolayına kaçmaya çalıştığımızda neler olduğunu gördün. Kütüphaneyi havaya uçurmayacağım. Ayrıca sanırım...”

Dawes’un sesi duyulmaz oldu.

“Ee?” Alex sabahki tüm iyimserliği yitirmişti.

“Bu işi yanlış yaparsak geri dönebileceğimizi sanmıyorum.”

Alex duvara yaslanıp taş merdiven boşluğunda bir aşağı bir yukarı yankılanan sesleri, üniversitenin sabah gürültüsünü, su fışkıran eski boruları, birinin Bette Davis’in gözleri hakkında söylediği eski şarkıyı dinledi. Şaşırmış gibi yapamadı. Eldivenlerden ve Bunchy adındaki çocuklardan bahsetmek her şeyi bir oyun gibi hissettirmişti – ve tehlike buydu. Güç fazla kolay hâle gelebilirdi. Sırf yapabildiğiniz için deneyeceğiniz çok fazla fırsat vardı.

“Anlıyorum, Dawes. Ama artık bu işin içindeyiz.” Mezarlıkta buluştukları ve Alex’in centilmen iblisle ilgili çılgın teorisini ortaya attığı andan itibaren Darlington’ın hâlâ hayatta olma ihtimaline sırtlarını dönmeyeceklerini biliyorlardı. Ama riskler geçen baharkilerden farklıydı. Rüyasını hatırladı, *Bazı kapılar kilitli kalmaz*, demişti Len. Parşömen ve Anahtar’daki ritüeli berbat ettiklerinde bu kapıyı ardına kadar açmışlardı ve şimdi yarı insan, yarı canavar bir şey Kapkaraağaç’taki balo salonunda kapana kısılmıştı. “Onu kurtaracağız,” dedi. “Ve eğer kurtarmazsak durduracağız.”

“Bu... bu ne demek şimdi?” dedi Dawes, korkusu cevap arayan bir spot lamba gibiydi.

Darlington’ı serbest bırakamazlarsa iblisi serbest bırakma riskini göze alamazlardı, bu her ikisini birden yok etmek anlamına gelebilirdi. *Dönüşeceğim şey her neyse dünyaya salınacak.* Ama Dawes bunu duymaya hazır değildi.

“Sterling’de görüşürüz,” dedi ve telefonu kapattı.

Kendini yeniden yorgun hissederek kalan merdiveni tırmandı. Belki Dawes’la kütüphanede buluşmadan önce biraz kestirebilirdi. Odalarının kapısını iterek açtığında karşısında dizüstü bilgisayar ve bir fincan çayıyla koltuğa kıvrılmış Mercy’yi görmeyi bekliyordu. Ama Mercy sümbül rengi bornozunun içinde, sırtı dik vaziyette kanepede oturuyordu – Michelle Alameddine’in tam karşısında. Darlington’ın akıl hocası, onun Vergilius’u.

Michelle yaz araştırmasından resmen kaçtığından beri Alex

onu görmemişti. Ekose bir elbise, hırka ve dokuma babetler giymişti. Gür saçlarını örmüş, boynuna gösterişli bir eşarp bağlamıştı. Kalite kokuyordu. Yetişkin gibi görünüyordu.

“Selam,” dedi Alex, şaşkınlığı daha fazlasını söylemesine engel olarak. “Ee... Ne zamandır bekliyorsun?”

“Çok olmadı ama yetişmem gereken bir tren var. Üstündekiler ne öyle?”

Alex hâlâ pijama şortunu, Lethe svetşörtünü ve Dawes’un uzun çoraplarıyla dev Teva sandaletlerini giydiğini unutmuştu. “Üstümü değiştireyim.”

Alex aceleyle yatak odalarına girerken Mercy sessizce, *Bu kim?* diye sordu. Ama bu, Alex’in mimiklerle yapmayı tercih edeceği bir konuşma değildi.

Kapıyı arkasından kapattı ve sabahın berrak, serin havasının kafasını boşaltması için pencereyi iterek açtı. Yaz mevsimi bir anda sona ermişti. Siyah kot pantolon ve siyah Henley giydi, Teva sandaletlerini botlarıyla değiştirdi ve dişlerini fırçaladı.

Alex yatak odasından çıktığında Michelle, “Konuşabileceğimiz bir yer var mı?” diye sordu.

“Sizi yalnız bırakabilirim,” diye teklif etti Mercy.

“Hayır,” dedi Alex. Mercy’yi kendi odalarından kovacak değildi. “Hadi, gel.”

Michelle’i alt kata götürdü. JE kütüphanesinde konuşabileceklerini düşünmüştü ancak insanlar çoktan masaları doldurmuştu.

“Heykel bahçesine gidelim,” diye önerdi Michelle. Yanında durdukları kapıyı itti. Alex bazen buranın varlığını unutuyordu. Okuma kısmının hemen dışında bahçe geniş bir çakıl yığınıydı ve ara sıra sanat enstalasyonları yapılıyordu. Bakılacak pek bir şey yoktu; binaların arasına sıkışmış, sessiz ve ağaçlık bir cepti burası.

“Demek her şeyi berbat ettin,” dedi Michelle. Banklardan birine oturup kollarını kavuşturdu. “Sana yapmamamı söylemiştim.”

“İnsanlar bana bunu çok söylüyor. Anselm mi aradı?”

“Dawes’un ya da senin beni arayıp aramadığınızı sordu, hâlâ Darlington’ı geri getirmeye çalışıyor musunuz diye.”

“O nasıl–”

“Cenazede birlikte görüldük. Ve ben Darlington’ın Vergilius’uydum.”

“Ve?” dedi Alex.

“Seni ispiyonlamadım.”

Sesi, *Law & Order*’ın bir bölümünden alıntı yapar gibiydi.

“Ama bize yardım etmeyeceksin.”

“Ne için yardım?” diye sordu Michelle.

Alex tereddüt etti. Michelle’e söyleyeceği her şey doğrudan Michael Anselm’e ulaşabilirdi. Ama Darlington, Michelle’i Lethe’nin en iyilerinden biri olarak görüyordu. Pisliğe bulaşmak istemese bile onlara hâlâ yardım edebilirdi.

“Eldiven’i bulduk.”

Michelle daha dik oturdu. “Darlington haklı mıymış?”

Alex gülümsemekten kendini alamadı. “Elbette haklıydı. Eldiven gerçek ve burada, kampüste. Eğer biz–”

Ama Michelle elini kaldırdı. “Sakın söyleme. Bilmek istemiyorum.”

“Ama–”

“Alex, Yale’a burslu olarak geldim. Lethe bunu biliyordu. Beni onlar için çekici kılan şeylerden biri buydu. Onların parasına ihtiyacım vardı ve istediklerini yapmaktan mutluluk duyuyordum. Benim Vergilius’um Jason Barclay Cartwright’tı ve tembeldi çünkü maddi olarak buna gücü yetiyordu. Benim yetmiyordu. Senin de öyle. Bunun sana neye mal olabileceğini düşünmeni istiyorum.”

Alex düşünmüştü. Ama sonucu değiştirmiyordu bu. “Ona borçluyum.”

“Eh, ben değilim.”

Bu kadar basitti. “Darlington’ı sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyordum. İyi bir çocuktı.” Michelle, Darlington’dan sadece üç yaş büyüktü ama onu şöyle görüyordu: şövalyecilik oynayan küçük bir çocuk. “İnanmak istiyordu.”

“Neye?”

“Her şeye. Dawes sana neyin içinde olduğunuzu söyledi mi? Bu tür bir ritüelin neler gerektirdiğini?”

“Dört katile ihtiyacımız olacağından bahsetti.” Eh, *iki katile daha*, çünkü o ve Dawes denklemin yarısını hallediyorlardı.

“Bu sadece başlangıç. Eldiven sihirli bir geçit değildir. Öylece içinden geçip gidemezsin. Yeraltı dünyasına gitmek için ölmen gerek.”

“Daha önce de öldüm,” dedi Alex. “Sınır bölgelerine gittim. Yine gidebilirim.”

Michelle başını iki yana salladı. “Umurunda değil, değil mi? Paldır küldür girişeceksin.”

Ben Çark Gezini'yim, demek istedi Alex. *Benim yapmam lazım*. Ama o bile bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Kulağa aptalca, çocukça geliyordu –*ben özelim, benim bir görevim var*– oysa gerçek, Michelle’in söylediklerine çok daha yakındı. Tabii ki Alex paldır küldür girişecekti. Gülleydi o. Dinlenirken pek işe yaramıyordu ama yeterince sert bir şekilde iterseniz, yeterince ivme kazanmasına izin verirseniz her şeyi delip geçerdi.

“O kadar kötü değil,” dedi Alex. “Ölmek.”

“Biliyorum.” Michelle tereddüt etti, sonra kol yenini yukarı çekti ve Alex ilk kez onun bir dövmesi olduğunu gördü. Bir noktalı virgül. Bu sembolü biliyordu.

“Kendini öldürmeye çalıştın.”

Michelle başını onaylarcasına salladı. “Lisedeydim. Lethe bilmiyor, yoksa asla beni tercih etmezlerdi, fazla riskli. Diğer tarafa geçtim. Hiç hatırlamıyorum ama otobüse atlamakla aynı şey olmadığını biliyorum. Bir daha asla. Alex... Buraya Anselm’in yarıdakçılığını yapmaya gelmedim. Seni uyarmaya geldim. Tül’ün diğer tarafı sadece Grilerden ibaret değil.”

Alex sınır bölgenin sularını, uzak kıyıda gördüğü garip şekilleri, akıntının onu nasıl çektiğini hatırladı. Onu Kapkaraağaç’a çeken; o odada, belki de o çemberin içinde olmasını isteyen gücü düşündü. “Beni orada tutmaya çalıştılar.”

Michelle başıyla onayladı. “Çünkü açlar. Kittscher’in *Şeytan Bilimi*’ni okudun mu?”

Tabii ki okumamıştı. “Hayır ama çok sürükleyici olduğunu duydum.”

Michelle gözlerini devirip göğe baktı. “Darlington daha iyi iş çıkarmış olmalıydı. Lethé’de bir kopyası var. Çılgınca bir şey yapmadan önce onu oku. Ölüm, öylece ziyaret edeceğin bir yer değil. Ben geri dönmek için savaştım. Tekrar risk almayacağım.”

Alex buna itiraz edemezdi. Dawes’un bile girişmek üzere oldukları şey hakkında tereddütleri vardı ve Michelle’in yaşama-ya, Lethé’siz bir yol çizmeye hakkı vardı. Yine de Alex kızıyordu, küçük bir çocuk kızgınlığı, “beni burada bırakma” kızgınlığı. O ve Dawes bu işin üstesinden gelmek için yeterli değillerdi.

“Anlıyorum,” dedi, sesi bu kadar somurtkan çıktığı için utanmıştı.

“Umarım öyledir.” Michelle derin bir nefes aldı, taşıdığı yükten kurtulduğu için mutluydu. Gözlerini kapadı ve sonbaharın ilk kokusunu içine çekti. “Burası Darlington’ın en sevdiği yerlerden biriydi.”

“En sevdiği yerlerden biri,” diye düzeltti Alex.

Michelle’in gülümsemesi yumuşak ve hüzünlüydü. Alex’i dehşete düşürmüştü. *Başarısız olacağımızı düşünüyor. Başarısız olacağımızı biliyor.*

“Plakayı gördün mü?” diye sordu.

Alex başını iki yana salladı.

Michelle onu pencere kanatlarından birine götürdü. “George Douglas Miller bir Kemikdaş’tı. Kurukafa ve Kemikler mozolesini genişletmek, bir yatakhane inşa etmek için gereken tüm planı yapmıştı.” Heykel bahçesine çıkan merdivenin tepesinde yükselen kuleleri işaret etti. Alex, Darlington’ın fısıltısını duyabiliyordu, *Mazgallı. Sahte ortaçağ*. Alex onları daha önce hiç fark etmemişti. “Bu kuleler eski mezunlar salonundan kalma. Yale, 1911’de yıktığında Miller onları buraya taşıtmış, büyük vizyonunun ilk adımı. Ama parası tükenmiş. Ya da belki iradesi.”

Pencerenin altındaki metal levhaya dokundu. Şöyle yazıyordu: *Yale Üniversitesi tarafından 1917 yılında satın alınan Weir Hall'un bu orijinal parçasına 1911 yılında George Douglas Miller (B.A. 1870) tarafından, "New Haven'ın kalbinde Oxford dörtgeninin bir kopyasını inşa etme" vizyonunu kısmen yerine getirmek için başlanmıştır. Ancak Alex'i şaşırtan ikinci cümleydi. Bu plaka, kendisinin isteği doğrultusunda, bu binada doğan ve ölen tek oğlu Samuel Miller'in (1881-1883) anısına dikilmiştir.*

"Hiç fark etmemiştim," diye devam etti Michelle. "Darlington'a kadar bunların hiçbirinden haberim yoktu. Umarım onu geri getirirsin, Alex. Ama Lethé'nin senin ve benim gibi insanları umursamayacağını unutma. Bizden başka kimse bizi gözetmiyor."

Alex parmaklarını harflerin üzerinde gezdirdi. "Darlington gözetiyordu. Benim için cehenneme giderdi, senin için, kurtarılmaya ihtiyacı olan herhangi biri için."

"Alex," dedi Michelle, eteğinin tozunu silkerek, "Darlington sadece iklimiyle ilgili notlar almak için bile cehenneme giderdi."

Alex onun sesindeki küçümsemeden nefret ediyordu ama Michelle haksız değildi. Darlington her şeyi bilmek isterdi, ne pahasına olursa olsun. Onun dönüştüğü yaratığın da aynı histeri olup olmadığını merak etti Alex.

"Trenle mi geldin?" diye sordu.

"Evet ve erkek arkadaşımın ailesiyle yiyeceğimiz akşam yemeği için geri dönmem gerek."

Son derece mantıklıydı. Ama Alex onun bir şey sakladığını hissediyordu.

Michelle tren istasyonuna gidecek bir taksi bulmak için High Caddesi'ne giden kemerli merdivenden inerken Alex ona el salladı.

"O benim," dedi Alex'in yanındaki ses, Alex tepki vermemek için kendini zor tuttu. Kıvrıkcık saçlı küçük bir Gri plakanın yanındaki pencereye tünemişti. "Üstüme adımı yazmalarına sevindim."

Alex onu görmezlikten geldi. Grilerin onların hikâyelerini ve

şikâyetlerini duyabildiğini bilmesini istemiyordu. Yaşayanları dinlemek zorunda kalmak yeterince kötüydü.

Mercy ortak odalarında bekliyordu. Balkabağı rengi bir kazak ve kadife bir etek giymişti, sanki havadaki en ufak bir sonbahar belirtisi bile kostüm değiştirmesi için bir işaretti. Dizüstü bilgisayarı açıktı ama Alex içeri girdiğinde kapattı.

“Ee, bu sene de geçen seneki gibi mi olacak?” diye sordu Mercy. “Ortadan kaybolacaksın ve sonra neredeyse öldürülecek misin?”

Alex tekli koltuğa oturdu. “İlk bölüm için evet. İkinci bölüm için... umarım hayır?”

“Burada olmanı seviyorum.”

“Ben de burada olmamı seviyorum.”

“Kimdi o?”

Alex duraksadı. “Kim olduğunu söyledi mi sana?”

“Kuzeninin arkadaşımı.”

Yalan söylemek Alex’e kolay geliyordu. Her zaman öyle gelmişti. Başkalarının görmediği şeyleri gördüğünü öğrendiğinden beri yalan söylüyordu, bir kıza *deli* ya da *dengesiz* etiketlerini yapıştırmanın ne kadar kolay olduğunu anladığından beri. Tüm bu dostane yalanların dilinden dökülmeye hazır olduğunu hissedebiliyordu, vasat bir sihirbazın kolundan çıkardığı eşarplar gibi. Lethe ve diğer cemiyetlerin talep ettiği şey buydu. Gizlilik. Sadakat.

Eh, hepsine sıçarlar.

“Darlington benim kuzenim değil. İspanya’da da değil. Ayrıca geçen yıl olanlar hakkında seninle konuşmam gerek.”

Mercy dizüstü bilgisayarın kablosuyla oynadı. “Yan tarafında kocaman bir ısırıkla geldiğin ve anneni aramak zorunda kaldığım zaman mı?”

“Hayır,” dedi Alex. “Sana olanlar hakkında konuşmak istiyorum.”

Mercy’nin nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Gerekirse geri çekilmeye hazırdı.

Mercy bilgisayarını bir kenara bıraktı ve “Acıktım,” dedi.

Alex bunu beklemiyordu. “Sana Pop-Tart yapabilirim ya da...” Elini çantasına attı ve Dawes’un çikolatalı pankeklerini çıkardı.

“Çantanda kahvaltılıkla mı dolaşıyorsun?”

“Cidden soruyor musun? Her zaman.”

Mercy bir pankekin çoğunu yedi ve Alex ikisi için kahve yaptı, sonra da konuşmaya başladı. Cemiyetlerden, Darlington’dan, birinci sınıfta yaşadıkları olaylardan bahsetti. Alex anlattıkça Mercy’nin kaşları yavaşça yukarı kalkıyordu. Arada sırada başını sallıyordu ama Alex, devam etmesi için onu cesaretlendirmeye çalışması sebebiyle mi yoksa her şeyi anlaması sebebiyle mi başını salladığından emin değildi.

Sonunda sakladığı tüm sırlar için yeterli kelime yokmuş gibi sustu. Etraflarındaki şeyler böyle bir hikâyeden sonra fazla sıradan geliyordu. Merdiven boşluklarında yankılanan kapı sesleri, avludan gelen bağırışlar, York Caddesi’nde bir yerlerden gelen araba sesleri. Alex, Dawes’la buluşmaya geç kalma riskinin olduğunu biliyordu ama telefonuna bakmak istemiyordu.

“Yani,” dedi Mercy yavaşça, “dövmelerini orada mı yaptırdın?”

Alex neredeyse gülecekti. Okul yılının sonunda kollarında aniden beliren şakayık, yılan ve yıldızlardan bahsetmemişti. Böyle bir şeyin mümkün olmadığını kavrayamamışlardı sanki, beyinleri de olduğu gibi kabul etmişti.

“Orada yaptırmadım ama Darlington onları bir süreliğine saklamama yardım etti.”

“Büyü kullanarak?”

“Evet.”

“Ve büyü gerçek.”

“Evet.”

“Ve acayip ölümcül.”

“Aynen,” dedi Alex.

“Ve biraz da iğrenç.”

“Oldukça iğrenç.”

“Bu yaz çok dua ettim.”

Alex şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. “Yardıma oldu mu?”

“Biraz. Terapiye de gittim. Şu uygulamayı kullandım ve bir süre olanlar hakkında biriyle konuştum. Sürekli aynı şeyleri düşünmememe yardımcı oldu. Papazla da konuşmayı denedim. Ama Blake’in ölümüne hiç üzülmедim.”

“Üzülmeli miydin?”

Mercy güldü. “Alex! Evet. Bağışlamanın iyileştirici olduğunu söylerler.”

Ama Blake merhamet istememişti. Hiçbir şey istememişti. Sadece gezinip canının istediği her şeyi almıştı, yoluna bir engel çıkana kadar.

“Ben nasıl affedileceğini bilmiyorum,” diye itiraf etti Alex. “Ve öğrenmek istediğimi de sanmıyorum.”

Mercy kazağının etekleriyle oynuyor, tercüme edilecek bir metinmiş gibi dokumayı inceliyordu. “Nasıl öldüğünü anlat bana.”

Alex anlattı. Yeni ay ritüelinden ya da Darlington’dan bahsetmedi. Blake’in Il Bastone’ye girmesinden başladı, kavgayı anlattı, onu nasıl kontrol ettiğini, döverken nasıl sabit durmasını sağladığını, Dawes’un gelip onun kafatasını III. Hiram Bingham’ın mermer büstüyle ezişini. Blake’in nasıl ağladığını, sonra elindeki içtepi parasını fark edişini. Onu öldürmeye çalışırken Dekan Sandow’un kontrolü altında olduğunu.

Mercy gözlerini balkabağı rengindeki yünlülerine dikmişti, parmakları bir ileri bir geri gidip geliyordu. “Sadece üzülmemek değil...” dedi sonunda. Sesi alçaktı, titriyordu, neredeyse bir hırıltı gibiydi. “Öldüğüne sevindim. Kontrolden çıkmanın, korkmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmesine sevindim. Korkarak öldüğü için mutluyum.” Başını kaldırdı, gözleri yaşlarla doluydu. “Neden böyleyim? Neden hâlâ bu kadar öfkeliyim?”

“Bilmiyorum,” dedi Alex. “Ama ben de öyleyim.”

“Partide geçirdiğim her ânı defalarca düşündüm. Ne giydiğimi, ne söylediğimi. O gece neden beni seçti? Ne gördü?”

Alex bu sorulara nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. *Partiye*

gittiğin için kendini affet. Dünyanın kapıda bekleyen canavarlarla dolu olmadığını varsaydığın için kendini affet. Ama bunun o kadar kolay olmadığını biliyordu.

“Seni hiç görmedi,” dedi Alex. “Böyle insanlar... bizi görmezler. Sadece fırsatları görürler. Elde edilecek bir şey.” Michelle en azından bu konuda haklıydı.

Mercy gözlerindeki yaşları sildi. “Hırsızlıktan bahsediyor gibisin.”

“Biraz benziyor.”

“Bir daha bana yalan söyleme, tamam mı?”

“Denerim.” Alex’in tekrar yalan söylemeden verebileceği en iyi söz buydu.

Mercy bir saat boyunca Alex'i soru yağmuruna tuttu, hepsi de büyü ve Lethe hakkındaydı. Sözlü sınav gibiydi ama Alex, Mercy'ye bunu borçlu olduklarını düşünüyordu. Açıklamak için elinden geleni yaparken Mercy'nin Lethe için daha iyi bir aday olabileceği gibi tatsız bir gerçeğe de yüzleşmek zorunda kalmıştı. Mercy zekiydi, Fransızca'yı akıcı konuşuyordu ve Latince'de de fena sayılmazdı. Ama cinayet işlememişti, o yüzden Alex onu bu göreve alamazdı. Dawes'la buluşmak için çıkarken Mercy, "İyi şanslar," dedi. "Ölmeye falan kalkma."

"Bugün ölmem en azından."

"Darlington yüzünden mi kimseyle çıkmıyorsun?"

Alex, eli kapının pervazında durakladı. "Ne alakası var?"

"Yani kuzenin değilmiş ve gördüğüm en güzel insanlardan biri."

"O benim arkadaşım. Akıl hocam."

"Ee?"

"O... pahalı." Darlington fazla güzel, fazla eğitilmiş ve fazla bilgiliydi. Sadece kumaşı farklı olduğundan değil; o fazla iyi işçilikle yapılmıştı, özel üretimdi.

Mercy sırıttı. "Pahalı şeyleri severim."

"Kaşmir bir atkıdan bahsetmiyoruz, Mercy. Darlington'ın boynuzları var."

"Benim de Wisconsin şeklinde bir doğum lekem var."

"Ben gidiyorum."

“MoMiz için kitap seçmen gerektiğini unutma!” diye seslendi arkasından.

Modern İngiliz Romanında Mizah. Alex, Monty Python almayı ummuştu ama *Lucky Jim* ve *Novel on Yellow Paper*’ı almıştı. Fena takas sayılmazdı. Mercy’ye akşam yemeğinde buluşma sözü verdi ve odadan ayrıldı, nihayet sorgulamadan kaçtığına memnundu. Biriyle çıkmayı hatta takılmayı bile düşünemeyecek kadar ölmemeye çalışmakla meşguldü. Darlington’ın bununla hiçbir ilgisi yoktu, çıplakken ne kadar iyi görünürse görünsün.

Dawes, Sterling’in girişinde bekliyordu. Kadınlar Masası’nın heykelsi levhasının yanında kamburunu çıkarmıştı ve her an uyuyacakmış gibi görünüyordu. Alex aniden kendini suçlu hissetti. Dawes bu tür işlere uygun değildi. Il Bastone’de güvende kalması, yavaş büyüyen bir bahçe gibi teziyle ilgilenmesi gerekiyordu. Destek personeliydi o; ev kedisi. Parşömen ve Anahar’daki ritüeller onun konfor alanının çok dışındaydı ve ikisi için de tam olarak başarıyla sonuçlanmış sayılmazdı. Neredeyse hırpalanmış görünüyordu. Gözlerinin altında uykusuzluktan kaynaklanan koyu halkalar vardı, saçları yıkanmamıştı ve her ne kadar Dawes söz konusu olduğunda kesin konuşmak zor olsa da Alex hâlâ dün gece giydiği kıyafetleri giydiğinden emindi.

Alex ona eve gidip biraz dinlenmesini, bunu kendi başına halledebileceğini söylemek isterdi ama katiyen yapamazdı ve Darlington bombası patlamadan önce ne kadar zamanları olduğunu da bilmiyordu.

“Hiç uyudun mu?” diye sordu.

Dawes başını iki yana salladı. Parmakları Alex’in birlikte uyuyakaldığı 1931 tarihli *Yale Gazette*’e ve siyah moleskin deftere sıkıca sarılmıştı. “Bütün gece Lethe kütüphanesindeydim, Eldivenlere giren insanlarla ilgili hikâyeler bulmaya çalışıyordum.”

“Şansın yaver gitti mi?”

“Birkaç tane vardı.”

“Bu iyi bir şey, değil mi?”

Dawes o kadar solgundu ki çilleri derisinin üstünde yüzü-

yormuş gibi görünüyordu. “Ritüel izlenimi veren ve bir şekilde kanıtlanabilecek beşten az kayıt buldum.”

“Başlamamız için yeterli mi?”

Dawes ona sinirli bir bakış attı. “Dinlemiyorsun. Bu ritüeller kayıtlara geçmiyor, tartışılmıyorlar çünkü başarısızlıklarla dolular, çünkü katılımcılar sonuçları gizlemeye çalışıyor, çünkü insanlar delirmiş, yok olmuş veya korkunç şekillerde ölmüşler. Thonis’in yok edilmesinden bir Eldiven’in sorumlu olması mümkün. Bu iş çocuk oyuncağı değil.”

“Michelle de aynı şeyi söyledi.”

Dawes kan çanağına dönmüş gözlerini kırptırdı. “Ben... Ona Eldiven’den mi bahsettin?”

“Beni görmeye geldi. Uyarmaya çalışıyordu, denemememiz için.”

“Haklı nedenleri var.”

“Bırakmak mı istiyorsun yani?”

“O kadar basit değil!”

Alex, Dawes’u duvara doğru çekti ve sesini alçalttı. “Hayır, basit. Parşömen ve Anahtar’a girip bir başka yarım yamalak portal açmayı denemek istemiyorsan elimizdeki tek şey bu. Ya bunu yaparız ya da onu yok etmek zorunda kalırız. Başka seçeneğimiz yok.”

“Ritüel canlı canlı gömülmemizle başlıyor.” Dawes titriyordu.

Alex garip bir tavırla elini onun omzuna koydu. “Neler bulacağıımıza bir bakalım, tamam mı? Yapmak zorunda değiliz. Bu sadece bir araştırma.”

Alex sanki bir dönüşüm büyüsü fısıldamıştı.

Dawes nefesini bırakıp yavaşça başını salladı. Araştırma onun anladığı dildi.

Ölüm ya da yıkım hakkında olmayan bir şeylerden bahsetme umuduyla, “Bana yazıtlardan bahset,” dedi.

Dawes, “Sekiz yazıt var,” dedi ve birkaç adım geri çekilip Sterling kapılarının üzerindeki taş işçiliğini işaret etti. “Hepsi dünyanın farklı yerlerinden. Daha yeni uygarlıklar sağ tarafta: Maya, Çin, Yunan, Arap. Atina baykuşu var. Solda da dört antik

yazıt var: Kro-Magnon mağara çizimleri, Ninova'daki kütüphaneden bir Asur yazıtı, İbranice Mezmurlardan bir parça ve Mısırcı olan... hiyeroglifler Dr. Ludlow Seguire Bull tarafından seçilmiş.”

Keşke sana annenden çok kitapları sevdirebilsem. Bir kütüphaneye için uygun bir yazıydı ama belki de daha fazlasıydı.

Dawes gülümsedi; korkusu, keşfetmenin heyecanına yenilmişti. “Dr. Bull bir Anahtarcı’ydı. Parşömen ve Anahtar üyesi. Hukuk okumakla başlamış ama sonra Eski Mısır Bilimi’ne geçmişti.”

Oldukça büyük bir değişiklik. Alex heyecanla karışık bir ürperti hissetti. “Eldiven’in ilk adımı.”

“Belki. Eğer öyleyse ilk geçide kan sürerek Eldiven’i uyandırmamız gerekecek.”

“Neden hep kan olmak zorunda? Neden hiç reçel ya da mavi pastel boya sürmüyoruz?”

Ve bu, Eldiven’in ilk adımıysa sonra ne vardı? İşine eğilmiş kâtibî, hiyeroglifleri, Fenike gemisinin küreklerini, Babil boğasının kanatlarını, etrafındaki karmaşayı not ediyormuş gibi görünen hepsinin ortasındaki ortaçağ bilginini incelemişti. Cevap tüm bu taş işçiliğinin içinde bir yerde miydi? Çok fazla olasılık, çözülmesi gereken çok fazla sembol vardı.

Tek kelime etmeden kemerli girişten geçip içeri girdiler fakat kütüphanenin içi daha da bunaltıcıydı.

“Burası ne kadar büyük?”

“Dört bin metre kareden fazla,” dedi Dawes. “Ve her santimi taş işçiliği ve vitrayla kaplı. Her odanın bir konsepti var. Yemek odası bile. Hademe dolabının üstünde oyma bir kova ve paspas var. Dekorasyon için her şeyden yararlanmışlar – ortaçağ elyazmaları, Ezop masalları, *Ars Moriendi*.” Dawes geniş koridorun ortasında durdu, gülümsemesi buharlaşmıştı.

“Ne?”

“*Ars Moriendi*. Bu... kelimenin tam anlamıyla ölme sanatı demek. Nasıl iyi ölüneceğine dair talimatlar.”

“Araştırma, hatırladın mı?” diye zorladı Alex, yine üstüne çö-

ken suçluluk duygusuyla. Dawes gerçekten dehşete düşmüştü ve Alex durup yeterince düşünürse kendisinin de korkmayı akıl edeceğini biliyordu. Boynunu geriye doğru bükerek tonozlu tavanlara, birbirini tekrar eden çiçek ve taş desenlerine, gülleri andıran avizelerin ışıklarına baktı. “Gerçekten de kiliseye benziyor.”

“Büyük bir katedral,” diye onayladı Dawes, şimdi biraz daha iyiydi. “O zamanlar Yale’in böylesine teatral bir tarzda inşa edilmesi konusunda epey tartışma olmuş. Bazı makaleler buldum. Pek nazik değillerdi. Ama Goodhue’nun –asıl mimar yani– kampüsün geri kalanı tarafından benimsenen Gotik geleneği devam ettirdiği varsayılmış.”

Goodhue. Alex, Darlington’ın yatak odasındaki kitap yığınının üstünde duran spiral ciltli biyografiyi hatırladı. Darlington onu oraya kasten mi göndermişti?

“Ama Goodhue öldü,” dedi Alex. “Aniden.”

“Çok genç yaşta.”

“Ve cemiyetlerle hiçbir bağlantısı yoktu.”

“Bildığımız kadarıyla. Sonra James Gamble Rogers devreye girmiş ve Sterling’in parası her şeyi karşılamış. Girişte ona adanmış bir metal plaka var. O zamanlar bir üniversiteye verilen en büyük hediyeymiş. Sterling Tıp Salonu’nu, Sterling Hukuk Binası’nı ve ilahiyat okulunu karşılamış.” Dawes duraksadı. “Avluda bir bulmaca var. Amacı meditasyonu teşvik etmek olarak geçiyor ama–”

“Ama belki gerçekten bir bulmacadır?” İlgilenen iblisleri tuzığa düşürmek için.

Dawes başını salladı. “Sterling’in çocuğu yok. Hiç evlenmemiş. Kırk yıl boyunca bir arkadaşıyla yaşamış. James Bloss. Aynı evi paylaşmışlar, birlikte seyahat etmişler. Biyografinin yazarı ondan Sterling’in kadim dostu olarak bahsediyordu ama büyük olasılıkla birbirlerine âşıklardı; hayat boyu birlikte olmuşlar. Sterling’in vasiyeti, ölümünden sonra tüm evraklarının ve yazışmalarının yakılmasını gerektiriyormuş. Spekülasyonlar kendisini ve Bloss’u koruduğunu söylemiş ama belki de saklamak istediği başka bir şey vardı.”

Yeraltı dünyasına geçit inşa etme planı gibi.

Alex tekrar girişe baktı: “Eğer yazıt başlangıçsa bir sonraki adım ne?”

Dawes, *Gazette*’i sallayarak, “Darlington bizi Sterlinge getirecek sıradan bir yazıttan bahsetmiyordu,” dedi. “Mısır’dan alındı yaptı. Vitray pencerelerinde *Mısır Ölümler Kitabı*’na gönderme yapan iki oda var. Konsept olarak...”

Ama Alex dinlemeyi bırakmıştı. Resepsiyon masasına ve onun üzerindeki duvar resmine uzanan nefe bakıyordu; renkleri net ve parlaktı, binanın kasvetiyle çelişiyordu.

“Dawes,” dedi sözünü keserek; heyecanlıydı ama kendini aptal yerine koymaktan da çekiniyordu. “Ya bir sonraki adım tam önümüzdeyse? Bu Meryem, değil mi? Meryem Ana?” *Keşke sana annenden çok kitapları sevdirebilsem.*

Dawes gözlerini kırıştıtırarak duvar resmine ve ortasındaki altın saçlı, beyaz elbiseli kadına baktı. “Meryem değil.”

“Ha.” Alex hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı.

“Onun adı *Alma Mater*,” dedi Dawes, heyecandan kelimeleri titrekti. “Besleyip büyüten anne.”

Hızlıca yürüdüler. Koşmamak zordu.

Duvar resmi devasaydı ve Gotik bir kemerin içine oturuyordu. Bir elinde açık bir kitap, diğerinde küre olan zarif bir kadın gösteriliyordu. Etrafını altın bir pervaz çevreliyordu ve pervazın üstünde bir şehrin kuleleri süzülüyordu. Ama belki de bu bir pencere pervazı değildi. Belki de bir kapı pervazıydı.

“Kesinlikle Meryem’e benziyor,” diye belirtti Alex. Duvar resmi bir kiliseden alınan sunağın parçası olabilirdi. “Yanında bir keşiş bile var.”

Etrafında toplanmış sekiz figür vardı. Sekiz figür, Tül’ün sekiz cemiyeti mi? Bu biraz abartı gibi gelmişti.

“Soldaki iki kadın Işık ve Hakikat,” dedi Dawes. “Diğer figürler sanat, din, edebiyat gibi şeyleri temsil ediyor.”

“Ama hiçbirisi bir sonraki adımın ne olacağına dair bir işaret vermiyor. Sanırım ya sola ya da sağa gideceğiz.”

“Ya da yukarı,” dedi Dawes. “Asansörler depolara ve ofislere çıkıyor.”

“Edebiyat solu gösteriyor.”

Dawes başını salladı. “Ama Işık ve Hakikat sağa bakıyor... ağaca.” Alex’in kolunu kavradı. “Duvar resmindekiyle aynı. Bilgi Ağacı.”

Alma Mater’in başının üstünde kütüphane olabilecek bir binanın kemerleri vardı ve kemerlerin arasında ağaç dalları uzanıyordu – sağlarındaki kemerin üstünde yer alan taşla mükemmel bir uyum içindeydi. Başka bir giriş. Belki Eldiven’e atılacak başka bir adım.

“Bu alıntıyı biliyorum,” dedi Alex, kemerli geçide yaklaşırlarken. “Oturmama izin verin hevesimle; ve kudretli ölümlerle derin sohbetlere dalayım.”

“Thomson?” diye sordu Dawes. “Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. İskoç’tu ama artık pek okunmuyor.”

“Ama Kitap ve Yılan her ritüelin başında bunu kullanır.” Kemerin altında taştan bir kum saati vardı, ölümü hatırlatan bir nesne daha. Belki bir işaret. Belki hiçbir şey değildi. Ama... “Dawes, bak.”

Bilgi Ağacı’nın altındaki kemer, bir koridora açılıyordu. Solda cam vitrinler, sağda sarı ve mavi vitraylarla süslü bir dizi pence-re vardı. Aralarındaki her sütun taştan bir groteskle süslenmişti, öğrenciler kitaplarının üzerine eğiliyordu. Çoğunda şakalar vardı – bir çocuk sürahidan bira içiyor, çalışmasına bakacağına derginin orta sayfasına bakıyordu; başka biri müzik dinliyor, diğeri uyuyordu. Açık kitaplardan birinde U R A JOKE* yazıyordu. Alex hep fark etmeden yanlarından geçip gitmişti; yazması gereken yazılara, bitiremediği kitaplara odaklanmıştı. Ta ki Darlington gösterene kadar.

“Burada bizimle birlikteymiş gibi hissediyorum,” dedi.

“Keşke öyle olsaydı,” diye cevap verdi Dawes, eski makalenin doğru sayfasını bulmaya çalışarak. “Mimarlık onun uzmanlık

* Bu kısaltma “Sen bir şakasın” anlamına geliyor. –yhn.

alanı, benim değil. Ama bu...” Alex’in işaret ettiği grotesk yapıyı gösterdi. “Bunun için yapılan tek tanım ‘heyecan verici bir kitap okumak.’”

Yine de doğruca Ölüme bakıyorlardı, kafatası pelerininin arasından görünüyordu, iskeletten bir el taş öğrencinin omzuna dayanmıştı. *Oturmama izin verin hevesimle, ve kudretli ölülerle derin sohbetlere dalayım.*

“Sanırım koridora yönlendiriliyoruz,” dedi Alex. “Nereye gidiyor bu?”

Dawes kaşlarını çatı. “Aslına bakarsan hiçbir yere. Elyazmaları ve Arşivler’de son buluyor. Orada bizi binanın dışına çıkarcak bir çıkış var.”

Koridorun sonuna doğru yürüdüler. Yüksek tavanlı, tuhaf bir antre vardı. Kuyrukları çatallı, demir deniz adamları pencerelerden onlara bakıyordu. Hayaletleri mi kovalıyorlardı? Eğer iblisler oyun oynamayı seviyorsa belki Darlington onlara Sterling’e tıkalıp kalıp taştaki gizli mesajları bulmaları için bu ipuçlarını vermişti.

İleride bir kemer daha vardı ama garip bir şekilde süslemesizdi. Sağlarında iki kapı ve bir bara aitmiş gibi görünen küçük kare pencerelerden oluşan bir panel vardı. Bazılarının camlarında resimler vardı: Fıçı imalatçısı, Fırıncı, Orgcu.

“Bunlar ne?” diye sordu.

Dawes, *Gazette*’i karıştırıyordu. “Bunu her kim yazdıysa bir şey bulmayı imkânsız hâle getirmiş. Eğer kasıtlı yapmadılarsa bu resmen felaket.” Kızıl saçlarından bir tutamı alnından geriye savurdu. “Tamam, bunlar Jost Amman adında birinin ahşap baskıları.”

Kelimeler Dawes’un ağzından çıkar çıkmaz ikisi de hareketsiz kaldı. “Şuna bir bakayım.” Dawes, *Gazette*’i uzattı. Dawes, *Jost*’u *Yost* olarak telaffuz etmişti ama sayfada yazılışını görünce yanlış anlamamanın imkânı yoktu. Darlington’a Eldiven’i nerede bulabileceklerini söylemesi için yalvarışını, cevap verdiğinde sesindeki garip çaresizliği hatırladı: *Keşke bilseydim. Ama ben sıradan bir*

adamım, hiçbir şeyin varisi. Ona söylemek istemiş ama yapamamıştı. İblislerin oyununu oynamak ve bulmacasını çözmelerini ummak zorundaydı.

Sıradan bir adam. Jost Amman. Doğru yerdeydiler.

Sonraki adımı göster, Darlington. Sollarında duvarı kemiren küçük bir taş fare vardı. Sağlarında ise minik bir taş örümcek. Bu, cehennem azabı vaizi Jonathan Edwards'a bir gönderme miydi? Alex'in bu vaazı bilmesinin tek nedeni üniversitede yapılan bir şakaydı. Sizi cehennem çukurunun üzerinde tutan Tanrı, bir örümceği ya da iğrenç bir böceği ateşin üzerinde tutan biri gibi sizden iğrenir ve korkunç bir şekilde tahrik olur. Bu yüzden okul içi takımlarına JE Örümcekleri deniyordu. Pazar okulu için bu nasıl, Turner?

"Kapılar nereye gidiyor?" diye sordu Alex. Bir köşeye garip bir şekilde sıkışmış iki kapı vardı.

"Bu, avluya açılıyor," dedi Dawes, üstünde *Lux et Veritas* yazan bir kapıyı göstererek. Işık ve Hakikat, Yale'ın sloganı; tıpkı onları buraya getiren duvar resmindeki figürler gibi. "Bu kapı bir sürü ofise açılıyor."

"Neyi kaçırıyoruz?"

Dawes hiçbir şey söylemeden dudaklarını kemirmeye devam etti.

"Dawes?"

"Ben... şey, sadece bir teori."

"Tez yazar gibi her şeyi ortaya çıkarmak için yıllarımızı harcamayız. İşe yarayacak bir şey söyle bana."

Dawes saçının bir tutamını çekti. Alex onun kendisiyle savaştığını, her zaman mükemmeli aradığını görebiliyordu. "Bulabildiğim Eldiven kayıtlarında dört yolcu birlikte çalışıyor – asker, bilgin, rahip ve prens. Birlikte daire çiziyorlar, her biri bir kapıya geçiyor ve pozisyon alıyorlar. Asker sonuncu oluyor ve o, kendi başına çemberi tamamlıyor."

"Tamam," dedi Alex ama bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

"Başta şey diye düşünmüştüm... Selin Avlusu'na açılan dört

kapı var. Her köşede bir tane. İpuçlarının bizi avlunun etrafında dolaştıracağını düşünmüştüm. Ama...”

“Ama çemberi tamamlamanın yolu yok.”

“Binadan çıkmadan olmuyor,” dedi Dawes. İçini çekti. “Bilmiyorum. Bundan sonra ne olmalı bilmiyorum. Darlington bilirdi. Ama bunu çözsek bile... Dört katil, dört yolcu. Onları bulmak için zamanımız azalıyor.”

“Sence koruma çemberi dayanmaz mı?”

“Emin değilim ama... Bence en iyi şansımız ritüeli Cadılar Bayramı’nda yapmak.”

Alex gözlerini ovuşturdu. “Bütün kuralları aynı anda çiğneyelim yani?” Cadılar Bayramı’nda hiçbir ritüele izin verilmezdi, özellikle kan büyüsü içerenlere. Gecenin heyecanına çekilen çok fazla Gri olurdu. Çok riskliydi. Cadılar Bayramı’na sadece iki hafta kaldığından bahsetmeye gerek bile yoktu.

“Bence yapmak zorundayız,” dedi Dawes. “Ritüeller uğurlu zamanlarda daha iyi çalışır ve Samhain’in yeraltı dünyasının kapılarının açıldığı gece olduğu varsayılır. İlk Eldiven’in Rathcroghan’da, Kediler Mağarası’nda inşa edildiğine dair teoriler var. Samhain’in ortaya çıktığı yer orası.”

Alex bunların hiçbirinden hoşlanmamıştı. Kan ya da güçlü duygular tarafından çekildiklerinde Grilerin neler yapabileceğini biliyordu. “Bu bize iki katil daha bulmak için ancak zaman verir, Dawes. Ve yeni Praetor da o zamana kadar atanmış olur.”

“Ben katil değilim.”

“İyi, iki isteksiz ama etkili işbitirici o zaman.”

Dawes dudaklarını büzdü ama devam etti. “Bir şeylerin ters gitmesi durumunda bedenlerimizi güvende tutmak için bize göz kulak olacak birine de ihtiyacımız var.”

Alex yine tüm bunların kendilerini aştığını hissediyordu. Daha fazla insana, daha fazla uzmanlığa ve daha fazla zamana ihtiyaçları vardı. “Michelle’in gönüllü olacağını sanmıyorum.”

Telefonu çaldı ve Alex ekrandaki ismi görünce küfretti. Bir kez daha çuvallamıştı.

“Özür dilerim,” dedi Turner ona çıkışmadan önce. “İncil alıntısına bak-”

“Bir cesedimiz daha var.”

Alex onun şaka yapıp yapmadığını sormak istedi ama Turner şaka yapmazdı. Onun yerine, “Kim?” diye sordu. “Nerede?”

“Morse Akademisi’nde benimle buluş.”

“Sadece Morse, Turner. *Morse Akademisi* demiyoruz.”

“Kaldır kışını da buraya gel, Stern.”

Alex telefonu kapatırken, “Turner cinayet işlendiğini düşünüyor,” dedi.

“Bir tane daha mı?”

Marjorie Stephen’in bir cinayete kurban gittiğini kimse doğrulamamıştı, o yüzden Alex hemen bir sonuca varmak istemiyordu. İki cinayet işlenmiş olsa bile bu, birbirleriyle bağlantılı oldukları anlamına gelmezdi. Tabii Turner cinayetlerin bağlantılı olduğunu düşünmese onu aramazdı.

“Sen git,” dedi Dawes. “Ben etrafa bakmaya devam edeyim.”

Ama Alex’i rahatsız eden bir şey vardı. “Anlamıyorum,” dedi, yavaş bir daire çizerek etrafında döndü ve mekânın genişliğine baktı. Mercy ve o genellikle okuma odalarından birinde çalışırlardı. Hiç yukarı çıkmamıştı. Bu kadar büyük bir binanın kapsamını kavramak bile zordu. “*Johnny ve Punter bazı arkadaşlarıyla bir Eldiven inşa ettiler. Dostumuz Bunchy’nin söylediği buydu. Ama bu bilginin bu kadar uzun süre gizli kaldığına gerçekten nasıl inanabiliriz?*”

“Ben de bunu düşünüyordum,” dedi Dawes. “Ama ya... ya Bunchy yanlış anladıysa? Ya Lethe, Eldiven’i Sterling’in içine inşa ettiyse?”

“Ne?”

“Bir düşün. Kemikdaşlar ve Anahtarcılar birlikte çalışıyor? Cemiyetler sırlarını paylaşmazlar. Güçlerini saklayıp biriktirirler. Birlikte çalıştıkları tek zaman Lethe’yi kurdukları zamandı ve onu da sırf-”

“Kendi kışlarını kurtarmak için yaptılar.”

Dawes kaşlarını çattı. “Şey, evet. Yönetimi yeniden güvence altına alacak ve diğer cemiyetleri hizada tutacak bir cemiyet yaratmak için. Bir gözetim organı.”

“Gözetim organının cehenneme açılan gizli bir kapıyı herkesin görebileceği bir yere saklamanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun?”

Dawes’un yanaklarına renk gelmişti. Gözleri parlıyordu. “Harkness, Whitney ve Bingham, Lethe’nin kurucuları olarak kabul edilir. Harkness, Kurt Başı’ydı ve bu kütüphane de dahil olmak üzere kampüsün yarısını inşa etmesi için James Gamble Rogers’ı görevlendiren oydu.”

“Ama kullanmayacaklarsa Lethe neden inşa etsin ki?” Hiç mantıklı gelmiyordu.

“Kullanmadıklarından emin miyiz?” diye sordu Dawes. “Belki felaketlere yol açabilecek bir şeyle uğraştıklarını biliyorlardı ve başkalarının bunu bilmesini istemediler.”

Belki. Ama yine de tam olarak mantıklı gelmiyordu.

“Bütün amaç diğer tarafı görmek değil mi?” dedi Alex. “Öte dünyanın gizemlerini çözmek? Ben bu yüzden Lethe’ye getirildim. Yeraltı dünyasına gitmiş olsalardı geride bir kayıt bırakmış olurlardı. Bunun hakkında konuşur, tartışır, incelerlerdi.”

Dawes tedirgin görünüyordu ve bu, Alex’i daha da geriyordu. Bütün bunlarda yanlış bir şeyler vardı. Kullanmayı düşünmedikleri bir Eldiven’i neden inşa etsinlerdi ki? Neden tüm kayıtları silsinlerdi? Resmin tamamını görmüyorlardı ve Alex birilerinin onların görmesini istemediğini düşünmeden edemiyordu.

Kendini karanlığın içine atmak bir şeydi, birinin kasıtlı olarak ışıkları kapattığını hissetmek başka bir şey. Alex, Eitan’ın kapısından girdiği ve gücünü ortaya çıkarması için kandırıldığı gece hissettiği o duygunun aynısını hissetti. Bir tuzağın içine yürüyorlardı.

Alex, Marjorie Stephen'in cesedini gördüğünde Turner'ın kafasında kuruyor olabileceğini, sırf işi cinayet olduğu için etrafında cinayetler görme ihtimalinin olduğunu düşünmüştü. Profesör neredeyse huzurlu görünüyordu, ölümün mutlaklığı onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi. Bina ve etrafındaki dünya örselenmemişti.

Dekan Beekman öyle değildi. Morse'un önündeki kavşak-geçen sene Tara Hutchins'in cesedinin bulunduğu yer- polis arabalarıyla doluydu, farları tembel daireler oluşturarak yanıp sönüyordu. Bariyerler kurulmuştu ve üniformalı polisler bölgeye giriş izni vermeden önce öğrenci kimliklerini kontrol ediyorlardı. Alex oraya vardığında Turner onu bekliyordu ve tek kelime etmeden Alex'i içeri aldı.

"Burada olmamı nasıl açıklayacaksın?" dedi Alex, mavi galoshları ayakkabılarının üstüne geçirirken.

"Herkes muhbirim olduğunu söyleyeceğim."

"Harika, şimdi de ispiyoncu oldum."

"Daha kötüsü de olmuşsun. İçeri gir."

Dekan Beekman'ın ofisinin ön kapısı eğik duruyordu ve girişte çamur izleri vardı. Ağır masası yana devrilmişti ve yere dökülen kırmızı şarabın yanına kitaplar saçılmıştı. Profesör sırtüstü yatıyordu, sanki sandalyesinde oturuyormuş da sandalye geriye doğru düşmüş gibi. Bacakları hâlâ sandalye koltuğunun üstünde asılı duruyordu. Ayakkabılarından biri düşmüştü ve lambası devrilmişti.

Dekan ateşin başında kitap okurken uyuyakalmış ve boş bir ânında mı saldırıya uğramıştı? Yoksa karşı koymuş ve sandalyesinde geri mi itilmişti? Ayakları o şekilde havada asılıyken saçma, neredeyse karikatür gibi görünüyordu ve Alex keşke etrafta bunu görecekti bu kadar çok insan olmasaydı diye düşündü. Aptalcaydı. Dekan Beekman artık bunu neden umursasındı ki? Alex hiç onun dersine girmemişti, ne öğrettiğinden bile emin değildi ama herkesin tanıdığı profesörlerden biriydi. Tüvit bir şapka ve Morse atkısı takar, kampüste her yere bisikletiyle gider, öğrencilere el sallarken neşeyle zil çalardı. Beeky diye anılıyordu; dersleri her zaman tıklım tıklım, seminerleri efsaneviydi. Ayrıca Yale’da okumuş olan her ilginç insanı tanıyor gibiydi ve bir sürü ünlü oyuncu ve yazarı Morse’a, çay içmeye getirmişti.

Marjorie Stephen’in ölü bulunmasının ardından kimse onun hakkında tek kelime etmemişti. Alex, profesörün öğrencileri ve Psikiyatri bölümündeki meslektaşları dışında kimsenin onun öldüğünü bildiğini sanmıyordu. Ama bu tamamen farklı bir şey olacaktı.

Cesede yakından bakmak istemiyordu ama kendini dekanın yüzüne bakmaya zorladı. Gözleri açıktı fakat Alex’in ilk olay yerinden hatırladığı süt beyazı renkte değillerdi. Olması gerekenden daha yaşlı görünüp görünmediğini söylemek zordu. Ağzı açıktı, yüz ifadesi şaşkın ancak yine de güler yüzlüydü, beklenmedik bir anda kapısında beliren bir arkadaşını selamlıyormuş gibiydi.

“Boynu kırılmış,” dedi Turner. “Adli tıp sandalye devrildiğinde mi yoksa daha öncesinde mi kırıldığına bakacak.”

“Zehir yok öyleyse,” dedi Alex. “Ama sence bu, Marjorie Stephen’in ölümüyle bağlantılı mı?”

“Masasında bu vardı.” Turner onu bir kurutma kâğıdının üstüne yerleştirilmiş daktilo metninin olduğu yere götürdü: *Göçkünlere ihanet etmeyin.*

“Yine mi İşaya?”

“Aynen öyle. Profesör Stephen’da bulduğumuz cümlelerin gerisi:

Dışlanmışları saklayın, göçkünlere ihanet etmeyin. Lethé'de bununla ilgili bir şey buldun mu?"

Başını iki yana salladı. "Araştırmaya fırsatım olmadı." *Cehenneme nasıl gireceğimi düşünmekle meşguldüm. "İşaya hakkında hiçbir şey bilmiyorum."*

"İsa'nın gelişini önceden haber veren bir peygamberdi ama bunun iki ölü profesörle ne ilgisi var bilmiyorum."

Alex kitap raflarını, dağınık masayı ve katılaşmış vücudu inceledi. "Bu... yanlış geliyor. Fazla gösterişli. İncil alıntıları. Devrilmiş ceset. Şey gibi..."

"Teatral?" Turner başını salladı. "Biri bunun eğlenceli olduğunu düşünmüş gibi."

Biri oyun oynuyormuş gibi. Ve iblisler oyunlara, bulmacalara bayılırdı ama halihazırdaki tek iblis şu an bir koruma çemberinin içinde sıkışıp kalmıştı. Cemiyetlerden biri onlarla oyun mu oynuyordu?

"Profesör Stephen, Beekman'ı tanıyor muydu?"

"Bağlantıları varsa buluruz. Ama aynı bölümde değillerdi. Aynı alanda bile değillerdi. Dekan Beekman, Amerikan Kültürü ve Edebiyatı dersi veriyordu. Psikoloji bölümüyle hiçbir ilgisi yok."

"Peki ya Profesör Stephen'i öldüren zehir?"

"Hâlâ toksikoloji raporu bekliyoruz."

Cemiyetler yakın mercek altına alınmaktan hoşlanmazlardı ama bu, birilerinin oyunbozanlık yapmadığı anlamına gelmezdi. Yine de bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

"İpuçları yüzünden," dedi, düşüncesini aklında çevirerek. "Bu İncil alıntıları, mantıklı değiller. Biri büyü kullanıyor olsaydı... ne bileyim, hocalarından intikam almak için mesela, ipucu bırakmazdı. Akıllıca değil."

"Belki biri aklını yitirmiş gibi davranıyordur."

Çok daha fazla sorun anlamına gelirdi bu. Alex her ne kadar bu ölümlerin kendi sorunu olmasını istemese de tekinsizlik söz konusu değilmiş gibi davranamazdı. Büyü, ihlal; imkânsızla mümkün arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmaktı. Sınırı aşmak,

insanların benimsediği tüm ahlak kurallarını ve tabularını sarsıyordu. Herhangi bir şey kolay ulaşılabilir durumdayken onu neden elde etmemeniz gerektiğini hatırlamak gittikçe zorlaşıyordu – para, güç, hayalinizdeki iş, hayalinizdeki seks, yaşam.

“Yok yere endişelendiğimi söyle, Stern, sonra Orange’taki o perili eve saklanmaya gidebilirsin.”

Il Bastone, New Haven’daki en az perili yerlerden biriydi ama Alex bu tartışmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

“Yapamam,” diye itiraf etti.

“Sen... diğer taraftaki bağlantılarınıla çalışamaz mısın?”

“Hayalet muhbirlerim yok, Turner.”

“O zaman birkaç arkadaş edinmeyi deneyebilirsin belki.”

Alex yine bir şeyleri kaçırdığı hissine kapıldı; Darlington burada olsa nereye bakacağını bilirdi, bu işin altından kalabilirdi. Öyleyse ihtiyaç duydukları kişi belki de tam olarak Darlington’dı? Turner cevaplar istiyordu ve karşılığında onlara bir şey sunabilirdi. Dört yolcu. Dört katil. Alex, Turner’a güvenmenin akıllıca olup olmadığından emin değildi ama güveniyordu ve onu yanlarında istiyordu.

“Turner,” dedi. “Birini öldürdün mü hiç?”

“Bu nasıl bir soru böyle?”

“Yani evet.”

“Seni hiç ilgilendirmez.”

Ama ilgilendirebilirdi. “Burada daha ne kadar kalman gerekiyor?”

Turner bıkkın bıkkın homurdandı. “Neden?”

“Çünkü sana bir şey göstermek istiyorum.”

Masa oyunu; karton, kâğıt, kemik

Köken: Chicago, Illinois; y. 1919

Bağışlayan: Kitap ve Yılan, 1936

Landlord's Game'in daha sonra ortaya çıkan, Monopoly ile büyük benzerlikler taşıyan bir versiyonudur. Yer isimleri Şikago ve çevresinden alınmıştır. Zar, büyük olasılıkla insan kemiğinden oyulmuştur. Bazı kanıtlar el yapımı oyun tahtasının Princeton'da üretildiğini, zarların sonradan eklendiğini ve oyunun D. G. Nelson'un kitapçısı etrafındaki kısa süreli okült faaliyetler sonucu şehrin kuzey yakasında şeytani varlık yoğunluğunun arttığı Yasak Dönem sırasında sıkça oynandığını göstermektedir. Parlak renkler ve sürekli bir pazarlık içinde olunması oyunu ânında çekici hâle getirirken iki faktör –aşılmaz kurallar ve günler olmasa da saatler sürebilen bitmek bilmeyen oyun– onu neredeyse kazanılamaz kılmaktadır. Kısacası şeytanlar için mükemmel bir tuzaktır.

Ne yazık ki zarlardan biri bir noktada kaybolmuş ve yerine yenisini koyma çabalarının başarısız olduğu kanıtlanmıştır.

–Pamela Dawes, Oculus tarafından
gözden geçirilmiş ve düzenlenmiş
Lethe Teçhizat Kataloğu'ndan

Turner aktif bir suç mahallini öylece bırakıp gidemeyeceğini söylemişti, ama ertesi sabah Modern Şairler'den sonra onu almayı kabul etti. Dekan Beekman'ın ölüm haberi hızla yayılmış ve kampüse huzursuz bir hava çökmüştü. Hayat devam ediyordu, insanların koşuşturması ve yapılması gereken işler vardı, ama Alex birbirlerine sarılıp ağlayan öğrenci grupları görüyordu. Bazıları düz siyah ya da tüvit kova şapkalar takmıştı. Morse'un avlusunda anma nöbeti için asılmış el ilanları gördü. Tara'nın cesedinin bulunmasından sonraki sabahı, sahte histe-rileri, üniversiteyi eşekarısı kovani vızıltısı gibi saran dedikodu kazanını düşünmeden edemiyordu. Alex, Beeky'nin sevilen biri, bir baba figürü, Yale'ın dokusuna işlemiş bir karakter olduğunu anlıyordu. Ama Tara'nın ölümünün ardından yaşanan heyecan hâlâ aklındaydı; tehlikenin nasıl bir adım geride kaldığını, hiçbir risk almaksızın denenebilecek yeni bir tat olarak görüldüğünü hatırlıyordu.

Bu, gerçek kederdi, gerçek korkuydu. Alex'in hocası derse Dekan Beekman ve eşinin bir Şükran Günü'nde onu evlerinde ağırladıkları, Beeky'yi tanıyan hiç kimsenin kendini Yale'da yalnız hissetmediğini anlatarak başladı. Dekanın Morse'taki ofisi mühürlenmiş ve kapıya güvenlik görevlileri yerleştirilmişti – Yale polisi, New Haven polisi değil. Üniversite rektörü o gece Woolsey Hall'da endişeli öğrenciler için acil bir toplantı düzenliyordu. *Yale Daily News* cinayetin kısa bir özetini yazmıştı: şüpheli bir soygun;

polis New Haven sınırları içinde olmayan güçlü bir ipucunun peşindeydi. Bu biraz çarpıtma kokuyordu: *Endişelenmeyin ebeveynler, bu bir Yale suçu değil, hatta New Haven suçu bile değil. Çocuklarınızı Cambridge'e aldırmanıza gerek yok.* Profesör Stephen'in ölümü minik bir dalgalanma yarattıysa Dekan Beekman'ın ölümü birinin göle kuyruklu piyano fırlatması gibiydi.

Turner, Alex'i Şapel'deki yeni otellerden birinin önünden aldı. Olay yerinden ve kampüsten yeterince uzaktalardı, fark edilme konusunda ikisinin de endişelenmesine gerek yoktu. Alex, Kapkaraağaç'a giderlerken onu hazırlamaya çalıştı. Darlington hakkındaki teorisini ve her şeye rağmen nasıl haklı çıktığını anlatırken Turner tek kelime etmedi. Onun konuşmasına izin veriyor, güvenli sürüş şeklini göstermek için direksiyona yapıştırılmış bir manken gibi soğuk bir sessizlik içinde oturuyordu. Daha dün Mercy'ye de benzer bir konuşma yapmıştı ve Mercy hepsini yalayıp yutmuş, daha fazlası için aç bir hâlde geri dönmüştü. Turner kendini de Alex'i de uçurumdan atacakmış gibi görünüyordu.

Kapkaraağaç'a doğru yola çıktıklarını mesajla Dawes'a bildirmişti, yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu; ama Alex onu kılıksız eşofmanı ve her zamanki orantısız, beklenmedik bir alev yüzünden yana yatmış bir mum gibi görünen parlak kırmızı topuzuyla ön kapıda görür görmez pişman oldu. Dudakları onaylamayan bir ifadeyle büzüşmüştü.

"Mutlu görünüyor," diye gözlemini bildirdi Turner.

"Polis geldiğini görüp mutlu olan biri var mı?"

"Evet, Bayan Stern, eşyaları çalınan ya da bıçaklanmak istemeyen insanlar genelde bizi gördüklerinde mutlu olurlar."

En azından Turner'ın yol boyunca onu dinlediğini anlamıştı. Sadece büyüden ve okült konulardan bahsetmek onu böyle bir ruh hâline sokabilirdi.

Dawes, "Centurion," diyerek selam verince Alex yüzünü buruşturdu.

"Adım Dedektif Abel Turner ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Bitkin görünüyorsun, Dawes. Sana yeterince para vermiyorlar."

Dawes şaşırması görünüyordu, "Muhtemelen," dedi.

"Buraya gelmek için açık bir davanın dosyasını bıraktım. Artık başlayabilir miyiz?"

Dawes onları içeri yönlendirdi ancak Turner'ın peşinden merdiveni tırmanırken Alex'e dönüp, "Bu kötü bir fikir," diye fısıldadı.

Alex hemfikirdi ama başka ne seçenekleri olduğunu da sanmıyordu.

Turner'ı koridordan balo salonuna kadar takip ederlerken Dawes, "Anselm'e söyleyecek," dedi. "Yeni Praetor'a. Polise!"

"Hayır, söylemeyecek." En azından Alex söylemeyeceğini umuyordu. "Yardıma ihtiyacımız var ve bu da ona neyle karşı karşıya olduğumuzu göstermemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Neyle karşı karşıyaymışız? Kabul et, aklına estikçe plan düzüyorsun."

Ediyordu. Ama bir şey onu Kapkaraağaç'a geri çekiyordu ve o da Turner'ı peşinden sürüklemişti.

"Başka fikrin varsa söyle, Dawes. Hiç katil tanıdığın var mı?"

"Senden başka mı?"

"Turner bize yardım edebilir. Ve onun da bizim yardımımıza ihtiyacı var. Dekan Beekman öldürüldü."

Dawes olduğu yerde kalakaldı. "Ne?"

"Onu tanıyor muydun?"

"Elbette tanıyordum. Herkes tanır. Üniversitedeyken derslerinden birine girmiştin. O-"

"Bisikletli İsa'ydı."

Turner da balo salonunun kapısında donup kalmıştı. İçeri girmeye hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Geriye doğru bir adım attı. Bir elini gördüklerini savuşturmak istercesine ileri uzattı, diğeri silahının üstündeydi.

Alex tüm sakinliğiyle, "Onu vuramazsın," dedi. "Yani en azından vurabileceğini sanmıyorum."

Dawes kapıya doğru koştu ve Turner'la altın çemberin arasında bir tür insan kalkanmış gibi durdu. "Kötü fikir olduğunu söylemiştim sana!"

“Ne bu?” diye sordu Turner. Çenesi gerilmiş, kaşları çatılmıştı; ama gözlerinde korku vardı. “Bu gördüğüm şey ne?”

Alex’in tek söyleyebildiği, “Farklı göründüğünü söylemiştim sana,” oldu.

“Birkaç kilo verirsen farklı görürsün. Saçlarını kestirirsen farklı görürsün. Bu... öyle değil.”

O anda Darlington’ın gözleri açıldı, parlak ve altın sarı renktelerdi.

“Nerelerdeydiniz?” Turner, Darlington’ın insani fakat soğuk bir yankı olan sesi karşısında irkildi. “Ölüm kokuyorsunuz.”

Alex inledi. “Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Beni neden buraya getirdin?” diyebildi Turner. “Bir dava için yardımını istedim. Bu tarikat deli saçmalığının bir parçası olmak istemediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum.”

“Hadi aşağı inelim,” dedi Dawes.

“Kalın,” dedi Darlington ve Alex bunun bir rica mı yoksa emir mi olduğunu anlayamadı.

“Bence Darlington sana yardım edebilir,” dedi. “Sanırım aramızda bunu yapabilecek tek kişi o.”

“O şey mi? Bak, Stern, bunların ne kadarı gerçek ne kadarı... hokus pokus bilmiyorum ama bir canavar gördüğümde tanırım.”

“Öyle mi?” Alex öfkesinin yükseldiğini hissetti. “Dekan Sandow’un katil olduğunu biliyor muydun? Blake Keely’nin tecavüzcü olduğunu biliyor muydun? Kapının arkasında ne olduğunu gösterdim sana. Şimdi kapıyı çarpıp içerdekileri hiç görmemiş gibi davranamazsın.”

Turner elini gözlerine götürdü. “Keşke yapabilsem.”

“Hadi.”

Alex odaya girdi ve Turner’ın da onu takip edeceğini umdu. Hava sıcacıktı. O tatlı koku her yerdeydi: yangın kokusu, rüzgârla gelen felaket kokusu, çakalları tepelerden banliyölerin arka bahçelerine indiren ve yüzme havuzlarının yanına çömelip ulumalarına neden olan türden bir koku.

“Dedektif,” dedi altın duvarın arkasındaki yaratık.

Turner kapı aralığında durdu. “Bu gerçekten sen misin?”

Darlington duraklayıp düşündü. "Tam olarak emin değilim."

Turner, "Lanet olsun," diye mırıldandı, çünkü boynuzlara ve parlayan sembollere rağmen Darlington gayet insan görünüyordu. "Ona ne oldu? Bütün bunlar ne demek oluyor? Neden çıplak?"

Alex elinden geldiğince basit bir şekilde, "Kapana kısıldı," dedi, "ve onu kurtarmak için yardımına ihtiyacımız var."

"Kayıp ihbarında bulunmaktan bahsetmiyorsundur, değil mi?"

"Korkarım hayır."

Turner hâlâ hayal, hatta belki rüya gördüğünü umar gibi kendini sarstı. "Hayır," dedi sonunda. "Hayır. Ben... Bu benim işim değil ve olmasını da istemiyorum. Ve sakın bana bunun Lethe'deki yöneticilerin işi olduğunu söylemeyin çünkü Dawes'un yüzündeki o tuhaf ifadeyi biliyorum. Sizi ispiyonlayacağımdan korkuyor."

"Senin davan-"

"Hiç çeneni yorma, Stern. Ben işimi seviyorum- hayır, işime âşığım- ve bu her neyse... şeytanın cebindeki onca paraya değmez. Davayı eski usul dedektiflik çalışmalarım ile kendim çözerim. *Dışlanmışları saklayın fala-*"

"*Göçkünlere ihanet etmeyin,*" diye bitirdi Darlington.

Alex gök gürültüsü ve şimşek beklemişti, bir yarı iblisin ya da belki yarıdan fazla iblisin İncil'den bir şeyler okumasına karşı kozmik bir tepki.

"Evet," dedi Turner, rahatsız bir tavırla.

"Söylemiştim," diye fısıldadı Alex.

"Cinayet mahallinden geliyorsunuz," dedi Darlington. "Bu yüzden üstünüzde tabaka gibi asılı bir ölüm kokusu var."

Turner, Alex'e bir bakış attı. Alex keşke Darlington kendi gibi konuşsa diye düşünüyordu. Ama Turner bir dedektifti ve kendine engel olamıyordu. "Alıntı sana tanıdık geliyor mu?"

"Kim öldürüldü?"

"Bir profesör ve Morse Akademisi'nin dekanı."

“İki cinayet,” dedi Darlington; sonra yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi, muzip, neredeyse aç bir neşe, bunda hiç insani bir yan yoktu. “Üçüncüsü de olacak.”

“Bu da ne cehennem şimdi?”

“Aynen öyle.”

“Açıkla,” diye talep etti Turner.

“Erdemliliği her zaman takdir etmişimdir,” diye mırıldandı Darlington. “Ama taklit edemem.”

Turner ellerini havaya kaldırdı. “Tamamen aklını mı kaçırdı?”

Aşağılardan gelen kapı zili ve Dawes’un telefonu aynı anda çaldı.

Hepsi yerinden sıçramıştı, Darlington hariç hepsi.

Dawes dehşet içinde nefes aldı. Telefonuna bakıyordu. “Aman Tanrım. Aman Tanrım.”

Alex de ekrana baktı. İyi giyimli bir çift, ön kapının yanındaki pencereden içeri bakmaya çalışıyordu. “Kim bunlar?”

“Emlakçıya benziyorlar,” dedi Turner.

Ama Dawes, cehenneme portal açtıkları andan daha korkmuş görünüyordu. “Bunlar Darlington’ın anne ve babası.”

Turner başını iki yana salladı. “İçki dolabını kurcalarken yakalanan çocuklar gibisiniz.”

Alex’in zihni hızla olası stratejileri, bahaneleri, ayrıntılı yalanları gözden geçirdi. “Ben onların icabına bakarım, siz ortalıkta görünmeyin.”

“Alex–”

“Bırak halledeyim. Kimseyi yumruklamayacağım.”

Yani en azından öyle umuyordu. Latinceden çeviri yapmak veya İncil’den alıntılar bulmak yetenekleri arasında olmayabilirdi ama neredeyse tüm hayatı boyunca ailesine yalan söylemişti. Sorun, fazla bilgisinin olmamasıydı. Darlington, annesi ve babası hakkında hiç konuşmamıştı, sadece büyükbabasından bahsetmişti; sanki kendisi eski evin taşlarına yapışan yosunlardan üremiş, yaşlı ve huysuz bir bahçıvan tarafından özenle yetiştirilmişti.

Alex’in yaşlı adama ihtiyacı vardı. Ara sıra evin etrafında bornozu ve cebinde bir paket ezilmiş Chesterfields sigarasıyla dolaştığını gördüğü adama.

Hadi, diye düşündü Alex merdivenden inerken panikleme-meye çalışarak. Neredesin?

Arlington’ların şimdi mutfak kapısına vurduklarını duyabiliyordu. Dawes’un telefonuna baktı ve sinirli ifadelerini gördü.

“Mercedes burada,” diye mırıldandı babası.

“Bilerek bizi bekletiyor.”

“Gelmeden önce aramalıydık.”

“Neden?” diye şikâyet etti annesi. “Hiç telefonu açmıyor ki.”

Alex balo salonunun sıcağı yüzünden hâlâ ter içinde olsa da kazağını giydi. Dövmelerini saklaması, saygın ve otoriter görünmesi gerekiyordu.

İşte buradasın. Yaşlı adam, ayaklarının dibinde Cosmo’yla kış bahçesinde oturuyordu.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi Alex.

“Evimde ne halt ediyorsun?” diye sordu adam, hüzünlü bir sesle.

Demek Alex haklıydı. O, ortamı beğendiği için buralarda takılan sıradan bir Gri değildi. Hayaletler boş yerlere doğal yollarla çekilmezlerdi. Bu, Darlington’ın büyükbabası olmalıydı.

Hadi, gel. Elini uzattı ve çekiştirdi. Adam, afallamış bir hey’den sonra eski bir öksürüğü andıran sesle Alex’in içine doldu. Alex sigara ve katran benzeri bir tat alıyordu. *Kanser.* Kanserinin tadını alıyordu. Öldüğünde güçsüzdü, korkunç bir acı içindeydi ve öfkesi onu öyle bir ateşle yakmıştı ki Alex onun da tadını alabiliyordu. Ama gücüne değil, anılarına ihtiyacı vardı ve tıpkı Damat’ın zihnine girmesine izin verdiğinde olduğu gibi anılar açıkça ve hızlıca onun zihnine akmaya başladı.

Kapkaraağaç’a bakıyordu ama çok güzeldi; canlıydı, ışık ve insanlarla doluydu. Babasının arkadaşları, ayakkabı dükkânındaki eski ustabaşı. Koridorlarda koşuyor, bahçeye çıkan beyaz bir kediye kovalıyordu. Cosmo olamazdı, çok uzun zaman önceydi, yine de... kedi döndü ve yaralı tek gözüyle ona baktı. *Bowie Kedi.*

Kardeşi yoktu, sadece oğlu vardı; Kapkaraağaç’la, işleriyle ilgilecek tek bir oğul. Yalnız değildi. Burası onun sarayı, kalesi, her oyunda kaptanlığını yaptığı gemisiydi. Çatı odasında çalıntı sigaralarını içiyor, ağaçlara bakıyordu. Hazineelerini gevşek pencere pervazının altına saklardı hep – önce çizgi romanlar ve şekerlemeler, sonra viski ve sigaralar ve *Bachelor*’ın sayıları. Yaşlı adam fabrikayı kapatma belgelerini imzalarken babasının ağlayışını izliyordu. Jeannie Bianchi’yi karanlık bir koridordan aşağı çekiyor, onun eline boşalırken kulağına nefesler alıp veriyordu.

Siyah bir takım elbise giymişti ve annesinin yasını tutuyordu. Babasını toprağa verirken de aynı siyah takımı giymişti. Karısına bordo bir Mercedes aldı ve park yerinde, arka koltukta seviştiler. “Kaliforniya’ya gidelim,” diye fısıldadı karısı. “Bugün gidelim.” “Olur,” dedi ama ciddi değildi. Kapkaraağaç’ın ona ihtiyacı vardı, her zaman olduğu gibi. Çalışma odasının kapısından karısını izliyordu, ayaklarını altına almış, sevmediği ya da anlamadığı bir müzik dinliyordu ve büyük, süslü bardaklarından votka içiyordu. Karısı ona baktı, dengesiz bacaklarının üstünde kalktı, müziğin sesini açtı. “Bu şey seni öldürecek,” diye uyardı onu. “Karaciğeri ni çoktan mahvetti.” Kadın sesi daha da açtı. Sonunda öldürdü. Yeni bir siyah takım elbise almak zorunda kalmıştı. Duramadığı için karısını suçlayamazdı. Sevdiğiniz şeyler, ihtiyaç duyduğunuz şeyler sizden bir şeyler götürmeyi bırakmazdı.

Kollarında bir çocuk tutuyordu, oğlu... hayır, torunu, doğru yapmak için ikinci bir şans; bu çocuğu fabrika çeliğinden şekillendirecekti, güçlü ve yetenekli, gerçek bir Arlington olacaktı; aptal oğlu gibi değil, onun gibi zayıf iradeli, bir başarısızlıktan diğerine uçan bir utanç kaynağı değil. Daniel bir Arlington’a bu kadar benzemese karısının öğleden sonralarını birlikte geçireceği zayıf karakterli bir sanatçı bulduğundan şüphelenirdi. Luna-parktaki komik aynalara bakıp kendini tüm karakterinden yoksun görmek gibiydi. Ama Danny ile aynı hataları yapmayacaktı.

Ev artık farklıydı, sessiz ve karanlıktı, mutfakta mırıldanan Bernadette ve koridorlarda koşuran Danny dışında kimse yoktu. Yaşlanmayı beklemiyordu. Yaşlılığın ne olduğunu gerçekten anlamamıştı hiç; vücudu günbegün isyan ediyor, yalnızlık sanki onu yakalamak için yavaşlamasını bekliyormuş gibi üstüne geliyordu. Bir zamanlar korkusuzdu. Güçlüydü. Daniel ve karısı ziyaretlerini iptal etti. “İyi,” dedi. Ama bunu istediği kadar içten söylememişti.

Ölüm ne zaman içeri girmişti? Onu nerede bulacağını nereden bilmişti? Aptalca bir soruydu. Yıllardır bu mezarda yaşıyordu.

“Öldür beni, Danny. Benim hatırım için yap bunu.”

Danny ağlıyordu ve yaşlı adam bir an onu olduğu gibi gördü; bir Arlington kusursuzluk örneği değil de Kapkaraağaç'ın dehşetlerinde kaybolmuş, durmadan onun ihtiyaçlarıyla ilgilenen ufak bir çocuk gibi. Kaçmasını ve asla arkasına bakmamasını, bu yerden ve bu yıkıcı mirastan kurtulmasını söylemeliydi ona.

Bunun yerine son gücüyle çocuğun bileğini kavradı. "Evi alacaklar, Danny. Her şeyi alacaklar. Beni hayatta tutacaklar ve benim bakımım için olduğunu söyleyerek hepsini tüketecekler. Onları sadece sen durdurabilirsin. Bir şövalye olacaksın, morfini al ve enjekte et. Bak, mızrağa bile benziyor.

"Şimdi git," dedi çocuk ağlarken, "burada olduğunu öğrenmemeliler."

Tek üzüntüsü yalnız ölecek olmasıydı.

Ama ölüm onu Kapkaraağaç'tan uzak tutamamıştı. Kendini yine burada, acıdan uzakta ama evde bulmuştu. Sürekli merdiveni inip çıkıyordu, odalara girip çıkıyordu, hep bir şey unutmuş gibi hissediyordu ama ne olduğunu bilemiyordu. Danny'nin mutfaktaki artıkları yemesini, soğuk yatağına yatıp eski paltoların altında uyumasını izledi. Neden bu çocuğu da kendisi gibi bu yere hizmet etsin diye lanetlemişti? Ama Danny bir savaşçıydı, bir Arlington'dı, güçlüydü, dirençliydi. Keşke ona rahatlatıcı, cesaretlendirici sözler söyleyebilseydi. Keşke her şeyi geri alabilseydi.

Danny mutfakta iğrenç bir karışım hazırlıyordu. Fokurdayan tencerenin başında durup, "Bana daha fazlasını göster," diye fısıldayan torununun çaresizliğini, içindeki sefaleti hissedebiliyordu. Süslü bir şarap kadehi hazırlamıştı ama içine o tuhaf kırmızı karışımı dökmeden önce durakladı. Danny, Bernadette'in eski Hollanda fırınına yere bıraktı ve koridora koştu.

Tencerenin içindeki ölümü, felaketi hissedebiliyordu yaşlı adam. *Dur. Çok geç olmadan dur.* Kendini bir anlığına, bir saniyeliğine dünyaya geri döndürmeye odaklanıp tencereye vurdu ve onu ocaktan düşürmeye çalıştı. *Bana onu kurtaracak kadar güç ver yeter.* Ama güçsüzdü, işe yaramazdı, hiç kimse ve hiçbir şeydi. Danny porselen kapağında *Arlington Lastik Çizmeleri* ya-

zan o çirkin hatıra kutusunu taşıyarak geri döndü. Onu çalışma masasında tutuyordu. Danny'nin çocukken onunla oynamasına izin vermişti. Bazen içine birkaç çeyreklik, bir parça sakız, arka bahçeden bulduğu mavi bir çakıl taşı koyarak onu şaşırtırdı. Danny kutunun sihirli olduğuna inanıyordu. Şimdi zehri onun içine döküyordu. *Dur*, diye haykırmak istedi. *Lütfen, Danny, dur*. Ama çocuk içti.

Alex öne doğru tökezleyip yemek masasına çarptı, kenarına tutunmasa düşecekti. Bu çok fazlaydı, görüntüler fazla netti. Dizlerinin üstüne çöktü ve işlemeli zemine kustu. Başının dönmelerini durdurmaya, Kapkaraağaç'ın tüm geçmişinden sıyrılma-ya ve sadece bugünü görmeye çalıştı.

Kapı zili tekrar çaldı, bir suçlamaydı bu.

"Geliyorum!" diye seslendi.

Kendini zorla ayağa kaldırdı ve hızla mutfağın yanındaki tuvalete gitti. Ağzını çalkaladı, yüzüne su çarptı, saçlarını sıkı bir atkuyruğu hâlinde ensesinde topladı.

"Cosmo, Tanrı aşkına uzak dur ondan." Kedi, kusmuk havuzunun etrafını kokluyordu. "Bana yardım et."

Ve Cosmo, anlamış gibi, daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı: Alex'in kollarına atladı. Alex onu dikkatle kendisine doğru çekti ve kürkünün yanık yerini sakladı.

"Barbarlar kapıda," diye fısıldadı. "Hadi yapalım şu işi."

Zil yine çaldı.

Alex o anda kim olmak istediğini düşündü ve aklına tapınak odasını kullanmaktan vazgeçmesi için korkutmak zorunda kaldığı Kurt Baş'ın başkanı Salome geldi. Zengin, güzel, istediğini elde etmeye alışkın. Darlington'ın ince zevkleri olmasa birlikte olacağı türden bir kız.

Acele etmeden, yavaşça kapıyı açtı ve Darlington'ın anne ve babasına onu uykudan uyandırmışlar gibi gözlerini kırptırdı. "Evet?"

"Siz kimsiniz?" Kadın -Harper, isim, Alex'in iki katına çıkan görme kalitesiyle birlikte gelmişti- uzun boylu ve zayıftı. Mü-kemmel bir şekilde dikilmiş yün pantolonla ipek bluz giymiş,

inciler takmıştı. Adam -onu gördüğünde içinde nefret, saf ve kaynayan bir nefret yükseldi- Danny'ye, Daniel'a, Darlington'a çok benziyordu. *Bana çok benziyor.* Ama ikisine de benzemiyordu. Alex hayatında pek çok düşük kalibreli dolandırıcıyla tanışmıştı; hep kestirme yollar, kolay çözümler arayan insanlar. Karşısındakiler bunun mükemmel örnekleriydi.

"Alexandra," dedi, sesi sıkıydı ve eli Cosmo'nun tüylerini okşuyordu. "Darlington İspanya'da, eve ben bakıyorum."

"Biz-"

"Kimsiniz biliyorum." Kelimeleri eşit oranda küçümseme ve ilgisizlikle mayalamaya çalıştı. "Sizi burada istemiyor."

Daniel Arlington kekeledi. Harper'ın gözleri kısılmış, mükemmel kaşlarının birini kaldırmıştı.

"Alexandra, kim olduğunu ya da oğlumuzun seni neden bekçi köpeği olarak atadığını bilmiyorum, ama onunla konuşmak istiyorum. Hemen. *Şimdi.*"

"Yine paranız mı bitti?"

"Çekil yolumdan," dedi Daniel.

Alex onu sertçe itmek ve kemikli kışının çakıllı yola çarpmasını izlemek istedi. Bu insanları yaşlı adamın anılarında görmüştü; Danny için birkaç kelime, azıcık düşünceden başka bir şey yoktu. Mira faturaları ödemekte ya da istikrara benzer herhangi bir şey sağlamakta berbat olsa da en azından onu umursardı. Ama Alex şimdi zengin kız olarak kalmak zorundaydı.

"Yoksa ne olur?" dedi gülerek. "Burası senin evin değil. Polisi arayıp sorunu çözmelerini rica etmekten memnuniyet duyarım."

Darlington'ın babası boğazını temizledi. "Bak... sanırım bir tür yanlış anlaşılma oldu. Tatillerde Danny hep bizi arar ve biz aradığımızda da cevap verir."

"Kendisi İspanya'da," dedi Alex. "Ve artık terapistte gidiyor. Sınırlar koymak için. Siz de bunu bir düşünmelisiniz."

"Hadi Daniel," dedi Harper. "Bu küçük sürtük kendi gücünden sarhoş olmuş. Geri geldiğimizde avukatımızın yazdığı bir yazıyla dönmüş olacağız." Range Rover'a doğru yürüdü.

Daniel parmağını Alex'in yüzüne doğru salladı, kendi gücü-

nün bir kısmını geri almaya çalışıyordu. “Kesinlikle aynen öyle olacak. Senin gerçekten burada hiç-”

“Koş, evine kaç seni zayıf.” Sözcükler hırıltılı, derin ve yaşlı bir sesle ağzından çıkmıştı. Bu, Alex’in sesi değildi – ve Darlington’ın babasının artık Alex’in yüzünü görmediğini biliyordu. “Beni kendi evimde rehin tuttun, sümüklü pislik.”

IV. Daniel Arlington’ın nefesi kesildi ve geriye doğru tökezledi, neredeyse dizlerinin üstüne kapaklanacaktı.

Alex yaşlı adamın geri çekilmeye zorladı fakat kolay olmamıştı. Onu kafasının içinde hissedebiliyordu, kararlılığının hiddetini; kendisiyle, dünyayla, etrafındaki her şeyle ve herkesle bitmek bilmez bir savaş hâlinde olan ruhunu.

Harper motoru çalıştırmıştı, arabadan içinden bağırdı: “Oyalanmayı bırak, Daniel!”

“Ben... Ben...” Ağzı açık kalmıştı ama şimdi sadece Alex’in ifadesiz yüzünü görüyordu.

Yaşlı adam zihninin içinde güç bela tasmalanmış bir köpek gibiydi. Ödle. Ilık götlü. Senin gibi bir çocuğu nasıl yetiştirdim ben? Benimle yüzleşecek cesaretin bile olmadı, uyuşturup çaresiz bıraktın. Ama sonunda seni hakladım, değil mi?

Cosmo, Alex’in kollarında kıpırdanıyordu. Alex elinin birini kaldırıp salladı ve “Bay bay,” diye şakıdı.

Daniel Arlington arabaya bindi ve Range Rover arkasından çakıl taşlarını fırlatarak uzaklaştı.

Kedi, kollarından sıçrayıp evin arkasına, avlanmaya giderken Alex, “Teşekkürler, Cosmo,” diye mırıldandı. “Ve sana da.”

Yaşlı adamı tüm gücüyle zihninden itti. Adam dalgalanan bornozu ve bir deri bir kemik kalmış çıplak, beyaz kıllı vücuduyla önünde belirdi.

“Tek sefere mahsus bir maceraydı bu,” dedi Alex. “Aynı trene tekrar binmeye çalışmayı aklından bile geçirme.”

“Danny nerede?” diye kükredi yaşlı adam.

Alex onu duymazlıktan geldi ve Dawes’la Turner’ın yanına döndü.

Dawes sinirlendiğinde arabayı normalden de yavaş sürüyordu; Alex kampüse dönmelerinin iki saati bulabileceğini düşündü.

“Avukata gidecekler,” diye yakındı.

“Gitmeyecekler.”

“Yale yönetimini devreye sokacaklar.”

“Sokmayacaklar.”

“Tanrı aşkına, Alex!” Dawes direksiyonu sağa kırdı ve Mercedes yolun kenarına savruldu, neredeyse kaldırıma çarpacaktı.

“Her şey yoluna girecekmiş gibi davranmayı bırak.”

“Öyle davranmazsak bütün bunların üstesinden nasıl gelebiliriz?” diye sordu Alex. “Benim bildiğim tek yol bu.” Derin bir nefes aldı. “Darlington’ın ailesi avukatlarla dönmeyecek ya da Yale’i işe karıştırmayacak.”

“Neden? Paraları ve güçleri var.”

Alex başını yavaşça iki yana salladı. Yaşlı adamın anılarında o kadar çok şey görmüş, hepsini o kadar net hissetmişti ki. Böyle bir şeyi sadece Damat’ı içeri alıp onun öldürüldüğü anları yaşadığında tecrübe etmişti. Onun Daisy’yi sevdiğini bilmekle kalmamıştı. Alex de Daisy’yi sevmişti. Ama bu kez çok daha fazlaydı, küçük zevkler ve sonsuz hayal kırıklıklarıyla dolu bir ömür. Her gün ve her düşünce Kapkaraağaç’ın etrafında şekillenmişti; acıyla, kendi kısa ve önemsiz hayatından daha uzun süre yaşayabilecek bir şeyin açlığıyla.

“İkisine de sahip değiller,” dedi Alex. “Senin düşündüğün şekilde değil. Bu yüzden Darlington’a Kapkaraağaç’ı satması için baskı yapıp duruyorlar.”

Dawes şoka girmiş gibi görünüyordu. “Ama Darlington orayı asla satmaz.”

“Biliyorum. Ama onun ortalarda olmadığını öğrenirlerse evi almaya çalışacaklardır.”

Motor rölantide çalışırken bir süre sessizce oturdular. Alex pencereden parkın ufak bir kısmını görüyordu, ağaçların yaprakları henüz renk değiştirmeye hazır değildi; ama Alex, Kapkaraağaç’taydı, evin çekimini, talep ettiği sevgiyi, yalnızlığın için kaybolmuşluğunu hissedebiliyordu.

“Avukatları bu işe bulaştırmayacaklar çünkü kimsenin kendilerine çok yakından bakmasını istemiyorlar. Onlar... Özetle Darlington’ın büyükbabası onları satın almış. Torununu kendi büyütmek istemiş.” Az kalsın *Danny* diyecekti. “Darlington’ı orada öylece bırakmışlar ve sanırım hastalandığında yaşlı adamı esir tutmuşlar.” Danny onu serbest bırakana kadar. Bu yüzden cehennemde hayatta kalmıştı; sadece Darlington olduğu için, bilgi ve irfanla dolu olduğu için değil, aynı zamanda büyükbabasını öldürdüğü için.

Bunu yapmasını büyükbabasının istemiş olması, Dawes’un Blake’in kafasını sadece Alex’in hayatını kurtarmak için kırmış olması kadar önemsizdi.

“Ama geri dönecekler,” dedi Dawes.

Alex buna itiraz edemezdi. Darlington’ın babasının ödünü koparmıştı, ama canavarlar uyarmakla gitmezdi. Harper ve Daniel Arlington yine gelip etrafı koklayacak, kendi paylarına düşeni talep edeceklerdi.

“O zaman Darlington’ı geri getirelim ki onları kendi elleriyle paketlesin.” Darlington, Kapkaraağaç’ın koruyucusu olmuştu ve hâlâ orayı savunabilecek tek kişiydi. “Başka bir katil bulmamıza kim yardım edecek? Cemiyetlerden iyilik isteme hakkım tükeniyor.”

“Hiç kimse,” dedi Dawes, ama sesi tuhaftı. “Peabody’nin bodrumuna girmemiz gerek. Ama orası tadilatta ve her yerde kame-ralar var.”

“Geçen yıl yaptığın karışımın kullanabiliriz. Elektronikleri bozan hani. Ve Turner’ı da alalım. Birinin siciline bakmamız gerekirse o halledebilir.”

“Şey... Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Ona ya güvenirsiniz ya da güvenmeyiz, Dawes.”

Dawes parmaklarını direksiyonun üstünde oynattı, sonra başını salladı. “Devam ediyoruz o zaman.”

“Devam ediyoruz,” diye tekrarladı Alex.

Cehenneme kadar yolları vardı.

Alex, Mercy ve Lauren’ı JE yemekhanesinde gecikmiş bir öğle yemeği yerken buldu. Griler arasında bile sohbet azalmıştı. Üniversite bile Dekan Beekman için yas tutuyormuş gibiydi; oda daha büyük, daha soğuk görünüyordu. Alex tepsisini dev bir makarna yığını ve daha sonra yemek üzere çantasına atacağı birkaç sandviçle doldurdu. Bardağına kola doldururken telefonuna mesaj geldi. Banka hesabına altı yüz dolar yatırılmıştı.

Oddman ödeme yapmıştı demek. Her iş hallolursa Eitan afe-rin sana parası olarak hesabına yüzde beş komisyon yatıracaktı. Kendini bu konuda kötü hissetmeliydi belki ama paraya hayır demenin kimseye yararı olmazdı.

Oturduğunda Mercy’nin gözlerinin ağlamaktan kızardığını fark etti, Lauren da pek iyi görünmüyordu. İkisi de yemeklerini dürtüklemekten başka bir şey yapmıyordu.

“İyi misiniz?” diye sordu Alex, birden yemek dolu tepsisinden utanmıştı.

Mercy başını iki yana salladı ve Lauren, “Berbat durumdayım,” dedi.

“Ben de,” dedi Alex, çünkü herhalde öyle olması gerekiyordu.

“Ailesinin neler yaşadığını hayal bile edemiyorum,” dedi Mercy. “Karısı da burada öğretmen, biliyorsunuz.”

“Ben bilmiyordum,” dedi Alex. “Ne öğretiyor?”

Mercy burnunu sümkükdü. “Fransız edebiyatı. Bu sayede onlarla tanışmıştım.”

Alex hayal meyal Mercy’nin Rabelais üzerine yazdığı bir makaleyle büyük bir ödül kazandığını hatırladı. Ama Mercy’nin Dekan Beekman’ı gerçekten tanıdığını düşünememişti.

“Nasil biriydi?” diye sordu.

Mercy’nin gözleri tekrar doldu. “O çok... gerçekten nazik biriydi. Evimden bu kadar uzakta bir okula gitmekten korkuyordum, o beni diğer birinci sınıf öğrencileriyle tanıştırdı. O ve Mariah –Profesör LeClerc, karısı– hayatlarında sana yer açıyorlar. Anlatamam.” Çaresizce omuz silktilti. “Puck ve Prospero’nun bir araya gelmiş hâli gibiydi. Burslu okumayı eğlenceli kılıyordu. Neden biri ona zarar vermek istesin ki? Ve ne için? Zengin değildi. Buna degecek... hiç...” Sesi titredi ve ağlamaya başladı.

Alex ona bir peçete uzattı. “Ben onunla hiç tanışmadım. Çocukları var mıydı?”

Mercy başını salladı. “İki kızı vardı. Biri çellist. Gerçekten iyi çalıyor. Sanırım şeyde, Boston’da ya da New York Filarmoni’deydi.”

“Diğeri?” Alex kendini mezar soyguncusu gibi hissediyordu ama kurban hakkında biraz bilgi edinme şansı varsa bunu kaçırmayacaktı.

“Doktordu sanırım? Psikiyatrist. Araştırmacı mıydı yoksa aktif çalışıyor muydu hatırlamıyorum.”

Psikiyatrist. Marjorie Stephen’la bir bağlantısı olabilirdi, gerçi öyle olsa Turner bunu kolayca bulurdu.

“Epey popüler biri,” diye söze girdi Alex ihtiyatla. “Hiç kimse onun hakkında olumsuz bir şey söylediğini duyduğumu sanmıyorum.”

“Neden söylesinler ki?” dedi Mercy.

“İnsanlar kıskanır,” dedi Lauren, çatalını ketçap birikintisinde gezdirirken. “Onun derslerinden birinden hemen önce bir dersim vardı, öğrencileri hep erken gelirdi. Hocamız deliye dönerdi.”

“Ama bu öğrencileriyle ilgili,” dedi Alex, “kendisiyle değil.”

Mercy kollarını kavuşturdu. “Kedi ulaşamadığı ciğere pis der. Onu fakülte danışmanım olarak seçmemem konusunda beni uyarıp duran bir hocam vardı.”

“Kim?”

“Fark eder mi?”

Alex yalan söylememeye çalışacağına söz vermişti ama şimdiden gerçeklerden kaçıyordu. “Merak ettim sadece. Dediğim gibi, onun hakkında hiç kötü bir şey duymadım.”

“Bir grup öğretmen. İngilizce bölümünden. Bir ödev hakkında konuşmak için çalışma saatlerinde bölüme gitmiştim, üç profesör beni pusuya düşürüp İngilizce bölümünde kalmam için ısrar etti, Dekan Beekman’ın ciddi bir biliminsanı olmadığını söylediler. Dümenci diyorlardı ona.” Burnunu havaya kaldırdı ve küçümseyen bir tavır takındı. “Anca laf, hiç icraatı yok.”

Lauren inanamayarak başını iki yana salladı. “Ben iktisattan zar zor geçiyorum, fakülte seni kendi bölümünde tutmak için müdahale ekibi topluyor.”

“Bir dâhiyle arkadaş olmak güzel,” dedi Alex.

Lauren kaşlarını çatı. “Bunaltıcı.”

“Biz de faydalanıyorsak değil.”

“Farklı türde akıllılar vardır,” dedi Mercy cömertçe. “Ki zaten bunun önemi yoktu. Onlara Amerikan Kültürü ve Edebiyatı alanında uzmanlaşmayı planladığımı söyledim.”

Mesleki kıskançlık, adamı öldürmeye yeter miydi? Ve bunun Marjorie Stephen’la ne ilgisi olabilirdi?

Alex, Mercy’den isim alma çabasıyla, “Kimdi bu pislikler ve onlardan nasıl uzak durabilirim?” diye sordu.

Mercy, “Hatırlamıyorum,” dedi. “Yönlendirilmiş Çalışmalar’dan Ruth Canejo vardı ama diğer ikisini tanıımıyordum zaten. Beni bu kadar rahatsız etmesinin bir nedeni de buydu. Elde edilecek puanmışım gibi.”

Lauren tepsisini bırakmak için ayağa kalktı. “Ben antrenmandan önce biraz kestirecek kadar zekiyim. Cadılar Bayramı’nı konuşmamız gerek.”

“Kampüste bir adam öldürüldü,” dedi Mercy. “Ciddi ciddi parti vereceğimizi düşünüyor olamazsın.”

“Bizim için iyi olacaktır. Ve eğer dört gözle bekleyeceğim bir şey olmazsa bu olanları kaldıramayacağım.”

Lauren gittiğinde Mercy, “Bütün bu sorular niye?” diye sordu.

Alex kahvesini yavaşça karıştırdı. Mercy’ye yalan söylemeyeceğini söylemişti ama burada dikkatli davranması gerekiyordu. “Psikoloji bölümündeki şu profesörü tanıyor musun? Marjorie Stephen?”

Mercy başını iki yana salladı. “Tanımalı mıyım?”

“Cumartesi gecesi öldü. Ofisinde. Ölümünün üzücü bir kaza olma ihtimali var. Ama öldürülmüş olması da mümkün.”

“Ölümlerin bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?” Mercy sertçe nefesini içine çekti. “İşin içinde büyü olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Belki.”

“Alex, eğer cemiyetler... eğer piç kurusunun biri Dekan Beekman’a bunu yaptıysa...”

“Öyle olduğundan emin değiliz. Ben sadece... her ihtimali araştırıyorum.”

Mercy başını ellerinin arasına aldı. “Bu nasıl yanlarına kâr kalabiliyor? Lethé’nin bu tür şeyleri engellemesi gerekmiyor mu?”

“Evet,” diye itiraf etti Alex.

Mercy sandalyesini itip masadan kalktı, çantasını alırken elindeki tepsi sallanıyordu. Gözlerine taze yaşlar birikmişti. “O zaman durdur onları, Alex. Bunu onlara ödet.”

Peabody başlangıçta Elm ve High Caddesi'nin kesişiminde yer alıyordu ve içi, çatısına kadar ilginç ve gizemli eşyalarla doluydu. Yeni bir bina için planlar yapıldı, zemin kazıldı; ancak savaş devam ettiği için malzeme bulmak oldukça zordu. Orijinal müzenin koleksiyonları kampüsün dört bir yanına, ahırlara ve binaların bodrumlarına dağıtıldı. Müzenin inşası o kadar uzun sürdü ve dokümantasyon o kadar gelişigüzel ki 1970'lerdeki eski binalarda bile hâlâ eserlerden parçalar bulunuyordu. Elbette müzenin görkemli odalarında hiçbir zaman belgelenmeyecek bazı eşyalar da var ve bazı durumlar düşünüldüğünde bunların kaynağının bilinmemesi en iyisi.

–*Lethe Hayatı: Dokuzuncu Cemiyet
Protokol ve Prosedürleri'nden*

Ametist Masa

Köken: Bilinmiyor

Bağışlayan: Bilinmiyor

Kayıtlar ilk olarak 1930 civarında, yeni Peabody binasının inşasından sonra ortaya çıkmıştır. İlişikteki koleksiyon notlarına bakınız.

–Pamela Dawes, Oculus tarafından
gözden geçirilmiş ve düzenlenmiş
Lethe Teçhizat Kataloğu'ndan

Ertesi gece Turner, Peabody'nin dışında, Kurt Başı'nın 1982'de yanlışlıkla canlandırdığı triceratops heykelinin yanında Alex ve Dawes'la buluştu. Kameralar kapandıktan sonra müzeye girmek, güvenlik görevlilerinin zamanlamasına bağlıydı. Alex, Turner'a potansiyel psikiyatri bağlantısından ve Dekan Beekman'ı kötüleyen hocalardan bahsetti fakat Turner pek etkilenmiş görünmüyordu.

"İsimlerini aldın mı?"

"Ruth Canejo, diğerlerininkini alamadım."

"Yaşlanma zehirleri hakkında bir şey öğrendin mi?"

"Hem evet hem hayır," dedi Alex, sesindeki gerginliği bastırmaya çalışarak. İkinci cinayet mahalline çağrılmasının üstünden sadece iki gün geçmişti. "Eskitme Sopası denen bir şey var, yeterince uzun süre çiğnersen seni daha yaşlı gösteriyor ama etkisi birkaç saatten fazla sürmüyor. Bir de Tempusladro adında bir zehir var, zaman hırsızı. İnsanı içerden yaşlandırıyor."

"Kulağa umut verici geliyor."

"Hayır, sadece organları yaşlandırıyor, zamanlarını hızlandırıyor. Ama kurban doğal sebeplerden ölmüş gibi görünüyor. Dışı genç ve diri, içi çürük."

"O zaman aramaya devam et," dedi Turner. "Bana kullanabileceğim bir şey bul. Kendi başıma yapamayacağım işler için sana ve iblis sevgiline ihtiyacım var."

“O zaman onu cehennemden çıkarmamıza yardım et.”

Turner’ın yüzü ifadesizleşti. “Bakınız.”

Alex onu buluşmaya ikna etmek için Eldiven’e gelecek iki katil daha bulduklarında onu rahat bırakacağı sözünü vermişti. Gelmeyi kabul etmesine şaşırmıştı.

Ana girişten geçip merdivenden aşağı indiler. Turner tedirginlikle güvenlik kameralarının ölü lenslerine baktı. Hâlâ kayıt yapıyorlardı fakat Dawes’un termosundaki büyümlü çay kameraların parazitten başka bir şey kaydetmesini engelliyordu. “Etrafındaki herkesi birer suçluya dönüştürme konusunda gerçek bir yeteneğin var Stern.”

“Ufak bir izinsiz giriş sadece. Bir ses duyduğunu söyleyebilirsin.”

“İkinizi zorla girerken yakaladığımı ve takip etmeye karar verdiğimi söylerim.”

“Sessiz olur musunuz?” dedi Dawes, öfkeyle fısıldayarak. Termosu işaret etti. “Fırtına bütün gece dayanmaz.”

Alex ağzını kapattı ve Turner’a karşı hissettiği öfkeyi bastırmaya çalıştı. Adil davranmadığının farkındaydı ama şimdiden kaybedilmiş gibi gelen bu savaşın içinde sıkışıp kalmışken neyin mantıklı ya da doğru olduğuna karar vermek kolay değildi. Müttefiklere ihtiyaçları vardı ama Lethe ya da Michelle Alameddine onlarla ilgilenmiyordu ve Turner’ın yardımı için yalvarıyormuş gibi hissetmekten de nefret ediyordu.

Ve Peabody, Darlington’ın varlığını çok yakın hissettiği bir başka yerdi – gerçek Darlington’ın, Lethe ya da Yale’a olduğu kadar New Haven’a da ait olan Darlington’ın. Alex, Peabody’ye onunla birlikte gelmişti. Burası Darlington’ı şaşırtıcı derecede sessizleştiriyordu. Alex’e mineral odasını, doldurulmuş dodo kuşunu, III. Hiram Bingham’ın şu an Il Bastone’nin cephaneliğinde gizlenen büyük altın krozeyi bulduğu Machu Picchu “keşif” gezisinde çekilen fotoğraflarını ve gönderdiği mektupları göstermişti.

“Burası benim saklanma yerimdi,” demişti *Sürüngenler Çağı* duvar resminin önünden geçerlerken, “evde işler kötüye gittiğinde.”

“O zaman onu cehennemden çıkarmamıza yardım et.”

Turner’ın yüzü ifadesizleşti. “Bakarız.”

Alex onu buluşmaya ikna etmek için Eldiven’e gelecek iki katil daha bulduklarında onu rahat bırakacağı sözünü vermişti. Gelmeyi kabul etmesine şaşırılmıştı.

Ana girişten geçip merdivenden aşağı indiler. Turner tedirginlikle güvenlik kameralarının ölü lenslerine baktı. Hâlâ kayıt yapıyorlardı fakat Dawes’un termosundaki büyümlü çay kameraların parazitten başka bir şey kaydetmesini engelliyordu. “Etrafındaki herkesi birer suçluya dönüştürme konusunda gerçek bir yeteneğin var Stern.”

“Ufak bir izinsiz giriş sadece. Bir ses duyduğunu söyleyebilirsin.”

“İkinizi zorla girerken yakaladığımı ve takip etmeye karar verdiğimi söylerim.”

“Sessiz olur musunuz?” dedi Dawes, öfkeyle fısıldayarak. Termosu işaret etti. “Fırtına bütün gece dayanmaz.”

Alex ağzını kapattı ve Turner’a karşı hissettiği öfkeyi bastırmaya çalıştı. Adil davranmadığının farkındaydı ama şimdiden kaybedilmiş gibi gelen bu savaşın içinde sıkışıp kalmışken neyin mantıklı ya da doğru olduğuna karar vermek kolay değildi. Müttefiklere ihtiyaçları vardı ama Lethe ya da Michelle Alameddine onlarla ilgilenmiyordu ve Turner’ın yardımını için yalvarıyormuş gibi hissetmekten de nefret ediyordu.

Ve Peabody, Darlington’ın varlığını çok yakın hissettiği bir başka yerdi – gerçek Darlington’ın, Lethe ya da Yale’a olduğu kadar New Haven’a da ait olan Darlington’ın. Alex, Peabody’ye onunla birlikte gelmişti. Burası Darlington’ı şaşırtıcı derecede sessizleştiriyordu. Alex’e mineral odasını, doldurulmuş dodo kuşunu, III. Hiram Bingham’ın şu an Il Bastone’nin cephaneliğinde gizlenen büyük altın krozeyi bulduğu Machu Picchu “keşif” gezisinde çekilen fotoğraflarını ve gönderdiği mektupları göstermişti.

“Burası benim saklanma yerimdi,” demişti *Sürüngeçler Çağı* duvar resminin önünden geçerlerken, “evde işler kötüye gittiğinde.”

Alex o zamanlar bir malikânede büyümenin ne kadar kötü olabileceğini düşünmüştü. Ama Darlington'ın büyükbabasının zihnine girdikten, onun karanlıkta kaybolmuş küçük bir çocukkenki anılarını gördükten sonra o çocuğun neden buraya; bu insanlarla ve gürültüyle dolu, her zaman okunacak ya da bakılacak bir şeylerin olduğu ve kimsenin sırt çantalı, buradan gitmek istemeyen çalışkan bir çocuğa ikinci kez dönüp bakmayacağı bu yere geldiğini anlıyordu.

Bodrum katı karanlık ve sıcak, tıkırdayan ve fokurdayan tesisatlarla doluydu; sergilenen eşyaların yaklaşan tadilata hazırlık olarak paketlenip kaldırıldığı sessiz üst katlardan çok daha gürültülüydü. El fenerlerinin ışığı çıplak borularda ve garip iskele parçalarına çarpık bir şekilde yaslanıp tavana kadar yığılmış kutularda gezindi.

Sonunda Dawes onları tuhaf, küf kokulu bir odaya götürdü.

Dawes el fenerini bulanık sıvılarla dolu kavanozların bulunduğu raflarda gezdirirken, "Bunlar ne?" dedi Alex. "Gölet suyu, yüzlerce kavanoz, Connecticut'ın her yerinden, hepsi de farklı yıllardan."

"Bunun tam olarak amacı nedir?" diye sordu Turner.

"Sanırım, şey... 1876'da bir göletin suyunda ne olduğunu bilmek istiyorsanız burası tam aradığınız yer. Bodrumlar bunun gibi şeylerle dolu."

Dawes plana baktı ve sonra odanın sol tarafındaki bir rafa yürüdü. Aşağıdan yukarı doğru sıraları saydı, sonra tozlu kavanozların kendilerini saydı, ardından aralarına uzandı ve arkalarını karıştırdı.

Turner, "Bunlardan içmemi söyleyecekseniz ben gidiyorum," diye homurdandı.

Gürültülü bir *çlink* sesi oldu, raf öne doğru savruldu ve orada, kirli kavanoz sıralarının arkasında, içinde devasa bir masa dışında hiçbir şey olmayan geniş bir oda belirdi. Masanın üstünde bir sürü bez örtülüydü.

"İşe yaradı," dedi Dawes kendinden memnun bir şaşkınlıkla.

Duvardaki bir düğmeye bastı fakat hiçbir şey olmadı. “Buraya bir süredir kimsenin indiğini sanmıyorum.”

“Buranın var olduğunu nereden biliyordun?” dedi Turner.

“Cephanelik arşivinin bakımından ben sorumluyum.”

“Ve Peabody’nin bodrumundaki bir oda, Lethe cephaneliğinin parçası?”

Dawes, “Tam olarak değil,” dedi, Alex gölgelerin içinde bile onun rahatsız olduğunu görebiliyordu. “Kimse bunu sahiplenmek istemiyor. Hangi cemiyetin yaptığından ya da tamamen dışarıklı birinin işi olup olmadığından bile emini değiliz. Kitapta sadece ne zaman buraya geldiğine ve... işlevine dair bir kayıt var.”

Alex içine bir ürperti yerleştiğini hissetti. Az sonra ne görecekti? Korkunç bir şey olma ihtimaline karşı zihnini Grileri aramaya gönderdi ve Dawes bezlerden birini kavrarken kendini hazırladı. Dawes bezi sertçe çekerek havaya bir toz bulutu saçtı.

“Bir model mi?” Turner’ın sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

New Haven’ın modeli. Alex muhafaza çizgileriyle ayrılan parkın şeklini ve üç güzel kiliseyi hemen tanıdı. Gerisi daha az aşındı. Bazı binaları ve sokakların genel planını çıkarabiliyordu ama çok şey eksikti.

Alex kaldırıma kazınan sokak isimlerinden birinin, *Şapel*’in üstünde parmağını gezdirdi ve “Taştan yapılmış,” dedi.

“Ametist,” dedi Dawes, ama masa Alex’in gözüne mordan çok beyaz görünüyordu.

“Olamaz,” dedi Turner. “Bu çok büyük bir parça, üstünde ne bir çizgi ne bir çatlak var. Bana bunun yekpare taştan oyulduğunu mu söylüyorsun?” Dawes başını salladı ve Turner’ın kaşları daha da çatıldı. “Bu mümkün değil. Biri bu büyüklükte bir ametist parçası buldu diyelim, sonra onu madenden çıkardı, sonra da bir şekilde oymayı başardı. Bu şey bir tondan ağır olmalı. Buraya nasıl indirmişler?”

“Bilmiyorum,” dedi Dawes. “Burada oyulmuş ve bina onun et-

rafında yükselmiş olabilir. İnsan eliyle mi oyuldu onu bile bilmiyorum. Gerçekten... hiç doğal bir yanı yok." Çantasından bir şişe çıkardı ve onu camsil şişesine benzeyen bir şeyin içine boşalttı. "Ben büyülü sözleri okuyacağım. Siz sadece tekrar etseniz de olur."

"Ne olacak?" diye sordu Alex.

"Sadece modeli aktive edecek."

"Tamam," dedi Turner.

Dawes büyüyü yazdığı defteri çıkardı ve Latince'den okumaya başladı. Alex tek kelimesini bile anlamıyordu.

"Evigilato Urbs, aperito scelestos."

Dawes tekrar etmelerini işaret etti ve Turner'la Alex de ellerinden geleni yaptılar.

"Crimen proquirito parricidii."

Yine onu taklit etmeye çalıştılar.

Dawes sprey şişesini aldı ve modelin üstüne bolca sıktı.

Alex ve Turner bir adım geri çekildiler. Alex burnuyla ağzını kapatma isteğine zor direniyordu. Sprey hafifçe gül kokuyordu ve Alex, Kitap ve Yılan'daki cesetlerin korunması hakkında yüksek rahip söylediklerini hatırladı. Bu harita da öyle bir şey miydi? Hayata döndürülmesi gereken bir ceset gibi?

Sprey bulutu, modelin üstüne inince masa hareketlendi. Işıklar yanıp söniyordu; minyatür bir ametist araba, değerli taştan oyulma atların çektiği caddelerde hızla ilerledi. Minik taş ağaçların arasından bir esinti geçti ve taşta kırmızı lekeler belirmeye başladı, sanki taşın içinden kan sızıyordu.

"İşte," dedi Dawes ve rahatlayarak nefesini bıraktı. "Bu, cinayet işleyen herkesin yerini ortaya çıkaracak."

Turner'ın kaşları hayretle çatıldı. "Bana istediğin şey tam olarak neyse yerini gösteren büyülü bir harita bulduğunu mu söylüyorsun?"

"Şey, hayır, büyü ihtiyaçlarımıza göre uyarlanmış."

"Dondurmalı sufle aratabilir miyim peki? Ya da özel üretim bira seven ve Patriots'ı tutan kadınları?"

Dawes gergince güldü. "Hayır, belli bir suç olması gerekiyor. Ama her suçluyu göstermiyor, sadece belli bir yasayı çiğneyen insanları buluyor."

"Vay canına," dedi Alex, "keşke New Haven polisini bunu bilseydi. Ah, öğrendi zaten."

Turner, "Cinayet şüphelimi bu şekilde bulabilir miyim?" diye sordu.

"Herhalde?" diye cevap verdi Dawes. "Ama konum gösteriyor, isim değil."

"Konum," diye tekrarladı Turner, yine kaşlarını çatarak. "İsim değil. Bu şey ne zaman yapıldı?"

"Kesin bir tarih yok..."

"Kabaca." Sesi sertti.

Dawes çenesini eşofmanının içine soktu. "Bin sekiz yüz elliler."

"Bunun ne olduğunu biliyorum," dedi Turner. "Bu iğrenç şeyin aslında ne halt ettiğini biliyorum!"

Dawes yüzünü buruşturdu ve Alex, Turner'ın burada olmasının onu neden bu kadar endişelendirdiğini anladı.

"Bu şey suçluları bulmak için yapılmadı," dedi Turner. "Kaçak köleleri bulmak için yapıldı."

"Katilleri bulmanın bir yolu olmalıydı," dedi Dawes. "Aklıma başka--"

"Bunun ne kadar rezalet olduğunun farkında mısınız?" Turner parmağıyla New Haven Parkı'ndaki büyük binayı işaret etti. "Burası eskiden Trowbridge'in olduğu yer. Yeraltı Demiryolu'nun duraklarından biriydi. İnsanlar burada güvende olduklarını düşünürlerdi. Burada güvende olmalıydı ama cemiyet pisliklerinden biri büyüyle..." Kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu. "Büyü *bunun* için, değil mi? Yaptığı şey bu. Gücü olan insanları destekliyor, her şeyi olan insanların biraz daha fazlasını elde etmesini sağlıyor?"

Alex ve Dawes bodrumun sessizliğinde öylece durdular.

Söylenecek bir şey yoktu. Alex büyüünün neler yapabileceğini defalarca görmüştü. Blake Keely’de, Dekan Sandow’da, Marguerite Belbalm’da görmüştü. Bir yanı hâlâ bundan heyecan duysa da büyü, diğer türden güçlerden farklı değildi. Il Baastone’nin mutfağında Darlington’a bağırdığı günü anımsadı. “Neredeydiniz?” diye sormuştu. “Neredeydiniz?” O kurtarılmaya muhtaç bir çocukken Lethe ve tüm gizemleri neredeydi? Darlington o gece onu dinlemişti. İtiraz etmemişti. Onun bir şeyleri kırmak istediğini biliyordu ve buna izin vermişti.

“Gidebiliriz,” dedi Alex. “Bu şeyi parçalayıp yerle bir edebiliriz.” Önerebileceği tek şey buydu.

“Bu iğrenç şey kaç kez kullanıldı?” diye sordu Turner.

“Emin değilim,” dedi Dawes. “İçki yasağı sırasında kaçakçıları ve satış yerlerini bulmak için kullanıldığını biliyorum; bir de FBI, Kara Panter davaları sırasında kullanmaya çalışmış olabilir.”

Turner başını iki yana salladı. “Bitir şunu,” dedi dişlerinin arasından. “Bu odada gereğinden bir dakika daha fazla kalmak istemiyorum.”

Tereddütle başlarını eğip fener ışıklarını haritanın soluk mor yüzeyine geri çevirdiler.

Peabody’nin bir köşesinde kanla sulanmış, kırmızı lekelerden oluşan bir yığın vardı: Çiçek açmış bir gelincik. Alex, Turner, Dawes. Bir şiddet buketi.

Hill’in yakınında birkaç leke ve hatta yurtların olduğu yerde de iki nokta vardı, yani Alex’in yurtlar olduğunu düşündüğü yerde. Yönünü tam olarak saptayamıyordu. Harita 1800’lerin sonundan beri güncellenmemişe benziyordu ve iyi bildiği yapıların çoğu henüz inşa edilmemişti.

Ama High Caddesi’nin adı değişmemişti ve Alex’in tanımlamakta zorlanmadığı bir yer vardı. Gladys adında genç bir hizmetçinin kaçtığı, hayatının çalındığı ve ruhunun Daisy Whitlock tarafından tüketildiği yer. Bu eylem bir güç noktası oluşturmuş ve yıllar sonra ilk gizli cemiyetin ilk mozolesi bu noktanın üzerine inşa edilmişti.

“Kurukafa ve Kemikler’de biri var,” dedi. Haritadaki bina küçüktü, mozolenin genişletilmeden önceki ilk hâliydi.

Birlikte durup o kırmızı lekeye baktılar.

“Bugün pazartesi,” dedi Dawes. “Ritüel yok.”

Bu iyi bir şeydi. Oraya zamanında varabilirlerse elenmesi gereken çok fazla olası şüpheli olmayacaktı, sadece ders çalışan ya da mozolede takılan birkaç kişi.

“Gidelim,” dedi Turner, sesi hâlâ öfkeliydi.

Kanlı masayı arkalarında bırakıp gizli geçide dönerlerken Alex, “Bunu böyle mi bırakacağız?” diye sordu.

“Merak etme,” dedi Turner. “Balyozla geri döneceğim.”

Alex, Dawes’un nefesini içine çekip tuttuğunu duydu; ne kadar iğrenç olursa olsun herhangi bir eserin yok edileceği düşüncesi onu rahatsız etmişti. Ama tek kelime etmedi.

Sessiz hareket etmeye çalışarak kavanozlarla dolu odaya geri döndüler ve yan kapıdan çıktılar. Turner onları sokağa çıkarmak için şeridi iter itmez alarm çalmaya başladı.

“Kahretsin.” Turner başını eğerken Alex kapüşonunu başına çekiyordu.

Kapıdan fırlayıp arabaya koştular. Çay soğuyunca fırtınanın gücü azalmıştı; Alex müzenin güvenlik kameralarının yüzlerinin net bir görüntüsünü yakalamadığını umdu.

Arabaya bindiler ve Turner motoru çalıştırıp boş sokağa doğru gaza bastı.

Turner, Dodge’u High Caddesi’ne sürerken Alex, “Daha hızlı,” diye bastırdı. Katil gitmeden Kurukafa ve Kemikler’e ulaşmaları gerekiyordu, yoksa tüm bu sürece baştan başlamak zorunda kalacaklardı.

“Dikkat çekmek istemiyorum,” diye hırladı Turner. “Sen katilin kim olduğunu nasıl bulacağını ve küçük cehennem ekibinize nasıl katacağını düşündün mü?”

Düşünmemişti. Gülle kendi hızını bulurdu.

Turner, Dodge’u kırmızı mozolenin önündeki kaldırıma savurdu.

Alex bu mozoleyi hiç sevememişti. Diğerleri neredeyse ap-

talca görünürdü, belli bir tarzın Disneyland versiyonu gibi - Yunan, Mağribi, Tudor, ortaçağ. Ama burası ona fazla gerçek gelmişti, karanlık ve yanlış bir şeyin tapınağıymış ve o kırmızı taşları dikenler kimsenin onlara dokunamayacağını bildikleri için burayı uluorta inşa etmekte sakınca görmemişler gibi. Kemikdaşların insanları biçip içlerini deşerek geleceğe bakmaya çalışmaları da yardımcı olmamıştı.

“Ee,” dedi Turner, arabadan indiklerinde, “planın var mı, Stern?”

“Çok dikkatli davranmalıyız,” dedi Dawes panik içinde, hâlâ not defterini kucağında tutarak arkalarından geliyordu. “Kuru-kafa ve Kemikler çok güçlüdür ve eğer haberleri olursa-”

Alex ağır, siyah kapıya vurdu. Mozole hakkında asıl mimarının kim olduğunun tartışmalı olduğu ve sözde afyon parasıyla inşa edildiği dışında pek bir şey bilmiyordu.

Kimse kapıyı açmadı. Turner geri çekilip kollarını kavuşturdu.

“Kaçırdık mı?” diye sordu Dawes, neredeyse hevesli bir sesle.

Alex yumruğunu tekrar kapıya vurup bağırdı. “İçeride olduğunu biliyorum. Taşak geçmeyi kes.”

“Alex!” diye feryat etti Dawes.

“Burada değillerse kimin umurunda olacak?”

“Ya buradalarsa?”

Alex emin değildi. Tekrar vurmak için elini havaya kaldırmıştı ki kapı açıldı.

“Alex?” Ses yumuşak ve gergindi.

Alex karanlığın içine baktı. “Tripp? Tanrım, dondurma mı o?”

New England’ın en zengin ailelerinden birinin oğlu ve üçüncü kuşak mirasçısı olan Tripp Helmuth, eliyle ağzını sildi ve saf saf onlara baktı. Uzun, kolları yırtık bir yelek ve kirli bir tişört giymişti, sarı saçları Yale beyzbol şapkasının altına tıklılmıştı. O da Kemikler’in bir üyesiydi - yani eskiden öyleydi. Bir önceki yıl mezun olmuştu.

“Yalnız mısın?” diye sordu Alex.

Tripp onaylarcasına başını salladı ve Alex onun yüzündeki ifadeyi hemen tanıdı.

Suçluluk duygusu. Burada olmaması gerekiyordu.

“Ben...” Duraksadı. Onları içeri davet edemeyeceğini biliyordu ama orada duramayacaklarını da biliyordu.

Alex toplayabildiği tüm yorgun otoritesiyle, “Bizimle gelmen gerek,” dedi. Şimdiye kadar hayal kırıklığına uğrattığı tüm öğretmenlerin, müdürlerin ve sosyal hizmet görevlilerinin sesi bu.

“Hasiktir,” dedi Tripp. “Hasiktir.” Ağlayacakmış gibi görünüyordu. Aradıkları katil *bu* muydu? “Üstümü başımı temizleyeyim.”

Alex de onunla gitti. Tripp’in kaçacak cesareti olduğunu sanmıyordu ama işini şansa bırakmayacaktı. Mozole tüm cemiyet binaları gibiydi, ritüeller için kullanılan Roma tipi tapınak odası dışında oldukça sıradan. Geri kalanı Yale’daki daha güzel yerlere benziyordu: koyu renk ahşaplar, birkaç süslü fresk, daha iyi günler görmüş kırmızı kadife bir oda ve bazıları ünlü, bazıları daha az ünlü olan çok sayıda iskelet. Önemli karaciğerler, dalaklar, kalpler ve akciğerlerle dolu kanopik kavanozların hepsi tapınak odasının duvarlarının arkasında saklanıyordu.

Mozole, Tripp’in gece öğünü yediği mutfak dışında karanlıktı. Masanın üstünde soğuk mezeler ve yarısı yenmiş bir dondurmali sandviç vardı. İki ocağı ve devasa bir içine girilebilir dondurucusu olan ferah bir odaydı ve her şey bir düzine üniversite öğrencisine hizmet etmekten ziyade ziyafet hazırlamaya uygundu. Mezunlar şehre geldiğinde Kemikdaşların uygun bir şölen hazırlayabilmesi gerekiyordu.

Tripp her şeyi aceleyle buzdolabına koyarken, “Burada olduğumu nereden bildin?” diye sordu.

“Acele et.”

“Tamam, tamam.” Alex onun hayli dolu görünen sırt çantasını fark etti ve içine daha fazla yiyecek saklayıp saklamadığını merak etti. Tripp Helmuth için zor zamanlardı.

“İçeri nasıl girdin?” dedi Alex kapıları kilitleyip Turner’ın Dodge’una doğru ilerlerken.

“Anahtarımı vermemiştim.”

“Sormadılar mı?”

“Kaybettim dedim.”

Bu kadarı yeterliydi. Tripp’in aklı o kadar havadaydı ki cebine zımbalanmamış herhangi bir şeyi kaybettiğine inanmak gayet kolaydı.

Alex arabanın arka koltuğunda ona katılınca Tripp, “Aman Tanrım,” dedi. “Polis misin?”

Turner aynadan ona baktı ve sertçe, “Dedektif,” dedi.

“Tamam, peki, affedersiniz. Ben–”

“Konuşmayı bırakıp bu zamanı düşünmek için kullansan iyi olur.” Tripp başını öne eğdi.

Alex aynada Turner’la göz göze gelince küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. Eğer Tripp’i bu işe bulaştıracaklarsa korkmasına ihtiyaçları vardı ve Turner korkutucu olmakta oldukça iyiydi.

“Nereye gidiyoruz?” dedi Tripp, Şapel Sokağı’na doğru giderlerken.

Alex, “Lethe Evi’ne,” diye cevap verdi.

Cemiyet üyelerinin çoğu Lethe’yi yorucu bir gereklilik, Yale yönetiminin bir yatıştırıcısı olarak görüyordu ve çoğu Il Bastone’ye adım atma zahmetine bile girmemişti.

“Kampüste ne yapıyorsun?” dedi Alex.

Tripp tereddüt edince Turner, “Maval okumaya kalkma,” diye tersledi.

Şükürler olsun ki Turner ona ayak uyduruyordu.

Tripp şapkasını çıkarıp elini yağlı saçlarında gezdirdi. “Ben... sınıfımla mezuniyete katılmama izin verildi ama mezun olamadım. Yeterli kredim yoktu. Babam bir dönem daha para vermediğini söyledi, ben de... Markham emlakçıları için pazarlama işleri yapıyorum. Aslına bakarsan fotoşopta bayağı ilerledim. Okulu bitirip diplomamı alabilmek için para biriktirmeye çalışıyorum.”

Bu, sırt çantasının neden yiyeceklerle dolu olduğunu açıklıyordu; ama Alex, Tripp’in Manhattandaki çalışmak istediği o yatı-

rım bankası ya da ticaret şirketine neden yalan söylemediğini anlamadı. Helmuth ismi her kapıyı açardı ve üçüncü kuşak bir mirasçının özgeçmişinde *Yale Üniversitesi Ekonomi Bölümü Mezunu* yazdığında kimse soru sormazdı. Ama bunu ona söylemeyecekti. Tripp aptaldı ve açık açık yalan söylemeyi düşünemeyecek kadar samimiydi. Fena biri değildi. Alex onun hayatının hep böyle geçeceğini düşünüyordu: Fena biri değil. Ne çok zeki, ne çok yakışıklı, ne de çok herhangi bir şey. Güzel tatillere çıkıyor, ikinci şanslarını harcıyordu. Kafa çekmeyi ve Red Hot Chili Peppers dinlemeyi seviyordu ve insanlar ondan hoşlanmasa bile ona memnuniyetle tahammül ediyorlardı. “Takma kafana” lafının yaşayan, vücut bulmuş hâliydi, ama anlaşılan babası “takma kafana”lardan bıkmıştı.

“Bana ne olacak?” diye sordu.

Alex yavaşça, “Şey,” dedi. “Kemikdaşlara ve yönetim kurulu-na izinsiz girdiğini bildirebiliriz.”

“Ve hırsızlık yaptığını,” diye ekledi Turner.

“Hiçbir şey çalmadım ben!”

“O yemeğin parasını ödedin mi?”

“Yok... pek sayılmaz.”

“Ya da,” dedi Alex, “bundan kimsenin haberi olmaz ve sen de bizim için bir iş yaparsın.”

“Ne tür bir iş?”

Ölümle ya da parçalara ayrılmakla sonuçlanabilecek bir şey.

“Kolay olmayacak,” dedi Alex. “Ama bunu yapabileceğini biliyorum. İşin içinde biraz para bile olabilir.”

“Gerçekten mi?” Tripp’in bütün tavrı değişmişti. İçinde ne güvensizlik ne de ihtiyat vardı. Hayatı boyunca fırsatlar kucağına o kadar kolay düşmüştü ki bu seferkini sorgulamamıştı bile. “Dostum, Stern. Senin iyi biri olduğunu biliyordum.”

“Ben de senin, kanka.”

Alex yumruk tokuşturmak için parmak eklemlerini uzattı ve Tripp’in yüzü aydınlandı.

Alex ertesi gün Mercy ile Modern Şairler'e girdi ve "Bayan Marianne Moore'a Davet" in sözlerinin üstünden akıp geçmesine izin verdi. *Şapkanızın siyah kenarlığına binmiş kimbilir kaç melekke, uçarak gelin ne olur.* Böyle şeyler okuduğunda, kafasının içinde bunları duyduğunda başka bir hayatın onu çektiğini hissediyordu; bir Gri'nin anılarını özömsüyormuşçasına "The Sheep Child" in korkunç-güzel satırlarını dinleyişini, Peloponez Savaşı'nı anlatan tarih hocasının Dimosthenis ile Churchill'i karşılaştırırken kalemi bırakışını net bir şekilde görebiliyordu. *Galippler, tiranlara karşı kimin siper olarak alkışlanacağına ve de kaçınılmaz değişimin düşmanı olarak kimin aşağılanacağına karar verirler.* O anlarda sadece hayatta kalma ihtiyacından çok daha derin bir şey hissediyordu – basitçe öğrenebilmenin ve her zaman bu kadar çok çabalamak zorunda kalmamanın nasıl olabileceğine dair bir bakış.

Sadece korkudan değil, aynı zamanda hırstan da yoksun bir hayatın hayalini kurarken buldu kendini. Okur, derslere girer ve iyi ışık alan bir evde yaşardı. İnsanlar bilmediği sanatçılardan ya da hiç okumadığı yazarlardan bahsettiğinde paniğe kapılmaz, sadece merak duyardı. Yatağının başucunda bir yığın kitap olurdu. Morning Becomes Eclectic dinlerdi. Esprileri anlardı, aynı dili konuşurdu, hobileri olurdu.

Ama bu hayallere dalamazdı; cemiyetlerle bağlantılı olabilecek iki öğretim üyesi cinayeti varken, Darlington her an bozula-

bilecek bir koruma çemberine hapsolmuşken olmazdı. Cadılar Bayramı'na iki haftadan az bir süre kalmışken, gerçekleştirmeleri gereken bir ritüel varken ve başarısız olurlarsa ölebilecekken ama başarılı olurlarsa her şeylerini kaybedebilecekken olmazdı. Dehşet duygusu hızla geri geldi, o iç kemiren başarısızlık duygusu. Şiirin güzelliği ve tarihin örüntüsü solup gitti, ta ki geriye sadece donuk ve endişe verici *şimdi* kalana kadar.

Dawes dersin ortasında çağrı atmıştı. Alex bir sonraki derse giderken onu aradı.

"Ne oldu?" dedi Dawes, açar açmaz.

"Hiç. Yani hiç değil tabii. Yeni Praetor seni çağırıyor."

"Şimdi mi?"

"Onu oyalamaya devam edemezsin. Anselm, Parşömen ve Anahtar'da olanlardan sonra çay saati ayarlama zahmetine girmedi ve Praetor da sabırsızlanmaya başladı. Öğleden sonra saat ikiden dörde kadar LC'de olacak."

Neredeyse yatakhanesinin bitişiğindeydi. Alex bu düşünceyi pek rahatlatıcı bulmadı.

"Onunla konuştun mu?" diye sordu. "Sesi neye benziyordu?"

"Bilmiyorum. Profesöre benziyor işte."

"Kızgın mı? Mutlu mu? Yardımcı ol, Dawes."

"Pek bir şeye benzemiyordu." Dawes'un sesi soğuktu ve Alex nedenini merak etti.

"Ne zaman gidelim?"

"Seninle tanışmak istiyor, benimle değil."

Sorun bu muydu? Praetor'un Dawes'u dahil etmek istemeyişi? "Dur biraz, profesör mü dedin? Ne zamandır buradaymış?"

"Yirmi yıldır Yale'da ders veriyor."

Alex kahkahasına engel olamadı.

"Ne?" dedi Dawes.

"O kadar uzun süredir buradaysa ve biz adını şimdi duyuyorsak Lethe'nin son tercihi olmalı."

"İlla öyle—"

"İnsanların bu iş için sıraya girdiğini mi sanıyorsun? Yerine geldiği son adam öldü, Dawes."

“Kalp krizinden.”

“Gizemli koşullar altında. Kimse işi istemedi ve bu yüzden bu adama teklif etmek zorunda kaldılar.”

“Profesör Raymond Walsh-Whiteley.”

“Seni tanımasam dalga geçtiğini düşünürdüm.”

“Zamanında harika çocuk gibi bir şeymiş. On altı yaşında Yale’den mezun olmuş, Oxford’da yüksek lisans yapmış. Kadrolu İngiliz edebiyatı profesörü ve *The Federalist* için yazdığı fikir yazılarına bakılırsa oldukça eski kafalı.”

Alex bir bahane bulup bir süreliğine daha görüşmeyi ertelemeyi düşündü, ama ne yararı olacaktı ki? Ve Anselm’in akşam yemeği ayarlamasını beklemektense Praetor’la şimdi, birebir görüşmek daha iyiydi; böylece bir de Lethe yönetim kurulundan birinin gelip onu incelemesi konusunda endişelenmek zorunda kalmazdı.

“Tamam,” dedi. “Dersten sonra giderim.”

“İşin bittiğinde JE’de buluşuruz. Eldiven mevzusunun kalanını halletmeye çalışırız.”

“Tamam.”

“Kibar ol,” diye belirtti Dawes ısrarla. “Ve güzel giyin.”

Bunu Dawes’tan duymak tuhaftı ama Alex rol yapmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Elektrik Mühendisliği 101 dersine odaklanmaya çalıştı ama bu, en iyi günlerinde bile zor bir şeydi. Ders büyük bir amfide verilirdi ve muhtemelen Yale’daki en demokratik dersti çünkü Alex, Mercy ve Lauren da dahil olmak üzere herkes sadece bir zorunluluğu yerine getirmek amacıyla orada toplanıyordu. Bir saatin çoğunu sessizce Alkol İkramlığı olarak hangi içkiyi servis edeceklerini tartışarak geçirdiler ve sonunda tekila shot’la jelibon solucanlarda karar kıldılar.

Alex cinayetlerin ardından partilerin, derslerin ve ev ödevlerinin devam etmesine pek şaşırılmamıştı. Şu an tüm kampüs bir kişinin korkunç bir şekilde öldüğüne inanıyordu. Marjorie Stephen’in da öldürülmüş olabileceğini kimse bilmiyordu. Onun adına herhangi bir anma töreni ya da toplanma düzen-

lenmemiştir. Beekman'ın ölümü şok ediciydi, korkunçtu, akşam yemeğinde konuşulacak ve hava karardıktan sonra eve yürürken endişelenilecek bir şeydi. Ama Alex'in etrafındaki sıralarda uyuklayan öğrencilerin hiçbirisi olay yerinde bulunmamış; o yaşlı, ürkmüş yüze bakmamıştı. Ölümle birlikte gelen ani kopuşu hissetmemişlerdi, bu yüzden öylece yaşamaya devam ediyorlardı. Başka ne yapacaklardı ki? Hayaletler, hortlaklar ve ölmüş ünlüler gibi giyinip kendi ölümlülüklerinin dehşetini alkol ve Havaii kokteyliyle boğmaktan başka ne yapabilirlerdi?

Alkol İkramlığı, insanların gerçek partilere gitmeden önce yaptıkları ön tadım olarak kabul ediliyordu ve Alex, Sterling'deki ritüele hazırlanmak için erkenden sıvışabilirdi. Bu yıl Elyazması'nın Cadılar Bayramı partisinde kaygılanması gereken tekinsizlik faaliyetleri olmayacaktı. Geçen sene kontrol altında tutamadıkları iksirler ve bunların yolları Blake Keely'yle kesişme talihsizliğini yaşayan Mercy ile diğer kızlar üzerinde kullanılması yüzünden ceza almışlardı. Ama yine de perşembe günü onlar için şakıyan bülbül ritüeli denen şeyi denetlemesi gerekecekti.

Alex, Mercy ve Lauren ile birlikte JE'ye doğru yürüdü. Yeni Preaton'ın çalışma saatlerine yetişmek istiyorsa öğle yemeğini atlaması gerekecekti. Odasına girip en saygın kıyafetini giydi: siyah kot pantolon, siyah kazak ve Lauren'dan ödünç aldığı beyaz yakalı gömlek.

"Kuveykır tarikatındanmışsın gibi görünüyorsun," dedi Mercy, onaylamayan bir yüzle.

"Sorumluluk sahibi gibi görünüyorum."

"Ne lazım biliyor musun?" dedi Lauren. Odasına gitti ve koyu kırmızı, kadife bir saç bandıyla geri döndü.

"Daha iyi," dedi Mercy.

Alex aynada resmi, neşeden yoksun yüzünü inceledi. "Mükemmel."

Profesör Raymond Walsh-Whiteley'nin ofisi Linsley-Chittenden Salonu'nun üçüncü katındaydı ve ağır, ahşap kapıya çalışma

saatlerini gösteren bir kâğıt bantlanmıştı. Alex duraksadı. Tam olarak neden gelmişti? Söylev dinlemek için? Uyarı için? Parşömen ve Anahtar'daki ritüel hakkında sorgulanmak için?

Hafifçe kapıyı vurdu ve ilgisiz bir "Gel," sesi duydu.

Oda küçüktü, duvarlar yerden tavana kadar tıks tıks dolu kitap raflarla kaplıydı. Walsh-Whiteley çitalı bir cam pencerenin önünde oturuyordu. Camlar kalın ve pusluydu; ısıtılmış şekerden yapılmış gibilerdi ve gri ekim ışığı içeri girebilmek için mücadele etmek zorunda kalıyordu. Yeşil gölgelikli pirinç bir lamba, dağınık masanın üstüne boynunu uzatmıştı.

Profesör dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı ve gözlüklerinin üstünden ona baktı. Uzun, melankolik bir yüzü vardı ve gür beyaz saçları neredeyse yapıştırılmış gibi görünecek şekilde alnından geriye doğru taranmıştı.

"Otur." Karşısındaki tek sandalyeye işaret etti.

Eski bir Lethe görevlisinin geçen yıllar boyunca kampüste yaşadığını, bu izbe yerde gizlendiğini bilmek tuhaftı. Neden kimse ondan bahsetmemişti? Başkaları da var mıydı?

"Galaxy Stern," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Alex denmesini tercih ederim efendim."

"Küçük iyilikler. Birine Galaxy derken kendimi aptal gibi hissederdim zaten. Oldukça tuhaf bir isim." *Tuhaf* kelimesini söylerken yüzünde insanların *faşist* derken takındıkları o aynı tiksinti dolu ifade vardı. "Annen havai olma eğiliminde midir?"

Biraz gerçeğin zararı olmazdı.

"Evet," dedi Alex. "Kaliforniya." Omuz silkti.

"Hımm," dedi adam başını onaylarcasına sallayarak. Alex onun uzun zaman önce Kaliforniya'yı, hatta muhtemelen tüm Batı Yakası'nı sildiğinden şüpheleniyordu. "Sanatçı mısın?"

"Ressam." Gerçi geçen dönemden beri eline fırça ya da kara-kalem almamıştı.

"Bu okul yılı başlangıcını nasıl buldun?"

Yorucu? Dehşete düşürücü? Fazlasıyla ceset dolu? Ama kampüste insanlar tek bir konuyu konuşuyordu.

"Dekan Beekman olayı oldukça korkunç," dedi.

“Muazzam bir kayıp.”

“Onu tanır mıydınız?”

“Tanınmamaya dayanabilecek bir adam değildi. Ama ailesi için derin bir üzüntü duydum.” Parmaklarını birleştirdi. “Açık konuşacağım, Bayan Stern. Ben seven kesimlerce dinazor olarak, daha az seven kesimlerce gerici olarak anılan biriyim. Yale bir zamanlar fikrin yaşamına adanmıştı ve dikkat dağıtıcı ya da oyalayıcı şeyler olabilse de hiçbir şey cinsilatifin varlığı kadar dikkat dağıtıcı ya da oyalayıcı olmazdı.”

Alex’in söylenenleri anlaması uzun bir an sürdü. “Kadınların Yale’a kabul edilmemesi gerektiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Evet, öyle düşünüyorum. Elbette kadınlar için yüksek eğitim olsun, lakin cinsiyetleri aynı yerde bulundurmanın hiçbir yararı yok. Benzer şekilde, Lethe de kadınlar için uygun bir yer değil; en azından Vergilius ya da Dante rolünde.”

“Ya Oculus?”

“Yine aynı şekilde, ayartıcı bir atmosfer yaratmamak en iyisi ama bu görev yalnızca araştırma ve bakıma adanmış olduğu için bir istisna yapabilirim.”

“Bir tür yüce dadı gibi yani.”

“Kesinlikle.”

Alex, Dawes’un sesinin neden bu kadar huysuz çıktığını şimdi anlıyordu.

Walsh-Whiteley kolundaki bir tüy topağını yoldu. “Karşı kültürün sözde zararsız zırvalarının kültür hâline geldiğini, saygıdeğer akademik bölümlerin küçük beyinlerini yatıştırmak için yüzlerce yıllık edebiyat ve sanatı kökünden söküp atan patavatsız aptallar tarafından ele geçirildiğini görecektir kadar uzun yaşadım.”

Alex seçeneklerini değerlendirdi. “Kesinlikle aynı fikirdeyim.”

Walsh-Whiteley gözlerini kırptırdı. “Pardon?”

“Batı nizamının ölümünü izliyoruz,” dedi uygun miktarda rahatsız görüldüğünü umduğu bir ifadeyle. “Keats, Trollope, Shakespeare, Yeats. Popüler şarkıların sözlerine odaklanan bir

dersimiz olduğunu biliyor muydunuz?” Shakespeare ve Yeats’i sevmeye başlamıştı. Keats onu sıkıyordu. Trollope onu neşelendiriyordu, görünüşe göre posta kutusunu da o icat etmişti. Ama Profesör Walsh-Whiteley’nin neşeyi pek umursadığını sanmıyordu. Ayrıca Velvet Underground ve Tupac üzerine çalıştığı sömestrde de çok eğlenmişti.

Adam onu tarttı. “Elliot Sandow ukalanın biriydi. Kibir ve omurgasızlığın iğrenç bir bileşimi. Lethe çatısı altında hiçbir sorun yaşanmayacağını anlaşılmamasını istiyorum, Bayan Stern. Ne aşna fişne, ne de başka tür bir saçmalık olacak.”

Yetişkin bir adamın *aşna fişne* lafını ironi olmaksızın kullanmasına takılmamak zordu ama Alex sadece, “Evet efendim,” dedi.

“Çok uzun zamandır bir Vergilius’tan ya da gerçek bir liderlikten yoksunsun. Bu süreç içinde ne gibi kötü alışkanlıklar edindin bilmiyorum, ama benim gözetimim altında bunlara yer olmayacak.”

“Anlıyorum.”

Öne doğru eğildi. “Anlıyor musun gerçekten? Dekan Sandow’un rezil görev süresi boyunca bir öğrenci kayboldu ve büyük olasılıkla öldü. Cemiyetlerin bu yoksunluktan faydalanmasına ve suç davranışları ortamına sürüklenmesine izin verildi. Yönetim kuruluna sayısız şikâyetle bulundum ve bunların kulak arkası edilmemesi beni memnun etti.”

Alex ellerini kucagında kavuşturarak küçük ve savunmasız görünmeye çalıştı. “Tek söyleyebileceğim, dümende ehil bir elimiz olacağı için minnettar olduğum.” O da ne demekse artık. “Vergilius’umu kaybetmek çok korkutucuydu. Sarsıcıydı.”

Walsh-Whiteley alçak sesle kıkırdadı. “Sizin geçmişinize sahip bir kadının kendini burada ne kadar yabancı hissedeceğini tahmin edebiliyorum.”

“Evet,” dedi Alex. “Zorlayıcıydı. Ama Disraeli, ‘Zorluk gibi eğitim yoktur, dememiş midir?’ Yemekhane çay poşetlerinde yazan özlü sözlerle şükürler olsun.

“Öyle mi demiş?” dedi Walsh-Whiteley ve Alex çok ileri gidip gitmediğini düşündü. “Ben aptal değilim, Bayan Stern, dilbazlı-

ğa da kanmam. Lethe’de dümencilere ya da şarlatanlara yer yok. Denetlediğiniz ritüeller için ivedi raporlar istiyorum. Ayrıca ek okuma ödevleri vereceğim...” Alex’in rahatsızlığı belli olmalıydı, adam bir elini kaldırdı. “Ayrıca sözümün kesilmesinden hiç hoşlanmam. Her daim bir Lethe görevlisi gibi davranacaksınız. En ufak bir münakaşada adınız geçerse Lethe ve Yale’dan derhal atılmanızı önereceğim. Parşömen ve Anahtar’daki utanç verici eylemlerinizi sonra Michael Anselm ve yönetim kurulunun sizin görevde kalmanıza izin vermesi benim akıl sınırlarımı aşıyor. Bay Anselm’e bunu kesin bir dille bildirdim.”

“Ve?” diye sordu Alex, öfkesi onu ele geçirmeye çalışırken.

Praetor duraksadı. “Ve ne, Bayan Stern?”

“Michael Anselm ne dedi?”

“Ben... şey, ona ulaşamadım. İkimiz de çok meşgulüz.”

Alex gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Anselm onun telefonlarına cevap vermiyordu. Ve Lethe, diğer tüm seçenekler tükenene kadar onu Praetor yapmak istememişti. Kimse yaşlı Profesör Walsh-Whiteley’i dinlemek istemiyordu. Ama belki buradan bir fırsat doğardı.

Alex onun sözlerini bitirdiğinden emin olmak için bekledi ve olası stratejileri tarttı. Walsh-Whiteley’yi müttefik yapmaya çalışmanın anlamsız olduğunu biliyordu, ama Daniel Arlington’ın –Lethe’nin tüm kriterlerine uygun bir görevlinin– geri gelmesini istemez miydi?

“Benim Vergilius’um–”

“Muazzam bir kayıp.”

Dekan Beekman’ın cinayetini tanımlamak için kullandığı sözlerin aynısı. Anlamsız. Bir el hareketiyle savuşturulacak bir şey.

Alex tekrar denedi. “Ama eğer ona ulaşmanın, onu geri getirmenin bir yolu varsa–”

Praetor’un kaşları, söylediklerine inanmadığını gösteren bir ifadeyle kalktı ve Alex yeni bir söyleve kendini hazırladı. Ama adamın sesi nazikti. “Sevgili çocuğum son, sondur. *Mors vincit omnia*.”

Ama o ölmedi. Kapkaraağaç’taki balo salonunda oturuyor. En azından bir parçası.

Alex yine Walsh-Whiteley'nin ne kadar bildiğini merak etti. "Parşömen ve Anahtar'daki-"

"Benden anlayış bekleme," dedi sertçe. "Kendi sınırlarının farkında olacaksın. Herhangi bir denetleme veya ritüel faaliyeti önce benim tarafımdan değerlendirilecek. Kurul bir nedenden ötürü var olan standartları esnetmeyi uygun gördü diye Lethe adının daha fazla aşağılandığını görmeyeceğim."

Denetleme. Alex'in Parşömen ve Anahtar'da olanlar için uydurduğu ve Anselm'le mezunların da arkasını desteklediği kılıf hikâye buydu. Anselm aklındaki şüpheleri Lethe yönetim kuruluyla paylaşır diye düşünmüştü. Ama kurul bunları Praetor'dan saklamış da olabilirdi. Havlamayı sevdiğini bildiğin bir köpeği neden kızdırasın ki? Ve eğer Praetor onun ve Dawes'un cehennem girme çabalarından habersizse endişelenilecek bir durum daha azalmış oluyordu.

Rahatladığını gizlemeye çalışarak, "Anlıyorum," dedi.

Walsh-Whiteley başını iki yana salladı. Bakışları acır gibiydi. "Bu pozisyona getirilmen senin suçun değil. Sana dayatılan şeyle başa çıkabilecek becerilere ya da geçmişe sahip değilsin. Daniel Arlington değilsin. Bırak Vergilius'u, Dante rolünü üstlenmek için bile yeterli donanıma sahip değilsin. Ama benim gözetimim ve senin de biraz tevazuunla bu işin üstesinden birlikte geleceğiz."

Alex ona kalem sapladığını hayal etti. "Teşekkürler, efendim."

Walsh-Whiteley gözlüklerini çıkardı ve masasının çekmesinden bir bez alıp camları yavaşça silmeye başladı. Gözleri hafifçe sola kayınca Alex onun bu hareketini takip etti ve bir yelkenlinin üzerine tünemiş iki genç adamın sararmış fotoğrafını gördü.

Walsh-Whiteley boğazını temizledi. "Ölüleri görebildiğin doğru mu?"

Alex başıyla onayladı.

"İksir ya da karışım olmadan?"

"Evet efendim."

Alex içeri girer girmez odayı incelemişti: Fotoğrafın yanındaki rafta dalgaların karaya attığı odunlar, deniz kabukları ve deniz camı parçaları vardı; kâğıda yazılmış bir alıntı çerçevelenmişti: *Sır ol ve neşelen, çünkü bilinen her şey içinde en zor olan budur.* Ama Walsh-Whiteley'nin kendisini inceleyememişti – başarılı bir şekilde değil. Tüm o yaygaranın ardında gizlenen çaresizliği göremeyecek kadar gergindi.

“Şu anda burada bir Gri var,” diye yalan söyledi. Neyse ki ofiste hiç hayalet yoktu – muhtemelen Preaton'ın kendisi de kadavradan bir adım uzakta olduğu içindi.

Walsh-Whiteley bir an heyecanlandı fakat sonra sakinliğini korumaya çalıştı. “Öyle mi?”

“Evet, bir adam...” Şimdi kumar oynuyordu. “Yaşlı bir adam.” Profesörün kaşları çatıldı. “Hayır... çıkarmak biraz zor. Genç. Ve çok yakışıklı.”

“O...” Walsh-Whiteley etrafına bakındı.

“Sandalyenizin solunda,” dedi Alex.

Walsh-Whiteley, Tül'ün içine uzanabilecekmiş gibi elini uzattı. Hareketi o kadar umut dolu, o kadar savunmasızdı ki Alex aniden şiddetli bir suçluluk duygusu hissetti. Ama bu adamın ondan yana olmasına ihtiyacı vardı.

“Bir şey söylüyor mu?” diye sordu Praetor. Sesindeki özlem, yıllar süren yalnızlığın yonttuğu bir keskinliğe sahipti. O adamı sevmişti. Onu kaybetmişti. Alex şöminenin üzerindeki fotoğrafa bir kez daha bakma isteğine karşı koydu, ama o gülümseyen yüzlerden birinin Walsh-Whiteley'ninki olduğuna emindi; genç, bronzlaşmış ve hayatın uzun olacağından emin.

Alex yine yalan söyledi: “Onları görüyorum, duyamıyorum.” Sonra da kibarca ekledi: “Ben ruh çağırma tahtası değilim.”

“Tabii ki,” dedi. “Öyle demek istemedim.”

Küçümsemelerin şimdi nerede? Ama Alex dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. Büyükannesi Türk kahvesinin acı, siyah ve insanın boğazından yavaşça süzülecek kadar yoğun olan telvesinden insanların fal bakardı.

“İnsanlara yalan satıyorsun,” diye yakınırdı annesi. Kristallerden, enerji banyolarından; saflık, refah ve yenilenme vadeden adaçayı demetlerinden medet umarak yaşayan Mira’dan komik bir ironi.

“Hiçbir şey sattığım yok,” derdi Estrea kızına.

Doğruydu. Estrea Stern baktığı fallar için asla para almazdı. Ama insanlar ona ekmek somunları, folyo kaplarda patlamış mısırlar, babka çörekleri, çilekli şekerler getirirlerdi. Onun ellerini öperek ayrılırlardı, gözlerinde yaşlarla.

Bir keresinde Alex mutfak masasında oturup kocaman gözlerle onu izlerken, “Seni seviyorlar,” demişti.

“Mija, benden nefret edecekleri zaman gelene kadar beni seviyorlar.”

Alex aynı insanların sokakta büyükannesine sırt çevirişini, markette sırada beklerken ona bir yabancı gibi davranmalarını, kasiyerin gözlerini kaçırmasını, dudaklarındaki gülümsemenin sahteliğini görene kadar Estrea’nın ne demek istediğini anlamamıştı.

“Onların en kötü hâllerini gördüm,” diye açıklamıştı büyükannesesi. “Biri sana en derin özlemini gösterdiğinde seni dışarıda çeri domates alırken görmek istemez. Bunları sakın annene söyleme.”

Alex büyükannesinin evine gelip giden insanlar hakkında tek kelime etmemişti, çünkü annesi ne zaman Estrea’nın fal baktığını öğrense bütün eve dönüş yolunu söylenerek geçiriyordu. Mira elinin topuğunu direksiyona vurur, “Tarot falı baktırmak için para ödüyorum diye bana gülüyor, sonra gidip bunları yapıyor,” diye öfkelenirdi. “İkiyüzlü.”

Ama Alex, Estrea’nın neden annesinin umut ve hayal kırıklığı arasında mekik dokurken gittiği o sahtekârlara güldüğünü biliyordu. Çünkü onlar yalancıydı ve Estrea sadece doğruları söylüyordu. O günü görüyordu o. Geleceği görüyordu. Fincanda hiçbir şey yoksa bunu da ziyaretçilerine söylüyordu.

Alex bir gün, “Benim de falıma bak,” diye yalvarmıştı.

“Senin falına bakmak için kahveye ihtiyacım yok, presiada,” demişti Estrea. “Çok acılar çekeceksin. Ama hissedeceğin acıları var ya?” Alex’in çenesini kemikli parmaklarının arasına almıştı. “On katıyla ödeteceksin.”

Alex bu matematiğin doğru olduğundan emin değildi ama Estrea Stern daha önce hiç yanılmamıştı.

Şimdi Praetor’u inceliyordu. Büyükannesinin mutfak masasında hep gördüğü o umutlu bakış vardı yüzünde, içindeki acı bir aura gibi etrafına yayılıyordu. Estrea bir kalbin içine bakıp asla yalan söyleyemeyeceğini söylerdi. Alex bu özelliği miras almamıştı anlaşılan. Uzun zaman sonra ilk kez babasını düşündü, yakışıklı bir yüz ve bir gülümsemeden fazlasını, onun gizemini. Adam ona benziyordu – en azından annesi böyle söylerdi. Belki babası da bir yalancıydı.

“Rahat görünüyor,” dedi. “Burada olmayı, sizi çalışırken izlemeyi seviyor.”

“Çok güzel,” dedi Walsh-Whiteley, sesi boğuklaşmıştı. “Bu... bu çok güzel.”

“Paylaşmaları gereken şeyleri paylaşmaları zaman alabiliyor.”

“Elbette. Evet.” Gözlüklerini tekrar taktı, boğazını temizledi. “Oculus’a cemiyetlerin onay istedikleri ritüellerin bir programını hazırlatacağım. Yarın akşam bunun üstünden geçeriz.”

Dizüstü bilgisayarını açtı ve yapmakta olduğu işe geri döndü. Bu bir salıverilmeydi.

Alex önündeki yaşlı adama baktı. O gittiğinde ağlayacaktı, bunu biliyordu. Genç adam hakkında tekrar sorular soracaktı, bunu da biliyordu. Bir süreliğine ona daha nazik ya da daha adil davranabilirdi. Amacı kendini sevdirmektir. Ama Praetor ondan kuşkulandığı anda ona sırtını dönerdi. Öyle olsundu o zaman. Tek yapması gereken Darlington gerçekten eve dönene kadar onun gözünden düşmemektir. Sonra Lethe’nin altın çocuğu gelip işleri yoluna koyabilirdi.

Praetor’un sözleri tekrar aklına geldiğinde yatakhaneye giden yolu yarılarmıştı: *Lethe’de dümencilere ya da şarlatanlara yer yok.*

Üç profesör, İngilizce bölümünde kalması için Mercy'yi kenara sıkıştırmıştı ve içlerinden biri, herkesin sevdiği Dekan Beekman'a dümenci demişti. Alışılmadık bir terim. *Tanınmamaya dayanabilecek bir adam değildi.*

Praetor olmak, iksir ve karışımlarla dolu bir cephanelik de dahil olmak üzere Lethe'nin tüm arşivlerine ve tüm kaynaklarına açık erişim izni elde etmek anlamına geliyordu. Profesör daha geçen hafta, cinayetler başlamadan hemen önce Praetor olarak atanmıştı ve Dekan Beekman'dan kesinlikle hoşlanmıyordu.

Alex, JE'ye giden kapının kilidini açarken, *neden de var araç da var*, diye düşündü. Fırsata gelince, o kısmını herkesten iyi biliyordu: Fırsatı kendin yaratmak zorundaydın.

Alex, Dawes'u JE okuma odasında; Sterling ve Kittscher'in *Şeytan Bilimi*'nin bir kopyasına gömülmüş hâlde buldu.

"Bu, Michelle'in okumamı söylediği kitap," dedi Alex, kitabı eline alıp sayfalarını karıştırarak. "Eldiven'den bahsediyor mu?"

"Hayır, cehennemin doğası hakkında bir dizi tartışmayı ele alıyor."

"Seyahat rehberi gibi yani."

Dawes gözlerini devirdi, sonra ellerini şamandıraya tutunur gibi kulaklıklarına sardı. "Gerçekten hiç korkmuyor musun?"

Alex hayır diyebilmeyi isterdi. "Michelle ritüeli tamamlamak için ölmemiz gerektiğini söyledi. Dehşet içindeyim. Ve bunu gerçekten yapmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum," dedi Dawes. "Nasıl cesur olunacağını bilmek istiyorum. Senin gibi."

"Cesur değilim, fütursuzum. Arada fark var."

Dawes'un ağzının köşesinde minik bir gülümseme belirdi. "Belki. Bana Praetor'dan bahset."

Alex oturdu. "Neşe kaynağı bir adam."

"Gerçekten mi?"

"Dawes."

Dawes'un yanakları pembeleşti. "Onun hakkında biraz araştırma yaptım, Lethé'de popüler bir figür değilmiş. Vergilius'u ondan nefret ediyormuş ve seçilmesin diye bir sürü kulis yapmış ama akademik bir süperstar olduğu inkâr edilemez."

“Kötü haber, yaşlandıkça olgunlaşmamış. İyi haber, Anselm ve yönetim kurulu, Parşömen ve Anahtar’da gerçekte neler olduğu konusunda ona bilgi vermemiş.”

“Neden böyle bir şey yapsınlar ki?”

“Çünkü kendince haklı bir öfkesi var. Yanlış anlamadıysam yıllardır Lethe’ye hepimizin kıyamete doğru ilerlediğimizden yakınıyormuş. Kurul sadece çenesini kapamasını ve onları rahat bırakmasını istiyor.”

“Yani artık bizim sorunumuz.”

“Onun gibi bir şey. Sanırım yapabileceğimiz en iyi şey aptal ve beceriksiz olduğumuza inanmasına izin vermek.”

Dawes kollarını kavuşturdu. “Ciddiye alınmak için ne kadar çok çalışmam gerektiğini biliyor musun? Tezimin ciddiye alınması için? Aptalı oynamak sadece bize değil, iletişim kurduğu tüm kadınlara zarar verir. Ben–”

“Dawes, biliyorum. Ama aynı zamanda gerçekten iyi bir kılıf. O yüzden bu işi çözene kadar onun istediği gibi dans edelim, sonra sen göz kamaştırıcı zekânla çıkıp egosunu yerin dibine sokarken ben hâlimden memnun bir şekilde kenara çekileyim, tamam mı?”

Dawes düşündü. “Tamam.”

“Turner gibi konuşmak istemem ama bir planımız var mı?”

“Sayılır?” Dawes farklı renklerle işaretlediği, düzgünce not alınmış bir dizi sayfayı önlerine yaydı. “Eldiven’i nasıl tamamlayacağımızı bulabilirsek gece yarısı yürüyüşe başlayacağız. Dört kapıyı bulduğumuzda her eşiği kanla işaretlememiz gerekecek.”

“Cadılar Bayramı’nda.”

“Biliyorum,” dedi Dawes. “Ama başka seçeneğimiz yok. Doğru yaparsak... bir şeyler olacak. Ne olduğundan emin değilim. Ama cehennemin kapısı açılacak ve dört mezar ortaya çıkacak. Yine oralarda da anlatım çok açık değil.”

“Dört katil için dört mezar.”

“Dört katilimizin olacağını varsayarsak.”

“Olacak,” dedi Alex. Turner onlara hâlâ evet dememiş olsa da. Eğer o iğrenç haritaya geri dönmeleri gerekiyorsa döneceklerdi.

Ama bunu hızlı yapmaları gerekiyordu. Ve hiç tanımadığı birini kurtarmak için canlı canlı gömülmeyi kabul edecek birini bulmak kolay olmayacaktı. “Şeye ihtiyacımız var mı... ne bileyim, silah falan?”

“Deneyebiliriz ama neyle savaşaacağımızı bilmiyorum. Diğer tarafta ne olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Tek söyleyeceğim, inişi bedenlerimizin değil, ruhlarımızın yapacağı.”

Ama Alex, Rosenfeld Salonu’nun bodrumunda gördüğü şeyi hatırlamıştı. “Darlington *yok oldu*, gördüm. Sadece ruhu değil, bedeni de.” Bir an onun yanında, dudağında bir çığlıkla duruyordu, sonra çığlığının sesiyle birlikte yok olmuştu. Ne bir yankı, ne de uzaklaşan bir ses; sadece ani bir sessizlik.

“Çünkü onu yemişlerdi,” dedi Dawes, her şey apaçık ortadaymış gibi. “Ancak bu şekilde o şeye dönüşebilirdi... şeye, her neyse artık.”

“Yani hiçbirimiz iblise dönüşmeyecek miyiz?”

Dawes tekrar kulaklıklarına sarıldı. “Sanmıyorum.”

“Siktir, Dawes.”

“Emin olamam,” dedi kaba bir tavırla; sanki insanlığını kaybetme fikri, Lethé’deki işini kaybetme ihtimalinden daha az endişe vericiydi. “Neler olacağını söyleyebilmeme yetecek kadar düzgün belgelenmiş ritüel yok. Ama sadece ruhlarımızı göndermek bir tür koruma sağlıyor. Bedenler nüfuz edilebilirdir, değiştirilebilir. Bu yüzden bedenlerimize göz kulak olacak birine ihtiyacımız var, yaşayan dünyayla bağlantımız olarak. Keşke bunu Cadılar Bayramı’nda yapmasaydık. Bir sürü Gri çekeceğiz.”

Alex baş ağrısının kapıda olduğunu hissediyordu. Tüm bunları bir araya getirmek için bir haftadan azıcık daha fazla zamanları vardı ve bir kez daha Parşömen ve Anahtar’daki ritüele girişirken hissettiği o duyguya kapıldı. Hazır değillerdi. Donanımlı değillerdi. Bu iş için doğru ekip olmadıkları da ortadaydı. Walsh-Whiteley ne demişti? *Kendi sınırlarının farkında olacaksınız*. Bu, aklına Len’i getirmişti. Tüm açgözlülüğüne ve yersiz hırasına rağmen garip bir şekilde ihtiyatlıydı. Eitan’ın güvenini kazanıp rütbesini yükseltebileceğini düşünecek kadar aptaldı, ama

maddi sıkıntıları olduğunda asla soyguna kalkışmamıştı, yakalanacaklarını biliyordu. O bir hırsız değildi. Plan yapacak biri kesinlikle değildi. Bu yüzden Alex hâlâ çocuk gibi görünürken, çaresizlik ve hayal kırıklığı içini henüz boşaltmamışken onu kampüslere mal getir-götüründe kullanmayı seviyordu. Düşük risk, yüksek ödül. En azından Len için.

Şimdi Dawes, onlar yerde çaresizce yatarken bir grup Gri'yle savaşıyor birine güvenmekten bahsediyordu. Alex ilk kez emin olamadı.

“Bundan hoşlanmadım,” dedi. “Bu işe bir yabancıyı karıştırmak istemiyorum. Ve onlara Grileri görebilmeleri için Hiram Kurşunu içmeleri gerektiğini söyleyecek misin? Bu, ölümcül olabilir.”

“Michelle–”

“Michelle Alameddine bize yardım etmeyecek.”

“Ama onun Vergilius'uydu.”

Alex gözlerini Dawes'a dikti. Hayatını birden fazla kez kurtarmış, onunla birlikte cehennemin kapılarına kadar yan yana yürümeye hazır olan Pamela Dawes'a. Pamela Dawes, Westport'ta güzel bir evi olan iyi bir aileden geliyordu, hastaneden onu almaya gelen ve çocuklarına bakması için ona para ödeyen nazik bir kız kardeşi vardı. Pamela Dawes sırf yaşamak için bu kadar acı çekmenin, öyle ki bir sabah ölmeye hazır uyanmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Ve Alex bundan memnundu. İnsanlar dünyada sürekli savaşarak ilerlemek zorunda kalmamalıydı. Ama Michelle Alameddine'e böyle bir iş için baskı yapmasına imkân yoktu, hele ki bileğindeki dövmeyle gördükten sonra.

“Başka birini buluruz,” dedi. Ama kim olurdu bilmiyordu. Sokaktan birini bulup para teklif edemezlerdi ve cemiyetlerden yardım isteyemezlerdi, Lethe yönetimine şikâyet edilme riski olmadan yapamazlardı.

“Büyü kullanabiliriz,” dedi Dawes kararsızca. Notlarının kenarına yavaş yavaş spiraller çiziyordu. “Birini buluruz ve hatırlamaması için ona içtepi–”

“Bunu yapmayın.”

Alex ve Dawes neredeyse yerlerinden düşeceklerdi. Mercy masalarının hemen arkasındaki koltukta oturuyordu.

“Sen ne zamandır oradasın?” diye sordu Alex.

“Avludan beri seni takip ediyorum. Yardıma ihtiyacınız varsa ben yapabilirim ama aklımla oynamayacaksınız.”

“Bu işe bulaşmıyorsun,” dedi Alex. “Kesinlikle olmaz.”

Dawes dehşete düşmüş görünüyordu. “Bekle, kim... ne kadarını biliyor?”

“Çoğunu.”

“Ona–” Dawes’un sesi öfkeli bir fısıltıya dönüştü. “Ona Lethe’yi mi anlattın?”

“Evet,” diye kestirip attı Alex. “Ve bunun için özür dilemeyeceğim. Geçen yıl beni içine düşüğüm sefaletten kurtaran oydu. Sen kız kardeşinin evinde eski dizileri izleyip battaniyelerin altına saklanırken annemi arayan, iyileşmemi sağlayan oydu.”

Dawes çenesini kazağının içine soktu ve Alex derhal kendini berbat hissetti.

“Yardım edebilirim,” dedi Mercy, bir süre sonra sessizliği bozarak. “Size göz kulak olacak birine ihtiyacınız olduğunu söylediniz. Bunu yapabilirim.”

“Hayır.” Alex düşünceyi ortadan ikiye bölermiş gibi elini sertçe havada savurdu. “Neye dahil olmaya çalıştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Hayır.” Mercy kollarını kavuşturdu. Bugün parlak mavi bir büyükanne kazağı giymişti, boynunda tığ işi güller vardı. Olanları onaylamayan bir anaokulu öğretmenine benziyordu.

“Öylece hayır diyemezsin, Alex.”

“Öldürülebilirsin.”

Mercy alay eder gibi dudaklarını büktü. “Bunun gerçekten olacağını düşünüyor musun?”

“Neler olacağını kimse bilemez!”

“Bana bir silah verebilir misin?”

Alex burun kemiğini sıktı. En azından Mercy doğru soruları soruyordu.

“Hayır diyemiyorsun, değil mi?” dedi. “Başka kimse yok. Ve tüm o büyümlü şeyler için bana borçlusun.”

“Başına bir şey gelmesini istemiyorum.”

“Çünkü kendini suçlu hissedersin.”

“Çünkü sen sevdiğim birisin!” diye bağırdı Alex. Kendini kendini alçaltmaya zorladı. “Ve evet, kendimi suçlu hissedirim. Sen beni kurtardın. Ben de seni kurtardım. Böyle demiştin, hatırladın mı?”

“Tamam işte, bir şeyler ters giderse yapacağın şey bu.”

Dawes boğazını temizledi. “Birine gerçekten ihtiyacımız var.”

Mercy elini uzattı. “Mercy Zhao, oda arkadaşı ve fedai.”

Dawes elini sıktı. “Ben... şey, Pamela Dawes. Doktora aday ve...”

Alex içini çekti. “Söyle, söyle.”

“Oculus.”

“Bu gerçekten iyi bir kod adı,” dedi Mercy.

“Kod adı değil, görevim,” dedi Dawes, toplayabildiği kadar vakarla. “Biz casus değiliz.”

“Evet,” dedi Alex. “İspyonculuk Lethe için fazla kolay olurdu.”

“Aslında,” dedi Mercy, “*casus* teriminin CIA’e katılan çok sayıdaki Kurukafa ve Kemikler üyesinden geldiği söyleniyor.”

Alex başını masaya koydu. “Çok iyi uyum sağlayacaksınız.”

“Nereden başlayacağımı söyle yeter.”

“Hemen heyecanlanma,” diye uyardı Alex. “Daha Eldiven’in nasıl çalıştığını çözemedik, her şeyi yanlış anlayıp anlamadığımızı bile çözemedik.”

Dawes, Sterling’in planını işaret etti. “Burada tamamlamamız gereken bir devre, bir çember olması gerekiyordu, ama...”

Mercy planı inceledi. “Görünüşe göre avlunun etrafında dönüyorsunuz.”

“Doğru,” dedi Dawes. “Ama çemberi tamamlamanın bir yolu yok. Elyazmaları ve Arşivler’de yol bitiyor.”

“Hayır, bitmiyor,” dedi Mercy. “Üniversite Kütüphanecisi’nin ofisinden geçebilirsiniz.”

“O ofise girdim.” Dawes planlara vurdu. “Elyazmaları ve Arşivler’e açılan bir kapı ve avluya açılan bir kapı var. Güneş saati kapısı. Hepsi o.”

“Hayır,” diye ısrar etti Mercy. Alex dövüşçülerin birbirlerine yumruk yerine alıntı fırlattığı bir boks maçı izliyormuş gibiydi. “Neden planda olmadığını bilmiyorum ama kütüphanecinin masasının arkasında, şöminenin hemen yanında, üstünde Latince komik bir alıntı olan bir kapı var.”

“Komik alıntı mı?” dedi Alex.

Mercy yakasındaki güllerden birini çekiştirdi. “Ne yazdığını tam hatırlamıyorum ama özetle ‘Kapa çeneni ve git, meşgulüm,’ anlamına geliyordu. Paneller yüzünden kapı kolay fark edilmiyor ama arkadaşım Camila bana göstermişti. İçinden geçtik. Linonia ve Kardeşleri okuma odasına çıkıyor.”

Dawes sandalyesinden fırlayacakmış gibi görünüyordu. “Linonia’ya. Doğrudan avlunun etrafını dolaşmış oluyoruz.”

Alex tartışmayı pek takip edememişti ama anladı. Gizli bir kapı. Avlunun etrafını dolaşmanın planlarda olmayan bir yolu. “Çemberi tamamlayabiliriz. Eldiven’i tamamlayabiliriz.”

“Gördün mü?” dedi Mercy sırtarak. “Ne kadar yardımcı oldum.”

Dawes sandalyesine yaslanıp Alex’e baktı. “Artık Vergilius sensin. Karar senin.”

Alex ellerini havaya kaldırdı. “Sokarlar. Mercy Zhao, Lethe’ye hoş geldin.”

Şunun iyi anlaşılması gerekir ki iblisler iştah temelli yaratıklardır. Güçleri neredeyse sınırsız olsa da anlayışları kesinlikle kısıtlıdır. Bu yüzden bulmaca ve oyunlarla dikkatleri kolayca dağıtılabılır: sadece hemen önlerindeki şeye odaklanabilirler. Maddi nesnelerin yoktan var edilmesinin bu kadar zor olmasının nedeni de budur. Havadan altın üretmek? Feda edilmesi gereken kan düşünüldüğünde maliyetli ancak yeterince kolay. Bir alaşım? Biraz daha zor. Bir gemi ya da çalar saat gibi karmaşık bir eşya? Yapılarını çok iyi bilseniz iyi olur çünkü bir iblisin anlamayacağını garanti edebilirim. Bir amipten birazcık daha karmaşık bir organizma? Neredeyse imkânsız. Şeytan, dostlarım, ayrıntıda gizlidir.

–Kittscher’in Şeytan Bilimi, 1933

Samson’un Eklemleri; bir setin iki parçasından biri olduğuna inanılıyor – altın, kurşun ve tungsten

Köken: Bilinmiyor; oluşum tarihi bilinmiyor

Bağışlayan: Kurt Baş, 1998

Bu pirinç muşta, takan kişiye yirmi insanın gücünü bahşeder. Kurt Baş Cemiyeti’nin ve vakfının finanse ettiği birçok Ortadoğu kazısından biri sırasında ele geçirilmiştir ancak bir yerleşke alanında mı yoksa turistik bölgelerdeki bir dükkânda mı bulunduğu dair kesin bir bilgi yoktur. Sonsuza dek altının içinde hapsolan saçlar efsanevi kahramana mı ait, yoksa sadece nesneye yapılan büyüün bir parçası mı bilinmemekte. Muştanın kökeni net olmasa da büyüü gayet nettir ve bu değerli hediye 1998 yılında, Lethe’nin yüzüncü yıl kutlamaları esnasında cephaneliğe eklenmiştir.

–Pamela Dawes, Oculus tarafından
gözden geçirilmiş ve düzenlenmiş
Lethe Teçhizat Kataloğu’ndan

“Bunların hiçbirisi gerçek değilmiş gibi hissettiğin oluyor mu?” diye fısıldadı Mercy. Lauren ve çim hokeyi takımının bir başka üyesiyle birlikte ortak salonda oturmuş, Alkol İkramlığı için kâğıttan çiçekler yapıyorlardı. Sakızlı solucanlarla doldurdukları çikolatadan saksılarla odayı kasvetli bir bahçe hâline getirmişlerdi. “Tek düşünebildiğim cuma gecesi.”

Cadılar Bayramı’ndan önce yapmaları gereken çok şey vardı ve hepsini yapmaları için sadece birkaç günleri kalmıştı. Alex, Dawes’un kendisi ve Mercy için seçtiği okumaları buraya getirmişti; ders ve yemek aralarında okuyor, sonra kitapları yataklarının altına saklıyorlardı. Mercy’nin kendini tehlikeye atması konusunda hâlâ ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu, ama kendini daha az yalnız hissettirdiği için minnettardı; Mercy’nin heyecanı, Dawes’un bitmek bilmeyen endişesinin yanında iyi geliyordu.

Alex tutkallı çubuğu uzatarak, “Gerçek hayat *bu*,” diye hatırlattı. “Lethe işleri sadece... dikkat dağıtıcı.”

Mercy kadar kendine de hatırlatıyordu bunu. Serin hava kampüsün ruh hâlini değiştirmişti. Yeni dönemlerin ilk aylarında gelip geçici bir şey vardı; artık yaz olmayan ama henüz sonbahar gibi de gelmeyen dönemin kalan günlerini yumuşatan bir sıcaklık. Ne var ki artık şapkalar ve atkılar ortaya çıkmış, sandaletlerin yerini botlar almıştı ve şimdi ortama bir tür ciddiyet hâkimdi. Alex ve Mercy hâlâ pencerelerini aralıyor, hat-

ta bazen sonuna kadar açıyorlardı; yatakhane kaloriferleri yeni mevsimi büyük bir coşkuyla kucaklamıştı. JE'nin okuma odasına kapanan ya da Bass'ta felsefe asistanıyla buluşan Alex garip bir duygunun, rutin hayatın tehlikeli rahatlığının yavaş yavaş onu ele geçirdiğini hissediyordu. Derslerinden kolayca geçtiği söylenemezdi ama geçiyordu; C ve B'lerden oluşan istikrarlı bir akış, güçlkle kazanılmış bir vasatlık. Dudaklarını çay fincanına götürüp sıcak buharı teninde hissederken, *Tüm bunları kaybedebilirim*, diye düşündü. Bu rahatlığı, bu sessizliği. Çok değerliydi. Âdeta imkânsızdı.

Telefonu çaldığında bir ayçiçeğine göz yapıştırmakla meşguldü. Eitan'ı neredeyse unutmuştu – ya da Oddman parasını ödediğine onun kendisini unuttuğunu ummuştu. Mesajda Alex'in tanımadığı bir adres yazıyordu ve Alex araştırdığında o yerin Old Greenwich'te olduğunu gördü. Oraya kadar nasıl gidecekti ki?

“Gelecek dönem tiyatro dersi almak ister misin?” diye sordu Mercy.

“Olur.”

“Neyin var?”

“Bir şey yok, annem sadece.” Bir bakıma doğruydı.

“Ailem bundan hoşlanmayacak,” diye devam etti Mercy. “Ama onlara topluluk önünde konuşma konusunda yardımcı olacağını söyleyebilirim. Tiyatro dışındaki bölümlerde okuyanlara sadece Shakespeare oyunları açık.”

“Yine mi Shakespeare?” dedi Lauren tiksinererek. İktisat öğrencisiydi ve okuma içeren her şeyden sürekli şikâyet ediyordu.

Mercy güldü. “Evet.”

Seni yeneceğim ama ellerimi bulaştırmam gerekecek. Alex sözün nereden olduğunu hatırlayamıyordu, Eitan'a mesaj atmak istedi. Onun yerine Dawes'a mesaj attı ve Mercedes'in Il Bastone'de olup olmadığını sordu.

Neden? diye cevap geldi.

Oğlunun değerli arabasını koruyan anaç tavuğa dil dökecek havada değildi. Sevgili Darlington için her şeyini ortaya koyu-

yordu ve araca ihtiyacı vardı. Dawes'un pes etmesini bekledi ve nihayet telefon tekrar çaldı.

Evet. Depoyu boş bırakma.

Alex, Mercedes'i sürmeyi seviyordu. Onun içindeyken kendini farklı biri gibi hissediyordu; daha güzel, daha ilginç, insanların merak edeceği türden biri; hanım hanımcık küçük ayakkabılar giyen ve yumuşak, bıkkın bir ses tonuyla konuşan bir kadın. Arabayı kendisi gidip almıştı tabii. Park yerinde onu bekliyordu – eski, tatlı şey. Çok etkili sayılmazdı ama Alex de öyle değildi.

Radyoyu açtı. 95'te fazla trafik yoktu ve bir süre ana yoldan kaçıp sahil kenarından ilerlemeyi ya da Thimble Adaları'na bir göz atmak için daire çizmeyi düşündü. Darlington adaların bazılarının ünlü köşklere ev sahipliği yaptığını, bazılarının ise hamaktan fazla bir şey sığamayacak kadar küçük olduğunu söylemişti. Kapitan Kidd'in hazinesi sözde bunlardan birine gömülmüştü, ama Alex'in zengin kız fantezilerine dalacak vakti yoktu. Eitan'ın işini halletmesi ve yarınki Elyazması ritüeline hazırlanmak için hızlıca geri dönmesi gerekiyordu. Alex, Praetor'u hazır olduğuna ve ek gözetime ihtiyaç olmadığına ikna etmek istiyordu.

Old Greenwich'e vardığında alacakaranlık çöküyordu. Gök yüzü yoğun, katıksız bir maviye bürünmüştü. Çoğu kasaba otolunun hemen çıkışından pek hoş görünmezdi ama burası kötü değildi. Her yerde güzel vitrinler ve tek başına duran taş duvarlar vardı, geniş tepeli ağaçlar çökmekte olan karanlığa karşı siyah dallarını uzatmıştı. Navigasyonu takip ederek hafif kavisli bir yoldan aşağıya indi, çimenlerin ve büyük, eski evlerin yanından geçti. Eitan'ın mesajı şimdi daha akla yatkın geliyordu. İsim ve borcu belirten mesajı gördüğünde Alex telefona iki kez bakmak zorunda kalmıştı: *Linus Reiter, 50.*

50 bin mi? diye sordu.

Eitan cevap verme zahmetine girmemişti.

İsim teknoloji işiyle uğraşan birine ait gibi gelmişti ve Eitan'ın Los Angeles'ta yüksek profilli müşterileri olduğunu biliyordu; zayıf kalmak için Adderall çeken kadınlar, haplarla parti yapma-

yı seven TV yöneticileri. Bunların hiçbiri böyle zevkli ve varlıklı bir yer için doğru gelmiyordu, ama en azından Eitan'ın neden bu adamın bu kadar ileri gitmesine müsaade ettiğini anlamıştı. Adamın ödeme gücü olduğunu biliyor olmalıydı – ve Eitan ödeme gücünü seve seve yalayıp yutardı.

Arabayı yavaşlattı ve oturup iki büyük nehir kayası sütunundan birine kazınmış adrese bakarken rölantide çalışmasına izin verdi. Kayaların ikisinin de üstünde taştan birer kartal vardı.

“Siktir.”

Sarmaşıklarla kaplı yüksek duvarın içindeki büyük ferforje kapıya baktı. Kapının ardında ağaçlarla dolu bir tepe yamacı ve akşam karanlığında kaybolmak üzere olan çakıllı araba yolu dışında pek bir şey göremiyordu.

Kamera olup olmadığını görmek için duvarı ve kapıyı inceledi. Görünürde yoktu ama bu çok bir şey ifade etmiyordu. Old Greenwich'teki insanlar belki korunmaya ihtiyaçları olduğunu sanmıyorlardı. Ya da bu konuda daha ihtiyatlı davranıyorlardı belki. Alex burada yakalanırsa kesinlikle tutuklanırdı, Anselm ve yönetim kurulu ikinci şans konuşmasına bile zahmet etmezlerdi. Letheden atılırdı. Profesör Walsh-Whiteley parti verirdi – ya da en azından şarap ve peynir saati düzenlerdi. Ama başka ne seçeneği vardı ki? *Hay aksi, zili de çaldım ama evde kimse yoktu,* diyemezdi.

Direksiyonun arkasında kararsızca oturdu. Etrafta hiç Gri görmemişti ve arkasında destek olduğunu bilmeden tepeye çıkmak istediğinden emin değildi. Bu adamın Eitan gibi bir sürü kiralık katili olabilirdi. Ama Kapkaraağaç'taki yaşlı adamla ve Oddman işi için kullandığı çocukla olanlardan sonra başka bir Gri'nin içeri girmesine izin vermeye hazır olduğundan da emin değildi. Bağlantılar fazla güçlü, fazla yakındı ve içlerinden birinin Alex'in içine girip çıkmayı reddetme ihtimali her zaman vardı.

Ceketinin cebine uzandı ve Lethe cephaneliğinden çaldığı muştaların rahatlatıcı ağırlığını hissetti. “Tam olarak çalmak sayılmaz,” diye mırıldandı. “Ben Dante'yim ne de olsa.” *Vergilius.*

Ama Şu anda ikisi de değildi. Sadece Alex Stern'dü ve yapması gereken bir işi vardı. Mercedes'i birkaç blok öteye park etti ve havanın kararmasını beklerken arazinin uydu görüntüsüne baktı. Ev çok büyüktü ve uzun araba yolunun en az yarım kilometre yukarısında olmalıydı. Arkasında bir yüzme havuzunun mavi baklava dilimini ve misafirhane ya da yazlık olabilecek bir yapı gördü.

En azından yeni bir Şey denemiş olacak, zengin birini dövecekti.

Arabayı kilitledi, Őans getirmesi için okŐadı ve duvarın doęu köŐesine doğru yürüdü. GeniŐ aralıklarla yerleŐtirilmiŐ sokak lambalarına minnettardı. İkiz bebek arabasının arkasında koŐan ince bir kadın dıŐında yolda kimseyi görmemiŐti. Pirinç muŐtaları parmaklarına geçirdi. Aslında som altından yapılmıŐlardı ve Samson'un Őač tellerinin iŐlendięi düşünölen yerler pürüzlüydü. Bu bir efsane mi yoksa gerček mi bilmiyordu, ama duvarları yumruklamasına izin verdikleri sürece umurunda değildi. "*Topuklarım prangalı ama yumruğum özgür,*" diye fısıldadı kendi kendine. Ya da Darlington'a, diye düşündü. *Samson Agonistes*. Ama Darlington burada değildi, Milton alıntısından etkilenemezdi.

Parmak eklemlerindeki metal, tutunmasını zorlaştırıyordu ama ellerindeki ekstra gücün yardımıyla kolaylıkla kendini duvarın üstüne çekti. Yine de diğer tarafa atlamadan önce tereddüt etti. Siyah Converse ayakkabılarını giymişti ve ihtiyacı olan son Şey bileğini kırıp Dawes'un onu almasını beklerken donarak ölmekti.

Üçe kadar saydı ve kendini atlamaya zorladı. Neyse ki ağačlar çoktan yapraklarını dökmeye baŐlamıŐtı, onların sayesinde yer yumuŐaktı. El fenerleri görür müyüm ya da bağıran güvenlik görevlileri olacak mı diye merak ederek araba yoluna paralel bir Őekilde eve koŐtu. Belki Linus Reiter'ın Alex'in üzerine salabileceği ač dobermanları vardı. Ama yumuŐak toprakta çıkan kendi ayak sesleri, çamları sallayan rüzgâr ve güçlükle alıp verdiği

nefesler dışında ses yoktu. Darlington olsa gülerdi. *Günde yirmi dakika koşu bandı, Stern. Sağlam vücut, sağlam zihin.*

“Evet ama çıplak çıplak yoga yapmak zorunda kalan sensin.” Nefeslenmek için duraksadı. İlerideki ağaçların arasından evin devasa gölgesini görebiliyordu ama hiç ışık yoktu. Belki Reiter gerçekten evde değildi. Tanrım, bu düşünce çok güzeldi. Ama öyle bile olsa... elli bin doların yüzde beşi. Bu, hayatında hiç sahip olmadığı kadar çok para demektir. Eitan annesini tehdit ederek onu bu işe sokmuştu ve Alex ilk işi batırmayı akıl edemeyecek kadar aptaldı, söylenileni yapmaya fazla alışmıştı. Ya da belki işine gelmişti. Şiddet kolaydı. Anadili gibiydi, kolayca onu konuşmaya geri dönebilirdi, dilinin ucunda hazırdı. Ve biriktirmeye başladığı kara gün parasının Yale, Lethe ve tüm vaatleri sona erdiğinde sırtını yaslayabileceği bir yatırım olduğunu da inkâr edemezdi.

Nihayet tepenin zirvesine vardığında ağaçların hizasında durdu. Ev hiç de beklediği gibi değildi. Kapkaraağaç gibi eski tuğlalar ve sarmaşıklarla kaplı olacağını düşünmüştü ama burası geniş, havadar, beyaz bir yerdi. Dik eğimli çatısıyla mimari bir yaş pastaya benziyordu ve sayısız pencerenin üstünde çizgili tenteler vardı; büyük teras, bahçe partileri için mükemmeldi. İçeri nasıl gireceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki gelmeden önce cazibe kullanmalıydı ama plan yapacak zamanı olmamıştı.

Şimdiden haneye tecavüzden suçlu olduğunun farkındaydı, yine de cam kırma düşüncesi onu tedirgin ediyordu ve görünür olmak da onu çılgına çeviriyordu. Güllelik buraya kadardı demek. Oddman'ın mahallesinde olsa tereddüt etmezdi. Onu korkutan Linus Reiter'in zenginliği idi. Ve bu gayet iyi bir nedendi. Adam uyduruk bir New Haven torbacısı değildi ve işler ters giderse Eitan kefaletini ödemezdi.

“Sikerler,” diye mırıldandı.

“Belki öncesinde bir içki.”

Alex çılgınlığını bastırdı ve ayakları birbirine dolanmış hâlde döndü. Arkasında bembeyaz takım elbiseli bir adam duruyordu. Neredeyse devrilecekken kendini toparladı. Karanlıkta adamın yüzünü seçemiyordu.

“Macera için mi geldin?” diye sordu adam, hoş bir tavırla. “Kapımı çalıp saksılarımı deviren çocuklardan daha büyüksün.”

“Ben...” Alex bir yalan arandı ama yalan söyleyecek ne vardı ki? Onun yerine zihnini kasabayı araştırmaya gönderdi. Evin etrafında ya da arazisinde hiç Gri yoktu. Bilincinde bir Gri’nin varlığına işaret eden o bulanıklığa, o kıvrılmaya ulaşması için geniş bir ortaokul binasına dek ilerlemesi gerekti. Birini çağırabileceğini bilmek bile rahatlatmıştı. “Beni Eitan gönderdi.”

“Eitan Harel mi?” diye sordu adam, gözle görülür bir şekilde afallayarak.

“Elli bin borçluymuşsun.” Alex kendini gülünç hissediyordu. Malikâne kusursuzdu ve görebildiği kadarıyla Linus Reiter da öyleydi.

“O da borcu tahsil etmesi için küçük bir kız gönderdi yani?” Sesi şaşkındı. “İlginç. İçeri gelmek ister misin?”

“Hayır.” Girmek için bir nedeni yoktu, kısa ve çetrefilli hayatı boyunca öğrendiği bir şey varsa o da kaçış planınız olmadan bir yabancıнын evine girmemeniz gerektiğiydi. Zengin yabancılar söz konusuysa iki katı önem arz ediyordu bu.

“Sen bilirsin,” dedi. “Hava serinlemeye başladı.” Yanından geçip terasa giden merdivenden yukarı çıktı.

“Tahsilatı bu gece yapmam gerekiyor.”

“Bu mümkün değil,” diye karşılık verdi adam.

Elbette kolay olamayacaktı. Alex öğretmeni çekiştirerek onu malikâneye, Old Greenwich sokaklarına doğru yaklaştırdı. Yine de Gri son tercihi olacaktı.

Kendisi de Linus Reiter’in peşinden yukarı çıktı.

“Bu Gatsby havaları neden?” dedi krem rengi koltuklar ve süslemeli duvar kâğıtlarıyla dekore edilmiş, geniş bir oturma odasına doğru adamın arkasından giderken. Şöminede, büyük cam sehpanın üstünde ve köşedeki barda beyaz mumlar yanıyordu; gömülü hazine misali kehribar, yakut kırmızısı ve yeşil ışıklar saçan pahalı içki şişelerinin bulunduğu rafları aydınlatıyordu. Ağır vazoların içinde beyaz ortancaların oluşturduğu bulutlar vardı. Her şey aynı anda hem çok göz alıcı hem de bü-

yükanne işiydi. Reiter barın arkasına geçerken, “Tom Wolfe hedeflemiştim,” dedi. “Ama o da olur. Sana ne ikram edeyim...?”

İsmi bilmek istiyordu ama Alex sadece, “Yoğun bir iş programım var,” dedi. Bir numaralı kuralı çiğneyip bir yabancı evine girecek kadar aptalsanız iki numaralı kural, zengin bir ucube olmanın eşiğindeki zengin bir yabancı elinden bir şey içmemektir.

Reiter içini çekti. “Modern dünyanın çok acımasız bir temposu var.”

“Bilmez miyim? Bak, sen...” Nasıl devam edeceğini bilemiyordu. *Hoş biri mi demeliydi? Nazik? Biraz eksantrik ama zararsız? Şaşırtıcı derecede gençti, belki otuzlarındaydı ve kırılğan bir yakışıklılığı vardı. Uzun boylu, ince yapılı, ince kemikli, soluk tenliydi; altın sarısı saçları omuzlarına değecek kadar uzundu, rockçı görüntüsü bembeyaz takımıyla çelişiyordu. “Nasıl biri olduğunu bilmiyorum ama bana gayet kibar davrandın. Buraya gelip seni tehdit etmek istemezdim ama işim bu.”*

Reiter bardakları, buzları ve burbonu bir araya getirirken, “Ne zamandır Eitan için çalışıyorsun?” diye sordu.

“Çok olmadı.”

Onu dikkatle izliyordu; gözleri soluk, grimsi maviydi. “Bağımlı mısın?”

“Hayır.”

“O zaman para için?”

Alex acı kahkahasına engel olamadı. “Hem evet hem hayır. Eitan beni açmazda bıraktı. Seni bıraktığı gibi.”

Şimdi gülümsüyordu, dişleri teninden bile daha beyazdı ve Alex geri geri gitme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Bu sırıta, bu ağdalı yüzde, prenlere yaraşır saçlarda doğal olmayan bir şey vardı. Ellerini ceplerine soktu ve parmaklarını tekrar Samson’un muştasına geçirdi.

“Tatlı kızım,” dedi Reiter. “Eitan Harel beni hiçbir zaman açmazda bırakmadı ve bırakmayacak. Ama ben hâlâ seni çözmeye çalışıyorum. Büyüleyici.”

Alex bana mı yürüyor diye düşündü ama önemi yoktu. “Na-

kit sorunun olmadığı belli, neden şimdi elliliği Eitan'a transfer etmiyorsun? Böylece ben de seni sakın bir çarşamba gecesi zengin adamlar malikânelerinde ne yapıyorsa onunla baş başa bırakabilirim. Mobilyaların etrafında gezinebilirsin ya da uşağını falan kovabilirsin."

Reiter içkisini aldı ve beyaz koltuklardan birine yerleşti. "O yağlı piç kurusuna tek kuruş vermeyeceğim. Neden Eitan'a böyle dediğimi iletmiyorsun?"

"Çok isterdim ama..." Alex omuz silkti.

Reiter hevesli bir mırıldanma sesi çıkardı. "İşte şimdi durum ilginçleşiyor. Parayı vermezsem ne yapacaksın tam olarak?"

"Eitan canını yakmamı söyledi."

Reiter, "Ah, çok iyi," dedi, gerçekten memnun olmuştu. Arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne atıp kollarını açtı, görünmeyen bir kalabalığı cömertliğinin tadını çıkarmaya davet eder gibiydi. "Seni denemeye davet ediyorum."

Alex kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Kendini savunma zahmetine bile girmeyen bir adama vurmayacaktı. Belki bu saçmalıktan zevk alıyordu, belki eğlenceye ihtiyacı vardı. Ya da belki onun gibi birinden korkmak için nedeni olmamıştı hiç, hayal gücü Alex'in neler yapabileceğini düşünmeye yetmiyordu. Ama Alex, Reiter'in zarif evini ve güzel eşyalarını gerçekten sevdiğini görebiliyordu. Belki ihtiyacı olan tek koz buydu.

"Fazla vaktim yok ve Chaucer'la ateşli bir randevum var." Şöminenin üstündeki vazoyu devirdi.

Ama çarpma sesi hiç gelmedi.

Reiter önünde duruyordu; vazo, uzun beyaz parmaklarının arasındaydı. Hızlı hareket etmişti. Çok, çok hızlı.

"Cık cık cık," dedi. "Onu Çin'den kendi ellerimle getirdim."

"Öyle mi?" dedi Alex, gerileyerek.

"1936'da."

Bu kez hiç tereddüt etmedi. Pirinç muştayı elinde sıktı ve yumruğunu savurdu.

Yeterince hızlı değildi. Havadan başka bir şeye vuramadı. Reiter çoktan arkasına geçmiş, bir kolunu boğazına dolamış, diğer elinin parmaklarıyla kafatasını kavıyordu.

“Borç falan yok, seni aptal çocuk,” diye mırıldandı. “Halletmen gereken şey benim. Harel ve onun iğrenç küçük yardımcıları benim bölgemi istiyor. Ama o sıçan neden seni gönderdi? Hediye olarak mı? Baştan çıkarma için mi? Ama asıl soru, takımımı kirletmeden seni içip içemeyeceğim. Bu da kendime küçük bir meydan okuma olsun.”

Dişleri –*upuzun köpek dişleri*– boynuna gömüldü. Alex çığlık attı. Acı keskindi, iğne batması ve ardından gelen ani ıstırap. Artık yakınlarda neden hiç Gri olmadığını biliyordu. Burası ölümün yaşadığı yeri.

Alex malikâne kapılarının dışında ürkekçe gizlenen Gri’ye haykırdı. Öğretmen içine doldu – kahverengi çantalı öğle yemekleriyle dolu bir vestiyerin bayat kokusu, tebeşir tozu bulutu ve kuvvetli bir irade. *Dudaklarımıza fermuar çekiyoruz, parmakları göreyim.*

Vampir tısladı ve kolunu çekip ağzındaki kanı tükürdü. Alex kanın kanepeye, halıya sıçrayışını izledi.

“Takım elbise iddian buraya kadarmış.”

Reiter’in gözleri fazla solgun suratında minik bozuk paralar gibi parlıyordu; Alex’in kanıyla ıslanan dişleri uzamıştı. “Tadın mezara benziyor.”

“Öyleyse iyi.”

Gri'nin gücüne bürünmüş bir şekilde ona doğru atıldı, muştalar yerindeydi. İki sağlam darbe savurdu. Reiter'in çenesinin çatırdadığını duydu, midesinin iki büklüm olduğunu hissetti. Derken Reiter şoku üzerinden atmış, hızını yeniden kazanmıştı. Uzaklaştı, aralarındaki mesafeyi açtı ve yükseldi, havalandı, uçtu; kana bulanmış beyaz takımının içinde ağırlığı yokmuş gibi süzüldü.

Alex'in zihni, adamdaki yanlışlıklar karşısında çılgık atıyordu. Bu yarattığı nasıl insan sanabilmişti?

“Gerçek bir bilmece,” dedi vampir. Muştayla vurduğu iki darbe sıradan bir adamı öldürebilirdi ama o hiç etkilenmemiş görünüyordu. “Şimdi Eitan Harel'in neden bir deri bir kemik kalmış bir çocuğu peşime gönderdiğini anlıyorum. Ama sen tam olarak nesen bal kuzusu?”

Dehşet. Elinde sadece hayalet gücü ve Lethé'den ödünç aldığı –çaldığı– bir parça sihir vardı. Ve açıkça görülüyordu ki bunlar yeterli değildi.

Eitan onu buraya ölmesi için mi göndermişti? Bunu sonra düşünebilirdi. Hayatta kalırsa. Düşün. Bu spesifik canavarı ne ürkütmüştü? Sarsıldığını gördüğü tek an, güzel ıvır zıvırlarını, görkemli eşyalarını tehdit ettiği zamandı.

Pekâlâ, seni dişlek orospu çocuğu. Oynayalım öyleyse.

Yan masadan porselen bir heykelcik kaptı, Fransız kapılara fırlattı ve bara koştu. Reiter'in yemi yutup yutmadığını görmek için durmadı, doğruca şişeleri yere atmaya başladı, eline ne geçerse kırdı ve mumları içki gölünün içine bıraktı. Mumlardan birinin zayıflayıp söndüğünü gördü ve çaresizce hıçkırdı. Ama sonra alevler çiçek açtı ve tırmanan sarmaşıklar gibi zarif bir ateş yükseldi. Kuvvetlendi, alkolü yaladı ve bar boyunca ilerledi.

Vampir uludu. Alex alevlerin arkasına geçip onları siper olarak kullandı. Isının arttığını hissedebiliyordu; dumanlar yükselirken ağzını kapatmaya çalıştı. Kapüşonlu eşofmanını çıkardı ve eğreti bir meşale hâline getirerek alkole batırdı. Alevler hemen ateşten bir pamuk şeker gibi etrafını sarmıştı. Fransız kapı-

lara koştu ve meşaleyi arkasından fırlattı. Perdelerin *pofff* sesiyle tutuştuklarını duydu.

Alex büyük bir gümbürtüyle kendini pencereden dışarı attı ve camın kestiğı yerlerde derisinin karıncalandığını hissetti. Sonra koşmaya başladı.

İçinde Gri'nin gücü vardı; yüzüne vuran dallara, Reiter'in ısırdığı yerdeki zonklamaya aldırmandan uzun adımlarla koştu. Duvara tırmanmakla uğraşmadı. Kollarını öne doğru uzattı ve kapıları kırıp açarak ilerledi. Cebinde Mercedes'in anahtarlarını bulmaya çalışırken kapılar arkasında gıcırđıyordu. Ama cepleri boştu. Kapüşonlu eşofman. Anahtarlar onun cebindeydi. Dawes onu öldürecekti.

Alex spor ayakkabılarını boş sokakların asfaltına vura vura koştu. Evlerin ışıklarının yandığını gördü. Aralara sapıp yardım isteyebilir, sığınacak bir yer bulmaya çalışabilir miydi? Gri'nin gücüne tutundu; bacakları ileri atıldıkça gücün içine aktığını hissediyordu. Ayaklarının yere değdiğinin bile ancak farkındaydı. Karanlıkta sokak lambalarının olduğı yerlerden geçmeye çalışarak trafiğin daha yoğun olduğı merkeze doğru koştu, tren istasyonunu geçti, otoyola paralel giden çevre yolunda çıkana kadar durmadı. Bir korna sesi duydu ve arabadan ucu ucuna sıyrıldı, sonra su kenarından ilerlemeye başladı. Nehir miydi? Deniz? Köprüden gelen ışıkları görebiliyordu, kendi rıhtımları olan evlerin sudaki yansımalarını. Çit sıralarını geçti, arkasından köpekler havlıyordu. Durmaya korkuyordu.

Reiter onu takip edebilir miydi? Kanının kokusunu alabilir miydi? Tadından hoşlanmamıştı, en azından Gri'yi çağırıdıktan sonra, orası kesindi. Artık nerede olduğunu bilmiyordu. New Haven'a doğru mu koşuyordu yoksa aksi yöne mi emin değildi. İnsan gibi hissetmiyordu. O bir çakaldı, bir tilki, geceleri bahçelere giren yabani bir şey. Kendisi de bir hayaletti, pencerelerde beliren bir gölge.

Ama yorgunluk içine sızıyordu. Gri'nin ona durması için yalvardığını hissedebiliyordu.

İleride bir otoyol çıkışı ve bir ışık adasının ortasında duran bir benzin istasyonu gördü. Adımlarını yavaşlattı fakat o parlak floresan kubbenin altına girene kadar durmadı. Arabalar benzin almak için pompaların önüne park etmiş, birkaç tır büyük otoparka çekilmişti ve yolcular mini marketten alışveriş yapıyordu. Alex sürgülü cam kapıların önünde durdu ve ellerini dizlerine koyup kesik kesik nefesler aldı. Adrenalin vücudundan çekilirken kusmaktan çekiniyordu. Yolu, gökyüzünü gözledi ve dakikalar geçti. Reiter gerçekten uçabilir miydi? Yarasaya dönüşebilir miydi? Peşinden göndereceği vampir dostları var mıydı? Görkemli malikânesindeki yangını çoktan söndürmüş müydü? Söndürememiş olmasını diledi. Sevdiği her şeyi ateşin yiyip bitirmiş olmasını umdu.

Sonunda gücünün tükenmekte olduğunu hissetti ve öğretmeni bıraktı. Midesi bulanıyordu, çok yorgundu. Kaldırırma oturdu, başını dizlerine yasladı ve korku dolu, sıcak gözyaşları gözlerinden akmaya başladı.

“Geçti.”

Alex yumuşak ses karşısında irkildi ve yanında Linus Reiter’i görmeyi bekleyerek başını kaldırdı.

Ama öğretmendi. Kadının gülümsemesi nazikti. Altmışlı yaşlarında ölmüştü ve gözlerinin etrafında derin kırışıklıklar vardı. Pantolon ile süveter giymişti ve üstünde *Çok iyi! Muy bien!* yazan, gülümseyen bir gökkuşağı rozeti takıyordu. Saçları kısacık kesilmişti.

Alex’in görebildiği kadarıyla hiçbir yerinde yara yoktu; kadının nasıl öldüğünü merak etti. Arkasını dönmesi, onu duymıyormuş gibi davranması gerektiğini biliyordu; bir Gri ile herhangi bir şekilde bağ kurmak tehlikeli olabilirdi. Ama kendini buna zorlayamadı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı, taze gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissederek.

“O eve gitmeyiz,” dedi öğretmen. “Onları bahçesine gömüyor.”

“Kim?” diye sordu Alex, titremeye başlamıştı. “Kaç kişi?”

“Yüzlerce. Belki daha fazla. Çok uzun zamandır orada.”

Alex avuçlarını gözlerine bastırdı. “Gidip içecek bir şeyler alacağım.”

“Boynun,” diye mırıldandı öğretmen, Alex’in ağzının kenarında bir parça yemek kaldığını söylüyormuş gibi.

Alex elini boynuna götürdü. Yaranın ne kadar kötü olduğunu bilemiyordu. Saçlarını çözdü ve yaranın kötü kısmını sakladığını umdu.

Alex titrek bacaklarının üstünde doğrulduğunda öğretmen, “Seninle gelebilir miyim?” diye sordu.

Alex başıyla onayladı. Damat’ın bir vücut içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamayı ne kadar istediğini biliyordu ve bu Gri’yle geçirdiği her an tehlikeli olsa da yalnız kalmak istemiyordu.

Öğretmenin bu kez kendi başına, kendi hızıyla içine girmesine izin verdi. Alex sıkılmış yüzlerle dolu bir sınıf gördü, havaya kalkmış birkaç el, güneş ışığıyla dolu bir ev ve masayı hazırlarken dans eden, kır saçları uzamış bir kadın. İçine sevgi doldu.

Alex mini markete giderken sevginin zihninde süzülmesine izin verdi. Dezenfektan, pamuk ve bir kutu büyük boy bandaj aldı; bir de bir litre kola ile bir paket Doritos. Başını eğip peşin ödeme yaparken hâlâ park yerine göz atıyor, karanlık bir şeklin yere indiğini görmekten korkuyordu.

Kendine çekidüzen vermek için tualete gitti. Ama kapıyı kapatıp aynaya bakar bakmaz tekrar durmak zorunda kaldı.

Belki filmlerdeki gibi iki temiz, küçük delik yarası beklemişti ama boynundaki izler pürüzlü ve çirkindi, kan kabuk bağlamıştı. Reiter şahdamarını delmemişti, yoksa çoktan ölmüş olurdu ama çok fazla pislik vardı. Hayvan saldırısına uğramış gibi görünüyordu ve öyle olduğunu tahmin ediyordu. Alex acıya aldırmadan kanı sildi; alkole minnettardı. Onu temizliyor, Reiter’a ait her türlü izi söküp atıyordu.

İşini bitirdiğinde boynu daha iyi görünüyordu fakat Alex hâlâ korkuyordu. Ya o yaratık ona bir şey bulaştırdıysa? Ve ne-

den hiçbir lanet insan evladı ona vampirlerin gerçek olduğunu söylememiştir?

Boynuna bandaj yapıştırdı ve kaldırırma döndü. Aynı yere oturup koladan büyük bir yudum aldı.

Sonunda öğretmen, şekerin verdiği zevkle neredeyse delirmiş gibi görünerek yeniden ortaya çıktı. Adını sormak hoş bir jest olurdu ama Alex'in bazı sınırlar koyması gerekiyordu.

"Arayabileceğin biri var mı?" diye sordu kadın.

Konuşması, çocukken yanlarından hızlıca geçip gitmeye çalıştığı rehber öğretmenlerin ya da sosyal hizmet görevlilerinin kine benziyordu. En azından iyi olanlarınkine.

"Dawes'u aramalıyım," dedi, kamyonetine mazot doldururken boşluğa konuşmasını izleyen ekose fanilalı, iriyarı adamın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek. "Ama aramak istemiyorum." Old Greenwich'te bırakmak zorunda kaldığı Mercedes için hâlâ kendini berbat hissediyordu. Vampir onu bir süre bulamayabilirdi. Ama vampirler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Doğaüstü bir koku alma duyuları ya da kurbanlarını takip etme yetenekleri var mıydı? Ürperdi.

"Sen iyi bir kıza benziyorsun," dedi öğretmen. "Orada ne işin vardı?"

Alex bir yudum daha aldı. "Rehber öğretmendin, değil mi?"

"O kadar belli mi?"

"Hoş bir şey aslında," diye itiraf etti Alex. Ama bu Gri de onu, daha önce deneyen nazik insanlardan daha fazla kurtaramazdı.

Kot pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı, koşarken düşürmediğine sevinmişti. Dawes'u aramanın bir anlamı yoktu, henüz değil. Arabası olan birine ihtiyacı vardı.

Turner telefonu açtığı anda Alex neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

"Stern," dedi, sesi duygusuzdu.

"Turner, yardımına ihtiyacım var."

"Yeni bir şey yok yani?"

"Beni almaya gelebilir misin?"

“Neredesin?”

“Emin değilim.” Boynunu çevirerek tabela aradı. “Darién.”

“Neden taksi çağırılmıyorsun?”

Taksi çağırarak istemiyordu. Başka bir yabancıyla yanında olmak istemiyordu.

“Ben... Bana bir şey oldu. Beni bırakacak birine ihtiyacım var.”

Uzun bir duraklama oldu, sonra televizyon kapanmış gibi ani bir sessizlik. “Adresini mesaj at.”

“Teşekkürler.”

Alex telefonu kapattı, benzinliğin konumunu buldu ve Turner’a gönderdi. Sonra gözlerini telefonuna dikti. Korku yerini öfkeye bırakıyordu ve bu iyi gelmişti; tıpkı yaralarını temizleyen, onu uyandıran alkol gibi.

Numarayı çevirdi.

İlk kez Eitan hemen cevap verdi. Bunu bekliyordu, hayatta kalıp kalmayacağını görmek için.

Alex selam verme zahmetine girmede. “Bana tuzak kurdun.”

“Alex,” dedi azarlar gibi. “Senin kazanacağını düşünmüştüm.”

“Benden önce kaç kişi gönderdin? Kaçı geri dönmedi?”

Kısa bir duraklama. “Yedi.”

Alex gözlerindeki taze yaşları sildi. Ne zaman yeniden ağlamaya başladığını bilmiyordu ama sesini sabit tutması gerekiyordu. Bunu yapabiliyordu. İçinde öfke vardı; öfke kolay ve tanıdıktı. Zayıf görünmek istemiyordu.

“Ortada gerçekten bir borç var mıydı?” diye sordu.

“Tam olarak değil. Benden ve ortaklarımdan müşteri alıyor. Foxwoods, Mohegan Sun, hepsi iyi pazarlar.”

Reiter rakip satıcıydı. Görünüşe göre vampirler bile bir şekilde geçimlerini sağlamak zorundaydı.

“Senin de ortaklarının da canı cehenneme.”

“Bu işi halledersin diye düşünmüştüm. Sen özelsin.”

Alex çılgınlık atmak istiyordu. “Beni hedef hâline getirdin.”

“Reiter seninle uğraşmaz.”

“Nereden biliyorsun?”

“Alex, misafirlerim var. Sana biraz para göndermemi ister misin?”

Eitan’ı öldürmek zorunda kalabileceğini uzun zamandır biliyordu. Los Angeles’tayken bunu yapmayı düşünmüştü, ama Eitan’ın etrafı sürekli Tzvi gibi korumalarla çevriliydi; onu öldürmeden önce bir an bile düşünmeyecek, silahlı adamlarla. Ve Eitan’ın önerdiği anlaşma çok basit görünmüştü, üstesinden gelebileceği bir şeydi, sadece bir iş. *Bunu yaparsan işin tamamdır. Aferin kızıma.* Ama tabii ki her şey bu kadarla kalmamıştı. Eitan’ın parasını almış ve işi kolay göstermişti; bu yüzden hep isteyeceği bir iyilik, yapılması gereken bir iş, borcu olan bir adam, acıklı bir hikâye daha olacaktı. Peki ya annesi? Mira’nın organik pazara yaptığı tempolu yürüyüşler ne olacaktı? Her sabah işe giderken nihayet kızının güvende olduğunu düşünmesi, kendisinin güvende olduğunu düşünmesi ne olacaktı?

Alex telefonu kapattı ve pompaların yanındaki aşırı parlak ışıklara, benzin fiyatlarını gösteren ıslıl ıslıl tabelaya, atletli adamın kamyonetinin ışıldaklarına baktı. Benzin istasyonu bir tür işaret feneriydi âdeta. Ama tüm bu parlak ışıklarla kimleri buraya çağırıyordu?

Eitan’ı öldürmek onu serbest bırakacaktı ama bu konuda akıllıca davranması gerekiyordu; onu yalnız bırakmanın bir yolunu bulmalı, kendisi gibi savunmasız hâle getirmeliydi. Ve annesini denklemden çıkarması gerekiyordu, eğer işleri batırırsa Mira’nın bunu ödemeyeceğinden ve annesinin bir kez daha koz olarak kullanılamayacağından emin olmalıydı. Bunu yapmak için paraya ihtiyacı vardı. Hem de yüklü bir paraya.

“Seninle kalmamı ister misin?” diye sordu öğretmen.

“Rica etsem kalır mısın? Arkadaşım gelene kadar?”

“Her şey yoluna girecek.”

Alex gülümsemeyi başardı. “İyi bir kıza benzediğim için mi?”

Öğretmen şaşırmış görünüyordu. “Hayır, çocuğum. Hepsinin canına okuyacağın için.”

Dodge geldiğinde Alex öğretmene el salladı ve minnetle yolcu koltuğuna oturdu. Turner ısıtıcıyı açmıştı ve radyoyu piyasalardaki günün gelişmelerini anlatan yerel bir kanala ayarlamıştı.

Bir süre sessizce yol aldılar. Alex, Turner'ın, "Kendini neyin içine soktun Stern?" dediğini duyduğunda uykuya dalmak üzereydi.

Giysilerinde kan, boynunda bandaj vardı. Ayakkabıları çamur içindeydi. Hâlâ duman ve Linus Reiter'in oturma odasına döktüğü içkiler gibi kokuyordu.

"İyi bir şeye değil."

"Tek söyleyeceğin bu mu?"

Şimdilik öyleydi. "Davan nasıl gidiyor?" Ona Praetor'la ilgili şüphelerinden ve Beekman'a olan düşmanlığından henüz bahsetmemişti.

Turner içini çekti. "Pek iyi değil. Dekan Beekman'la Profesör Stephen arasında bir bağlantı bulduğumuzu sanmıştık."

"Öyle mi?" Alex, Linus Reiter dışında herhangi bir şey hakkında konuşabilirdi.

"Stephen psikoloji laboratuvarlardan birinden gelen verilere itiraz etmiş. Araştırmacılardan en az biri tarafından manipüle edildiklerine ve bulguları yayınlayan profesörün gözetiminin yetersiz olduğuna dair endişeleri olduğunu söylemiş."

"Ya dekan?"

"Söz konusu profesörü disipline veren komitenin başında o varmış. Ed Lambton."

"Hâkimler," diye mırıldandı Alex, Profesör Stephen'ın İncil sayfaları arasında duran parmağını hatırlayarak. "Bir açıdan mantıklı."

"Sadece gerçekçi olursan," diye cevap verdi Turner. "Hâkimler bizim düşündüğümüz şekilde hâkimlerle ilgili değil. Bu sadece İncil zamanlarında liderler için kullanılan kelimelerden biri."

"Belki katil pazar okuluna gitmemiştir. Lambton işini mi kaybetti?"

Turner ona eğlenmiş bir bakış attı. “Tabii ki hayır. Görev süresi vardı. Ama ücretli izne ayrıldı ve makalesini geri çekmek zorunda kaldı. İtibarı yerle bir oldu. Psikoloji çalışması dürüstlük üzerineydi, biraz ironik bir duruma düştü anlayacağın. Ama ne yazık ki ifadesinde bir açık bulamıyorum. Dekan Beekman ya da Profesör Stephen’in peşine düşmüş olmasının imkânı yok.”

“Peki şimdi ne yapacaksın?”

“Diğer ipuçlarını takip edeceğim. Marjorie Stephen’in denge-siz eski kocası var. Beekman’ın kayıtlara geçmiş eski taciz suçla-ması var. Düşmanımız az değil.”

O hissi bilirim.

“Beekman’ın cemiyet bağlantısı da var.”

“Öyle mi?” diye sordu Alex. Turner, Profesör Walsh-Whiteley ile ilgili ipucunu yakalamış mıydı?

“Berzelius’tanmış.”

Alex homurdandı. “Berzelius cemiyet bile sayılmaz. Hiç bü-yüleri yok.”

“Yine de bir cemiyet. Michelle Alameddine’i tanıyor mu-sun?”

Tanıdığını biliyordu. Elliot Sadow’un cenazesinde onları birlikte görmüştü. Turner onu sorguya mı çekiyordu?

“Elbette,” dedi. “Darlington’ın Vergilius’uydu.”

“Ayrıca Yale New Haven akıl hastanesinde de vakit geçirmiş. Marjorie Stephen’in yönettiği çalışmanın bir parçasıymış ve De-kan Beekman’ın öldürüldüğü gece de şehirdeydi.”

“Onunla görüştüm,” diye itiraf etti Alex. “New York’a dön-mek için trene yetişmesi gerektiğini, erkek arkadaşıyla yemeğe çıkacaklarını söylemişti.”

“Tren istasyonu kameralarında onu gördük. Pazartesi sabahı.”

Pazar gecesi değil. Michelle ona yalan söylemişti. Ama bu-nun için sayısız neden olabilirdi.

“Psikiyatri koğuşunu nereden biliyorsun?” dedi Alex. “Bu gizli bilgi olmalıydı, öyle değil mi?”

“İki öğretim üyesini kimin öldürdüğünü bulmak benim işim. Bu tür bir endişe pek çok kapıyı açar.”

Sessizlik aralarında uzadı. Alex geçmişindeki tüm sözde gizli kayıtlarını, mahkeme davalarını, terapistler ve doktorlarca yazılanları düşündü. Kimsenin onun hakkında bilmeyeceğini düşündüğü şeyleri. Korkunun içine dolduğunu hissetti ve onu uzaklaştırmak zorunda kaldı. Dans kuyruğu yeterince uzunken eski partnerlerle vals yapmanın anlamı yoktu.

Koltuğunda dönerek Turner’a baktı. “Benimle o haritaya tekrar gelmeni söylemek istemiyorum. Ama Cadılar Bayramı’na iki gün kaldı ve dördüncümüzü bulmamız gerekiyor.”

“Sizin dördüncünüz. Çiftler tenisi oynuyorsunuz sanki.” Turner başını iki yana salladı ve gözlerini yoldan ayırmadan, “Ben yaparım,” dedi.

Alex üzümünü yiyip bağıni sormaması gerektiğini biliyordu ama duyduklarına inanamadı. Turner’ın Darlington’a karşı hiçbir sevgisi, hiçbir yükümlülük duygusu yoktu. Lethe’nin temsil ettiği her şeyden nefret ediyordu, özellikle Peabody’nin bodrumuna yaptığı o yolculuktan sonra. “Neden?”

“Önemi var mı?”

“Birlikte cehenneme gideceğiz. Yani evet. Önemi var.”

Turner önüne bakmaya devam etti. “Tanrı’ya inanıyor musun?”

“Hayır.”

“Vay canına, bir saniye bile düşünmeyecek misin?”

“Düşündüm. Hem de çok. *Sen* inanıyor musun?”

“İnanıyorum,” dedi Turner, başıyla sertçe onaylayarak. “Sanırım inanıyorum. Ama şeytana kesinlikle inanıyorum. Ve eğer şeytan bir ruhu ele geçirmişse ve onu bırakmak istemiyorsa ben-
ce birilerinin onu durdurmaya çalışması gerek. Özellikle de bu ruh, bir askerin doğasına sahipse.”

“Veya bir şövalyenin.”

“Evet.”

“Turner, bu bir tür kutsal savaş değil. İyiye karşı kötü değil.”

“Emin misin?”

Alex güldü. “Şey, eğer öyleyse, bizim iyi adamlar olduğumuza emin misin?”

“Los Angeles’taki o insanları sen öldürdün, değil mi?”

Soru başka bir yolcu gibi, bir hayalet gibi arabada, aralarında asılı kaldı. Alex ona söylemeyi düşündü. O gecenin sırrının yükünden kurtulmak nasıl olurdu? Eitan’a karşı bir müttefikinin olması?

Otoyoldan gelen ışığın Turner’ın profilinden önce parlak, sonra karanlık bir şekilde süzülüşünü izledi. Ondaki hoşlanıyordu. Cesurdu ve sırf doğru olduğuna inandığı için pek de sevmeydiği birini kurtarmaya, yeraltı dünyasına inmeye hazırdı. Ama polis, polisti işte.

“Los Angeles’taki o insanlara ne oldu?” diye sordu tekrar. “Helen Watson. Sevgilin Leonard Beacon. Mitchell Betts. Cameron Aust. Dave Corcoran. Ariel Harel.”

Bana yaklaşan herkesin başına ne geldiyse o.

Alex yanından akıp giden yola baktı. Direksiyonun karşısında telefonunun ekranını inceleyen birini gördü, panolardan birinde kasım ayında Foxwoods’ta çalacak bir grubun reklamı vardı, başka birinde kaza avukatı reklamı. Turner’ın bu isimleri böyle sıralaması hiç hoşuna gitmemişti. Dosyasını en ince detayına kadar biliyor gibiydi.

“Komik,” dedi sonunda. “İnsanlar yaşamla ölümden bahsederken arada saate benzer bir şey işliyormuş gibi konuşuyor.”

“İşlemiyor mu?”

Alex yavaşça başını iki yana salladı. “O tiktaklar saate ait değil. Bu bir bomba. Geri sayım falan yok. Öylece patlıyor ve her şey değişiveriyor işte.” Başparmağıyla kot pantolonundaki kan lekesini sürttü. “Ama cehennemin günahkârlarla dolu bir çukur olduğunu ve boynuzlu bir adamın fedailik yaptığını sanmıyorum.”

“Neye inanman gerekiyorsa ona inan, Stern. Ama Kapkaragaç’taki o odaya girdiğimde ne gördüğümü ben biliyorum.”

Bir yanı cevabı duymayı hiç istemese de Alex sordu: “Ne gördün?”

“Şeytan,” dedi Turner. “Dışarı çıkmaya çalışan bir şeytan.”

Alex, Dawes'un Il Bastone'de olmamasına sevindi.

Evin kendisine, muhafazalarına ve sessizliğine minnettar bir şekilde kendini içeri attı. Saat neredeyse sekiz olmuştu. Old Greenwich'e doğru yola çıkmasının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Işıklar titriyor, hafif bir müzik çalıyordu; sanki Il Bastone onun korkunç bir şey yaşadığını biliyor gibiydi.

Mutfak lavabosunda muştaların üstündeki kanı temizledi ve onları cephanelikteki çekmecelerine geri koydu. Ardından uyu-yarak Kapkaraağaç'a gittiği gece Dawes'un ayaklarına sürdüğü merhemi bulmak için dolapları karıştırdı. Öğretmen ona kaçması için yeterli gücü vermişti ama cezayı çeken Alex'in vücudu. Her yeri çizik ve çürüklerle doluydu, ciğerleri acıyordu ve koşarak şehir sınırlarını geçtiği için tüm vücudu zonkluyordu.

Dante yatak odasına gitti ve satın aldığı ilkyardım malzemelerini güzel yazı masasının üstüne bıraktı, ardından bandajını çıkarmak için banyoya yöneldi.

Boynundaki yara şimdiden kapanmaya başlamıştı, taze kan yoktu. Bu kadar çabuk iyileşmemesi gerekirdi. Acaba bu, Reiter'in gerçekten onun şahdamarını deldiği ve yaranın hemen iyileşmeye başladığı anlamına mı geliyordu? Bilemiyordu. Bilmek istemiyordu. Linus Reiter'ı, onun meleksi yüzünü, tüm o acıyı, korkuyu unutmak istiyordu. Dişlerinin derisine batışını, kafatasını kavrayışını hâlâ hissedebiliyordu. Onun için sadece

bir yemek olduğunu; dudaklarına götürdüğü bir fincandan, boşaltılacak bir kâseden ibaret olduğunu unutmak istiyordu.

Uzun zamandır korkmamıştı, gerçekten değil. Dürüst olması gerekirse Darlington'ın ailesiyle, yeni Praetor'la, hatta Oddman'la karşı karşıya gelmekten zevk almıştı. Dawes cehennemden ateş püskürten bir at sürüsü çağırdığında korkmuştu ama yine de iyiydi. Önündeki dövüş dışında her şeyi unutmayı seviyordu.

Ama bunlar kazanabileceği savaşlardı. Linus Reiter'ı yenecek kadar güçlü olmadığı gibi Eitan Harel'in boyunduruğundan kurtulacak kadar da zeki değildi. İkisi de aynı tür adamlardı. Linus onu seve seve içip kurutur, güllerini beslesinler diye artakalanları arka bahçesine gömerdi. Eitan onu kullanmaya devam eder, geri dönmeyeceği güne kadar çeşitli işlere gönderirdi.

Yaraya merhem sürdü, bandajı değiştirdi ve temiz bir çift Lethe eşofmanı aradı. Son aldıklarını yıkanmaları için geri getirmeyi unutmıştu, o yüzden Darlington'ın dolabını yağmalamaya, Vergilius'un yatak odasına gitti. Eşofmanları fazla uzun, fazla boldu ama temizdi.

Sonraki durağı Lethe kütüphanesi oldu. Dışarıdaki raftan Albemarle Kitabı'nı çekti, sayfalarından yükselen hafif çığlıkları ve kükürt bulutlarını görmezlikten geldi. Kitap en son ne araştırıldıysa onun anısını taşıyordu ve belli ki Dawes yeraltı dünyasının bir versiyonu üzerinde çalışıyordu.

Alex rafın yanındaki hasır masadan bir kalem aldı, sonra duraksadı. Talebinde çok açık olması gerektiğini biliyordu. Vampirler folklorun ve kurgu dünyasının her yerindeydi ve neyin efsane, neyin gerçekten yararlı bilgi olduğunu ayıklamak zorunda kalmak istemiyordu. Ayrıca kütüphaneye fazla belirsiz davranırsanız duvarlar sallanmaya başlıyordu ve tamamen çökme ihtimali oldukça yüksekti. Ufak ufak başlamalıydı belki.

Linus Reiter yazıp kitabı yerine geri koydu. Raf hafifçe sallandı ve durulduklarında Alex, kitaplığın kütüphaneye açılmasına izin verdi.

Raflarda bir düzineden biraz fazla kitap vardı ama Alex onla-

rı karıştırırken çoğunun Reiter ailesi ve onların Old Greenwich, Sweetwell'deki büyük evleri hakkında olduğunu fark etti. Reiterler Alman göçmenleriydi ve paralarını kazan ile su ısıtıcıları üreterek kazanmışlardı. Sweetwell ve çevresindeki arazi her zaman bir Reiter varisinden diğerine geçmişti, ama Alex hepsinin aynı adam olduğundan şüpheleniyordu.

Kütüphane rafında Arnold Guyot Dana'nın kupür defterlerinden birini görünce şaşırdı; lacivert ciltli, kalın bir defterdi ve sırtında altın yaldızlı harflerle *Eskisiyle Yenisiyle Yale* yazıyordu. Darlington, New Haven ve Yale'a adanmış tüm kupür defterlerine takıntılıydı ve bu serinin on altı, on yedi ve on sekizinci ciltlerini hepsinin üstünde tutuyordu. Söz konusu ciltler -III. Hiram Bingham'ın günceleriyle birlikte- Lethe ve şehirdeki büyük eserler hakkında hayati öneme sahip bilgiler içerdikleri gerekçesiyle yıllar önce Sterling Kütüphanesi'nden çalınmışlardı.

Alex gazete kupürleri, eski fotoğraflar ve haritalardan oluşan kalın sayfaları çeviriyordu ki gözleri Mory's'deki bir grup genç adamın fotoğrafına takıldı. Hepsisi sert yüzlü, hepsi takım elbiseliydi. Arka sırada Linus vardı, yüzü vakurdu, soluk mavi gözleri eski karede neredeyse beyazdı. Bir şekilde fotoğrafta kendi oturma odasında oturduğu hâlden daha yumuşak, daha rahat görünüyordu. O zamanlar insan mıydı? Yoksa çoktan dönüşmüştü de içten içe alay mı ediyordu? Ayrıca uyuşturucu baronu bir Connecticut vampirini nasıl alt edebilirdi?

Michelle Alameddine'in tavsiye ettiği, aynı zamanda Dawes'un araştırma için kullandığı *Kittscher'in Şeytan Bilimi* de raftaydı. Alex canavarları ve onları nasıl alt edebileceğini açıklayan bir canavarlar kataloğu bulmayı umarak sayfaları karıştırdı. Ama kitap Dawes'un tarif ettiği gibiydi: İlahiyat öğrencisi ve dindar bir Hristiyan olan Ellison Nownes ile ateist Lethe üyesi Rudolph Kittscher arasında geçen bir dizi cehennem tartışması.

Nownes, Turner'ın cehennem versiyonunu savunuyor gibi görünüyordu - günahkârlar için ebedi ceza yeri: *İster dokuz ister on iki kat olsun, ister ateş çukurları ister buz gölleri olsun; cehennemin mimarisi belirsiz olsa da varlığı ve amacı belirsiz değildir.*

Ancak Kittscher aynı fikirde değildi: *Batıl inançlar ve bir ton saçmalık! Başka dünyalar ve düzlemler olduğunu ve bunların varlığının portalların kullanımına olanak sağladığını biliyoruz – herhangi bir Anahtarcı'ya sorun bakalım, portal açtığımızda bir yerde kaybolup başka bir yerde mi ortaya çıkıyormuşuz? Hayır! Öyle olmadığını biliyoruz. Başka âlemler var. Ve neden “cehennem”i bu âlemlerden biri olarak düşünmeyelim? Burada transkripte “büyük alkış” notu düşülmüştü.*

Söylediklerinin bir kısmı Alex'in aklından geçmişti, ama Kittscher'in cehennem ve cennetin varlığının iblislerle insanlar arasında bir tür pazarlık olduğunu ima ettiğinden emindi: *Bizler nasıl et, kümes hayvanları, basit kökler ya da meyvelerle beslenerek hayatta kalabiliyorsak iblisler de temel duygularımızla beslenirler. Bazıları korku, açgözlülük, şehvet ya da öfkeyle beslenir ve evet, bazıları da neşe peşinde koşar. Cennet ve cehennem uzlaşmadan başka bir şey değildir, iblisleri kendi âlemlerinde kalmaya ve yalnızca ölümlerle beslenmeye bağlayan bir antlaşmadır.*

Kalabalığın Kittscher'e hak verdiği ve Nownes'un “yüzü kıpkırmızı” olarak tarif edildiği yer burasıydı. Nownes: *Tanrı'nın olmadığı bir dünya tasavvurunun sonucu budur – yalnızca yaşamın değil, öte yaşamın da üst ahlaktan yoksun olması. Tanrı'dan doğan ve O'nun suretinde yaratılan bizlerin hayvanların en acizi, tuzaga düşürülmüş birer ürkek tavşanlar olduğumuzu mu söylüyorsunuz? Büyük çalışmalar ya da yüksek başarılar için değil, tüketilmek için yaratıldığımızı mı söylüyorsunuz? İnsanlığın amacı ve kaderi bu mu?*

Kittscher gülmüştü. *Bedenlerimiz solucanların gıdası. Neden ruhlarımız da başkalarının yemeği olmasın?*

Bu noktada iki tarafın neredeyse birbirine gireceği belirtilmiş ve oturuma ara verilmişti.

Alex gözlerini ovuşturdu. Turner'a karşı dürüst davranmıştı: Yeraltının pazar okulu versiyonu olduğuna inanmıyordu. Ama Kittscher'in teorisine de tam olarak inanmamıştı. Peki neden Linus Reiter'la ilgili yaptığı araştırmada bu yazı ortaya çıkmıştı?

Ondan bahseden herhangi bir şey var mı diye dizini taradı, sonra parmağını V'ye, vampir kelimesine kaydırды. Tek bir sayfa listelenmişti.

Kittscher: Vampirleri düşünün.

(Kalabalıktan alay sesleri yükselir.)

Herman Moseby: Sırada ne var, cinler ve kelpeler mi?

(Moderatörden sırayla konuşma çağrısı.)

Kittscher: Neden hikâyelerimizin bazılarının baştan çıkarıcı, bazılarının korkutucu olduğunu hiç merak etmediniz mi? Neden bazıları güzelken diğerleri grotesktir? Bu birbirinden farklı öyküler, iblislerin dünyamızda kaldıklarının göstergesidir. Kimisi sefalet ya da dehşetten, kimisi arzudan beslenir; her biri bu duyguları ortaya çıkarmak için en etkili biçimlere bürünmüştür.

(Moderatör, Terrence Gleebe'ye söz verir.)

Gleebe: Bu senaryoda kan bir araç mıdır yoksa süreç içinde rastlantısal olarak mı gelişmiştir?

(Kalabalıktan kahkahalar yükselir.)

Alex parmaklarını boynundaki bandaja dokundurdu. "Rastlantısalmış, kıcımın kenarı."

Beyaz takım elbisesi içindeki yakışıklı Linus Reiter'ı düşündü. Neden bir vampir uyuşturucu satıcısı olsundu ki? Böyle bir güce ve bu kadar çok vakte sahipken para kazanmanın binlerce yolu olmalıydı. Ama ya çaresizlikten besleniyorsa? Ya paranın onun için hiçbir anlamı yoksa, sadece elinin altında sonsuz bir korku ve arzu açık büfesi olsun istemişse? Alex, Eitan'ın evinde dolaşan insanları, Ground Zero'daki hayatı kaymışları, kendi can yakan hüznünü, hayatı hâline gelen yalnızlığı ve biraz otun, biraz alkolün, bir doz Valium'un sağladığı huzur anlarında hissettiği umut kırıntılarını düşündü.

Eğer Kittscher haklıysa ve vampirler iblisle en azından neyle uğraştığını bilirdi. Ama o canavarı nasıl uzak tutacaktı?

Kütüphaneden çıktı ve Albemarle Kitabı'nı çıkarıp yazdı: *Vampirlerden nasıl kaçınılır, kurgu dışı*. Sonra tereddüt etti. Neden özellikle Linus Reiter'dan bahseden kitaplar istemişken kütüphane ona

bir vampirden bahseden bilgiler vermişti? Albemarle Kitabı'nı açık bırakıp Kittscher'in *Şeytan Bilimi*'ni bıraktığı yuvarlak masaya döndü. Reiter dizinde listelenmemişti. Kitabın arkasını çevirdi.

Phillip Walter Merriman tarafından tutulan tutanak, Oculus, 1933.

Katılımcılar:

Katılımcılar cemiyetlere göre listelenmişti ve işte oradaydı, Kurukafa ve Kemikler'in altında: *Lionel Reiter*.

O da oradaydı. Başka bir isimle ama bu evde, Lethe'nin çatısı altında bulunmuştu. Belki o zamanlar ölümlüydü. Ama belki cemiyetlerden birinde bir iblis vardı, Il Bastone'nin içinde ve kimse anlamamıştı. Peki ya tarih? 1933. Sterling inşa edildikten bir yıl sonra. Bu gerçekten de cehenneme ilk yolculuğun o zaman yapıldığı anlamına mı geliyordu? Buradaki alt metin bu muydu? Eldiven'i kimler biliyordu ve bu konuşma, felsefi varsayımlarla ilgili hararetli bir tartışmadan ziyade yeraltı dünyasına seyahat etme olasılıklarından bahsedilen son derece gerçek bir tartışma mıydı?

Ve eğer iblisler insanlardan; onların mutluluklarından, acılarından hatta kanlarından besleniyorsa, göz önünde bulundurması gereken başka bir değişken daha var mıydı? Marjorie Stephen'i hatırladı; zamanından önce yaşlanmış, gözleri süt rengi ve gri. Ya ortada zehir falan yoksa? Reiter işin içinde olabilir miydi? Ya da eğlencesine bakan başka bir iblis? Kutsal kitabı kullanarak onlarla alay mı ediyordu? Profesör Stephen ya da Dekan Beekman'ın boynunda yara bulunsa Turner söylerdi ama bu geceden önce Alex vampirlerin gerçek olduğunu bilmiyordu. Karanlıkta başka neler gizleniyor olabilirdi?

Alex paniğin onu boğmak üzere yükseldiğini hissetti. Hâli vakti yerinde ailelerden gelen tüm o çalışkan, genç adamların ahlak ve ölümsüzlük üzerine tartışırken ve anlambilime kafa patlatırken bir iblisin onların misafirperverliğinin tadını çıkardığını düşündü. *Çünkü bizler bir avuç amatörüz*. Lethe skoru biliyormuş gibi davranıyor, oysa oyunun ne olduğunu bile bilmiyordu. Ama bu ev, bu kütüphane hâlâ onu koruyabilirdi.

Üç arama daha yaptıktan sonra az da olsa sakinleşmişti ve bulabildiği birkaç İngilizce kitaptan derlediği iblisleri ve vampirleri kovma tavsiyeleri listesi vardı. Çoğu tuzdan yapılmış silahlar içeriyordu. Göz gezdirdiği kitaplara göre kazık, kafa kesme ve ateş işe yarıyordu çünkü bunlar hemen hemen her şeyi öldürdü. Haçlar ve kutsal su kullanıcının inancına bağlıydı çünkü gerçek bir koruma değil, cesaret sağlıyorlardı. Sarımsak sadece belirli bir tür ifrite karşı kovucu olarak etkiliydi. Ve muhafazalar işe yarıyordu. Önemli olan buydu. Cephanelikte koloni döneminden kalma, gömleğinin altına rahatça sokabileceği bir koruma buldu: küçük tuz incilerinden yapılmış, geniş, işlemeli bir gerdanlık. Dante yatak odasına gidip kadife mavi tentenin altına uzandı ve rüyasında Linus Reiter'in çimlerinde kroket oynadığını gördü. Yalınayaktı ve çimenler ıslaktı. Ayak parmaklarının arasından sızan kanı görebiliyordu.

"İlginç," diye fısıldadı adam ama o, rüyasında Darlington'du; parlayan altın boynuzları ve beyaz bir takım elbisesi vardı. Alex'e gülümsedi. "Merhaba, bal kuzusu. Bana yemek olmaya mı geldin?"

Arkasındaki ev artık Sweetwell değildi. Sarmaşıkla kaplı, bir şekilde bir vampirin tepedeki şatosundan bile daha yalnız görünen Kapkaraağaç'tı. Alex içeri doğru sürüklendi. Yolu biliyordu, aynı garip dürtü duygusu onu kendine çekiyordu. Odalar daha büyük, gölgeleri daha derin görünüyordu. Merdivenden balo salonuna çıktı, Darlington oradaydı, çemberin içinde duruyordu ama o, onun Darlington'ıydı, tıpkı Rosenfeld'de kaybolduğu gece hatırladığı gibi - yakışıklı, insan, uzun paltolu ve taşlanmış kot pantolonlu.

Pencerelerden kıvrık boynuzlu iblisi görebiliyordu, çimenliğe bırakılmış kroket takımının yanında duruyor, altın gözleriyle ona bakıyordu.

"İki tanesiniz," dedi Alex.

"Öyle olmak zorunda," diye yanıtladı Darlington. "İnsan ve canavar. Ben mağaradaki münzeviyim."

"Her şeyi gördüm. Büyükbabanın anılarında. Burada hayatta kalmaya çalışmanı gördüm."

“O kadar kötü değildi.”

Alex dudaklarının kıvrıldığını hissetti. “Elbette. Öyle olsa bırakır giderdin.”

“Ne zaman bu kadar bilge oldun, Stern?”

“Sen izne çıkıp Araf’a gittiğinde.”

“Onları duydum,” dedi, gözleri uzaklara dalmıştı. Çok uzun süre demlenmeye bırakılmış çay gibi koyu kahverengiydiler. “Annemle babamı. Ön kapıda bağırıyorlardı.”

“Onları içeri almam gerekir miydi?”

Aniden gözleri gözlerine döndü, Alex onun öfkesinde iblisin yankısını görebiliyordu. “Hayır. Asla. Burası bana miras kaldığında elektriği kestiler. Beni dondurup safdışı bırakabileceklerini düşündüler.” Omuzları kalktı, düştü. Öfkesi, üzerine tam oturmayan bir giysi gibi düşmüştü. Yorgun görünüyordu. “Onları nasıl sevmeyebileceğimi bilmiyorum.”

Alex kaç kez Mira’ya karşı sadece öfke hissedebilmeyi dilemişti? Ya da hiçbir şey hissetmemeyi? Sevmenin sorunu buydu. Bir kez sevdikten sonra geri almak zordu, bedeli ne kadar ağır olursa olsun.

“Gerçek mi bu?” diye sordu.

Darlington gülümsemekle yetindi. “Felsefe yapmanın sırası değil.”

“Sana nasıl ulaşacağımı anlat.”

“Yaklaş, Stern. Bilmek istediğin her şeyi anlatacağım sana.”

Korkuyor muydu? Bu gerçek Darlington mıydı yoksa bahçede bekleyen canavar mıydı? Bir yanı umursamadı. Öne doğru adım attı.

“O geceki sen miydin?” Koruma çemberinin aşındığını, kıvılcımlar hâlinde çözündüğünü görebiliyordu. *O tehlikeli. Düşündüğün gibi biri değil.* “Kitap ve Yılan’daki? Adımı söylemek için cesedi mi kullanıyordun?”

“Galaxy Stern,” dedi Darlington, gözleri altın renginde parlayarak, “ben en başından beri sana haykırıyorum.”

Alex uyandığında çarşaf terden sıırılsıklam olmuştu ve boynundaki yaradan soluk pembe kan damlaları akıyordu.

Bonawit'in olağanüstü ince cam işçiliğine illüstrasyon konusu olarak Ezop'un hangi masallarının seçildiğini düşünmek ilginçtir. Seçimlerden çıkarılması gereken bir ders var mıdır? Bu, söz konusu masalın nasıl okunduğuna bağlı. "Kurt ve Turna"yı ele alalım: Açgözlü kurdun çok hızlı yemek yemesinin sonucu olarak boğazına bir kemik takılır. Turnaya, "İnce gaganı kullanarak kemiği çıkar, ben de sana güzel bir ödül vereyim," der. Turna söylenileni yapar, kafasını kurdun ağzına sokup kemiği çıkarır. Ancak iş bittiğinde kurt, turnaya ödül vermez. Böyle bir aptalı yememiş olması yeterli değil midir? Genel olarak bize kıssadan hissenin, "Kötüye hizmet etmenin ödülü yoktur," olduğu söylenir. Fakat hikâyenin şu sorunun sorulması için olduğunu da düşünebiliriz: "Ölümü kandırmak eğlenceli değil midir?"

Daha az ünlü olsa da aynı pencerelerde "Yavru Keçi ve Kurt" hikâyesi de yer alır. Sürüsünden ayrılan genç bir keçi, kurtla karşılaşır. "Benim yemek olmam gerektiğine göre," der, "bana bir melodi çalar mısınız ki dans ederek ölebileyim?" Yemeğinin yanında müzik de olacağı için mutlu olan kurt bunu kabul eder, ancak otlağın öbür ucundan avcının tazıları onun çaldığı müziği duyar. Ormanda kovalanan kurt kendi aptallığına hayıflanır çünkü o bir cellat olarak doğmuştur, kavalcı olarak değil. Çoğu okumada verilen ders gerçekten de tuhaftır: "Hiçbir şeyin sizi amacınızdan alıkoymasına izin vermeyin." Öyleyse kendimizi kurt olarak mı almalıyız? Neden akıllı keçi bizim modelimiz olmuyor? O zaman şu dersi alalım: "Ölümle yüz yüze geldiğinizde dans edin; bu, onun için yere uzanmaktan iyidir."

-Sterling Memorial Kütüphanesi Dekorasyonu Üzerine
Bir Değerlendirme, Rudolph Kittscher
(Jonathan Edwards Akademisi '33)

Alex yurda gidip üstünü değiştirmek için gün ısıyana kadar bekledi. Lauren'dan yumuşak gri bir kaşmir kazak ödünç aldı ve en derli toplu görünen kot pantolonunu giydi. Sorumluluk sahibi görünmek istiyordu, iyi bir yatırım gibi görünmek istiyordu ama yıpranmış botları için yapabileceği bir şey yoktu.

Anselm'i arayıp görüşme talep ettiğinde yeni Praetor'la görüş demesini beklemişti. Ama Anselm o öğleden sonra Metro-North'a gelecekti ve Alex'i de araya sıkıştırmayı kabul etmişti.

"Mekânın adı için kusura bakma," dedi. "Şehre dönmeden önce orada bir toplantım olacak ama seninle de geç bir öğle yemeği için buluşabiliriz."

Kabuk ve Kemikler. Suyun hemen üstünde bir istiridye barıydı. Alex tuz gerdanlığının ödünç aldığı kazağının altından görünmediğine emin olduktan sonra bisikletini sokağa indirdi. Bazen New Haven'ın denize bu kadar yakın olduğunu, buranın gerçek bir liman kenti olduğunu unutuyordu.

Howard'dan aşağı inen yol şaşırtıcı derecede hoştu; renk değiştiren yaprakların arasından ilerliyor, sahile yaklaştıkça daha da görkemli hâle gelen evlerin önünden geçiyordu. Old Greenwich'teki malikânelere hiç benzemiyorlardı. Büyük verandalarında, yola bakan pencerelerinde aleni bir şeyler vardı; sanki duvarların arkasına saklanmak için değil de görülmek, keyif vermek için yapılmışlardı.

Dawes, Mercedes haberini pek iyi karşılamamıştı çünkü o sıradan bir araba değildi.

“Ne demek kaybettim?” diye feryat etmişti.

“Kaybetmedim. Nerede olduğunu biliyorum.”

“O zaman söyle, gidip alayım. Yedek anahtarlarım var. Biz-”

“Yapamayız.”

“Neden?”

Çünkü korkuyorum. Çünkü bu çok tehlikeli. Ama Alex her şeyi açıklayamazdı. Linus Reiter’ı. Old Greenwich’te ne yaptığını. Rüyasında çemberin içinde kendi hâline dönen Darlington’ı. Ben en başından beri sana haykırıyorum. Bu çok fazlaydı.

“Önce Darlington’ı kaybettin,” diye köpürdü Dawes, “şimdi de bu.”

“Onu ben kaybetmedim,” dedi Alex, sabırlı olmaya çalışarak. “Darlington bir yerlerde düşürdüğüm bir bozuk para değil. Elliot Sandow onu yemesi için bir cehennem canavarı gönderdi. Öfkelenmek istiyorsan git, onun mezar taşına söylen.”

“Eğer sen-”

“Eğer ben ne? Ne yapacaktım? Doğru büyüü, doğru efsunu mu bilecektim? Yakasından tutsaydım da cehenneme birlikte mi gitseydik?”

“Evet,” dedi Dawes tıslayarak. “Evet. Sen onun Dante’sisin.”

“Sen olsan öyle mi yapardın?”

Dawes cevap vermedi; Alex boş vermesi gerektiğini biliyordu ama nazik olamayacak kadar yorgun ve yaralıydı. “Ne yapardın ben söyleyeyim. Altına işerdin. Sen de benim gibi donup kalırdın ve Darlington da aynı şekilde gitmiş olurdu.”

Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu ve sonra sanki Dawes bu kelimeleri daha önce hiç söylememiş, o yüzden heceleri nasıl birleştireceğini tam olarak bilemiyormuşçasına bağırdı: “Siktir git! Siktir git! Siktir git!”

Bu kekelemeyle karışık küfür, Alex’in acınası ruh hâlini delip geçmişti. İçindeki öfke sönüverdi ve aniden gülme isteği duydu – ki bunun büyük bir hata olacağını biliyordu.

Derin bir nefes aldı. “Özür dilerim, Dawes. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Ama arabanın bir önemi yok. Ben önem-

liyim. Sen önemlisin. Ve söz veriyorum onu geri alacağız. Sadece... şu anda biraz anlayışa ihtiyacım var.”

Uzun bir süre sonra Dawes, “Tamam,” dedi.

“Tamam mı?”

“Evet. Şimdilik. Kaba davrandığım için özür dilerim.”

Sonra Alex güldü. “Affedildin. Ve daha çok küfretmelisin.”

Alex restoranın bir yat kulübünde olduğunu biliyordu ama beklediği şey bu değildi. Valelerin, mavi bleyzır ceketli erkeklerin, incili kadınların olacağını düşünmüştü; ama mekân deniz kenarında, önünde bayrak ve büyük bir park yeri olan sıradan bir binaydı. Alex bisikletini merdivenin yanındaki parmaklığa kilitledi. Saçlarını toplamak, biraz daha ölçülü görünmek isterdi ama boynundaki izler hâlâ kırmızı ve şişkindi; vücudu bir enfeksiyonu savuşturmaya çalışıyordu âdeta. Boynuna bir bandaj daha yapıştırırsa da öpücük morluğu gizlemeye çalışıyormuş gibi görünecekti.

Anselm okyanusa bakan, üstü kapalı güvertede bekliyordu. Liman teknelerle doluydu, direkleri bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bazılarına kadın isimleri verilmişti, bazılarına ise *The Hull Truth*, *Knotty Girl*, *Reel Easy* gibi isimler. Anselm’in kolu yanındaki sandalyenin üstüne atılmıştı, pahalı bir saat reklamı gibi görünüyordu. Diğer masalarda Yale öğrencileri ve ebeveynleri, uzun öğle yemekleri yiyen işinsanları ve kapitone paltolu birkaç yaşlı kadın oturuyordu.

“Alex!” dedi onu gördüğünde, sesi sıcaktı ve sanki onu oraya kendisi davet etmemiş gibi belli belirsiz şaşkıındı. “Otursana.” Önüne menü bırakmaya gelen garsonu eliyle kovaladı. “Ben yedim ama sen ne istersen al lütfen.”

Alex bedava yemeğe hayır demeyecekti. Midye ya da ızgara balık türü bir şey sipariş etmesi gerektiğini biliyordu, ama yıllarca annesinin tam tahıllı şeyleri ve filizlenmiş keçiboynuzu denemeleriyle beslendikten sonra ömür boyu sürececek bir abur cubur açlığına mahkûm olmuştu. Sandviç sipariş etti, kafein için de kola.

“Keşke ben de senin gibi yiyebilsem,” dedi Anselm, düz görünen karnını okşayarak. “Gençlik, gençlerin elinde heba oluyor. Ortayaşın neye benzeyeceğini bilsem kızarmış tavuk yemeye daha çok, spor salonuna daha az zaman ayırırdım.”

“Orta yaşlı mısınız?”

“Şey, ben aslında... Ne?”

Alex dik dik baktığını fark etti. “Affedersiniz, farklı görünüyorsunuz, daha rahat.”

“Bu şaşırtıcı bir şey mi? İster inan ister inanma, lisans öğrencilerini azarlamak zevk aldığım bir şey değil.”

“Dawes bir doktora adayı.”

Anselm göz ucuyla ona baktı. “Bence ne demek istediğimi anladın.”

Artık yeni bir Praetor atandığı, Lethe’nin endişelerinden ve yükümlülüklerinden kurtulduğu için Anselm başka bir insan gibi görünüyordu.

“Connecticut’a dönmenize şaşırdım,” dedi Alex. “New York’a gelmek zorunda kalacağımı düşünüyordum.”

“Genelde toplantılar için ayda bir ya da iki kez Connecticut’a gelirim. Bu yüzden yönetim kurulu benden devreye girip Lethe’deki işleri denetlememi istemişti. Dekan Beekman’ın başına gelenleri duyunca uğramaktan zarar gelmeyeceğini düşündüm. Beekman bir efsaneydi. Sanırım onu tanıyan herkes epey sarsılmıştır.”

“Siz tanıyor muydunuz?”

Anselm başını yana eğdi. “Bu yüzden mi öğle yemeği yemek istedin? Centurion sana şüphelileri mi kontrol ettiriyor?”

“Hayır,” dedi Alex ki bu doğrudu. Ayrıca Anselm’in Marjorie Stephen ya da Dekan Beekman’la ilgisi olduğundan şüphelenmesi için bir neden yoktu. “Özür dilerim. Geçen yıl olanlardan sonra.” Omuz silkti. “Eski alışkanlıklar.”

“Anlıyorum. Seni koruması gereken insanlar işlerini yapmadı, değil mi?”

Hiçbir zaman yapmamışlardı ki. Ama Alex bu güneşli günde, bu masada, bu yabancıyla birlikte otururken böyle şeyler düşünmek istemiyordu. “Sanırım.”

“Lethe bizden çok şey istiyor, haksız mıyım?”

Alex başıyla onayladı. Kendini gergin hissediyordu, avuçları terlemişti. Dün gece berbat k buslarının arasında uyanık yatmış, bu konuda nasıl bir yol izlemesi gerektiğini hesaplamaya çalışmıştı. Ama şimdi Anselm ona bir fırsat sunuyordu ve Alex bunu değerlendirecekti. “ yle gerçekten,” dedi. “Dosyamı gördünüz.”

“Ama şimdi mutlu mesut yaşıyorsun.”

“ yle sayılır.”

“Bana Kaliforniya’yı anlat.”

“Burası gibi ama denizi daha sıcak ve insanlar daha iyi giyiyor.”

Anselm kahkaha attı ve Alex biraz gevşediğini hissetti. Kendini otoriter Anselm’e hazırlamıştı ama bu adam o kadar kötü değildi. Belli ki ögle yemeğinde birkaç kadeh şarap içmişti ve ofis dışında olmanın tadını çıkarıyordu. Bununla başa çıkabilirdi.

“Kiminle buluştunuz?” diye sordu.

“Stamford’da çalışan birkaç arkadaşım. Eski AIG ofislerinin yerini biliyor musun?”

“Pek sayılmaz.”

“Bir şey kaçırmıyorsun. Her neyse, bizim sektörün yüz karası diye anılırlar ama ben mazlumları severim, tavsiyeye ihtiyaçları vardı.”

“Dışlanmışları saklayın,” diye mırıldandı.

Anselm yine kahkaha attı. “Aynen  yle.”

Demek Anselm, İ aya alıntısını biliyordu. Ama cinayetlerle bir şekilde ilişkisi olsaydı bu bilgiyi gönüllü olarak vermezdi. “Dindar biri olduğunuzu düşünmemiştim.”

“Hiç değilim ama bu New Haven efsanesinin önemli bir parçasıdır. Tanrım,” dedi başını iki yana sallayarak. Özenle taranmış saçlarını tek bir teli bile kıvıldamadı. “Kendime bile sıkıcı geliyorum ş  an.”

“Devam edin lütfen,” dedi Alex. “Bu tür şeyleri severim.” özellikle de bir katili yakalamasına yardımcı olacak ve Turner’ın gözüne girmesini sağlayacaksa.

Anselm kuşkuyla ona baktı, ama devam etti. “John Davenport’un üç hâkimi korumak için verdiği vaazdan,” dedi.

Hâkimler. İlginç. “Bu, her şeyi açıklıyor.”

Anselm’in yine kaşları kalktı ve Alex, Anselm’in bu hâlini neden sevdiğini anladı. Ona biraz Darlington’ı hatırlatıyordu. Tanıdığı Darlington’ı değil; Kapkaraağaç’ta büyümemiş, Lethe’ye âşık olmamış bir Darlington’ı. Daha kurnaz, bilgiye daha az aç bir Darlington. Alex’e daha az benzeyen bir Darlington.

“Hâkimler Mağarası’na hiç gittin mi?” diye sordu Anselm. “Pekâlâ, yıl 1649. Cromwell, I. Charles’ın idamını emrediyor. Elli dokuz hâkim de ölüm fermanına imza atıyor. Kabul ediliyor. Tez kellesi vurula falan. Ama sadece on yıl sonra monarşi yeniden kuruluyor ve oğlu II. Charles—”

“Genç Charles.”

“Aynen. Genç Charles babasının başına gelenlerden, kralların öldürülmesinin emsal teşkil etmesinden hoşlanmıyor. Böylece acımasız olmak durumunda kalıyor. Tüm hâkimleri ölüm cezasına çarptırıyor.”

“Bu, çok fazla ölü hâkim demek.” Ve bu da Turner’ın gözden düşmüş Profesör Lambton’ın kendisini yargılayan insanların peşine düşmesi teorisiyle örtüşüyordu.

“Bazıları idam ediliyor, bazıları kolonilere kaçıyor. Ama her yer İngiliz askeri kaynıyor ve hiç kimse kaçaklara kucak açıp Genç Charles’ın gazabını üstüne çekmek istemiyor. New Haven’ın iyi yürekli vatandaşları hariç.”

“Neden?”

Anselm, cevap olabilirlermiş gibi limandaki tekneleri işaret etti. “Burası her zaman muhalif bir şehir olmuştur. Rahip John Davenport kürsüye çıkıp vaaz veriyor: ‘*Dışlanmışları saklayın. Göçkünlere ihanet etmeyin.*’ Ve dışlanmışlar saklanıyor. İngilizler etrafı kontrol etmeye geldiğinde kasaba halkı sırrı koruyor ve hâkimler, West Rock yakınlarına sığınıyorlar.”

“Hâkimler Mağarası’na mı?”

“Aslında bir grup büyük kaya ama evet. İsimleri Whalley, Goffe ve Dixwell.”

Alex uzun zamandır New Haven'da yaşamıyordu ama bu isimleri biliyordu. Broadway'den ayrılan sokaklardı bunlar. Whalley'i yeterince takip ederseniz West Rock'a varırdınız. Üç sokak. Üç hâkim. Üç cinayet.

Üçüncüsü de olacak. Darlington'ın kastettiği buydu demek. İblis yarısı onlarla oyun oynayıp katilin kurduğu bilmecenin tadını çıkarırken o, anlamaları için bağlantı kurmaya çalışıyordu.

"Hâkimlere ne oluyor peki?" diye sordu Alex. "Yakalanıyorlar mı?"

"Buruşup kırışına kadar yaşıyorlar. İkisi Massachusetts'te bir yerlere gidiyor, Dixwell adını değiştirip ömrünün sonuna kadar New Haven'da yaşıyor. Külleri New Haven Parkı'nın altında gömülü, ölümünden yüz yıl sonra bile İngiliz birlikler sırf onun mezarına işemek için buraya gelirlermiş. Bu kadar büyük olay işte bu adamlar. Özgürlük şehitleri falan. Ama şimdi dipnotlardan ibaretler, benim gibi bir adamın öğle yemeği yerken seni etkilemeye çalışmasından öte bir işlevleri yok."

Alex, Anselm'in kendisini etkilemeye çalışması fikrinden rahatsız mı olmalıydı, yoksa bununla gurur mu duymalıydı bilemedi.

"Ölüm sözcüklerinin neden işe yaradığını hiç merak ettin mi?" Öne doğru eğildi. "Çünkü nihayetinde hepimiz birer hiçiz ve hiçlikten daha korkunç bir şey yoktur."

Alex işe yaradıkları sürece neden işe yaradıklarını pek umursamamıştı. "Burası hakkında çok şey biliyorsunuz."

"Tarihi severim. Ama tarihte para yok."

"Hukuk gibi değil mi?"

Anselm omzunun birini kaldırdı. "Lethe bir sürü vaatte bulunur, Yale da öyle ama New Haven'da hiçbiri gerçekleşmez. Burası sadakatının karşılığını asla ödemeyecek bir yer."

Belki de Darlington'a pek benzemiyordu. "Ya Lethe?"

"Lethe bir ekstrapydı. Başka bir şey olarak düşünmek aptallık olur. Hatta tehlikeli."

"Beni uyarıyorsunuz yani." Tıpkı Michelle Alameddine'in yaptığı gibi.

“Sadece konuşuyorum. Ama buraya Cromwell ve Connecticut’ta yaşlanmanın tehlikeleri hakkında ahkâm kesmemi dinlemeye gelmemişsindir bence.”

Buraya kadardı anlaşılan. “Dosyamı okuduğunuzu söylemiştiniz. Annem... annemin durumu pek iyi değil.”

“Hasta mı?”

Mucizelerin peşinden koşmak bir hastalık mıydı? Değerli taşlarda ve burçlarda görünmez örüntüler aramaya mahkûm insanlar için kullanılan bir isim var mıydı? Beslenme düzeninizden süt ürünlerini çıkarınca hayatın mucizelerinin önüne sıralanacağını kimler düşünürdü? Ya da glütteni ya da trans yağları? Los Angeles bir hastalık sayılabilir miydi?

“İyi,” dedi Alex. “Sadece gerçekçi biri değil ve parayla arasının iyi olduğu söylenemez.” En ılımlı hâliyle bu şekilde anlatabilirdi.

“Seni utandırıyor mu?”

Soru onu sarstı. Alex bu ani duygu patlamasına hazır değildi. Kendini küçük ve çıplak hissetmek, korumasız bir çocuk ya da yalnız bir kız gibi hissetmek istemiyordu. Sömestr daha yeni başlamıştı ve Alex şimdiden tükenmişti; bir yıl önce Yale’a gelen ve kendisine zarar vermeye çalışabilecek herkese ve her şeye saldıran o aynı kızdı. Onu güvende tutacak, ona iyi öğütler verecek bir anne istiyordu. Annesinin anlatmayı reddettiği bir hayalet hikâyesinden fazlası olan bir baba istiyordu. Burada olan ama olmayan Darlington’ı istiyordu, tüm bu çılgınlığın altından kalabilmesi için ona ihtiyacı vardı. Her şey bir anda üzerine çöktü ve boğazında istenmeyen gözyaşlarının sızısını hissetti.

Bir yudum su içti ve kendini kontrol altına aldı. “Ona yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım.”

“Sana ücretli bir yaz stajı ayarlayabilirim–”

“Hayır. Şimdi. Paraya ihtiyacım var.” İstedikinden daha sert konuşmuştu; küçük sohbetlerden ve diplomasiden bıkan gerçek Alex ortaya çıkıyordu.

Anselm kendini hazırlar gibi ellerini kavuşturdu. “Ne kadar?”

“Yirmi bin dolar.” Mira’yı kira kontratından çıkarmaya, yeni bir yere yerleştirmeye ve yeni bir iş bulana dek onu idare etmeye yetecek kadar. Tüm bunlar Alex’in annesini Los Angeles’tan ayrılmaya ikna edebileceği varsayımına dayalıydı ama bunu yapabileceğini düşünüyordu. Gerekirse, annesinin ve kendisinin hayatını kurtaracaksa içtepi kullanabilirdi.

“Bu büyük bir borç.”

“Bağış,” diye düzeltti. “Böyle bir şeyi geri ödeyemem.”

“Alex, istediğin şey–”

Açık konuşma zamanı gelmişti. “Dosyayı okudunuz. Ne yapabildiğimi biliyorsunuz. Ölüleri görebiliyorum. Hatta onlarla konuşabiliyorum. Bilgi mi istiyorsunuz? Tül’e erişim mi istiyorsunuz? Bunu yapabilirim. Ve yapmak için Kitap ve Yılan’daki aptal ritüellere ihtiyacım yok.”

Bu kez Anselm gözlerini dikmiş bakıyordu. “Onları duyabiliyor musun?”

Alex başını onaylarcasına salladı.

“Bu... inanılmaz derecede riskli.”

“İnanın biliyorum.”

“Ama olasılıklar...” Anselm’in ifadesini okumak imkânsızdı. O rahat kahkahası ve cazibesi, tuzlu deniz havasında buharlaşıp gitmişti. Lethe’yle ve onun tuhaf büyüleriyle işinin bitmesini istiyor olabilirdi, ama Dokuzuncu Cemiyet’in bu tür bir erişime ne kadar değer verdiğini, bunun ne kadar büyük bir güç sağlayabileceğini biliyordu. Sandow bir keresinde Lethe için “masadaki dilenciler” demişti, yetkisiz otoriteler, diğer cemiyetlerin vermek isteyebileceği büyü kırıntıları için avuçlarını açanlar. Alex’in yeteneği bunu değiştirebilirdi ve güç, hepsinin anladığı bir dildi.

“Alex,” dedi, “sana bir şey soracağım ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum.”

“Tamam.”

“Bana Darlington’a ulaşma çabalarına devam etmeyeceğini,

böyle şeylerin peşini bırakmaya hazır olduğunu söylemişti.” Alex bekledi. “Bir şeylerin peşini bırakan birine benzemiyorsun.”

Alex onun bu konuyu öne sürebileceğini biliyordu ve bu kısım kolaydı. Çünkü onun ne duymak istediğini çok iyi biliyordu.

“Dosyayı gördünüz,” diye tekrarladı. “Lethe’nin bana ne teklif ettiğini biliyorsunuz. Buraya bir pelerin giyip büyücülük oynamak istediğim için gelmedim. Hepiniz Tül’ün ötesindeki dünyanın özel bir şey olduğunu düşünüyorsunuz ama bunun tek nedeni hayatınız boyunca o uçuruma bakmak zorunda kalmamış olmanız. Ben Yale’a büyü için gelmedim, Bay Anselm.”

“Michael.”

Alex duymazlıktan geldi. “Buraya büyü için, eğlence için ya da arkadaş edinmek ve kokteyl partilerinde şiir hakkında konuşmayı öğrenmek istediğim için de gelmedim. Buraya geldim çünkü bu, benim o dosyadakine benzemeyen bir gelecek kurmak için tek şansım. Birkaç kez beni aşağılayacak kadar kibar davranan zengin bir çocuk için bu şansı heba etmeyeceğim.”

Hepsi doğruydu. Son kısım hariç.

Anselm onu inceledi, söylediklerini tarttı. “Lethe’nin ona borçlu olduğunu söylemişti.”

“Ben Lethe değilim.”

“Planladığın bir şey yok yani?”

“Kesinlikle yok,” dedi Alex, tereddüt etmeden.

“Söz vermeni istiyorum. Annenin hayatı üzerine yemin etmeni istiyorum çünkü benimle kafa buluyorsan ne paran olur ne de kurtarma planın. Ben hayır kurumu değilim.”

“Söz veriyorum.”

“Beni şaşırtıyorsun, Alex Stern.” Anselm ayağa kalktı. Masaya birkaç banknot attı. Sonra gerindi ve yüzünü ışığa çevirdi. “Güzel bir öğle yemeği. Biraz güneş ve deniz, güzel bir kadınla sohbet. Kendimi neredeyse insan gibi hissediyorum. Bakalım New York’a kadar sürecek mi?” Elini uzattı. Avucunun içi sıcak ve kuruydu, mavi gözleri berraktı. “Burnunu pislikten uzak tut ve her şeyin sessizce ilerlemesini sağla. Sana o parayı getireceğim.”

Artık Darlington'a hiç benzemiyordu. Takım elbise giymiş bir bronz heykeldi. Avantaj arayan ve bunu elde etmek için Alex'i kullanmaya razı olan zengin bir dolandırıcıydı. Kendisine ait olmayan şehirdeki tarihi eserleri yağmalayan bir hırsızdı. Bu, Alex'in anladığı Lethe'ydi, Darlington'ın sevdiği Lethe değil.

Alex elini sıktı. "Anlaştık."

Cadılar Bayramı'ndan önceki gece Il Bastone'nin yemek odasında buluştular. Salondan daha resmi bir yer seçimiydi ama Dawes alana ihtiyaçları olduğunu belirtmişti. Masanın üstüne yayılmış devasa Sterling planlarını görene kadar Alex onun neden böyle dediğini anlamamıştı. Dawes pek sevdiği beyaz tahtasını da getirmişti ve Il Bastone'yi mayalanmış elma kokusuyla dolduran bir tencere sıcak elma şarabı hazırlamıştı.

Mercy yurt odasından çıkana kadar üç kez kıyafet değiştirmiş, sonunda rahat bir tüvit ceket ve kadife etekte karar kılmıştı.

"Sadece iyilik yaptığının farkındasın, değil mi?" dedi Alex.

"İstediğin işe göre giyin."

"Ne iş istiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Mercy. "Ama sihir gerçekse iyi bir izlenim bırakmak istiyorum."

Hepimiz buna aç mıyız? Alex, Mercy'yi Il Bastone'ye götürüp ayçiçeği merdivene, vitraylara ve şömineyi çevreleyen boyalı çinilere kocaman gözlerle bakmasını izlerken bunu düşünüyordu. İnsanlar neden çocukları sihir vaadiyle yetiştiriyordu? Neden onlarda asla tatmin edilemeyecek bir istek oluşturuyor –aydınlanma için, dönüşüm için– ve sonra onları kasvetli, pragmatik bir dünyaya salıveriyorlardı? Darlington'da kaybın verdiği kederin insana neler yapabileceğini görmüştü ama belki aynı yas onun içinde de yaşıyordu. Gizli bir kadere, içindeki gizli yete-

neği görecektir nazik bir akıl hocasına, yenebileceğın ölümcul bir düşmana sahip olmayacağını korkutucu bilgisi. Belki bu keder, daha güzel dünyaların ve onların sonsuz olasılıklarının hikâyeleriyle beslenmiş bu özlem hepsini Lethe için bu kadar kolay birer av hâline getiriyordu. Belki Mercy'nin kadife etek ve tüvit ceket giymesinin, kulaklarına sahte zümrütler takmasının nedeni, gardırobun arkasında gizli bir geçit bulma hayaliydi. Alex sadece paltoların arkasında bekleyen korkunç bir şey olmamasını umuyordu.

O gecenin erken saatlerinde Elyazması üyelerinin listeleri altüst eden bir pop şarkıcısını sandalyeye bağlamalarını, boynunu geri yatırıp ağzına bir bülbül yerleştirmelerini ve minik bir dizgin takımıyla kuşu oraya sabitlemelerini izlemek zorunda kalmıştı. Sonra da kuşun kadının ağzına sıçmasını beklemişlerdi. Bunun kadının efsanevi sesini geri getirmesi gerekiyordu. Büyü gerçeği *buydu* işte – kan, bağırsak, meni, tükürük, kavanozlarda saklanan organlar, insan avlamak için yapılmış haritalar, doğmamış bebeklerin kafatasları. Sorun kitaplar ve peri masalları değildi, hikâyenin sadece yarısının anlatılmasıydı; kötülerin öldüğü, dev üvey annelerin ve şeytani üvey kız kardeşlerin olduğu ama büyüün hep adil, fedakârlık gerektirmeyen bir şey olduğu bir dünya yanılısaması sunmalarıydı.

Turner'ı yemek masasında oturmuş, Dawes'un hazırladığı notları incelerken buldular. Alex onun daha çok mutfakta özenle hazırlanmış şarküteri, fondü ve geometrik milföy parçalarının önünde tıkanan Tripp'i görmezden gelmeye çalıştığından şüpheleniyordu.

Tripp onu gördüğünde, "Alex!" diye bağırdı, ağzı peynirle doluydu. "Senin şu Dawes deli bir aşçı. Yani bayağı deli."

Bardaklara sıcak elma şarabı dolduran Dawes yoğun bir sevinç ile sert bir onaylamama arasında sıkışıp kalmıştı, sonuç olarak kabız olmuş gibi gülümsedi. Her zamanki eşofmanları yerine kot pantolon giymiş, saçlarını tarayıp balıksırtı örmüştü. Tripp bile her zaman giydiği tişört ya da svetsörtler yerine mavi bleyzır ceket ve polo gömlek giymişti. Alex bir anda kendini kılıksız hissetti.

“Haydi başlayalım,” dedi Turner. “Bazılarımızın sabah işe gitmesi gerek.”

Ve bazılarımızın da okuma ödevlerinin son günü, diye düşündü Alex. Gittikçe büyüyen okunacaklar yığınının bahsetmiyordu bile: *Deniz Feneri*, ki onu çok sıkırmıştı; *Novel on Yellow Paper* epey şaşırtmasına neden olmuştu; yeni keşfettiği Yunan tarihi tutkusunu hızla yeniden düşünmesine sebep olan Herodot’un sayfalarca devam eden kitabı; Wallace Stevens’in bazen onu bir tür rüya hâline sokan, bazen de doğrudan uyutan uzun, anlaşılmaz şiirleri. İngiliz edebiyatından başka bölüm seçebilseydi seçerdi ama başka şeyler için yeterli donanımı yoktu. Bu da yeni Praetor’la çok daha yakın bir temasa geçmek durumunda kalabileceği anlamına geliyordu.

O öğleden sonra Alex’in Elyazması’ndaki ötücü kuş ritüeli için yaptığı hazırlıkları konuşmak üzere görüşme salonunda buluşmuşlardı. Profesör Walsh-Whiteley, Alex’in dizin kartlarını incelerken şeri yudumlayıp bisküvi kemirmiş, sonra da burnunu çekip, “Fena değil,” demişti.

Alex zafer çığılgı atmamak için kendini zor tuttu ama ritüelin ne anlama geldiğini anladıktan sonra bu muzaffer havayı sürdürmek kolay olmamıştı. Eve gitmek ve bu konuyu bir daha hiç düşünmemek istiyordu ama Eldiven mevzularına girişmeden önce raporunu yazıp Praetor’a göndermeye kararlıydı. *Endişelenecek bir şey yok, efendim. Yakın ilgi göstermenize hiç gerek yok.*

Herkes masadaki yerlerini aldığında Alex, “Turner,” diye fısıldadı. “Profesör Lambton’ın çocuğu var mı?”

“Oğlu var. Arizona’da yaşıyor. Ve evet, geçerli mazereti var.” Hemen cevap vermişti, Alex onun bu masada oturuyor olsa da aklının başka yerde olduğunu, sürekli fakülte cinayetlerinin ayrıntılarını düşündüğünü anladı.

“O mazereti tekrar kontrol etmek isteyebilirsin.”

“Neden? Ne biliyorsun?”

“Peşine düştüğümüz alıntıların hepsi I. Charles’in idamına uzanıyor. Ama onun intikamını almaya giden oğluydu.”

“Aniden nasıl anladın bunu?”

“Ben bir hafiyeyim,” dedi Alex, kafasına vururken Turner’ın gözlerini devirmesi onu epey eğlendirmişti. “Biraz araştırma yaptım. Parçaları bir araya getirdim.” Michael Anselm’le yediği öğle yemeğinden ya da iblislerden, vampirlerden veya birinin Marjorie Stephen’in kanını emmiş olma ihtimalinden bahsetmeyecekti. Kendi paranoyası olmadığını kanıtlayana kadar olmazdı.

Dawes bıçağını su bardağına vurunca şaşırtıcı derecede net ve yankılı bir ses çıktı. Herkes ona bakmak için döndüğünde çillerinin altındaki cildi pembeleşti ve “Şey...” dedi, “başlayalım mı?” Tripp masada onlara katıldı, tabağı tepeleme doluydu, diğer elinde bir şişe bira vardı. “Yemin falan ediyor muyuz?”

“Ölme. Pisliğin teki olmamaya çalış,” dedi Turner. “Yemin bu. Şimdi işimize bakalım.”

Dawes ellerini kot pantolonuna sildi ve Sterling’in kaba bir planını çizdiği beyaz tahtanın yanında yerini aldı. Girişi, Eldiven’in ilk durağını işaret etti.

“Yerimizi almak için tam on birde orada olacağız. Linonia Odası’nda kalacağız. Kütüphane kapandığında kendimizi gizlemek için çok basit bir örtme büyüğü kullanacağız.”

Dawes, Linonia’da nereye saklanmaları gerektiğini ve odanın hangi bölümünün efsunlanacağını tarif ederken Mercy, “Lauren’a ne diyeceğiz?” diye fısıldadı. “Partiden erken ayrılırsak çok kızar.”

Alex emin değildi. Lauren’ın gelmek istemeyeceği kadar sıkıcı bir şey olmalıydı.

“Üzerinde çalışabileceğimiz çok az bilgi var,” diye devam etti Dawes. “Ama öncesinde en az altı saat oruç tutmak akıllıca olacaktır. Et ya da süt ürünleri *tüketmeyin*.”

“Sadece veganlar mı cehenneme gidebiliyor?” dedi Tripp gülererek.

Dawes sert ve bilge gözlerle ona baktı. “Bağırsaklarının boş olmasını isteyeceksin.”

Bu, hemen ağzını kapatmasını sağlamıştı.

Dawes, Mercy'yi işaret etti. "Nöbetçimiz avluda konuşlanacak. Dört yolcu, saat tam birde başlayarak aynı anda Eldiven'i yürüyecek."

"Mercy'yi nasıl koruyacağız?" diye sordu Alex.

Mercy küçük, kırmızı bir not defterini havaya kaldırdı. "Ölüm sözleri yazdım."

"Onları hafızana kazısan daha iyi edersin," dedi Dawes.

Mercy sırtıttı. "*Quid tibi, mors, faciam quae nulli parcere nosti?*"

"Latince mi konuşuyorsun?" diye sordu Tripp, inanmayarak.

Mercy'nin gülümsemesi kayboldu ve Tripp'e saf bir küçümsemeyle baktı. "Sadece konuşmam gerektiğinde. Ölüm sözleri ölü dillerde daha çok işe yarıyor, tamam mı?"

Alex, Mercy'nin sesindeki tona şaşmıştı ama Tripp sadece omuz silkti. "Sen öyle diyorsan."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Turner.

"*Seninle ne yapacağım kimseyi bağışlamayan ey Ölüm?*" diye alıntı yaptı Mercy. "Komik, değil mi? Sanki Ölüm, istenmeyen bir parti misafiriymiş gibi."

"Latinceyi çok severim," dedi Alex, "ama ölüm sözcükleri iblislerin karşısında işe yaramaz."

"Bunun için aklımda bir şey var," dedi Dawes.

"Tuz zırhı," dedi Mercy.

Dawes ona gülümsedi. "Kesinlikle."

Alex o gururlu bakış karşısında kıskançlık sızısı hissetmekten utanıyordu, kendisinin burada davetsiz misafir olduğunu hatırlatan tatsız şeylerden biri de buydu.

"Kütüphane kapandığında ne olacak?" diye sordu Turner.

"Eldiven'in duraklarına yürüyeceğiz." Dawes tahtayı işaret etti. "Mercy metronomun tiktaklarını ayarlayacak. Ritüel tamamlanana kadar ritim kesintisiz devam etmeli."

Bu, Alex'e pek mantıklı gelmedi. "Thonis'te metronom olduğunu sanmıyorum."

"Evet," diye onayladı Dawes. "Geçmiş zamanlarda bir grup

insan nöbet tutar, davul ya da başka enstrümanlarla ritmi tutarlarmış. Ama bizim grubumuz yok ve ne kadar kalacağımızı da bilmiyoruz. Mercy'nin yorulması ya da kesintiye uğraması riskini göze alamayız.”

Tik tak tik tak. Patlamaya hazır bomba.

“Dışarıdaki alıntıdan başlayacağız,” diye devam etti Dawes, “ve girişi kanlarımızın karışımıyla işaretleyeceğiz.”

Turner başını iki yana salladı. “Bu şey şeytan işi.”

“Değil,” dedi Dawes savunmacı bir tavırla. “Kan bizi birbirimize bağlıyor ve Eldiven’i uyandırması gereken bu.”

“Böylece doğru yolda olduğumuzu anlayacak mıyız?” diye sordu Alex.

Dawes altdudağını kemirdi. “Yani teori bu şekilde. Her yolcunun Eldiven’i yürüyeceği sırayı belirleyen bir atama var. Önce asker, sonra bilgin, sonra rahip, sonra prens.” Boğazını temizledi. “Bence bilgin rolünü benim almam gerekiyor. Turner’ın dini eğilimleri göz önüne alındığında o da rahiplik görevini üstlenebilir.”

“Ben asker olurum,” diye önerdi Tripp.

“Sen prenssin,” dedi Alex. “Ben askerim. İlk ben yürüyeceğim.”

“Bu, çemberi kapatan da sen olacaksın anlamına geliyor,” diye uyardı Dawes. “Son düzlüğü tek başına yürüyeceksin.”

Alex başını onaylarcasına salladı. Olması gereken buydu. O bodrumda cehennem canavarının Darlington’ı tüketmesine izin veren kendisiydi. Çemberi kapatacak kişi de kendisi olacaktı.

“O zamana kadar,” dedi Dawes, “hepimiz avluda yerlerimizi almış olacağız. Dört kapının her biri kanla işaretlenmiş olacak. Hepimizin aynı anda avlunun ortasına doğru yürümeye başlayabilmesi için bir işarete ihtiyacımız olacak.” Metal bir diskini masaya koydu.

“Akort düdüğü mü?” diye sordu Mercy.

Dawes başıyla onayladı. “Mükemmel uyumu sağlaması için ellili yıllarda büyülenmiş. İşler... zorlaşırsa uyum içinde kalmamıza yardımcı olur diye umuyorum.”

Alex bunun ne anlama gelebileceği üzerinde fazla durmak istemedi. “Yerin avlu olduğundan emin miyiz?”

Dawes, Selin Avlusu’nun bir planını ve üstüne yapıştırdığı yapışkanlı kâğıtları işaret etti. “Dört kapı. Dört yolcu. Dört pusula noktası. Yazılar da tesadüf olamaz. Bilgi Ağacı’nı hatırlıyor musun? Kütüphanecinin kapısındaki taş güneş saatinin üstüne işlenmiş. *Cehalet, Tanrı’nın lanetidir. Bilgi cennete uçtuğumuz kanattır.*”

“VI. Henry,” dedi Mercy ve sırtarak Alex’e baktı.

Alex de ona gülümsedi. “Yer gök Shakespeare.”

“Bir de bu var.” Dawes taştan bir sayı tablosunun fotoğrafını gösterdi.

“Sudoku mu?” diye sordu Tripp.

Dawes ona süt şişesi verip yatağına mı yatırsın yoksa kürekle ağzına mı vursun bilemiyormuş gibi baktı. “Albrecht Dürer’in *Melencolia*’sındaki sihirli kare. Sayıları hangi yöne doğru toplarsan topla, toplam hep aynı çıkar. Bence bu, kontrol altına almaya yönelik bir oyun.”

“Bir iblisin ilgisini cezbetmek için mükemmel bir tuzak,” dedi Alex.

“Kesinlikle. Ve Dürer’in eserlerindeki detaylar bir yana, bunun bu avluda bulunması için hiçbir geçerli neden yok.”

“Merkezde ne var?” dedi Turner. “Hepimiz neye doğru yürüyoruz?”

Mercy burnunu kırıştırdı. “Bir çeşme var ama ilgi çekici bir şey değil. Daha çok köşelerine birkaç melek kondurulmuş büyük, kare bir havuza benziyor.”

“O avluya sonradan eklendi,” dedi Dawes. “Kütüphane inşa edildikten sonra. Çünkü taşların arasından bir şey sızıyordu.”

Odaya bir sessizlik çöktü.

Turner eliyle başını ovaladı. “Pekâlâ. Ortaya geldik. Sonra ne olacak?”

Dawes duraksadı. “Aşağı ineceğiz. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bazı insanlar halüsinasyonlar ve gerçek bir

düşme hissi tanımlamış, diğerleri vücuttan tamamen kopma ve uçuş hissi tanımlamış.”

“Ne güzel,” dedi Tripp.

“Ama bunun nedeni datura da olabilir.”

“Datura bir zehir,” dedi Turner. “Bir kadının arka bahçesinde yetiştirip losyon ve merhemlere kattığı bir vakada çalışmıştım.”

“Tıbbi kullanımları var,” dedi Dawes. “Sadece işinin ehli birinin yapması gerek.”

“Elbette,” dedi Turner. “Onlara diğer adını da söylemek ister misin?”

Dawes notlarına bakıp mırıldandı: “Şeytan trompeti. Yolcular başlamadan önce onu sürüyorlar. Ruhun bu dünyayla olan bağını gevşetiyormuş. O olmadan karşıya geçemeyiz.”

“Sonra ölüyoruz,” dedi Alex.

Tripp gergin bir kahkaha attı. “Yani mecazi anlamda, değil mi?”

Dawes yavaşça başını iki yana salladı. “Anladığım kadarıyla diri diri gömüleceğiz.”

“Siktir,” dedi Turner.

“Fiil tam olarak net değil,” diye kurtarmaya çalıştı Dawes. “Gömülmek anlamına da gelebilir, suya batmak anlamına da gelebilir.”

Tripp masadan geriye çekildi. “Biz... bunun iyi bir fikir olduğundan emin miyiz?”

“İyi fikirlerimiz tükendi,” dedi Alex. “Elimizde bu var.”

Turner, Tripp’in gergin sinirleriyle ilgilenmiyordu. “Yani ölüyoruz,” dedi bankanın nerede olduğunu sorar gibi. “Sonra?”

Dawes dudağını öyle sert kemiriyordu ki ince bir kan çizgisi belirdi. “Bir noktada Darlington’la –ya da onun hâlâ cehennemde sıkışmış olan parçasıyla– karşılaşmalıyız. Ruhunu bir kapta güvence altına almamız gerek, sonra bu düzleme dönüp onu Kapkaraağaç’a götürmeliyiz. İşte en savunmasız olduğumuz an bu olacak.”

“Nasıl yani savunmasız?” diye sordu Alex.

Turner önündeki açık kitaba dokundu. “Eldiven’i kapatmazsak bir şey peşimize düşebilir.”

“Bir şey?” Mercy nihayet korkmuş görünüyordu ve Alex bunun için neredeyse minnettardı. Bu konuyu ciddiye alması gerekiyordu.

“Yaptığımız şey hırsızlık sayılır,” dedi Dawes. “Cehennemin bir ruhu kolayca vereceğini düşünmek için bir nedenimiz yok.”

Tripp yine gergin bir kahkaha attı. “Cehennem soygunu gibi.”

“Şey...” Dawes bunu düşündü. “Evet, aynen öyle.”

“Bu bir soygunsa hepimizin bir görevi olmalı,” dedi Tripp. “Hırsız, hacker, casus.”

“Senin görevin hayatta kalmak,” dedi Turner. “Ve geri kalanımızın ölümüne neden olacak aptalca bir şey yapmadığından emin olmak.”

Tripp ellerini kaldırdı, her zamanki gibi uzlaşmacıydı. “Tabii ki.”

“Hızlı hareket etmemiz ve tetikte olmamız gerek,” dedi Dawes. “Darlington’ın ruhunun iki parçası bir araya gelene kadar açık hedef olacağız.”

Peşlerine düşecek iblisler için. Linus Reiter gibi yaratıklar için. Ya o da izliyorsa? Ya ne yapmak istediklerini biliyorsa? Alex yine o paranoyaya, düşmanlarının katlanarak çoğaldığı hissine kapıldı.

“Ruhu bulabileceğimize emin misin?” dedi Turner.

Dawes kol yeniyle dudağını sildi. “Ruhu diğer yarısıyla birleşmek *istiyor* olacak ama buradaki asıl mesele seçeceğimiz kap. Onu çağırarak bir şey olmalı. Kapkaraağaç’ın tapusu ya da Michelle Alameddine’in ona bıraktığı Armanyak gibi.”

Ama tapu aylar önce yanıp kül olmuştu ve Armanyak da Parşömen ve Anahtar’da parçalara ayrılmıştı.

“Kâse gibi,” dedi Tripp. “Bu iyi olurdu.”

“Kitap?” diye önerdi Mercy. “Bir ilk baskı?”

“Ben ne olması gerektiğini biliyorum,” dedi Alex. “Tabii bulabilirsem.”

Dawes dudağındaki kesiğı bir şekilde yeniden açmıştı. “Değerli bir şey olmalı. Onun üzerinde gücü olmalı.”

Alex’in anısı kendisine ait değildi; torununun Kapkaraağaç’taki lavabonun yanında iksir karıştırmasını izleyen, zehrin onu öldürebileceğini bilen ama onu durduramayan ölü III. Daniel Tabor Arlington’a aitti. O pervasız arzu ânında Danny’nin –Darlington’ın– kap olarak neyi seçtiğini hatırladı: daha güzel zamanlardan kalma küçük bir hatıra kutusu – bir zamanlar sihirli olduğuna inandığı ve içinde yeniden sihir yapmaya kararlı olduğu kutu.

“Çok değerli,” dedi Alex.

Bizimkinin ötesinde bir dünyanın, gerçekleştirilmiş bir sihrin hayaliydi kutu. Gardırobun içinden açılan yoldu ve belki onu geri getirecekti.

Kampüste Cadılar Bayramı gün boyunca sakın geçmişti, öğrenciler oyun oynama arzularından utanıyor gibiydi – pelerini ya da aptal şapkaları olan birkaç kişi, balkabağı adam kazağı giymiş bir profesör, Dwight Hall’un merdiveninde “Time Warp” şarkısını söyleyen bir akapella grubu, hepsi bu kadardı. Dekan Beekman’ın öldürülmesinin ardından kutlamalar daha da sönük hâle gelmişti. Ama bu sessiz heyecan bile Grileri coşturmaya yetmişti. Sınıflarda, kütüphanelerde ve yatakhane odalarında uğuldayan beklentiyi, tatil duygusunu hissediyorlardı. Alex bunun kendisini etkilemesine izin vermemeye çalıştı ama ölümlerin gürültüsünü –iç çekişlerini, hayret edişlerini ve gevezeliklerini– duymazdan gelmek kolay değildi. Sadece Morse sessizdi, Beeky’nin öldürüldüğü yer. Orada yaşayanlar kutlama yapmanın uygunsuz olduğunu düşünüyordu ve ölümler de ölüm yerinden uzak durmak istiyorlardı.

Alex ve Mercy, Lauren’i yalnız bırakmanın kefareti olarak ortak odayı dekore etmek için ellerinden geleni yapmış, tavana ve duvarlara kâğıttan çiçek zincirleri asarak odayı gotik bir bahçeye çevirmişlerdi. Mercy’nin kilisesinde aileler için düzenlenen şeker takasına yardım etmeye gideceklerini söylediklerinde Lauren, “Çok kötüsünüz,” demiş ve krepon kâğıdı lülelerini bantlamaya devam etmişti. Gecenin ilerleyen saatlerinde çim hokeyi arkadaşları grubuyla dışarı çıkacaktı.

İçki ikramı sekiz civarında başladı. Alex tekilaları doldurdu

ve Mercy bardaklara çikolatadan toprak ve jelibon solucanlar tıkkarken Lauren seksi bahçıvan mini ortuyla müzik aıyordu. Ama Alex ile Mercy alkole dokunmadılar ve Alex kendini şekerden de uzak tuttu. Dawes'un talimatlarını ciddiye alıyordu ve bu da açlıktan başının döndüğü ve huysuzluğunun üstünde olduğu anlamına geliyordu.

Alex o sabah erkenden Kapkaraağ'a gitmişti. Postaları almış, Cosmo için taze yiyecek ve su koymuş, sonra arka bahçeye bakan ofisin yolunu tutmuştu. Darlington'ın bazen orada çalıştığını biliyordu, hatta Damat cinayeti davasıyla ilgili notlarını ararken maun masanın çekmecelerini karıştırmıştı.

Ama ofis evin geri kalanından farklıydı. Çünkü burası yaşlı adama aitti. Büyük, kasvetli bir odaydı ve koyu renk ahşap panellerle kaplıydı; uzun süredir uykuda olan mine duvarın büyük kısmını kaplıyordu. Sadece Arlington Lastik izme Fabrikası'nın siyah-beyaz fotoğrafları vardı, bir de eski model bir otomobilin önündeki suratsız çocuğun elini tutan siyah takım elbiseli bir adam ve çerçeveli bir düğün fotoğrafı. Gelinin elbisesine bakılırsa fotoğraf, yüzyılın başlarından kalmaydı. Lanet üzerlerine çökmeden ve parlak refahları çürüyüp gitmeden önce Arlingtonlar.

Kutu masadaydı. Avuç içi büyüklüğünde, porselen bir şeydi ve üstüne karda oynayan bir ocuk resmedilmişti. Menteşeli kapağın i tarafına maviyle, *Arlington Lastik izme Ailesi Mutlu Noeller Diler!* yazılmış ve yazı kar taneleriyle erevelenmişti. Ama kutunun i kırmızımsı bir kahverengiye dönüşmüştü. İk-sir yüzünden. Darlington'ın diğ-er tarafı görme çabası, onu neredeyse öldüren ve alıp Lethe'ye götüren rüya.

“ yukarıdaki şey Danny değ-il.”

Yaşlı adam hemen yanında duruyordu. Alex adamın içine tırmanma umuduyla adım adım kendisine yaklaştığını, yeniden bir bedene bürünmek için yanıp tutuştığını hissedebiliyordu. Linus Reiter'la karşılaşması, çemberin içinde Darlington'ı gördüğü rüya, Michael Anselm'in kıcını öpmek zorunda kalması

ve o daha aralarındaki hesabı kapatmanın bir yolunu bulmadan Eitan'dan gelecek yeni bir mesajın korkusu yüzünden zaten sar-sılmıştı. Ama bu şatoya hapsettiği küçük çocuktan çok mirasını önemseyen yaşlı ve acımasız bir piç için ücretsiz halk otobüsü olmaya niyetli değildi.

“Öyle mi?” Mavi bornozunun içindeki III. Daniel Tabor Arlington'a döndü. “Darlington senden ya da sikik oğlundan daha iyisini hak ediyordu. Ve burası artık senin evin değil. Ölüm, güzelliğin annesidir,” diye hırladı. Bütün o Wallace Stevens sözlerinin bir işe yaraması gerekiyordu.

Yaşlı adam içermiş bir yüzle kayboldu.

Alex tavana baktı ve bir an sonra kendini merdiveni tırmanırken buldu. İkinci kata çıkmak istememişti. Kutuyu alıp Kapkaraağaç'tan bir an önce çıkması gerekiyordu sadece. Yoksa kendine yalan mı söylüyordu? Eldiven kalkışmasından önce Darlington'ı görmek mi istemişti? Bu kez onu ele geçiren güçle savaşılmaya çalışmadı. Kendini balo salonunun sıcağına ve altın ışığına bıraktı.

Darlington çemberin kenarında duruyordu, bakışları ona kilitlenmişti. Hatırladığı iblisti: Çıplak, korkunç, güzel. Rüyasında onunla konuşan genç adam değildi. Isı etraflarında dolaşıyor gibiydi, sıcaklık değişiminden öte bir şey, teninde hissedebileceği bir güç cızırtısı. Koruma çemberi titredi. Gittikçe zayıflıyor muydu? Rüyasında olduğu gibi çözülüyor muydu?

“Seni almaya geliyoruz,” dedi Alex. “Hazır olman gerek.”

“Daha fazla dayanamam.”

“Dayanmak zorundasın. Eğer... eğer işe yaramazsa, korumaları güçlendirmek için geri geleceğiz.”

“Deneyebilirsiniz.”

Alex'in aklına krem rengi koltuğuna yayılmış, ona zarar vermesi için meydan okuyan Linus Reiter geldi.

“Bu gece,” diye tekrarladı.

“Neden bekliyorsun?”

“Bir Eldiven’in nasıl işlediğini çözmek ve cehenneme gitmeye hazır katillerden oluşan bir arama ekibi kurmak kolay değil. Ve Dawes uğurlu bir zaman diliminde şansımızın daha yüksek olduğunu söylüyor.”

“Nasıl istersen, Çark Gezgini. Bu dansın adımlarını sen belirliyorsun.”

Alex bunun doğru olmasını diledi. İçinde güçlü bir yaklaşma arzusu vardı ama içindeki korku da bir o kadar güçlüydü.

“Rüyamdaki sen miydin? Gerçek miydi? Bu gerçek mi?”

Gülümsemesi, rüyasında, “Felsefe yapmanın sırası değil,” derkenki gülümsemenin aynısıydı.

Alex’in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Ama bu bir doğrulama mıydı yoksa iblisin onunla oynaması için başka bir bilmece miydi?

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Darlington. İblisin soğuk sesi dalgalandı, şimdi sadece Darlington’dı; korkmuş, çaresizce eve dönüş yolu arayan. “Neden hayatını ve ruhunu riske atıyorsun?”

Alex nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Geleceğini, annesinin ve kendisinin güvenliğini tehlikeye atıyordu. Diğer insanlardan da hayatlarını tehlikeye atmalarını istiyordu. Turner bunun kutsal bir savaş olduğunu düşünüyordu. Mercy kendisine karşı kullanılan silahı kullanmak istiyordu. Tripp’in paraya ihtiyacı vardı. Ve Dawes, Darlington’ı seviyordu. Onun arkadaşıydı, Dawes’u tanımak için zaman ayıran birkaç kişiden biri. Ve bu yüzden kaybedilemeyecek kadar değerliydi. Peki Darlington, Alex için neydi? Bir akıl hocası mı? Bir koruyucu? Bir müttefik? Bu sözcüklerin hiçbiri yeterli görünmüyordu. Bir yanı Lethe’nin altın çocuğuna âşık mı olmuştu? Yoksa bu aşk ya da arzu kadar kolay adlandırılmayacak bir şey miydi?

“Bana Hiram’ın iksirinin malzemelerini gösterdiğin zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu.

Onu hâlâ cephanelikteki altın krozenin başında durup zarif

ellerini kesinlik dolu bir hassasiyetle hareket ettirirken görebiliyordu. Lethe'nin görevlerini anlatıyordu, ama Alex onu dinlemiyordu. Darlington'ın kol yenleri yukarı katlanmıştı ve Alex'in dikkati, kollarındaki kasların hareketi yüzünden rahatsız edici bir şekilde dağılmıştı. Kendini Darlington'ın güzelliğine bağışık hâle getirmek için elinden geleni yapmıştı, yine de bazen hazırlıksız yakalanıyordu.

"Bizler yaşayanlarla ölümler arasında dururuz, Stern," demişti. "Kimsenin kaldırmaya cesaret edemediği kılıcı kaldırırız. Ve ödülü de bu."

"Acıyla dolu bir ölüm fırsatı elde etmek mi?" diye sormuştu Alex.

"Kâfir," demişti başını iki yana sallayarak. "Savaşmak bizim vazifemiz, ama bundan da öte, başkalarının bakmayacağını görmek ve asla gözlerimizi kaçırmamak bizim görevimiz."

Şimdi, balo salonunda Alex, "Gözlerini kaçırmadın," dedi. "İçimde gördüğün şeyden hoşlanmamana rağmen. Bakmaya devam ettin."

Darlington'ın bakışları ateş ışığı gibi titreşti. Önce altın, sonra kehribar. Parlak ve sonra gölgeli. "Belki kendim gibi bir canavar gördüğümde tanıyorumdur."

Bu, sanki soğuk bir el onu itmiş gibi hissetmesine neden oldu. Bir uyarı gibi. Bunu görmezden gelecek kadar aptal değildi.

"Belki," diye fısıldadı Alex.

Kendini dönmeye, balo salonundan çıkmaya, o karanlık koridorda yürümeye ve koşmamaya zorladı.

Belki o ve Darlington sadece birbirlerinin arkadaşlığına katlanmakla lanetlenmiş iki katildi, evlerinin yolunu bulmaya çalışan iki lanetli ruh. Belki karşılarında onlara bakan başka bir canavarın olmasından hoşlanıyorlardı. Yine de, ikisini de yeterince insan terk etmişti. Sıradaki Alex olmayacaktı.

Eş Işıklar

Köken: Akitanya, Fransa; 11. yüzyıl

Bağışlayan: Elyazması, 1959

Yasak metinleri saklamak için sapkın keşişler tarafından icat edildiğine inanılmaktadır. Fenerler yandığı sürece büyü işlemeye devam eder. Işığın ulaşamayacağı yerlerde bulunanlar, yaklaştıkça korkularının arttığını görürler. Sıradan mumlar kullanılabilir ve mum değişimi yapılabilir. Bağlantı noktasının üstündeki Elyazması deposunda bir tür bozulma görülmesinin ve 1957 heyetinin iki üyesinin bir haftadan uzun bir süre boyunca gölgede kaybolmasının üzerine ışıklar bağışlanmıştır.

–Pamela Dawes, Oculus tarafından
gözden geçirilmiş ve düzenlenmiş
Lethe Teçhizat Kataloğu’ndan

Cadılar Bayramı, Evanjelik bir bayramdır. Eğer kutlamıyorsanız kutlayanlardan saklanmak zorundasınız ki yüzünüze bir maske takıp eğlence adına ortalıkta dolaşmanızı istemesinler.

–Raymond Walsh-Whiteley’in *Lethe Günleri Güncesi*
(Silliman Akademisi ‘78)

Saat on birde kütüphanede buluştular ve Linonia ve Kardeşleri okuma odasındaki nişlerden birine gizlendiler. Dawes her nasılsa Alex'in oturup kitap okumayı ve botlarını peteğe dayayıp kestirmeyi en sevdiği yeri seçmişti. Kaç kez cehennemin kapısına baktığını bilmeden o dalgalı camlardan avluya bakmıştı?

Cephanelikten aldıkları bir çift feneri okuma köşesi girişinin iki yanına yerleştirdiler. Yandıklarında yarattıkları şey tam olarak cazibe değildi, sadece meraklı bakışları iten kalın bir gölge duvarıydı.

Gece yarısına on beş dakika kala hoparlörden gelen ses, öğrencilere kütüphanenin kapanmak üzere olduğunu hatırlattı. Sırt çantaları ve klasörler taşıyan insanlar Cadılar Bayramı particilerinin yanından geçip yurtlarına, evlerine gitmek üzere dışarı çıktı. Ardından güvenlik görevlileri geldi ve el fenerleriyle rafları, okuma masalarını taradı.

Alex ve diğerleri sebepsiz yere duvarlara yapışmış, mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak köşelerdeki ışıkların titreşimini izliyorlardı. Tripp planlama yemeğinde giydiği polo yaka ve bleyzır ceketini giymiş, başına ters bir şapka takmıştı. Turner'ın üstünde pahalı spor kıyafetlerine benzeyen giysiler ve şişme mont vardı. Dawes eşofmanlarını giymişti. Mercy siyah bir süveterle tamamlanmış bir asker pantolonu giymeyi seçmişti ve özel kuvvet birimlerinin en şık üyesi gibi görünüyordu. Alex, Lethe eşofmanlarını giymişti. Bu gecenin ne getireceğini bilmi-

yordu ama güzelim kıyafetlerini olmadık şeylere kaptırmaktan bıkmıştı.

Gece yarısından kısa bir süre sonra hiçbir uyarı olmaksızın ışıklar söndü. Geriye sadece katlardaki loş güvenlik ışıkları kalmıştı. Kütüphane sessizliğe gömüldü. Dawes bir termos çıkardı. Alarm sistemlerini bozmak için Peabody’de kullandıkları çaydanlık fırtınasının aynısını demlemişti, ama bu kez çayı daha uzun süre demlemiş ve daha iyi yalıtımlı bir kap kullanmıştı.

“Acele edin,” dedi. “Ne kadar dayanır bilmiyorum.”

Dawes ve Alex, Mercy’nin tuz zırhını giymesine yardım ettiler ve onu avludaki yerine yerleştirdiler. Tuzdan eldivenler, kol zırhları ve kafasına büyük gelen bir miğfer. Tuzdan bir kılıcı bile vardı. Hepsi çok etkileyiciydi ama Alex bunların Linus Reiter gibi bir canavarı durdurup durduramayacağını merak ediyordu. Mercy cebinden Hiram’ın iksirini çıkardığında Alex onu elinden almak istedi. Ama uyarmanın ve endişelenmenin zamanı geçmişti. Mercy seçimini yapmıştı ve burada ona, nöbetçilerine ihtiyaçları vardı. Alex onun mantar tıpayı çıkarıp içindekini içişini izledi; gözleri ilaç yutuyormuş gibi kapalıydı. Ürperdi, öksürdü, sonra gözlerini kırıştırıp güldü.

En azından ilk doz onu öldürmemişti.

Mercy havuzun başına geçtiğinde ve metronom da yanına yerleşip ilk tiktaklarını çalmaya başladığında kütüphanenin önündeki güvenlik masasının etrafında toplandılar, Rose Walk’tan geçen öğrencileri kontrol ettiler ve dışarı çıktılar.

Teker teker kollarına kesik atarlarken Dawes, “Çabuk,” dedi.

“Bunu avuç içlerimizde yapmalıydık,” dedi Tripp. “Filmlerdeki gibi hani.”

“Filmlerde kimse enfeksiyon kapmaz,” diye karşılık verdi Turner. “Ve ellerimi kullanmam gerek.”

Alex onun ceketinin altında bir kılıf ve silah olduğunu fark etmemişti. “Bunun cehennemde sana pek faydası olacağını sanmıyorum.”

“Zararı da olmaz,” diye cevap verdi.

Dawes cebinden küçük bir şişe çıkardı ve başparmağına yağ damlattı. Herkesin alnına sürdü. Datura olmalıydı bu.

“Hazır mıyız?” dedi.

“Hem de nasıl!” dedi Tripp.

“Sesini alçalt,” diye tersledi Turner. Ama Alex, Tripp’in coşkusunu takdir ediyordu.

Dawes derin bir nefes aldı. “Hadi başlayalım.”

Hepsi parmaklarını kollarından akan kana dokundurdular.

“Önce asker,” dedi Dawes. Alex girişi işaretleyen dört sütunun her birine kendi kanını sürdü. Dawes onu takip ederek kendi kanını Alex’inkinin üstüne sürdü, sonra Turner ve son olarak Tripp.

Kanlarının karıştığı lekeye baktı ve geri çekildi. “İşe yaradığını nasıl—”

Tripp’in sesi, iç çekmeye benzer bir sesle kesildi; bir pencere açılmış gibi ani bir hava akımı olmuştu.

Mısırlı kâtibin altındaki ağır ahşap kapı ortadan kaybolmuş, ardında karanlıktan başka bir şey kalmamıştı. Kütüphane nefinin ötesinde ne herhangi bir görüntü, ne bir yaşam belirtisi ne de ışık vardı. Hiçliğe bakıyor gibilerdi. Soğuk bir rüzgâr inleyerek esmeye başladı.

“Oo,” dedi Dawes.

Afallamış bir sessizlik içinde durdular ve Alex, tüm konuşmalara ve hazırlıklara rağmen hiçbirinin bunun işe yarayacağına gerçekten inanmadığını fark etti. Yale’da geçirdiği süre boyunca tanık olduğu tüm mucize ve dehşetlere rağmen Alex burunlarının dibinde duran, yeraltı dünyasına giden bir yola inanmamıştı. Acaba başka bir grup aptal da bir zamanlar kanlarıyla uyandırılmış bu kapının eşiğinde, aynı uçurumun kenarında korkudan titreyerek durmuş muydu? Dawes, Eldiven’in hiç kullanılmadığını iddia ediyordu. Ama Alex anlamıyordu, durum böyleyse neden inşa edilmişti ki?

“Önce Alex, değil mi?” diye sordu Tripp, sesinde hafif bir titreme vardı.

O koca boşluğu görünce Alex’in cesareti büzüşüp sinmişti.

Ama tereddüt edecek zaman yoktu. Sokağın aşağısından insanların yaklaştığını duyabiliyordu. *Gel beni al, Stern*, demişti. *Lütfen*.

Alex eliyle cebindeki porselen kutuya dokundu ve kapıdan içeri adımını attı.

Hiçbir şey olmadı. Sterling'in oymalı nefinde duruyordu. Önceki hâinden farklı görünmüyordu.

Dawes ona çarptı ve önce Turner, sonra da Tripp içeri girerken ikisi de tökezleyerek yoldan çekildiler.

"Anlamıyorum," dedi Tripp.

"Yolu yürümek zorundayız," dedi Dawes. "Bu sadece başlangıçtı."

Tek sıra hâinde neften aşağı, *Alma Mater* duvar resmine doğru ilerlediler: Asker, bilgin, rahip ve prens, hepsi kasvete bürünmüştü. Tuhaf, karmakarışık bir geçit töreni. Duvar resminden sağa döndüler ve Bilgi Ağacı'nın altındaki kemerleri kanlarıyla işaretlediler. Bir kez daha koridorun ötesi çözünüp yok olmuş gibiydi; yaşadıkları gerçeklik yok olup gitmiş, geriye bu boşluk kalmıştı sanki. Alex yine yüzeyin altına dalmaya hazırlanan dalgıçlar gibi derin bir nefes aldı ve içeri adım attı.

Sağ taraflarında Alex'in gireceği cam kapıyı geçtiler ama henüz onun zamanı gelmemişti. Çemberi asker kapatacaktı. Koridorda ilerlediler, öğrencinin omzunun üstünden bakan Ölüm'ün yanından geçtiler ve Jost Amman'ın gravürleriyle dolu antreye girdiler. Alex üstlerindeki ayırık kuyruklu deniz adamlarının siyah silüetlerini seçebiliyordu; canavar ve insan, insan ve canavar.

Kolundaki kesik kapanmaya başlamıştı, bu yüzden kanın tekrar akmasını sağlamak için sıkması gerekti. Teker teker taş örümceğin yanındaki kapı girişini, Yale'in sloganının yazıldığı kitabenin altına kanlarını sürdüler. Işık ve Hakikat. Kapı zifiri karanlığın içinde kaybolduğunda şaka gibi gelmişti.

"Burası senin görev yerin," diye fısıldadı Dawes; Sterling'e geldiklerinden beri ilk kez biri konuşuyordu.

Tripp'in çenesi kasılmış, yumrukları sıkılmıştı. Alex onun

hafifçe titrediğini görebiliyordu. Neredeyse topuklarının üzerinde dönüp kütüphaneden koşarak çıkacaktı. Onun yerine başıyla sertçe onayladı.

Alex kısaca onun omzunu sıktı. Tripp'i ciddiye almamak kolaydı ama o da burada aynı korkuları yaşıyordu ve bir kez bile şikâyet etmemişti. "Diğer tarafta görüşürüz."

İlerlediler ve onları üniversite kütüphanecisinin ofisine götürecektir başka bir dar koridora geçtiler. Burası daha da karanlıktı, duvarlar üstlerine geliyordu. Ofis boş olmaktan ziyade aniden terk edilmiş gibiydi; masa sandalyesi eğri, kâğıtlar dağınık yığınlar hâlinde duruyordu.

Bu kapıda dikkat çekici bir şey yoktu ama diğer tarafında büyük bir taş güneş saati ve nöbet tutan iki vitray şövalye vardı.

Yeni kesikler attılar ve kapı pervazını kanlarıyla boyadılar. Bu kez açılan karanlık boşluğa ve içeriden esen buz gibi rüzgâra hazırlardı.

"Metanetli ol," dedi Turner, kendi nöbet yerine geçerken.

Gizli kapı tam arkalarındaydı, üstündeki huysuz Latince sözlerle büyük taş şöminenin yanında. Nereye bakacağınızı bilmiyorsanız kaplamaların arasına gizlenmiş dış hatları görmeniz neredeyse imkânsızdı. Alex ve Dawes kapıdan geçtiler ve avlunun etrafını dolaşmaya çalışmadığınız sürece hiçbir amacı olmayan karanlık, küçük antreye girdiler.

Linonia ve Kardeşleri'ne, saklandıkları odadaki nişin tam karşı tarafına çıktılar. Burası da sanki terk edilmiş, insanın yokluğu hissedilebilirmiş gibi geliyordu.

Sonunda avlunun orijinal girişine ulaştılar, Selin adı altın harflerle taş lentonun üstüne yazılmıştı.

Alex, Dawes'u orada bırakmak istemiyordu. Bu karanlık, katedralimsi binada yalnız kalmak istemiyordu.

"Nişlerin hepsi boş," dedi Dawes.

"Öyle mi?" dedi Alex, tamamen boş bir ifadeyle.

Gümüş akort düdüğü Dawes'un elindeydi ve sesi alçak ama kararlıydı. "Kütüphanenin her yerinde bu boşlukları görebilir-

sin. Buralar aziz heykellerinin olması gereken taş çerçeveler, katedrallerde olduğu gibi. Fakat hepsi boş.”

“Neden?”

“Kimse gerçekten bilmiyor. Bazıları paralarının bittiğini düşünüyor. Bazıları da mimarın binanın yağmalanmış, tüm hazineleri çalınmış gibi görünmesini istediğini.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Alex. Belirsiz bir bölgede olduklarını, bu hikâyenin, bu sözlerin Dawes’un devam etmek için ihtiyaç duyduğu şeyler olduğunu hissedebiliyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Dawes sonunda. “Hepimizin boş yerleri var.”

“Onu eve getireceğiz, Dawes. Üstesinden geleceğiz.”

“Sana inanıyorum. En azından ilk kısmına.” Derin bir nefes alıp omuzlarını kaldırdı. “Hazırım.”

Alex kanını girişe sürdü. Dawes da onu izledi. Bu kez büyük çift kanatlı kapılar kendi üstlerine çökmüş gibiydi, aralarında rüzgâr uğuldarken kâğıt gibi katlanmışlardı. Rüzgâr şimdi daha yüksek sesle inliyordu; karanlığın diğer tarafındaki şey her neyse, geldiklerini biliyordu âdeta.

“Bak,” dedi Dawes.

Kapının üstündeki yazı farklı bir dile dönüşmüştü.

“Ne yazıyor?” diye sordu Alex.

“Bilmiyorum,” dedi Dawes. Sesi, nefesi daralmış gibiydi. “Alfabeyi bile tanımıyorum.”

Alex ayaklarını hareket etmeleri için zorlamak zorunda kaldı. Gittikçe kolaylaşmayacağını biliyordu. Hiçbir zaman olmazdı.

“Hazır ol,” dedi ve girişi dolaşp bir kez daha nefe indi. Asker. Yalnız yürüyecek olan. Etrafı sanatçı ve bilginlerle çevrili Alma Mater, sevecen gözlerle ona bakıyordu; yanında Hakikat, kendi alegorisi içinde çıplaktı.

Alex duvar resminin tam önüne gelene kadar neyin değiştiğini fark etmedi. Şimdi hepsi ona bakıyordu. Heykeltıraş, keşiş, elinde aynasıyla Hakikat, meşalesiyle Işık. Onu izliyorlardı

ve sanatçının onlara verdiği insani özellikler artık pek de doğal görünmüyordu. Yüzleri maskeye benziyordu ve maskelerin arkasından bakan gözler çok parlak, canlı ve açlıkla doluydu.

Alex onlardan birinin bir şekilde çerçeveden kurtulup peşinden gelme ihtimaline karşı arkasına bakma dürtüsüne direnerek yürümeye devam etti. Bilgi Ağacı'nın altından geçti ve ortasındaki heykel nişine baktı. Boştu. Bunu daha önce nasıl fark etmemişti?

Sonunda onu avluya götürecek olan cam kapıya geldi. Sarı-mavi vitraylı bir panel girişi işaret ediyordu. Alex bunu araştırmıştı. Daniel aslan ininde.

"Seni almaya geliyoruz, Darlington," diye fısıldadı. Metronomun yumuşak tik taklarını duyabiliyordu.

Cebindeki porselen kutuya bir kez daha dokundu. *Ben en başından beri sana haykırıyorum.* Başparmağını kanına batırdı ve kapıya sürdü.

Kapı yok oldu. Alex yıldızsız boşluğa baktı ve onun soğuğunu hissetti; yükselen rüzgârı ve ardından Do'nun yumuşak, tatlı uğultusunu duydu. *Haydi gel. Haydi gel.* Avluya adım attı.

Çizmesi taş yola değer değmez zemin sarsılır gibi oldu.

Tripp solunda bir yerlerden, "Sıçtık," diye ciyakladı.

Artık görebiliyordu: sıradan bir gece, avlunun ortasında Mercy, diğer köşelerde Dawes, Tripp ve Turner.

Metronoma ayak uydurarak, havuza doğru ilerleyerek yürümeye devam etti. Her adımda küçük bir deprem daha oluyordu. *Güm. Güm. Güm.* Alex güçlükle ayakta durabiliyordu.

İleride Mercy'yi gördü; yüzü panik içinde, devrilmemeye çalışıyordu.

Şimdi hepsi tökezliyordu, avlunun taşları altlarında birbirine sürtünüyordu ama metronom çalmaya devam etti.

Belki de yer yarılacak, onları öylece yutacaktı. Belki Dawes'un *batmak* derken kastettiği buydu.

"Bunun olması gerekiyor muydu?" diye bağırdı Tripp.

"Devam et," dedi Alex, ileri doğru yalpalayarak.

Mercy, "Havuz!" diye bağırdı.

Kare havuz taşıyordu. Meleklerin yanından su fışkırıyor, diplerinde birikiyor ve taşların arasındaki yarıklardan akarak onlara doğru ilerliyordu. Taşan şey kan olmadığı için garip bir rahatlama hissetti Alex.

Su botlarına ulaştı. Sıcaktı.

"Leş gibi kokuyor," diye homurdandı Tripp.

Turner, "Sülfür," dedi.

Sadece bir nehir, dedi Alex kendi kendine. Ama hangisi olduğunu bilmiyordu. Tüm sınırlar, yani ölümlü dünyanın geçirgen hâle geldiği ve öbür dünyaya geçebileceğiniz yerler nehirlerle işaretlenirdi.

Su seviyesi yükselirken sular sıçratarak ilerlediler, hâlâ birlikte hareket ediyorlardı. Çeşmeye ulaştıklarında birbirlerine baktılar. Su kaynıyor, kenarlardan köpükler çıkarıyordu. Meleklerin her biri havuzun köşelerine oturmuş ve gözlerini havuzun ortasına dikmişti; hiçliğe odaklanmışlardı. Ama belki sadece nöbet tutuyor, kapının açılmasını bekliyorlardı.

Dawes'un dişleri altdudağına gömülmüştü; göğsü kısa, sık soluklarla yükselip alçalıyordu. Tripp gizli bir müzik duymuş gibi başını sallıyordu, Jock Jams koleksiyonundan coşturucu bir şarkı. Turner'ın yüzü sertti, ağzı kararlı bir çizgi hâlini almıştı. Aralarında buna yakın denebilecek şeylerle ilgili tecrübesi olan tek kişi oydu. Muhtemelen diğer tarafta ne tür bir belanın beklediğini bilmeden birkaç kapı tekmelemişliği vardı. Ama bu aslında öyle bir şey değildi, değil mi?

Onlar yolcuydu. Kozmonottu. Ölü sayılırlardı.

"Üç deyince," dedi Dawes, sesi çatlayarak.

Birlikte saydılar; sesleri suyun gürültüsünden zar zor duyuluyordu.

Bir.

Aniden bir rüzgâr yükseldi, karanlığın içinden geçerken hissettikleri o soğuk rüzgârdı bu. Şimdi avludaki ağaçları sallıyor, pencerelerin camlarını tıkırdatıyordu.

İki.

Ayaklarının dibindeki taşlardan ışık fışkırıyor gibiydi; Dawes nefesini tuttu. Alex aşağı baktı, ne kaldırım ne de çimen görüyordu. Suyu bakıyordu ve su gittikçe derinleşiyordu.

Dawes, Mercy'ye çaresiz bir bakış attı ve gümüş akort düdüğü onı uzattı. "Bize iyi bak," dedi yakarırcasına.

"Gerekirse kaç," dedi Alex.

Üç.

Gözleri buluştu ve havuzun kenarlarına tutundular.

İniş

Alex düştüğünü hatırlamıyordu ama aniden suyun içinde sırtüstü yatmış, hızla batıyordu; nehir üzerine kapanıyordu. Yüzeye doğru kendini itmeye çalıştı fakat bir şey bileğini yakalamıştı; bir kol beline dolandı. Çığlık attı, suyun içine dolduğunu hissetti. Parmaklar ağzına giriyor, gözçukurlarına batmaya çalışıyor, kollarının ve bacaklarının derisini pençeliyorlardı, soğuk ve acımasız.

Canlı canlı gömülmek. Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Düşüyormuş gibi, uçuyormuş gibi hissetmesi gerekiyordu. Dawes için, Mercy için, Turner için bağırmaya çalıştı ama parmaklar boğazını sıkıyor, öğürmesine neden oluyordu. Kulaklarının içindeydiler, bacaklarının arasını itiyorlardı.

Ya Dawes ve diğerleri hâlâ yukarıdaysa? Düşünce, içinde yeni bir dehşet dalgasının yükselmesine neden oldu. Kendini cehenneme atmıştı ama ya onlar hâlâ avludaysa? Ya da o tek başına parçalanırken onlar daha iyi bir âleme doğru yükseliyorsa? Çünkü sorun oydu. Sorun hep o olmuştu. Gruptaki tek gerçek günahkâr. Turner ne yapmıştı? Görev sırasında kötü bir adamı yakalamıştı da Kartal İzci vicdanı mı hâlâ rahatsızdı? Dawes, Alex'in hayatını kurtarmak için Blake'i öldürmüştü. Havai Tripp'in üstesinden gelemeyeceği bir işe bulaştığına şüphe yoktu.

Ama Alex asıl meseleydi. Len'i, Ariel'i ve diğerlerini sopayla öldürmüştü ama yaptığı şeyler yüzünden bir dakika bile uy-

kusu kaçmamıştı. Diğer tarafta bir şey onu ele geçirmek için bekliyordu. Uzun zamandır bekliyordu ve şimdi onu tuttuğuna göre bırakmayacaktı. O eller açtı. Bu iştahın onu şehrin öbür ucuna, Kapkaraağaç'a çektiğini hissetmişti. Kendine özel biri olmasından, Çark Gezini olmasından kaynaklandığını söyleyip duruyordu, ama belki koruma çemberini geçebilmesinin gerçek nedeni bu ölümlü dünyaya, bu sıradan insanların yanına ait olmamasıydı. İşlediği suçlar için hiç cezalandırılmamış, hiç pişmanlık duymamıştı ve şimdi doğrudan hesaplaşmanın içine dalıyordu.

Parmaklar doğrudan derisine girmiş, kemiklerine saplanmış gibiydi. Bir parça hava almak için çırpındı; sıcak ve sülfür kokuyordu. Umursamadı.

Şimdi tekrar nefes alabiliyordu. Su gitmişti. Parmaklar boğazını tıkamıyordu. Gözlerini açmak acı veriyordu ama açtığında siyah geceyi, kayan yıldızları ve ateş yağmurunu gördü. Düşüyor muydu? Uçuyor muydu? Bir şeye doğru mu fırlıyordu yoksa karanlığın içinde mi boğuluyordu? Bilmiyordu. Boynundan aşağı ter damlıyor, her yerden sıcaklık geliyordu; kendi derisinin içinde pişiyordu neredeyse.

Sertçe yere çarptı ve ani darbeyle göğsünden kısa, boğuk bir hıçkırık çıktı.

Doğrulamaya çalıştı. Yavaş yavaş, karanlıkta beliren şekilleri görmeye başladı... bir merdiven, yüksek bir tavan. Ayağa kalkmaya çalışmak için elini yere koydu ve sıcak, kıvranan bir şey hissetti. Geri çekildi, ama aşağı baktığında hiçbir şey yoktu; sadece halı, tanıdık bir desen, cilalı tahtalar ve tepesindeki süslü tavan. Neredeydi? Hatırlayamıyordu. Baş ağrıyordu. Kapıyı açmaya gitmişti ve Alex ona bağırarak durmasını söylemişti. Hayır, bu doğru değildi.

Pam bacaklarını çalıştırmayı denedi. Parmaklarını başının arkasına, nabzının kafa derisinde attığını hissettiği o ağrıyan noktaya dokundurdu, sonra acıdan nefesi kesilerek geri çekti. Neden düşünemiyordu?

Pizza sipariş etmesi gerekiyordu. Ya da belki yemek yapmalıydı. Alex duş almak için üst kata çıkmıştı. Yas tutuyorlardı. Birlikte. Dekan Sandow'un o son, korkunç sözlerini hatırladı. *Kimse burada hoş karşılanmayacak.* Gözleri yaşlarla doldu. Ağlamak istemiyordu. Alex'in onu ağlarken bulmasını istemiyordu – derken nerede olduğunu anladı: Il Bastone'nin merdiveninin dibindeydi. Etrafına vitray parçaları saçılmıştı. Tekrar başının arkasına dokundu, bu sefer acıya hazırды.

Kapıyı açtığında biri onu duvara çarpmıştı. Kazaydı.. Pam sakardı. Onun yoluna çıkmıştı. Yanlış yer, yanlış zaman. Ama kapıyı kilitlememiş miydi? Ve neden hâlâ açıktı? Alex neredeydi?

Müzik çalıyordu. The Smiths'ten, bildiğı bir şarkı. Evin içinden sesler duydu, ayak sesleri, birinin koşuşu. Ağzını tükürükle dolduran mide bulantısı dalgasını görmezden gelerek ayağına kalktı.

Dışarıda bir şeylerin uluduğunu duydu, derken ön kapıdan bir sürü kıllı bedenin içeri doluştuğunu gördü. *Çakallar.* Onları daha önce sadece bir kez, Darlington çağırduğında görmüştü. Duvara yapıştı ama yanından hızla geçip gittiler, bir sürü kürk ve takırdayan diş. Vahşi hayvanların toz, pislik ve yağlı kürk koku bulut hâlinde üstlerinde yükseliyordu.

"Alex?" dedi. Biri onu itip geçmiş, içeri girmişti. Alex iyiydi, değil mi? O hep iyi olan kızlardandı. "Bir savaşçı," demişti Darlington bir keresinde, sesinde hayranlık vardı. "Yontulmamış ama bir elmas çıkarıp çıkaramayacağımızı göreceğiz, değil mi Pammie?"

Pam o gün gülümsemek için elinden geleni yapmıştı. Bu ifadeden hiç hoşlanmazdı, *yontulmamış elmas.* Işığın içeri girmesini sağlayana kadar sizi tekrar tekrar kesecekleri anlamına geliyordu.

Alex'in başarısız olmasını isteyip istemediğinden emin değildi. Yeni Dante'leri geldiğinde ve bu cılız kızı, kibrit gibi kollarını ve çukur gözlerini ilk gördüğünde bir tür teselli hissetmişti. Daha önce gelen kültürlü, ölçülü kızlara hiç benzemiyordu. İlk dürtüsü onu beslemek olmuştu ama bir sokak hayvanını besler

gibi; dikkatlice, nazikçe, asla mamayı elinizle vermeden. Darlington, Alex'in tehlikeli olduğunu anlamış gibi değildi. Yine de Alex, Dawes'tan hiçbir şey istememişti. Hiç emir vermemişti. Kendi pisliğini kendisi temizliyor, etrafta evin kedileri tarafından fark edilmekten korkan fare gibi dolaşıyordu. *Bana büyük bir iyilik yapıp oda arkadaşlarıma sürpriz yapabilmem için bir şeyler hazırlayabilir misin?* Hayır. *Yıkamaya fazladan birkaç şey atabilir miyim?*

Pam aynı anda hem huzursuz, hem işe yaramaz, hem de minnettar hissediyordu. Darlington kızla ilgili birkaç şikâyet mırıldanmıştı ama Beinecke'ye gittikleri o gece her şey değişmişti. Geri dönüp cam eşyaların yarısını kırmış, deli gibi sarhoş olmuşlardı ve Pam kulaklıklarını takıp Fleetwood Mac açarak onları görmezden gelmek adına elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ertesi sabah onları salonda sızmış hâlde bulmuştu, ama Alex'in hakkını vermesi gerekirse o da orada kalmış ve Darlington'ın ortalığı toparlamasına yardım etmişti.

Ve sonra Darlington kaybolmuştu. Dawes, istenmeyen bir sonuçmuş gibi dünyaya saldırıp duran, etrafındaki herkes ve her şey için felaket olan bu kızı bir türlü sevememişti.

Hareket etmeliyim, dedi kendi kendine. Bir şeyler oluyor, kötü bir şeyler. Annesiyle babası tartıştığında hissettiği o hastalıklı duyguya kapıldı. Ev doğru gelmiyordu. Sorun yok, benim küçük tavşanım, derdi annesi geceleri onu yatırırken. Hepimiz iyiyiz.

Pam bir an için halüsinasyon gördüğünü ya da bayılmak üzere olduğunu düşündü ama hayır, ışıklar gerçekten titriyordu. Mutfaktan gelen kırılma seslerini duydu, sonra yukarıdan bir çığlık geldi.

Alex.

Pam tırabzana tutundu ve kendini merdivenden yukarı sürükledi. Korku ayaklarını ağırlaştırıyordu. Her gününü yanlış bir şey söylemekten, yanlış bir soru sormaktan, kendini küçük düşürmekten korkarak geçiriyordu. Sırada durup bozuk para çıkarmaya çabalarken arkasında bekleyen tüm o insanları düşünüyor; yüzünün kızardığını, kalbinin hızla çarptığını hissediyordu.

Vücudunu dehşetle doldurmak için tek gereken buydu. Korkuya alışmış olmalıydı. Ama Tanrım, o merdiveni tırmanmayı hiç istemiyordu. Önce erkek seslerini, ardından Alex'in sesini duydu. Öfkeli ve korkmuş gibiydi. Alex'in sesinde asla korku olmazdı.

Çakallar birdenbire inleyip bağırarak yanından geçmeye başladılar, az kalsın onu yere devireceklerdi. Neden gidiyorlardı? Neden gelmişlerdi ki? Neden yıllarını geçirdiği bu evde kendini yabancı gibi hissediyordu?

Sonunda sahanlığa ulaştı ama gördüklerinin hiçbirine anlam veremiyordu. Her yerde kan vardı. Hayvanların kokusu havada asılı duruyordu. Dekan duvara yaslanmıştı ve uylukke miği, cümlesini arayan ani, beyaz bir ünlem işareti gibi bacağından çıkmıştı. Dawes öğürdü. Bütün bunlar da neydi? Burada ne olmuştu? Il Bastone'de böyle şeyler olmazdı. Buna izin verilemezdi.

Alex yerde sırtüstü yatıyordu ve üstünde bir çocuk vardı. Çok güzel bir çocuktü, altın bukleli bir melek. Dawes'un gördüğü en güzel yüze sahipti. Çocuk ağlıyor, titriyordu. Sevgili gibi görünüyorlardı. Elleri Alex'in saçını kavramıştı, onu öpmek istiyor gibiydi.

Sonra Pam'in elinde de bir şey vardı; sıcak, yumuşak kürklü ve kıvranan, canlı bir şey. Onun kalp atışlarını avuçlarında hissedebiliyordu. Hayır. Bir heykel parçasından ibaretti; soğuk ve cansız – III. Hiram Bingham'ın büstü. Onu ön kapının yanındaki baston standında tutuyorlardı. Ne zaman eline aldığını hatırlamıyordu ama onunla ne yapması gerektiğini biliyordu.

Vur ona.

Ama yapamazdı.

Polisi arayabilirdi. Kaçabilirdi. Ama heykel elinde çok ağırdı. Birine nasıl zarar verileceğini bilmiyordu, Blake Keely gibi korkunç birine bile, hatta o kendisine zarar verse bile. Blake zorla eve girmiş ve onu yerde kanlar içinde bırakmıştı. Dekanı incitmişti. Alex'i öldürecekti.

Vur ona.

Oyun parkında oynayan küçük bir kızdı; fazla uzun boylu, iri

göğüslü, yanlış yapılı. Kıyafetleri üstüne uymuyordu. Kendi ayağına dolanıyordu. Liseli oğlanlar arabayla geçip *Bize memelerini göster* diye bağırırken otobüs durağına siniyor, tepki vermeme-ye çalışıyordu. Her sınıfın en arka sırasını seçiyor, köşede kamburunu çıkarıp oturuyordu. Korkuyla. Korkuyla. Tüm hayatını korkarak geçirmişti.

Yapamam.

Alex ya da Darlington gibi yaratılmamıştı. Âlimdi o. Bir tavşan; ürkek ve savunmasız, pençeleri ya da dişleri olmayan. Tek seçeneği kaçmaktı. Ama Darlington olmadığına göre nereye kaçacaktı? Ya da Dekan. Ya da Alex. Hiçbir şey yapmazsa nasıl biri olurdu?

Tepelerinde durmuş, çocuğa ve Alex'e bakıyordu. Onları çok yüksekte görüyordu ve şimdi kendisi bir melekti ya da elinde inmekte olan kılıcıyla belki gaddar bir kadın. Büstü kaldırdı ve güzel çocuğun kafasına indirdi. Kafatası yarıldı, sesi ıslak ve yumuşaktı, kâğıt hamurundan yapılmış gibi. Bu kadar sert vurmak istememişti. Yoksa istemiş miydi? *Küçük tavşan, ne yaptın sen?* Çocuğun yana doğru yığılmasını izledi. Kendi bacakları da tutmuyordu ve şimdi ağlıyordu. Engel olamıyordu. Blake için mi, Darlington için mi, Alex için mi yoksa kendisi için mi ağladığını bilmiyordu. Eğildi ve kustu. Oda neden sallanmayı bırakmıyordu?

Pam başını kaldırdı, yanaklarında serin havayı ve tuzu hissetti. Zemin ileri geri hareket ediyordu, dalgaların üstünde sürüklenen bir tekneydi. Halatlara tutundu.

“Ayak uydurmaya çalış, Tripp.”

Fırtına o kadar önemli olmamalıydı. Hava durumunu kontrol etmişlerdi. Hep ederlerdi. Sıcaklık. Basınç. Tahmini rüzgâr hızı. Ama Tripp ne zaman tekneye çıksa içinde bir panik oluyordu. Sadece kendisi olduğunda iyiydi ya da babasıyla olduğunda ya da diğer kuzenleriyle. Ama Spenser onlara katıldığında tuhaflaşıyordu. Beyni greve çıkıyordu sanki.

Ayakları ve elleri daha büyük gelmeye başlıyordu. Yavaşlıyordu. Düşünmek zorunda kalıyordu, yani gerçekten, çabalayarak

düşünmek; sağını solunu, iskele ve sancak tarafını – ki bu çok saçmaydı, çocukluğundan beri denize açılırdı.

Spenser her şeyde çok iyiydi. Atlara biniyor, ATV kullanıyordu. Bisiklet ve araba yarışları yapıyordu. Nasıl ateş edileceğini biliyordu ve geçimini sağlamak için *çalışıyor*, kendi parasını kazanıyordu, her zaman kolunda güzel bir kız vardı. Güzel bir *kadın*. Hepsi başarılı ve hoş insanlardı ve Tripp onların yanında kendini çocuk gibi hissediyordu, Yale’da okuyan kendisi olmasına ve Spenser ondan sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen.

Neden Spenser’ın dümene geçtiğini bile anlamamıştı. İkisi de ısrarla dümeni istemişti, babası da öyle; ama Spenser kocaman, beyaz bir gülümsemeyle dümene geçivermişti. Bir kısmı nasıl görüldüğüyle ilgiliydi. Uyanık, sıırım gibi. Helmuth soyunun bebek yüzü onda yoktu. Sağlam bir çeneye, bulaşmak istemeyeceğiniz birinin bakışlarına sahipti.

Spenser, Tripp’in babasına her zaman *efendim* diye hitap ederdi. “Teknede olmak bir zevk efendim, rüya gibi gidiyor.” Sonra bir kolunu Tripp’in boynuna atar, sevinçle, “Tripp, adamım!” diye bağırır ve kulağına eğilip fısıldardı: “Nasıl gidiyor, bok çuvalı?”

Tripp gerildiğinde Spenser sadece kahkaha atar ve “Ayak uydurmaya çalış,” derdi.

O gün de aynen böyle gidiyordu. Şu halatı yakala! Vince tak! Flok yelken hazır mı? Hadi, Tripp, ayak uydurmaya çalış!

Gelen fırtına büyük değildi. Korkutucu değildi. En azından başka kimse öyle olduğunu düşünmüyordu. Tripp can yeleği giymiş, ince kumaş parçasını boynuna dolamış ve güverteye açılan kapıda durup kemeri beline bağlamıştı. Yelek olduğunu bile anlamazdınız –suya temas etmedikçe şişmiyordu– o hâlde bu kadar büyütülecek ne vardı?

Ama Spenser onu görür görmez kahkahayı patlattı. “Mal mısın? Yağmur bu, salak.”

Tripp’in babası yüzünü gökyüzüne çevirip güldü; rüzgâr saçlarını kaldırıyordu. “İşte ben buna güzel hava derim!”

Tripp bundan nefret ediyordu. Gri dalgalar büyük bir hay-

vanın kambur omuzları gibi gemiyi dürtüyor, onunla oynuyorlardı. Altınızdaki denizi gerçekten hissedebiliirdiniz; ne kadar büyük olduğunu, ne kadar az umursadığını, bir direği nasıl parçalayabileceğini, gövdeyi nasıl yarabileceğini, tek bir omuz silkmesiyle hepsini nasıl boğabileceğini. Tek yapabildiği sıkı sıkı tutunmak –*bir eli kendine, bir el tekneye*, kural buydu, tıpkı can yeleği kuralı gibi– gülümsemeye çalışmak ve kusmamak için dua etmektir, yoksa Spenser bunu anlata anlata bitiremezdi.

Ama Spenser kanmamıştı.

“Altına sıçmadın ya pembe göt?” dedi sırtarak. “Ayak uydurmaya çalış.”

Tripp ona siktirip gitmesi ve kendisini rahat bırakmasını bağışlamak istiyordu ama bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi. *Şaka kaldıramıyor musun, Tripp? Tanrım.*

Tek umudu herkes kadar Spenser’ı seviyormuş, her şey gayet eğlenceliymiş ve hep birlikte takılıyorlarmış gibi davranmaya devam etmektir. Küçük bir fırtınadan ya da aptal, ukala kuzeninden korkmak acınasıydı. Ama ikisinden de korkmak için her türlü neden vardı. Fırtına en azından sadece fırtınaydı. Ona zarar vermeye çalışmıyordu. Spenser farklı konuydu.

Tripp sekiz yaşındayken tüm aile onun doğum günü partisi için evde toplanmıştı. Spenser o zamanlar bile pisliğin tekiydi ama Tripp o gün Spenser’ı umursamamıştı. Bu *onun* doğum günüydü, bunlar *onun* arkadaşlarıydı, yeni bir PlayStation’ı ve *onun* sevdiği dondurmadan vardı; her ne kadar Spenser kurabiye ve dondurma kâsesini itip, “Bu aptal şeylerden nefret ediyorum!” diye bağırsa da.

Tripp pastasını yemiş, hediyelerini açmış ve arkadaşları gide ne dek havuzda oynamıştı; şimdi evde sadece aile kalmıştı. Güneş yanığı olmuştu. O gece yemeği dışarıda pişireceklerdi. Kendini tembel ve mutlu hissediyordu; yarın okula gitmeyeceğini ve hafta sonunun kalanında hiçbir şey yapmayacağını düşündükçe sanki her nefesiyle birlikte güneş ışığından koca yudumlar alıyordu.

Spenser’ın uzun şortuyla birlikte havuz kenarında oturdu-

ğunu gördüğünde yeni şnorkeliyle sığ kısımda yüzüyordu. Sarı saçları, yüz ifadesini tam olarak seçmesini engelleyecek şekilde gözlerine düşmüştü ve güneşten kavrulmuş bir demet gibi önünde sallanıyorlardı. Tripp bahçeyi taradı. Etrafta başka biri varken Spenser'in daha az çimdik ve yumruk attığını öğrenmişti. Ama Tripp'in babası ve küçük kardeşi çimlerin diğer tarafında voleybol filesi kuruyordu. Annesi ve diğer kuzenleri çoktan içeri girmiş olmalıydı.

"N'aber?" dedi Tripp, merdivene ilerlemeye başlamıştı bile.

Ama Spenser daha hızlıydı. Her zaman daha hızlıydı. Su dahi sıçratmadan suya girdi ve elini Tripp'in göğsüne vurarak onu geri itti.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

"Tabii ki," dedi Tripp, neden birdenbire bu kadar korktuğundan emin değildi, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ağlamak için bir neden yoktu.

"Sana doğum günü dalışı lazım. Suyun altında yirmi saniye. Bir şey değil. Senin gibi küçük bir sıçan bile yapabilir."

"Ben artık eve gideceğim."

"Gerçekten mi?" dedi Spenser inanamayarak. "Dostum, tam da havalı olduğunu düşünüürken. Bana suyun altında birkaç saniyeyi kaldıramayacağını mı söylüyorsun?"

Tripp bunun bir tuzak olduğunu biliyordu, ama... ya değilse? Ya bu şeyi yaptıktan sonra Spenser'la araları düzelecekse, herkesin Spenser'la arkadaş olduğu gibi onlar da arkadaş olacaksa? *Havalı olduğunu düşünüürken. Havalı olabilirdi.*

"Sadece kafamı yirmi saniye suyun altında mı tutacağım?"

"Evet, ama fazla ödleksen..."

Beni boğmayacak, diye düşündü Tripp. Spenser pisliğin teki ve beni bir süre suyun altında tutacak ama beni öldürmeye çalışmayacak. Beni korkutmaya çalışacak ve ben de ona izin vermeyeceğim. Tripp bu fikri çok sevmişti.

"Tamam," dedi. "Tam yirmi saniye. Zaman tut."

Ve başını suya soktu.

Spenser'in ellerini hemen omuzlarında hissetti. Mücadele et-

ğunu gördüğünde yeni şnorkeliyle sığ kısımda yüzüyordu. Sarı saçları, yüz ifadesini tam olarak seçmesini engelleyecek şekilde gözlerine düşmüştü ve güneşten kavrulmuş bir demet gibi önünde sallanıyorlardı. Tripp bahçeyi taradı. Etrafta başka biri varken Spenser'ın daha az çimdik ve yumruk attığını öğrenmişti. Ama Tripp'in babası ve küçük kardeşi çimlerin diğer tarafında voleybol filesi kuruyordu. Annesi ve diğer kuzenleri çoktan içeri girmiş olmalıydı.

"N'aber?" dedi Tripp, merdivene ilerlemeye başlamıştı bile.

Ama Spenser daha hızlıydı. Her zaman daha hızlıydı. Su dahi sıçratmadan suya girdi ve elini Tripp'in göğsüne vurarak onu geri itti.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

"Tabii ki," dedi Tripp, neden birdenbire bu kadar korktuğundan emin değildi, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ağlamak için bir neden yoktu.

"Sana doğum günü dalışı lazım. Suyun altında yirmi saniye. Bir şey değil. Senin gibi küçük bir sıçan bile yapabilir."

"Ben artık eve gideceğim."

"Gerçekten mi?" dedi Spenser inanamayarak. "Dostum, tam da havalı olduğunu düşünüürken. Bana suyun altında birkaç saniyeyi kaldıramayacağını mı söylüyorsun?"

Tripp bunun bir tuzak olduğunu biliyordu, ama... ya değilse? Ya bu şeyi yaptıktan sonra Spenser'la araları düzelecekse, herkesin Spenser'la arkadaş olduğu gibi onlar da arkadaş olacaksa? *Havalı olduğunu düşünüürken. Havalı olabilirdi.*

"Sadece kafamı yirmi saniye suyun altında mı tutacağım?"

"Evet, ama fazla ödleksen..."

Beni boğmayacak, diye düşündü Tripp. Spenser pisliğin teki ve beni bir süre suyun altında tutacak ama beni öldürmeye çalışmayacak. Beni korkutmaya çalışacak ve ben de ona izin vermeyeceğim. Tripp bu fikri çok sevmişti.

"Tamam," dedi. "Tam yirmi saniye. Zaman tut."

Ve başını suya soktu.

Spenser'ın ellerini hemen omuzlarında hissetti. Mücadele et-

mesini istediğini biliyordu ama bunu yapmayacaktı. Kıpırdamayacak, nefesini tutacak ve sakın kalacaktı. Aklında yavaşça saniyeleri saydı. Spenser'in onu daha uzun süre tutacağını biliyordu ve Tripp buna hazırlıklıydı.

Spenser onu aşağı bastırdı ve ayağını Tripp'in göğsüne koydu. *Panik yapma, hareketsiz dur.* Diğer ayağı Tripp'in karnına bastırarak havayı dışarı çıkarmaya çalıştı ve Tripp biraz pes etmek zorunda kaldı, kabarcıklar ağzından yüzeye fırladı. Sonra Spenser'in sağ ayağı yer değiştirdi. Tripp, onun topuğunun kasıklarına gittiğini, parmaklarıyla testislerini ezdiğini hissetmeden saniyeler önce ne yapmakta olduğunu anlamıştı.

Şimdi havuzun dibine yapışmış kıvranıyor, Spenser'i itmeye çalışıyordu. Spenser'in bundan zevk aldığını biliyordu ve tepki verdiği için kendinden nefret ediyordu, o ayak parmaklarının yaptığı şey yüzünden etinin büzülmesinden nefret ediyordu. Zihni artık işbirliği yapmıyordu. Göğsü ağrıyordu. Korkuyordu. Neden bununla başa çıkabileceğini düşünmüştü ki? *Beni bırakacak. Bırakmak zorunda.* Spenser kötüydü, psikopat değildi. Katil değildi. Sadece pislikti.

Ama Spenser'in ne kadar ileri gidebileceğini gerçekten biliyor muydu? Spenser ortalığı karıştırmayı severdi. Köpeklerinin mamasına acı biber tozu koyar, hayvanlar inleyip ağladığında gözleri yaşarana kadar gülerdi. Bir keresinde, Tripp çok küçükken, Spenser onun tuvalete gitmesini engellemiş, tekrar tekrar duvara çarptırarak ve "Pinball! Sayı!" diye bağırarak Tripp altını ıslatana kadar devam etmişti. Belki de Spenser gerçekten kötüydü, kitaplardaki veya filmlerdeki türden bir kötü.

Şimdi gülüyor, Tripp'in onu üstünden atmaya çalışmasının tadını çıkarıyordu.

Ölmek için ne aptalca bir yol, diye düşündü Tripp teslim olurken; ağzını açtığında boğazından içeri su dolmuştu, klor burnuna keskin bir şekilde geliyordu. Spenser'in baldırlarını tırmalar-ken işkence sona erdi ve dünya karardı.

Sonra hatırladığı şey, babasının güneşten bronzlaşmış yüzüne baktığıydı. Tripp öksürüyordu ve buna engel olamıyordu,

ciğerlerindeki acı sıcak ve yoğundu, sanki tüm göğsü alev almış ve alevler içini yakıp oymuştu.

“Nefes alıyor!” diye haykırdı babası.

Tripp çimenlerin üstünde sırtüstü yatıyordu, gökyüzü masmaviydi, bulutlar küçücüktü ve çizgi filmlerdeki gibi mükemmel hatları vardı. Annesi ellerini yumruk yapmış, ağzına bastırıyordu; yanaklarında gözyaşları vardı. Yukarıda kuzenlerini, amcasını, Spenser’in babasını ve Spenser’ı gördü, gözleri kısılmıştı.

Tripp onu işaret etmeye, babası onu oturturken kelimeleri telaffuz etmeye çalıştı. *Spenser bilerek yaptı.* Ama fena öksürüyordu.

“İşte böyle, oğlum,” dedi babası. “Bir şeyin yok. Nefes al yeter. Yavaş yavaş.”

Beni öldürmeye çalıştı.

Ama Spenser’in soğuk gözleri onun üstündeydi ve Tripp kendini hâlâ havuzun dibine çakılmış gibi hissediyordu. Spenser onun gibi değildi, hiçbiri gibi değildi. Yapamayacağı ne vardı?

Ona cevap verircesine Spenser aniden gözyaşlarına boğuldu. “Sadece şaka yaptığımı sanıyordum,” dedi hıçkırıklarının arasında yutkunarak. “Sorun olduğunu fark etmemiştim.”

“Hey,” dedi Tripp’in babası, elini Spenser’in omzuna koyarak. “Sadece kazaydı. Ona zamanında ulaşmana sevindim.”

Birileri havuza doğru bakmış, fazla ilgi göstermiş olmalıydı. Spenser çabucak harekete geçip sanki onu kurtarmış gibi davranmıştı demek. Kim aksini düşünebilirdi ki? Kim hayal edebilirdi ki?

“Hastaneye götürelim mi?” diye sordu Tripp’in annesi.

Spenser başını hafifçe iki yana salladı.

Herkes Tripp’e bakıyor, onun için endişeleniyordu. Sadece Spenser’in annesi o çemberden uzaktaydı; sadece o, oğlunu izliyordu. Gözlerinde endişe vardı. Ya da belki korku. *Annesi onun ne olduğunu biliyor.*

Tripp boğuk sesle, “Ben iyiyim,” dedi ve Spenser’in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

O günden sonra hiçbir şey değişmemiştir. Ama Tripp bir daha asla Spenser'la yalnız kalmamaya özen gösterdi.

Tripp sekiz yaşındayken bile Spenser gibi zeki, çekici ya da yakışıklı olmadığını biliyordu. Eğer o gün parmağını uzatıp işaret edebilse, gerçeği söyleyebilse kimsenin ona inanmayacağını biliyordu. Yanlış anladığını söyleyeceklerdi, hatta belki böyle bir şey düşündüğü için kendisinde bir sorun olduğunu. O zaman canavar o olacaktı. Tripp'in içinde bir şeyler değişmişti, çünkü artık Spenser'ın her zaman kazanacağını biliyordu ve daha da kötüsü, bunun nedenini biliyordu. Spenser her zaman kazanacaktı çünkü herkes onu daha çok seviyordu. Tripp'in kendi ailesi bile. Bu kadar basitti. Bu düşünce göğsüne oturdu, kalbine saplandı. Ciğerleri ağrımayı bıraktıktan, öksürüğü geçtikten çok sonra bile içinde bir ağırlık olarak kaldı. Bu onu korkutuyor, tuhaflaştırıyordu – ve bu yüzden on yıl sonra, küçük bir fırtınaya yakalanan yelkenlide Spenser'ın denize düştüğünü sadece Tripp gördü.

Her şey çok çabuk olmuştu. Spenser, Tripp'e sinsice yaklaşmayı, onu korkutmayı, bir şeyi düşürmesine sebep olmayı ya da böğrüne sert bir yumruk atmayı severdi. Bu yüzden Tripp, Spenser'ın nerede olduğunu hep takip etmeye çalışırdı. Spenser güverteden geçip serenin altına eğildiğinde Tripp onu izliyordu. Vücudu ana yelkenin arkasına gizlenmişti, sadece bacakları görünüyordu ve Tripp bir an için onun ne yaptığını anlayamadı. Diğer herkes kendi işine, fırtınayı atlatmaya odaklanmıştı. Tripp dümen sırası kendisinde olan babasına baktı, bakışları ufka sabitlenmişti.

Spenser'ın küpeştenin üstünden eğilip aşağı uzandığını gördü; güverteden suya kaymış, denizde sürüklenen bir halatı içeri çekmeye çalışıyordu. Halatın düşmesi iyi değildi –geminin altına sürüklenebilir, dümeni bozabilirdi– ama Spenser'ın yardım çağırması gerekirdi. Bunun yerine iki elini birden uzatmış ve küpeşteden aşağı sarkmıştı. Gri bir su dalgası vurmadan önce Tripp'in sadece, *Bir el kendine, bir eli tekneye*, diye düşünecek kadar vakti oldu, oyuncağına vuran bir kedi patisi gibiydi, sonra Spenser gitmişti.

Tripp kısa bir an donup kaldı. Yardım çağırmak için ağzını açmıştı. Sonra... yapmadı. Etrafına baktı, herkesin hâlâ kendi işleriyle ilgilendiğini, birbirlerine bağırdıklarını, gergin olduklarını ama rüzgârın ve yağmurun tadını çıkardıklarını gördü.

Tripp koşmadan, acele etmeden Spenser'ın gittiği yolu izledi, serenin altına eğildi, sonra doğruldu ve Spenser gibi diğerlerinden gizlendi. Gri dalgaların arasında Spenser'ı gördü; kırmızı rüzgârlığı işaret bayrağı gibiydi, başı bir görünüp bir kayboluyordu. Spenser da onu görmüştü, Tripp bundan emindi. Kolunu kaldırdı, umutsuzca el sallayıp bağırdı fakat rüzgâr sesini alıp götürdü. Tripp onun ağzının açık olduğunu görece kadar yakındı, ama duyduğu sesin Spenser'ın çığlığı mı yoksa kendi hayal gücü mü olduğunu bilmiyordu.

Her saniyenin önemli olduğunu, gemiyle Spenser arasındaki mesafenin gitgide açıldığını biliyordu. Avucunun altındaki parmaklık yumuşak, sıcak, tüylü bir beden gibi kımıldandı. Tripp elini göğsüne çekerek geriledi ama bir şey yoktu. Sadece soğuk metal vardı.

Hâlâ doğru şeyi yapmak için zaman vardı. Bunu biliyordu. Denize birinin düşmesi durumunda yapılacakları biliyordu. Görevi gözlerini Spenser'dan ayırmamak, bağırarak yardım istemek, bir eliyle korkuluklara tutunmak ve diğer eliyle yerini işaret etmektir. Dalgaların iniş çıkışları arasında birini gözden kaybetmek çok kolaydı. Mürettebat tekneyi yanaştırırdı. Halat atıp Spenser'ı sudan çıkarırlardı. Sonra Spenser onu itip kakar, neden daha hızlı hareket etmediğini, sorununun ne olduğunu bağırdı. Tripp'in babası da merak etmeye başlardı. Spenser korkmuş olmazdı, sadece öfkelenmiş olurdu. Çünkü o her zaman kazanırdı.

Artık onu zar zor görebiliyordu. Can yeleği onu suyun üstünde tutabilirdi – eğer giymiş olsaydı. Tripp şimdi suyun içindeki kırmızı rüzgârlığı görebilmek için gözlerini kısmak zorunda kalıyordu.

Bir eliyle küpeşteyi tuttu ve ona öğretildiği gibi güvenli bir şekilde oturmak için vücudunu indirdi. Sonra Spenser'ın içeri çekmeye çalıştığı halatı kavramak için uzandı.

Fırsat kollayan hevesli dalgalarla dolu gri denize omzunun üstünden son bir kez baktı.

“Ayak uydurmaya çalış,” diye fısıldadı ve halatı çekmeye koyuldu. Düzgünce sardı. Halatın ellerinde kolayca hareket ettiğini, vücudunun yeni bir zarafet kazandığını, kendinden emin olduğunu, düğümlerin her zaman bildiği bir şarkı gibi oturduğunu hissediyordu.

Kalbinin üstündeki ağırlığın sonunda hafiflediğini hissetti. Yağmur yanaklarına sıçramıştı ama içinde korku yoktu.

Sadece yağmurlu bir havaydı. Sonda deniz duruldu. Şimdi sağlam bir zemindeydi.

“Sadece yağmur,” dedi Carmichael. “Eririm diye mi korkuyorsun, şekerim?”

Turner zorla güldü çünkü Carmichael komik olduğunu düşünüyordu, açıkçası bazen öyleydi de.

Gün soğuktu; sokaklar, yol kenarlarında yağmurdan erimekte olan kirlı kar yığınları yüzünden ıslak yılanbalığı derisi gibi kaygan ve siyahtı. Sağlam bir yağmur değildi, sadece Turner’ın sıcak bir duşu özlemle anmasına neden olacak nemli, hafif bir serpintiydi. Eğer boktan Doğu Yakası sabahlarının alınıp satıldığı bir pazar olsaydı New Haven bu işten iyi para kazanırdı.

Carmichael depo görevlilerinin giydiği türden, buruşuk bir iş üniformasıyla yanına çökmüştü ve canı sigara her çektiğinde yaptığı o “We Will Rock You” ritmik hareketiyle parmaklarını oynatıyordu. Karısı Andrea sigarayı bırakmasını istemişti ve Car elinden geleni yapıyordu. “Bir ay temiz kalmazsam beni öpmeyecekmiş bile,” diye yakınıyordu Car, ağzına bir sakız tıktırarak. “İğrenç bir alışkanlıkmış.”

Turner da aynı fikirdeydi ve Carmichael’ı sigarayı bırakmaya zorladığı için Andrea’ya bir buket göndermek istiyordu. Duman kokusu koltuklardan nasıl çıkar bilemiyordu. Carmichael’ı çiemenlikli bahçesi olan, güzel sarı evinin önünden aldığı o ilk gün ona hayır diyebilirdi. Cesaret edememişti işte.

Chris Carmichael neredeyse yaşayan bir efsaneydi. Yirmi beş yıldır polis teşkilatındaydı, otuz yaşında dedektif olmuştu ve çok sayıda davayı ebedi uykusuna yatırdığı için üniformalılar ona Uyku Perisi diyordu. Carmichael aptal gibi davranmazdı. Onun ekip arkadaşı olmak demek önemli davalar, terfiler, hatta belki takdirnameler almak demektir. Turner o ekipteki yerini aldıktan sonra Car ve arkadaşları onu içmeye götürmüşlerdi. Viskinin olduğu ve kötü bir Journey cover grubunun inlediği o yorgun gecede Carmichael bir ara Turner'ın omzunu sıkıştı ve eğilip sormuştu: "Sen iyilerden misin?"

Turner ondan açıklamasını istememiş, saçmalıklarını gidip başka bir yerde denemesini söylememişti. Sadece gülümsemiş ve "Kesinlikle, efendim," demişti.

Carmichael -Koca Car- gülmüş ve etli eliyle Turner'ın başının arkasını kavrayarak, "Ben de öyle düşünmüştüm. Yanımdan ayrılma evlat," demişti.

Dostça bir jestti; Carmichael, Turner'ı onayladığını ve koruması altına aldığını bu şekilde herkese gösteriyordu. Bu iyi bir şeydi ve Turner kendi kendine bundan memnun olduğunu söyledi. Ama dünyanın ikiye bölündüğünü, Koca Car'ın elini Turner'ın başının üstüne koyup onu polis arabasının arkasına ittiği başka bir zaman diliminin varlığını hisseder gibi huzursuz bir duyguya kapılmıştı.

Bir sabah Carmichael'ı almış ve Dunkin'e kahve almaya gitmişlerdi. Ya da Turner gitmişti. O en kıdemsiz dedektifti ve bu da boktan havalarda boktan işler yapmanın ona düştüğü anlamına geliyordu. Her zaman yanında bir şemsiye bulundururdu ve bu, Car'ı her seferinde güldürürdü.

"Bu sadece yağmur, Turner."

"Bu da ipek bir takım, Car."

"Hatırlat da seni terzimle tanıştırayım, böylece standartlarını düşürmeye başlayabiliriz."

Turner gülümseyerek alelacele çörekçiye koştu, iki sade kahve ve birkaç kahvaltılık sandviç aldı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu, arabaya geri dönüp kahveleri uzatırken.

Carmichael koltuğunda kıpırdanarak rahatlamaya çalıştı. Gençliğinde boksörlük yapmıştı ve hâlâ sağ kroşesinin ters tarafında olmak istemezsiniz, ama büyük omuzları artık biraz çökmüştü ve göbeği de kemerinin üstünden sarkıyordu. “Kral Tut’un Orchard’da, dubleks bir evde saklanıyor olabileceğine dair haber aldım.”

“Dalga geçiyorsun?” diye sordu Turner, kalbi hızla çarpmaya başlayarak.

Bu, Car’ın bu sabah neden böyle gergin olduğunu açıklıyordu. Wooster Square bölgesindeki bir dizi haneye tecavüz olayını araştırıyorlardı ve her seferinde elleri boş dönüyorlardı. Duvara toslamaktan farkı yoktu, ta ki Carmichael’ın muhbirlerinden biri onları hırsızlıklar başlamadan birkaç hafta önce Osborn’dan kaçan küçük çaplı bir dolandırıcı olan Delan Tuttle’a yönlendirene kadar. Soygunların altından çıkabilecek birine benziyordu, ama şartlı tahliye memuruna kaydettirdiği adreste yoktu ve onunla ilgili buldukları her ipucu boş çıkıyordu.

En azından Turner şimdi biraz rahatlayabilirdi. O sabah Carmichael’a dair tüm tehlike çanları çalıyordu; fazla parlak göz, fazla heyecanlıydı. Turner’ın ilk düşüncesi Car’ın kafasının iyi olduğuydu. Daha önce de başına gelmişti, asla Carmichael’la değil, dedektiflerde de pek olmazdı ama bir devriye polisinin arka arkaya vardiyalarda çalışırken on ikinci saate geldiğinde uyurgezerlikten kurtulmak için biraz Adderall –ya da bulabilirse kokain– çekmesi duyulmamış şey değildi.

Turner belaya bulaşmıyordu elbette. Yeterince endişelenmesi gereken şey vardı, bir de idrar testi için endişelenmeye gerek yoktu. Ve iş başında uyanık kalmak için hiçbir zaman zorlanmamıştı. Söylenebilecek en iyi şeyi babası söylemişti: *Tetikte olma alışkanlığını bir edinirsen bir daha asla kaybetmezsin*. Eamon Turner tamirci dükkânı işletirdi ve sonunda kullanılmış müzik setleri ve DVD oynatıcılar önünde ölmüştü – televizyon ya da gizli bir hazine bulma umuduyla ara sıra dükkâna uğra-

yan çocuklardan birinin elinde değil, onu sessizce yere seren bir kalp krizi sonucunda. İşler uzun süredir kötüydü; babasının öldüğünü akşam saatlerine kadar kimse öğrenememişti, Naomi Laschen eski tost makinesini almaya gelene kadar. Turner kendi kendine bunun kötü bir ölüm olmadığını söylemişti; ama babasının unutulmuş makinelerle dolu bir odada, tek başına öldüğü ve sonunda hepsinin başına geleceği gibi onun da öylece tüken-diği düşüncesi canını yakıyordu.

Park yerinden tekerleri inleterek çıktı ve Kensington'a doğru yöneldi. "Nasıl halletmek istiyorsun?"

Car sandviçinden büyük bir ısırık aldı. "Elm'den aşağı inelim, şu oto tamircisinin oradan. Kendimize gelelim." Turner'a yan bir bakış attı ve çenesinden yağ damlarken sırtıttı. "Senin küçük fırtına bulutun bugünlük eve gider mi?"

"Evet evet," dedi Turner gülerek.

Turner kasvetli biriydi. Her zaman öyle olmuştu. Dikkat etmesi gereken bir şeydi bu. İnsanlar bu ruh hâlini çok sık görürse aniden uzak durmaya başlar, bira içme davetleri kesilir, fazladan adama ihtiyaç duyulduğunda kimse sizi çağırılmazdı. Bir kariyeri bitirmek için bu yeterli olabilirdi. O yüzden Turner gülümsemeye, omuzlarını gevşek tutmaya, etrafındaki herkes için işleri kolaylaştırmaya çalışıyordu. Ama bugün üzerine çöken o ağırlığı, kafasının arkasındaki karıncalanmayı, kötü bir şeylerin yaklaştığını hissederek uyanmıştı ve berbat havayla bayat kahve de yardımcı olmamıştı.

Çocukluğundan beri Turner yaklaşan belayı sezerdi. Sivil polisleri hiç uğraşmadan fark eder, siyahlarla beyazların ne zaman kapışacaklarını bilirdi. Arkadaşları bunun ürkütücü olduğunu düşünüyordu, ama babası onun doğuştan dedektif olduğu söylerdi ve Turner bu düşünceyi çok severdi. Sporda, sanatta ya da okulda pek iyi değildi ancak insanları ve neler yapabileceklerini kolayca anlardı. Birinin hasta olduğunu sanki kokusunu almış gibi anlardı. Nasıl bildiğinden emin değildi ama birinin yalan söylediğini anlardı. Kafasının arkasındaki o karıncalanma ona dikkat etmesini söylerdi. Bu duyguyu dinlemeyi öğrenmişti

ve gülümsemeye devam ettiği, kalbinin karanlık kısmını saklı tuttuğu sürece insanlar onunla konuşmaktan gerçekten hoşlanıyordu. Annesinin, kardeşinin, arkadaşlarının ve hatta öğretmenlerinin ona anlatmak istediklerinden daha fazlasını anlatmalarını sağlayabilirdi. Ayrıca ne kadar çok şey söylediklerini fark ettiklerinde yüzlerinde beliren o utanç ifadesini de öğrenmişti. Çok sempati ya da çok ilgi göstermemeyi bilirdi. Böylece kendilerini utanılacak bir şey söylemediklerine ikna edebiliyorlardı, zayıf ya da küçük hissetmiyorlardı ve ondan kaçmak için hiçbir sebepleri olmuyordu. Ve Turner'ın her kelimeyi zihnine kazıdığı hiç akıllarına gelmiyordu.

Emniyette ona Beyaz Atlı Prens diyorlar, tanıklarla ve muhbirlerle olan iyi ilişkisini görünüşüne bağlıyorlardı ama bir zanlıyı annesinden, köpeğinden, hapisten yeni çıkan arkadaşına iyilik olsun diye yaptığı işten bahsettiren cazibenin iş arkadaşlarının Geronimo'da içki içerken kendi hayatlarını ve dertlerini anlattıran cazibeyle aynı olduğunu asla anlamıyorlardı.

Karıncalanma genellikle telefon kötü bir haber vermek için çalmadan ya da kapı nahoş bir sebeple tıklanmadan önce gelirdi. Ama teşkilata katıldığından beri hep aynı alarm durumundaydı, *hep* kötü bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğundan emindi. Böyle bir paranoyayı gerçek tetikte olma hâlinde nasıl ayıracağını bilmiyordu.

Akademiye kaydolduğunu söylediğinde annesi, "Bir o eksikti," demişti. "Burada kalmak varken neden kendine sıkıntı arıyorsun ki?"

Annesi avukat olmasını istemişti, belki bir doktor – bırak onları, cenaze levazımatçısı bile olurdu. Polis dışında herhangi bir şey. Arkadaşları gülmüştü. Ama Turner hep aykırı olmuştu, hep iyi çocuk, hep koridor nöbetçisi.

"Bekçimiz," demişti kardeşi bir keresinde. "Ne dersen de, o rozeti ve silahı seviyorsun."

Turner bunun doğru olduğunu düşünmüyordu. Çoğu zaman. Sistemi içeriden değiştirmekle, iyilik için bir güç oluşturma-

makla ilgili birçok konuşma yapmıştı ve tüm söylediklerinde içtendi. Ailesini seviyordu, halkını seviyordu. Onların savunucusu, koruyucusu olabilirdi. Olabileceğine inanmaya ihtiyacı vardı. Akademideki kıdemliler onun orada kalmasını, istatistikleri yükseltmesini istemişlerdi. Ama orada yeterince siyah ve kahverengi yüz vardı ve herkes en iyi şekilde davranıyordu. Üniforma öyle değildi. O zaman her şey “bize karşı onlar” oluyordu, işiyle yaşadığı mahalle arasındaki o görünmez çizgiyi her geçtiğinde içi endişe doluyordu. Dedektif olduktan sonrası daha fenaydı, sürekli bir önsezi vardı – ne kanıtlanmış ne de çürütülmüş bir hissiyat.

Ve pek çok kötü şey olmuştu gerçekten, ama Turner bunların kendisini etkilemesine izin vermemekte kararlıydı. İşler sarp sardığında kendi kendine *Önemli olan uzun vade*, diyordu. Görkemli bir kariyere erişmek için kötü işlerden sağ çıkması gerekiyordu; yapılması gerekeni rahatça görebileceği yere gelmek, yapılması gerekeni yapacak güce sahip olmak için dağın zirvesine çıkmalıydı. Koca Car gibi bir efsane olabileceğini biliyordu, Koca Car’dan daha iyi. Sadece dayanması gerekiyordu. Ayakkabılarına pislik doldurduklarında ayağını sokmuş, fark etmemiş gibi soyunma odasında tepinmişti; ona gülmüşlerdi. Arabasının tepesine bir fahişe çıkarıp elbisesini açmasını, copla sevişmesini sağlamışlardı; Turner gülmüş, tezahürat yapmış, zevk alıyormuş gibi davranmıştı. Onlar oynamaktan bıkana kadar oynayacaktı. Kendisiyle yaptığı anlaşma buydu.

Carmichael’ın ortağı emekli olup Turner onun yerine geçince tüm emekleri meyvesini vermişti. Bu, Koca Car’ın işiydi. Turner bunun iyi bir ekip arkadaşı olmasından, gerçekten harika bir dedektif olmasından ya da Car’ın onun hırsına saygı duymasından kaynaklandığını düşünmek istiyordu. Hepsi doğru olabilirdi ama Car’ın siyahi biriyle dost görünmek istediğini de biliyordu. Carmichael yaşlanıyordu, emekliliği yaklaşıyordu ve sicili temiz değildi. Dosyasında şüpheli bir vurulma olayı –çocuk silahlıydı ama yine de çocuktı– ve kendilerine sert davrandığını söyleyen

şüpheliler tarafından yapılmış birkaç şikâyet vardı. Hepsi artık geçmişte kalmıştı ama bunlar dikkatli olmazsanız icabınıza bakacak türden şeylerdi. Turner bir çeşit kılıftı. Ve bunda sorun yoktu. Carmichael'la ortak olmak ona basamakları tırmandırırsa kahverengi kalkanı oynamaktan mutluluk duyardı.

Dubleksten birkaç blok ötede durduklarında Turner kaşlarını çatı. "Bunun gerçek bir istihbarat olduğundan emin miyiz?" diye sordu.

"Muhbirimin benimle dalga geçtiğini mi düşünüyorsun?"

Turner başını yıkık dökük binaya, çamurlu ön bahçede yatmış çöp tenekelerine, araba yolunu kaplayan kara, ön verandadaki posta yığınlarına doğru salladı. "Ayak yapmışlar gibi."

"Lanet herif," dedi Carmichael. Bazen muhbirler bir binadan işgalcileri çıkarmak istediklerinde sahte istihbaratla polis çağırırlardı. Ve bu dublekste kesinlikle kimse yaşamıyor gibi görünüyordu. En azından kira ödeyen kimse.

Yağmur yerini sise bırakmıştı ve motor rölantide çalışırken bir süre oturup arabanın sıcaklığının keyfini sürdüler.

"Haydi," dedi Carmichael. "Ne var ne yok bakalım. Arabayı arka tarafa götür."

Orchard'ın arkasındaki sokağa park ettiklerinde Car iri gövdesini yolcu tarafından dışarı çıkardı. "Ben kapıyı çalacağım. Kaçma ihtimaline karşı sen arkada kal."

Turner neredeyse gülecekti. Kral Tut belki yukarıda, Wooster Meydanı'ndaki işlerden kalma dizüstü bilgisayar ve mücevher zulasının üstünde oturuyordu ya da belki şiltenin üstüne uzanmış birkaç genç ot içip çizgi roman okuyordu. Ama Koca Car kapıyı yumrukladığında tüymeye çalışmaları kaçınılmazdı ve arka merdivenden inenleri yakalamak Turner'a düşecekti. Car, New Haven sokaklarında koşmaya çalışarak kendini utandırmayacaktı.

Turner, Carmichael'ın evin yanındaki ara sokağa girmesini izledi ve arka merdivendeki yerini aldı. Kirli pencereden birinci kata baktı - boş bir koridor, daha iyi günler görmüş bir halı dı-

şında sıfır mobilya, ön kapıdan atılmış postaların oluşturduğu diğer bir yığın.

Bir dakika sonra Car'ın gölgesinin ön pencerede belirdiğini gördü ve kapiya vuran yumruğunun gürültüsünü duydu. Duraklama. Evden ses gelmemişti. Sonra tekrar, *güm güm güm*. "New Haven Polisi!" diye böğürdü.

Hiçbir şey olmadı. Ne bir ayak sesi ne yukarıda açılan bir pencere.

Sonra Car kapıyı tekmesiyle açıp içeri daldı. "New Haven Polisi!" diye bağırdı tekrar.

Turner pencereden Car'a baktı. Ne halt ettiğini sanıyordu? Buraya ev sahibi tarafından çağrılmamışlardı. İçeri zorla girmeleri için hiçbir neden yoktu.

Car, Turner'a gelmesini işaret etti.

"Siktir," dedi Turner. Bu sabah başka neler yapacaklardı? Ellerindeki tek ipucu Kral Tut'tu ve Koca Car'ın yasadışı bir aramayla uğraşmasına imkân yoktu. Turner silahını çekti, birkaç adım geri gitti ve omzunu kapiya indirdi, kapının açıldığını hissetti.

Daha Car'a ne yapmaya çalıştığını soramadan Car parmağını dudaklarına götürdü ve merdiveni işaret etti. "Yukarıda biri var. Duydum."

"Ne duydun?" diye fısıldadı Turner.

"Kedi olabilir. Bir kız olabilir. Hiçbir şey olmayabilir."

Turner'ın ensesindeki karıncalanma yayıldı. Hiçbir şeyden fazlasıydı. "Zemin katı kontrol et," dedi Car. "Ben yukarı çıkıyorum."

Turner söyleneni yaptı ama bakılacak fazla bir şey yoktu. Lekeli bir şilte ve üstüne yığılmış kirli giysilerle dolu bir oturma odası, sanki biri gelip aramış gibi neredeyse her dolabın açık olduğu çıplak bir mutfak. İki boş yatak odası, patlak boru yüzünden zemini çürümüş bir banyo.

"Temiz," diye bağırdı. "Yukarı geliyorum!"

Car'ın bağırdığını duyduğunda ayağı en alt basamaktaydı. Bir el silah sesi duyuldu, sonra bir tane daha.

Hızla basamakları tırmandı, silahını çekmişti. Silahın elinde kıpırdadığını hissetti, aşağı baktı ve tabancasının sert, siyah gölgesinden başka bir şey göremedi.

Korku kafasını karıştırıyordu. Kendisi için duyduğu korku değil. Yapabileceklerinden, kime zarar verebileceğinden, kafasının içindeki kardeşinin sesinden korkuyordu: *O rozeti ve silahı seviyorsun.* Turner hep aynı duayı ederdi. *Lütfen Tanrım. Çocuk olmasın. Bizden biri olmasın.*

“Carmichael?” diye seslendi.

Cevap gelmedi. Ses de yoktu.

İkinci katın düzeni alt katinkiyle neredeyse aynıydı. Turner telsize konuştu: “Dedektif Abel Turner. 372 Orchard. Ateş açıldı, destek ve tıbbi yardım.” Yanıt gelmesini beklemeden ilk yatak odasını ve banyoyu taradı. İkinci odaya girdiğinde yerde bir ceset gördü.

Carmichael değildi. Zihninin bunu anlaması bir dakika sürdü. Yerdeki adam, hatta çocuk, yirmi yaşından büyük olamazdı; göğsünde bir delik vardı, yanındaki döşeme tahtalarında da bir delik. Carmichael çocuğun başında duruyordu.

Turner, Delan Tuttle'ı dosyasındaki fotoğrafından tanıdı. Kral Tut. Yerde kanlar içinde yatıyordu.

Cesedin yanında diz çöktü. “Kahretsin. Vuruldun mu?” diye sordu Car'a, çünkü sorması gerekirdi. Ama onun vurulmadığını biliyordu, tıpkı bu çocuğun meteliksiz olduğunu bildiği gibi. Gözleri silah bulma umuduyla odayı taradı.

“Ambulans çağırdım,” dedi Carmichael.

Bu da bir şeydi. Ama ambulansın Tuttle'a yararı olmayacaktı. Çocuğun nabızı yoktu. Kalp atışı yoktu. Silah da yoktu.

“Ne oldu?” diye sordu Turner.

“Beni gafil avladı. Elinde bir şey vardı.”

“Anlıyorum,” dedi Turner. Ama durum iyi değildi. Kalbi göğ-

sünde küt küt atıyordu. Ceset hâlâ sıcaktı. Tuttle neredeyse tam göğsünün ortasından vurulmuştu, sanki vursunlar diye öylece durmuş gibi. Üzerinde tişört ve kot pantolon vardı. Üşümüş olmalıydı, diye düşündü Turner. Kalorifer yanmıyordu. Hiç mobilya yoktu. Daha iki gün önce kar yağmıştı. Odada izmaritler ya da yiyecek paketleri yoktu, hatta battaniye bile yoktu. Kendisinin ya da bir başkasının burada kaldığına dair hiçbir iz yoktu.

Buraya biriyle buluşmak için gelmişti. Belki Carmichael'la.

"Fazla zamanımız yok," dedi Car. Sakindi ama Car her zaman sakindi. "Hikâyelerimizi kararlaştıralım."

Kararlaştırılacak ne vardı ki? Ve Tuttle'ın elinde olması gereken gizemli nesne neredeydi?

"İşte," dedi Car. Boynunda beyaz bir tavşan vardı. Avucunun içinde kıpırdanıyor, yumuşak ayakları havayı tekmeliyordu; gözleri kocaman açılmıştı, akları görünüyordu. Turner hayvanın kalbinin tüylü göğsünde hızla attığını görebiliyordu.

Sonra gözlerini kırptırdı, Car ona bir silah uzatıyordu. "Silşunu," dedi.

Turner sert olmak istemişti ama yüzüne gergin bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. "Ciddi olamazsın."

"Ambulans birazdan burada olur. Adli tıp ve diğerleri. Oylanma Turner."

Turner, Carmichael'ın elindeki silaha baktı. "Nereden buldun bunu?"

"Daha önce bir olay yerinde bulmuştum. Sigorta poliçesi diyelim."

Sigorta. Tuttle'ın üzerine yerleştirebilecekleri bir silah. "Bunu yapmak zorunda—"

"Turner," dedi Carmichael. "İyi bir polis olduğumu biliyorsun ve postalanmaya ne kadar yakın olduğumu da biliyorsun. Bana destek olman gerek. Çocuk bana silah çekti, ben de onu vurdum. Hepsi bu. Tertemiz, yerinde bir vuruş."

Tertemiz. Yerinde.

Ama her şey yanlış geliyordu. Sadece vuruş değil. Sadece yerde soğuyan ceset de değil.

“Burada ne işi vardı, Car?”

“Ne bileyim ben? İstihbarat aldım ve geldim işte.”

Ama hiçbir şey mantıklı değildi. Bir dizi soygunla ilgili rutin bir soruşturma olması gereken bir konuda neden haftalardır kuyruklarını kovalıyorlardı? Tuttle’ın sözde çaldığı mallar neredeydi? Carmichael’ın kapıyı yumrukladığını duyduğunda Tuttle neden kaçmamıştı? Çünkü onu bekliyordu. Çünkü Carmichael ona tuzak kurmuştu.

“Onunla burada buluşacaktın. Seni tanıyordu.”

“Ukalalık etmeye başlama, Turner.”

Turner’ın aklına Carmichael’ın geçen yaz evine yaptırdığı yeni veranda geldi. Orada oturup barbekü yapmış, içki içmişlerdi ve Turner’ın kariyeri hakkında konuşmuşlardı. Car kayınbiraderinin müteahhit olduğunu ve tadilatı onun ayarladığını söylemişti. Turner yalan söylediğini biliyordu ama bu onu rahatsız etmemişti. Yeterince uzun süredir piyasada olan polislerin çoğu biraz yozlaşmış olurdu ama bu onları sahtekâr yapmazdı. Car’ın eşinin bir dedektif karısının giymesi gerekenden çok daha iyi kıyafetler giydiğini de fark etmişti. Turner etiketleri biliyordu, güzel takım elbiselerden hoşlanırdı ve randevuya çıktığı kadınlar onun bu dili konuşabilmesini takdir ederdi. Gerçek bir Chanel çantayı sahtesinden ayırt edebilirdi – ve Car’ın eşi kolunda her zaman gerçek bir çanta taşırdı.

Ayak uydurmuş, yozlaşmış değil. Ama belki de Turner yanılmıştı.

Uzaktan siren sesi gelmeye başladı. Bir-iki dakikadan fazla uzakta olamazlardı.

“Turner,” dedi Carmichael. Gözleri sabit bakıyordu. “Seçeneklerinin ne olduğunu biliyorsun. Ben batarsam sen de benimle birlikte batarsın. Benim hakkımda sorulmuş sorular var, senin hakkında da olacak.” Silahı uzattı. “Bu bizim için her şeyi

düzeltilir. Benim hatam yüzünden mahvolmamalıydın, bunun için fazla iyisin.”

İşte bu konuda haklıydı. Turner silaha uzandığını hissetti, silahı elinde gördü.

Silahı artık Car’ın ulaşamayacağı bir yere çekince, “Ya hayır dersem?” diye sordu Turner. “Ya Tuttle’ın sicilinde birden fazla haneye tecavüz olayını yardım almadan gerçekleştirecek kadar zeki olduğunu gösteren hiçbir şey olmadığını söylersem?”

“Sonuca varıyorsun, Turner.”

Evet, varmıştı. Car’ın soygunlara ne kadar karıştığını bilmiyordu. Belki sadece biraz para ya da yedek bir dizüstü bilgisayar alıp başını çeviriyordu. Ama kafasındaki karıncalanma ona bunun bir hata olmadığını söylüyordu. Hayır, hata değildi. Bu bir tuzaktı. Ve Kral Tut bunun sadece bir parçasıydı.

Carmichael omuz silkti. “Silahta senin parmak izlerin var, evlat. Senin sözüne karşılık benimki. Parlak bir geleceğin var, ilk tanıştığımızda anlamıştım bunu. Ama tek başına yapamazsın. Dostlara ihtiyacın var, güvenebileceğin insanlara. Sana güvenebilir miyim, Turner?”

Turner’ın karıncalanması orman yangını çatırtısına dönüşmüştü. Tuttle’la ve soygunlarla bir ilişkisi varsa neden çocuktan sessizce kurtulmamıştı? Neden Turner’ı ateş ettiğine tanık olsun diye için buraya getirmişti?

Sonra her şeyi anladı. Car onu sadece siyah olduğu için seçmemişti. Onu seçmişti çünkü Turner hırslıydı, bir yerlere gelmeye o kadar açtı ki yönlendirilebilirdi. Kullanılabilirdi. Tuttle’ın cesedi, Carmichael’ın Turner’ı kendi safına çekmesi için bir şans sunuyordu. Bir taşla iki kuş. Turner silahı bir kez silip Tuttle’ın parmağını tetiğe doladığında, Carmichael’ın yalanlarını bir kez onayladığında artık Koca Car’a ait olacaktı.

“Bunu sen ayarladın. Bana tuzak kurdun.”

Carmichael neredeyse etkilenmiş görünüyordu. “Arkanı kolladım, evlat. Hep kolladım. Burada vereceğin önemli bir karar

yok. Akıllıca olanı yaparsan hızla yükselir, veliahtım olursun. Önünde hiçbir engel kalmaz. Veya kahramanı oynamaya çalışırsın ve bunun seni ne kadar ileri götüreceğini görürsün. Bir sürü arkadaşım var, Turner. Ve bu acının ceremesini tek çeken sen olmazsın. Anneni, büyükbabanı, seninle ne kadar gurur duyduklarını düşün.”

Turner bu kadar büyük bir pisliğin içine nasıl girdiğini anlamaya çalıştı. Neden bu sefer belanın geldiğini hissedememişti? Yoksa hissetmişti de sadece kayıtsız mı kalmıştı? Felaketi o kadar uzun zamandır bekliyordu ki korkmaya alışmıştı. Kafasındaki alarm o kadar çok çalmıştı ki onları duymamaya başlamıştı. Ve şimdi bir cesedin yanına çömelmiş; fısıldayacağı tek bir kelimeyle tüm kariyerini mahvedebilecek, ona yanlış yaparsa sevdiği insanlara zarar vermekten çekinmeyecek bir adam tarafından tehdit ediliyordu. Görmek istemediği bir ülkenin sınırlarına girmek üzereydi. Ve girerse bir daha asla evinin yolunu bulamazdı.

“Bunu yapmak istemiyorum,” dedi Turner. “Ben... bir suçlu değilim.”

“Ben de değilim. Ben de senin gibi zor durumlarda elinden gelenin en iyisini yapan bir adamım. Yanlış yapmak seni yanlış yapmaz.”

Ama yapabilirdi. Turner bunun son iyilik, son yalan olacağına inanacak kadar aptal değildi. Bu sadece başlangıçtı. Car’ın her zaman daha fazla arkadaşı ve daha iyi bağlantıları olacaktı. Turner’ın ailesi ve kariyeri için Car hep bir tehdit olacaktı. Yanlış şeyi yaparsa Car’ın sırlarını sakladığı, onun emirlerine uyduğu sürece yükselmeye devam edecekti. Doğru şeyi yaparsa kariyerini mahvedecek ve ailesini Carmichael’ın hedefine koyacaktı. Seçenekleri bunlardı.

“Şu öldürdüğün çocuk,” dedi Turner. “Bilerek vurdun, değil mi?”

“O bir çocuk değildi. Bir suçluydu.”

“Yani tecrüben var. Amatörce saçmalıklarla bizi köşeye sıkıştırmalarına izin vermeyeceksin.”

“Avucumdasin.”

Turner’ın istediği cevabı vermişti işte, açık ve net. Turner az önce yasanın bir tarafındaydı, şimdi sağlam bir şekilde diğer tarafına çakılmıştı. Ne kadar sürmüştü? Otuz saniye? Bir dakika?

“Sen iyilerdensin,” dedi Car, nazik gözlerle. “Üstesinden gelirsin.”

Turner hep mantıklı bulduğu ve uyduğu kurallardan uzağa ilk adımlarını atarken, “Haklısın,” dedi. Üstesinden gelip gelemeyeceğini bilmiyordu. Ama Car gelemeyecekti.

Ayağa kalktı ve Chris Carmichael’ın göğsüne iki el ateş etti.

Koca Car şaşırmadı bile. Sanki hep biliyordu, sanki Turner gibi o da kötü bir şeyin olmasını bekliyordu. Yere düşmedi, oturdu ve sonra yana doğru yığıldı.

Turner, Car’ın söylediği gibi silahı silip temizledi ve Tuttle’ın eline sıkıştırıp bir el daha ateş etti, böylece barut kalıntısı makul görünecekti; gerçi olay yerinde o kadar tuhaf kaçan şey vardı ki adli tıp zaten hiçbir şeye anlam veremeyecekti.

Siren seslerini, lastik gıcırıltılarını, binanın etrafını saran polislerin birbirlerine bağırışlarını duydu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Delan Tuttle’a, “o kahraman olarak anılacak.”

Akan gözyaşlarına engel olamadı. Sorun değildi, gelenler onun Koca Car için, ortağı, akıl hocası için ağladığını düşüneceklerdi. Chris Carmichael, bir efsane.

Onlar oynamaktan bıkana kadar oynayacağım – kendine verdiği söz buydu. O iyi bir dedektifti; ne kadar pisliğe bulaşsa da, ellerini ne kadar kana bulasa da, kimse ona aksini söyleyemezdi.

Ancak o zaman önsezinin kaybolduğunu fark etti. Karıncalanma yoktu. Korku yoktu. Ona yapabilecekleri her şeyi yapmışlardı.

Gözlerini kapadı, ona kadar saydı ve merdiveni tırmanan botların sesini dinledi. Siren sesleri solup gitti, tek duyabildiği kendi nefes alıp verişleriydi. Yağmur durmuştu.

Nefes almayı bırakmıştı. Her şeyin ters gittiğini böyle anladı.

Hellie orada kalmak, yan yatıp Alex'in uyuyuşunu izlemek istedi. İnsanlar uyuduklarında sanki içlerindeki tüm şiddet, hırs, çaba yok olurdu. Yüzleri yumuşar, nazikleşirdi. Ama Alex öyle değildi. Uyurken bile kaşlarının arasında bir çatıklık vardı. Çenesi sıkılmıştı.

Kötüye rahat yok, demek istedi Hellie. Ama sözcükler daha dilinde şekillenemeden öldü. Gülmek üzere olduğunu biliyordu, ama kahkahanın içinde büyüyebileceği bir yer yoktu. Onu oluşturacak karnı, nefesle harmanlayıp püskürtecek ciğerleri yoktu.

Hellie artık tutunacak bir bedeni olmadığı için parçalanmaya başladığını hissedebiliyordu. Ne zaman olduğundan emin değildi.

Yeterince erken değil. Daha önce çektiği tüm acıları unutturacak kadar hızlı değildi. Dün gece, kötü gecelerin içinde en kötüsüydü.

Bir şekilde, dünyayı bırakır bırakmaz anılarının solmaya başlayacağını biliyordu. Ariel'i, Len'i ya da bunların hiçbirini düşünmek zorunda kalmayacaktı. Utanç, keder bitecekti. Tek yapması gereken gitmekti. Devrilmiş bir fincan gibi içi boşalacaktı. O görkemli hiçliğin çekiciliği, unutma vaadi neredeyse karşı konulmazdı. Derisinden sıyrılacak, ışık olacaktı.

Ama gidemedi. Henüz gidemezdi. Kızını bir kez daha görmesi gerekiyordu.

Alex'in gözleri açıldı. Hızlıca; gözkapaklarını kırıştırmak, uykudan yavaşça sıyrılmak yoktu.

Hellie'ye baktı ve gülümsedi. Bir çiçeğin açışını seyretmek gibiydi, tüm o ihtiyat gitmiş ve geriye mutluluktan başka bir şey kalmamıştı. Ve Hellie kalmakla, son bir veda etmek için direnmekle korkunç bir hata yaptığını anladı çünkü, Tanrım, bu çok kötüydü. Öldüğünü bilmekten daha kötü. Üzücü, boşa geçmiş hayatının hiçbir bölümünü özlemeyeceğine inanmak istiyordu ama bunu özleyecekti; Alex'i özleyecekti. Onun, bir anlık sıcaklığının, tek bir nefesinin özlemi, hayattaki her şeyden daha fazla acı veriyordu.

Alex'in burnu kırıştı. Hellie onun içindeki tatlılığı seviyordu,

Len'le yaşadığı o amansız leş fırtınasında yok olup gitmemişti. "Günaydın, Kokuşuk."

Hellie gece kustuğunu hayal meyal fark etti. Belki kusmuşunda boğulmuştu. Emin olamıyordu. Vücudunda çok fazla fentanil vardı. Buna ihtiyacı olmuştu. Yaşadıklarını silmek istemişti. Temiz hissedeceğini düşünmüştü ama şimdi bitmişti ve üzüntünün ağırlığıyla baş başa kalmıştı.

"Hadi buradan siktirip gidelim," dedi Alex. "Temelli. Bu yerle işimiz bitti."

Hellie başını onaylarcasına salladı, içindeki acı büyümeye devam eden ve doruğa ulaşip patlamakla onu tehdit eden bir dalgaydı âdeta. Çünkü Alex ciddiydi. Hâlâ iyi bir şeylerin olacağına, başlarına iyi bir şeyin gelmesi gerektiğine inanıyordu. Ve belki Hellie de inanmıştı, Alex'in içinde kaybolmaktan hoşlandığı üniversite dersleri ve yarı zamanlı işler gibi uçuk hayallere değil, ama... Hellie bunların hiçbirinin üstüne yapışmayacağına inanmıştı. Kalıcı olarak yapışmayacaklarına en azından. Bu trajedi ona ait değildi. Bunlar kendi seçtiği belalardı ama bir noktada hepsini bırakacak ve insan olmaya, sahip olması gereken hayatı yaşamaya geri dönecekti. Bu ev, bu insanlar, Len ve Betcha ve Eitan ve Ariel ve hatta Alex bile – hepsi birer durak, birer ara istasyondur.

Ama işler böyle yürümemişti, değil mi?

Alex ona uzandı, içinden geçti. Şimdi ağlıyordu, onun için ağlıyordu ve Hellie de ağlıyordu ama hayattayken olduğu gibi değildi. Yüzünde sıcaklık yoktu, nefesi kesilmiyordu, yağmura karışıyordu sanki. Alex her kavramaya çalıştığında Hellie onun hayatından kesitler görüyordu. Küçük Alex'in yatak odasındaki kurutulmuş çiçekler ve yusufçuk tokalarıyla süslenip düzenlenmiş masası. Büyük çocuklarla bir otoparkta oturup elden ele bong dolaştırışı. Islak fayansın üzerinde yatan bir kelebeğin buruşmuş kanadı. Her bir geçiş güneşten çıkıp soğuk, karanlık bir odaya adım atmak gibiydi, suyun altında kaymak gibi.

Len kapıyı vurup odalarına girdi, Betcha da hemen arkasından. Şimdi uzaktan bakınca onlara sevgi duyduğunu hissetti.

Betcha'nın tişörtünü yukarı doğru geren göbeği. Len'in alnındaki sivilceler. Ama sonra Len'in elleri Alex'i kavradı, avuç içi Alex'in ağzını kapatıyordu.

Her şey, her zaman olduğu gibiydi; kötünden daha kötüye. Cesedini ne yapacaklarını konuşuyorlardı ve sonra Len elinin tersiyle Alex'e vurdu ve Hellie, *Tamam*, diye düşündü, *bu kadar yeter*. Bu hayat yetmişti. Görecek başka bir şey yoktu. Geride bırakacağı mutlu bir anı yoktu. Sürüklendiğini hissetti ve bu iyi gelmemiştir ama daha önce yaşadıklarından daha iyiydi.

Duvardan kayıp koridordan aşağı, oturma odasına doğru süzüldü. Ariel şortuyla kanepedeydi. Ama onu ya da yaptıklarını düşünmek istemiyordu. Utanç uzaktı, sanki başka birine aitmiş gibi. Bu iyiydi. Hoşuna gitmişti.

Neyi bekliyordu? Kimse onun adına konuşmayacaktı, hiçbir şey değişmeyecekti. Gerçek bir veda olmayacaktı, dünyada olduğuna dair hiçbir işaret olmayacaktı. Ailesi. Tanrım. Ailesi, polisten ya da morgdan gelen ve bir ara sokakta bulunduğunu söyleyen telefonla uyanacaktı. Çok üzgündü, hem de çok üzgün ama çok geçmeden suçluluk duygusu da yok olacaktı, sanki ondan geriye sadece bir omuz silkmesi kalmış gibi.

Alex ağlarken Len ve Betcha dairenin kapısıyla uğraşıyordu, Ariel bir şey söyledi, güldü – tiz bir kahkahaydı. Bedenine geri itilmek gibiydi, Ariel işini görürken gülüşünü dinlemek gibi. Böyle bitmemeliydi.

Alex ona bakıyordu. Başka kimse göremezken o hâlâ Hellie'yi görebiliyordu. Zaten hep böyle olmamış mıydı?

Ama Hellie, Alex'i hiç gerçekten görmüş müydü?

Çünkü şimdi ona bakarken, gerçekten bakarken, Alex'in sadece sıcak tenli, esprili ve parlak siyah saçlı bir kız olmadığını görebiliyordu. Etrafında mavi bir ateş halkası parlıyordu. Alex bir kapıydı ve Hellie onun içinden yıldızları görebiliyordu.

İzin ver geleyim. Düşünce hiçlikten geliyordu, doğal bir şey gibi: Bir kapı görmüştü ve içeri girmek istiyordu.

Alex onu *duyuyordu*. Hellie bunu biliyordu çünkü Alex, "Kal," dedi.

İzin ver geleyim. Bu bir talep miydi?

Alex elini uzattı.

Hellie hazırdı. Alex'in içine doldu. Mavi alevle yıkandı. Keder kayboldu, bildiği tek şey elindeki sopanın ne kadar iyi hissettirdiği idi.

Sahaya adımını attı, takım arkadaşları bağırıyordu, "Göster onlara, Hellie!" Annesi ve babası tribünlerdeydi ve çok güzellerdi, bakır gibi parlıyorlardı, sevgi dolulardı. Bu, her şey ters gitmeden ve ters gitmeye devam etmeden önce hatırladığı son şeydi; hâlâ kim olduğunu bildiği zamanlardan aklında kalan son hatıra.

Güneşin altında, kalede duruyordu. Ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Hiç tereddüdü yoktu, hiç acı yoktu. Eldivenli parmaklarını esnetip sopanın ağırlığını tarttı. Fırlatıcı gözlerine bakarak onu korkutmaya çalışıyordu, Hellie güldü çünkü o kadar iyiydi işte, hiç kimse ve hiçbir şey onu durduramazdı.

Küçük kız kardeşi bir keresinde, "Hiç korkuyor musun?" diye sormuştu.

"Asla," demişti Hellie. "Korkacak ne var ki?"

Ölmek istemiyordu. Tam olarak değil. Sadece artık hiçbir şey hissetmemek istiyordu çünkü her şey kötüydü. Bu âna, bu güneşe, kalabalığa ve kendi potansiyelinin hayaline geri dönmenin bir yolunu bulmak istiyordu. Üniversite, notlar ya da gelecek için endişelenmesine gerek yoktu. Her şey, her zaman olduğu gibi kolayca geçecekti.

Ayaklarını kalede konumlandırdı ve tekrar vuruşunu, sopanın ağırlığını test etti. Fırlatıcıyı izledi; alnındaki teri görüyor, kızın korktuğunu biliyordu.

Fırlatıcının son hazırlığını ve atışını gördü. Sopasını savurdu. Sopanın Len'in kafatasıyla buluştuğunda çıkardığı çatırtı mükemmeldi. Kafanın çitin üstünden uçtuğunu hayal etti. *Geçiyor. Geçiyor. Geçti.*

O sopayı bütün gün sallayabilirdi. İçinde hiç pişmanlık yoktu, üzüntü yoktu.

Savurdular. Tekrar savurdular. Bu onların vedalaşma biç-

miydi ve Hellie ancak son kelimeler de söylendikten sonra odanın ortasındaki tavşanı fark etti, kana bulanmış halıda öylece oturuyordu.

“Küçük Tavşancık,” diye fısıldadı. Onu yerden alırken yumuşak, beyaz kürkünde ellerinin bıraktığı kırmızı lekeleri gördü. “Senin öldüğünü sanıyordum.”

“Hepimiz öldük.”

Bir an Hellie, tavşanın kendisiyle konuştuğuna emindi, sonra başını kaldırdı ve Alex’i gördü. Ground Zero’daki eski oturma odası gitmişti; kan, beyin parçaları, kırık sopa gitmişti. Alex siyah ağaçlarla dolu bir meyve bahçesinde duruyordu. Hellie onu ağaçlarda yetişen meyveleri yememesi konusunda uyarmak istedi ama çoktan uzaklaşmaya, solmaya başlamıştı. Artık omuz silkme bile yoktu. Öylece gidiyordu işte. Gidiyordu.

Alex ne olduğundan emin değildi. Kollarında sıcak ve yumuşak bir şey vardı ve onun Küçük Tavşancık olduğunu biliyordu. *Hellie* – onu eline almıştı. Neredeydi o? Etraf göremeyeceği kadar karanlıktı ve düşüncelerine anlam veremiyordu. Dizlerinin üstüne düştü ve kustu, sonra bir daha kustu. Ağız dolusu safradan başka bir şey gelmemişti. Hayal meyal, Dawes'un ona yemek yememesini söylediğini hatırladı.

“Sorun yok,” diye fısıldadı Küçük Tavşancık’a.

Ama kolları boştu. Gitmişti.

Hiç orada olmadı ki, dedi kendi kendine. *Aklını başına topl.*

Ama onu kollarında hissetmişti, sıcak ve canlı, küçük bedeni bütündü ve olması gerektiği gibi güvendeydi; Alex en başından yapması gerekeni yapmış ve onu korumuş gibi.

Zemin ellerinin altında yumuşaktı; nemli, yere dökülmüş yapraklarla kaplıydı. Başını kaldırdı ve bir ağacın dallarının arasından baktığını gördü, birçok ağacın. Bir tür ormandaydı... hayır, bir meyve bahçesi; dallar siyah ve ışıltılıydı ve koyu mor meyvelerle doluydu. Kabuğun yarıldığı yerlerde mücevher gibi parıltıyan kırmızı çekirdekler görüyordu. Yukarıda gökyüzü kötü bir mor rengindeydi. Hafif bir uğultu duydu ve ağaçların yüksek dallardaki siyah kovanlara uçan altın sarısı arılarla dolu olduğunu fark etti. *Ben Hellie’ydım.* Hellie ölürken. Hellie kaledeyken. Ground Zero’daki o gecenin acısı duman kokusu gibi üstüne sinmişti. Bundan asla kurtulamayacaktı.

Ağaçların arasında hareket eden bir şey gördü. Tökezleyerek ayağa kalktı.

“Turner!” Seslenir seslenmez pişman oldu. Ya meyve bahçesindeki sadece Turner gibi görünen bir şeyse?

Ama bir an sonra Dawes, ardından da Tripp ağaçların arasından çıktı. Hiç kimse olması gerektiği gibi görünmüyordu. Dawes parşömen renginde bir cüppe giymişti, kol yenleri mürekkep lekeleriyle doluydu ve kızıl saçları özenli, kalın bir örgü hâlinde toplanmıştı. Turner böcek sırtı gibi parıldayan, siyah tüylü bir pelerin giymişti. Tripp’in üstünde zırh vardı ama bu, hiç savaş görmemiş bir zırhtı; mine beyazıydı, sol omzuna şeftali çekirdeği büyüklüğündeki zümrüt bir broşla ermin kürkü pelerin tutturulmuştu. Bilgin, rahip ve prens. Alex kollarını uzattı. O da zırh giyiyordu ama onunki savaş için yapılmış, dövme çelikten bir zırhtı. Asker zırhı. Ağır hissetmesi gerekirdi, oysa tişört giymiş gibiydi.

“Öldük mü?” diye sordu Tripp, gözleri o kadar genişti ki irislerinin etrafında mükemmel bir beyaz halka görünüyordu. “Ölmüş olmalıyız, değil mi?”

Doğrudan Alex’e bakmıyordu, aslında kimse bakmıyordu. Hiçbiri göz teması kurmuyordu. Birbirlerinin hayatlarını görmüş, işledikleri suçlara tanıklık etmişlerdi.

Hiç kimse bir başkasını bu şekilde görmemeli, diye düşündü Alex. Bu çok fazla.

Turner, “Neredeyiz?” diye sordu. “Burası neresi?”

Dawes’un gözleri kızarmış, dudakları ağlamaktan şişmişti. Dallardan birine dokunmak için uzandı, sonra vazgeçti. “Bilmiyorum. Bazı insanlar Bilgi Ağacı’nın meyvesinin nar olduğunu söyler.”

Turner kaşının birini kaldırdı. “Bu, gördüğüm hiçbir nara benzemiyor.”

“Oldukça güzel görünüyor,” dedi Tripp.

Dawes ona çıkıştı: “Sakın bir şey yiyeyim deme.”

Tripp kaşlarını çatmıştı. “Aptal değilim.” Sonra ifadesi deği-

şiverdi. Aniden şaşkınlık ve korku arasında kalmış gibiydi. "Vay anasını, Alex, sen..."

Dawes dudağını haşince ısırды ve Turner'ın nemrut ağzı daha da gerildi.

"Alex," diye fısıldadı Dawes. "Sen... sen yanıyorsun."

Alex başını eğip baktı. Vücudunu mavi alevler kaplıyordu; kontrollü bir şekilde yakılan orman zemini gibi alçak, kımıldanan alevler. Parmaklarıyla dokundu ve sanki alev, dokunuşuna tutunmuş gibi parmağına geldi. Bu alevi hatırlıyordu. Belbalm'la karşı karşıya geldiğinde görmüştü. *Bütün dünyalar bize açıktır. Eğer girecek cesaretin varsa.*

Göğüs zırhının altına uzandı, Arlington Lastik Çizmeleri kutusunun soğuk kapağının kaburgalarına yapıştığını hissediyordu. Tek istediği uzanıp Hellie için, Küçük Tavşancık için yas tutmaktı. Dışarıda yağmur yağarken bir yabancının cesedinin başında durmuştu. Altında deniz yükselip alçalırken bir geminin küpeştesine tünemişti. Il Bastone'deki merdivenin başında durmuş, ellerindeki taşın ağırlığını ve kararın korkunç gücünü hissetmişti.

Alex kutuyu daha sıkı kavradı. Buraya geçmiş hataları için ağlamaya ya da eski yaralarını sarmaya gelmemiştir. Kendini başını kaldırıp diğerlerine bakmaya zorladı - Turner, Tripp, Dawes.

"Pekâlâ," dedi. "Gidip Darlington'ı bulalım."

Dünya yine değişti ve Alex kendini başka birinin zihnine, başka bir korkunç anıya düşmeye hazırladı; dünyanın en kötü şarkı listesi gibiydi. Yolcu ya da gözlemci olmamıştı. Dawes, Tripp, Turner ve Hellie *olmuştu*. Onun Hellie'si. Hayatta kalması gereken kişi. Ama bu kez sadece Alex'in etrafındaki dünya hareket etti ve aniden ağaçların arasında bir yol belirdi.

Meyve bahçesinden çıktılar ve terk edilmiş ya da inşaatı hiç bitirilmemiş bir alışveriş merkezine benzeyen bir binanın önüne geldiler. Binalar devasaydı, bazılarında kemerli pencereler vardı, diğerlerinininki kare şeklindeydi. Her şey tertemizdi ve her şey griyle bej arası bir renkteydi.

Alex arkalarına baktı, meyve bahçesi oradaydı, siyah ağaçları onun hissedemediği bir rüzgârla sallanıyordu. Kulaklarında hâlâ arıların uğultusu vardı.

Birinin şarkı söylediğini duydu ve sesin pürüzsüz, gri bir kayanın içindeki eliptik havuza yerleştirilmiş aynadan geldiğini fark etti. Hayır, ayna değildi; o kadar durgun ve düz bir suyd ki aynaya benziyordu – içinde Mercy'nin onların bedenleri başında nöbet tuttuğunu görebiliyordu; hepsi kütüphane avlusunu dolduran ayak bileği hizasındaki suda sırtüstü yatmış, ceset gibi yüzüyorlardı.

“Bu gerçekten o mu?” diye sordu Tripp. Tüm cesaret gösterileri gitmişti, iniş hepsini süpürüp götürmüştü. Üstelik daha yolun başındaydılar.

“Sanırım o,” dedi Alex. “Su, aktarım elementidir. Dünyalar arasında bir aracıdır.” Damat’tan alıntı yapıyordu, sınır nehrinde bellerine kadar suya girdikleri zaman Damat’ın ona söylediği sözlerden.

Mercy kendi kendine şarkı söylüyordu. “Ve bugün ölürsem eğer, mutlu bir hayalet olacağım...”

İyi bir seçim. Şarkının tamamı ölüm sözlerinden oluşuyordu. Alex, Mercy'nin melodisinin ötesinden metronomun aralıksız tik taklarını duyabiliyordu.

“Nereden başlıyoruz?” diye sordu Turner.

Yüz ifadesi taş kadar sertti, tüm bu sefaletin sonunda hapis-ten başka bir şey olamazmış gibi. Artık Alex'in Los Angeles'ta yaptıklarıyla ilgili cevaplarını almıştı. Ve Alex de Turner'a sormayı hiç düşünmediği soruların cevaplarını almıştı. Kartal İzci. Katil.

Alex gözlerini kısarak gri güne baktı. Ortada güneş yokken gündüz olabilir miydi? Mor gökyüzü uzayıp gidiyordu ve her neredelerse... Ateş çukurları yoktu. Obsidiyen duvarlar yoktu. Var olmayan bir şehrin banliyösü, yeni mahallesi gibiydi. Sokaklar tertemiz, binalar birbirinin neredeyse aynısıydı. Merkez bölgelerin her köşesinde bulunan manikür salonları, kuru te-

mizlemeciler ve kuaförlerle dolu alışveriş merkezlerinin siluetindelerdi ama ne kapılarda tabela ne dışarda müşteriler vardı. Vitrinler bomboştu.

Alex yavaş bir daire çizerek döndü ve onu ele geçiren baş dönmesi dalgasını bastırmaya çalıştı. Her şey aynı kumlu, soluk bej rengindeydi; sadece binalar değil, çimenler ve kaldırımlar da.

Hoş olmayan bir ürpertinin üstünden geçtiğini hissetti. “Nerede olduğumuzu biliyorum.”

Dawes yavaşça başını onaylarcasına salladı. O da anlamıştı.

Sterling’in önünde duruyorlardı. Ama Sterling artık meyve bahçesiydi ve su dolu havuz, onların dünyasında Kadınlar Masası’ydı. Ve bu da demek oluyordu ki...

“New Haven’dayız,” dedi Tripp. “Yale’da.”

Ya da onun gibi bir şey. Tüm ihtişamından ve güzelliğinden arınmış bir Yale.

“Güzel,” dedi hissetmediği bir güvenle. “En azından neyin nerede olduğunu biliyoruz öyleyse. Hadi gidelim.”

“Tam olarak nereye acaba?” diye sordu Turner.

Alex, Dawes’la göz göze geldi.

“Nereye olacak?” dedi. “Kapkaraağaç’a.”

Kampüsten Kapkaraağaç’a yürümek bir saatlerini almalıydı. Ama zaman burada belirsizdi. Hava yoktu, tepelerinde hareket eden güneş yoktu.

Beton bir avludan geçtiler ve Alex’in Elm Caddesi olduğunu düşündüğü yere indiler ama şimdi caddenin kenarlarına büyük apartmanlar sıralanmıştı. Alex arkasına baktı ve caddenin yer değiştirdiğini görür gibi oldu. Daha önce orada olmayan bir kavşak vardı ve sola sapması gereken yol sağa sapıyordu.

“Bundan hoşlanmadım,” dedi Tripp. Titriyordu. Alex ıslak halatın kayışını, altındaki denizin kabarışını hatırladı.

“Sorun yok,” dedi. “Hadi, devam edelim.”

“Ekmek kırıntısı falan bıraksaydık.” Sesi neredeyse kızgın ge-

liyordu ve Alex iyi bir nedeni olduğunu düşündü. Bu bir macera değildi. Bir kâbustu. “Kaybolursak diye yani.”

“Ariadne’nin İpliği,” dedi Dawes, sesi titreyerek.

Sessizlik çok fazlaydı. Dünya çok hareketsizdi. Bir cesedin içinde yolculuk ediyorlardı sanki.

Alex elini porselen kutunun üstünden çekmedi. *Seni almaya geliyorum, Darlington.* Ama Hellie’yi düşünmeden edemiyordu. Hâlâ Küçük Tavşancık’ı kollarında hissedebiliyordu. Hayattaydı. Bir an hepsi yine, yeniden bir aradaydı.

Alex ne kadar zamandır yürüdüklerini bilmiyordu ama bir tel örgünün önünde durduklarını fark etti. Kocaman bir tabela-da, *Westville’in Gelecekteki Evi: Lüks Yaşam* yazıyordu. Arkasındaki fotoğrafta peyzajlı bir çim alan üstünde yükselen şık, cam bir bina ve en alt katında bir Starbucks vardı, mutlu insanlar birbirlerine el sallıyordu ve köpeğini gezdiren biri resmedilmişti. Ama Alex bu yolu biliyordu; bir zamanlar sütun olan bu taş yığınlarını, şimdi kütükler hâlinde kesilmiş huş ağaçlarını.

“Kapkaraağaç,” diye fısıldadı Dawes.

Seslerini alçak tutmak akıllıca geliyordu. Sokak boyunca uzanan evler boş gibiydi; pencereleri kepenkli, bahçeleri gri ve çıplaktı. Ama Alex göz ucuyla bir hareket yakaladı. Üst kattaki pencerelerden birinin perdesi mi çekilmişti? Ya da hiçbir şey olmamıştı belki.

“İzleniyoruz,” dedi Turner.

Alex içinden geçen korkuyu görmezden gelmeye çalıştı. “O çiti aşmak istiyorsak kesicilere ihtiyacımız olacak.”

“Emin misin?” dedi Turner.

Alex başını eğip baktı. Arlington Lastik Çizmeleri kutusunun etrafındaki alevler şimdi daha parlak, neredeyse beyazdı. Çitlere doğru yürüdü ve içlerinden geçti, metal eriyip yok olmuştu.

“Harika,” dedi Tripp. Ama sesi daha çok ağlamak istiyormuş gibiydi.

Kapkaraağaç’a giden araba yolu şimdi daha uzun görünüyor-

du, ağaç kütükleri arasından darağacına giden bir yoldu sanki. Ama evin kendisi görünmüyordu.

“Olamaz,” diye inledi Dawes.

Elbette. Ev görünmüyordu çünkü artık bir ev değildi, kimse-siz bir moloz yığınının ibaretti. Alex kaya yığınlarının arasın-da hareket eden bir şey gördü.

Tripp tekrar, “Bundan hoşlanmadım,” dedi. Kendini koru-mak istercesine kollarını vücuduna dolamıştı. Alex ona karşı daha önce hissetmediği bir şefkat hissediyordu. Hâlâ genzindeki klorun keskin tadını, Spenser’in ayağının kasıklarındaki baskı-sını, Tripp’in onu havuzun dibine sabitleyen utancının ağırlığını hissedebiliyordu.

“Alex,” dedi Turner sessizce. “Arkana bak. Yavaşça.”

Alex omzunun üstünden baktı ve yürümeyi sürdürmek için mücadele etmek zorunda kaldı.

Takip ediliyorlardı. Büyük, siyah bir kurt yaklaşık yüz met-re öteden onları takip ediyordu. Tekrar arkasına baktığında iki tane olmuşlardı, sonra üçüncüsünün de ağaçların arasından sü-zülerek onlara katıldığını gördü.

Doğru görünmüyorlardı. Bacakları fazla uzun, omurgaları fazla kamburdu. Çenelerinin uzun kıvrımında fazladan dişler vardı. Ağızları salyayla ıslanmış, kenarları kir ya da kan olabile-cek kahverengi bir şeyle kabuk bağlamıştı.

Alex ve diğerleri, bir zamanlar ön kapı olan yerin önünde oluşmuş büyük bir su birikintisinin yanından geçtiler. Alex bu-lanık suyun içinde Mercy’nin kütüphane avlusunda volta attığı-nı gördü. *O iyi. Bu da bir şeydir.*

“İşte!” diye haykırdı Dawes.

Kapkaraağaç’ın kalıntılarını işaret ediyordu ve oradaydı, Darlington – hatırladığı Darlington, rüyasında olduğu gibi; uzun, koyu renkli paltosunun içinde yakışıklı ve insan. Boynuz-lar yoktu. Parlayan dövmeler yoktu. Elinde bir taş vardı ve onlar izlerken taşı bir duvarın başlangıcı ya da sonu olabilecek bir yere götürüp dikkatle diğer taşların üstüne koydu.

“Darlington!” diye bağırdı Dawes.

Darlington devam etti, bakışlarını bile çevirmemişti.

“Bizi duyabiliyor mu?” diye sordu Tripp.

Turner, Darlington’a haklarını okuyacakmış gibi, “Daniel Arlington,” diye gürledi.

Darlington yaptığı işe ara vermedi ama Alex göğsünün hava almak için savaşıyormuş gibi inip kalktığını görebiliyordu. “Lütfen,” dedi dişlerinin arasından. “D-duramıyorum.”

Alex sertçe içini çekti. Darlington konuştuğunda tüm dünyanın dalgalandığını görmüştü – Kapkaraağaç’ın harabesinin, morarmış gökyüzünün, Darlington’ın kendisinin. Sonra insan haykırıışları duymuş; karanlık bir gece, sarı bir alev kuyusu ve hepsinin üstünde yükselen kıvrık boynuzlu, altın renkli, büyük bir iblis görmüştü. Onun konuştuğunu duymuştu. *Alagnoth grorroneth*. Ses hırıltıdan başka bir şey değildi ama Alex kelimelerin anlamını hissetmişti: Hiçbiri özgür kalamaz.

“Nasıl yardım edeceğiz?” diye sordu Dawes.

Alex, Dawes’a döndü. Görmemişti. Hiçbiri görmemişti. Tripp korkmuş görünüyordu. Turner’ın gözü kurtlardaydı. Ama hiçbiri Darlington konuştuğunda Alex’in gördüğü şeyleri görmemiş, onlara tepki vermemişti. Hayal mi görüyordu?

Turner’a, “Kurtlara göz kulak ol,” diye mırıldandı ve molozların arasına girdi.

Darlington başını kaldırmadı ama yine o kelimeyi söyledi: “Lütfen.”

Dünya dalgalandı ve Alex iblisi gördü, kuyudan yayılan sıcaklığı hissetti. Darlington kurtulmak istiyordu, tıpkı onları Eldiven’e yönlendirmek istediği gibi ama kontrol onda değildi.

Cebinden Arlington Lastik Çizmeleri kutusunu çıkardı ve kapağını açtı. Bunun yeterli olacağını ummuştu ama Darlington hâlâ bir ileri bir geri gidiyor, taş üstüne taş koyuyor, sonsuz bir özenle dizdiklerini düzeltiyordu. Kutu yeterince değerli değil miydi? Alex yanılmış mıydı?

Kapağı kavradı ve yaşlı adamın anılarında gördüklerini düşündü. Darlington henüz sadece Danny’yken, Kapkaraağaç’ın

soğukunda tek başına durup tavan arasında bulduğu paltoların altında ısınmaya çalışırken, kilerdeki konserve fasulyeleri yerken. Başka dünyaların, gerçeğe dönüşen sihirlerin ve yenilmesi gereken canavarların hayalini kuran Danny. Elindeki derme çatma iksir tarifiyle mutfak tezgâhının başında dururken düşündü onu, öte dünyayı görme şansını elde etmek için ölümü göze alırken.

“Danny,” dedi ve çıkan sadece kendi sesi değildi, yaşlı adamınki de aksi bir ahenkle yükselmişti. “Danny, eve gel.”

Darlington’ın omuzları çöktü. Başı öne eğildi. Taş elinden kaydı. Başını kaldırdığında gözleri Alex’inkilerle buluştu ve Alex içlerinde on bin saatin, acı çekerek geçen bir yılın ıstırabını gördü. Suçluluk da vardı, utanç da; sonra Alex anladı: O altın şeytan da Darlington’dı. Burada, cehennemde hem mahkûm hem gardiyandı, hem işkence gören kişi hem de işkenceci.

“Geleceğini biliyordum,” dedi.

Ardından Darlington mavi alevlere bürünüp göz kamaştırıcı bir hâl aldı. Alex’in nefesi kesilmişti; Tripp’in bağırıldığını, Dawes’un haykırdığını duyabiliyordu. Alev, Kapkaraağaç’ın yıkıntıları arasından akan bir nehir gibi molozların üstünü yalayaarak geçti ve kutunun içine sıçradı. Alex kapağı kapattı. Kutu ellerinde tıkırdıyordu. Onu orada *hissedebiliyordu*; avuçlarındaki titreşimi, Darlington’ın ruhunu hissedebiliyordu. Onu ellerinde tutuyordu ve ruhun gücü içinden akıp gidiyordu, zaptedilemeyecek kadar coşkundu. Çeliğin üstündeki çelik çınlaması gibi bir sesi vardı.

“Yakaladım seni,” diye fısıldadı.

“Zırhın!” Dawes haykırdı. Alex başını eğip baktı. Gündelik kıyafetleri geri dönmüştü. Diğerlerinininkiler de öyle.

“Neden kayboldu?” dedi Tripp. “Ne oluyor?”

Dawes içindeki korkuyu kovmaya çalışırmış gibi başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

Alex kutuyu göğsüne bastırdı. “Sterling’e dönmemiz lazım. Meyve bahçesine.”

Ama yola döndüklerinde hiçbir şey olması gereken yerde de-

ğildi. Araba yolu, ağaç kütükleri, çit ve ötesindeki evler gitmişti. Uzun bir asfalt otoyola, uzaktaki bir motele, Joshua ağaçlarıyla süslü alçak dağ eteklerinden oluşan bir ufka bakıyorlardı. Bu hiç mantıklı değildi.

Kurtlar hâlâ oradaydı ve giderek yaklaşıyorlardı. “Mercy’nin yanında biri var,” dedi Tripp.

Alex döndü. Tripp su birikintisinin içine bakıyordu. Kütüphane avlusunun kapısında duran bir adamın silüetini görebiliyordu, adam Mercy’yle tartışıyordu.

“Ritüelde bir sorun var,” dedi Dawes, “Eldiven’de. Artık metronomun sesini duymuyorum.”

Turner alçak sesle, “Alex,” dedi.

“Sadece...” Sterling’le ilgili bir şey söyleyecekti, ritüeli tamamlamakla ilgili bir şey. Ama şimdi dört kurdun sarı gözlerine bakıyordu.

Kap karaağaç’la otoyol arasındaki yolu kapatmışlardı.

“Ne istiyorlar?” dedi Dawes titrek bir sesle.

Turner omuzlarını oynattı. “Kurtlar ne ister ki?” Silahını çekti, sonra çığlık attı. Elinde kanlı bir tavşan tutuyordu.

Kurtlar üstlerine atıldı.

Dişler önkolunun derinlerine batarken Alex çığlık attı. Kemigin kırıldığını duydu, boğazında safranın yükseldiğini hissedebiliyordu. Geriye doğru düştü, yaratık tepesindeydi. Kurdun pis ağzını, dişlerinin etrafındaki kan ve salyayı; vahşi altın gözlerinin etrafındaki sarı, kabuklaşmış irinleri görebiliyordu. Ama kutu hâlâ elindeydi. Alex’in alevleri hayvanın yağlı kürküne bulaşınca kurt irkildi. Alex yanık kokusunu alabiliyordu. Hayvan, alçak sesle hırladı. Yine de Alex’i bırakmayacaktı. Alex görüş alanında siyah noktalar olduğunu gördü. Şimdi bayılamazdı. Kurtulmak zorundaydı. Sterling’e ulaşmak zorundaydı. Mercy’ye ulaşmak zorundaydı.

“Ben de bırakmıyorum,” diye hırladı kurda.

Başını diğerlerinin olduğu yöne çevirdi ve onların da kurt sürüsünün kalanıyla boğuştuklarını gördü. Kurtlar beyaz kürkü

kanla lekelenmiş, bej renkli bir otu kemiren ve tüylerinde kanlı el izleri olan tavşanı görmezden geliyordu.

Alex kutuyu daha sıkı kavradı ama bilincinin kaybolmaya başladığını hissedebiliyordu. Bu canavara karşı koyabilecek miydi? Kurt şimdi yanıyordu, eti kavruluyordu. İnliyordu ama çenesi hâlâ kırık koluna kenetlenmişti. Acı eziciydi.

Cehennemde ölürlerse ne olacaktı? Bedenleri yukarıda rahat, bütün ve zarar görmemiş bir şekilde kalacak mıydı? Ya Mercy ne olacaktı?

Ne yapacağını bilmiyordu. Kimi, nasıl kurtaracağını bilmiyordu. Kendini bile kurtaramıyordu. Darlington'a onu oradan çıkaracağına söz vermişti. Hepsini hayatta tutabileceğine inanmıştı, bu da blöf yapıp yumruklarıyla yolunu açabileceği şeylerden biriydi işte.

"Bırakmıyorum." Ama kendi sesi uzak geliyordu. Birinin, belki bir şeyin güldüğünü duydu sandı, o şey onu burada istiyordu. Yenilmesini istiyordu. Alex'in cehennemi nasıl olurdu? Nasıl olacağını gayet iyi biliyordu. Bunların hiçbiri olmamış, hepsi çılgın bir rüyadan ibaretmiş gibi eski evlerinde, Len'in yanında uyanırdı. Yale olmazdı ya da Lethe ya da Darlington ya da Dawes. Gizemli hikâyeler, kitap dolu kütüphaneler, şiirler olmazdı. Alex yine yeniden tek başına kalmış, geleceğinin karanlık krate-rine bakıyor olurdu.

Birden kurdun ağzı gevşedi ve kan koluna hücum ederken Alex kulak tırmalayan bir sesle haykırdı. Ne gördüğünü anlaması biraz vaktini almıştı: Darlington kurtlarla savaşıyordu. Ne insan ne de iblisti, aynı anda ikisi birdendi. Canavarlardan birini Turner'ın üstünden alıp taş yığınınına fırlatırken boynuzları altın renkle ışıldadı. Kurt düştü ve inledi, omurgası kırılmıştı.

Kutu. Hâlâ elindeydi ama şimdi boştu; o parlak, muzaffer titreşim gitmişti. Kaçıp serbest kalmıştı. Onları kurtarmak için.

Bir kurdu daha tutup Dawes'un üstünden aldı ve boynunu kırarken Alex'le göz göze geldi. "Git," dedi, derin ve emir verir tonda bir sesle. "Ben onları oyalarım."

“Seni bırakmayacağım.”

Tripp'e işkence eden kurdu alıp çöl kumuna fırlattı, canavar kuyruğunu bacaklarının arasında sıkıştırıp inleyerek kaçtı. Ama daha fazlası geliyordu, Joshua ağaçlarının çarpık silüetlerinin arasından gölgeler çıkıyordu.

“Git,” dedi Darlington ısrarla.

Gidemezdi. Bu kadar yaklaşmışken, ruhunu ellerinde tutmuşken yapamazdı. “Lütfen,” diye yalvardı. “Bizimle gel. Birlikte...”

Darlington hafifçe gülümsedi. “Beni bir kez buldun, Stern. Yine bulursun. Şimdi git.” Yüzünü kurtlara döndü.

Alex kendini diğerlerinin yanına gitmeye zorladı, savaşacak gücü kalmamıştı. Böyle olmaması gerekiyordu. Yine başarısız olmaması gerekiyordu.

Turner, “Hadi!” deyip Tripp ve Dawes’u çöl otoyoluna sürükledi.

Orada bekleyen daha fazla kurt vardı. Yolu kapatmışlardı.

“Onları nasıl geçeceğiz?” diye bağırdı Tripp.

Dawes sesi korkuyla titreyerek, “Böyle olmamalıydı,” diyor-du. Kolunda kan vardı ve topallıyordu. “Gitmemizi engellemeye çalışmamalıydılar.”

Turner bir adım öne çıktı. Elleri, kurtların Kızıldeniz gibi ayrılmasını bekliyormuş gibi havaya kaldırılmıştı. “Evet, ölümün gölgesindeki vadide yürüyorum ama şeytandan korkmayacağım...”

Kurtlardan biri, söylenen komutu anlamayan köpekler gibi başını eğdi. Bir diğeri inledi ama sıkıntılı bir inleme değildi. Neredeyse kahkaha gibiydi. Kurtların en büyüğü başını eğerek onlara doğru ilerledi.

“Çünkü sen benimlesin,” diye haykırdı Turner. “Senin kudretin ve desteğin ferahlatır kalbimi. Düşmanlarımın huzurunda önüme sofraya kurarsın...”

Büyük kurt ağzını açıp dilini dışarı sarkıttı. Dişlerinin arasından çıkan kelime sessiz ve hırıltılıydı ama netti: “Hırsız.”

Düşünmeksizin, Alex geriye doğru bir adım attı. Dehşet, her şeyin yanlışlığı karşısında kafasının içinde bir çılgılık gibiydi.

Tripp'in ağız açık kalmıştı, Dawes inliyordu, ikisini de panik ele geçirmişti. Sadece Turner dimdik duruyordu ama Alex onun da bağıırken titrediğini görebiliyordu. *"Başımı mesh edersin yağınla; kâsem dolup taşar. Şüphesiz ki iyilik ve merhamet gelir benimle gelir..."*

Kurdun ağız açıldı ve çentikli dişleri, siyah dişetleri göründü. Gülümsüyordu. *"Bir hırsız içeri girerken yakalanırsa,"* dedi, sözcükler hırlama gibi ağızından yuvarlanıyordu, *"ve ölecek şekilde vurulursa kan suçu işlenmiş olmaz."*

Turner ellerini indirdi. Başını iki yana salladı. *"Çıkış Kitabı. Bu lanet kurt bana kutsal kitaptan alıntı yapıyor."*

Başka bir kurt başını eğip öne çıktı. *"Benden önce gelenlerin hepsi hırsız ve soyguncudur."* Alex sağında ve solunda hareketler fark etti. Etrafları sarılmıştı. *"Ancak koyunlar onları dinlemedi."* Son kelime, hırıltıdan biraz fazlaydı.

"Darlington'ı almaya çalıştığımız için," dedi Dawes. *"Onu eve götürmeye çalıştığımız için."*

"Sırt sırta verin!" diye bağırdı Alex. *"Herkes bana gelsin!"* Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama bir şeyler denemek zorundaydı. Tripp şimdi ağlıyordu ve Dawes gözlerini sıkıca kapatmıştı. Turner hâlâ başını iki yana sallıyordu. Alex bunun iyiyle kötü arasında bir savaş olmadığı konusunda onu uyarmıştı.

Ellerini birbirine vurdu, ısınmaya çalışır gibi avuçlarını birbirine sürttü ve alevlerin etrafa sıçradığından emin oldu. *"Hadi,"* diye mırıldandı onlara ve kendine. Hâlâ ne talep ettiğini ya da kime yalvardığını bilmiyordu. Doğduğundan beri yakasından düşmeyen büyüye. Büyükannesinin ruhuna. Annesinin kristallerine. Olmayan babasının kanına. *"Hadi."*

Büyük kurt ileri atıldı. Alex elini uzattı ve mavi alev, eliyle birlikte öne fırlayıp kırbaç gibi önlerinde şakladı. Kurtlar geri sıçradı.

Alex tekrar elini savurdu, alevin kolunun uzantısı gibi içinden fırlamasına izin verdi. Korkusu ve öfkesi içinden taşarak mavi alevlerde şekil buluyordu. *Şak. Şak. Şak.*

Turner, *"Bu da ne?"* diyerek cevap talep etti. *"Ne yapıyorsun?"*

Alex emin değildi. Alev kırbaçları dağılmıyordu. Onları serbest bıraktığında havada asılı kalıyor, kıvranarak yön arıyor, sonra birbirlerine tutunuyorlardı – ve nihayet hepsi birbirini bulup düğümlendiğinde Alex ve diğerlerinin etrafında parlak beyaz, ışıltılı bir daire oluşmuştu.

Tripp, “Bu da ne?” diye bağırdı.

Dawes, Alex’le göz göze geldi. Artık korkusu gitmişti. Bilginin kararlı yüzüyle, ışıl ışıl bakıyordu. “Çark.”

Ayaklarının altındaki zemin sarsıldı. Kurtlar üstlerine atılıyor, Alex’in ateşinden yükselen mavi-beyaz kıvılcımlara saldırıyorlardı.

Ayaklarının dibinde bir çatlak açıldı ve Alex tökezledi.

“Dur,” diye bağırdı Tripp. “Alex durman gerek.”

Dawes da haykırdı: “Alex! Yapma! Bir şey oluyor!”

Alex *durabileceğini* sanmıyordu. Ateş şimdi vücudunun içinden kıvılcımlar saçarak yayılıyordu ve onu serbest bırakmazsa içten dışa yanacağını biliyordu. Geriye külden başka bir şey kalmayacaktı.

Dönüp Kapkaraağaç’a baktı. Kurtlar yanan çarka atılmak için Darlington’ı kendi hâline bırakmışlardı. Darlington’ın boynuzları kaybolmuştu ve elinde bir taş vardı. Alex onun taşı dikkatle duvarın üstüne yerleştirişini izledi.

Geri geleceğim, diye söz verdi. *Bir yolunu bulacağım.*

Altlarındaki toprak sağır edici bir gümbürtüyle yarıldı. Düştüler, etraflarını mavi bir alev seli sarmıştı. Alex kurtların da düştüğünü gördü. Ateş onlara ulaştığında kuyruklu yıldızlar gibi parıl parıl, bembeyaz olup kaydılar. Ve sonra Alex hiçbir şey görmedi.

Bu yolculuğu yapmak sadece hakkımız değil, aynı zamanda görevimiz. Hiram Bingham, Peru'nun zirvelerine tırmanmamış olsaydı onun Kroze'sine ve bizim Tül'ün ardını görme becerimize hiç sahip olabilir miydik? Edindiğimiz bilgi akademik olarak kalamaz. Harcanan paraya, zamana, Sterling'in cömertliğine; JGR, Lawrie ve Bonawit'in emeklerine ve yaratıcılıklarına, bu büyüklükte ve karmaşıklıkta bir ritüel gerçekleştirmek için çalışan onca kişiye de değinmeden edemeyeceğim. Kendi iradeleriyle kendilerini bu projeye ve bu işi gerçekleştirmenin yollarına adadılar. Şimdi bizim görevimiz onların yolundan gidecek cesareti göstermek, bu enstitüleri kuran iş bitirici adamların vârisi olduğumuzu, Yale'a ait olduğumuzu kanıtlamaktır. Ellerimizi kirletme düşüncesi karşısında süklüm püklüm olan şımarık çocuklar gibi davranmak değil.

–Rudolph Kittscher'in Lethe Günleri Güncesi
(Jonathan Edwards Akademisi '33)

Olanları kaydetmeyi ne istiyorum ne de bunun için enerjim var. Tek bildiğim çaresizlik. Günahlarımızı kapsayabilecek tek bir kelime yazmam gerekiyorsa şunu yazayım: *kibir*.

–Rudolph Kittscher'in Lethe Günleri Güncesi
(Jonathan Edwards Akademisi '33)

Alex sırtüstü yatıyordu. Bir noktada yağmur yağmaya başlamıştı. Gözlerindeki suyu sildi ve ağzındaki kükürt tadını tükürdü.

“Mercy!” Bağırarak ayağa kalktı ve öksürmeye başladı. Kolu kırık değildi, bütündü ama dünya dönüyordu. Her şey fazla renkli, fazla canlı görünüyordu. Işıklar çok sarıydı. Gece, az önce dökülmüş mürekkep gibi canlıydı.

“İyi misin?” Mercy yanındaydı, yağmurdan sıırılsıklam olmuştu ama tuz zırhı bir şekilde formunu korumuştı.

“İyiyim,” diye yalan söyledi Alex. “Herkes burada mı?”

“Buradayım,” dedi Dawes, yüzü sağanak yağmurda beyaz bir bulanıklığa dönüşmüştü.

“Ben de,” dedi Turner.

Tripp çamurun içinde oturmuş, kollarını başının üstüne çekmiş, hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu.

Alex yönünü bulmaya çalışarak etrafına bakındı. “Şurada birini görmüştüm.”

“Metronomu mu durdurdun?” diye sordu Dawes.

“Özür dilerim,” dedi Mercy. “Durdurmamı söyledi. Ne yapacağımı bilemedim.”

“Bu kesinlikle sizin hatanız değildi, Bayan Zhao.”

“Siktir,” diye mırıldandı Alex.

Ne beklemişti bilmiyordu – bir vampir, bir Gri, yeni ve heyecan verici başka bir hortlak. Şu an bunların hepsi Michael Anselm’le başa çıkmaktan daha kolay görünüyordu. Mercy’ye

öte dünyadan gelecek davetsiz misafirlerle nasıl başa çıkılacağını öğretmişlerdi, yaşayan bürokratlarla değil.

Anselm, Dürer'in sihirli karesinin olduğu meydanının girişinde, taş işlemelerin altında duruyordu. Kollarını kavuşturmuş bir şekilde yağmurdan korunmaya çalışıyordu ve koridordan gelen sarı ışık karanlık bir gölge gibi görünmesine neden oluyordu.

"Kalkın, hepiniz," dedi, sesi öfkeyle titriyordu. "Ve dışarı çıkın."

Titreyerek ayağa kalktılar ve çamurlu avludan dışarı çıktılar.

Alex zihnini çalıştırmakta zorlanıyordu. Kurtlar. Mavi ateş. Diğerlerini kurtarmış mıydı? Yoksa Anselm ritüeli yarıda keserek kazara hepsinin kurtarılmasına mı vesile olmuştu? Ve o kurtlar nereden çıkmıştı? Dawes böyle engellerin olmaması gerektiğini söylemişti. Alex bunlar için de Anselm'i suçlayabilir miydi?

"Biri üstümde ev yıkmış gibi hissediyorum," dedi Turner.

"Cehennem kafası," dedi Tripp. Gözyaşlarını silmişti ve yanaklarına yeniden renk gelmeye başlamıştı.

"Ayakkabılarınızı çıkarın," diye terslendi Anselm. "Çamur izi bırakacaksınız."

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp yalınayak bir şekilde Anselm'in arkasında kütüphaneye yürüdüler. Taş zemin, buz tabakası gibiydi.

Jeneratörlerin loş ışığında Anselm onları York Sokağı'na açılan arka girişe götürdü ve orada alçak banklara oturup ıslak ayakkabılarını giymelerine izin verdi.

"Dedektif Turner," dedi Anselm, "burada kalmanızı rica edeceğim." Mercy ve Tripp'i işaret etti. "Siz ikiniz. Size taksi çağırdım."

"Benim param yok," dedi Tripp.

Anselm yumruk atacakmış gibi görünüyordu. Cüzdanını çıkardı ve Tripp'in ıslak avucuna bir yirmilik sıkıştırdı. "Evine git."

"Benim taksiye ihtiyacım yok," dedi Mercy. "JE hemen şurada."

"Zırh," dedi Anselm, "size ait değil."

Mercy göğüs plakasını, eldivenleri ve dizlikleri çıkarıp etrafına bakındı.

“Bayan Stern,” dedi Anselm.

Alex kalkıp zırh yığınının alırken, “Sen git, biraz ısın,” diye fısıldadı. “En kısa zamanda geleceğim.” Yani öyle umuyordu. Belki de New Haven sınırlarından atılmak üzereydi.

Alex zırhı yanlarında getirdikleri, sırlı sıklam olmuş kanvas çantanın içine soktu. Eş ışıkların da orada olduğunu gördü. Onları Anselm almış olmalıydı.

Tripp giderken el salladı. Mercy sanki Alex’ten kalmasını isteyen bir işaret beklermiş gibi yavaşça, geri geri gidiyordu ama Alex’in tek yapabildiği omuz silmek oldu. Buydu işte. Dawes’la ikisinin o çok korktukları şey olmuştu. Ama neleri kaybedebileceklerini bilmek onları durdurmaya yetmemişti. Ve tam anlamıyla cehenneme gitmiş ancak elleri boş dönmüşlerdi.

En azından Arlington Lastik Çizmeleri kutusunu kaybetmemişti. Islak cebindeki kutuya dokundu. Darlington’ın ruhunu ellerinde tutmuştu. Onun hayatının gücünü hissetmişti, yeni yaprak yeşili, sabah aydınlığı. Ve başarısız olmuştu.

Anselm’in bir tür resmi azarlama için onları İn’e ya da belki Praetor’ın ofisine götürmesini beklerdi, ancak kurumalarını beklemeyecekti anlaşılan.

“Nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum,” dedi Anselm hayal kırıklığına uğramış bir dizi babası gibi başını iki yana sallıyordu. “Lethe’nin içine bir yabancı aldınız, birden fazla yabancı.”

“Tripp Helmuth bir Kemikdaş,” dedi Turner, duvara yaslanarak. “Lethe’yi zaten biliyor.”

Anselm soğuk bakışlarını ona çevirdi. “Tripp Helmuth’un, babasının ve büyükbabasının kim olduğunu gayet iyi biliyorum, tabii bir önemi varsa. Ayrıca bu gece ona zarar gelmiş olsa neler olabilirdi onu da gayet iyi biliyorum. Peki siz?”

Turner hiçbir şey söylemedi.

Alex, Anselm’in söylediklerine odaklanmaya çalıştı ama

düzgün düşünemiyordu. Bir an sanki günlerdir bir şey yememiş gibi acıkıyor, bir an sonra dünya tepetaklak oluyor ve kusmak istiyordu. Hâlâ kurtlarla savaşıyordu. Hâlâ Hellie'nin kafasının içindeydi ve hâlâ o sopayı sallıyordu. İçinde kalmak istediğinden emin olmadığı bir dünyayı terk etmenin korkunç acısını hissediyordu. Keder dayanılmazdı. Böyle olmaması gerekiyordu. Hiç uyanmayanın, o eski şiltede ölenin, akıntılarda kapılanın, o apartmanda yitip gidenin Alex olması gerekirdi. Kapkaraağaç'ın enkazının altında cehenneme gömülenin Alex olması gerekirdi.

Dawes ellerini yumruk yapmıştı. Erimiş muma benziyordu. Koyu kıvıll saçları, solgun tenine ölü bir alev gibi yapışmıştı. Turner'ın yüzü ifadesizdi. Kahve kuyruğunda bekliyor sanırdınız.

“Bir şekilde *Yale kampüsünde* bir Eldiven buldunuz,” diye devam etti Anselm o ölçülü, güçlkle dizginlenmiş sesiyle, “ve onu kendinize saklamanın uygun olacağını düşündünüz. Sayısız insanı ve Lethe'nin varlığını riske atan, onaylanmamış bir ritüel gerçekleştirdiniz.”

“Ama onu bulduk,” dedi Dawes sessizce, gözlerini yerden ayırmadan.

“Anlayamadım?”

Başını kaldırdı, çenesini öne doğru çıkardı. “Darlington'ı bulduk.”

“Ve onu geri getiriyorduk,” dedi Turner. “Siz bölmeseydiniz.”

“Dedektif Turner, Centurion'luk görevinizden azledilmiş bulunuyorsunuz.”

“Ah, hayır, kahroldum” dedi Turner, dümdüz bir sesle.

Anselm'in yüzü kızardı. “Eğer...”

Turner elini kaldırdı. “Nefesinizi boşa harcamayın. Sadece fazladan parayı özleyeceğim, o kadar.” Kapıya gidip durakladı ve onlara döndü. “Bu, Lethe'nin ya da siz değnek sallayan, pelerin giyen delilerin yapmaya çalıştığını gördüğüm ilk kayda değer şeydi. Ne dersiniz deyin ama o ikisi kavgadan kaçacak kızlar değil.”

Alex onun gidişini izledi. Veda sözleri daha dik durmasını sağlamıştı ama gurur şu an ona yardımcı olamazdı. Ayrıca cemiyetlerde kimsenin asa kullandığını görmemişti ama Lethe cephaneliğinde birkaç tane olduğuna emindi. Ki onları bir daha asla göremeyebilirdi. Bir şekilde en kötüsü de buydu – sadece Yalé'dan ve onunla birlikte doğan tüm ihtimallerden olmak değil; Il Bastone'den, evim diye düşünmeye cüret ettiği yerden kopacak olmak.

Elinde taşla kurtarılamayacak bir şeyi kurtarmaya çalışan Darlington'ı hatırladı. Bu yüzden mi Lethe'nin altın çocuğuna sırtını dönememişti? Kaybedilmiş bir davanın peşini bırakmadığı için? Ya da Alex'in kurtarılmaya değer olduğunu düşündüğü için miydi? Ama Alex'in ikisine de ne faydası olmuştu ki? Lethe'de Darlington'ı kurtarmak için savaşacak kimse kalmazsa ona ne olacaktı? Ve şimdi Lethe'nin parasını alma şansı da kalmadığına göre, annesine ne olacaktı?

Öfke sayesinde çaresizliği biraz hafifledi. "Hadi gidelim."

"Cennet'ten kovulmaya bu kadar hevesli misin?" dedi Anselm.

"Yaptığım şey için üzgün değilim. Sadece başarısız olduğumuz için üzgünüm. Bizi nasıl buldunuz?"

"Il Bastone'ye gittim. Her yerde notlarınız vardı." Anselm alındaki yağmuru sildi, sakinleşmek için bariz bir çaba gösteriyordu. "Ne kadar yaklaştınız?"

Hâlâ Darlington'ın ruhunun titreşimini avuçlarında, gücünü içinde hissedebiliyordu. Hâlâ o çınlamayı, çeliğin çelik üzerindeki sesini duyabiliyordu. "Çok."

"İkinize de bunun sonuçları olacağını söylemiştim. Bu konuma gelmeyi ben istemedim."

"Öyle mi?" diye sordu Alex. Anselm gibi adamlar bir şekilde kendilerini hep *bu konumda* bulurlardı. Anahtarların bekçisi. Yargıç tokmağını tutan adam. "O zaman bizi dinleseydiniz."

"İkiniz de Lethe mülklerini ve varlıklarını kullanmaktan me-

nedildiniz,” dedi Anselm. “Bu geceden sonra güvenli evlerden herhangi birine adım atarsanız suç teşkil eden bir izinsiz giriş eyleminde bulunmuş sayılacaksınız. Lethe ile ilişkili herhangi bir hesabı, eseri veya kaynağı kullanmaya kalkışırsanız hırsızlıkla suçlanacaksınız. Anladınız mı?”

Bu yüzden onları İne götürmemiştii demek; Alex’in bir zamanlar sığındığı, birden fazla kez kendi yaralarını sardığı, Dawes’un onu Sandow’a karşı savunduğu yere. Yağmurda geçen arabaları, Cadılar Bayramı partisinden eve dönenlerin uğultusunu duyabiliyordu.

“Sözlü onay istiyorum,” dedi Anselm.

“Anladım,” diye fısıldadı Dawes, gözyaşları yanaklarına dökülerek.

“Onu sadece göz hapsine alın,” dedi Alex. “Sürgün edecekse-
niz beni edin. Buradaki çürük elmanın ben olduğumu hepimiz biliyoruz. Dawes, Lethe’nin yerini dolduramayacağı bir değer.”

“Korkarım, Bayan Stern, Lethe ikinizin yerini de rahatlıkla doldurabilir. Karar verildi. Şimdi *anladınız mı?*”

Sesinde artık bir sınır vardı, bir kırmızı çizgi, “kurallara uyarım” sakinliği öfke karşısında yıpranıyordu.

Alex onun bakışlarına karşılık verdi. “Evet, efendim. Anlıyorum, efendim.”

“Bu saygısızlığı hak etmedim, Alex. Sana yardım etmeyi teklif ettim ve sen gözlerimin içine baka baka bana yalan söyledin.”

Alex’in ağzından acı bir kahkaha kurtuldu. “İstedığınız bir şeye sahip olduğumu öğrenene kadar teklif etmemiştiniz. Beni kullanacaktınız ve ben de doğru fiyat karşılığında fahişeliğinizi yapmaktan mutluluk duyacaktım, o yüzden alışverişimizde asil bir şeyler varmış gibi davranmayalım.”

Anselm’in dudakları büküldü. “Buraya ait değilsin. Hiç olmadın. Kaba. Görgüsüz. Eğitimsiz. Lethe’nin yüz karasisin sen.”

“Darlington için savaştı,” dedi çatal çatal olmuş sesiyle Dawes.

“Pardon?”

Dawes akan burnunu kol yenine sildi. Omuzları hâlâ çökük-tü ama gözyaşları durmuştu. Gözleri berraktı. “Siz ve yönetim kurulu Darlington kurtarılamazmış gibi davranmak isterken biz bir yolunu bulduk. Alex onun için savaştı, başka kimse yapmaz-ken *biz* onun için savaştık.”

“Organizasyonu ve bu kampüsteki herkesin hayatını riske at-tınız. Kavrayabileceğinizin veya kontrolünüzün çok ötesindeki güçlerle oynadınız. İnsanları koruma amacıyla koyulmuş her bir kuralı çiğneyip kendinizi kahraman gibi göstermeye- ”

Dawes akan burnunu uzunca çekti. “Kurallarınız bok gibi. Hadi gidelim, Alex.”

Alex tüm hırpani ihtişamıyla İn'i, eski pencere önü koltu-ğunu, duvarlardaki çoban ve tilki avı resimlerini düşündü. Il Bastone'yi, lambalarının sıcak ışığını, yazı geçirdiği ön salonu düşündü; kanepede uyuklayışını, kitap okumalarını, hayatında ilk kez kendini güvende ve rahat hissedişini düşündü.

Anselm'i iki ortaparmağıyla selamladı ve Dawes'u takip ede-rek cennetten çıktı.

Ertesi sabah Alex uyandığında vücudu ağrıyordu ve üstünde yığınla yorgan olmasına rağmen dişlerinin takırdamasına engel olamıyordu. Darlington'ın Kapkaraağaç'ın altında ezildiği, Helli'e'nin gözlerinin önünde eriyip gittiği, Küçük Tavşancık'ın bedeninin kanlar içindeki olduğu kâbuslar yüzünden içindeki tüm isyankârlık ve öfke yok olmuştu.

Anselm onları kovduktan sonra Alex, Dawes'u yurda, o ve Mercy'yle birlikte kalmaya davet etmişti. İn'e onun evinden daha yakındı ama Dawes yalnız kalmak istemişti.

"Sadece biraz kendimle vakit geçirmeye ihtiyacım var. Ben..." Sesi solup gitti.

Alex tereddüt etti ama sonra, "Birinin Kapkaraağaç'a gitmesi gerek," dedi.

"Kameralar temiz," dedi Dawes. "Ama yarın onu kontrol ederim."

Dönüşeceğim şey her neyse dünyaya salınacak. Alex koruma çemberinin titrediğini kendi gözleriyle görmüştü. "Yalnız başına gitme."

"Turner'a söylerim."

Alex gönüllü olması gerektiğini biliyordu ama şu an Darlington'la yüzleşebileceğini sanmıyordu - hangi formda olursa olsun. Ne kadar yaklaştıklarını biliyor muydu? O da oradaydı. Bir kez daha Alex'i kurtarmıştı ve bunun için kendi özgürlük şansını feda etmişti. Alex onun gözlerinin içine bakmaya hazır değildi.

“Onu görmeye gitmişsin,” dedi Dawes. “Ritüelden önceki gece.”

Alex kamerada görünmüş olmalıydı. “Kutuyu almak zorundaydım.”

“Benimle konuşmuyor. Oturup meditasyon yapıyor sadece.”

“Bizi güvende tutmaya çalışıyor, Dawes. Her zaman yaptığı gibi.”

Ama bu sefer tehdit olan oydu. Dawes başını onaylarcasına salladı fakat ikna olmuş görünmüyordu.

“Dikkatli ol,” dedi Alex. “Anselm-”

“Kapkaraağaç, Lethe’ye ait değil. Ve birinin Cosmo’ya bakması gerekiyor. İkisine de.”

Dawes’un yağmurda gözden kayboluşunu izledi. Alex herhangi birine ya da bir şeye bakmak için yaratılmamıştı. Hellie bunun kanıtıydı. Küçük Tavşancık. Darlington.

Sırılsıklam hâlde yurda yürüdü, kuru pijamalar giydi, dört tane Pop-Tart yedi ve kendini yatağa bıraktı. Sabah titreyerek, açlıktan kıvranarak uyandı.

Mercy yatağında doğrulup oturmuştu, kucığında *Orlando*’nun bir kopyası vardı ve komodin olarak kullandığı eski valizin üstündeki çay fincanından dumanlar tütüyordu.

“Neden tekrar denemiyoruz?” diye sordu. “Bizi durduran ne?”

“Sana da günaydın. Ne zamandır ayaktasın?”

“Birkaç saattir.”

“Siktir.” Alex fazla hızlı kalkınca başı döndü. “Saat kaç?”

“Neredeyse öğlen oldu. Pazartesi öğleni.”

“*Pazartesi mi?*” diye ciyakladı. Pazar günü tamamen geçmişti. Neredeyse otuz altı saat uyumuştı.

“Evet. İspanyolca dersini kaçırdın.”

Ne önemi vardı ki? Lethe bursu olmadan Yale’da kalmasının imkânı yoktu. Eitan’dan uzaklaşma şansını kaybetmişti. Annesi için yeni bir hayat kurma şansını kaybetmişti. Bu yılı bitirmesine izin verecekler miydi acaba? Ya da bu dönemi?

Hepsi düşünemeyecek kadar acıydı.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi. “Ve burası neden bu kadar soğuk?”

Mercy çantasını karıştırdı. “Sana kahvaltıdan iki tane pastırma sandviç almıştım. O kadar da soğuk değil ayrıca. Sen cehennem ateşine temas ettiğin için öyle geliyor.”

Alex, Mercy’den sandviçleri kapıp açarken, “Sen bir melek-sin,” dedi. “Şimdi, neyden bahsediyorsun?”

“Hiç çalışmıyorsun.”

Alex dolu ağzıyla, “Hiç denemez,” diye homurdandı.

“Dawes’un notlarını okudum, asıl kaynak maddeye değil ama cehennem ateşine temas etmek üşümeye ve hatta hipotermiye neden olabilirmiş.”

“O mavi alev mi?”

“Ne?”

Alex, Mercy’nin yeraltı dünyasında neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. “Bu cehennem ateşi neye benziyor?”

“Emin değilim,” dedi Mercy. “Ama iblis dünyasının kumaşı olarak kabul ediliyor.”

“Tedavisi neymiş?”

Mercy kitabını kapattı. “Orası daha da muğlak. Çorba ve İncil ayetleri önerilmiş.”

“Evet, lütfen; hayır, teşekkürler.”

Alex kendini yataktan sürükleyerek çıkardı ve şifoniyerini karıştırıp eşofmanla kapüşonlu bir svetsört giydi. Hâlâ Lethe eşofmanlarını giymesine izni var mıydı acaba? Onları iade etmesi gerekir miydi? Hiç bilmiyordu. Anselm’i tersleyip durmak yerine ona sorması gereken pek çok soru vardı aslında ama yine de oldukça tatmin edici bir konuşma olmuştu.

Çekmecenin arkasına sıkışmış küçük basso belladonna şişesini buldu ve her iki gözüne de birer damla damlattı. Biraz yardım almadan bu günü atlatmasına imkân yoktu.

Bizi durduran ne? diye sormuştu Mercy. Cevap hiçbir şeydi. Alex tekrar cehenneme gitmek istemiyordu. Ama bir kez yaptıklarına göre artık ikinci seferde ne beklemeleri gerektiğini

biliyorlardı. Dawes'un uğurlu bir gece seçmesi gerekecekti – kendisinin ve diğerlerinin Eldiven'e ikinci kez gitmeye gönüllü olacağını varsayarak elbette. Mercy'ye verecek bir zırhları olmayacaktı ama ona başka korumalar bulabilirlerdi ve fırtına çayı yapamasalar da alarmları atlatmanın başka yollarını bulabilirlerdi. Neden tekrar denemesinlerdi? Kaybedecek ne kalmıştı? Bir kez daha denemek zorunda olacak kadar yaklaşmışlardı.

Telefonuna baktı. Dün Dawes'tan bir mesaj gelmişti.

Kapkaragaç'ta her şey yolunda.

Hiçbir değişiklik yok mu? diye cevap yazdı.

Uzun bir duraksama oldu ve ardından: *Bıraktığımız yerde. Çember pek iyi görünmüyor.*

Çünkü gittikçe zayıflıyordu.

Uğurlu geceyi bekleyemeyebilirlerdi. Diğer sorun da buydu. Anselm onlara Lethe'yi ve kampüsü tehlikeye attıkları için kızmıştı ama oynadıkları oyunu hiçbir zaman anlamamıştı. Darlington'ın dünyalar arasında sıkışıp kaldığını, Kapkaragaç'taki balo salonunda oturan yaratığın hem iblis hem de insan olduğunu bilmiyordu. Ve Alex ona söyleyecek değildi. Anselm ne yaptıklarını anladığı takdirde hemen bir büyü bulur, Eldiven'in bir kez daha kullanılma riskine girmektense Darlington'ı sonsuza dek cehenneme sürgün ederdi.

“Geçen geceki rezalet için özür dilerim,” dedi Alex.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Mercy. “Harikaydı. William Chester Minor'ı gördüğüme eminim. Açıkçası daha zorlu olur diye düşünmüştüm.”

Bir de bizimle gelip kurtlarla savaşıydın.

Alex, “Sanırım okuldan atılacağım,” deyiverdi.

“Bu... tahmin mi yoksa plan mı?”

Alex neredeyse gülecekti. “Tahmin.”

“O zaman Darlington'ı geri getirmeliyiz. O senin durumunu Lethe'ye anlatabilir. Belki davayla falan gözlerini korkutur.”

Belki yapabilirdi. Belki cehennemde onca zaman kaldıktan sonra aklında başka şeyler olurdu. Eldiven'e tekrar yürüyene dek

bunu bilemeyeceklerdi. Ama Tanrım, Alex deli gibi yorgundu. İniş çok yorucu olmuştu ve ağrıyan sadece vücudu değildi.

Gruplarına mesaj attı: *Herkes iyi mi?*

İlk Tripp'in cevabı geldi. *Bok gibiyim. Sanırım üşüttüm.*

Turner'ın tek söylediği, *Burada*, oldu.

Dawes, *Mutfağı olan varsa çorba yapabilirim. Yardımı olur*, diye yanıtladı ve Alex yeni bir suçluluk dalgası hissetti. Dawes'un ufacık evinde mikrodalga fırın ve ocak vardı ama gerçek bir mutfak bile yoktu. Il Bastone'de toplanıp kendilerini sonraki savaşa hazırlıyor, plan yapıyor olmaları gerekirdi. Yollarını bekleyen evi düşündü. Ne yapmaya çalıştıklarını biliyor muydu? Neden geri dönmediklerini merak etmiş miydi?

Alex yüzünü ovaladı. Kendini yorgun ve kaybolmuş hissediyordu. Annesini özlemişti. Mercy'yi seviyordu ama uzun zamandır ilk kez gerçekten yalnız kalmak istiyordu. O ikinci pastırmalı sandviçi yemek, sonra kıvrılıp uzun uzun ağlamak istiyordu. Kapkaraağaç'a gitmek ve doğruca merdivenden yukarı koşmak, Darlington ya da iblis ya da her neyse ona Linus Reiter'la olan savaşını, Eitan'la olan sorunlarını anlatmak istiyordu. Ona her korkunç şeyi anlatmak ve ürküp ürkmediğini görmek istiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Mercy.

Alex içini çekti. "Hayır."

"Dersi asalım mı?"

Alex başını iki yana salladı. Olabildiğince bu dünyaya tutunmak istiyordu. Ve birkaç saatliğine Darlington, Lethe ya da cehennem hakkında hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Lethe dönemi bitirmesine izin vermezse ne yapacaktı? Çıkışları tespit et. Plan yap. Artık eskiden olduğu kız değildi. Çaresiz değildi. Grilerle nasıl başa çıkacağını biliyordu. Gücü vardı. İş bulabilirdi. Açık öğretimde okuyabilirdi. Hortlakları duyuyorum deyip kendini Malibulu zengin dangalaklara kiralayabilirdi. Galaxy Stern, yıldızların medyumunu.

Uzun ve sıcak bir duş aldı; kot pantolonunu, botlarını ve sahip olduğu en kalın kazağı giydi. Shakespeare ve Metafizik dersi LC'deydi ve Alex Praetor'la karşılaşırса neler olacağını merak

ediyordu. Profesör Walsh-Whiteley ona acıyarak mı bakacaktı? Tanımazlıktan mı gelecekti? Ama profesör öğrenci kalabalığının içinde bir yerdeyse de onu görmedi.

Alex adının söylendiğini duyduğunda sınıfa giriyorlardı. Kalabalığın arasında siyah saçlı bir tanıdık baş gördü.

Mercy'ye, "Hemen dönerim," dedi ve insan selinin içine daldı. "Michelle?"

Praetor çoktan onun yerine Michelle Alameddine'i mi almıştı?

"Selam," dedi Michelle. "Nasılsın?"

Ben demiştim, demesinden iyidir. "Hiç bilmiyorum. Walsh-Whiteley'yle mi görüşmeye geldin?"

Kısacık bir duraksama oldu, ardından Michelle, "Butler için yapmam gereken bir iş vardı," dedi.

"Burada mı?" Michelle iş toplantısına uygun giyinmiş gibi görünüyordu - koyu renk etek, boğazlı gri kazak, süet botlar ve uyumlu bir çanta. Ama Butler Kütüphanesi'nde hediye ve satın alma bölümünde çalışıyordu ve kütüphane ayak işi onu Beinecke ya da Sterling'e götürmeliydi, İngiliz Edebiyatı bölümüne değil.

"Buluşmaya en uygun yer burasıydı."

Alex, Turner'ın hislerine, onun kafasının içindeyken hissettiği o karıncalanmaya sahip değildi; yine de Michelle'in yalan söylediğini biliyordu. Alex'in duygularını mı incitmemeye çalışıyordu? Yoksa Letheden aforoz edildiği için artık cemiyetle ilgili her şey gizli bilgi miydi?

"Michelle, ben iyiyim. Etrafımda dikkatli dikkatli dolaşmana gerek yok."

Michelle gülümsedi. "Tamam, tamam. LC'de toplantı falan yok. New Haven'a gelmem gerekti ve nasıl olduğunu görmek istedim."

Bizden başka kimse bizi gözetmiyor. Eldiven'i kullanmaması konusunda Alex'i uyarmaya çalışırken Michelle böyle demişti. Yine de...

"Bu gidip gelmeler seni yoruyordur. Erkek arkadaşının ailesiyle yemek nasıldı?"

“Ah, iyiydi,” dedi küçük bir kahkaha atarak. “Daha önce onlarla görüşmüştüm. Politika konuşmadığımız sürece harikalar.”

Alex seçeneklerini düşündü. Michelle’i ürkütmek istemiyordu ama dans etmeye devam etmek de istemiyordu. “O gece şehre dönmediğini biliyorum.”

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“Bana New York’a döneceğini söylemiştin. Yetişmem gereken bir tren var dedin ama ertesi sabah gitmişsin.”

Michelle’in yanakları kızardı. “Bu seni neden ilgilendirsin?”

“Kampüste iki cinayet olması şüpheli olabileceğim anlamına geliyor.”

Ama Michelle kendini toparlamıştı. “Seni ilgilendirdiğinden değil ama burada biriyle görüşüyorum ve ayda birkaç kez gelmeye çalışıyorum. Erkek arkadaşım sorun etmiyor ve öyle olmasaydı bile sorguya çekilmeyi hak etmiyorum. Senin için endişelenmişim.”

Alex özür dilemesi, iyi davranması gerektiğini biliyordu ama diplomatik davranamayacak kadar bitkindi. Darlington’ın ruhunu ellerinde tutmuştu, içinde çellonun ağır, uyku notalarını, uçan kuşların hızlı, coşkulu kanat çırpınışlarını hissetmişti. Eğer Michelle birazcık bile destek olsaydı daha hazırlıklı olabilirlerdi. Başarılı olabilirlerdi.

“Gülümseyerek ortaya çıkacak kadar endişeli,” dedi Alex, “ama Darlington’a yardım edecek kadar değil.”

“Sana açıklamıştım–”

“Bizimle inişi yapmak zorunda değildin. Sadece bilgine ihtiyacımız vardı. Tecrübene.”

Michelle dudaklarını yaladı. “İnişi yaptınız mı?”

Demek Anselm’le ya da kurulla konuşmamış, Praetor’la görüşmemişti. Gerçekten sadece Alex için mi endişelenmişti? Alex ânında şüphe duyacak kadar nezaket fikrine yabancı mıydı? Yoksa Michelle Alameddine muhteşem bir yalancı mıydı?

“Niye geldin, Michelle? Dekan Beekman’ın öldüğü gece New Haven’da ne yapıyordun?”

“Sen dedektif değilsin, Alex,” diye kestirip attı Michelle. “Öğrenci bile sayılmazsın. Sınıfına git ve özel hayatımdan uzak dur. Bir daha vaktimi seninle harcamayacağım.”

Topuklarının üzerinde döndü ve kalabalığın içinde kayboldu. Alex onu takip etmek istedi.

Onun yerine Shakespeare dersine girdi. Mercy ona bir koltuk ayırmıştı ve Alex yerleşir yerleşmez telefonunu çıkardı. Dawes yemek yapmak için Tripp’in evine gidiyordu.

Alex, Turner’a özel bir mesaj yazdı.

Michelle Alameddine kampüste ve sanırım neden burada olduğu konusunda yalan söyledi.

Turner’ın cevabı çabucak gelmişti. *Ne dedi?*

Butler Kütüphanesi için bir iş halletmeye geldiğini.

Ekрана bakarak bekledi. *Hiç sanmıyorum. Butler’da çalışmıyor.*

Ne zamandan beri?

Hiç çalışmamış.

Bu da neydi şimdi? Neden Michelle ona –ve Lethe’ye– Columbia’daki işi hakkında yalan söylemişti? Gerçekte neden kampüsteydi ve neden Alex’in izini sürmüştü? Peki ya Alex iki cinayetten söz ettiğinde Michelle’in gözünü bile kırpmamış olmasına ne demeliydi? Kampüsteki herkesin bildiği kadarıyla sadece bir cinayet işlenmişti. Michelle’in tanıdığı Marjorie Stephen doğal nedenlerle ölmüş olarak biliniyordu. Ama Michelle’in iki profesörü de incitmek için bir nedeni yoktu. En azından Alex’in bildiği kadarıyla.

Okumayı yapmış olmasına rağmen derse konsantre olamadı. Mercy’nin onu bu dersi almaya ikna edebilmesinin bir nedeni de halihazırda iki dönem Shakespeare’in oyunlarını okumuş olmasıydı. Okunacak daha çok şey vardı, çünkü hep öyle olurdu ama en azından her derste blöf yapmak zorunda kalmıyordu.

Belki tüm bu felaketin iyi bir tarafı da vardı. Artık derslerle boğuşmak zorunda olmayacaktı. Şarkıcıların hit bir albüm uğruna kuş boku yutmalarını izlemek zorunda kalmayacaktı. Alex tüm bunların diğer yanında hayatın neye benzeyebileceğini düşünmeye çalıştı ve hayal etmek çok kolaydı. Los Angeles’in sıcak, mevsimsiz ışıltısına geri dönmek istemiyordu. Saçma sapan bir işte çalışıp

saçma sapan bir maaş almak; umut kırıntılarıyla, izin günleriyle, birayla avunmak ve o ayı katlanılabilir hâle getirmek için sevişmek istemiyordu. Il Bastone'yi, onun ucuz müzik setini ve kadife koltuklarını unutmak istemiyordu; kitapları vermesi için kandırılması gereken kütüphaneyi, her zaman dolu olan kileri unutmak istemiyordu. Geç kalkılan sabahları ve aşırı sıcak sınıfları, şiir derslerini, daracık ahşap sıraları istiyordu. O burada kalmak istiyordu.

Burada. Profesörlerin *Fırtına* ile *Doktor Faustus*'u karşılaştırdığı, etkilerinin izini sürdüğü, sözcüklerin odada şarkı söylediği yerde. *Cehennemdeyim, cehennemde*. Bu yüksek tavanın, ağırlıksız gibi süzülen pirinç avizelerin altında; alacalı ahşap paneller ve bir sınıfta hiç işi olmayan Tiffany pencerelerle çevrili bu yerde; koyu mavi, yeşil, canlı mor ve altın sarısı renklerde parlayan, kanatlı olsalar da melek olmayan bu meleklerin yanında; cam elbiseli güzel kızlar olan *Bilim, Sezgi ve Uyum; Sanat*'ın etrafında kümelenen *Biçim, Renk ve Hayal Gücü*. Yüzleri Alex'e hep tuhaf gelmişti, sahneye yapıştırılmış fotoğraflar gibi, fazla katı ve belirginlerdi. *Ritim*, çerçevenin dışına bakan tek figürdü ve Alex nedenini hep merak etmişti.

Tiffany penceresi ölmüş bir kadının onuruna yaptırılmıştı. Kadının adı olan Mary, diz çökmüş "melek olmayan meleklerden" birinin tuttuğu kitabın üstünde yazılıydı. Paneller Kara Panter davaları sırasında ayaklanma ihtimaline karşı kutulara kaldırılıp saklanmış, yanlış etiketlenmiş ve on yıllar sonra biri tesadüfen onları bulana kadar kutularda küflenmeye bırakılmışlardı; sanki kampüs güzelliğe ve zenginliğe o kadar doymuştu ki böyle olağanüstü bir şeyi unutmak ya da kaybolduğunu varsayıp yasını tutmak normaldi.

Ne anlamı var? diye düşündü. Ve bir anlama ihtiyacı var mıydı? Pencereler başlı başına birer güzellikti; pürüzsüz uzuvlar, uçuşan saçlar, çiçeklerle dolu dallar; hepsi bir meziyetin arkasına saklanmış, bir anıt olarak yapılmıştı. Ama anlamsız güzelliklerle dolu bu hayatı seviyordu. Her şey bir rüya kadar kolay yok olabilirdi ama anıları rüya gibi solmayacaktı. Uzun, vasat hayatının geri kalanı boyunca peşini bırakmayacaklardı.

Tiffany pencerenin altındaki duvara bir kız yaslanmıştı. Alex onun altın sarısı saçlarının ve balrengi teninin ışıltısını görünce hissettiği burukluğu bastırmaya çalıştı. Hellie'ye benziyordu. Ve kış tatili zamanı kimse böyle bronz kalmış olamazdı.

Aslında kız *tıpatıp* Hellie'ye benziyordu.

Ona bakıyordu, mavi gözleri hüzünlüydü. Siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti. Alex'in kalp atışları hızlanmaya başladı. Halüsinasyon görüyor olmalıydı, cehennem kafasının bir başka belirtisi olmalıydı. Öyle olmadığını biliyordu ama o daha durduramadan aklına çılgın bir umut düşüvermişti: Ya Hellie bir şekilde Tül'den geçip onu bulduysa? Ya Alex'in yeraltı dünyasındaki varlığını hissetmiş, sonra onu bulmak için diğer tarafa gelmişse? Ama Griler daima öldükleri zamanki gibi görünürlerdi ve Alex, Hellie'nin solgun tenini ve gömleğindeki kurumuş kusmuğu asla unutmayacaktı.

"Mercy," diye fısıldadı, "Tiffany penceresinin altındaki kızı görüyor musun?"

Mercy boynunu uzattı. "Niye dik dik sana bakıyor? Tanıdığımız biri mi?"

Hayır, çünkü Alex eski hayatını en küçük parçalarına kadar silmişti, iyisini de kötüsünü de. Şifoniyerinin üstüne Hellie'nin bir fotoğrafını koymamıştı. Mercy'ye onun adını bile söylememişti. Ve tüm o "melek olmayan meleklerin" altında duran kız Hellie olamazdı çünkü o ölmüştü.

Sarışın kız konferans salonunun arka kapısına doğru ilerledi. Bir tür sınav gibiydi; Alex olduğu yerde kalması, kalemi eline alıp dikkatini derse vermesi ve not tutması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama duramadı.

"Hemen dönerim," diye fısıldadı ve çantasıyla kitaplarını bırakarak ceketini kaptı.

O değil. Bunu biliyordu. Tabii ki biliyordu. High Caddesi'ne açılan kapıyı itti. Alacakaranlık çöküyordu, kasım geceleri erken bastırırdı ne de olsa. Alex kaldırımında kısa bir an durdu ve kızın karşıdan karşıya geçişini izledi. Asfalt bir nehre benziyordu ve Alex suya girmek istemiyordu. High Caddesi Köprüsü yolun

üstünde yüzüyor gibiydi, kanatlı taş kadınları kemere nazikçe yaslanmıştı. Mimar bir Kemikdaş'tı. Mozolelerini de o tasarlayıp inşa etmişti. Adını hatırlayamıyordu.

"Hellie?" diye seslendi; tereddütle, emin olamayarak, korkarak. Ama neyden korkarak? Kızın döneceğinden mi, dönmeyeceğinden mi?

Kız durmadı, Kurukafa ve Kemikler'in yanındaki sokağa geçti.

Bırak gitsin.

Alex sokağa adım attı ve kızın peşinden koştu, saçlarının cilalı altın rengini takip ederek merdivenden yukarı çıktı ve daha bir hafta önce Michelle'le konuştuğu heykel bahçesine girdi.

Hellie karaağaçların altında, alacakaranlığın mavi ışığında sarı bir alev gibi duruyordu. "Seni özledim," dedi.

Alex içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Bu mümkün değildi. Mercy bu kızı görmüştü. Bir Gri değildi.

"Ben de seni özledim," dedi Alex. Sesi yanlış ve boğuk geliyordu. "Ne bu? Nesin sen?"

"Bilmiyorum." Hellie belli belirsiz omzunu silkti.

Bu bir illüzyon olmalıydı. Bir tuzak. Cehennemde bunu mümkün kılacak ne yapmışlardı? Burada bir tehlike vardı. Olmak zorundaydı. Dilekler öylece kabul edilmezdi. Ruhlar Tül'e, cennete, cehenneme, arafa ya da bir iblis diyarına doğru yollarına devam etse bile ölüm sondu. *Mors vincit omnia*.

Alex bir adım attı, sonra bir adım daha. Yavaşça hareket etti, bir yanı kızın -Hellie'nin- kaçıp gitmesini bekliyordu.

Gözleri yukarıdaki dallarda bir hareket yakaladı. Kıvrıkcık saçlı Gri, o küçük ölü oğlan, orada çömelmiş, kendi kendine bir şeyler fısıldıyordu; sesi yumuşak, tıpkı bir yaprak hışırtısı gibiydi.

Bir adım daha. Hellie, Kaliforniya güneşiydi, masmavi gözler, dergilerden fırlamış bir kız. O olamazdı. Los Angeles Nehri'nin sığ ve bulanık sularında, kan ve intikam arzusu içinde vedalaşmışlardı. Hellie'nin gücüyle onun soğuk bedeninin kaldığı daireye dönmüş, gitmemesi için ona yalvarmış, sonra uyanmamayı

umarak olduğu yere yatmıştı. Uyandığında polisler gözlerine ışık tutuyordu, hayatındaki tek güneş ışığı gitmişti.

“Hadi, Alex,” dedi Hellie. “Ne bekliyorsun?”

Alex bilmiyordu. İçinden bir kahkaha yükseldi, hıçkırık da olabilir. Koşmaya başladı ve kollarını Hellie’ye dolayıp yüzünü saçlarına gömdü. Hindistancevizi şampuanı gibi kokuyordu ve teni güneşte yatıyormuş gibi sıcacıktı. Gri olmayan, ölmemiş bir şey olmayan o şey sıcak, insan ve canlıydı.

Ya bu bir ceza ya da sınav değilse? Ya şans bir kez olsun ondan kaçmak yerine ona doğru koşmuşsa? Ya bunca acının karşılığı olan ödül buysa? Ya bu sefer büyü olması gerektiği gibi, hikâyelerde olduğu gibi işlediyse?

“Anlamıyorum,” dedi ağacın altındaki banka oturduklarında. Hellie’nin güneşten bronzlaşmış yüzündeki ipeksi sarı saçları düzeltti ve çillerine, neredeyse beyaz kirpiklerine, Balboa Park’ta kaykaydan düştüğünde kırılan dişine hayretle baktı. “Nasıl?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Hellie. “Ben... Neredeydim bilmiyorum. Ve şimdi...” Şaşkınlıkla etrafına bakındı. “Buradayım.”

“Yale.”

“Ne?”

Alex güldü. “Yale Üniversitesi. Burada okuyorum. Öğrenciyim.”

“Yok artık.”

“Biliyorum, biliyorum.”

“Üstünde var mı?”

Alex başını iki yana salladı. “Ben artık... artık o işlerle ilgilenmiyorum.”

“Doğru ya,” dedi Hellie gülerek. “Üniversiteli kız. Ama benim bir şeylere ihtiyacım var. Sadece birazcık rahatlamak için.”

Alex hayır demeyecekti. Hellie karşısındayken olmazdı. Canlı. Altın rengi ve mükemmel. “Bir şeyler ayarlarım.”

“Tamam.”

Alex, Hellie’nin kollarını okşayarak, “Fısıldamana gerek yok,” dedi. “Burada güvendeyiz.”

Hellie omzunun üzerinden baktı, sonra alacakaranlıktan bir şeyin çıkmasını bekliyormuş gibi Alex'in yanından geçti. "Alex," dedi, hâlâ fısıldıyordu, "Bence değiliz."

"Ben yanımdayım. Söz veriyorum. Artık daha güçlüyüm, Hellie. Bir şeyler yapabilirim."

"Len..."

"O konuda endişelenme."

"Seni özleyorsun."

Alex içinden soğuk bir şeyin geçtiğini hissetti. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ona bir şans daha vermelisin."

"O öldü. Onu öldürdüm. Birlikte öldürdük."

"Ben de ölmüştüm, değil mi?"

"Evet," dedi Alex, şimdi o da fısıldıyordu. "Ölmüştün. Ve ben her gün seni özledim."

"Gelmen gerekirdi," dedi Hellie, gözleri karanlıkta yaşlarla parlıyordu. "Bana yardım etmeliydin."

"Yardım edebileceğimi bilmiyordum." Alex ağlamak istemiyordu ama gözyaşlarıyla savaşmak anlamsızdı. "Sorun yok. Gerçekten. Seni koruyabilirim."

Hellie'nin inançsız bakışı canını yaktı. "Daha önce koruyamadın."

Bu doğrudu. Ground Zero'dan, Len'den ve Ariel'den sadece Alex kurtulmuştu. "Çok şey değişti."

"Len bize yardım edebilir."

Alex, Hellie'nin gözyaşlarını sildi. "Onu düşünmeyi bırak artık. Len öldü. Bize zarar veremez."

"Bize göz kulak olabilir. Tek başımıza yapamayız."

Alex çığlık atmak istiyordu ama sesini sakın tutmaya çalıştı. Öldüğünden beri Hellie'nin neler yaşadığını bilmiyordu. Ölüm-lüler dünyasına dönmek için neler yaşadığını bilmiyordu.

"Sana söyledim, hiçbir şey artık eskisi gibi değil. Benimle kalabilirsin. İş bulmana yardım ederim, okula gitmene, ne istiyorsan. Hep konuştuğumuz gibi olur. Ona ihtiyacımız yok."

“Tek yaptığın rol kesmek, Alex.” Hellie’nin küçümsemesi o kadar sert, o kadar tanıdıktı ki Alex içinde bir kuşkunun titreştiğini hissetti. Ya bunların hiçbiri gerçek değilse? Avlu. Jonathan Edwards ve Kemikdaşların kuleleri. Yale. Ya bunların hepsi kafasında uydurduğu aptalca bir fanteziyse?

Alex başını iki yana salladı. “Bu gerçek, Hellie. Gel hadi.” Elini çekiştirerek ayağa kalktı. “Sana göstereyim.”

“Hayır. Burada kalmalıyız. Len’i beklemeliyiz.”

“Len’in canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme.”

Çalılar arasında bir şey hışırdadı. Alex dönüp baktı fakat hiçbir şey yoktu. Ağacın dallarına baktı. Küçük hayalet çocuk dalın üstüne çömelmiş, sessizce inliyordu. Oyun oynamıyordu, saklambaç oynamıyordu. Korkuyordu. Neyden korkuyordu?

Alex, Hellie’nin ellerini tutarak onu ayağa kaldırdı.

“Gitmemiz gerek, tamam mı? Len’i ya da başka şeyleri konuşabiliriz ama önce buradan gidelim. Sana yiyecek bir şeyler getireyim... ya da neye ihtiyacın varsa. Lütfen.”

“Bizi koruyabileceğini söylemiştin.”

“Koruyabilirim,” dedi Alex ama şimdi daha az emin hissediyordu. Grilere karşı? Tabii ki. Kötü erkek arkadaşlara karşı? Ona hiç şüphe yok. Ama gece oluyordu ve dışarıda bir yerlerde Linus Reiter gibi yaratıkların olduğunu da biliyordu. “Bana güvenmeni istiyorum.”

Hellie’nin gözleri hüznüydü. “Bir zamanlar güvenmiştim.”

Hellie öfkeli, intikam arzusuyla dolu ya da kana susamış bir şekilde dönse Alex başa çıkabilir, hatta belki memnuniyetle bile karşılayabilirdi. Birlikte dünyayı ateşe verebilirlerdi. Ama suçluluk duygusu ve utanç çok fazlaydı. Duygularının içinde boğulmak üzereydi.

“Düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle bana,” dedi Alex. “Ne demem gerektiğini söyle.”

Hellie onun yanağını kavradı ve başparmağıyla Alex’in alt dudağını okşadı. “O ağzın tek bir işe yaradığını biliyorsun, Alex. Ve o da konuşmak değil.”

Alex irkilerek geri çekildi. Hellie böyle konuşmazdı. Len konuşurdu.

Ama Hellie'nin parmakları Alex'in kafasını sıkarak onu daha da kendine çekti.

"Hellie..."

"Len bize karşı çok iyiydi," diye tısladı Hellie. "Bizimle ilgilendi."

"Bırak beni."

"O bizim her şeyimizdi ve sen onu öldürdün."

"Seni bir çöp torbası gibi dışarı atmak istedi o!"

"Ölmeme izin verdin."

Hellie onu yere itti ve Alex çamurun içinde dizlerinin üstüne düştü. Yan tarafına gelen tekmeyi hissetti, yüzü çamura gömülmüştü. Çürüyen yaprakların ve yağmur suyunun kokusu burnuna doldu.

"Sen ölmeme izin verdin, Alex. Len değil."

Hellie haklıydı. O gece Hellie geldiğinde uyansaydı, eve daha erken gelseydi, en başta sinemada uyuyakalmasaydı, Len'e hayır deseydi her şey farklı olurdu. Onları Vegas'ta tutmuş olsaydı şu anda orada, o büyük otelin güzel cam bardaklarına bakıyor olabilirlerdi, parfüm ve eski sigara kokusunu içlerine çekiyor olabilirlerdi.

Hellie onu ensesinden tutup itti fakat Alex karşı çıkmıyor, ağlıyordu, çünkü Hellie'yi tekrar tekrar hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Aynen öyle." Hellie onu ters çevirdi ve Alex'in ağzına bir avuç çürümüş yaprak tıktı. "Senin yanında yatarken kendi kusmuğumda boğuldum ama sen bunun için Len'i suçladın! Ariel'in beni becermesine ben izin verdim. İçime elektrikli bir zimbirtı soktu. O diğer yandan becerirken zıplamamın komik olduğunu düşündü. Ve ben bunu bizim için yaptım. Bir sürü fedakârlık yaptım ama sen buraya gelip yeni arkadaşlar, yeni kıyafetler bulmuşsun, bir de beni sevmiş gibi davranıyorsun."

"Seni gerçekten sevdim," demeye çalıştı. *Seni hâlâ seviyorum.*

“Senin ölmen gerekirdi, benim değil. Okulu bitiren bendim. Gerçek bir ailesi olan bendim. Ölmeme izin verdin ve benim olmasI gereken hayatı çaldın.”

“Özür dilerim. Hellie, lütfen. Düzeltebilirim–”

Hellie ona vurdu, gerçekten canını yakacak kadar değil, sadece susturacak kadar.

Alex’in üzerinde oturan vücudu sıcaktı. Fazla sıcak. Alex ellerini tuttuğunda elleri sıcaktı. Alex yüzüne dokunduğunda yanakları sıcaktı.

Üstünde sadece tişört olmasına rağmen.

New Haven’da, bir kasım gecesinde dışarda olmalarına rağmen.

Alex kazağının altındaki tuz incilerine uzandı. Gitmişlerdi, bir yerlerde düşmüş olmalıydı... Hayır, kopmuş tel hâlâ oradaydı ve iki inci ucunda asılıydı. Birini kavradı ve elinde ezerek tozu nemli havaya savurdu.

Tepesindeki şey geri çekildi ve ağzından miyavlama gibi keskin, tiz bir inleme çıktı. Gözleri şimdi siyahtı, Alex’in o çok sevdiği Pasifik Okyanusu mavisi değil. Çünkü bu şey Hellie değildi. Çünkü sihir asla iyilik yapmazdı. Çektiğiniz onca acının sonunda asla ödöl olmazdı. Hayatta kalmaktan başka ödöl yoktu. Ve ölüler ölü kalırdı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Alex; ağzındaki toprağı ve yaprakları tükürerek, sendeleyerek ayağı kalktı. Kalkamayacağı gün gelene kadar kaç kez daha bunu yapacaktı?

“Beni terk ettin,” dedi Hellie, sesi dargındı.

Onun Hellie olmadığını bilmesinin önemi yoktu. İçindeki acıyı, pişmanlığı hiçbir şey susturamazdı. Onlar gerçektir. Ama bu kez Alex, Hellie’nin gözlerinde başka bir şey gördü; sadece acı değil, istekli bir şey. Açlık.

İblisler temel duygularımızdan beslenirler. Şehvetle, aşkla ya da neşeyle. Ya da sefaletle. Ya da utançla.

“Açsın, değil mi?” dedi Alex. “Ben de burada durmuş seni doyuruyorum.”

Hellie tatlı, tanıdık bir şekilde sırıttı. "Tadın bana hep güzel gelmiştir, Alex."

"Sen Hellie değilsin," diye hırladı Alex. Kolunu uzattı ve küçük Gri dudaklarında bir çığlıkla içine girdi. Kâfur tadı alıyordu, at toynaklarının tıkırtısını duydu, gülsuyu kokusu aldı – annesi gülsuyu sürünüyordu. İblisi iki eliyle itti fakat iblis sendelemedi, bahçeyi çevreleyen alçak duvarın üstüne sıçradı ve orada denge de kaldı.

Alex'in zihni çığlık atıyordu. Melek olmayan melek. Hellie olmayan Hellie. Ama ona benziyordu, onun zarafetiyle hareket ediyordu.

"Bizi öylece bırakamazsın," dedi iblis, Hellie'nin sesiyle. "Biz senin aileniz."

Öylelerdi. Sadece Hellie değil, Len de. Betcha da. Uzun zaman boyunca sahip olduğu tek şey onlar olmuştu. Sonra her şeyi kazıyıp temizlemek, boşluk dışında bir şey bırakmamak istemişti, tıpkı patlayan bombanın ardında kalan delik gibi. O boşluğun üstüne yeni ve parlak bir şey inşa etmişti.

"Neden senin ikinci bir şansın var?" dedi Hellie, ona doğru yaklaşarak. "Neden senin yeni bir hayatın var?"

Alex kaçması gerektiğini biliyordu ama kendini bir cevap, Hellie yerine kendisinin kalmış olmasına bir neden ararken buldu. *Bu bir bulmaca. Bir tuzak.* Ama aynı zamanda doğruydı da. Hayatta kalması gereken Hellie'ydi.

Hellie'nin eli boğazına dolandı ve onu sıktı. Neredeyse bir okşama gibiydi.

"Ben olmalıydım," dedi. "Kurtulması gereken kişi bendim. Benim seni geride bırakmam gerekiyordu."

"Haklısın," diye soludu Alex, yanaklarında taze gözyaşları hissetti, savaşıma isteği elinden kayıp gidiyordu. "Sen olmalıydın." Alex hiçbir zaman bu hayata ait olmamıştı. Her geçen günü bir mücadele, başarısızlık için yeni bir fırsat, kazanamayacağı bir savaşı. Hellie tüm bunların üstesinden gelebilirdi, o güzel ve cesurdu. "Sen olmalıydın," dedi tekrar, parmakları son kalan

tuzlu incilerinin üstüne kapanırken kelimeler hıçkırıklara karışyordu. *Ama öyle olmadı.* “Hayat acımasız. Büyü gerçek. Ve ben ölmeye hazır değilim.”

İnciyi iblisin alnına vurdu ve avucunun altında patladığını hissetti. Sanki o şeyin kafatası yerinden oynamış, ıslak kum gibi buruşmuş ve kanlı bir kratere dönüşmüştü. Derisi tıslayıp köpürürken iblis çığlık attı.

Alex koştu – merdivenden aşağı inip sokağa çıktı. İn daha yakındı ama içindeki küçük Gri’nin gücünün onu taşımasına izin vererek Il Bastone’ye doğru atıldı. Kütüphaneye ihtiyacı vardı. Yeniden güvende hissetmeye ihtiyacı vardı.

El yordamıyla telefonunu buldu ve yavaşlamadan Mercy’yi aradı. “Neredesin?”

“Evdeyim. Çantan bende. Sen–”

“Orada kal. Kapıyı şeylere açma... ne bileyim... hayatta olmaması gereken birilerine.”

Kapattı ve Elm boyunca koştu. Gri’nin gücüne rağmen bacakları şimdiden titriyordu, kasları son bir haftadır olanlar yüzünden bitkin düşmüştü.

Risk alarak arkasına döndü, şapkalı ve paltolu öğrenci kalabalığını taramaya çalıştı. Durup bir numara daha tuşladı. Dawes telefonunu açtığı anda tekrar koşuyordu.

“Hâlâ Tripp’in yanında mısınız?” diye sordu. Sesi titrekti ve soluk soluğaydı. “Il Bastone’ye gidin.”

“Il Bastone’ye girmemize izin yok.”

“Dawes, gidin dedim. Turner ve Tripp’i de götür.”

“Alex–”

“Sadece yap şunu! Yanımda bir şey getirdim. Kötü bir şey.”

Alex tekrar omzunun üzerinden baktı, ne görmeyi beklediğinden emin değildi. Hellie’yi mi? Len’i mi? Başka bir canavarı mı?

Koşmaya devam etmekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Orange Caddesi'nde hızla ilerlerken Alex küçük Gri'nin serbest kalmak için çırpındığını, fazla şeker yemiş çocuklar gibi kafasının içinde dönüp durduğunu hissedebiliyordu. Ama Il Bastone'ye girebileceğinden emin olana kadar onu bırakmayacaktı.

Merdiveni tek ve tuhaf bir sıçrayışla atladı. Kapı ona açılmazsa ne olacaktı? Lethe yönetim kurulu onu çoktan sığınağından sürgün etmişse? Sessizlikten, güvenlikten ve bolluktan menetmişse?

Ama kapı savrularak açıldı ve Alex öne düşer gibi kendini içeri attı. Küçük Gri'nin hayaletinin serbest kaldığını hissetti, bedeninin içinde saklı olsa da buraya girmesini engelleyen muhafazalar vardı. Gücünü de yanına alarak huysuz bir telaşla çıkıp gitmişti. Kapı, Alex'in arkasından camları sarsacak kadar kuvvetli bir şiddetle çarparak kapandı.

Bacakları tükenmişlikle titriyordu. Kendini kaldırmak için tırabzanı kullandı. Avucunun altındaki soğuk ahşabı hissetti, alnını ayçiçeği kabartması derisine batana kadar süslemelere bastırdı. Burası onun eviydi. Yurt odası değil. Los Angeles'ta bıraktığı enkaz değil.

Birkaç derin nefes aldı ve kendini ön salondaki pencereden bakmaya zorladı. Hellie -Hellie gibi görünen iblis- caddenin karşısındaki kaldırımda duruyordu. Alex onu nasıl gerçek bir şey sanabilmişti? Hellie bir sporcunun kendinden emin zarafetine sahipti, hayatları kül olup giderken bile zahmetsiz bir gü-

zelliği vardı. Ama sokağın karşısındaki şeyin duruşu gergin ve temkinliydi, açlığını zar zor dizginliyordu.

Kurtulması gereken bendim. Benim seni geride bırakmam gerekiyordu.

“Kapa çeneni,” diye mırıldandı Alex. Ama o sözler şeytani bir yalanmış gibi davranamazdı. Ground Zero’da yanlış kız ölmüştü.

Alex telefonunu eline alıp gruba mesaj attı. *Il Bastone’nin karşısında sarışın bir kız var. Kız gibi görünüyor. AMA DEĞİL. Tuz kullanın.*

Ama gözü kaldırırında bir hareket yakaladı. Dawes ve Tripp. Mesajını görmüşler miydi?

Alex duraksadı. Tuz ve silah almak için cephaneliği deşecek zaman yoktu. Hiç tuz incisi de kalmamıştı. Öyle olsundu o zaman. Orada öylece hiçbir şey yapmadan duramazdı.

Benim olması gereken hayatı çaldın. Şansımı çaldın.

Alex ürperdi ve kapıyı açtı. “Dawes!”

İblis caddenin karşısından doğruca Il Bastone’nin verandasında duran Alex’e doğru sıçradı, yürüyüşü vahşi, aksak ve insanlıktan uzaktı. Alex çarpışmaya kendini hazırladı.

İblis alçak siyah çitin üzerinden atladı, sonra çığlık atan bir yığın hâlinde yere düştü. Dawes ve Tripp ona avuç avuç tuz fırlatırken eti fokurduyordu.

Pamela Dawes’un hazırlıksız gelmeyeceğini tahmin etmesi gerekirdi.

“İçeri girin!” diye bağırdı Dawes.

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Alex tökezleyerek merdivenden çıktı ve tekrar antreye geldi. Dawes ve Tripp de içeri girince kapıyı kilitlediler. Derken evin arka kapı zili çaldı ve hepsi yerlerinden sıçradı.

Mercy ve Turner gelmişti.

Turner içeri girerken gözleriyle koridoru taradı. “Burada güvende miyiz?”

Alex’in aklına rahatsız edici bir düşünce geldi. “Ne gördün?”

Turner odadan odaya gidiyor, dışarda keskin nişancıların olmasını bekler gibi perdeleri kapatıyordu. “Ölü bir adam.”

“Aman Tanrım.” Mercy salondaki pencerenin önünde durmuş sokağa bakıyordu ve nefesi kesilmişti.

Hellie oradaydı ama artık yalnız değildi. Yanında başı yerli yerinde ve mükemmel formda olan, düğün pastası kadar güzel Blake Keely, orta yaşlı bir adam –ucuz görünümlü bir takım elbise giymiş, kollarını kavuşturmuş, topuklarının üstünde geriye doğru sallanıyordu ve sanki her şeyi görmüş ama hiç etkilenmemiş gibiydi– ve yirmi beş yaşından fazla olmayan, uzun boylu, güçlü yapılı bir adam vardı.

“Spenser,” dedi Tripp. “Siz de... siz de onu görüyor musunuz? Hayal falan gördüğümü sanmıştım.”

Alex hepsini tanıyordu. Hepsini cehennemde görmüştü. Onların kurbanları. Kendi iblisleri.

“Kapıyı kapatmadık,” dedi Dawes, sesi boğuk ve dehşet içindeydi. “Ritüeli tamamlamadık. Bizim–”

“Söyleme,” dedi Tripp. “Lütfen söyleme.”

Dawes omuz silkti, yüzü solmuştu. “Geri dönmemiz gerek.” Cümle, birinin onu düzeltmesini ister gibi yarı yakarı, yarı soru şeklindeydi.

“Hadi,” dedi Alex. “Kütüphaneye gidelim.”

Dawes ellerini svetşörtünün içine soktu. “Eğer Anselm–”

Ama Alex elini havaya kaldırıp sözünü kesti. “Anselm bizi dışarıda bırakabilseydi bırakırdı. Burası bizim evimiz.”

Dawes tereddüt etti, ardından başıyla sertçe onayladı. “Önce yemek yapacağız.”

Dawes bir tencerede hamur köfteli tavuk çorbası hazırlamaya koyulurken Albemarle Kitabı’na yazmak üzere hazırlanmış bir arama terimleri listesiyle birlikte onları üst kata yolladı. Kütüphane açıldı ve Alex içerdeki odanın daha büyük olduğunu şaşkınlıkla fark etti, ev daha kalabalık bir grubun daha fazla alana ihtiyaç duyacağını biliyor gibiydi.

Okuma yapmak için oturdular, Dawes her birinin eline Alex’in sınırsız sayıda olduğundan şüphelendiği dizin kartı yı-

ğınları sıkıştırmıştı. Gördükleri ve yaşadıkları onca şeyden sonra tekrar bir araya gelmeleri için henüz çok erkendi. Birbirlerinin anılarından sıyrılmak, başka bir iniş düşünmeden önce tüm o keder ve üzüntüyü geçmişe itmek için zamana ihtiyaçları vardı ama öyle bir lüksleri yoktu.

Mercy dışında herkes hâlâ ilk yolculuğun yan etkilerini gösteriyordu. Alex belirtileri görebiliyordu. Hepsi soğuktan titriyordu. Tripp'in gözlerinin altında koyu halkalar vardı, her zaman al al olan yanakları solgundu. Turner'ı daha önce hiç kusursuzdan aşağı görmemişti fakat şimdi takım elbisesi buruşmuştu ve çenesinde taze çıkmış sakallar vardı. Hepsi korkunç görünüyordu.

Gerçekten yeraltı dünyasına ikinci bir yolculuk yapacaklarsa bu sadece bir kurtarma görevi olmayacaktı. Kurtlarla ya da cehennemin peşlerinden göndereceği diğer şeylerle nasıl savaşacaklarını bilmeleri gerekiyordu. Ayrıca kendi iblislerini cehenneme çekmeleri ve geri gelirken peşlerinden bir şey getirmediklerini de bilmeleri gerekiyordu. Ama şu an bilmeleri gereken şey, hepsi aklını yitirmeden önce o iblisleri nasıl uzak tutacaklarını bulmaktı.

Alex, Linus Reiter'a karşı bir savunma ararken biraz ilerleme kaydetmişti ve başlarının belada olduğunu biliyordu. Grilerin aksine iblisler memento mori ya da ölüm sözlerinden yılmıyordu; tutunmayı arzuladıkları bir geçmişleri, insan olduklarına dair anıları, yarım kalmışlıkları yoktu. Yanlarında Darlington ya da Michelle Alameddine gibi birinin olması gerekirdi; bu düşmanların adını nasıl koyacaklarını, onları nasıl yenebileceklerini gerçekten bilen birinin.

Bir saat sonra Dawes kütüphane kapısından içeri girdi. "Ne buldunuz?"

"Çorba yok mu?" Tripp az önce Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylemişler gibi bakıyordu.

"Suyunu çekmesi lazım," dedi Dawes. "Ve kütüphanede yemek yemiyoruz."

"Hâlâ dışarıdalar mı?" diye sordu Mercy.

Dawes başıyla onayladı. "Çok... gerçek görünüyorlar."

Turner okuduğu kitaba vurdu. "Siz Darlington'ın yendiğini düşünüyordunuz, değil mi? Mammon tarafından?"

"Belki," dedi Dawes ihtiyatla. "Açgözlülükle ilişkili pek çok varlık vardır. Şeytanlar. Tanrılar."

Açgözlülük her dilde günahtır. Darlington böyle demişti. Sandow'un paraya olan açlığı. Darlington'ın bilgiye olan tutkusu.

"Ama bu iblisler bize açgözlülük hissettirmeye çalışmıyor, değil mi?" diye sordu Turner.

Hırs, istek, arzu. Bunların zıttı neydi?

"Umutsuzluk," dedi Alex. "Hellie olmayan Hellie" ona bağırdığında hissettiği şey buydu, bir kaçınılmazlık duygusu; bunun onun hakkı olduğu ve sadece hak ettiğini aldığı hissi. Alex bu ışıltılı hayat şansını ondan çalan bir suçluydu ve elbette bunun bir bedeli olacaktı. Ona işkence eden iblisin Len ya da Ariel'in yüzünü almak yerine Hellie'nin yüzünü almasının nedeni de buydu. Çünkü Alex onlar için hiç gözyaşı dökmemişti. Ağladığı şey Hellie'nin kaybıydı. "Kendimizi umutsuz hissetmemizi istiyorlar."

"Hellie'nin sarışın olduğunu sanıyordum," dedi Dawes.

"Öyle," dedi Alex. "Öyleydi."

Mercy onaylayarak başını salladı. "Ben de gördüm. Shakespeare dersinde."

Dawes'un yüzü sıkıntılıydı. Tek kelime etmeden kütüphaneden çıkıp Dante yatak odasına indiler ve Orange Caddesi'ne bakan pencerelere gittiler.

İblisler hâlâ oradaydı, sokak lambalarının arasındaki gölgelerde sürü hâlinde duruyorlardı.

Hellie'nin altın sarısı saçları siyah, gözleri koyu görünüyordu. Giysileri... tamamen siyahtı.

"Sana benziyor Alex," dedi Dawes. Ve haklıydı.

Alex, Blake Keely'nin saçlarının sıcak tonunu Dawes'un topuzunun parlak kırmızısına benzetti. Dedektif Carmichael'ı ilk gördüğünde üstünde ucuz bir takım elbise vardı fakat şimdi düzgün bir takım elbise giyiyordu, hatları daha zarıftı ve kravatı

Turner'ın takabileceği türden bir koyu leylak rengindeydi. Spenser biraz bahtsız, daha az sert ve haşın mı görünüyordu?

Alex, Il Bastone'nin karşısındaki "Hellie olmayan Hellie"ye bakarken ne düşünmüştü? Hellie'nin rahat, atletik zarafetine sahip olmadığını. Temkinli ve gergin göründüğünü. Çünkü kendisine bakıyordu. O gergin yay misali öfke, Alex'in kendisi öfkesiydi.

Alex ağır mavi perdeleri kapattı. Bu odayı sevmeyi öğrenmişti, vitrayların öğleden sonra yaptığı desenleri, hâlâ kullanmaya cesaret edemediği pençe ayaklı küveti. "Sanırım Linus Reiter'a ne olduğunu biliyorum."

"Kim?" dedi Tripp.

"Old Greenwich'te kapıştığım bir vampir. Şey... Mercedes'i böyle kaybettim."

Dawes şokla nefesini içine çekti.

"Vampir mi?" Mercy'nin sesi aynı anda hem dehşete düşmüş hem de heyecanlanmış gibiydi.

"Hasiktir," dedi Turner.

"Linus Reiter burada, Yale'da öğrenciydi," diye devam etti Alex. "Ama o zamanlar farklı bir adı vardı. Bir Kemikdaş'tı. Ve sanırım otuzlu yıllarda Eldiven'i kullanan insanlardan biriydi. Bence Linus –gerçekten Lionel Reiter– cehenneme gitti."

"Bundan emin olamayız–"

"Yapma, Dawes. Kullanmayı düşünmüyorlarsa neden inşa etsinler? Neden bir mimarı öldürsünler–"

Mercy, "Bir mimarı mı öldürdüler?" diye ciyakladı.

"Bertram Goodhue'yu kimse öldürmedi!" diye çıkıştı Dawes. Sonra dudağını ısırды. "En azından... ben kimsenin onu öldürdüğünü sanmıyorum."

Alex kendini volta atarken buldu. Kaldırımdaki yarattığı düşünmeden edemiyordu. Hellie-olmayan Hellie. Alex olmayan Alex.

"Asıl mimarı devre dışı bıraktılar," dedi Alex. "Dev bir katedralin içine bu çılgın yapbozu inşa ettiler. Neden? Yapıp yapamayacaklarını görmek için mi? Bir tür jest olarak mı?"

“Daha çılgın şeyler yapmışlıkları da var,” dedi Turner.

Haksız sayılmazdı. Ve Alex bu umursamaz, cüretkâr, korkunç çocukların tam da bu tür bir soruna yol açışlarını kolaylıkla hayal edebiliyordu. Bunchy, *Şakasına*, demiş olabilirdi. Ama Alex bu kez öyle olduğunu sanmıyordu.

“Eldiven’i inşa ettiler,” dedi, “sonra da cehenneme gittiler. Kurukafa ve Kemikler üyesi olan Lionel Reiter da yolculardan biriydi.”

Tripp şapkasını çıkardı ve elini kumral saçlarında gezdirdi. “Ve bir iblis mi geri getirdi?”

“Sanırım öyle. Ve sanırım iblis onun iliğini kemiğini sömürdü. Gerçek anlamda. Tüm umudunu tüketti ve hayatını çaldı.”

“Ama Reiter’in şey olduğunu söylemiştin... vampir.” Tripp son kelimesini kulağa ne kadar olasıydı geldiğini biliyormuş gibi fısıldayarak söylemişti.

Dawes sessizce, “Vampirler iblistir,” dedi. “En azından teorilerden biri bu şekilde.”

Alex’e her şey çok mantıklı geliyordu. Reiter acıdan besleniyordu, kan sadece bir araçtı. Ve tabii ki o aslında Reiter değildi. Onun gibi yürüyene, onun gibi konuşana, onun gibi görüne kadar gerçek Reiter’ı tüketen bir iblisti. Tıpkı kaldırımdakiler gibi.

Lionel Reiter, Connecticutlı zengin bir ailenin oğluydu. Kazan üretiyorlardı. Zarif bir ev inşa etmişlerdi, oğullarını ve vârislerini Latince ile Yunanca öğrensinler, iş bağlantıları kursunlar diye New Haven’a göndermişlerdi. Lionel başarılı olmuş, hatta okulun en prestijli cemiyetine girmeyi başarmıştı. Arkadaşlar edinmişti; yazın çimlerde at nalı oyunları ve tenis oynamak, kışın kızakla kayıp ilahiler söylemek için eve getirdiği genç adamlar. Bunchy ve Harold gibi isimleri olan genç adamlar.

Gizemli bir dünyaya girmişti ve Haruspex’in ellerinde kesilip iç organları çıkarılan insanları izlerken bile kendini güvende hissediyordu. Cübbesini giyip ezberlerini okumuş, tüm bu gücün heyecanını hissetmiş ve servetiyle, ismiyle, masadaki adam

olmadığı gerçeğiyle korunduğunun bilincine varmıştı. Bir kader gecesinde Kemik, Parşömen ve Anahtar ve hatta belki Lethe üyeleriyle bir araya gelmişti. Eldiven’de yürümüştü ve... ne görmüştü? Alex bu neşeli gece gezginleri konusunda fena hâlde yanılmıyorsa katil değillerdi. Peki cehennemde nereye gitmişlerdi? Yeraltı dünyasının hangi köşesini ziyaret etmişlerdi? Ne görmüşlerdi? Ve döndüklerinde yanlarında ne getirmişlerdi?

“Hiç kayıt yok, değil mi?” diye sordu Turner. “Cehennemde geçirdikleri süreye dair? Belgeler yok edilmiş?”

“Denenmiş,” dedi Alex. Ama kütüphane Reiter’in ne olduğunu biliyordu çünkü büyük ihtimalle bir zamanlar kütüphanede Eldiven’in kullanıldığına dair belgeler vardı. “Reiter son sınıftayken Vergilius olan kişinin Lethe Günleri Güncesi’ne bakmamız lazım.”

Turner duvara yaslandı, bir gözünü aşağıdaki iblislerden ayırmıyordu. “Seni anladığımdan emin olmak istiyorum. Eğer bu... şeyleri geldikleri yere geri yollamazsak vampir mi olacaklar?”

“Sanırım öyle,” dedi Alex. Onların yüzlerini giyen, onların ruhlarıyla beslenen vampirler.

“Kalbimizi söküp yiyecekler,” diye inledi Tripp, boğuk bir sesle. “Spenser... o... o bana dedi ki...”

“Hey,” dedi Alex. “O Spenser değil.”

Tripp başını kaldırdı. “Öyle. Spenser da aynen böyleydi. Hep en acı verecek şeyleri bulup söylerdi.”

Alex’in ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. O korkuyu ve çaresizliği, kimsenin Spenser’in bir canavar olduğuna inanmayacağını bildiğini hatırlıyordu. Yeniden küçük bir kız olmak gibiydi; etrafı Grilerle çevrili, sihirli sözcükler yok, yakışıklı şövalyeler yok, onu koruyacak hiç kimse yok, tek başına.

Alex yatağa gidip Tripp’in yanına oturdu. Onu hazır olmadığı bir şeyin içine itmişti ve Tripp bunu hepsinden daha yoğun hissediyordu.

“Kabul, Spenser pisliğin tekiydi. Ama oradaki şeylerin ney-

le beslendiğini aklından çıkarmaman gerek. Daha denemeden yenilmişsin gibi hissetmeni istiyorlar. Umutsuz ve küçük hissetmeni istiyorlar.”

“Eh,” dedi Tripp, gözleri halıdaydı. “Başardılar.”

“Biliyorum.” Diğerlerine baktı, hepsi yorgun ve korkmuş görünüyordu. “Başka kim onlardan biriyle karşılaştı?”

“Carmichael bana geldi,” dedi Turner. “Ama pek bir şey söylemedi. Sadece ekip odasında ödümü patlattı.”

Dawes ellerini eşofmanının içine soktu. “Ben de Blake’i gördüm.”

“Konuştu mu?”

Dawes çenesini göğsüne indirdi. Görünmez olma hareketini yapıyordu. Sesi alçak ve zayıftı. “Bir sürü şey söyledi.”

Dawes detay vermek istemiyorsa Alex onu zorlamayacaktı. “Ama tek yaptıkları konuşmak mı oldu?”

“Başka ne yapabilirler ki?” dedi Turner.

Alex nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Neden diğer iblisler konuşmakla yetinirken Hellie ona saldırmıştı? Alex onu kovaladığı için mi? Yoksa Alex’in olası en kötü sonuçları elde etme konusunda özel bir yeteneği mi vardı?

“Hellie benim üstümde kaba kuvvet kullandı.”

“Bize... bize zarar verebilirler mi?” Tripp parmaklarını bacaklarına gömüyordu.

“Belki sadece benimle ilgili bir şeydir, bilmiyorum.”

“En kötüsünü düşünerek plan yapmalıyız,” dedi Turner. “Hareketli bir tartışmaya girer gibi bıçaklı dövüşe dalmayalım.”

Mercy tüm konuşmalar boyunca sessiz kalmıştı, derken akapella grubunda soloya çıkacakmış gibi öne adım attı. “Ben... sanırım bir şey buldum. Kütüphanede. Yardımı olabilecek bir şey.”

“Önce yemek yiyelim,” dedi Alex. Tripp’in o çorbaya ihtiyacı vardı. Ve belki bir de bir kadeh viskiye.

Alex çorbanın ne kadar işe yaradığına hayret etti. Yeraltı dünyasından çıkıp New Haven'ın soğuk yağmuruna yakalandıklarından beri ilk kez kendini sıcak hissediyordu. Karnında hamur topları ve dilinde dereotu tadı varken hiçbir şey o kadar korkunç gelmiyordu.

Tripp, "Vay anasını be, Dawes," dedi, Spenser ve diğer tüm kötü şeyler unutulmuş gibiydi, "gelip benim evimde kalır, beni şişmanlatır mısın lütfen?"

Dawes gözlerini devirdi ama Alex bunun hoşuna gittiğini biliyordu.

Hiçbiri perdelerin kapalı durduğu pencerelerden bakmadı.

Lionel Reiter'in Yale'da okuduğu zamana ait Lethe Günleri Güncesi sayılarını aramaya gittiler. Vergilius görevini o dönem Rudolph Kittscher üstlenmişti ama *Şeytan Bilimi*'nin kalmasına izin verilmiş olsa da günlükler yoktu. Temizliğin bir parçası olarak ortadan kaldırılmışlardı.

Yine de Dawes, Mercy'nin bulduğu koruma büyüsü için epey heyecanlıydı. İhtiyaçları olan tüm malzemeler Lethe deposunda vardı ve karışımı Hiram Krozesi'nde yapabileceklerini düşünüyordu. Her birine toplamaları gereken şeylerin yazılı olduğu birer liste verdi ve sonraki bir saat boyunca herkes cephaneliğin loş ışığında küçük çekmeceleri ve cam dolapları kurcaladı. Tripp'in mırıldandığı ergen rock şarkıları ve dokunmaması gereken bir şeye dokunduğunda çıkardığı viyaklamalar dışında hiçbir şey

onları rahatsız etmedi. Jennie Churchill'e ait bir madalyon onu ısıncı Tripp parmağını emerek, "Bu şeyleri neden tutuyorsunuz ki?" diye yakındı.

"Çünkü birinin onları güvende tutması gerekiyor," dedi Dawes resmi bir şekilde. "Lütfen listene odaklan ve hiçbir şeyi mahvetmemeye çalış."

Tripp altdudağını sarkıttı ama yine de işine döndü, bir dakika sonra hiç de fena olmayan bir falsettoyla "Under the Bridge"i söylüyordu. Alex ona bir daha Red Hot Chili Peppers dinlemeyeceği anlamına gelecekse iki sömestrini seve seve cehennemde geçireceğini söylemek istiyordu ama yüreği el vermiyordu.

Tarif sıradan görünüyordu – adaçayı, mine çiçeği ve nane gibi bir dizi koruyucu bitki; öğütölmüş ametist ve siyah turmalin yığınları, biberiyeyle bağlanmış kuzgun tüyleri ve krozenin tabanına çakıl taşı gibi şangırdıyarak düşen kurutulmuş cüce karga gözleri. Dawes, Turner'ın da yardımıyla krozenin dibindeki zemin döşemelerini kaldırdı ve kömürler ortaya çıktı. Ardından birkaç Yunanca söz fısıldadı ve kömürler parlak kırmızı renklerle ışıldayarak yavaş yavaş krozenin dibini ısıtmaya başladı.

Mercy heyecanla fısıldayarak, "Bu, hayatımın en muhteşem anı," dedi.

"Hepsinin bir bedeli var," diye uyardı Alex. O kömürler asla tam olarak soğumuyordu, asla sönmüyorlardı ve hiç tazelenmeye ihtiyaç duymuyorlardı. Pasifik Paktı tarafından demir yolları hâkimiyetini ele geçirmek için kullanılmışlardı ve her bir briket için bir insanın kurban edilmesi gerekmişti. Kimlerin kanının dököldüğünü kimse bilmiyordu ama işçiler olduğundan şüpheleniliyordu; İrlanda'dan, Çin'den, Finlandiya'dan gelen göçmenler. Kimsenin aramaya gelmeyeceği insanlar. Kömürler Kemikdaş William Averell Harriman aracılığıyla Yale'a gelmişti. Çoğu kaybolmuş ya da çalınmıştı ama bunlar geride kalmayı başarmıştı; Lethe için bir lanetli hediye, bir bodruma saklanmış bir kanlı harita daha.

Alex ve Mercy, Prahova ve Zipsaquiradaki gizli odalardan gelen tuz çuvallarını kaldırıp kroyeye boşaltırken Dawes, "Bunu

sadece bir kez yapacak kadar malzememiz var,” dedi. “Biri bana kül küreğini getirebilir mi?”

Tripp kendine engel olamadan ağzından bir kahkaha kaçtı ve Dawes dik dik ona bakınca alelacele özür diledi.

Alex cam dolabın içinde bir sürü şeyin asılı olduğunu gördü; Sarah Winchester’ın kendisini Kaliforniya’ya kadar takip ettiğinden emin olduğu laneti taşıyan 1873 Model Winchester’dan 1600’lerdeki bir İskoç cadı yakma töreninden kalma, kararmış ama zarar görmemiş bir süpürgeye; som altın bir asaya ve mü-kemmel olana kadar zımparalanmış, ince ve oymalı bir kül çubuğuna kadar. Taş fırında pizza yapmayı planlayan bir büyücünün sopasına benziyordu.

Dawes malzemeleri birleştirmeye başladı ve sabit bir hızla karıştırırken, “Sürekli karıştırmamız gerekiyor,” dedi. “Şimdi tükürün.”

“Pardon?” dedi Turner.

“Tuzu eritmeye yetecek kadar tükürüğe ihtiyacımız var.”

Tripp, “İşte benim parlama anım,” dedi ve tükürdü.

Mercy zarıfçe kazana eğilirken, “İğrenç,” dedi.

Haksız sayılmazdı ama Alex bunu Elyazması kuşhanesine gitmeye her türlü tercih ederdi.

“Pekâlâ, kim karıştırmak ister?” dedi Dawes, temposunu bozmadan. “Ritme ayak uydurun.”

Turner küreği nazikçe ondan alarak, “Ne kadar süre boyunca karıştıracamız?” diye sordu.

“Kıvam alana kadar,” dedi Dawes sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Teker teker kül küreğini alıp kolları ağrıyana kadar karıştırdılar. Büyülü bir şey gibi görünmüyordu; Alex hafifçe kendinden utandı. Büyünün mistik ve tehlikeli olması gerekiyordu, dev bir karıştırma kabının dibinde biriken keşmekeş değil. Belki bir yanı diğerlerinin Lethe’nin yapabildiklerinden ve cephaneliklerindeki güçten etkilenmesini istiyordu. Ama Dawes ufacık bile endişeli görünmüyordu, tamamen görevine

odaklanmıştı. Kroze uğuldamaya başladığında Alex'in elindeki küreği kavradı ve "Ver bana," dedi.

Alex geri adım attı ve krozedden yayılan sıcaklığın zemini ısıttığını hissetti.

Karışım kıvılcımlanıp tısladı, ısıltısı Dawes'un kararlı yüzünü aydınlatıyordu. Saçları topuzundan inmiş, ıslak kıvılcık sarmallar hâlinde omuzlarına dökülmüştü. Soluk renkli alnında ter damlaları parıltıyordu.

Siktir, diye düşündü Alex, *Dawes bir cadı*. İksirler, karışımlar, iyileştirici merhemler. Buzdolabında ihtiyaç duyulmayı bekleyen et suları ve şifalı çorbaları yapıyordu. Kaç kez çayla, minik sandviçlerle, çorba kâseleriyle ve konserve kavanozlarıyla Alex ve Darlington'ı iyileştirmişti?

"Ritmi bozmayın!" diye emretti Dawes. Ellerini krozenin kenarına vurmaya başladılar, ses olması gerekenden daha yüksekti, tüm odayı dolduruyordu ve kazandan parlak dalgalar hâlinde ısı yükselirken duvarlar titreşiyordu.

Alex şampanya şişesinden fırlayan mantar tıpa sesi gibi tok bir *pat* sesi duydu, krozedden kehribar rengi bir duman bulutu yükseldi ve Alex'in burnuna, ağzına dolup gözlerini yaktı. Hepsi iki büklüm olmuş öksürüyordu, ritim bozulmuştu.

Toz bulutu dağıldığında krozedde geriye kalan tek şey beyaz, pudramsı bir kül yığınıydı.

Mercy başını yana eğdi. "Sanırım işe yaramadı."

Dawes, "Ama... oranları doğru ayarladım sanıyordum," dedi, özgüveni dumanla birlikte uçup gitmişti.

"Dur biraz," dedi Alex. Orada bir şey vardı. Krozenin kenarından eğilip içine uzandı. Kenarlarının karnına batmasına sebep olacak kadar derindi ve ayak parmaklarının uçlarında kalkması gerekiyordu. Ama elinin ucu külün içinde katı bir şeye değdi. Alex nesneyi çekip çıkardı ve tozunu sildi. Avucunun içinde kendi etrafına çöreklenip uyuyakalmış bir yılanın tuzdan heykeli vardı, yassı kafası vücuduna yaslanmıştı.

“Bir tılsım,” dedi Dawes, yanakları gururla aydınlanmıştı. “İşe yaramış!”

“Ne işe yaraması–” Avucundaki yılan kıvrılıp çözülürken Alex’in soluğu kesildi. Tılsım, önkolunun etrafında dolaşıp dir-seğine kadar ilerledi ve orada derisinin içine dalıp kayboldu.

“Bakın!” diye bağırdı Mercy.

Alex’in çıplak kollarının her yerinde pullar vardı. Bir an ıslıl ıslıl parladılar, sonra söndüler ve geride hiçbir şey bırakmaksızın kayboldular.

“Böyle mi olması gerekiyordu?” diye sordu Alex.

“Emin değilim,” dedi Dawes. “Mercy’nin bulduğu büyü–”

“Sadece bir koruyucu büyüydü,” diye bitirdi Mercy. “Farklı hissediyor musun?”

Alex başını iki yana salladı. “Bitkin, yara bere içinde ve kaliteli çorba doluyum. Değişiklik yok.”

Tripp krozeye uzandı, neredeyse içine düşüyordu. Turner onu şortunun kemerinden yakalayıp geri çekti. Tripp’in elinde bir tür kuş vardı. “Bu bir martı mı?” diye sordu.

“Albatros,” diye düzeltti Dawes, sesi tedirgindi.

Onlar izlerken beyaz, tuz kanatlar açıldı. Kuş uçu, Tripp’in etrafında bir tur attı ve omzuna kondu, tünemek için mükemmel bir yer bulmuş gibi Tripp’in vücuduna sokuldu. Gümüşi tüylerden oluşan bir desen Tripp’in üzerine yayıldı ve kuş, Tripp’in derisinde kayboldu.

Mercy kendisi de uçmak üzereymiş gibi ellerini çırparak, “Albatroslar inanılmaz kuşlardır,” dedi. “Kanatlarını istedikleri pozisyonda kilitleyebilirler ve uçarken uyuyabilirler.”

Tripp sırtarak kollarını iki yana açtı. “Diyorsun?”

“Diyorum,” dedi Mercy. Şimdiye kadar aralarında geçen en medeni konuşmaydı bu.

Dawes tereddütle külün içine uzandı. “Ben... Bu nedir?”

Dawes’un elindeki minik tuz yaratığının kocaman gözleri, neredeyse insana benzeyen tuhaf elleri ve ayakları vardı. Sanki yüzünü saklıyormuş gibi oturuyordu.

“Yavaş Loris bu,” dedi Mercy.

“Sevimliliğin vücut bulmuş hâli gibi,” dedi Alex.

Tuz loris parmaklarının arasından bakındı ve Dawes’un koluna tırmandı, hareketleri zarif ve bilinçliydi. Ardından Dawes’un kulağına doğru sokuldu, boyun boşluğuna kıvrıldı ve kayboldu. Dawes’un gözleri bir an ay gibi parladı.

Turner etkilenmiş görünmüyordu. “O iblisleri sevimlilikle mi öldürecek?”

“Ölümcül olabilirler,” dedi Mercy, savunmacı bir tavırla. “Yavaş Loris zehirli ısırtığı olan tek primattır ve neredeyse hiç ses çıkarmadan hareket edebilir.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Alex.

“Çok yalnız bir çocuktum. Popüler olmamanın avantajı bir sürü kitap okumaktır.”

Alex başını iki yana salladı. “Gerçekten burada olmak için doğmuşsun.”

“Lorisler hakkında bir şeyler okumuştum,” dedi Dawes. “Ama hiç görmemiştim. Lorisler gececidir. Ve evcil hayvan olma konusunda felakettirler.”

Alex güldü. “Kulağa gayet uygun geliyor.”

Turner içini çekti ve kül yığınına baktı. “Orada lanet bir aslan olsa iyi olur.” Krozenin içinden kendi heykelini çıkardı. “Ağaç mı?” dedi gözlerine inanamayarak.

Tripp kahkahayı patlattı.

“Sanırım bu bir meşe,” dedi Dawes.

Mercy, “Ulu meşe?” diye öneride bulundu.

“Neden herkese iyi bir şey çıktı da bana lanet bir ot geldi?”

“Büyü, koruyucuların yaşayan dünyadan geleceğini belirtiyordu,” dedi Dawes. “Onun dışında– ”

“Meşe de canlı!” Tripp kıkırdayarak iki büklüm oldu. “Düşmanlarına boyun eğdirmek için meşe palamudu kullanabilirsin.”

Turner kaşlarını çattı. “Bu bence– ”

Meşe avucunda canlandı, tavana doğru yükseldi, beyaz tuz

dalları etrafa yayıldı ve zeminden kökler patlayıp Tripp'i yere düşürdü. Ardından Turner'ın etrafını dolayıp derisine sarıldılar. Bir an için Turner'la ağacı birbirinden ayırmak imkânsız olmuştu. Sonra parıldayan dallar buharlaştı.

Mercy sonuncuydu. Kazanın içine doğru eğilirken Alex onun dengesini sağlamasına yardım etti. Yığından şaha kalkmış bir at çekip çıkardı. Yelesi arkasından su gibi akıyordu.

Mercy ayaklarını tekrar yere koyar koymaz at kanatlandı ve arka ayaklarının üzerine sıçradı. Odanın etrafında dönerek gittikçe büyüdü; toynakları yeri sarsıyordu. Sonra doğrudan Mercy'nin üzerine atladı, Mercy çığlık attı ve kendini korumak için ellerini havaya kaldırdı. Fakat at göğsünün içinde kayboldu ve bir an Mercy'nin sırtında iki devasa kanat çıkmış gibi göründü. Alex'in anlamadığı bir kelime mırıldandı, yüzü ıslı ıslıldı.

"Külü temizlemeliyiz," dedi Dawes.

"Durun," dedi Tripp. "Bir şey daha var."

Tekrar krozenin kenarından eğildi ve altıncı bir tuz figür çıkardı.

"Bir kedi?" dedi Turner, avucunun içindeki heykele bakarak. Dawes aniden hıçkırıklara boğuldu ve elini ağzına kapattı.

"Herhangi bir kedi değil," dedi Alex, boğazında beklenmedik bir hüznün düğümlenmişti.

Kedinin gözlerinden birinde yara izi vardı ve o kızgın suratı bir başkasıyla karıştırmalarına imkân yoktu; ritüel, Cosmo'yu Darlington'ın koruyucusu olarak seçmişti. Gerçi Alex kedinin gerçek isminin bu olduğunu sanmıyordu. Yaşlı adamın anılarında gördüğü beyaz kediye hatırladı. Bu yaratık ne kadar zamandır buradaydı?

"Bunlar gerçekten bizi koruyacak mı?" diye sordu Tripp.

"Korumalılar," dedi Dawes. "Tehdit altındaysanız bileğinizi ya da elinizi ya da... sanırım ulaşabileceğiniz herhangi bir yeri yalamanız gerek."

"İğrenç," dedi Mercy.

Dawes dudaklarını büzdü. "Alternatifi olan büyüde iksiri karıştırmak için birinizin kavalkemiğini çıkarmam gerekiyor."

"Hayır, teşekkürler," dedi Turner.

"Oldukça acısız bir şekilde yapabilirim."

"Hayır, teşekkürler."

Alex, Darlington'ın ona verdiği hediye, dövmelelerini silmek için kullandığı emanet güvelerini hatırladı; tekinsizliğin ona acı çektirmekten başka işlere de yarayabileceğini gösterme çabasını. Bu, çocukların hayallerindeki o sıcacık büyülerdendi. Koruma sağlayan dost ruhlar. Kalplerinin üstünde nöbet tutan kediler, yılanlar ve kocaman kanatlı hayvanlar. Tuz Cosmo'yu cebine, artık her yerde yanında taşıdığı Arlington Lastik Çizmeleri kutusunun yanına yerleştirdi. Bir kez olsun sihrin onlardan yana çalışmasını istiyordu. Darlington'ı eve getirebilirlerse, o iblisleri ait oldukları yere geri yollayabilirlerse... eh, kimbilir başka neler mümkün olabilirdi? Belki artık Hellie ya da Darlington ya da başka bir şey tarafından rahatsız edilmek zorunda kalmazdı. Belki Lethe yönetim kurulu ona acırdı. Anselm'e yaptığı teklifin aynısını onlara da yapabilirdi. Bu krallığın anahtarlarının kendisinde kalacağı anlamına gelecekse seve seve becerilerini onlara sunardı.

"Ne zaman geri dönmeyi deneyebiliriz?" diye sordu Alex.

Dawes dilini dişlerinin üstüne yapıştırarak hesap yaptı. "Üç gün sonra dolunay var. O zamana kadar beklemeliyiz. Kapı bizim için açılacaktır. Ama bu sefer kolay olmayacak."

"Kolay mı?" dedi Turner inanamayarak. "Hayatınızın en kötü anlarının her lanet dakikasını tekrar yaşamak istemiyorum. Yok, teşekkür ederim."

"Kapıyı açmak daha zor olacaktır demek istedim," dedi Dawes. "Çünkü Cadılar Bayramı avantajımız olmayacak."

"Hiç sanmıyorum," dedi Alex. "Bence o lanet şey bizim için ardına kadar açılacaktır."

"Neden?"

"Çünkü diğer tarafta da bir şey onu itip çıkmaya çalışıyor olacak. İşin zor kısmı onu tekrar kapatmak."

“Şey...” Dawes kelimeleri kışa hazırlık olsun diye oraya saklı-yormuş gibi yanağının içini çiğnedi. “Daha kötü bir şeye hazırlıklı olmalıyız.”

Tripp, Yale şapkasını başından çekip çıkardı, saçları geride darmaduman kalmıştı. Alex onun saç çizgisinin açılmaya başladığını fark etti. “Daha kötü mü?”

“İblisler bulmacaları sever. Oyunları. Bizi öylece dünyalarına alıp aynı senaryoyu iki kez oynamamıza izin vermeyeceklerdir.”

Tripp krozenin içine girip bir daha çıkmak istemiyormuş gibi görünüyordu. “Her şeyi tekrar yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Başka seçeneğin yok,” dedi Mercy. Sesi sertti ve Tripp tokat yemiş gibi görünüyordu. Ama Alex sonunda Mercy’nin Tripp’e karşı neden bu kadar yoğun bir antipati beslediğini anlamıştı. Blake’e çok fazla benziyordu. Yırtıcı değildi –Tripp’in zalimliği sıradan bir zalimlikti, herkesten daha fazlasına sahip olmanın ve bunun elindeki bir silah olduğunu bilmemenin getirdiği bir bıçak– ama dışarıdan bakıldığında o da aynı kendini beğenmiş kumaştan kesilmişti.

“Hepimizin seçeneği var,” dedi Turner.

Alex karşı çıkmak için –işkence edilmeden yaşamak istiyorlarsa ödemeleri gereken borçları olduğunu söylemek için– ağzını açtı, derken burnuna duman kokusu geldi.

“Bir şey yanıyor,” dedi.

Merdivenden aşağı koştular.

Turner, “Mutfak!” diye bağırdı.

Ama Alex, Dawes’un ocağı açık bırakmayacağını biliyordu.

Zemin kat dumanla dolmuştu ve merdivenin dibine ulaştıklarında Alex vitray pencerelerin alevlerin ışığıyla parladığını gördü. İblisler Il Bastone’nin girişini ateşe vermişti.

“Bizi dışarı çıkarmaya çalışıyorlar!” dedi Turner. Çoktan telefonunu eline almış, itfaiyeyi arıyordu. “Yangın söndürücünüz nerede?”

Dawes öksürerek, “Mutfakta,” dedi ve koşarak tüpü almaya gitti.

Alex, Mercy ve Tripp'e döndü. "Arka taraftan çıkın. Ve birbirinizden ayrılmayın. Beni dışarıda bekleyin, tamam mı?"

Mercy sert bir baş hareketiyle, "Tamam," diyerek onayladı ve Tripp'e dönüp, "Yürü," dedi.

Il Bastone'nin duman alarmı ötmeye başlamıştı; ağlamaklı, yaralı bir meleme gibiydi. Alex sadece Mercy ve Tripp'in koridora koştuklarını görecektik kadar bekledi; ardından mutfağa doğru atıldı ve Dawes'un elindeki yangın söndürücüyü kaptı. Len domuz pastırması pişirirken yağı yakıp yangına sebep olduğunda bir tane kullanmak zorunda kalmıştı ama hâlâ tüp konusunda çok becerikli değildi.

Turner tüpü onu elinden aldı.

"Hadi."

Ön kapıyı ardına kadar açtı. Alevler çimenleri ve çitleri yutmuştu. Şimdi ön sütunlara tırmanıyorlardı. Alex kendisi de yanıyor gibi hissetti, neredeyse evin çığlıklarını duyabiliyordu.

İblisler ateş ışığında öylece duruyorlardı, arkalarındaki gölgeler dans edip oynuyordu sanki. Turner alevleri söndürmek için mücadele ediyordu, Alex tüpten fışkıran köpüklerin sesini duydu ama durmadı. Doğruca iblislerin üstüne yürümeye devam etti.

"Alex!" diye bağırdı Turner. "Ne halt ediyorsun? Onların istediği de bu!"

Hellie taklidi yapan şey sırttı. Şimdi daha zayıf, daha aç görünüyordu. Daha Alex gibi. Ama tamamen değil. Elleri pençe şeklinde kıvrılmıştı. Gözleri karanlık ve vahşiydi, ağzı dişlerle doluydu.

"Beni mi istiyorsun, ucuz çakma?" diye sordu. Dilini bileğinin üzerinde gezdirdi. "Gel, al o zaman."

O şey ona doğru koştu ve sonra çığlıklar atarak geriye doğru düştü; grotesk sırtışı yok olmuştu. Alex kendi gölgesinin değiştiğini, yüz tane kolu varmış gibi uzadığını gördü – kol değillerdi, hepsi yılandı. Yılanlar tıslayarak onun etrafını kapattılar ve geri çekilmekte olan iblislere saldırdılar.

“Alex,” dedi Hellie olmayan şey – ve yine Hellie olmuştu, gözleri yine o fırtınalı suluboya mavisiydi ve şimdi yaşlarla doluydu. “Beni koruyacağına söz vermiştin.”

Alex’in kalbi acıyordu, kederi çok büyüktü, çok tanıdıktı. *Özür dilerim. Özür dilerim.*

Yılanlar bir an onun tereddüdünü sezmiş gibi bocaladı, sonra Alex durup derin bir nefes aldı ve havadaki dumanın kokusunu, yanan evinin küllerinin tadını hissetti, sonra çingiraklı yılanların zillerini duydu, öfkeyle titriyorlardı, uyarı gibi.

“Son çağrı,” diye hırladı Hellie’ye. “Geldiğin yere geri döneceksin.”

Hellie’nin gözleri kısıldı. “Bu *benim* hayatım. Sahtekâr olan sensin.”

Peki. Belki Alex başkasının ikinci şansını çalan bir hırsızdan öte değildi. Ama o hayattaydı ve Hellie ölmüştü. Ve Alex kendisine ait olanı koruyacaktı – hak etse de etmese de, uzun süre onun olamayacak olsa da olmasa da.

“Bu senin hayatın değil,” dedi Hellie olmayan şeye. “Ve sen izinsiz geldin.”

Yılanlardan biri ileri atıldı, ısırığı o kadar hızlıydı ki Alex bulanıklıktan başka bir şey göremedi, sonra iblis geri çekilmişti ve dumanlar içindeki yanağını tutuyordu.

“Bizden bu kadar kolay kurtulamazsınız,” diye sızlandı Hellie. Şimdi Len’e benziyordu; saçları dağılmıştı ve alnı sivilcelerle doluydu. “Hepinizi tanıyoruz. Kokunuzu biliyoruz. Sen sadece üstünden geçilip gidilecek bir sayı kalesisin.”

“Belki,” dedi Alex. “Ama şimdi fırlatıcı olma sırası bende ve sen kaçsan iyi edersin.”

Alex fazla uzağa gitmediklerini biliyordu. İblislerinin bu dünyada hayatta kalabilmeleri için taze acılara ihtiyaçları vardı. Geri döneceklerdi ve döndüklerinde daha hazırlıklı olacaklardı.

Caddenin aşağısından gelen siren sesleri duydu ve arkasını

dönüp baktığında alevlerin artık Il Bastone'yi rahat bıraktığını gördü. Evin ön yüzü kararmıştı ve köpükler içindeydi, kapının etrafındaki taşlar kararmış, tütüyorlardı; sanki bina derin, isli bir nefes veriyor gibiydi. Çimlerdeki ve çitlerdeki yangın da söndürülmüştü – Turner'ın kökleri tarafından. Ulu meşe. Alex izlerken kökler geri çekildi, onun yılanları da kaybolmuştu.

Hissettiği korku ve zafer duygusunu birbirinden ayıramıyordu. Büyü işe yaramıştı ama sınırları neydi? O iblisler kutularına geri koyulup kapakları sıkıca kapatılıncaya kadar güvende olmayacaklardı, peki bunu nasıl başaracaklardı? Hem Praetor hem de yönetim kuruluna bu olanları nasıl açıklayacaklardı? Il Bastone'nin onun evi olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişti ama artık Lethe üyesi bile değildi.

“Diğerlerini bul,” dedi Turner. “Ben itfaiyecilerle konuşurum. Onları ben çağırdım ve ben hâlâ polisim, her ne kadar siz ikiniz...”

“Kovulmuş olsak da mı?” diye önerdi Alex. Praetor onların Il Bastone'de olduklarını bile anlamayabilirdi çünkü yangın dışarda başlamıştı. Ama içeri meraklı bir bakıştan azıcık fazlasını bile atsa akşam yemeklerini ya da bıraktıkları diğer şeyleri görürdü. Alex, Anselm'in *suç teşkil eden izinsiz giriş* konusunda ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordu ve öğrenmek de istemiyordu.

Mercy, Tripp ve Dawes ara sokakta soğuktan ayaklarını yere vurarak bekliyorlardı.

“İyi misiniz?” diye sordu yaklaşırken.

Tripp ellerini omuzlarına koydu ve “Alex,” dedi, “Yaptığın şey *manyaktı!* Resmen senden kaçtılar! Spenser altına yapacakmış gibi görünüyordu!”

Alex kendini ondan çekip kurtardı. “Tamam, tamam. Ama henüz bizimle işleri bitmedi. Hepimiz tetikte olmalıyız. Ve sen de onun Spenser olmadığını aklında tutmak zorundasın.”

“Kesinlikle,” dedi Tripp, ağırbaşlı bir ifadeyle. “Yine de acayip havalıydı.”

Mercy gözlerini devirdi. “Ev ne kadar kötü görünüyor?”

Dawes çatal çatal olmuş bir sesle, “Çok kötü sayılmaz,” dedi. “Umarım itfaiyeciler Turner’a hasarın boyutunu söyler.”

“Sesin berbat geliyor,” dedi Tripp.

Mercy bıkkın bir şekilde nefesini verdi. “Sanırım sesinin kulağa fazla duman solmuşsun gibi geldiğini söylemeye çalışıyor.”

“Şurada bir ambulans var,” dedi Alex. “Kontrol ettirsen iyi olur.”

Dawes, “Kimsenin burada olduğumuzu bilmesini istemiyorum,” deyip karşı çıktı.

Alex hissettiği rahatlamadan hoşlanmadı, ama Turner’ın onları korumasından ve Dawes’un ayak uydurmasından memnundu.

İtfaiyeciler ve sağlık ekiplerine iki siyah beyaz araç katıldı ve Alex, Profesör Walsh-Whiteley’yi gördü. Uzun pardösüsüne sarınmıştı ve başında küçük, şık bir şapka vardı. İki üniformalı polisle konuşmakta olan Turner’a doğru yürüdü.

“Praetor geldi,” dedi Alex.

Dawes içini çekti. “Onunla konuşmamız gerekir mi? Açıklamaya çalışalım mı?”

Alex, Turner’a baktı, göz göze geldiler ve Turner belli belirsiz başını iki yana salladı. Eski Alex olsa Turner’ın kendi kışını kollarken doğrudan ona ve Dawes’a uzanacak bir ipucu bırakıp bırakmadığını düşünürdü. Kolay günah keçisi olurlardı. Üstelik onları Il Bastone’ye geri getiren, buranın kendi evi olduğunu iddia eden Alex’ti.

“Buradan gitmeliyiz,” dedi ve onları otoparka yönlendirdi. Lincoln Caddesi’ne çıkıp Turner’ı orada bekleyebilirlerdi.

“Anselm’i görmedim,” dedi Dawes.

Tripp’in umurunda değil gibiydi. “Belki New York’a geri dönmüştür?”

“Muhtemelen.”

Bir ailesi vardı. Bir hayatı. Yine de Alex huzursuz oldu; Anselm’in cehenneme yaptıkları yolculuğu sonlandırışından beri iki gün geçmişti ve o günden sonra kendisinden tek bir kelime bile duymamışlardı. Resmi bir görevden alınma ya da takip görüşmesi olmamıştı ve Il Bastone hâlâ onlara açıktı. Alex iblis-

lerin hangi kurallara tabi olduğunu bilmiyordu ama Anselm'i de işin içine katmış olabilirler miydi?

Dönüp Il Bastone'ye baktı ve uyarı ateşinden yükselen dumanlara benzeyen yumuşak bulutları izledi. Diğerlerinin peşinden giderken elini sanki bir hayvanı yatıştırmak için kanadını okşar gibi duvara koydu. Annesinin evini düşündü; lambaların üstüne atılmış şalları, her köşesindeki kristalleri, şifalı taşları. Duvarlarına kan sıçramış Ground Zero'yu düşündü. Darlington'ın etrafında çürüyen, mezardan farksız Kapkaraağaç'ı düşündü. Taşların uğuldadığını hissetti.

Turner kendi yöntemiyle savaşıyordu; kanunla, güçle, rozetinin ona sağladığı tüm imkânlarla. Dawes kitaplarını, beynini ve engin düzen kabiliyetini kullanacaktı. Peki Alex'in elinde hangi araçlar vardı? Biraz büyü. Talihsizliğe karşı özel bir kabiliyet. Darbeye dayanıklılık. Hepsi bu kadardı ve bu yeterli olmak zorundaydı.

Burası benim evim, diye yemin etti kendi kendine, ve hiçbir şey onu benden alamayacak.

Emilia Benatti'nin Tuz İncileri: Tuz ve gümüş tel

Köken: Mantua, İtalya; 17. yüzyıl başları

Bağışlayan: Bilinmiyor, New Haven Müzesi'ndeki gizli koleksiyondan hediye edilmiş olabilir

Tuzun şeytanlara karşı sağladığı korumanın mekanizması hâlâ büyük ölçüde gizemini korumaktadır. Ruhani bir arındırıcı olarak düşünüldüğü ve birçok kültürde kötülüklerden korunmak için kullanıldığını biliyoruz. Ayrıca daha sıradan kullanımları da hayal gücünü harekete geçiren türdendir: Ovalama materyali, temizlikte kullanılan sirke için katalizör, çürümeyi önleyen doğal bir koruyucu, bozulan çiçek ve meyveler için onarıcıdır. Askerlere tuzla ödeme yapılmış. Bir zamanlar arkadaşlar arasında hediye olarak tuz sunulurmuş. Peki Elisha'nın Tanrı'nın emri üzerine Eriha Nehri'nin sularını eski hâline getirmek için nehre tuz dökmesinin önemi nedir? Neden bazı Japon evleri cenazeden sonra yerlere tuz serper? Ve neden tüm kayıtlarımız şeytani varlıkların -cismani olsun ya da olmasın- ortadan kaldırılmasında diğer tüm maddelerin arasında en etkili olanın tuz olduğunu göstermekte?

Emilia Benatti'nin incileri kendisinin mi büyülediği yoksa sadece satın mı aldığı bilinmemektedir. Ancak o ve ailesi, 1629'da Mantua'yı vuran şeytan vebasından kurtulan az sayıdaki insandan birkaçtır. Aynı soydan gelenler 1880 dolaylarında Amerika'ya göç ederek New Haven'a yerleşmiş, burada İtalyan toplumunun önde gelen üyelerinden olmuşlardır ve 1936'daki Aziz Andrew Topluluğu Bayramı'nda çekilen fotoğraflarda görünmektedirler. İnciler, Eski Dünya'nın diğer batıl inançlarıyla birlikte bir kenara atılmış olsa da New Haven Tarih Kurumu'nun gizli koleksiyonunda nasıl belgelendikleri veya korunukları bilinmemektedir.

-Pamela Dawes, Oculus tarafından
gözden geçirilmiş ve düzenlenmiş
Lethe Teçhizatı Kataloğu'ndan

İsli ve kasvetli bir insan konservesi gibi Turner'ın Dodge'una sıkıştı hepsi – Dawes önde, Tripp, Alex ve Mercy arkadaydı. Bu gece kimse eve yalnız gitmeyecekti.

Önce Dawes'u ilahiyat okulu yakınındaki evine bıraktılar. Turner ve Alex ona kapıya kadar eşlik etti, tüm binayı tuz düğümleriyle koruma altına almışlardı.

Dawes kapıyı kapatmadan önce Alex, "Yarın görüşürüz," dedi. "Her saat başı gruba yazmayı unutma."

Sırada Tripp vardı; ön koltuktan cama doğru eğilerek Turner'a parktan fazla uzak olmayan büyük bir apartman bloğunu tarif etti.

Bina güzeldi. Tuğla kaplıydı ve sıcak bir sahte-endüstriyel aydınlatmaya sahipti. Tripp'in babası muslukları kapatmış olabildi ama Tripp bir tür güven fonundan yararlanıyor olmalıydı. Zor zamanlar bir Helmuth için farklı görünüyordu.

Dışarıyı muhafazaladılar ve önlem olarak Tripp'in karşılama paspasına da tuz düğümü çizdiler.

"İçeri gelmek ister misiniz?" diye sordu Tripp. Tüm heyecanı kaybolmuş, korkusu geri gelmişti.

Alex, "Bizimle kalabilirsin," diye teklif etti. "Ortak alanda bir kanepemiz var."

"Hayır, böyle iyiyim. Hem deniz kuşum yanımda, değil mi?"

"Gruba yaz," dedi Turner. "Ve mecbur kalmadıkça dışarı çıkma."

Tripp başıyla onayladı ve yumruk tokuşturmak için parmak eklemlerini uzattı. Turner bile karşı çıkmamıştı.

Merdivenden inerken Turner, "İşimiz bittiğinde Kapkaraağaç'a gideceğim," dedi, "Darlington'ın hâlâ ininde olduğundan emin olmak istiyorum."

Alex neredeyse tökezliyordu. "Neden?"

"Aptal numarası yapma bana. Marjorie Stephen'ı gördün. İçindeki hayat çekilip alınmıştı. Doğal ölümle alakası yok."

"Bu, Darlington'ın müdahil olduğu anlamına gelmez."

"Evet ama onun türünden biri yapıysa biliyor olabilir. Biri-lerinin ortalıkta Marjorie Stephen'ın yüzüyle dolaşıp dolaşmadığını biliyor olabilir."

Alex öfkeyle, "O bir iblis değil," dedi. "Onlar gibi değil."

"O zaman sağlık kontrolüne gidiyorum diyelim. Sadece kontrol altında olduğunu bilmek istiyorum."

Sessizce kampüse döndüler ve Alex ile Mercy, York Caddesi'nde dedektifle vedalaştılar.

"Tuz ve diğer şeyler için yardım istemediğine emin misin?" diye sordu Turner gitmeden önce.

"Eminim," dedi Alex. "Odamız muhafazalı. Girişi de hallederiz ama avluyu açık bırakacağım. Grilere ulaşımının olması lazım. Düğüm örüntüsünü ezberledin mi?"

"Evet." Turner kendi evini muhafazalayabileceğini söylemişti. Alex'in içinde Turner'ın onu evinde, apartmanında ya da her nerede yaşıyorsa orada istemediğine dair bir his vardı. Lethe'nin ve tekinsizliğin gerçek hayatına sızmasını istemiyordu. Sanki okuduğu çirkin bölüm bittiğinde bu kitabın kapağını kapatabilecekmiş gibi.

"Carmichael sana gelirse onu dinleme. Aklına girmesine izin verme."

"Bana ders verme, Stern."

"Süslü takımının buruşmasına izin verme, Turner."

Turner motorunu çalıştırdı. "Yarın gece görüşürüz."

Durup arabanın arka lambalarının kayboluşunu izlemediler. Dışarıda olmaları gerekenden daha fazla kalmak istemiyorlardı.

Yatakhane garip bir şekilde normal gelmişti; her odada sarı ışıklar yanıyor, müzik ve konuşmalar avluya kadar süzülüyordu.

Atkılarına sarınmış, eldivenli ellerinde sıcak çay ya da kahve fincanları olan insanların yanından geçerlerken Mercy, “Hayat nasıl hâlâ devam edebiliyor?” diye sordu. Ağaçlar bir gecede yaz yeşilini kaybetmişti sanki, sarı yapraklar aydan soyulmuş parlak kabuk parçaları gibi görünüyordu.

Genelde Alex normal dünya hissini severdi; geri dönebileceği bir şeyler olduğu hissini, Letheden, büyüden ve hayaletlerden daha fazlasının olduğunu hissini, bu garip iş bittiğinde onu bekleyen bir hayatı olabileceğini. Ama bu gece tek düşünebildiği, bütün bu insanların kolay av olduğuydu. Her yerde tehlike vardı ve onlar bunu göremiyordu. Güldükleri, tartıştıkları ve zar zor anladıkları bir dünya için planlar yaptıkları sırada onları neyin takip ediyor olabileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Lauren elinde bir test kâğıdıyla ortak odada koltuğa gömülmüştü, pikapta Joy Division çalışıyordu.

“Hangi cehennemdeydiniz siz?” diye sordu. “Ve neden orman yangını gibi kokuyorsunuz?”

Alex’in yorgun beyni bir yalan aradı ama cevap veren Mercy oldu. “Şeker takasının bitmesine yardım etmemiz gerekiyordu ve Orange’daki bir evde yangın çıktı.”

“Yine mi kilise? Beni İsacılıkla mı bezdirmeye çalışıyorsunuz?”

“Bedava şarap iyidir,” dedi Alex. “Pop-Tart’larımız bitti mi?”

“Buzdolabının üstünde Tastykake var. Annem gönderdi. Beni gerçekten korkuttunuz, tamam mı? Ortadan kaybolacaksanız haber verin. Kampüste bir cinayet işlendi ve siz gece gece hiçbir şey olmamış gibi ortalıklarda dolaşıyorsunuz.”

“Affedersin,” dedi Mercy. “Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık ve birlikte olduğumuz için sana haber vermeyi düşünemedik.”

Lauren her yere götürdüğü büyük su şişesinden bir yudum aldı. “Gelecek yıl nerede kalmak istediğimizi düşünmeye başlamamız gerek.”

“Şimdiden mi?” diye sordu Alex, ağzına bir Krimpet tıktı-

arak. Henüz bir geleceği olmadığı gerçeğiyle yüzleşmeye hazır değildi. Yine de fazla arkadaşı yoktu ve Lauren'ın bir yılı daha onunla geçirmek istediğini bilmek iyi hissettiriyordu, tuhaflıklarını uyarı işareti gibi üstünde taşımasına gerek olmayabilirmiş gibi.

"Kampüste mi yoksa kampüs dışında mı kalmak istiyoruz?" dedi Lauren.

"Bazı son sınıf öğrencilerine yağ çekip nerelerin iyi olduğunu öğrenebiliriz."

"Ben bir sömestr yurtdışında okumayı düşünüyorum," dedi Mercy.

Ne zamandan beri? diye merak etti Alex. Acaba Mercy sadece kendisinden ve Lethé'den uzaklaşmak için bahane mi arıyordu?

"Nerede?" diye sordu Lauren.

"Fransa?" dedi Mercy inandırıcı olmayan bir sesle.

"Fransa'yı siktir et. Orada herkesin cinsel yollarla bulaşan hastalıkları varmış."

"Öyle bir şey yok Lauren."

Alex bir Krimpet daha aldı ve koltukta Mercy'nin yanına oturdu. "Bana Paris'i New Haven'a tercih etmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet," dedi Lauren. "Ve buna sadakat derler."

Yatmak için hazırlanana kadar Alex, Mercy'ye Fransa konusunu sorma fırsatı bulamadı. "Gerçekten yurtdışına gidecek misin?"

"Sihrin gerçek olduğunu öğrendikten sonra mı?" Mercy otantik bir pijama takımı giymiş, yüzüne krem sürmüştü. "Asla. Ama Lauren'ın sorular sorması için endişelenmek zorunda olmasak Lethé işlerine koşturmak daha rahat olmaz mıydı?"

"Ben artık Lethé'de değilim," diye hatırlattı Alex ona. "Sen de değilsin. Ve peşimizde iblisler var."

"Biliyorum ama... bilmediğim hâlime dönemem."

Bu artık bize bağlı değil. Alex bunu söylemedi ama uzun süre uyanık kalıp karanlığa baktı. Hiç öyle adlandırmamış olmasına rağmen, hayatı boyunca büyüyle yaşamıştı. Bu konuda söz hakkı olmamıştı. Yapabildiği tek seçim, Dekan Sandow hastane

yatağının yanında belirip onu Lethe'ye davet ettiğinde teklifini kabul etmek olmuştu. Ve şimdi o seçim de elinden alınıyordu. Eitan gibi adamlardan kaçmaya daha ne kadar devam edebilirdi? Linus Reiter gibi iblislerden? Geçmişindeki canavarlardan ne kadar kaçabilirdi?

Uykuya daldığını hatırlamıyordu ama dalmış olmalıydı, çünkü çalan telefonunun sesiyle irkilerek uyandı.

Dawes.

"İyi misin?" dedi Alex kendine gelmeye çalışarak. Yine uyu-yakalmıştı. Saat sabah 9'u geçmişti.

"Az önce Praetor aradı. Bugün seninle görüşmek istiyormuş."

Bu, o muydu? Resmi görevden alınma? Resmi siktir çekme?

"Ne dedi?" diye üsteledi Alex.

"Dün geceki olayların ışığında Praetor, Vergilius'un mesai saatlerinde ofisine teşrif etmesini bekliyor."

Il Bastone ya da İn'e değil. "Bana hâlâ Vergilius mi diyor?"

"Evet," dedi Dawes, yorgun bir iç çekişle. "Bana da Oculus dedi. Belki geçmemiz gereken bir tür süreç vardır, yani şeyden önce... bilmiyorum, pozisyonlarımızdan alınmadan."

Alex pencereden avluya baktı. Sabah gökyüzü karanlıktı, kaldırımlar nemliydi. Arduvaz rengi bulutlar yağmurun devamını vadediyordu. Hava, dışarıda oturulamayacak kadar soğuktu ama aşağıdaki bankta üstünde sadece tişört ve kot pantolon olan bir kız oturuyordu. "Hellie olmayan Hellie", Alex'e bakıp sırttı. Gülümsemesi çarpıktı ve dişleri çok uzundu – cehennemde savaşmış kurtlar gibi. Sanki ne kadar uzun süre aç kalırsa insan gibi davranması o kadar zorlaşıyordu. Ama Alex'in içinde korku şimşegi çaktıran şey, yanındaki adamdı. Saçları uzun ve sarıydı, takım elbisesi beyazdı ve ince kemikli yüzü gri sonbahar ışığında neredeyse yumuşak bir hâl almıştı. Linus Reiter başını kaldırıp ona baktı, yüz ifadesi sanki biri ona pek de komik bulmadığı bir fıkra anlatmış gibi şaşkındı.

Alex perdeleri hızla çekip kapattı. Grilere erişimin canı cehennemeydi. Avluyu muhafazalaması gerekiyordu. Belki tüm kampüsü.

“Alex?”

Dawes hâlâ telefondaydı.

“O burada,” demeyi başardı, kelimeler ağzından ancak boğuk fısıltılar hâlinde çıkıyordu. “O...”

“Kim?”

Alex yatağın dibine çöktü ve dizlerini karnına çekti, kalbi deli gibi atıyordu. Düzgün nefes alamıyordu. “Linus Reiter,” dedi soluk soluğa. “Vampir. Avluda. Ben ona... Ben yapamam...” Kanının kulaklarına hücum ettiğini duyabiliyordu. “Sanırım bayılacağım.”

“Alex, odada gördüğün beş şey söyle bana.”

“Ne?”

“Söyle dedim.”

“Ben... Masam. Sandalye. Mercy’nin yatağının mavi tülü. *Flaming June* posterim. Birinin tavana yapıştırdığı yıldızlar.”

“Tamam, şimdi dokunabileceğin dört şey.”

“Dawes–”

“Yap şunu.”

“Diğerlerini uyarmalıyız–”

“Yap dedim, Vergilius.”

Dawes daha önce ona hiç böyle hitap etmemişti. Alex titreyerek nefes almayı başardı.

“Tamam... yatak çerçevesi. Pürüzsüz. Soğuk ahşap. Halı – yumuşak ve dokulu. İçinde sim var. Belki Cadılar Bayramı’ndan kalmadır.”

“Başka?”

“Atletim, pamuklu sanırım.” Uzanıp Mercy’nin yatağının başucundaki kurumuş güllere dokundu. “Kuru çiçekler, kâğıt mendil gibi.”

“Şimdi duyduğun üç şey.”

“Ne yaptığını biliyorum.”

“O zaman devam et.”

Alex burnundan uzun bir nefes daha aldı. “Çiçekler dokunduğumda hışırdıyor. Koridorda biri şarkı söylüyor. Kendi lanet kalbim göğsümde gümbürdüyor.” Yüzünü ovaladı ve içinde-

ki dehşetinin bir nebze olsun azaldığını hissetti. “Teşekkürler Dawes.”

“Gruba mesaj atıp onları Reiter konusunda uyarırım. Unutma, tuz rehberin ona karşı da işe yarayacak.”

“Nasıl bu kadar sakın konuşabiliyorsun?”

“Bana vampir saldırmadı.”

“Gündüz vaktindeyiz. Nasıl–”

“Doğrudan güneş ışığı altında olmadığını varsayıyorum. Gölgelede kalacaktır ve alacakaranlık çökene kadar kesinlikle avlanamayacaktır.”

Hiç de güven verici değildi.

“Alex,” diye ısrar etti, “sakın olmak zorundasın. O sadece diğer iblislerden biri, üstelik şekil değiştiremez ya da senin aklına giremez.”

“Çok hızlı, Dawes. Ve çok güçlü.” İçinde Gri gücü varken bile onun dengi olamamıştı. Bir defaya mahsus güçbela kurtulmuştu ama sonraki sefere o kadar şanslı olabileceğinden emin değildi.

“Tamam ama yaptığım bütün okumalar ve araştırmalar onun yuvasından fazla uzak kalmayacağını söylüyor. Kalamaz.”

Paha biçilmez eşyalar ve beyaz çiçeklerle dolu değerli yuva. Alex’in ateşe verdiği yuva.

Alex kendini ayağa kalkıp perdeyi çekmeye zorladı. “Hellie olmayan Hellie” oradaydı. Alex, Reiter’in avludan geçerek onu JE’den ve kısmetse kampüsten uzaklaştıracak olan kapılara doğru ilerlediğini gördü. Koyu renk giysili ve kapüşonlu ceketli biri yanında yürüyor, Reiter’in başının üstüne beyaz bir şemsiye tutuyordu.

“Ya Reiter eve dönerken acıkırsa?” dedi Alex. “Onu buraya ben getirdim. Bütün bu insanları tehlikeye soktum.”

“Kes şunu. Reiter senden çok önce de Yale’i biliyordu. Bence... bence seni korkutmak için burada. Bir de belki Eldiven’i kullandığımız için.”

Şimdi Dawes’un sesi titriyordu. Alex’in teorisi –yani Rudolph Kittscher’in teorisi– doğruysa Reiter, aslında gerçek Lionel Reiter’i cehennemden çıkarken takip etmiş ve onun cismine

ve kimliğine bürünmüş bir iblisti. Reiter'in ruhuyla beslenmişti ve şimdi de kanla besleniyordu. Cehennemden bu dünyaya onları takip eden iblisler bir şekilde onu buraya mı çağırmıştı? Eldiven'in uyandırılmış olması onun için önemli miydi, yoksa süslü eşyalarını mahvettiği için Alex'ten intikam almak mı istiyordu?

Önemi yoktu. Onunla başa çıkmanın tek bir yolu vardı.

"Onu da listeye ekle, Dawes. İblislerden de Reiter'dan da kurtulalım."

"Kolay olmayacak," dedi Dawes. Alex'le ilgilenme görevi tamamlandığına göre artık daha az kendinden emin olabilirdi. "Bildikleri şeyler.."

Alex boş banka baktı. "Blake'in ne dediğini bana söylemek ister misin?"

Uzun bir duraksama oldu. "Bu sabah penceremin dışındaydı. Karın içinde. Fısıldıyordu."

Alex bekledi.

"Masum olduğunu söyledi. Kimseye zarar vermediğini. Annesinin her gece uyuyana kadar onun için ağladığını. Dedi ki..." Dawes'un sesi titriyordu.

Alex, Dawes'un devam etmek istemediğini biliyordu. Ama iblisler utançtan, tohumları karanlıkta ekilmiş meyvelerden beslenirdi.

"Hellie bana onun hayatını çaldığımı söyledi," dedi Alex. "Ölmesi gereken kişinin ben olmam gerektiğini söyledi."

"Bu doğru değil!"

"Bir önemi var mı?"

"Sana doğru geldiği sürece yok sanırım. Blake bana dedi ki... onu öldürmüşüm çünkü sıklmaya asla zahmet etmeyeceği türden bir kızmışım. Dedi ki benim... benim... oralarımın neye benzediğini hayal edebiliyormuş. Çirkinmişim."

"Tanrım, gerçekten tıpkı Blake gibi konuşuyormuş."

Bu iblisler neyden oluşuyordu? Hellie'nin üzüntüsü. Blake'in

zalimliği. Alex'in utancı. Dawes'un suçluluk duygusu. Ama başka ne vardı? Hırs ve iştahları arasındaki fark neydi? Bu yaratıklar hayatta kalmak istiyordu. Beslenmek istiyorlardı. Alex açlığı anlayabiliyordu ve açlığın neler yaptırabileceğini biliyordu.

"Bunlar doğru değil, Dawes. Ve biz doğru olmadıklarına inanana kadar kendimize bunu söylemeye devam etmeliyiz."

O sözlerin insanı ele geçirmesine izin vermek ne kadar da kolaydı.

"Şimdi orada mı?" diye sordu Alex.

"Loris onu ısırды." Dawes kıkırdadı. "Pencereye tırmandı ve yanağını dişleyiverdi. Blake 'Yüzüm! Yüzüm!' diye bağırdı durdu."

Alex güldü ama aklına Hellie'nin yanağına saldıran yılanlar geldi. Tuz rehberler iblislerin yalanlarından, giydikleri insan yüzlerinin sahteliğinden hoşlanmıyor gibilerdi.

Telefonu çaldı. Turner'dan mesaj gelmişti. *Beni ara*. Neden hiç o aramıyordu?

Dawes'la olan görüşmesini bitirdikten sonra grup sohbetini kontrol etti. Herkes yazmıştı ve Dawes, Reiter'la ilgili uyarıda bulunmuştu. Hepsi tuzla silahlanmıştı ve hava kararmadan önce Il Bastone'de buluşacaklardı. Muhafazaların arkasında ve birlikte olduklarında daha güvende olacaklardı.

Alex, Koca Car'ın karakolda gezindiğini duymayı bekleyerek Turner'ı aradı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ne? İyiyim." Elbette Turner iyiydi. O ulu meşeydi. "Ed Lambton'ın oğlunu aldık."

Lambton'ın kim olduğunu hatırlaması Alex'in bir ânını aldı. Çifte cinayetin merkezindeki profesör. "Arizona'da olduğunu sanıyordum."

"Andy Lambton, New Haven'da. Onu babasının arkadaşlarından birinin evinin önünde yakaladık."

"Verileri saptıranlardan biri mi?"

“Aynen öyle. Kınanmasıyla bağlantılı diğer öğretim üyelerini ve laboratuvar çalışanlarını koruma altına aldık.”

Demek II. Charles ipucu doğruydu; oğul, babanın intikamını alıyordu.

Ama her şey fazla teatral, fazla tuhaf görünüyordu. “Gerçekten babasının haksızlığa uğradığını düşündüğü için mi iki kişiyi öldürmüştü?”

“Öyle görünüyor. Gelip onunla konuşmanı istiyorum.”

“Gelmiş geçmiş en kötü tanışma randevusu.”

“Stern.”

“Neden Turner?” Dedektif, onu davaya yakınlaştırmaya, olay yerini göstermeye, teoriler hakkında sohbet etmeye hazırda ama bir şüpheliyle tanışmak bambaşka bir şeydi. Hem Alex artık Lethe ve Yale’dan sonsuza dek kovulmuş olabileceği için bir cinayeti çözmeye ne enerjisi ne de isteği vardı. “Eskiden beni işlerine karıştırmak istemiyordun.”

“Yanlış giden bir şeyler var ve başka kimse aynı şeyi düşünmüyor gibi.”

“Mazereti yok muydu?”

“Şahidi mazereti yalanladı. O da itiraf etti.”

“O zaman sorun ne?”

“Adamla konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?”

İstiyordu. Lethe’nin gözünden düşmüş olmasına rağmen Turner’ın hâlâ onun ne düşündüğünü önemsiyor olması hoşuna gitmişti. Ayrıca Turner bir şeylerin yanlış gittiğine inanıyorsa o şey yanlış gidiyor olmalıydı. Onun kafasının içine girmiş, onun gözlerinden bakmıştı. Dünyayı onun gördüğü gibi görmüştü; ayrıntıları, herkesin kaçıracağı ya da görmezden geldiği işaretleri ve sinyalleri. Kafatasının arkasındaki karıncalanmayı hissetmişti.

“Öğleden sonra Praetor’la görüşmem lazım,” dedi. “Ondan sonra gidebilirim. Ama beni hapishaneye bırakman gerekecek.”

“Hapishanede değil,” dedi Turner. “Yale, New Haven’da.”

“Hastanede mi?”

“Psikiyatri koğuşunda.”

Alex nasıl cevap vereceğini bilemedi. Rehabilitasyon merkez-

lerine, korkunç programlara ve yirmi dört saatlik gözlem odalarına yeterince girip çıkmıştı ve bir daha asla o koşuşlardan birine adım atmak istemiyordu. Ama Turner'a bunların hiçbirini anlatmayacaktı. Belki anlatmasına gerek yoktu. Turner onun hayatını Hellie'nin gözlerinden görmüşü.

"Polislere ve Praetor'a yangın hakkında ne söylediğini bilmem lazım," dedi.

"Vandalizm," dedi Turner. "Kaza olarak göstermenin bir yolu yoktu. Tetikleyicinin ne olduğunu bulamadılar; yangın bir şeyden çıkmamıştı, öylece alevler yükselmişti. Bu, çözemeyecekleri bir gizem."

Cehennem ateşi? Başka bir şey? İblislerin ellerinde hangi silahlar vardı? Belki Turner, Linus Reiter'ı tutuklayıp hepsini bir sürü dertten kurtarabilirdi.

Giyinirken Praetor ve bundan sonra olabilecekler dışında her şeyi düşünmeye çalıştı. Il Bastone'ye geri dönmek istiyordu. Turner'ın evin güvenliğini sağlamak için dışarı resmi görevliler dikmesini istiyordu. Annesi, arkadaşları ve kendisi için bir tür koruma sözü istiyordu. Il Bastone'yi hep büyü, tarih ve geleneklerle desteklenmiş bir kale olarak düşünmüşü. Yangının onu ne kadar sarstığını Hellie'nin bilip bilmediğini merak etti.

Bileğine, tuz yılanının derisine yerleştiği yere dokundu. Artık çaresiz değildi. En azından bir dahaki sefere Hellie olmayan şeyle ya da Lionel veya Linus Reiter olmayan canavarla karşılaştığında biraz daha adil bir dövüş olabilirdi.

Alex sabah derslerini atlatmaya, içine çöken korkudan sıyrılma-ya çalışıyordu. Bu son dersi miydi? Dersler arasındaki son hızlı kahvaltısı? Son kez mi WLH'de oturup söyleyecek zekice bir şeyler düşünmeye çalışıyordu?

Profesör Walsh-Whiteley öğleden sonra saat ikiden dörde kadar ofisinde olacaktı ve Alex mümkün olan son âna kadar beklemeyi düşünmüşü ama endişe onun için çok fazlaydı. Bir an önce halletmek, ne kadar düştüğünü öğrenip yeniden kendini yukarı çekmeye başlamak daha iyiydi.

Kendini hazırlamak için kahve ve simit almak üzere Blue State'e uğradı. Yandaki boş binanın önünde her zaman ekose fanila giymiş, genç bir Gri olurdu; bazen burası pizzacıyken müzik pikabının olduğu yerdeki pencerenin arkasında gezinirdi. Alex onun ara sıra "Hotel California" şarkısını mırıldandığını duyardı. Ama bugün merdivende oturuyordu, bir dilim pizza alabilmek için kapının açılmasını bekliyor gibiydi. Alex gözlerinin onun üstünden geçip gitmesine izin verdi. Derken biri onu arkadan itince tökezledi.

Güç bela dengesini sağladı, paltosuna sıcak kahve dökülmüştü.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi hızla arkasına dönerek.

Uzun bir an boyunca Tzvi'yi tanıyamadı. Eitan'ın korumasını burayla, New Haven'la bağdaştıramamıştı ama sıırım gibi vücudunu, düzgün sakalını ve duygusuz ifadesini başkasıyla karıştırmasının imkânı yoktu.

"Merhaba, Alex." Eitan, Tzvi'nin hemen arkasında, çirkin bir deri ceketin içinde duruyordu. Saçları kısacık kesilmişti ve pahalı tıraş losyonu kokuyordu, boynunda altın bir Chai vardı.

Alex'in ilk düşüncesi kaç oldu. İkincisi ise *ikisini de öldür*. İkisi de mantıklı değildi. Kaçarsa onu bulurlardı. New Haven sokaklarında güpegündüz iki kişiyi öldürmek pek de stratejik bir hamle gibi görünmüyordu.

Kalabalık kaldırımında birbirlerine bakarak durdular, insanlar derslerine ya da toplantılara giderken yanlarından geçip gidiyordu.

"Hadi," dedi Alex. İkisiyle de görünmek istemiyordu. Dikkat çekiyorlardı – paltoları, saçları. Suçlu olmalarından çok Los Angelesli suçlular olmaları dikkat çekiyordu. New Haven için fazla janti ve parlaktılar. Alex onları müzik okuluyla Elizabethan Club arasında uzanan yola götürdü.

"Burası iyi," dedi Eitan. Alex hayal kırıklığı ve gurur karışımı bir duyguyla onun işlek caddeye yakın olmak istediğini fark etti. Eitan ve Tzvi'nin ondan korkup korkmadıklarını bilmiyordu

ama temkinli davranıyorlardı. Eitan'ın sorunu buydu. Hayatta kalma konusunda çok iyiydi.

“Elizabethan Club'a gittin mi?”

Alex başını iki yana salladı.

“Üye olman gerekiyor. Shakespeare'in ilk şeyi burada...”

“Baskısı,” dedi Alex düşünmeden. Ve *Yitirilen Cennet*'in ilk baskısı da öyle. Her türden edebi hazine kasalarında saklıydı. Ve daha da önemlisi ikinci çayı servis ediyorlardı. Darlington buraya üyeydi ama Alex'i hiç getirmemişti.

“Evet! Baskı,” dedi Eitan. “Derse mi gidiyordun?”

Alex yalan söylemeyi düşündü. Yemekhanede çalıştığını söylemek gayet kolay olurdu. Eitan'a hayali erkek arkadaşıyla Doğu Yakası'na taşınacağını söylemişti. Hatta ona kumarhanelerden birinde iş bulmayı bile teklif etmişti. Eitan'ın onu rahat bırakacağını ummuştu ama Batı Yakası'nda bıraktığı işlere Doğu Yakası'nda kaldığı yerden devam etmişti. Eitan'ın her yerde işi ve ona iyilik yapmaktan mutluluk duyan dostları vardı.

Her halükarda, Eitan buraya gelmişse bilmesi gerekenden fazlasını biliyor demektir. Çoktan onun hakkında araştırma yaptırmış, bulabileceği her şeyi bulmuş olmalıydı. Ve öğrencilerle dolu bir kampüsün ortasında onu bulabildiyse bir süredir onu izliyor olmalıydı.

“Hayır,” dedi. “Bugünlük bitti. Yurda dönüyordum.”

“Biz de seninle gelelim.”

İşte şimdi haddini aşmaya başlamıştı. Bu pislikleri Mercy ve Lauren'in yanına asla yaklaştırmayacaktı.

“Ne istiyorsun, Eitan?”

“Kibar olalım, Alex. Nazik olalım.”

“Senin yüzünden az kalsın ölüyordum, o sırada terbiyemde bazı değişiklikler oldu.”

“Özür dilerim. Biliyorsun, seni severim. Benim için iyi işler yapıyorsun. Reiter zorlu bir görevdi.”

Sesi gerçekten üzgün geliyordu. Pastanın son dilimini yediği ya da akşam yemeğine geç kaldığı için üzülen biri gibi.

“Onun gerçekte ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu Alex.

“Bilmeme gerek yok,” dedi Eitan. “O bir sorun. Sen de çözümsün.”

“Oraya tekrar gitmemi mi istiyorsun?” Hayatta olmazdı. Reiter’ı yurdun avlusunda görmek yeterince kötüydü, ama eğer Dawes haklıysa gün ışığından saklanmak zorunda olduğunda ve yuvasından uzak kaldığında zayıflıyordu. Evindeyken avantaj ondaydı. O büyük, beyaz evin düşüncesi bile göğsünün sıkışmasına neden oluyor, nefesini kesiyordu. Gri öğretmen ne demişti? Yüzlercesini öldürdü, belki daha fazlasını.

“Burada mutlusun,” dedi Eitan.

Alex mutluluğun neye benzediğinden pek emin değildi ama iblisler tarafından takip edilmeyi ya da bursunu kaybetmeyi içermediğinden oldukça emindi. “Yeterince.”

“Reiter’ı benim için hallet, işimiz bitsin. Yeni bir hayat kurabilirsin. Tzvi’nin kapına dayanmasından korkmana gerek kalmaz.”

“Bu yüzden mi buraya geldin? Beni ölüme göndermek için mi?”

“Şehirde işim vardı. Hem burası iyi bir pazar. Bir sürü genç insan var. Onca baskı. Herkes eğlenmeye çalışıyor.”

Kulağa bir tehdit gibi geliyordu bu. Eitan onu kampüste iş yapmaya mı zorlayacaktı? Bir yerlerde bir sınır olmalıydı. Bunun bir sonu olmalıydı. Alex etraftaki insanların, onların kırılganlıklarının, zayıflıklarının fazlasıyla farkında hissediyordu kendini. Kolay avlar – iblisler ve Eitan gibi adamlar için. Eitan buraya ait değildi, Alex de öyle. Onlar cennet bahçesindeki yılanlardı.

Alex seçeneklerini tarttı. “Reiter’ın icabına bakarım, işimiz biter. Anlaşma bu. Başka iş yok. Başka pazarlık yok.”

Eitan gülümsedi ve Alex’in omzunu sıvazladı. “Evet.”

“Ve eğer geri dönmezsem...” Alex, Reiter’in dişlerinin vücuduna girişini anımsayınca tırnaklarını avuçlarına geçirdi. “Geri dönmezsem anneme biraz para gönder. İyi olduğundan emin ol.”

“Böyle konuşma, Alex. İyi olacaksın. Neler yapabildiğini gördüm.”

Alex onun gözlerinin içine baktı. “Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

Eitan irkilmedi. Alex’in onu yalnız yakalamasına asla izin vermezdi ama ondan korkmuyordu da. Ölülere Alex hükmediyor olabilirdi ama Eitan da yaşayanlara hükmediyordu.

Yine bir çocuğa cesaret verir gibi omzunu sıvazladı. “Bu işi bitir vedalaşalım, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Alex.

“Olması gereken de bu. Borçlarını ödemiş olursun. Herkes mutlu olur.”

Alex onun bu konuda haklı olduğundan şüpheliydi ama sadece, “Tabii,” demekle yetindi.

“Aferin benim uslu kızıma,” dedi Eitan.

Bu konuda da haklı değildi.

Alex, Eitan ve Tzvi'nin kaldırımın kenarında duran büyük, siyah arazi aracına binip gözden kaybolmalarını bekledi. Arabayı fark etmesi gerekirdi ama yanlış tehditlere odaklanmıştı.

Sırtını ara sokaktaki duvara yasladı ve aşağı kayarak başını ellerinin arasına aldı. Yurda, yalnız kalıp düşünebileceği korunaklı bir yere dönmesi gerekiyordu ama bacakları zangır zangır titriyordu.

Eitan *buradaydı*, Yale'da. Onu nerede bulacağını biliyordu. Ve Linus Reiter'la yapacağı yeni görüşmeden bir şekilde sağ kurtulursa Eitan'ın onu serbest bırakacağına inanacak kadar aptal değildi. Eitan cephaneliğindeki silahtan vazgeçmezdi, hele de onu parmağının ucunda tuttuğundan bu kadar eminken. Onun hakkında neler biliyordu? Başka ne gibi kozlar bulabilirdi? Lethe'nin sırlarını keşfetmiş olamazdı ama onu Il Bastone'ye kadar takip etmiş miydi? Kapkaraağaç'a kadar?

Üstüne gölge düştü ve başını kaldırdığında siyah saçlı bir kız gördü.

"Her şey bitti," dedi kız. "Her şey elimizden kayıp gidiyor. Daha ne kadar rol yapmaya devam edeceksin?"

Alex aynaya bakıyormuş gibi ürkütücü bir hisse kapıldı. Hellie'nin saçları sarı değildi ve ortadan ayrılmıştı, gözleri yağ gibi siyahtı. *Benden besleniyor*. Alex'in umutsuzluğu onu yemek zili gibi buraya çağırmıştı. Bunu biliyordu ama içindeki üzüntü düşünmesini zorlaştırıyordu. Kendini bir kuyunun dibindeymiş

gibi hissediyordu. Savaşması gerekiyordu. Kendini koruması gerekiyordu. Ama hareket etmeyi, herhangi bir eylemde bulunmayı düşündüğünde sanki kuyunun yosunlarla ıslanmış taş duvarlarını tırmalıyor gibi oluyordu. Tutunacak bir yer bulmak imkânsızdı. Deneyemeyecek kadar yorgundu.

Hellie'nin dövmeleri ortaya çıkmaya başlamamıştı. Şakayıklar ve iskeletler. Çark. Köprücükkemiklerinde buluşan iki yılan.

Çıngıraklı yılanlar.

İçinde saldırmaya hazır, küçük bir çıngıraklı yılan var.

Gerçek Hellie ona böyle söylemişti. Onu seven, onu sonuna kadar koruyan Hellie. Ve bu lanet sahtekâr onun yüzünü çalışıyordu.

“Onlar sana ait değil,” dedi Alex. Kendini kolunu ağzına götürmeye zorladı ve dilini parmak eklemlerinin üstüne bastırdı. Tuz rehberi ileri atıldı, yılanlar Hellie'ye saldırıyordu. İblis geri çekildi fakat geçen seferkinden daha yavaştı.

“Rahat bırakın onu!”

Alex başını kaldırdığında Tripp'in ara sokaktan onlara doğru geldiğini gördü. Sesini alçaltması için ona bağırarak istedi ama onu kendisini kurtarmaya koşarken gördüğüne o kadar sevinmişti ki olay çıkmasından endişelenecek hâli kalmamıştı.

Tripp'in kolunu yaladığını ve albatrosunun tiz bir sesle öterek “Hellie olmayan Hellie”ye vurduğunu gördüğünde ara sokağın karanlığına şükretti.

İblis inleyerek kaçtı fakat Hellie kalabalık sokağa geri dönerken gülümsüyordu. Neden gülümsemesindi ki? Karnı doymuştu.

Alex etraftan geçenlerin ne gördüğünden emin değildi. Belki yılanları, deniz kuşunu, pek de insani olmayan bir şekilde kaçan kızı fark etmemişlerdi. Ya da belki de zihinleri bütün bunların üstünden geçip gitmiş, kendilerince günlük hayatlarına devam etmelerini sağlayacak bir açıklama getirmişlerdi; tuhaf ya da tekinsiz olan her şeyi mutlu mesut unutmuşlardı. Alex o sokağın karanlığında ölebilirdi ve onlar da yanlarından geçip giderlerdi.

“İyi misin?” dedi Tripp. Heyecan doluydu, enerjisi etrafında çatırdıyordu.

“Hayır.” Ayakta durabileceğini bile sanmıyordu.

“Berbat görünüyorsun.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun, Tripp.”

“Ama albatros işe yaradı.”

Yaramıştı gerçekten. Alex yılanlarının işe yaradığına inanmak istiyordu ama sanki yılanlar kendi ruh hâline bağlı gibiydi. “Teşekkürler,” dedi kendini zorla ayağa kalkarken. Titrek ve güçsüzdü ve Tripp ona kolunu uzattığında onu tutmak zorunda kaldığı için utandı.

Blue State’e geri dönüp masalardan birine sığındıklarında, “Çok kötü hissettiriyor,” dedi Tripp.

“Spenser da senin peşinde miydi?”

“Evden çıktığımdan beri. İşe gitmem gerekiyordu. Güvenilir deniz kuşum yardım etti.”

Etmiş olabilirdi ama Tripp de pek iyi görünmüyordu. Solgundu ve onu sadece bir gün önce görmüş olmasına rağmen hiç yemek yememiş gibi yanakları çökmüştü.

Alex başını tezgâhın arkasındaki tebeşir menüye doğru salladı. “Acı biberli güvecin taze olma ihtimali var mı sence?”

“Sanki var ama galiba vegan.”

“Dilencinin seçme şansı yoktur.”

Tripp tezgâha gittiğinde Alex, Dawes’u aradı. “Kapkaraağaç’taki kameraları kontrol etmeliyiz.”

“Neye bakacağım?”

“Garaj yolunda siyah bir arazi aracı olup olmadığına.”

“Biri oraya gitse bildirim alırdım.”

“Tamam. Yine de gözünü dört aç.”

“Kimi görmeyi bekliyorsun?”

Alex tereddüt etti. Dolunaya sadece iki gece vardı ama bu, nasıl aşılacağını bilmediği bir mesafe gibi geliyordu. “Sadece dikkatli olmaya çalışıyorum.”

“Kapkaraağaç’tan bahsetmişken,” diye başladı Dawes, “bir şey yapmanı isteyeceğim–”

Alex aceleyle, “Praetor’a geç kaldım,” dedi ve telefonu kapattı.

Yaptığı şeyle gurur duymuyordu ama Dawes, Darlington’ı

kontrol etmesini, Cosmo'yu beslemesini ve postaları almasını isteyecekti. Gitmesi gerekirdi. Sıra ondaydı ve Dawes zaten çok şey yapmıştı. Ama şu anda bunu düşünemezdi. Praetor'la buluşması, Eitan'la ilgilenmesi gerekiyordu. Kaçış rotası çizmesi gerekiyordu. Başarısızlıkları üst üste yığılıyordu ve o altın çemberin ardında Darlington'la yüzleşmek, hâlâ dünyalar arasında sıkışmış hâlde olduğunu, hâlâ bütün olmadığını görmek onu tekrar umutsuz hissettirecekti.

Grup sohbetine bir uyarı mesajı gönderdi: *Moralinizi yüksek tutun. İyi olmadığınızda anlıyorlar.*

Tripp iki kâse acı biberli güveç ve bir çikolatalı kekle döndüğünde, "Sence bu doğru mu?" diye sordu.

"Ben öyle düşünüyorum."

Tripp yemeğinden bir ısırık aldı ve ağzını eşofmanının koluna sildi. "Buna daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum. Spenser—"

"O Spenser değil."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama ne fark eder ki?"

"Ne olduklarını unutmamalıyız. Sevdiğimiz ya da nefret ettiğimiz insanlar değiller. Sadece... açlar."

Tripp bir ısırık daha aldı, sonra kâseyi itti. "O Spenser. Bunu açıklayamam. Ne demek istediğini anlıyorum ama mesele sadece söylediği zırvalar değil. Bundan zevk alma şekli."

Alex, *Kittscher'in Şeytan Bilimi*'nde okuduklarını düşündü. Rudolph Kittscher haklıysa iblisler çok uzun süreler boyunca ölümlerin duygularından besleniyorlardı ve bu, yaşayanların acı ve zevkleriyle ziyafet çekmenin yanında hiçbir şeydi. Şimdi ölümlüler âleminde olduklarına göre neden eğlenmesinlerdi ki? Açık büfe sonuna kadar onlarındı.

"Dinle, Tripp. Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

"Kesinlikle anlıyorum. Sen sadece işini yapıyordun."

Alex tereddüt etti. "Sen... bunun Lethe tarafından onaylanmadığını biliyorsun, değil mi? Kurukafa ve Kemikler'le aranda soruna yol açmayacaktık."

"Ha, biliyorum."

"Ve yine de bize yardım ettin?"

“Şey, evet. Paraya ihtiyacım vardı ve... Nerede durduğumu bilemiyorum, anlatabiliyor muyum? Arkadaşlarımın hepsi şehirde çalışıyor. Ben hâlâ diplomamı alamadım. Artık istiyor muyum onu bile bilmiyorum. Darlington’ı severim ve... bilmiyorum. İyi adamlardan biri olma fikrini sevdim.”

Biz iyi adamlar mıyız? Burada daha büyük bir amaç yoktu, daha iyi bir dünya için mücadele yoktu. Ama Mercy ne demişti? Sen beni kurtardın. Ben seni kurtardım. Bu işler böyle işler. Borçlarınızı ödemek için kime borçlu olduğunuzu bilmeniz gerekirdi. Kimin için savaşa girmek istediğinize ve kime sizin için savaşacağına güveneceğinize karar vermeniz gerekirdi. Bu dünyada sadece bunlar vardı. Kahramanlar ya da kötü adamlar yoktu, sadece uğruna dalgalara göğüs gereceğiniz ya da boğulmasına izin vereceğiniz insanlar vardı.

Alex ve Tripp parkta vedalaştılar. Bir saat öncesine göre kendini daha iyi hissediyordu ama Eitan ve Hellie çifte kâbusu onu yıpratmıştı. Praetor’la görüşecek durumda değildi ama kaçmanın yolu yoktu.

Ofisinin kapısını tıklattığında Praetor, “Aman Tanrım,” dedi. “Korkunç görünüyorsun.”

“Zor birkaç gün geçirdim.”

“İçeri gel. Gel, otur. Çay ister misin?”

Alex başını iki yana salladı. Bu işi bir an önce bitirmek istiyordu ama o kadar kötü hissediyordu ki Praetor elektrikli su ısıtıcısını kaynamaya bırakırken kamburunu çıkarıp sandalyeye yığıldı. İçinde rol yapacak güç yoktu ve artık gerek de yoktu.

“Pekâlâ,” dedi Praetor, çay çeşitlerini gözden geçirirken. “Nereden başlayalım?”

“Dün geceki yangın...”

Praetor konuyu savuştururcasına elini salladı. “New Haven.”

Demek Walsh-Whiteley, Turner’ın vandalizm yalanına inanmıştı. Belki içeri girmemişti. Belki sıcak yatağından çağrıldıktan sonra eve geri dönme fikri onu fazlasıyla mutlu etmişti.

“Seksenli yıllarda çok daha kötüydü,” diye devam etti Praetor. “New Haven da bütün sorunların merkeziydi. Bisküvi?”

Mavi bir kutuyu Alex’e doğru uzattı.

Alex şaşırmıştı ama yemeğe hayır diyemezdi. İki tane aldı.

“Elbette iyi tarafı da vardı. Eski saat fabrikasında çılgın partiler verirdik ve kimsenin umurunda olmazdı. Duvar resimleri hâlâ orada, biliyorsun. Mimarlık okulundaki öğrenciler yapmıştı onları. Güzeller aslında, harabe tarzında yani.”

Praetor neden Lethe ya da üniversiteye karşı işledikleri suçlar hakkında nutuk çekmiyordu? Neden Eldiven hakkında ders vermiyordu ya da neden onu ve Dawes’u görevden alma sürecinden, hatta onları rehabilite etme planlarından bahsetmiyordu? Neden bunlar yerine mezuniyet partisi günlerini anlatıyordu? Alex aksini bilmeseydi onunla bir tür dostluk kurmaya çalıştığını düşünürdü. Acaba kutlu vedaya giden yolun tadını mı çıkarıyordu?

“Evet,” dedi Walsh-Whiteley bir fincan çayla masasının arkasına yerleşerek. “Haydi başlayalım.”

“Ben... ee... imzalamam gereken bir şey var mı?”

“Kurt koşusu için mi? Hayır, hepsi aldıkları riskleri biliyor. Zaten o yüzden toplu dönüşümü karada gerçekleştirecekler. Önümüzdeki dönem yapacakları hava koşusu için de şeyleri seçtiler sanırım...” Durup notlarına baktı. “...tepeli akbabaları.”

Alex, Praetor’un söylediklerini anlamaya çalıştı. Yarın akşam yapılması planlanan Kurt Başı ritüelinden bahsettiğini biliyordu. Sürü olarak dönüşecek ve Sleeping Giant Parkı’nda bir tam tur koşacaklardı. Geçmişte çok fazla yaralanma ve kaza olduğu için okul yılının bu erken dönemlerinde uçuş denemelerine izin verilmiyordu. Ama Alex ritüelin erteleneceğini, Dante ve Vergilius olmadan ne yapılacağına Lethe karar verene kadar bekletileceğini düşünmüştü. Michelle Alameddine’in geri dönmesini isterler diye varsaymıştı.

O zaman neden Praetor ona indeks kartlarını çıkarmasını ve güvenlik prosedürlerini anlatmasını bekliyormuş gibi bakıyordu?

“Affedersiniz,” dedi, “hâlâ kurt koşusunu denetlememi istiyor musunuz?”

Walsh-Whiteley kaşlarını kaldırdı. “Gecenin bir köründe yaşlı kemiklerimi Sleeping Giant’a sürüklememi beklemiyorsundur umarım. E hadi, Bayan Stern. Elyazması raporunuz oldukça iyiydi. Aynı standardı sürdürmenizi bekliyorum.”

Ne oluyordu yahu? Kurul onları okuldan atma kararının alınmasını mı bekliyordu?

Alex’in içini endişe kapladı. Bir ihtimal daha vardı. Cehennem yolculuklarını böldüğünden beri Anselm’i ne görmüş ne de ondan haber almışlardı. Ya Anselm, New York’a hiç dönmeyişe? Ya Walsh-Whiteley ya da kurulla hiç konuşma fırsatı bulamadıysa?

“Efendim, özür dilerim,” dedi kendini toparlamaya çalışarak. “Hazırlanacak zamanım olmadı.”

Walsh-Whiteley’nin ağzının kenarları aşağı döndü. “Yetenekleriniz olduğunun farkındayım, Bayan Stern, ve bu yeteneklerinizi benim kişisel arzularım doğrultusunda kullanmanızı istememeliydim. Ama sırf sıradışı bir yetenekle doğdunuz diye baştan savma işlere göz yummayacağımı bilmenizi isterim.”

“Tekrar özür dilerim, efendim. Ben... iyi hissetmiyorum.”

“Evet, kesinlikle iyi görünmüyorsunuz,” diye kabul etti Praetor. Bisküvi kutusunun kapağını kapattı. Anlaşılan bisküviler sadece işini yapabilenler içindi. “Ama cemiyetlere karşı bir yükümlülüğümüz var ve perşembe günü dolunay gecesi. Odaklanın, Bayan Stern. Aksi hâlde bazı sonuçları—”

“Orada olacağım,” dedi Alex. Geceye on altı lisans öğrencisinin toplu bir şekilde kurda dönüşmesiyle başlayabilir, yeraltına hızlı bir yolculukla noktayı koyabilirdi. “Ve hazır olacağım.”

Walsh-Whiteley pek ikna olmuş görünmüyordu. “Notlarınızı bana e-posta ile yollayın lütfen. Il Bastone’deki onarım çalışmaları bitene kadar görüşmelerimizi İn’de yapabiliriz. Tamir masrafları için yönetim kuruluyla görüştüm.”

“Yönetim kuruluyla temasa mı geçtiniz?”

“Elbette geçtim. Ve emin olun, yükümlülüklerinizi yerine getirmezsensiniz–”

“Evet. Kesinlikle anlaşıldı.”

Alex ayağa kalktı ve Walsh-Whiteley söylevine başlayamadan geri geri çıkmaya başladı. Kalıp Praetor’u yatıştırmaya çalışması gerektiğini biliyordu ama Dawes’la konuşması lazımdı. Bir şekilde bir olaydan paçayı sıyırmışlardı ve bu hâlâ Lethe’nin tüm kaynaklarına erişimleri olduğu anlamına geliyordu. Belki bu sefer şans onlardan yanaydı. Ya da Michael Anselm’den yana değildi.

Turner'la buluşmak için aceleyle kampüsü geçerken Dawes'a, "Bir terslik var," dedi. "Praetor, Eldiven ya da disiplin cezası hakkında hiçbir şey söylemedi."

"Belki Anselm fikrini değiştirmiştir?"

"Çok öfkeliydi, Dawes. Bize bir şans daha vermeye karar vermesinin imkânı yok."

"Sence bir şey... iblislerden biri..."

"Anselm'in eve gidip gitmediğini öğrenmeye çalış."

"Nasıl?"

"Evini ara, onunla çalışıyormuşsunuz gibi konuş."

"Alex!"

"Lanet olsun, Dawes, bütün bunları ben mi yapmak zorundayım?"

"Bütün bunlar' etik değilse evet!"

Alex telefonu kapattı. Kendini çıldırmak üzereymiş gibi hissediyordu, savunmasız, "Hellie olmayan Hellie" her an her köşeden çıkabilirmiş gibi. Ya da Eitan. Ya da Linus Reiter. *İblisler zeki değildir*, demişti Dawes bir keresinde, *kurnazdır*. Alex kaç kişinin kendisi hakkında aynı şeyi söylediğini merak etti.

Kendi kendine, "Pekâlâ, ben olsam ne yapardım?" diye mırıldandı ve Şapel Sokağı'na doğru hızla ilerlerken nefesinin soğuk havada bulutlar yaratışını izledi.

Geride durur ve gözlerdim. Fırsat kollardım. İhtimalleri kendi lehime çevirmenin bir yolunu bulurdum.

Eğer Anselm'e bir şey olduysa... Eh, sorunlarından biri hallolmuş olurdu. Ama Lethe onun ortadan kaybolmasını görmezden gelmezdi, hele iki öğretim görevlisi henüz ölmüşken. Alex, Üniversite Sanat Galerisi'nin önünde durdu. Marjorie Stephen. De-kan Beekman. Anselm de bir kurban olabilir miydi? Turner doğru şüpheliyi gözaltına aldıysa olamazdı. Ed Lambton'ın oğlunun Yale'le ilişkisi kalmamış birinin peşine düşmesi için hiçbir neden yoktu. Tabii en başından beri yanlış bağlantılar kurmamışlarsa.

Birkaç dakika sonra Turner, Dodge marka arabasıyla yanaştı ve Alex sıcağı memnuniyetle karşılayarak yolcu koltuğuna yerleşti.

"Tanrım," dedi. "Hiç uyumadın mı?"

Turner başını iki yana salladı, çenesindeki bir kas seğiriyordu. Her zamanki gibi şık giyinmişti; ince çizgili, lacivert bir yün takım elbise ve gri kravat. Burberry paltosu arka koltuğa düzgünce serilmişti. Ama gözlerinin altında koyu lekeler vardı ve yüzünün rengi çekilmişti. Turner yakışıklı bir adamdı ama birkaç gece daha kişisel şeytanlarıyla kovalamaca oynarsa o kadar da yakışıklı kalamayabilirdi.

"Ne dedi?" diye sordu.

Turner, Dodge'u tekrar trafiğe soktu. "Bu sefer Carmichael olarak gelmedi. Büyükbabam gibi giyinip otoparkta beni beklemenin sevimli olacağını düşünmüş."

"Kötü müydü?"

Tek, sert bir baş hareketiyle onayladı. "Bir an sandım ki... Bilmiyorum."

"O olduğuna inandın."

"Ölüler ölü kalır, değil mi? Ama... ona benziyordu, onun gibi konuşuyordu. Onu gördüğümde *mutlu* hissettim, bir tür mucize gibi."

Bir hediye. Onca acıya karşılık bir ödül. Hellie'ye sarıldığında Alex de tam olarak böyle hissetmişti. Ve onu tekrar kaybetmek neredeyse tamamen altüst olmasına neden olacaktı.

Turner bu yüzden berbat görünüyordu. Uyumadığı için değil, iblis ondan beslendiği için.

“Bununla ne kadar daha başa çıkabilirim bilmiyorum,” dedi.

“Nasıl kurtuldun?”

“Bana ikimizin de tehlikede olduğunu, onunla gitmem gerektiğini söyledi. Yarım blok gittikten sonra ne kadar hızlı hareket ettiğini, adımlarının ne kadar hafif olduğunu fark ettim. Büyükbabamda artrit vardı. Canı yanmadan tek adım atamazdı. Dedim ki... Belki de bir parçam onda yanlış bir şeyler olduğunu biliyordu. ‘Şifa ver bana Tanrım, o zaman iyi olurum,’ dedim.”

“Cayır cayır yandı mı?”

Turner kahkaha attı. “Hayır, havadan sudan şeyler söylemişim gibi yumuşak bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Büyükbabam kutsal kitabı severdi. Yanında hep cep İncil’i olurdu ve onu gittiği her yere götürür, kalbinin üstünde taşırdı. Ona Tanrı’nın sözlerinden alıntı yaptığımda yüzü güneşin doğuşu gibi aydınlanırdı.”

Kurnaz, ama zeki değil.

“Sonra işler çirkinleşti,” dedi. “O olmadığını bilmeme rağmen meşeyi ona karşı kullanmak, onu uzaklaştırmak istemedim. Şey görünüyordu...” Turner’ın sesi çatallandı ve Alex onun gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anladı. Onu kızgınken görmüştü, sinirliyen görmüştü ama hiç kederli ya da kaybolmuş hâlde görmemişti. “Çok yaşlı ve çok zayıf. Ona döndüğümde korkmuş ve akli karışmış görünüyordu. O...”

“O değildi,” dedi Alex. “O şey seninle besleniyordu.”

Otoparka girdiler.

“Biliyorum ama-”

“Yine de bok gibi hissediyorsun.”

“Aynen öyle.” Dümdüz karşıya, tel örgülere ve ötesindeki büyük tuğla binaya baktı. “Şeytana Yalanların Babası dendiğini biliyor muydun? Bunun ne demek olabileceğini şimdiye kadar hiç anlamamışım.”

Alex oturduğu yerde kıpırdanmamaya çalıştı. Turner ne zaman İncil’den bahsetse kendini huzursuz hissediyordu. Sanki ona büyük bir halüsinasyondan bahsediyordu ve Alex’in görevi de başını sallayıp kendisi de mucizeler görmüş gibi davranmaktı.

Gerçi hayatı boyunca kimsenin görmediği şeyler görmüştü, belki bu konuda Turner'a tarafsız yaklaşabilirdi.

Bir an ona her şeyi anlatmak istedi: Eitan'ın ondan istediklerini, onun için yaptığı işleri; onun burada, New Haven'da olduğu gerçeğini. Çünkü Turner köşeye sıkıştırılmanın, yanlış şeyi yapmanın çünkü tüm doğruların sizi daha da derine batıracağını nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Onun yerine arabadan indi. "Michael Anselm'in başına bir şey gelmiş olabilir."

"Il Bastone'ye gelmediği için mi?"

"New York'a dönmüştür diye düşünmüştüm ama az önce yeni Praetor'la görüştüm ve ne Eldiven'den bahsetti ne de bizim Letheden kovulmasıyla ilgili bir şey söyledi."

"Anselm kurulla şahsen konuşmak istemiş olabilir."

"Olabilir." Sokağın karşısındaki girişe doğru hızlı adımlarla ilerlediler ve döner kapıdan geçerek büyük, isimsiz bir lobiye girdiler. Hastaneye benzemiyordu. Herhangi bir yerde olabilirlerdi. "Ya da şehre dönmeden önce başına bir şey gelmiş olabilir."

Turner yaka kartıyla kimliğini masadaki görevliye gösterdi ve asansörlere yöneldiler.

"İblislerin bize bağlı olduğunu sanıyordum. Neden Anselm'i avlasınlar ki?" Sesi endişeli geliyordu ve Alex nedenini anlayabiliyordu. Hiçbiri bu şeylerin arkadaşlarının ya da ailelerinin peşine düşmesini istemezdi.

"Ya başka şeyler de serbest kalmışsa? Anselm ritüeli durdurdu. Belki bir şey misilleme yapıyordur."

"Çıkarımda bulunuyorsun," dedi Turner. "Ya da bizim işyinde söylediğimiz şekilde kıcımdan uyduruyorsun. Anselm karısıyla kavga ettiği için ağızımıza sıçmaya fırsat bulamamış da olabilir."

"Hepsi çıkarım, Turner. Ama öyle kalmak zorunda değiller."

Turner içini çekti. "İyi. Dikkat çekmeden araştırmaya çalışırım. Şimdi odaklanırmısınız lütfen?"

Odaklanın, Bayan Stern. Ama Alex odaklanmak istemiyordu. Her şey çok tanıdıktı. Beyaz duvarlar, zararsız sanat eserleri, re-

sepsiyon halısının yerini soğuk fayanslara bırakışı. Yalan söylemeyi buralarda öğrenmişti; kötü bir çevreye düşmüş sıradan bir çocukmuş gibi davranmayı, nazik sosyal hizmet görevlilerine ve meraklı psikiyatristlere çılgın hikâyeler uydurmayı sevdiğini söylemeyi, ilgi odağı olmaktan hoşlandığını söylemeyi.

Yine de içlerinde gerçeklik payı da vardı. Annesini incitmek istemiyordu. Baş belası, kalp sancısı, annelik endişesi ve mali sıkıntı kaynağı olduğunu biliyordu. Arkadaş edinmek istiyor ama nasıl başarabileceğini bilmiyordu. Kolayca gözyaşı döküyor, biliyordu. En zor şey iyileşmeyi, gördüğü şeylerden kurtulmayı ne kadar çaresizce istediğini saklamaktı. Psikiyatri koğuşlarının tek iyi yanı Grilerin buralardan yaşayanlardan bile fazla nefret etmesiydi.

Sadece bir kez pes edip gerçeği söylemişti. On dört yaşındaydı ve çoktan Len'in çevresiyle takılmaya başlamıştı. Pis çarşafı dar yatağında kendisini sikmesine çoktan izin vermişti. Öncesinde ve sonrasında sigara içmişlerdi. Her şeyin pisliği hayal kırıklığına uğratmıştı ama uyum sağlamaya çalışmış, Len'i heyecanlandıran sesler çıkarmıştı. Onun sıska sırtını okşamış, aşk ya da belki sadece âşık hissetme arzusu olabilecek şeyler hissetmişti.

Annesi onu zorla muayeneye götürmüştü ve Len eğer kartlarını doğru oynarsa sağlam bir şey reçete edeceklerini söylediği için, ayrıca tekrar korkutulmak üzere bir yere gönderilmekten daha iyi bir seçenek olduğu için Alex karşı koymamıştı. Önlüklü adamlar bağırabiliyor, sınav çekmesini söyleyebiliyor ya da tuvaletleri temizletebiliyorlardı ama Alex tüm lanet hayatı boyunca korkmuştu ve her geçen gün buna daha da alışmıştı.

O gün Wellways'te tanıştığı doktordan gerçekten hoşlanmıştı. Marcy Golder. Diğerlerinden daha gençti, eğlenceli biriydi. Bileğinde güzel bir çardak gülü dövmesi vardı. Alex'e sigara ikram etmişti ve birlikte oturup uzaktaki okyanusu izlemişlerdi. "Dünyadaki her şeyi anladığımı iddia edemem. Bu, küstahlık olur. Anladığımızı düşünüyoruz, sonra bom! Galileo. Bam! Einstein. Açık fikirli olmak zorundayız."

Böylece Alex ona gördüğü şeyleri anlatmıştı; hep yanında olan Sessizleri, öylece duman bulutu içinde kaybolanları. Hepsi-
ni değil, sadece birazcığını; bir test.

Ama yine de çok fazlaydı. Alex bunu hemen anlamıştı. Marcy'nin gözlerindeki uyanışı, o üzerine çalışılmış sıcaklığı ve onun altına saklayamadığı heyecanı görmüştü.

Çabucak çenesini kapatmıştı fakat olan olmuştu bir kere. Marcy Golder, konuşma terapisi ve hidroterapi içeren altı haftalık bir elektroşok tedavisi programı için onu Wellways'te tutmak istemişti. Neyse ki bu program Mira'nın bütçesini aşıyordu ve Mira, kızının kafatasına elektrotlar yerleştirilmesine evet diyemeyecek kadar hippiydi.

Artık Alex bunların hiçbirinin işe yaramayacağını biliyordu çünkü Griler gerçektir. Hiçbir ilaç ya da hiçbir elektrik ölöleri si-
lemezdi. Ama o zamanlar işe yarayıp yaramayacağını merak et-
mişti.

Yale, New Haven en azından ortamı insani tutmaya çalışmış-
tı. Köşelerde bitkiler, yukarıda büyük bir tavan penceresi ve du-
varlarda mavi boyalı kısımlar vardı.

Asansör yükselirken Turner, "İyi misin?" diye sordu.

Alex başıyla onayladı. "Bu adamda ne seni rahatsız etti?"

"Emin değilim. İtiraf etti. Cinayetlerin ayrıntılarını biliyor ve
söyledikleri adli tıp raporlarıyla uyumlu. Ama..."

"Ama?"

"Bir terslik var."

"Karıncalanma," dedi ve Turner irkildi, sonra da çenesini
ovuşturdu.

"Evet," dedi. "İşte o yüzden."

Karıncalanma Turner'ı hiç yanıltmamıştı. İçgüdülerine gü-
veniyordu ve belki artık Alex'e de güveniyordu.

Sarı saçları modaya uygun şekilde kâküllü kesilmiş, orta yaşlı
bir doktor onları karşılamaya geldi.

"Dr. Tarkenian gözlem yapacak," dedi Turner. "Alex, Andy'nin
babasıyla tanışıyor."

"Öğrencilerinden miydiniz?" diye sordu kadın.

Alex başını onaylarcasına salladı ve keşke Turner gelmeden önce biraz daha bilgi vermiş olsaydı diye düşündü.

“Andy’yle Ed çok yakındılar,” dedi doktor. “Ed Lambton’ın karısı iki yıl kadar önce vefat etti. Andy cenazeye geldi ve babasını onunla birlikte Arizona’ya taşınmaya ikna etmeye çalıştı.”

“Lambton ilgilenmedi mi?” diye sordu Turner.

“Laboratuvarı burada,” dedi Dr. Tarkenian. “Tercihini anlayabiliyorum.”

“Oğlunun teklifini kabul etmeliymiş. Anlatılanlara bakılırsa doktora adayı öğrencilerini neredeyse hiç denetlememiş. Akli başka yerdeymiş.”

Alex bu değerlendirmenin Tarkenian’ı rahatsız ettiğini görebiliyordu. “Siz de onu tanıyordunuz,” dedi.

Tarkenian başını evet dercesine salladı. “Yıllar önce doktora çalışmamı onunla yapmıştım. Korkarım iyi zamanlarını görmediniz.” Yüz ifadesi sertleşti. “Dekan Beekman’ı da tanırdım. O da bunu hak etmemişti.”

Onları koridordan geçirerek tekerlekli sandalyeye kelepçelenmiş, sırtı New Haven’ın muhteşem manzarasına dönük, otuzlu yaşlarında bir adamın oturduğu güneşli bir odaya götürdü. Adamın dudakları çatlamıştı ve parmakları gizli bir ritim biliyormuşçasına kolçağın üzerinde bir esneyip bir açılıyordu. Ama bunun dışında iyi görünüyordu. Sağlıklıydı. Normaldi. Koyu renk saçları ve kırpılmış sakalında grilikler vardı. Bira fabrikasında çalışan biriymiş gibi görünüyordu.

Bu ben olabilirdim, diye düşündü. *Bu bendim.* Sandow’la hastanede tanışmıştı. Yatağa kelepçeliydi, henüz kimse onun kurban mı yoksa şüpheli mi olduğundan emin değildi. Bazı insanlar hâlâ bunu anlamaya çalışıyordu.

Andy Lambton’ın arkasında gri bulutlar şehrin üstünde, alçaklarda asılı duruyordu. New Haven Parkı’nın boşluğunu, uzaktaki East Rock’ı; Harkness Kulesi’nin büyük, Gotik sivri ucunu görebiliyordu ama buradan çan seslerinin duyulabileceğini sanmıyordu.

Alex, “Ne güzel bir manzara,” diyerek Andy’yi ürpertti.

Karşısına oturdular.

“Nasılsın, Andy?” diye sordu Turner.

“Yorgunum.”

Turner doktora döndü, “Uyuyor muydu–”

“O burada değilmiş gibi konuşma,” diye sözünü kesti Alex.
“İyi uyuyor musun?”

Lambton, “Hayır,” diye itiraf etti. “Pek dinlendirici bir ortam sayılmaz.”

“Ben daha kötülerini de görmüştüm.”

Andy omuz silkti. “Burayı sevmedim.”

“Hastaneyi mi?”

“Şehri.” New Haven onu dinliyormuş, gizlice ona yaklaşmış gibi omzunun üstünden baktı Alex.

Fakat sakindi, tavırları rahattı. Alex onun uyuşturulup uyuşturulmadığını merak etti.

Turner öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayarak parmaklarını birbirine kenetledi. “Olanları konuşmak istiyorum; tamamen kayıt dışı olacak, ses kaydı yok, not yok, hiçbir şey mahkemede aleyhine kullanılamayacak.”

“Neden? Ne yaptığımı söylemiştim.”

“Anlamaya çalışıyorum.”

Andy Lambton’ın gözleri Alex’e kaydı. “Ve onun anlamana yardım etmesi mi gerekiyor?”

“Evet.”

“Her tarafı ateşle sarılı,” dedi Lambton.

Alex kendini Turner’a bakmamaya zorladı ama onun da cehennemde Alex’in etrafını saran mavi alevleri düşündüğünü biliyordu.

“Sana ben yaptım demiştim,” dedi Andy. “Başka ne istiyorsun?”

“Sadece birkaç konuya açıklık getirmek istiyorum. Bilgisayara detaylı bir şekilde baktık. Son derece sıradan bazı pornolar dışında arama geçmişinde kayda değer bir şey yok. Profesör Stephen ya da Dekan Beekman’la ilgili bir şey de yok.”

“Belki temizlemişimdir.”

“Temizlememişsin. Ve bu da alışılmadık bir durum.”

Andy yine omuz silkti.

“Dekan Beekman’ın evine nasıl girdin? Profesör Stephen’in ofisine?” diye devam etti Turner. “Onları takip mi ettin? Gözetleme mi yaptın?”

“Nasıl yapmam gerektiğini biliyordum.”

“Nasılmış?”

“Bana söyledi.”

Turner hayal kırıklığıyla homurdandı. Ama Alex, Andy’nin inatçılık yaptığını sanmıyordu. Burada başka bir mevzu vardı.

“Kim söyledi?” dedi Turner.

Andy şimdi tereddüt ediyordu. “Ben... babam?”

Turner sakince sandalyesinin arkasına yaslandı. “Baban bu insanlara zarar vermeyi planladığını biliyor muydu?”

Andy hızla başını kaldırdı. “Hayır!”

“Sana anahtar kartını verdi ve eğlencesine bu insanların iş programlarından mı bahsetti?”

“O hiçbir şey söylemedi. Koç söyledi.” Andy dudaklarını şapırdattı ve kelimelerin tadını beğenmemiş gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Alex hiç kıpırtısız duruyordu. “Koç?”

Andy gözlerini devirdi. Bu bir küçümseme bakışı değildi. O harekette vahşi bir şey vardı; tuzağa yakalanmış, kurtulmak için çırpınan hayvan gibi.

Ama sesi makuldü. “Onları bulmak, beni içeri almalarını sağlamak hiç zor olmadı. Hayatımın çoğunu Yale’da geçirdim, tamam mı?” Parmağını Turner’a doğru salladı. “Ve babamı bu işe karıştırmaya çalışma. Kayıt dışı olacak demiştin.”

“Babanı karıştırmayacağım. Sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.” Turner, Andy’yi inceledi. “Bana II. Charles’tan bahset.”

“Yani... kral olan mı?”

“Neden Marjorie Stephen’in İncil’ini açtın? Neden Hâkimler’i açtın?”

Andy’nin yüzünde şimdi öfke vardı. “Babamın her şeyini

kaybetmesine neden oldu o. Hem de ne için? Başkasının hatası yüzünden?”

Turner delilleri ortaya koyuyormuş gibi ellerini iki yana açtı. “Anladığım kadarıyla laboratuvardan sorumlu kişi babanmış. Gözetim onun sorumluluğuydu.”

“Çok ileri gittiler.”

“Görev süresi devam ediyor. İşinden olmadı.”

Andy kaba bir kahkaha attı. “İşini kaybetmeyi kaldırabilirdi ama dalga konusu hâline geldi. Dürüstlük üzerine, sahte verilerin kullanıldığı bir çalışma? Konferanslarda yüzünü bile gösteremedi. İtibarını, saygınlığını kaybetti. Alay malzemesi oldu. Sen... sen bunun onun için nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın. Artık öğretmenlik yapmak istemiyor. Hiçbir şey yapmak istemiyor. Bir parçası ölmüş gibi.”

“Yargıladılar,” dedi Alex, “ölüm fermanını imzaladılar ve idam ettiler. Sen de intikam almak istedin.”

“Ben... istedim.”

“Küçük düşmelerini istedin.”

“Evet.”

“Koltuklarından olmalarını istedin.”

“Evet,” diye tısladı, sesi odayı dolduruyordu.

“Ama ölmelerini istemedin.”

Andy şaşırmış görünüyordu. “Tabii ki istemedim.”

Turner’ın gözleri kısıldı. “Ama onları öldürdün.”

Andy başını yukarı aşağı salladı, sonra iki yana salladı. Sanki bu, kendisi için de bir muammaydı. “Öldürdüm. İşimi kolaylaştırdı.”

“Koç mu?” diye sordu Alex.

Andy’nin göz kapakları hızlıca açılıp kapandı. “Nazikti.”

“Öyle mi?” diye üsteledi Alex.

“Konuşmak keyifliydi. O... çok şey biliyordu.”

“Ne hakkında?”

Andy yine omzunun üzerinden baktı. “Bu şehir. Buradaki insanlar. Bir sürü hikâye biliyordu. Bütün cevaplar ondaydı. Ama bana... bana efendilik taslamadı, anlatabiliyor muyum?”

Sadece yardım etmek istedi. İşleri düzeltmek için. Kibardı. Gerçek bir...”

“Centilmendi,” diye bitirdi Alex onun yerine. Vücudunu soğuk terler kaplamıştı ve titremesine güçlükle engel oluyordu.

Koç söyledi. Alex, Darlington’ın alnından geriye doğru kıvrılmış, altın çemberin –hapishane hüccresinin– ardında parlayan boynuzlarını düşündü.

Ama belki de çember bir yanılsamaydı. Belki Darlington arada peri tozundan başka bir şey olmadığı hâlde onu orada tutsak tuttuklarına inanmalarını istemişti.

Alex suç mahallerinde bir yanlışlık olduğunu biliyordu, New Haven hikâyelerine göre hazırlanmış, fazla özenli sahne dekoru gibilerdi. İblislerin oynamaktan hoşlanabileceği bir oyun gibi.

Turner onu izliyordu. “Bizimle paylaşmak istediğin bir şey mi var, Stern?”

“Hayır... ben... benim gitmem gerek.”

Turner, “Stern...” diye başlamıştı ama Alex çoktan kapıdan çıkmış, koridorda hızlı adımlarla ilerliyordu. Kapkaraağaç’a gitmesi gerekiyordu.

New Haven tarihi hakkında her şeyi bilen Darlington, Davenport’un vaazındaki alıntıyı “tanımıştı”. O gün ne demişti? *Erdemliliği her zaman takdir etmişimdir ama taklit edemem.* Alex alıntıyı telefonuna yazdı. Arama sonuçları hemen geldi: II. Charles Darlington, mağaradaki münzevi olduğunu söylemişti. Ve tabii ki Hâkimler Mağarası’nı kastetmişti. Anselm onu uyar-mıştı: *Cehennemde hayatta kalan şey, senin tanıdığın Darlington olmayabilir.*

İblisler oyunları severdi. Ve bu iblis, başından beri onlarla oyun oynuyordu.

BÖLÜM İKİ

Aşağı

Kasım

“Yalnız değiliz,” diye fısıldadı Gri, bir parmağını sahnedeki aktör gibi dudaklarına götürüp.

Alex, Kapkaraağaç’ın kapısına kadar arabayla gelmişti.

Çakıllı yolda uzun adımlarla yürümüşü, öfkesi onu sağduyunun önüne iten bir lokomotif gibiydi.

Anahtarını kapıya yerleştirmiş, postaları toplamış ve ellerini yıkamıştı. Bodrum kapısını görmüştü; açılmış bir yara, kazılmış mezar.

Düşünmek, yeniden değerlendirmek için binlerce fırsatı olmuştu. Bodrum merdiveninin başında durmuş, elinde bıçakla karanlığa bakmış, yine de tedbirli davrandığına inanmıştı.

Düşüşü çok hızlı olmuştu. Ama hep öyle olurdu.

Bodrumun soğuk karanlığında yaptığı hataları gözden geçirdi. Turner’la kalmalı ve Andy Lambton görüşmesini bitirmeliydi. Kapkaraağaç’a tek başına gelmemeliydi. Şüphelerini Dawes’a, Turner’a ya da herhangi birine anlatmalıydı. O centilmen şeytana asla güvenmemeliydi. Ama Darlington’ın iyi olacağına, cehennemde her ne yaşadıysa iz bırakmayacağına, affedilebileceğine ve düzenin yeniden sağlanabileceğine inanmak istemişti. Bütün olacaktı ve kendisi de onun yanında olacaktı.

Ama ya şimdi vardı? Ya sonuçlar yanlışsa? Ya “Hellie olmayan Hellie” ya da diğer iblislerden biri ya da belki Dawes’un kame-ralarından kaçabilen bir hırsız onu merdivenden aşağı itmişse?

Ya Eitan ve Tzvi onu buraya kadar takip etmişse? Ya da beyaz şemsiyeli Linus Reiter?

Çok fazla gölge, çok fazla tarih, çok fazla ceset vardı. *Çok fazla düşman*. Hepsiyle birden savaşmanın imkânı yoktu.

En azından Alex kameralarda görünecekti. Birileri onun nereye gittiğini bilecekti. Eğer geri dönmezse. Kaburgalarındaki ağrı derin nefesler almasını zorlaştırıyordu. Önündeki Grilere baktı. Sıradan Griler değillerdi. Harper Arlington ve Daniel Arlington, IV. Darlington'ın anne ve babası.

Alex'in uzun düşman listesindeki hiç kimsenin onları öldürmek için bir nedeni yoktu. Tekrar tekrar yalnız bırakılan küçük Danny, Darlington dışında. *Cennet, güzelliğini korumak için onları dışarı attı ama Cehennem bile onları kabul etmedi*.

"Ne zamandır buradasınız?" diye sordu.

Daniel'in gözleri, duvardan bir şey fırlamasını bekliyormuş gibi köşeye kaydı. "Bilmiyorum."

Harper başıyla onu onayladı.

"Dışarı çıkamıyor musun?" diye sordu Alex. Griler bir nedenleri olmadıkça bedenlerinde uzun süre kalmazlardı. Hellie'nin veda etmek istemesi gibi. Gerçek Hellie, onu seven Hellie.

"Bize kalmamızı söyledi."

"Kim?"

Sustular.

Alex cesetlere bakmak için eğildi. Soğuk, cesetlerin kötü biçimde çürümesini engellemişti ama yine de berbat kokuyorlardı. Yavaşça onları ters çevirdi. Her ikisinin de göğsüne oyulmuş çukurlar vardı. Pençe izleri. Ve derinlere inmişlerdi. Doğruca göğüs kafesinin ve kaburgaların içinden geçmiş; geride iki karanlık, kanlı krater bırakmışlardı. Kalplerini söküp çıkarmıştı.

"Bunu size kim yaptı?"

Harper ağzını açtı, kapattı. Beceriksiz bir el tarafından oynatılan kukla gibiydi. "Bizim oğlumuzdu," dedi, "ama bizim oğlumuz değildi."

Daniel'in gözleri yine köşeye kaydı. "Onu orada bıraktı. Bi-

zim de başımıza gelebileceğini söyledi. Hayatlarımızı tüketebilirmiş.”

Alex köşede ne olduğunu bilmek istemiyordu. Gölgeler orada daha karanlık, soğuk daha soğuk geliyordu. Telefonunun ışığını çevirdi ama gördüklerine anlam veremedi: Tahta yığını? Müsvedde kâğıtlar? Bir cesede –bir cesedin kalıntılarına– baktığını anlaması belli bir süresini aldı. Tüketilmiş, geriye kabuktan başka hiçbir şeyi bırakılmamış bir vücuda bakıyordu. Linus Reiter da ondan geriye sadece bunu mu bırakacaktı? Darlington’ın Marjorie Stephen’i rengi kaçmış ve yaşlanmış ama hâlâ tanınabilir bir hâlde bırakmadan önce yapmaya niyetlendiği şey bu muydu?

Alex nafile bir çaba olduğunu bilse de Dawes’u aramayı denedi. Numara ekranda asılı kaldı. Kapkaraağaç’ta sinyal en iyi şartlarda bile yarım yamalak, bodrumda çalışmasına hiç ihtimal yoktu. Ekrandan gelen ışığı tekrar merdivene tuttu. Orada bekleyen şey neydi? Darlington onu gece yarısı atıştırmalığı olarak mı saklamıştı? Hâlâ bir şekilde Kapkaraağaç’a bağlı mıydı yoksa küçük cinayet sahnelerini kurmak için New Haven’da mı dolaşıyordu?

Bir açıdan mantıklıydı. Darlington cehennemde hem iblis hem de insan olarak hayatta kalmıştı. İkisinin de bir parçası ölümlü dünyaya gelmiş, o altın çemberin içinde oturmuştu. Ve o iblis çocuğun bir parçası hâlâ New Haven’ı ve New Haven’ın tuhaf öyküsünü seviyordu; üç yargıcın hikâyesini biliyor olabilir, Turner ve Alex için dehşet verici bir sahte av düzenlemekten hoşlanabilirdi.

Ama gerçekten mantıklı mıydı? Çaresizliği sadece rolden mi ibaretti? İnsandan çok şeytan mıydı? Hep öyle miydi?

O her neyse, Alex’in neler yapabileceğini bilmiyordu. Zayıf ve yaralı olabilirdi ama onu korkutmak için buraya bıraktığı şeylerin elinde birer silah olacağını bilmiyordu. Her nefes alışında kaburgaları ağrıyordu, merdivene çarptığı omzu zonkluyordu; ama daha kötülerini de yaşamıştı. Yine de yukarıdaki kapı kendi

başına tekmeleyerek açamayacağı kadar ağırdı. Bileğine, yılanın içine girdiği yeri işaret eden tuz yıldızına dokundu ve rehberinin saldırmaya hazır olduğunu umdu.

Grilere döndü ve, “Kim buradan çıkmamıza yardım etmek ister?” diye sordu.

“Bizi hayata mı döndüreceksin?” dedi Daniel.

Arlington zekâsı arada bir nesli atlamıştı anlaşılan.

“Hayır,” dedi. “Ama en azından sonsuza kadar burada kalmanızı sağlayabilirim.”

“Ben yaparım,” dedi Harper.

“Beni burada yalnız bırakma!” diye sızlandı Daniel.

“Sikerler,” dedi Alex, yapmak üzere olduğu şeyin mümkün olup olmadığını bile bilmiyordu. “Herkes atlasın.”

Ellerini uzattı ve Darlington’ın anne ve babası içine doldu. Kalabalık bir parti gibiydi, yüzlerce ses aynı anda bağırıyordu, gürültü dayanılmazdı. Dilinde keskin bir şampanya tadı vardı ve karanfil, sümbülteber, amber kokuyordu. *Caron Poivre*. Kokunun adı ve tuvalet masasının üstündeki şişenin görüntüsü aklında belirdi, camdan bir el bombası. Aynada zayıf yüzünü gördü; yansımada küçük bir çocuk yerde oynuyordu; siyah saçlı, ciddi gözlü. Hep onu izliyor, sürekli ondan bir şeyler istiyordu; çocuğun içindeki bu arzular onu yoruyordu.

Sonra Kapkaraağaç’ın bahçesinde yürüyordu. Yaz sıcaklığında daha güzel, daha yeşil, daha canlıydı. Yolun az ilerisinde yaşlı bir adam yine o küçük çocukla yürüyordu. İkisini de seviyordu. İkisinden de nefret ediyordu. Kendi babasından, kendi oğlundan nefret ediyordu. Bir dayanak noktası bulabilse, birazcık şansı olabilse böyle hissetmek zorunda kalmazdı; hiç kimseymiş gibi, bir *Arlington* değilmiş gibi.

Alex başını iki yana salladı. Kendine duyduğu nefrette boğuluyormuş gibi hissediyordu. “İkiniz de ölümden sonraki hayatlarınızı nasıl geçirmek istediğinizi düşünmelisiniz. Ben terapi öneriyorum.”

Yerdeki cesetlere baktı. Rüyasındaki Darlington’ı hatırladı, in-

san olan ve kalbi kırık olan Darlington'ı. Onları nasıl sevmeyebileceğimi bilmiyorum. Görünüşe bakılırsa öğrenmişti.

Merdiveni hızla çıkmaya başladı. İçindeki güç neredeyse aşıyordu, vücudu onu güçbela zapt ediyordu. Artık omzundaki ya da kaburgalarındaki acıyı hissetmiyordu. Kalbi gümbürdüyordu. Merdiveni ikişer ikişer çıktı, yüzünü korumak için kollarını havaya kaldırdı ve doğruca sürgülü kapıya koştu.

Birinin çığlık attığını duydu, ardından Michael Anselm'in açık arka kapının yanında çömeldiğini gördü; yüzü bembeyazdı ve gözleri dehşetle açılmıştı.

"Alex?" diye ciyakladı Anselm.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Alex.

"Ben... *Sen* burada ne yapıyorsun?"

"Kapkaraağaç, Lethe'nin malı değil. Ve birinin Cosmo'yla ilgilenmesi gerekiyor."

"Bu yüzden mi bodrum kapısını menteşelerinden fırlattın?"

Alex, Anselm'in iblis yemeğine dönmediğine sevinmişti ama bu ona güvendiği anlamına gelmiyordu. "Ne istiyorsunuz? Ve nerelerdeydiniz?"

Anselm ayağa kalkıp üstündeki tozu silkeledi ve biraz itibar kazanma çabasıyla kol yenlerini düzeltti. "New York'ta. Hayatıma devam ediyordum, işe gidiyordum, çocuklarımla oynuyordum, Lethe'yi unutmaya çalışıyordum. Bu sabah yönetim kuruluyla görüştüm. Kararları bildirmek için de buraya geldim."

"Buraya?"

"Dawes burada olduğunu söyledi. Onun da burada olması gerekiyordu. Aynı konuşmayı iki kez yapmak istemiyorum."

Dawes, Alex'i güvenlik kameralarında görmüş olmalıydı. Hatta Anselm'in yolda olduğu konusunda onu uyarmak için aramış bile olabilirdi ama Alex bodrumdaydı. Kafasının içindeki Griler o kadar çok ses yapıyordu ki düzgün düşünemiyordu. Yine de henüz onların gücünden vazgeçmek istemiyordu. Anselm onu merdivenden aşağı itmiş olabilir miydi? Neden böyle bir şey yapsındı ki? Her hâlükârda ondan kurtulması gerekiyor-

du. Darlington cinayet işleyebilecek bir ruh hâlinde olabilirdi ama ona ne olacağına Anselm'in karar vermesine izin vermeye niyeti yoktu.

"Buradan çıkalım," dedi Alex. "İçerisi soğuk ve ürkütücü."

Anselm'in gözleri kısıldı. "Ne oluyor?"

Bodrumda iki ceset var, hatta muhtemelen üç ve ben Gri sarhoşu olmuş durumdayım çünkü Lethe'nin centilmeni seri cinayetler işlemenin ve birini yemenin sevimli olacağını düşünüyor.

"Bir sürü şey," dedi, çünkü böyle bir durumda o bile Hiç diyemezdi. "Ama siz benim sorunlarımı çözme işini bıraktınız, değil mi?"

"O sorunlar Lethe'nin sorunları hâline gelmişse hayır." Etrafına bakındı ve kollarını ovaladı. "Ama doğru söylüyorsun. Konuşmak için başka bir yer bulabiliriz. Bu evin yıkılması gerek."

Güm.

Ses, ikinci katta bir bomba patlamış gibi duvarları sarstı.

"O da neydi?" Anselm boğulmakta olan bir adam gibi mutfak adasına sarıldı.

Alex bu sesi tanıyordu: ölümlü dünyaya gelebilmek için asla açılmaması gereken bir kapıya vuran bir şey.

Güm.

Anselm ona bakıyordu. "Neden korkmuş görünmüyorsun?"

Korkuyordu. Ama şaşırmamıştı. Ve bunu belli etmekle hata yapmıştı.

"Ne yaptın, Alex?" Şimdi öfkeliydi ve hışımla yanından geçip yemek odasına ve merdivene doğru yürüdü.

"Durun!" dedi Alex ona yetişerek. "Gitmeliyiz. Neyle uğraştığınızı bilmiyorsunuz."

"Sen biliyorsun musun acaba? Cehaletini ve kibrini hafife almışım."

"Anselm." Alex onun kolunu kavradı ve kendine döndürdü. İçinde Griler varken bu oldukça kolaydı; Anselm onun gücü karşısında gözlerini kırptırdı ve kolunu kavrayan parmaklara baktı.

Güm. Oturma odasının tavanından sıva parçaları döküldü. Balo salonunun, koruma çemberinin tam altındalardı.

“Çek ellerini üzerimden,” diye üsteledi ama sesinde korku vardı.

“Anselm, seni buradan sürükleyerek çıkarmam gerekirse sürüklerim. Güvende değiliz ve gitmemiz gerek, *hemen*.”

“Bunu yapabilirsin gerçekten, değil mi?” dedi Anselm, dehşet içindeki gözleri doğruca ona bakarak. “Senden ne kadar daha ağırımdır? Elli kilo? Ama beni yüklenip buradan çıkarabilirsin. *Nesin sen?*”

Güm.

Tavanın çökmesiyle birlikte Alex cevap verme derdinden kurtulmuş oldu.

KITTSCHER: Özünde tüm büyülerin şeytanlarla ilgili olduğuna, her ritüelin şeytan güçlerini aynı anda hem çağırıp hem bağladığına dair bir teori var.

Büyünün neden bu kadar büyük bir bedeli olduğunu hiç merak ettiniz mi? Tekinsizlikle her temasımız bu parazit güçlerle yaşadığımız birer karşılaşma. Güçleri kontrol altına alınmış olsa bile iblis beslenir. Büyü ne kadar büyükse iblis de o kadar güçlü olur. Ve bağlantı noktaları, iblislerin kısa bir süreliğine geçebileceği kapılardan başka bir şey değildir.

NOWNES: Söylediklerinizin hepsi, her açıdan sapkınca.

KITTSCHER: Ama yanıldığımı söylemiyorsunuz.

-Kittscher'in Şeytan Bilimi, 1933

Balo salonunun zemini, sıva ve tahta şelalesi hâlinde tepelerine dökülürken Alex ve Anselm geriye doğru düştüler. Darlington enkazın içinde bağdaş kurmuş oturuyordu; boynuzları ışıltıyordu ve altın gözleri projektör gibiydi. Daha önce olduğundan daha iri görünüyordu, sırtı daha genişti.

Hırladı ve Alex sesin içinde bir kelime, belki bir isim duydu fakat anlamını çözemedi. Kendini Darlington'la Anselm'in arasına attı. "Darlington--"

Darlington kükredi; sesi metro treninin uğultusuna benziyordu. Zemine pençe atarak arkasında derin oyuklar bıraktı. Alex onun anne ve babasının göğsündeki izleri anımsadı.

"Kaç!" diye bağırdı Anselm'e. "Ben onu oyalarım!"

Anselm duvara yapışmıştı, giysileri toz içindeydi ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O... bu... ne..."

Darlington onlara doğru ilerledi.

Alex bileğini yaladı ve tuz yılanları tıslayarak vücudundan dışarı fırladılar. Anselm ciyakladı. Yılanlar yerde sürünerek Darlington'a doğru giderken Darlington durdu.

Anselm inledi. "Bu... bu Daniel Arlington mı?"

Çıngıraklı yılanlar Darlington'a saldırdı. Çeneleri Darlington'ın bacaklarına ve kollarına kapanmıştı. Darlington uluyarak onlardan kurtulmaya çalıştı ve tökezleyerek merdivene yöneldi.

“Bu şey bir... bir ucube,” dedi Anselm kekeleyerek. “Hemen o şeyi durdur! Avantaj sende.”

Alex omzunun üzerinden, “Çık git buradan!” diye bağırdı.

“Onu kurtarabileceğini düşünüyor olamazsın! Lethe’yi mahveder, hepimizi mahveder.”

Darlington tuz yılanlardan birini tırabzana çarpıp boynuzlarıyla onu oraya sabitledi.

“Şuna bir bak,” dedi Anselm. “Hayatında bir kez olsun düşün, Stern.”

Düşün, Stern.

“Çembere ulaşmasına izin verme!” diye bağırdı. “O canavarı cehenneme geri gönder, ben de seni Lethe’ye geri götürmenin bir yolunu bulayım!”

Ama Darlington neden hapishanesine geri dönmek istesindi ki? Ve Anselm koruma çemberini nereden biliyordu?

Düşün, Stern. Anselm için o hep Alex’ti. Sinirlendiğinde Bayan Stern. Ona Stern diyen Darlington’dı. Karmakarışık düşünceler arasında imkânsız bir fikir mücadelesine girip duraksadı. Anselm’in ona üç yargıcın hikâyesini anlattığı zamanı hatırladı, ona Darlington’ı hatırlatışını.

Büyüsüz, Kapkaraağaçsız bir Darlington’ı. Ruhsuz bir Darlington’ı.

Annesini sorduğunda ne kadar şaşırdığını hatırladı. *Seni utandırıyor mu?* Onu ele geçiren utanç dalgasını, o görüşmeden sonra kendini ne kadar bitkin hissettiğini. Anselm’in iyi beslenmiş bir kedi gibi güneş ışığında gerinişini hatırladı. *Neredeyse insan gibi hissediyorum.*

Alex yaralı bir iblise sırtını dönmemesi gerektiğini biliyordu ama bu hatayı çoktan yaptığını hissediyordu. Hem Darlington’ı hem de Anselm’i görüş alanında tutmaya çalışarak yavaş ve temkinli bir şekilde döndü.

Anselm buruşuk takım elbisesiyle duvara yaslanmıştı.

Alex dilini bileğinin üzerinde kaydırdı. Tuz yılanları hareketlendi. Bir iblis gördüklerinde tanırlardı. İnsan suretine bürünmüş ve Lethe otoritesini elinde tutuyor olsa bile. Yılanlar sıçradı.

Anselm ellerini kaldırdı ve turuncu bir ateş halkası savurdu. Tuz yılanları sıcaktan cızırıyor, kıvılcım yağmuru içinde patlıyor gibilerdi.

“Eh,” dedi Anselm, o gün ikinci kez elbisesinin tozunu silerken. “Öldürme işini senin yapmanı umuyordum. Sevgili akıl hocanı öldürdüğün için bir süre kendine eziyet etmeni izlemek istemiştin.”

Seni utandırıyor mu? Soru, karnına yumruk gibi inmiş, onu sarsmış ve suçluluk duygusu içinde bırakmıştı. Anselm ondan besleniyordu. Sterling’de, televizyon programındaki çaresiz bir baba gibi başını sallayışını anımsadı. İnsan rolü yapıyormuş gibi.

Alex, “Onun iblisi sensin,” dedi, birden bütün taşlar yerine oturmuştu. “Darlington’ı ilk defa cehennemden çıkarmaya çalıştığımızda onun içine atlayıp geldin. Dawes ve ben, Parşömen ve Anahtar’daki ritüeli berbat ettiğimizde. Ve o zamandan beri bizimle taşak geçiyorsun.” *Bizim oğlumuzdu ama değildi de.* “Darlington’ın ailesini öldürdün.”

Anselm omuzlarını dikleştirdi. Vücudu derisinin altında şekil değiştiriyor gibiydi. “Ben küçük yarımı o lanetli çemberden nasıl çıkaracağımı düşünürken Kapkaraağaç’a geliverdiler.”

Dönüşeceğim şey her neyse dünyaya salınacak. Darlington sadece çemberin içinde kalmak için iradesini kullanmakla kalmamıştı, insanlığının geri kalan kısmını da yardıma çağırmıştı. Onlara ipucu vermek, hatta onu uyarmaya çalışmak için mücadele eden de aynı insan yarısıydı. Rüyasında ondan iki tane vardı: iblis ve insan. *Öyle olmak zorunda,* demişti. *İnsan ve canavar.*

Ama Anselm ölümlüler diyarında Darlington’dan beslenememişti çünkü Darlington çember tarafından korunuyordu. Bu yüzden iblisin başka bir şekle bürünmesi gerekmişti.

“Michael Anselm’i de sen öldürdün,” dedi Alex. Bodrumdaki kabuk oydu. İblis, Anselm’den beslenmiş, onun hayatını çalmıştı. Alex deniz kenarında öğle yemeği yerlerken onun ne kadar farklı görüldüğünü düşünmüştü – genç, rahat, yakışıklı; gayet iyi vakit geçiriyor gibiydi. Çünkü eğleniyordu. İnsan sefaletine doymuştu. Alex onunla el sıkışmıştı. Annesinin ha-

yatı için anlaşma yapmıştı. Anselm onun çaresizliğine gülmüş olmalıydı.

Darlington merdivenden hırladı; hâlâ Alex'in yılanları tarafından kuşatılmış durumdaydı ama Alex'in onları nasıl geri çekeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ayrıca, neden Anselm tuz rehberlerle savaşma konusunda "Hellie olmayan Hellie"den, "Blake olmayan Blake"ten ya da diğer iblislerden çok daha iyiydi?

"Cinayetler," dedi Alex, "hâkimler ve Profesör Lambton'la ilgili olan tüm o olaylar sadece birer dikkat dağıtıcıydı."

"Oyun," diye düzeltti Anselm, nazik bir gülümsemeyle. "Bir bulmaca."

Eldiven'i bulup kullanmalarını ve Darlington'ın ruhunu cehennemden kurtarmalarını engellemek için.

"İki kişi öldü ve Andy Lambton akıl hastanesinde."

"İyi bir oyundu."

Parşömen ve Anahtar'daki feci ritüel gecesinde, Il Bastone'de gerçek Michael Anselm vardı – telaşlı, soğuk, Lethe'yi beladan uzak tutmaya kararlı Anselm. Kampüsteki ilk cinayet o gecenin ilerleyen saatlerinde işlenmişti. İblis, Marjorie Stephen'dan beslenmiş, onu korkunç bir şekilde zehirlenmiş gibi yaşlandırmıştı, ama onu kabuk hâline getirmeden önce durmuştu. Onun şekline bürünmek istememişti çünkü bu işine yaramazdı. Oraya sadece küçük bir oyun kurmak için gitmişti. Dekan Beekman'ı öldürürken daha dikkatli davranmış, iblis açlığını kontrol altında tutmuştu ve kirli işlerini Andy Lambton'a yaptırmıştı.

"Siz serseriler Darlington'ın ruhunu serbest bırakıp bedeniy-le birleştirmeden önce onun ölümlü dünyayla bağını koparmam gerekiyordu," diye itiraf etti Anselm. "Ama çemberin içindeyken korunuyordu. Yine de yem, başından beri gözümün önündeydi. Tek yapmam gereken onu tehlikeye atmaktı. Koşarak geldi tabii." Anselm elini kaldırdı. "Ve şimdi yapılması gereken şey basit."

Alev alev yanan turuncu bir yay ileri doğru fırladı. Alex ateşin omzunun üzerinden geçerek etini yaktığını hissetti. Tam Darlington'a isabet etmişti.

"Hayır!" diye haykırdı. Grilerin gücünün içine akmasına izin

vererek Anselm'e doğru koştı. Onu duvara çarptı ve boynunun kırıldığını duydu. Griler kafasının içinde çığlıklar atıyordu. Çünkü Anselm bir iblisti. Çünkü onların katiliydi. Çünkü Alex de bir katildi. Harper ve Daniel Arlington içinden çıkarak onu güçsüz ve nefessiz bıraktılar.

Anselm'in başı kırık boynunun tepesinde sallanıyordu, ama o sadece sırtıp tekrar elini kaldırdı ve ateş ileri fırladı. Alex ceplerini karıştırıp bulduğu tuzu bir bulut hâlinde ona savurdu ve Anselm'in eti fokurdarken attığı çığlığın tadını çıkardı. En azından buna karşı duyarlıydı. Tuz stokunun kalanını da onun üstüne boşalttı fakat Anselm'i gerçekten yok etmesinin bir yolu olmadığını biliyordu. Bir kazık ya da tuz kılıcı olmadan olmazdı ve belki onlar bile işe yaramazdı. Bu iblis diğerleri gibi değildi.

Alex'in yılanları ileri atıldı ve Anselm'in titreyen, fokurdayan bedeninin üzerine kapaklandılar. "Tutun onu!" diye yalvardı Alex ama anlayıp anlamadıklarını bilmiyordu.

Darlington'a doğru koştı. Merdivende çırlıçıplak yatıyordu ve işaretlerinin ışıltısı sönmüştü, mücevherli tasma boyunda parlıyordu. Yanan yer kararmıştı ve göğsünün boyunca uzanıyordu. Alex'in yılanları Anselm'in ateşiyle kavrulmuş, kömürleşmiş, titreşen yığınlar hâlinde yerde yatıyorlardı.

Alex merdivene gidip diz çöktü. "Darlington?" Teni dokunulamayacak kadar sıcaktı ama parmak uçlarında onun soğuduğunu hissedebiliyordu. "Hadi, Danny. Benimle kal. Bu hengâmeyi nasıl düzelteceğimi söyle bana."

Darlington'ın altın rengi gözleri açıldı. Parıltıları azalıyor, süt rengine dönüşüyorlardı.

"Stern..." Sesi bir yankı gibi uzaklardan geliyordu. "Kutu..."

Bir an Alex onun neyden bahsettiğini anlayamadı, sonra başını salladı. Arlington Lastik Çizmeleri kutusu ceketinin cebindeydi. Onu hep yanında taşımıştı.

"Dayanabildiğim kadar dayanacağım. Cehenneme git. Ruhumu geri getir."

"Eldiven--"

"Dinle, Çark Gezgini. Çember bir kapıdır."

“Ama-”

“Sen bir kapısın.”

Hellie de öldüğü gece Alex'i aynı şekilde tarif etmişti.

Neden bekliyorsun? Eldiven'i deneyeceklerini söylediğinde Darlington ona bunu sormuştu. Ya yolu yürümesine gerek olmadığını, tam önünde bir geçit olduğunu, dünyalar arasında sadece onun geçebileceği bir çatlak olduğunu anlatmaya çalışıyorduyorsa? Nasıl istersen, Çark Gezgini. Bu dansın adımlarını sen belirliyorsun.

“Hayatta kal,” dedi Alex ve bedenini merdiveni çıkmaya zorladı.

Griler olmadan yavaştı, acı onu beceriksizleştiriyordu. Ama kutu, ceketinin cebindeydi ve göğsünde çarpan ikinci bir kalp gibi, canlı bir organ gibi hissettiriyordu. Anselm'in onu takip edip etmediğini bilmiyordu. Takip etmesi için bir neden yoktu. Alex'in neyi amaçladığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve Darlington'a, onu yok etmeye odaklanmıştı. Eğer acele etmezse ruhu geri alamadan Anselm onu diri diri yakacaktı. Tabii alabilirse. Eğer bu, ikisinin de ölümüne neden olacak başka bir hata değilse.

Koridorda hızla ilerledi ve çemberin parıltısını gördü, şimdi daha sönüktü, yer yer kırılmıştı. Ama en parlak olduğu yerde Alex, cehennemde gördüğü diğer Kapkaraağaç'ı, onun yıkık taş yığınlarını gördü.

Bu dünyada, onun dünyasında, zeminde delikten başka bir şey yoktu. Düşerse bacaklarını, hatta belki omurgasını kırabilirdi. Fakat tereddüt edecek zaman yoktu. *Tüm dünyalar bize açıktır.*

“Umarım haklısındır, Darlington.”

Alex kapı aralığından kendini itti. Bir adım, iki adım. Sıçradı. Daireyi geçerken içinden bir sıcaklık geçti. Ama yere çarpmadı. Onun yerine kendini tozlu, kayalık zeminde tökezlerken buldu. Etrafındaki çemberin titreşimini hâlâ görebiliyordu ama artık iblis diyarındaydı.

“Darlington!” diye bağırdı ve cebinden kutuyu çıkardı. “Danny, benim!”

Bu kez yaşlı adamın sesine ihtiyacı yoktu. Darlington onu hatırlıyordu. Onu eve götürmeye çalıştığını biliyordu.

Darlington başını kaldırıp ona baktı, elinde hâlâ taş parçası vardı. "Alex?"

Alex kutuyu açtı. "Güven bana. Son bir kez. Bizi buradan çıkaracağıma güven."

Ama Darlington'ın yüzündeki ifade dehşetten ibaretti.

Alex bunun bir uyarı olduğunu çok geç fark etti.

Sırtına bir şey çarptı. Kutu elinden uçtu. Suyun altındaki bir hareketi izlemek gibiydi. Zaman yavaşladı. Kutu havada kavis çizdi ve yere çarptı. Paramparça oldu.

Alex haykırdı. Yerdeki kırık parçalara doğru koşmaya başladı. Bir şeyin gömleğinin arkasını kavradığını ve onu yere serdiğini hissetti; güç, nefesini kesiyordu.

Tepesinde bir tavşan duruyordu, bir metre boyundaydı ve takım elbise giymişti – Anselm'in takım elbisesi. Yumuşak, beyaz ayaklarından birini Alex'in göğsüne yerleştirmişti, bastırdı. Alex kırık kaburgaları yerinden oynarken çığlık attı. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Kutu kırılmıştı. Darlington'ı geri götürmenin ve onu bedeniyle yeniden birleştirmenin hiçbir yolu yoktu. Ölümlüler dünyasında ölecek ve ruhu sonsuza dek cehennemde hapsolacaktı.

Tavşan eğildi, kırmızı gözleri seğiriyordu. "Hırsız," diye hırladı.

Birbiri ardına ölmelerine izin vermişti. Küçük Tavşancık, Hellie, Darlington. Ve belki şimdi kendisi de ölecekti, bir canavar tarafından ezilerek. Eğer cehennemde ölürse sonsuza dek burada mı kalacaktı? Başka bir âleme mi geçecekti? Vücudunun üzerinde gezinen mavi ateş tavşanın kürküne sıçırıyordu ama tavşan bunu umursamıyor gibiydi.

"Çemberi nasıl geçtin?" diye sordu yaratık, ağırlığını değiştirip daha sert bastırarak.

Alex çığlık atmak için bile nefes alamıyordu. Başını yana çevirdi ve Darlington'ın onu izlediğini gördü; yüzü üzgündü ve elinde bir taş vardı. Ona yardım etmek istiyordu ama nasıl ya-

pacağını o da bilmiyordu. Burada yardım isteyebileceği bir Gri yoktu.

“Çemberi nasıl geçtin?” diye tekrarladı tavşan. Pençesini esnetti ve Alex ürperdi. “Artık o kadar sert değilsin, değil mi? O kadar korkutucu değilsin. Çalıntı gücün olmadan nesin? Boş, küçük bir hiçlik.”

Darlington’ın merdivendeki yanmış vücudunu, parçalara ayrılmış eski porselen kutuyu, serbest bıraktıkları iblisleri düşündü. Kaburgaları acıyor, omzu zonkluyordu. Onu ezen şey haklıydı. Gerçekten de kendini boş hissediyordu. İçi boşaltılmıştı. Bir hiçlik, boş bir fincan.

Parçalanmış bir kutu.

Ama o kırılmamıştı, kırık sayılmazdı. Yara bere içindeydi, hırpalanmıştı ve kaburgasının ciğerlerinden birini deldiğine dair içinde kötü bir his vardı ama hâlâ buradaydı, hâlâ hayattaydı ve Anselm’in bilmediği bir yeteneği vardı – her iki âlemde de. *Yaşayan bir ruhun canlılığını hayal bile edemezsin.* Belbalm böyle söylemişti. Alex şimdiye kadar sadece ölüleri içine almıştı. Ama ya yaşayanları alırsa?

Darlington’ın onu İn’deki merdivenden yukarı çıkarışını anımsadı, Il Bastone’deki salona alışını, lanetli sokaklardan ve gizli geçitlerden geçişini. Onun rehberi, Vergilius’u olmuştu. Kaç kez ona dönüp, *Benimle gel* demişti? Ona mucizeler ve dehşet vadetmişti ve her seferinde bunu yerine getirmişti.

Elini uzattı, tıpkı bir zamanlar Hellie’ye yaptığı gibi, tıpkı sayısız ruha yaptığı gibi, Darlington’ın ona tekrar tekrar yaptığı gibi.

“Haydi gel,” diye fısıldadı.

Darlington taşı bıraktı. Ruhu altın bir ışık gibi Alex’in içine aktı. Taze yaprak yeşili. Şafak aydınlığı. Çello yayının tatlı titreşimi. Çeliğin çelik üzerinde çınlayan muzaffer sesi. Alex’in vücudu beyaz, yakıcı, kör edici bir aleve dönüştü.

Ateş, vücudunu yakıp geçerken tavşan tiz ve çaresiz bir çığlık attı.

Alex’in acıları geçmişti. Ayağa fırladı ve Anselm kendini toparlayamadan çemberin parıltısına doğru koşmaya başladı.

Bedenini çemberin içine doğru fırlattı. Dünya bembeyaz oldu. Gözlerini parlaklığa karşı kapattı, sonra düştüğünü fark edince nefesi kesildi.

Kap karaağaç'ın zemini onu karşılamak için yükseliyordu. Ama içinde Darlington'ın ruhu vardı ve bu, Grilerin bahşettiği güçle uzaktan yakından alakalı bile değildi. Bir Gri'nin gücü içinde yanan bir mumsa bu, binlerce deniz feneri, bir bombanın infilakıydı. Nazikçe yere indi. Hafifti, zarifti ve dünya renklerle ışıldıyordu. Evin bir yerinden gelen cereyan soğuşunu teninde hissetti. Havada uçuşan kırık tahta parçalarını ve dökülmüş sıvaları gördü; kar yağışı kadar güzeldi. Merdivende Darlington'ın bedenini gördü, boyunduruk hâlâ boynunda parlıyordu ama geri kalanı simsiyah olmuştu. Yan yatmıştı, Alex'i cehenneme kadar takip edip geri dönen Anselm'den saklanmaya çalışıyordu.

Canavarsı tavşan gitmişti ve Anselm, Alex'in ateşinin onu yaktığı yerin siyahlığı dışında yine insan olmuştu. Darlington'ın üzerinden uçup Alex'e doğru sıçradı, parmak uçlarından turuncu alevler fışkırtıyordu – derken tıslayarak çömeldi, bir şey onu uzaklaştırmıştı.

Cosmo.

Kedi miyavlayarak merdivenden indi; tüyleri diken diken olmuş, beyaz ışıklarla parlıyordu. Darlington'ın rehberi. Bu kedi ne zamandır bu evin sahiplerini gözetiyordu? Bir tuz rehber miydi yoksa bambaşka bir şey miydi? Anselm topukları ve elleri üstünde ileri geri sallanarak feryat etti. Hiç bu kadar az insan görünmemişti.

Alex o şarkı söyleyen çelik sesi duyabiliyor, Darlington'ın ruhunu içinde hissedebiliyordu. Belbalm'ın yaşayanların ruhlarnı tüketirken duyduğu zevki şimdi anlayabiliyordu. *Açgözlülük her dilde günahtır.* Darlington'ın sesi, hafifçe azarlayan, şaşkın. Onu *duyabiliyordu*, düşünceleri kendi düşünceleri kadar netti. Bu güç hissinden, bu sevinçten vazgeçmek istemiyordu. Tadı bal gibiydi. Ama bu tür bir uyuşturucuya alışmanın iyi olmadığını da biliyordu. Sadece çok geç kalmadığını umuyordu.

Kendi kendine, "Hadi," diye fısıldadı.

Darlington içinden bir altın nehri gibi aktı. Hâlâ dilinde ruhunun sıcak ve tatlı tadını alabiliyordu. Darlington merdivendeki bedeninin içine aktı.

Anselm, "Hırsız!" diye haykırdı ve Darlington'ı yutan bir ateş selini serbest bırakırken Cosmo uludu.

Alex hiç düşünmeden, sadece onu durdurma arzusuyla Anselm'e doğru koştu. Bütün o gücün ardından kendini güçsüz hissetmesi gerekirdi ama hiç acı hissetmiyordu. Kaburgaları kırılmamıştı. Göğsü acıımıyordu. Yaşayanların gücü bunu yapabiliyordu demek. Anselm'e vurarak onu yere indirdi ama Anselm göz açıp kapayıncaya kadar onun üzerine çıkmıştı, elleri boğazında kenetlenmişti.

"Diri diri yakacağım ruhunu," dedi mutlu bir şekilde. "Seni... yiyip... tüketeceğim."

Dişleri ağzında büyüdü, uzun ve sarılardı. Merdivende Darlington'ın bedeni kömürleşmiş bir yığından ibaretti. Pompeii'deki dünya küle dönerken büzüşmüş insanların resimlerine benziyordu. Çok geç. Kimse o durumdan kurtarılamazdı.

Ama sonra Alex, mücevherli boyunduruğun gittiğini fark etti.

İşaretleri parlamaya başlamıştı, yanmış etinin çatlaklarından ışık yayılıyordu. Alex yine dilindeki bal tadını aldı.

Anselm tısladı ve Alex mavi alevin onun ellerine, kollarına doğru hızla yükseldiğini, onu ateşin içine çektiğini gördü. Onun ateşiydi bu. Cehennem ateşi. Nasıl? Daha önce sadece iblisler âleminde alevlenmişti.

Anselm uluyarak geri çekildi, titreşti, şekli değişti ve Alex onun gerçek formuna baktığını anladı; pençeli ve tuhaf bir şeydi, kemikleri garip açılarla birleşmişti.

"*Golgarot.*" Yine Darlington'ın o hırıltısını duydu ama bu kez iblisin adını anlamıştı.

Merdivende yükselen şey Darlington'a hem benziyordu hem de hiç benzemiyordu. Sesi doğrudu ama yankı gitmişti. Boyunuzları hâlâ şakaklarından geriye doğru kıvrılıyordu ve vücudu şimdi çok büyük görünüyordu; tam olarak insan değildi. İşaret-

leri de değişmişti. Semboller gitmişti fakat şimdi bileklerinde, boynunda ve ayak bileklerinde altın bantlar vardı.

“Katil!” diye bağırdı Anselm, vücudu elbisesinin altında seğırip titreşiyordu. “Yalancı! Anne katili! Sen–”

Ve sonra bir kelime bile edemedi. Darlington, Anselm’i devasa elleriyle yakaladı ve ayaklarını yerden kesti. Yekpare, öfkeli bir hırıltıyla onu ikiye böldü.

İblisin eti kâğıt gibi dağıldı ve kımıldanan kurtçuklar yığınınna dönüştü.

Alex irkilerek geriye sıçradı.

Darlington’ın bedeni tekrar değişiyor, küçülüyor gibi görünüyordu. Boynuzlar, altın şeritler kayboldu. Ölümlü gibi görünüyordu. Bir an orada durup Anselm’in kalıntılarına baktı, sonra döndü ve merdivenden yukarı çıkmaya başladı.

“Darlington?” diye kekeledi Alex. “Ben... Nereye gidiyor-sun?”

“Giyecek bir şeyler bulmaya, Stern,” dedi arkasında kanlı ayak izleri bırakarak. “Bir adam kendini sapık gibi hissetmeden ancak bu kadar uzun süre pantolonsuz kalabilir.”

Alex, bir eli tırabzanda, öylece bakakaldı. Lethe’nin centilmesini geri dönmüştü.

Kıyamet Bülbülü (Kan Kuşu yahut Kara Kanatlı M jdecı olarak da bilinir); Passeridae familyası

Köken: Nepal; ortaya çıkış tarihi bilinmiyor

Bağışlayan: St. Elmo, 1899

Bu kuşlar yetiştirildi mi, b y lendiler mi yoksa kendilerine has özelliklerini doğada mı edindiler, bilinmiyor. İlk olarak 700 yılı civarında bir serçe kolonisinin dağ köyüne yerleşmesiyle tespit edilmişlerdir. Daha sonra bu köyün tamamı toplu bir intihar eylemiyle kendilerini zehirlemiştir. Kuşun dünyada kalan nüfusu bilinmemektedir ancak esaret altında olan en az on iki adet Kıyamet Bülbülü bulunmaktadır.

Bakım ve beslemeleri üzerine notlar: Serçe büyülü bir durgunluk durumunda tutulur ama haftada bir beslenmelidir. Bu sırada uçmasına izin verilmelidir yoksa kanatları körelir. Karanlık, soğuk alanları tercih ederler ve güneş işığında uyuşuk hâle gelirler. Kendisiyle ilgilenirken kulak kanallarınızın balmumu veya pamukla tıkalı tutulması gerekmektedir. Bunu yapmamak h lsizlik, depresyon, hatta uzun süre maruz kalınması hâlinde  l me sebebiyet verebilir.

Ayrıca bkz. Tyneside Kanaryası, Elyazması'nın Kraliçe Ay Bülbülü.

St. Elmo tarafından Bulut Gagalı M jdecı olduğuna inanılarak alınan bu kuş, uçuş paterninde fırtınaları önceden tahmin etmesiyle bilinmektedir.

–Pamela Dawes, Oculus tarafından
gözden geçirilmiş ve düzenlenmiş
Lethe Teçhizat Kataloğu'ndan

Cemiyetlerin kendi koleksiyonları için fazla dengesiz veya değersiz gördükleri tüm büyülü şeyleri Lethe'ye “bağışladıklarını” kimse fark etmiyor mu? Artıklar, felaketler, hatalar, eski püskü eserler ve öngörülemeyen nesneler. Cephaneliğimiz bir üniversitede bünyesindeki en büyük büyü depolarından birini temsil etse de aynı zamanda en tehlikeli olma gibi kuşku uyandırıcı bir özelliğe de sahip.

–Raymond Walsh-Whiteley'nin Lethe Günleri Güncesi
(Silliman Akademisi '78)

Darlington uyumuş ve rüyasında bir canavara dönüşmüştü. Ama şimdi uyanıktı ve ölümüne üşüyordu. Ve belki hâlâ canavardı.

Merdiveni çıkarken arkasında kanlı ayak izleri bıraktığının belli belirsiz farkındaydı. Kendi kanı. Anselm'in bırakacak kanı yoktu. Sahte bir insan suretiydi, sanki içi talaşla doluymuş gibi ikiye bölünmüştü. Attığı her adım davul sesi gibiydi: öfke, arzu, öfke, arzu. Sevişmek istiyordu. Dövüşmek istiyordu. Bin yıl uymak istiyordu.

Bir noktada çıplak olduğu için utanacağını biliyordu. Ama belki aynı anda iki yerde o kadar uzun süre kalmıştı ki edebi arada bir yerlerde kaybolmuştu. Balo salonuna verdiği zararı görmek istemiyordu. Hatta bu kadar uzun süre orada tutsak kaldıktan sonra balo salonunu da bir daha görmek istediğinden emin değildi. Onun yerine doğruca üçüncü kattaki yatak odasına çıktı.

Dünyayı kalın bir camın ardından ya da şu eski düğmeye bas, resmi değiştir View-Master'lerden birinden izliyor gibiydi. Renkler yanlış geliyordu, kitaplar yabancı geliyordu. Bu odayı severdi. Bu evi severdi. Ya da birileri sevmişti. Ama artık hiç zevk vermiyordu.

Evimdeyim.

Mutlu olması gerekirdi. Neden değildi? Belki Alex ruhunu özgür bırakmıştı ama bir parçası sonsuza dek cehennemde sıkı-

şıp kalmış olacak, taş üstüne taş koyacaktı; durmak, dinlenmek için yalvaracak ama yapamayacaktı. Hiç can sıkıntısı, hiç tekrar duygusu hissetmemişti. Tüm bu süreç boyunca bıçareydi; bir cesedi canlandırmaya çalışan, soğumuş bir bedene hayat vermeye çalışan, bir umut işareti arayan bir adam gibi; her bir taşın Kapkaraağaç'ı yeniden ihtişama kavuşturacak taş olduğuna emindi hep. Dahası da vardı elbette. Cehennemde pek çok şey olmuştu; gardiyan ve hapishane, işkenceci ve işkence gören; ama bunları düşünmeye hazır değildi, sadece bazı sırları Galaxy Stern'den saklayabildiğine seviniyordu.

Onun merdivenin dibinde tereddütle durduğunu hissedebiliyordu ve aklına gelen düşüncelerden utanıyordu. Bu şehvet düşleri için iblisi suçlayabilir miydi? Yoksa sadece son bir yılını hapiste geçiren bir adam olduğundan mıydı? Penisini bu tartışmayı pek umursamıyordu ve yalnız olduğuna memnundu, bir de penisinin artık New England deniz feneri gibi parlamadığına. Kot pantolonu, kazak ve eski paltosunu giyip içindeki arzu dalgasının dinmesini sabırla bekledi. Küçük bir valiz hazırladı – büyükbabasının eski deri çantasıyla. Ancak o zaman aklına geldi.

Annesi ve babası ölmüştü. Ve bir bakıma onları kendisi öldürmüştü. Golgarot cehennemde onun ruhundan beslenmiş, onun utancını ve umutsuzluğunu tüketmişti. Darlington'ın anılarının, üzüntüsünün ve arzularının en derinlerini yemişti. Michael Anselm'i planları uğruna öldürmüştü, bir amaca ulaşmak için uygun bir araçtı. Ama Darlington'ın anne ve babasını öldürmek onu tatmin etmişti, sadece Anselm acıdan zevk aldığı için değil; Darlington'ın küçük, acılı bir parçası onların ölmesini, hatta kötü bir şekilde ölmelerini istediği için – ve Golgarot bunu biliyordu. Kapkaraağaç'ın taşlarına terk edilen çocuğun içinde onlara verebileceği şefkat, merhamet yoktu; sadece şiddet vardı.

Yatağın kenarına oturdu. Olan biten her şeyin gerçekliği şimdi üzerine çöküyordu. Aklının tek bir düşünce üzerinde uzun süre kalmasına izin verirse delirirdi. Ya da belki çoktan delirmişti. Gördüklerinden, yaptıklarından sonra nasıl tekrar insan olabilirdi?

Hiçbir şey değişmemişti. Her şey değişmişti. Yatak odası tıpkı bıraktığı gibi görünüyordu ve balo salonunun zemininde onarmaya asla gücünün yetmeyeceği devasa delik dışında ev sağlam gibiydi.

Anne babası ölmüştü.

Bu gerçeğin yerine oturmasını bir türlü sağlayamıyordu.

O yüzden hareket etmeye devam etti. Çantayı düşün, onu al. Kapıyı düşün, aç. Koridorda attığı her adımı düşündü. Bunlar düşünülebilecek güvenli şeylerdi.

Merdivenden indi. Anselm'in geride bıraktığı kıpır kıpır kurtçuklar onu tiksindirmeliydi, ama iblis teni tiksintmesine engel oluyordu. Alex mutfakta bekliyor, kutudan mısır gevreği yiyordu. O da aynıydı – sıska, solgun, kendisine ters bakan her şeye yumruk atmaya hazır.

O bir katil. Bu bir zamanlar önemli geliyordu, karanlık bir ifşaat. Rosenfeld Salonu'nun bodrumundaki hâlini hatırladı, harekete geçmesine ihtiyaç duyduğu sırada öylece duruşunu. Siyah, cam gözlerle bakan sessiz kız, bakışları şimdiki kadar sabit ve temkinli. *Ben en başından beri sana haykırıyorum.*

Mutfağın sessizliğinde birbirlerini izlediler. Birbirleri hakkında her şeyi biliyorlardı. Hiçbir şey bilmiyorlardı. Huzursuz bir ateşkese girdiklerini hissediyordu ama savaşın adını tam olarak koyamıyordu. Hatırladığından daha güzeldi. Hayır, bu doğru değildi. Ne o değişmişti ne de kendi görüşü keskinleşmişti. Sadece artık onun güzelliğinden daha az korkuyordu.

Uzun bir süre sonra Alex mısır gevreği kutusunu uzattı. Garip bir barış teklifiydi ama kutuyu kabul etti, kolunu içine daldırdı ve ağzına bir avuç dolusu gevrek attı. Hemen pişman oldu.

“Tanrım, Stern,” dedi soluk soluğa mutfak lavabosuna tükürürken. Ağzını çalkalayıp kalıntıları temizledi. “Saf şeker mi yiyorsun?”

Alex ağzına bir avuç dolusu daha abur cubur tıktırdı. “Bir yerlerde biraz mısır şurubu da olduğuna eminim. Ve gerçek meyve aroması. Burada kalmak istiyorsan fındık fıstık depolayabiliriz.”

Darlington evle ilgili herhangi bir karar vermeye hazır değildi. Hiçbir konuda karar vermeye hazır değildi. "Bu gece Il Bastone'de kalacağım." Devamını söylemek istemiyordu ama kendini sözcükleri oluşturmaya zorladı. "Cesetlerini görmem gerek."

"Tamam," dedi Alex. "Arabaları da garajda."

"Onu oraya Golgarot koymuş olmalı." Bu isim insan dilinde yanlış geliyordu, sanki bir turistin aksanıyla konuşuyordu.

"Ben onu sadece Anselm olarak tanıdım. Şey de orada... gerçek Anselm'in kabuğu."

"Benimle gelmek zorunda değilsin."

"Harika."

Darlington gülmek istedi. Alex Stern onun için iki kez cehenneme gitmişti ama bodrum fazla geliyordu. Çekmeceyi karıştırıp el feneri aradı ve merdiveni indi.

Koku vurucuydu ama bunun olacağını biliyordu. Cesetlerin nasıl harap edildiğini görmeye hazır değildi. Merdivende durdu. Yapmak istediği şey... Ne yapmak istediğinden emin değildi. Nazikçe gözlerini mi kapatacaktı? Teselli edici sözler mi söyleyecekti?

Üç yılını ölüm sözcükleri üzerine çalışarak geçirmişti ama yine de söyleyecek bir şeyi yoktu. Aklına gelen tek şey, Lethe Cemiyeti eşyalarının her birinde yazan sözdü.

"*Mors vincit omnia*," diye fısıldadı. Sunabileceği tek şey buydu. Tanıdık bir kıyıya vurmuştu ama deniz onu değiştirmişti. Keder beklemek zorundaydı.

El fenerini Michael Anselm'in vücudu olması gereken şeye, Lethe'ye henüz Dante olarak atanmış bir birinci sınıf öğrencisiyken çok kısa süreliğine tanıdığı adamın cesedine çevirdi. Ölü bir yönetim kurulu üyesini tam olarak nasıl açıklayacaklardı? O da beklemek zorundaydı.

Merdiveni tırmandı. Bodrum kapısının menteşeleri yerinden çıkmıştı; kapıyı dikkatle pervaza yasladı, mezarlığın girişindeki kaya misali.

Alex iğrenç mısır gevreğini dolabına geri koymuş, tezgâha

yaslanmış, telefonuna bakıyordu; saçları siyah bir demet, karanlık bir kış nehriydi.

“Dawes’a ne söyleyeceğimi bilmem gerekiyor,” dedi. “Anselm kameralarından kaçınmış ama benim burada olduğumu ve balo salonu kamerasının çevrimdışı olduğunu biliyor. Geri dönmeye hazır mısın?”

“Önemi olacağını sanmıyorum. Belki yüz yüze açıklamak en iyisidir.” Tereddüt etti ama sormaması için bir neden yoktu. “Onları gördün mü? Annemle babamı? Şeyden sonra...”

Alex başını onaylarcasına salladı. “Bodrumdan çıkmama yardım ettiler.”

“Onları benim öldürdüğümü mü düşünüyorlar?”

“Bir açıdan?”

“Şimdi buradalar mı?”

Alex başını iki yana salladı. Elbette değillerdi. Bilmesi gerekirdi. Griler öldükleri yere nadiren geri dönerlerdi. Çoğu popüler kurgunun aksine, hayaletler katillerine musallat olmaya gelmezlerdi. Sevdikleri yerleri ve insanları, insani zevklerini hatırlamak isterlerdi. Birine musallat olmak için intikamcı ve adanmış bir ruh olmaları gerekirdi ve anne babasında da böyle bir dürtü yoktu.

Ve Golgarot’tan uzakta olmak isterlerdi. Ölümler, iblislerden korkardı çünkü iblisler onlara bitmiş olması gereken acıyı tekrar vadedirdi. Darlington’dan da gerçekten korkmuşlardı.

Alex ceketini daha sıkı sarındı. “Yaşlı adam burada.”

“Büyükbabam mı?”

“Onu duyabiliyorum. Artık hepsini duyabiliyorum.”

Darlington şaşkınlığını, merakını ve ne kadar *imrendiğini* belli etmemeye çalıştı. Bu kız nasıl bu kadar güce sahip olabiliyordu? Bunca zamandır ondan kaçan gizli dünyayı nasıl görebiliyordu? Ve cehennemde geçirdiği bir yıldan sonra bunlar neden hâlâ umurundaydı?

“Hiç susmuyorlar,” diye ekledi Alex.

Bana güveniyor, dedi kendi kendine. Alex ona Lethe’ye vermediğine emin olduğu bir bilgiyi veriyordu. Bir ikram daha.

Onun gücüne olduğu kadar güvenine de aç olduğunu fark etti. Düşüncelerini kenara itti.

“Ne diyor?”

Alex’in gözleri tedirgin bir tavırla botlarının ucuna kaydı. “Özgür olmanı söylüyor. Bu ev için yeterince kan dökmüşsün. Sahiplenmek ya da terk etmek sana kalmışmış. Her zaman öyle olmalıymış.”

Darlington burnundan nefesini vererek güldü. “Yalan söylüyorsun. Gerçekte ne diyor?”

Alex omuz silkti ve gözlerine baktı. “Kapkaraağaç’ın sana her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu, buranın kan ve miras yoluyla senin evin olduğunu söylüyor, bir de Arlington mirası hakkında bir ton saçmalık.”

“Kulağa tam da onun söyleyeceği şeyler gibi geliyor.” Durdu, onu inceledi. “Burada olanları biliyorsun, değil mi? Ne yaptığını? Cehennem canavarından neden kurtulduğunu?”

Alex gözlerini kaçırmadı. “Biliyorum.”

“Doğru şeyi yapıp yapmadığımı hep merak etmişimdir.”

“Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim, elimden gelse onu şuracıkta boğardım.”

Darlington kendi ani kahkahasıyla irkildi. Belki Alex o gece Rosenfeld Salonu’nda onun mideye indirilmesini engelleyebilirdi. Belki işlediği suçların bilgisinin onunla birlikte ölmesini istemiş olabilirdi. Ona ihanet ettiğini düşünmüştü. Ama sonunda yine bu canavar kız onu yeraltı dünyasından çekip çıkarmıştı. Söyleyebileceği hiçbir şey onu şaşırtamazdı ve bu güçlü bir teselliydi.

“Geri döneceğim,” dedi ve büyükbabasının ne yapmak üzere olduğunu anlayacağını umdu. “Ölümden kaçmak, onun pençesi-ni üzerinde hissetmekten iyidir,” diye alıntı yaptı ve ölüm sözlerinin yaşlı adamı dışarı atmasına izin verdi, bu da onun Alex’e sunduğu barış teklifiydi.

“Teşekkürler,” dedi Alex.

“Şeylerle ne yapacağımı bilmiyorum...” Onların cesetleriyle, demeyi başaramadı. Bunun yerine bodruma doğru çenesini salladı.

“Daha büyük sorunlarımız var,” dedi Alex, tezgâhtan doğru-
larak. “Hadi, araba çağırdım.”

“Neden Mercedes’i almıyoruz?” Alex yüzünü buruşturdu.
“Stern arabama ne oldu?”

“Uzun hikâye.”

Mutfak kapısını arkalarından kilitledi ve çakıllı yoldan inme-
ye başladılar. Ama sadece birkaç adım sonra durmak zorunda
kaldı, ellerini dizlerine koydu ve derin bir nefes aldı.

“İyi misin?” diye sordu Alex.

Hayır, kesinlikle değildi. Gökyüzü ağır, alçak ve griydi, kar
sözü veren bulutlarla kaplıydı. Hava nemli ve tatlıydı ve hari-
kulade bir şekilde soğuktu. Bir parçası Kapkaraağaç’ın dışında
bir dünya, garaj yolunun sonunda bir sokak, ötesinde bir kasaba
olmadığına inanmıştı. Her şeyin ne kadar büyük hissettirebile-
ceğini, ne kadar hayatla dolu olabileceğini unutmuştu; mevsimi,
ay, saati bilmenin, sadece *Kış geldi* diyebilmenin bile ne kadar
güzel olduğunu unutmuştu.

“İyiyim,” dedi.

Alex, “Tamam,” dedi ve yürümeye devam etti. Pratik, acıma-
sız, yoluna devam eden bir mücadeleci, durmak bilmeyen bir
savaşçı; Tanrı, şeytan ya da Yale önüne ne engel koyarsa koysun.
Bir şövalye miydi? Bir kraliçe? Belki o bir iblisti? Peki fark eder
miydi? “Sana iyi ve kötü haberlerim var,” dedi.

“Önce kötü haber lütfen.”

“Cehenneme geri dönmek zorundayız.”

“Anlıyorum,” dedi. “İyi haber?”

“Dawes avgolemono yapıyor.”

Arlington arazisinin sonunu işaretleyen taş sütunlara geldik-
lerinde, “Eh,” dedi, “bu içimi ferahlattı.”

Dönüp arkasına bakmadı.

Vardıklarında Dawes, Il Bastone'nin merdiveninde bekliyordu. Kulaklıkları boynunda asılıydı ve elleri svetsörtünün yenlerini çekiştiriyordu. Turner da yanındaydı, dumanla lekelenmiş sütunlardan birine yaslanmıştı. Üzerinde kot pantolon ile gömlek vardı ve onu takım elbisesiz görmek neredeyse tavanın çöküşünü izlemek kadar üzücüydü.

Sokağın karşısındaki gölgelerin arasından iblisler çıkınca Darlington, "Davet ettiğimi hatırlamadığım bu misafirler kim?" diye sordu.

Alex yavaşça kapısını açıp dışarı çıktı, şoförün alacakaranlıkta yola dikilen bu tuhaf insan grubu hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu.

"İblisler," dedi. "Onları biz getirdik."

"Öğrenci değişim programı gibi mi?"

"Kazara oldu," dedi Alex araç uzaklaşırken. "Evi ateşe verdiler."

"Neden hiç şaşırmadım acaba?"

"Seni kurtarmaya çalışıyorduk, Darlington. Birkaç tümseğe takılmamız kaçınılmazdı."

"Yetersiz ifade yeteneğini daha önce hiç fark etmemişim, Stern."

"Şeytani tümsekler."

"Alex? Mija?" Alex'in büyükannesi kaldırımında duruyordu. Koyu renk saçlarına aklar düşmüştü. Yumuşak bir boğazlı kazak

ve yerleri süpüren, uzun, siyah bir etek giymişti. Alex küçükken o kumaşın yerde çıkardığı sese bayılırdı. “Ama kirlenmiyor mu Avuela?” Büyükannesi göz kırpıp, “Şeytan beni bulamadıktan sonra birazcık kirin ne önemi var?” derdi.

Alex onun büyükannesi olmadığını biliyordu ama yine de yüreği burkuldu. Estrea Stern hiçbir şeyden korkmazdı, tuhaf torununu uçarı kızından korumaya; onu dualar, ninniler ve iyi yemeklerle doyurmaya kararlıydı hep. Ama sonra ölmüştü ve Alex’in payına dandik büyülerinden, kristallerden, peynir altı suyu tozu karışımlarından, annesinin akupunkturcu sevgilisinden, savaş sanatı hocası sevgilisinden, şarkıcı sevgilisinden başka bir şey kalmamıştı.

“Seni kim besliyor mija?” diye sordu Estrea, gözleri sıcak, kolları açıktı.

“Alex!” Dawes ona bağınyordu ama ev çok yakın olduğu hâlde sesi çok uzak gibiydi.

Darlington önüne atılıp hırladı. Alex’in gözleri önünde şekli değişmişti, altın boynuzları alnından geriye doğru kıvrılıyordu.

Alex bal tadı aldı. Vücudu mavi alevlere büründü ve büyükanne iblis ciyaklayarak şeklini kaybetti; genç bir kadın şekline bürünmüştü, Hellie ve Alex’in doğal olmayan bir karışımı, omzunun biri fazla yukardaydı, başı ise alaycı ağzını ve çok sayıdaki dişini saklamak istercesine aşağıdaydı.

Darlington bir boğa gibi ileri atılarak iblise vurdu ve onu kaldırırma fırlattı. Boynuzlarıyla saldırırken iblis çığlıklar atıyordu. Diğer iblisler ise evlerin arasındaki gölgelere geri çekilmişti.

“Darlington!” dedi Alex. Hava kararmak üzereydi ve insanlar işten eve dönüyordu. Kalabalığın dikkatini çekerlerse iblislerden fazla sorunları olurdu.

Ama Darlington dinlemiyordu ya da içindeki canavar umursamıyordu. Hırlayarak iblise tekrar tosladı ve gövdesini parçaladı. Bacakları kıvranan küçük kurtçuklara dönüşmüştü. İblis çığlık atmaya devam ediyordu.

“Darlington yeter!”

Alex’in alevleri çatırdayan, mavi bir tel hâlini alarak uzadı

ve daha önce boyunduruğun olduğu yerde beliren altın bandın etrafına dolandı. Darlington'ın boğazını sararak onu "Hellie olmayan Hellie"den uzaklaştırdı. İblisin gövdesinin kalanı da kurtçuklara dönüşmüştü.

Darlington hırladı ve itaat eden bir tazı gibi kalçalarının üstüne oturdu.

"Siktir." Alex mavi alev tasmaına vurdu ve geri çekilmesini sağladı. "Özür dilerim, ben--"

Ama Darlington'ın boynuzları ateşle birlikte yok olmuştu. Yine insandı, kaldırımında diz çöküyordu.

"Özür dilerim," diye tekrarladı.

Darlington'ın bakışları yeni bir metin üzerinde çalışıyormuş gibi karanlık ve düşünceliydi. Ayağa kalktı, paltosundaki tozu silkeledi. "Sanırım içeri girsek iyi olacak."

Alex başıyla onayladı. Midesi bulanıyordu ve kendini çok yorgun hissediyordu, Darlington'ın ruhunu içinde taşımanın tüm ışıltısı sönmüştü. Amatör gibi iblisin kendisinden beslenmesine izin vermişti. Peki az önce ne olmuştu?

Kurtçukların üzerine basıp öğürmemeye çalışarak, "Gerçekten öldü mü?" diye sordu Alex.

"Hayır," dedi Darlington. "Vücudu yeniden şekillenecek ve tekrar senden beslenmeye çalışacak."

"Ya Anselm?"

"Golgarot da aynı şekilde."

Alex bunun Linus Reiter gibi bir yaratık için ne anlama geldiğini merak etti.

Mercy, Il Bastone'nin kapısında gergin bir kahkaha attı.

"İblisler ondan gerçekten hoşlanmıyor, değil mi?"

"Hem de hiç," dedi Turner, etrafında meşe yaprakları kümenmişti. Tuz rehberini çağırmişti. Darlington'a yardım etmek için mi yoksa onu engellemek için mi? Belki Turner boynuzları gördükten sonra iyi olduğu konusunda şüpheyeye düşmüştü. "İspanya nasıldı?"

Darlington boğazını temizledi. Yine insandı ama iblisin şekli

bir anı, bir tehdit olarak üzerinde dolaşıyor gibiydi. “Beklediğimden daha sıcak.”

“Onun buraya nasıl geldiğini açıklamak isteyen var mı?” dedi Turner. “Ve Alex az önce neden alevlendi?”

Ama Dawes’u merdivende tutan büyü bozulmuştu. Yavaşça indi, durdu.

“Bu... bu bir tür aldatmaca değil, değil mi?” dedi sessizce.

Arkadaşları, ebeveynleri, büyükanneleri ve büyükbabaları ve hatta Lethe yönetim kurulu üyeleri kılık değiştirmiş canavarlar olabilecekken bu, sorulması akıllıca olan bir soruydu; özellikle Darlington’ın az önce kaldırımında bir iblisi ezdiğini de hesaba kattığınızda. Ama büyü, bu kez onlara nazik davranmıştı.

“Değil,” dedi Alex.

Dawes hıçkırıklara boğularak ileri atıldı ve kollarını Darlington’a doladı.

“Merhaba, Pammie,” dedi Darlington nazikçe.

Darlington onun ağlamasına müsaade etti ve Alex sarsak bir şekilde kenarda durdu. Belki onun da yapması gereken şey buydu, ellerinde bu kadar kan olmayan birinin yapması gereken şey. *Evine hoş geldin. İyi ki geldin. Seni özledik. Seni özlemem gerekenden fazla özledim, istediğimden çok daha fazla. Senin için cehenneme gittim. Yine giderim.*

Darlington, “Hadi,” dedi, hiç gitmemişçesine yine Vergilius rolüne büründü ve kolunu Dawes’un omzuna atıp hepsini içeri yönlendirdi. “Muhafazaların ardına geçelim.”

Ama Il Bastone’nin merdivenine ayak basar basmaz taşlar titremeye, yanmış kolonlar sallanmaya başladı. Kapının üstündeki fener, zincirinin ucunda zangırdıyordu. Alex verandanın altındaki çakalların inlediğini duydu.

Darlington tereddüt etti. Alex bu duyguyu biliyordu, evim dediğin yerden kovulma korkusu. Anselm ne demişti? *Cennet’ten kovulmaya bu kadar hevesli misin?* İblişin yaptığı bir başka küçük şaka. Çözmeyi beceremediği bir başka bulmaca.

Kapı, menteşelerinin üstünde usulca gıcırdadı. Endişeli bir

sesti, sanki eşiğindeki şeyin tehlikeli olup olmadığına karar veriyormuş gibi. Ve sonra ev kararını verdi. Basamaklar durup sağlamlaştı, kapı ardına kadar açıldı ve tüm pencereler ışıkla doldu. Ev bile Alex'in söyleyemediğini söyleyebiliyordu: *Hoş geldin. Seni özledik. Sana ihtiyacımız var.* Yarı iblis olsun ya da olmasın, Lethe'nin altın çocuğu geri dönmüştü – ve muhafazaları geçebilecek kadar insandı.

“Tripp nerede?”

“Telefonuna cevap vermiyor,” dedi Dawes.

Alex'in midesi altüst oldu. “En son ne zaman yazdı?”

Turner birinin masayı hazırladığı yemek odasına doğru ilerlerken, “Üç saat önce,” dedi. “Evine gittim ama kapıyı açan olmadı.”

Darlington kuşkulu görünüyordu. “Sanırım Tripp Helmuth'u neden cehenneme getirdiğinizi sormak için makul bir zaman.”

Alex kızgınlıkla ellerini havaya kaldırdı. “O kadar kısa sürede sen Katiller Kulübü kurmayı dene de görelim.” Tripp'i en son New Haven Parkı'nda bırakmıştı. Şehir merkezine doğru gittiğini görmüştü. Geç kalmış olabilir miydi? Cehenneme dönmekten mi korkuyordu? İblislerinden kurtulmanın tek yolunun tekrar aşağı inmek olduğunu biliyordu. Onlar yem olacaktı. Sefaletleriyle. Umutsuzluklarıyla. “Onu yalnız bırakmamalıydık.”

“Deniz kuşu yanındaydı,” dedi Turner.

“Ama tuz rehberlerin elinden her şey gelmiyor. Sizi bilmem ama ben Hellie'nin duruma göre kendini geliştirdiğini rahatlıkla söyleyebilirim. Yılanlardan her seferinde daha az korkuyor. Daha bir dakika önce kaldırımdayken korkmadı bile.”

“Hepiniz onun sadece bir korkak olabileceği gerçeğini unutuyorsunuz,” dedi Mercy, masanın diğer tarafına yerleşirken.

Dawes mutfaktan, “Ona haksızlık ediyorsun,” diye seslendi.

“Ne?” dedi Mercy. “Korkudan ödünün patladığını siz de görüyorsunuz. Bence inişi ikinci kez yapmak istemedi.”

“Hiçbirimiz istemiyoruz,” dedi Turner. “Ve sen de istemezsin.”

“Ben gelirim,” dedi Mercy, çenesini kaldırarak. “Bir yolcu eksiksizsiniz. Boşluğu dolduracak birine ihtiyacınız var.”

“Ama katil değilsin,” dedi Alex.

“Henüz. Belki geç olgunlaşıyorumdur.”

Dawes elinde dumanı tüten büyük bir çorba tenceresiyle yemek odasına döndü. “Bu bir şaka değil!”

Darlington, “Katil olmamanın aslında iyi bir şey olduğunu aklımızdan çıkarmamaya çalışalım,” diye katıldı. “Ben Tripp’in yerini alırım. Dördüncünüz olurum.”

Dawes tencereyi yüksek, onaylamayan bir gümbürtüyle masaya vurdu. “Hayır, *olmayacaksınız*.”

Alex de bu fikirden hoşlanmamıştı. Eldiven, döner kapı olarak kullanılmamalıydı. “Ben Tripp’ten vazgeçmiyorum. Spenser’in onu ele geçirip geçirmediğini bilmiyoruz. Hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Matematiği biliyoruz,” dedi Turner. “Kapıyı açmak dört, yolculuğu yapmak için dört ve sonunda kapıyı kapatmak için dört yolcu. Dolunay yarın gece ve Tripp aniden ortaya çıkmazsa kürkçü dükkânına dönen iblisimiz elimizdeki tek seçenek.”

Dawes agresif bir tavırla kâselere çorba doldururken, “Başka bir yol buluruz,” diye ısrar etti.

“Elbette,” diye yanıtladı Turner. “Mercy’ye birini bıçaklatalım mı?”

Dawes, “Tabii ki hayır,” diye tersledi fakat Mercy ürkütücü bir şekilde eğlenmiş görünüyordu. “Ama...”

Darlington’ın dudaklarında belli belirsiz, hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Devam et.”

Şimdi Dawes tereddüt ediyordu. “Kendine bir bak,” dedi sessizce. “Artık... artık tamamen insan değilsin. O yere bağlısın.” Huzursuzca Alex’e döndü. “İkiniz de öylesiniz.”

Alex kollarını kavuşturdu. “Benim ne alakam var?”

“Alev aldın,” dedi Dawes. “Yeraltı dünyasında yaptığın gibi.” Dawes kaşığını kâseye daldırdı, sonra bıraktı. “Darlington’ı geri gönderemeyiz ve ben... eğer Tripp’in iblisi... eğer ona bir şey ol-duysa sorumlusu biziz.”

Kimse buna karşı çıkamazdı. Dawes, Alex ve Darlington’ın yeraltı dünyasına bağlı olduklarını söylemişti, ama gerçek şuydu

ki artık hepsi *birbirine* bağılıydı. Birbirlerinin en kötü yanlarını görmüş; en çirkin, utanç verici, korkutucu şeylerini hissetmişlerdi. Dört yolcu. Karanlıkta titreyen dört çocuk. Asla cüret edilmemesi gereken bir şeye kalkışan dört aptal. Bu pervasız çabadan hep birlikte sağ çıkmaları gereken dört vasıfsız kahraman.

Ama Tripp yoktu.

Turner, “Yarın evine bakarım,” dedi. “İşyerine de ulaşmaya çalışırım. Ama şu anda anlaştık sanıyorum, ne olursa olsun yarın gece inişi gerçekleştireceğiz. Bu şeylerin bizi tüketmeye devam etmesine izin veremeyiz. Ben de bu hayatta bazı kötü şeyler gördüm ve yaşadım, ama bir sonraki dolunaya kadar dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Buna da kimse karşı çıkamazdı. Alex, Darlington’ın cehenneme dönmesini istemiyordu ama başka seçenekleri yoktu. Az önce “Hellie olmayan Hellie”ye yaptığı şey bu yaratıkları durduramamışsa ölümlüler âlemindeki hiçbir şey durduramazdı.

“Tamam,” dedi gönülsüzce.

Dawes da kısaca başını sallayarak onayladı.

“Bu arada, Darlington’ı tam olarak nasıl kurtardın?” diye sordu Turner, biraz fazla rahat bir tavırla.

Alex yazılı ifade de vereyim mi diye çıkışmak istedi. Ama Dawes da Mercy ve Turner da bir açıklamayı, en azından bir araya getirebilecekleri cevap parçalarını hak ediyorlardı.

Böylece yemek yediler ve konuştular – artık Anselm olmayan Anselm’den, Kapkaraağaç’ta bıraktıkları cesetlerden, Profesör Stephen ve Dekan Beekman cinayetlerinden ve Turner, Andy Lambton’ı tutuklamamış olsa işlenecek üçüncü cinayetten bahsettiler.

Bitirdiklerinde Turner boş kâseyi itti ve ellerini yüzünde gezdirdi. “Bana Lambton’ın masum olduğunu mu söylüyorsun yani?”

“Oradaydı,” dedi Alex. “En azından Beekman için. Belki Marjorie Stephen için de. Bence Anselm onu suç ortağı yapmaktan zevk alıyordu.”

“Adı bu değil,” dedi Darlington.

“Şey, her neyse. Golgarot, iblis kral.”

“O bir prens, kral değil. Ve onu hafife almak aptallık olur.”

“Anlamıyorum,” dedi Mercy. “İblis... prens... ya da her neyse... Anselm’i yedi. Sonra bir vampir olması gerekmiyor muydu? Neden bir adama rasgele cinayetler işletmekle uğraşıyor?”

“Rasgele değil,” dedi Darlington. Sesi kasvetli ve soğuktu, bir gölün dibinde kalmış gibi. “Bu bir bulmaca. New Haven tarihinden yola çıkıyor. Benim zihnime, Alex’e, Dedektif Turner’a özel bir yem. Mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Sadece eğleniyordu.”

“Ama kan içmiyordu?” diye sordu Alex. “Anselm olmayan Anselm”le mücadele etmişti ve havadan ateş yaratabilmesi dışında fiziksel olarak zayıftı, Linus Reiter’a benzemiyordu.

“Golgarot senin iblislerin gibi ya da Lionel Reiter’ı yutan iblis gibi değil. Cehennemde bana işkence etmişti. Halihazırda benim acımdan beslenmişti, bu yüzden ben Parşömen ve Anahtar’da açtığınız portaldan geçerken o da peşimden gelebildi.”

“Çember seni Kapkaraağaç’a bağladı,” dedi Dawes.

“Ama Golgarot’u bağlayamadı. Henüz Sandow’un büyüsünden etkilenecek kadar benimle beslenmemiştir.”

“Ya boynuzlar?” dedi Turner.

“Hepiniz yolcuydunuz, bedenleriniz burada kaldı ve siz bu dünya ile iblis diyarı arasında gidip geldiniz. Benim durumum böyle değil. Ben bir cehennem zebanisi tarafından yutuldum ve iblis diyarına girdiğimde ikiye ayrıldım.” Konuşması sakindi ama bakışları çok uzaklardaydı. “Bir yarım aç bir yaratık olan Golgarot’a hizmet etmekle yükümlü bir iblis oldu. Diğer yarım ise kendi acısıyla gözetçisini besleyen bir insan.”

“Tam ortadan ha?”

Darlington’ın gülümsemesi küçüktü. “Hayır, dedektif. Bir insanın hem katil hem de iyi biri olabileceğini bildiğinizi düşünüyorum. Ya da en azından iyi olmaya çalışan biri. Sadece kötüler kötülük yapsa dünya çok kolay olurdu. Hem iblis hem de insan cehennemde kaldı. Hem iblis hem de insan koruma çemberine bağlı kaldı.”

“Anselm beni cehenneme kadar takip etti,” dedi Alex, “çemberi geçtiğimde.”

“Seninle savaşmak için bunu yapmak zorundaydı. Golgarot senin iblislerinden hem daha güçlü hem de daha zayıf. Ben çembere bağlı olduğum sürece özgürce hareket edebilir, kurbanlarını istediği gibi tüketebilirdi ama zayıf kalırdı. Beni öldürmeden ya da sonsuza dek cehenneme geri yollamadan bu âleme bütünüyle giremezdi.”

“Ama... ama o artık ölü, değil mi?” diye sordu Mercy.

Darlington başını iki yana salladı. “Sadece sahiplendiği ölümlü bedeni yok ettim. Ama beni cehennemde bekliyor olacak. Hepimizi.”

Dawes kaşlarını çattı. “Eldiven’i bulduğumuzu biliyor muydu?”

“Hayır,” dedi Darlington. “Aradığınızı biliyordu ama onu bulduğunuzdan ya da Cadılar Bayramı gecesini beni kurtarmak için ritüel yapmaya çalışacağınızdan haberi yoktu.”

“İl Bastone’ye geldiğini ve notlarımızı gördüğünü söylemişti,” dedi Mercy.

“Bize öyle söyledi,” dedi Alex. “Ama imkânsız. O bir iblis. Muhafazaları geçemez. Bu yüzden bizi Lethe’den sürdüğü gece İn’e götürmedi.”

Darlington başını salladı. “Bir erken uyarı sistemi kurmuştu. Cehennem devasa bir yer. Her girişi koruyamazdı. Ama nereye yöneldiğinizi biliyordu ve alarm devreye girdiğinde de beni bulduğunuzu anladı.”

Turner derin bir nefes aldı. “Kurtlar.”

“Evet. Onları Kapkaraağaç’ı gözetlemeleri için görevlendirmişti.”

“Onlar iblisti,” dedi Alex ve gerçek, tokat gibi suratına patlamıştı. “Bizim iblislerimiz oldular.”

Dört yolcu için dört kurt. Saldırdıklarında hepsi kanlarını akıtmıştı; insan dehşetinin tadını almışlardı. Alex kurtların cehennemden kaçarken kuyruklu yıldızlar gibi yandıklarını hatırlıyordu. Onları ölümlüler âlemine kadar takip etmişlerdi.

“Golgarot ritüeli durdurdu,” dedi Mercy. “Bana metronomu kapattırdı.”

“Ama avluya adımını atmadı.” Alex onun Dürer’in sihirli karesinin altında gezindiğini hatırladı. Belki onu görme, bulmacaya kapılma riskini göze almak istememişti.

“Beni cehennemden çıkarmanıza izin vermeyecekti,” dedi Darlington. “Sizi de benimle birlikte oraya mahkûm etmek istiyordu.”

“Ama Alex bizi oradan çıkardı,” dedi Turner.

Alex koltuğunda kıpırdandı. “Ve kapıyı açık bırakarak iblislerimizin bizi takip etmesini sağladı.”

“Anlamıyorum,” dedi Dawes. “Neden Lethe kütüphanesinde Eldiven hakkında hiçbir uyarı yok? Neden yapımına, ilk yolcularına, başlarına gelenlere ya da Lionel Reiter’a dair hiçbir kayıt yok?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Darlington. “Lethe tarihindeki ilk örtbas hikâyesi olmazdı.”

Alex, Dawes’la bakıştı. Öyle olmadığını gayet iyi biliyorlardı. Lethe üyeleri, yönetim kurulu üyeleri ve gizli cemiyetlerin gerçek faaliyetlerinden haberdar olan az sayıdaki Yale yönetim üyeleri her türlü vahşeti halının altına süpürme konusunda uzun bir geçmişe sahipti. Büyülü kayıplar, gizemli elektrik kesintileri, tuhaf ortadan kaybolmalar, Peabody’nin bodrumundaki harita. Herkes geçen sömestr boyunca Daniel Arlington’ın İspanya’da olduğuna inanmıştı ve neredeyse hiç kimse Elliot Sandow’un bir katil olduğunu bilmiyordu. Hiçbir yaptırım olmamıştı, hatalarınızı gömmek için yeni yerler bulmaya devam ettiğiniz sürece de olmayacaktı.

Mercy kırmızı not defterini çorba kâsesinin yanına koymuş, içine eşmerkezli daireler çiziyordu. “Tamam, olayı örtbas ettiler. Ama Lionel Reiter bir vampir oldu. Diğer yolculara ya da nöbetçilerine ne olduğunu bile bilmiyoruz. Madem bu kadar tehlikeli olduğunu biliyorlardı, neden Eldiven’i olduğu gibi bıraktılar?”

Odaya sessizlik çöktü çünkü kimse cevabı bilmiyordu ama iyi bir şey olamayacağını biliyorlardı. O ilk yolculukta bir şey-

ler ters gitmişti, Eldiven'in kayıtlardan silinmesine, Rudolph Kittscher'in günlüğünün saklanmasına ya da yok edilmesine neden olacak kadar kötü bir şey. Reiter bir iblis tarafından takip edilmiş olabilirdi, Lethe bir vampir yaratmaktan sorumlu olabilirdi. Ama o zaman neden onu avlamamışlardı? Neden neredeyse yüz yıl boyunca masum insanları avlamasına izin vermişlerdi?

"Yalnız gidebilir miyim?" diye sordu Alex. Bunu söylemeyi hiç istememişti. Yapmayı da istemiyordu. Ama bir yolcu ekilmiş olabilirlerdi ve ne kadar beklerlerse durum o kadar kötüleşecekti. "Benim Eldiven'e ihtiyacım yok. Neden çemberin içinden geçip iblislerimizi de yanımda sürüklemenin bir yolunu bulamıyorum ki?"

"Bu çok büyük bir fedakârlık," dedi Turner. Darlington'a baktı. "Kafasının üstüne mi düştü?"

"Kahramanlık yapmak için söylemiyorum," dedi Alex suratını ekşiterek. "Ama Tripp'in ölümüne neden oldum bile."

"Ölüp ölmediğini bilmiyoruz," diye itiraz etti Dawes.

"Bilgiye dayalı tahmin yürütüyorum." Ölmediğini umuyordu. Havalı evinde saklanıp güvenli bir şekilde vegan yemekler yediğini umuyordu ama öyle olduğundan şüpheliydi. "Onu bu işe ben bulaştırdım ve geri dönmeme ihtimali çok yüksek."

"Öylece kendi başına giremezsin," dedi Darlington. "Kendi iblisini yanına çekebilirsin ama diğerlerinden de kurtulmak için herkesin seninle gelmesi gerek."

"Spenser ne olacak peki?" diye sordu Mercy. "Spenser olmayan Spenser, Tripp'in iblisi?"

Darlington, "İblisi Tripp'in ruhunu kabul etmişse..." diye başlamıştı ki Dawes onun sözünü böldü: "Ki öyle olup olmadığını bilmiyoruz," dedi ısrarla.

"Ama öyle olduysa iblisi ölümlüler dünyasında kalıp yaşayanlarla beslenecektir."

Şu anda yeni bir vampir, New Haven sokaklarında insanları avlıyor olabilirdi. Alex'in yaratılmasına katkıda bulunduğu bir sefalet daha. Mercy'nin Tripp'e güvenmemek, onu korkak olarak

görmek için haklı sebepleri vardı ama Alex, Tripp'i severdi. Aptalın tekiydi ama onlar için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. *İyi adamlardan biri olma fikrini sevdim.*

"Bir bağ oluşturmamız gerekecek," dedi Dawes. "Kapıyı açıp onları içeri çekeceğiz."

"Vampiri de mi?" diye sordu Mercy.

"Hayır," dedi Darlington. "Eğer Tripp'in iblisi gerçekten bir vampire dönüşmüşse onu tek başına avlamamız gerek."

"Mercy ve ben iblislerimizi cezbetmenin bir yolunu arıyorduk," dedi Dawes. "Ama Eldiven'i açmak için pozisyonlarımızı korumamız gerekiyorsa yapabileceğimiz çok az şey var."

"İşler kötü gittiğinde bize çekiliyorlar," dedi Alex.

Turner ona bir bakış fırlattı. "Yani günün her saati?"

"Kıyamet Bülbülü var," dedi Mercy, notlarına bakarak. "Onu bir odada serbest bırakırsanız nifak tohumları ekiyormuş ve genel bir huzursuzluk hissi yaratıyormuş. Yetmişli yıllarda sendika temsilcilerinin toplantılarını dağıtmak için kullanılmış."

"Hiç duydun mu sessizliği, kuşların öldüğü ama bir şeyin kuş misali şakıdığı?" diye alıntı yaptı Darlington.

"Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrimin olmamasını özlemişim gerçekten," dedi Alex ve sözlerinde samimiydi. "Ama cehenneme giderken yola sersefil ve yenilmiş hissederek çıkmak isteyeceğimizden emin değilim."

"Voynich var," dedi Dawes. "Ama onu nasıl ele geçirebiliriz bilmiyorum."

"Onca şeyin arasında neden Voynich?" dedi Mercy.

Alex bile Voynich elyazmasını duymuştu. Orijinal Gutenberg İncili dışında Beinecke'deki en ünlü kitaptı. Ve onu görebilmek kesinlikle daha zordu. İncil her zaman lobideki cam bir kutuda sergileniyor, her gün bir sayfası çevriliyordu. Ancak Voynich kilit altındaydı.

"Çünkü o bir bulmaca," dedi Darlington. "Gizemli bir dil, çözülemeyen bir şifre. Bunun için yaratıldı."

Mercy defterinin kapağını gürültülü bir *pat* sesiyle kapattı. "Dur bir dakika. Voynich elyazmasının iblisleri tuzağa düşür-

mek için yaratıldığını mı söylüyorsun? Araştırmacılar yüzyıllardır onu çözmeye çalışıyor!”

Darlington omuzlarını kaldırdı. “Akademisyenleri de tuzağa düşürüyor demek ki. Ama Dawes haklı. Dijital bir kopyadan ötesine erişmek neredeyse imkânsız. Hele onu Beinecke’den çıkarmak? Unut gitsin.”

“Peki Dokumacı Pierre?” diye sordu Mercy.

Turner arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Bu iyi olabilir.”

Ama Dawes kalemini dudaklarına vuruyordu. “İlginç bir fikir.”

“Aslında harika bir fikir,” dedi Darlington.

Mercy gülümsedi.

“Pierre’in kim olduğunu ve ne dokuduğunu bana ve Turner’a anlatmak isteyen var mı?” diye sordu Alex.

“Dokumacı’yı Elyazması almıştı,” dedi Dawes. “Bir dizi tarikat lideri ve sahte guru tarafından müritlerini cezbetmek için kullanılıyordu. Sonuncusu Pierre Bernard’dı ve ismi de onunla birlikte öyle kaldı. İşin püf noktası Dokumacı’nın doğru duygusal ağı ördüğünden emin olmak.”

“Ve o şey iblisleri tuzağa mı düşürecek?” dedi Turner.

“Sadece kısa bir süreliğine,” dedi Dawes. “Ama... çok riskli.”

“Hiçbir şey yapmamak kadar riskli değil.” Alex daha fazla konuşmak istemiyordu. Sonraki dolunaya kadar bekleyemezlerdi. “Bu şeylerin teker teker hepimizi avlayana kadar peşimizde koşup kalplerimizi kemirmelerine izin veremem.”

“Gittikçe daha güçlü ve deneyimli olacaklar,” dedi Darlington. “Şahsen hepinizin tüketildiğini görmeyi, sonra da sizin yüzünüzle ortalıkta dolaşan bir grup vampirle uğraşmak zorunda kalmayı istemem.”

“Pekâlâ,” dedi Turner. “Dokumacı zımbırtıyı kullandık. Onları tuzağa düşürüp aşağı çektik. Elimde hâlâ iki korkunç cinayetin işlenmesinden sorumlu olan... ya da en azından suça teşvik edilen ve üçüncü bir cinayet daha planlayan bir zanlı var. İşin içinde iblisler vardı deyip cezasının hafifletilmesini sağlayamam.”

“Akıl sağlığı yerinde değildi,” dedi Darlington, “bu şekilde cezai indirim alabilirsin. Zihnindeki canavarlar gerçek de olsa, hayal ürünü de olsa sonuç aynı.”

“Diyelim ki o kısımdan paçayı sıyırdım,” diye devam etti Turner. “Kapkaraağaç’ın bodrumunda  kayıp kişinin kalıntıları var ve eninde sonunda birileri bu insanları aramaya gelecektir. Her ne kadar o iblis dışarıda Anselm’in takım elbiselerini giyip onun kredi kartını kullanmış olsa da karısının onun neden eve gelmediğini merak ettiğini varsaymak zorundayım.”

Cesetleri torbaya koy. Taşımak için kiralık araçla plakaları değiştir. Il Bastone’de krozedde saatlerce onları yak. Arabayı temizle. Götür, bırak. Alex ne yapmaları gerektiğini biliyordu. Turner da yle. Ama Turner’ın bunları söylemeyeceğini de biliyordu. Carmichael’ı soğukkanlılıkla öldürmüş olabilirdi ama o hâlâ polisti ve bir suçun örtbas edilmesine karışmayacaktı.

“Biz icabına bakarız,” dedi Alex.

“Sizin pisliğinizi temizlemeyeceğim.”

“Temizlemek zorunda kalmayacaksın.”

Turner ikna olmuş görünmüyordu. “Sözüne güveneceğim. şimdi, bütün bu söyledikleriniz bir yana, evin önündeki kaldırımında olanları aıklamadınız. Bir iblisin başka bir iblisi ikiye böldüğünü gördüm. Senin bizim dünyamızda olmaması gereken ateşle parladığını gördüm ve o ateşi Darlington’ı kontrol altında tutmak için kullandığını gördüm. Bütün bunları açıklamak isteyen var mı?”

Darlington omuz silkti ve ikinci çorbasına uzandı. “Aıklayabilseydik aıklardık.”

Alex, Turner’ın bakışlarından Darlington’ın yalan söylediğini düşündüğünü anlayabiliyordu.

Ve o da öyle düşünüyordu.

Ev, herkesin muhafazaların içinde uyuyabileceği kadar büyüktü. Darlington üçüncü kattaki Vergilius odasına dönmüştü. Dawes salondaki kanepede uyuyacaktı ve Turner da cephanelikte, yerde yatıyordu.

Alex ve Mercy, Dante odasına geçtiler. Alex ışığı söndürmeden önce Tripp'e bir kez daha mesaj atmayı denedi. Gece çıkıp onu aramak güvenli değildi ama sabah Turner'la birlikte tekrar deneyeceklerdi.

"Ona karşı pek kibar davranmadım," dedi Mercy.

"Tripp'in başını belaya sokan bu değil. Ve kimseye kibarlık borçlu değilsin." Yastığına uzandı. "Yarın hazır olmanı istiyorum. Dawes inişin bu kez farklı olabileceğini söyledi. Bunun yüzeyde senin için ne anlama geleceğini bilmiyorum ama dışarıda dolaşan en az bir vampir var. Seni tekrar tehlikeye atmak istemiyorum."

Mercy yorganın altında kıpırdandı. "Her zaman tehlikeyeyiz. Partiye gittiğimizde, yanlış kişiyle tanıştığımızda, yanlış sokakta yürüdüğümüzde. Sanırım... bazen belayı beklemek yerine onu karşılamaya gitmek daha kolay."

"Kötü randevu gibi."

Mercy güldü. "Evet, öyle. Ama başıma kötü bir şey gelirse--"

"Gelmeyecek."

"Ama eğer olursa--"

“Mercy, eğer biri seninle uğraşırsa ona şiddetle ilgili yeni bir kelime öğretirim.”

Mercy güldü, sesi kırıldı. “Biliyorum.” Doğrulup yastığını patkladı ve arkasına yaslandı. Alex kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyordu. “Yolcu olmak için... hepiniz birini mi öldürdünüz?”

Alex bu konuşmanın geleceğini biliyordu. “Evet.”

“Dawes’un Blake’i öldürdüğünü biliyorum. Diğerlerini bilmek istediğimden emin değilim ama...”

“Ben neden Katiller Kulübü’nde olmaya hak kazandım?”

“Evet.”

Alex, Mercy’ye Letheden, büyüden, hatta Grilerden, onları görebildiğinden ve kullanabildiğinden söz etmişti. Ama geçmişini derinlere gömülü bırakmıştı. Mercy’nin bildiği kadarıyla Alex, eğitiminde eksiklikler olan Kaliforniyalı bir kızdı.

Söyleyebileceği bir sürü yalan vardı. Nefsi müdafaaydı. Kazaydı. Ama gerçek şuydu ki daha o sabah Eitan’ı da öldürmeyi düşünmüştü. Durumdan sıyrılabileceğini ve cesedi saklayacak bir yer bulabileceğini düşünse yapar, bir daha arkasına bile bakmazdı. Ve Mercy’ye bir daha yalan söylemeyeceğine söz vermişti.

“Bir sürü insan öldürdüm.”

Mercy yan dönüp ona baktı. “Kaç kişi?”

“Yeterince. Şimdilik.”

“Peki sen... bununla nasıl yaşıyorsun?”

Hangi gerçeği söylemesi gerekiyordu? Kâbuslarına girenler, öldürdüğü insanlar değildi; ölmesine izin verdiği, kurtaramadığı insanlardı. Alex rahatlatıcı bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Dua ettiğini, ağladığını ya da unutmak için kilometrelerce koştuğunu. Çok fazla arkadaşı olmamıştı ve bunu kaybetmek istemiyordu. Ama rol yapmaktan da yorulmuştu.

“Ben doğru yapılmamışım, Mercy. Eksik olan şey vicdan mı, vicdan azabı mı yoksa omzumdaki melek uzun bir tatile mi çıkmaya karar verdi bilmiyorum. Ama uykularımı kaçıran şey, hesap defterimdeki cesetler değil. Sanırım bu beni harika bir oda arkadaşı yapmıyor.”

“Belki,” dedi Mercy ve ışığı kapattı. “Ama benim tarafımda olmandan mutluyum.”

Alex, Mercy horlayana kadar bekledi ve ardından yataktan çıkıp üçüncü kata yöneldi. Vergilius yatak odasının kapısı açıktı ve baldıran ağacını tasvir eden vitray pencerelerin altındaki şöminede ateş yanıyordu. Darlington ateşin yanındaki sandalyeye uzanmıştı. Lethe eşofmanları ve eski bir sabahlık giymişti – o şeye robdöşambır da deniyor olabilirdi, emin değildi. Haftalardır ona üstünde tek bir giysi parçası olmaksızın bakıyordu ama onu böyle görmek – ayakları pufun üstünde, sabahlığı açık, göğsü çıplak, elinde bir kitap– röntgenci gibi hissetmesine neden olmuştu.

“Bir şey mi istiyorsun, Stern?” dedi başını kitaptan kaldırmadan.

Bu karmaşık bir soruydu. “Turner’a yalan söyledin.”

“Sen de gerektiğinde aynısını yapmışsındır diye düşünüyorum.” Sonunda ona baktı. “Bütün gece kapıda mı bekleyeceksin yoksa içeri girecek misin?”

Alex kendini içeri girmeye zorladı. Neden bu kadar gergindi ki? Darlington’dı bu – biliminsanı, züppe, baş belası. Ortada bir gizem falan yoktu. Ama onun ruhunu içine almıştı. Dilinde tadını hissedebiliyordu hâlâ.

Sandalyesinin yanındaki masada duran küçük, kehribar rengi sıvı dolu bardağı eline aldı. “Ne içiyorsun?”

“Armanyak. İstersen deneyebilirsin.”

“Ama biz–”

“Armanyacağımın değerli bir amaç uğruna feda edildiğinin farkındayım – büyükbabamın Mercedes’inin de öyle. Bu şişe çok daha ucuz ve daha az nadir.”

“Ama o kadar ucuz değil?”

“Tabii ki değil.”

Bardağı bıraktı ve karşısındaki sandalyeye yerleşip ateşin ayaklarını ısıtmasına izin verdi; sağ çorabının altındaki deliğin aniden farkına varmıştı.

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?” diye sordu. “Cehenneme geri dönmenin?”

Darlington’ın gözleri, okumakta olduğu kitaba döndü. *Michelle Alameddine’in Lethe Günleri Güncesi*.

Neden nöbetçinin o olmadığını mı merak ediyor muydu? “İlginç bir şey buldun mu?”

“Buldum aslına bakarsan. Daha önce görmediğim bir örüntü. Ama iblisler bulmacaları sever.”

“Bize yardım etti,” dedi Alex. “Senin kampüste bir Eldiven olduğuna inandığını söyledi.”

“Bana bir şey borçlu değil. Kendi kendime onun günlüğüne bir daha asla bakmayacağımı, Dante’si hakkındaki fikirlerini kovalamayacağımı, bu saçma işe kapılmayacağımı söylemiştim. Ama işte yine buradayım.”

“Ne demiş?”

Gülümsemesi hüzünlüydü. “Çok az şey. Beni titiz, detaycı ve –en az beş kez– hevesli olarak tanımlamış. Genel portre ayrıntılarda kaybolmuş ama gurur verici olmaktan çok uzak.” Kitabı kapatıp kenara koydu. “Ve sorunun cevabına gelince; cehenneme dönmek berbat bir fikir ama başka bir fikrim yok. Aklımın boş kaldığı zamanlarda tüm bunlar için Sandow’u suçlamak istiyorum. Bütün bu trajediler serisini başlatan şey onun açgözlülüğüydü. Cehennem zebanisini beni yutsun diye o çağırdı. Hızlı bir ölüm olacağını düşünmüştü sanırım.”

“Ya da temiz,” dedi Alex düşünmeden.

“Doğru. Ortadan kaldırılması gereken bir ceset yok. Sorulacak soru yok.”

“Hayatta kalmanı beklemiyordu.”

“Evet,” diye düşündü. “Sanırım bu, ikimizin ortak noktası. O bir gülümseme mi yoksa, Stern?”

“Bunu söylemek için çok erken.” Oturduğu yerde kıpırdanarak onu izledi. Darlington her zaman açık seçik bir çekiciliğe sahip olmuştu; koyu renk saçları, sıırım gibi yapısı, çok uzaklardaki bir şatodan onların sıradan dünyasına gelmiş sürgün kraliyet üyesi havası. Ona dik dik bakmamak; gerçekten orada

olduğunu, gerçekten yaşadığını kendine hatırlatmadan durmak zordu. Ve bir şekilde onu affetmiş gibi görünüyordu. Ama Alex bunların hiçbirini dillendirmede. “Bana diğerlerinin önünde neyi konuşmadığını söyle. Neden hâlâ boynuzların-”

“Dönemsel boynuzlar.”

“İyi. Sen onları kullandığında ben neden pürmüz gibi parlardım?”

Darlington uzun bir süre sessiz kaldı. “Yaptığımız şeyi anlatabilecek bir kelime yok. Henüz yapamadıklarımızı da öyle. Eldiven’i bir dizi kapı olarak düşün, her birinin amacı kazara oraya girilmesini engellemek. Senin o kapılara ihtiyacın yok Stern.”

“Belbalm ölmeden önce demişti ki-”

“Sen onu öldürmeden önce.”

“Ekip çalışmasıydı. Tüm dünyaların Çark Gezinlerine açık olduğunu söylemişti. Etrafımda mavi bir ateş çemberi gördüm.”

“Ben de gördüm. Geçen sene, Cadılar Bayramı’nda. Çark. Tesadüf olduğunu sanmıyorum. Bunun da tesadüf olduğunu sanmıyorum.”

Ayağa kalktı, odayı geçip masasına gitti ve New York’un simge yapılarını gösteren bir kitap çıkardı. Her zamanki rahat özgüveniyle hareket ediyordu, ama şimdi o uzun adımlarında uğursuz bir hava vardı. Alex iblisi görüyordu. Bir avcı görüyordu.

Darlington kitabı açıp ona doğru çevirdi. “Atlas,” dedi, “Rockefeller Center’dan.”

Siyah-beyaz fotoğrafta bronzdan yapılmış, kaslı bir figür tek dizinin üstünde duruyordu. Devasa omuzlarının üstündeki bir birine kenetlenmiş üç halkanın ağırlığıyla iki büklüm olmuştu.

“Semavi küreler,” diye devam etti Darlington. “Hareket hâlindeki âlemler. Ya da...”

Alex parmağını zodyak işaretleriyle süslü dairelerden birinin etrafında gezdirdi. “Çark.”

“Heykel, Lee Lawrie tarafından tasarlanmış. Sterling’deki taş işçiliğinden de o sorumluydu.” Darlington kitabı elinden alıp masaya geri koydu. Sırtı hâlâ dönük bir şekilde konuşmaya de-

vam etti: “O gece Elyazması’nda gördüğüm şey sadece Çark değildi. Bir taç da görüm.”

“Taç. Bu ne anlama geliyor? Bunların hepsinin anlamı ne?”

“Bilmiyorum. Ama koruma çemberinden geçip cehenneme girdiğinde var olan her kuralı çiğnedin. Ve beni dışarı taşıırken çiğneyecek bir kural daha buldun.” Tekrar karşısındaki sandalyeye yerleşti. “Beni yeraltı dünyasından çaldın. Bunun iz bırakması kaçınılmazdı.”

Alex, Anselm’in –Golgarot’un– haykırışını duyabiliyordu: *Hırsız*. Kurdun dudaklarının da aynı kelimeyi oluşturacak şekilde büzüldüğünü görmüştü.

“O şeyler bu mu yani?” diye sordu. “Bileklerindeki ve boynundaki şeyler? İşaretler hani?”

“Bunlar mı?” Darlington öne doğru eğildi ve ânında değişim geçirdi: parlayan gözler, kıvrılan boynuzlar, geniş omuzlar. Alex kendini istemeden de olsa sandalyesinde geriye doğru kayarken buldu. Bir an önce insandı, sonra canavar olmuştu. Bileklerinde ve boğazında altın bantlar parlıyordu.

“Evet,” dedi korkusunu belli etmemeye çalışarak. “Bunlar.”

“Bu işaretler, hizmet etmeye mecbur olduğum anlamına geliyor. Sonsuza dek.”

“Cehenneme mi? Golgarot’a mı?”

Darlington güldü; sesi derin ve soğuk, gölün dibinden gelen bir şey gibiydi. “Sana, Stern. Beni cehennemden çıkaran kadına. Sonsuza dek sana hizmet edeceğim.”

İfadesi donmuştu. Darlington, Alex'in belirsizlikle karşılaştığında böyle yaptığını öğrenmişti. Savaşsın mı kaçsın mı? Hayatta kalmanın yolu bazen hiçbir şey yapmamaktı. Uzun zaman önce, o bodrum katında da onu bu şekilde görmüştü: Taşa oyulmuş bir kız.

Alex kaşını kaldırdı. "Peki... çamaşırlarımı da yıkayacak mısın?"

Savaş, kaç ya da alay et. "Korkunç bir kızsın."

"Hanımım diyeceksin. Korkunç bir kızsın, *hanımım*."

Bu kez kahkaha attı.

Ama Alex'in kaşları birbirine yaklaşmıştı. Çenesi sıkılmıştı. Kavgaya hazırlanıyor gibi görünüyordu. "Çok fazla bilinmeyen var. Üst üste eklenme şekilleri hoşuma gitmiyor."

"Ben de hoşuma gittiğinden emin değilim," dedi ve bu kez yalan söylemiyordu. "Ölüleri görebiliyor, duyabiliyor, onları kendi amaçların için kullanabiliyorsun ve eğer fena hâlde yanılmıyorsam Marguerite Belbalm'ın eksikliğini yaşadığı vicdan sende olmasa yaşayanları da aynı şekilde kullanabilirdin."

Bu değerlendirmeye karşılık olarak aldığı tek şey, kısa ve sert bir başla onaylama oldu.

"Bana gelince..." Bu cümleyi nasıl bitirmesi gerektiğinden emin değildi. Cehennemde bir insan olarak acı çekmişti. Ama bir iblis olarak kolaylıkla, ustalıkla acı dağıtmıştı etrafına. Belbalm tarafından öldürülen Sandow da onlara gelmişti. Ruhu

çoktan Belbalm tarafından tüketildiği için asla Tül'ün ötesine geçemeyecekti ama cehennem ona sahip olduğu için mutluydu. Darlington'ın iblis benliği Sandow'u perişan etmenin yeni yollarını bulmaktan, yol açtığı ıstırabın bedelini ödemekten zevk almıştı.

Tül'ün gölgeleri için, hatta kendisi için bile korkutucu olmuştu. Bu... dürüst olması gerekirse, heyecan vericiydi. Çocukluktan beri hep zeki olmuştu – diller, tarih, bilim. Geri kalanı, kendini almaya zorladığı onca eğitim –dövüş, kılıç kullanma, hatta akrobasi– hep gelecekte yaşayacağından emin olduğu maceralar içindi. Ama o büyük davet hiç gelmemişti. Soylu görevler ya da gizli misyonlar hiç olmamıştı. Ritüeller, öteki dünyaya atılan kısa bakışlar, okul ödevleri, yazılması gereken makaleler ve işte, hepsi bu kadardı. Bu yüzden kendini hiç denenmeyecek bir kılıç gibi bilemeye devam etmişti.

Sonra Dekan Sandow onu cehenneme göndermişti. Darlington'ın hayatta kalamaması gerekiyordu ama destek ekibi gelene kadar dayanmayı başarmıştı.

Peki ya şimdi? Yeterince insan mıydı? Masaya oturup sohbet edebilmişti. Kimseye hırlamamış, hiçbir mobilyayı kırmamıştı ama kolay olmamıştı. İblisler düşünen yaratıklar değildi. İçgüdüleriyle hareket ediyor, iştahlarına göre davranıyorlardı. Böyle biri olmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Aceleci değildi. Mantık çerçevesinde hareket ediyordu. Ama şimdi daha önce hiç istemediği şekilde istiyordu. Yüzünü çorba kâsesine gömmek, açgözlü bir hayvan gibi hepsini bitirmek istiyordu. Aynı-sını Alex'in bacaklarının arasına girip ona da yapmak istiyordu.

Yüzünü ovalayıp kendini hafifçe sarstı ve aklının başına geri gelmesi için dua etti. Onun akıl hocasıydı. Vergilius'uydu. Hayatını ona borçluydu ve daha iyisini yapabilirdi. Açgözlü bir canavar değildi. Tekrar insan olana kadar insan gibi davranacaktı.

Diğerlerinin çalışmak ve plan yapmak için nasıl bir araya geldiklerini gördüğünde şaşırmıştı. Alex'in komuta yetkisini kullanışını, Dawes'un özgüvenini neredeyse tanıyamayacaktı; hepsi onun yokluğundan doğmuştu. *Bensiz de devam edebilir-*

lerdi. Daha da güçlenirlerdi. Orada oturup Turner ve Mercy'yle yaptıkları planların şemalarını izlerken bir zamanlar ait olduğunu bildiği bu yerde kendini yabancı gibi hissetmişti. Kendi önemsizliğinin farkına varması hem yavaş, hem de acımasız bir şekilde ani olmuştu.

“Bana gelince, ne olduğumu bilmiyorum,” dedi sonunda.

“Ama o şeyi kontrol edebiliyorsun,” –Alex büyü yapar gibi elini salladı– “her neyse artık.”

“Kesinlikle öyle olduğunu umuyorum. Ama bence senin ve yakınınımdaki diğer herkesin elinin altında bir tuz kaynağı bulunması akıllıca olur. Kapkaraağaç'a ya da kalacağım yere yasaklar koymayı düşünebiliriz, böylece refakatçi olmadan bulunduğum yerden ayrılabilirim.”

Ne kadar da mantıklı konuşuyordu. Eskiden olduğu adamı oynamak o kadar zor değildi.

Önündeki tuhaf ve korkunç kızı düşündü. Gözleri ateş ışığında simsiyahtı, saçları cilalanmış gibi parlıyordu. Alabileceği bir ruh bulmak için gölden yükselen su perisi Undine. Darlington, Elyazması'ndaki Cadılar Bayramı partisini düşünmekten nefret ediyordu. Onu uyuşturmak için kullandıkları şey yüzünden akli başından gitmişti. Ama büyük aynaya baktığında Alex'in ölümlü hâlinde çok daha fazlası olduğunu görmüştü. Ve kendisinin her zaman olmayı hayal ettiği kahraman olmadığını anlamıştı. Darlington bir şövalyeydi ve şövalye, elinde kılıcı olan bir hizmetkârdan başka neydi ki? İlk kez kendini tanımış, amacını anlamıştı. En azından görünen oydu. Tek istediği ona hizmet etmek, onun kendisini arzuladığını görmektir. Geleceğe baktığını bilemezdi.

“Sen bir Çark Gezgin'i'sin,” dedi. “Bunu sadece sen bildiğin için biliyorum, Belbalm ve Sandow bildiği için. Gerçekte ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorsak Lethe kütüphanesinden daha derinlere inmem gerekecek. Ama şunu biliyorum: Yarın gece hepimiz yeraltı dünyasından dönmeyeceğiz.”

“Daha önce çıkmayı başardık.”

“Ve yanınızda dört iblis getirdiniz ki içlerinden biri insanlar-

la beslenmek üzere dünyamızda kalıcı bir yer edinmiş olabilir. Ama bu sefer hepimiz geri gelmeyeceğiz. Bir katil eksik olduğu sürece kapı açık kalacak ve iblisleriniz peşinizden gelmeye devam edecek. Cehennemin bedeli ödenmek zorunda.”

Alex kaşlarını çattı. “Neden? Nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben de onlardan biriydim. Ölülerin acılarıyla beslenen bir iblistim.” Bunu rahatça, gelişigüzel bir şey söyler gibi söylemek istemişti. Ama sözcükler ağzından duraksayarak ve itiraf kokarak çıkmıştı.

“Şok olup dehşete düşmem mi gerekiyor?”

“Hayatta kalmak için bir tür duygusal yamyamlık yaptığım gerçeği karşısında mı? Acıyla beslendiğim ve bundan zevk aldığım gerçeği karşısında? Sen bile bundan rahatsız olursun diye düşünmüştüm.”

“Zihnime girdin,” dedi Alex. “Hayatta kalabilmek için neler yaptığımı gördün mü?”

“Ufak anılar,” diye itiraf etti. Bir sürü kasvetli an, derin ve umutsuz bir okyanus, altın gibi parlayan Hellie, kor gibi parlayan büyükannesi, annesi... Bir felaket, bir bulut, yıpranmış bir iplik yumağı, acıma, özlem, öfke ve sevgi karmaşası.

“Yapmamız gereken neyse onu yapıyoruz,” dedi Alex. “Hayatta kalmak isteyen birinin işi budur.”

Garip ama minnettar olduğu bir teselliydi. Ellerini kavuşturdu, bir sonraki sözlerini düşündü; söylenmemiş kalmalarını istemiyordu. “Peki bir parçamın hâlâ acıya aç olduğunu söylesem?”

Alex irkilmedi. Elbette irkilmezdi. Bu onun repertuarında yoktu.

“Aklını başına topla derdim, Darlington. Hepimiz istemememiz gereken şeyler istiyoruz.”

Alex’in onun ne olduğunu gerçekten anlayıp anlamadığını merak etti. Anlasa bu odadan kaçıp gidebilirdi. Ama bu konuda uzun süre endişelenmesi gerekmeyecekti. İnişe dek. O zamana kadar iblisin zincirlerini kırmamasını sağlayabilirdi.

“Cehennemin içimizden birini alıkoymaya çalışacağını ka-

bul etmelisin,” dedi. “O kişi ben olacağım, Stern. Oradan asla ayrılmamam gerekiyordu.”

Ne beklediğinden emin değildi: Kahkaha? Gözyaşı? Cehennemde onun yerini alabileceğini söyleyip kahramanca bir talepte bulunması? Kimin Dante, kimin Vergilius, kimin Beatrice olduğunu bilemiyordu. Kendisi Orfeus muydu yoksa Evridiki mi?

Ama Alex’in tek yaptığı sandalyesinin arkasına yaslanıp ona kuşkulu bir bakış atmak oldu. “Yani seni cehennemden çıkarmak için savaşıp kan döktükten sonra gidip halıya sıçan bir köpekmişsin gibi geri bırakacağımızı mı düşünüyorsun?”

“Ben öyle tarif–”

Alex ayağa kalktı ve pahalı Armanyak bardağını indirim saatinde verilen bir dolarlık içkilerden biriymiş gibi fırlattı. “Siktir git, Darlington.”

Hışım la kapıya doğru yürüdü.

“Nereye gidiyorsun?”

“Cephaneliğe, Turner’la konuşmaya. Sonra da birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Senin sorunun ne biliyor musun?”

“Birinci basımlara ve bana benim hakkımda ders vermeyi seven kadınlara olan düşkünlüğü m mü?”

“Kurallara karşı sağlıksız bir saygı beslemen. Biraz uyu.”

Karanlık koridorda gözden kayboldu; bir tür sihir numarası gibiydi, oradaydı ve sonra yoktu.

Alex sabahın erken saatlerine kadar uyuyamadı. Planlanacak çok şey vardı ve Darlington’la geçirdiği zaman beyninde uyuymasını imkânsız hâle getiren bir uğuldamaya neden olmuştu. O kadar uzun zamandır onunla kafasının içinde konuşup duruyordu ki şimdi oturup sohbet etmelerinin kolay olması gerekirdi. Ama artık aynı insanlar değillerdi, öğrenci ve öğretmen, çırak ve usta değillerdi. Önceleri bilgi, aralarında tek yönlü olarak akıyordu. Güç sadece onun elindeydi. Ama şimdi güç hareket hâlindeydi; sürekli yer değiştiriyor, birbirleri hakkında öğrendiklerine çarpıyor, hâlâ çözölemeyen gizemlerle kafalarını karıştırıyor, kavradıkları gerçekliklerin başarısız olduğu gölgeli yerlere düşüyordu. Bütün evi dolduruyor gibiydi, koridorlardan geçip merdivenden yukarı çıkan bir cehennem ateşi sarmalı, yanan bir fitil. Yale ve Lethe, Darlington’a aitti ama şimdi daha geniş bir platformda oynuyorlardı ve Alex henüz hangi rolleri üstlenmeleri gerektiğini bilemiyordu.

Dawes omzunu sarsarak onu uyandırdığında daha yeni uyuşmuştu.

Panik içindeki yüzünü gören Alex hemen ayağa fırladı. “Ne oldu?”

“Praetor geliyor.”

“Buraya mı?” Alex yataktan fırlayıp tek temiz giysilerini giydi – Lethe eşofmanları. “Şimdi mi?”

“Aradığında ögle yemeği hazırlıyordum. Mercy’ye yukarıda kalmasını söyledim. Kurt koşusu için yaptığın hazırlıkları gözden geçirmek istiyormuş. Ona e-posta göndermedin mi?”

“Gönderdim!” Notlarını ve araştırma linklerini göndermiş, son görüşmelerinde hazırlıksız olduğu için yazdığı dört yüz kelimelik özür yazsını ve Lethe’ye bağlılığını bildiren açıklamayı da yanına eklemişti. Belki de abartmıştı. “Darlington nerede?”

“Turner’la birlikte Tripp’in evine gittiler.”

Alex parmaklarını tarak niyetine kullanarak saçlarını daha saygın bir hâle getirmeye çalıştı. “Ve?”

“Kapıyı açan olmamış ama girişteki tuz düğümü bıraktığınız gibiymiş.”

“Bu iyi bir şey, değil mi? Belki de ailesiyle birlikte saklanıyordur ya da...”

“Tripp yanımızda olmazsa iblisini cehenneme çekemeyiz.”

Bu sorun beklemek zorundaydı.

Ön kapının açıldığını duyduklarında merdivenin yarısında-lardı. Profesör Walsh-Whiteley ıslık çalarak içeri girdi. Şapkasını ve paltosunu kapının yanındaki askıya bıraktı. “Bayan Stern!” dedi. “Oculus geç kalabileceğinizi söyledi. Şey... pijamalı mısınız?”

Alex ışıldayan bir gülümsemeyle, “Birkaç ev işi yapıyorum da,” dedi. “Eski evlerin epey bakıma ihtiyacı oluyor.” Altındaki basamak Il Bastone de bu maskaralığa ayak uyduruyormuşçasına gürültüyle gıcırdadı.

Praetor salona geçerken, “Ah, yaşlı güzellik,” dedi. “Oculus’un kileri doldurduğunu görmeyi umuyordum.”

Oculus. Selam vermeye bile tenezzül etmediği kişi. Vergilius’unun ve Dante’sinin ondan nefret etmesine şaşmamalıydı. Ama Alex’in görgüsüz bir profesörden daha elzem endişeleri vardı.

“Darlington’ı ara,” diye fısıldadı Alex.

“Aradım!”

“Tekrar dene. Ona gelmemesini—”

Ön kapı açıldı ve Darlington içeri girdi. “Günaydın,” diye şakıdı. “Turner—”

Alex ve Dawes ona çenesini kapatması için çılgınca el salladılar. Ama artık çok geçti.

“Misafirimiz mi var?” diye sordu Praetor, boynunu köşeye doğru uzatarak.

Darlington paltosu elinde, donmuş gibi görünüyordu. Walsh-Whiteley ona baktı.

“Bay Arlington?”

Darlington başını sallamayı başardı. “Ben... Evet.”

Alex havadan sudan bahseder gibi kolayca yalan söyleyebilirdi, ama o anda inandırıcı kurgular bir yana, söyleyecek tek bir söz bile bulamadı. Darlington’ın yeniden ortaya çıkmasını nasıl açıklayacaklarını düşünmemişti bile. O ve Dawes kafalarına bir kova buzlu su dökülmüş gibi öylece duruyorlardı.

Eh, madem şok hâлиндelerdi, biraz daha devam etseler de olurdu. Alex tüm iradesini toplayıp gözyaşlarına boğuldu.

“Darlington!” diye bağırdı. “Geri dönmüşsün!” Kollarını ona doladı.

“Evet,” dedi Darlington, fazla yüksek sesle. “Geri döndüm.”

Alex avazı çıktığı kadar bağırdı. “Öldün sanmıştım!”

“Yüce Tanrım,” dedi Praetor. “Bu gerçekten sen misin? Bana şey denmişti, eh, öldüğün.”

Darlington, Alex’ten ayrılırken, “Hayır efendim,” dedi. Eli Alex’in sırtının alt kısmında sıcak bir kömür gibiydi. “Sadece bir cep evrene sıkışmıştım. Dante ve Oculus benim için Hayman Pérez’den bir geri getirme büyüsu yapmasını rica edecek kadar nazikti.”

“Bu çok uygunsuz,” diye azarladı Walsh-Whiteley, “bana danışılması gerekirdi. Kurul-”

“Kesinlikle,” diye onayladı Darlington. Alex burnunu çekmeye devam ediyordu. “Korkunç bir protokol ihlali. Ama bunun için minnettar olduğumu itiraf etmeliyim. Pérez son derece yetenekli.”

“Buna katılabilirim. Lethe’nin en iyilerinden biridir.” Praetor, Darlington’ı inceledi. “Ve sen de... yeniden ortaya çıkıverdin.”

“Rosenfeld’in bodrumunda.”

“Anlıyorum.”

Merdivende unutulmuş Dawes boğazını temizledi. “Yiyecek bir şey ister misiniz? Fırma bademli peynirli tost ve körili bal-kabağı yapmıştım.”

Walsh-Whiteley’nin gözleri Dawes’tan Alex’e, ondan Darlington’a kaydı. Adam kendini beğenmiş ve eski kafalı olabiliyordu ama aptal değildi.

Sonunda, “Eh,” dedi, “sanırım pek çok şey en iyi yemek yerken açıklanır.”

“Ve iyi bir şarap içerken,” diye ekledi Darlington onu salondan geçirirken.

Alex pencereden iblislerin gözlerinin ışıltılarını görebildiği yere baktı. Sokağın karşısındaki evlerin arasında, gölgelerde toplanmışlardı. En azından mesafelerini koruyorlardı. Darlington’ın “Hellie olmayan-Hellie”ye saldırısından sonra ürkmüş olmalıydı.

Yanlarından geçerken Dawes, “Çorbasına zehir atayım mı?” diye fısıldadı.

“Daha kötü fikirlerin de olmuştu.”

Öğle yemeği uzundu ve Darlington’la Alex yemeklerini sadece dürtüklemekle yetindiler. İniş için hiçbir şey yememeleri gerekiyordu. Sohbet Sandow’un ölümü, Darlington’ın ortadan kaybolması ve sözde Pérez’in yaptığı geri getirme büyüünün ayrıntıları etrafında dönmüştü. Alex, Darlington’ın yarı iblis olmadan önce de bu kadar iyi bir yalancı olup olmadığını merak etti.

Dawes masaya sıcak elmalı tart ve bir kâse taze krema koyarken Praetor, “Aç değil misiniz?” diye sordu.

“Portal yolculuğu,” dedi Darlington. “Sindirimi berbat ediyor.”

Alex açlıktan ölüyordu ama burnunu çekerek, “Şu an yemek yiyemeyecek kadar duygusalım,” dedi.

Walsh-Whiteley çatalıyla havaya vurdu. “Duygu saçmalıkları. Lethé’de hassas duygulara yer yok. İşte bu yüzden Dokuzuncu Cemiyet kadınlara göre değil.”

Mutfaktan bir gümbürtü yükseldi, Dawes duygularını belli ediyordu.

Praetor, Darlington'a, "Bu geceki kurt koşusuna katılacak mısın?" diye sordu.

"Elbette."

"Sanırım Bayan Stern'n kaydettiğı ilerlemeyi görünce memnun olacaksın. Şüpheli geçmişine ve eğıtimsizliğıne rağımen kendini iyi yetiştirdi. Bunun senin verdiğıin eğıtimin bir sonucu olduğıunu varsayabilirim sanırım."

"Doğıal olarak."

Alex masanın altından onu tekmeleme isteğıine direndi.

Walsh-Whiteley turtasının son lokmasını yiyip Sauternes'sinin son yudumunu da içtikten sonra Alex onu kapıya kadar geçirdi.

"Bu gece için iyi şanslar, Bayan Stern," dedi, şaraptan yanakları pembeleşmişti. "Raporunuzu en geç pazar gününe kadar bekliyorum."

"Elbette."

Merdivende durakladı. "Bay Arlington dndğı için rahatlamış olmalısınız."

"ok rahatladım."

"Hayman Prez'in böylesine karmaşık bir büyünün üstesinden gelebilmesi büyük şans."

"ok büyük şans."

"Elbette Bay Prez bir yıldan uzun süredir Antarktika'daki kayıp Nazi sığınaklarını arıyor. Anlamsız bir çaba bana sorarsan ama finansman buldu, kurulun bir amacı olsa gerek. Son zamanlarda kendisine ulaşmak epey zordu."

Praetor onların yalanını mı yakalamıştı, yoksa blöf m yapıyordu, Alex emin olamadı. "yle mi? Sanırım şansımız yaver gitmiş."

"ok," dedi Praetor. Şapkasını başına geçirdi. "Lethe beni baş belası ve ukala biri olarak görüyor. Hep yle gördü. Ama ben Dokuzuncu Cemiyet'i onu ynetiyormuş gibi yapanlardan daha yüksek bir yerde görüyorum. Lethe'nin olabileceğı kuruma ina-

nıyorum, olması gereken kuruma. Bizler çobanlarız.” Bakışları onunkilerle buluştu. Gözleri nemli, buğulu bir kahverengiydi. “Asla girmememiz gereken yerler var, elimizde imkânlar olsa bile. Orada dikkatli olun, Bayan Stern.”

Alex verecek cevap düşünmeden Praetor sokağa çıkmış, ısı-
lığıyla onun tanımadığı bir melodi çalmaya başlamıştı.

Raymond Walsh-Whiteley’nin gerçekte kim olduğunu merak ederek onun gidişini izledi. Genç bir dâhi. Gericisi, huysuz bir adam. Deniz kenarında tanıştığı ve hâlâ yasını tuttuğu çocuğa âşık bir öğrenci.

Kapıyı kapattı; muhafazaların arkasında olduğuna minnet-tardı. Dawes elinde planları ve notlarıyla yemek odasına geçmişti ve Darlington’a inişten ne beklemesi gerektiğini anlatıyordu. Onları baş başa bıraktı. Darlington’ı dün gece ateşin önündeki hâliyle düşünmek istemiyordu. *Birinci basımlara ve bana kendi hakkımda ders vermeyi seven kadınlara olan düşkünlüğüm.* Şaka. Ötesi değil. Ama o kelime aklına gelip duruyordu – *düşkünlük*, aynı anda hem duyarlı hem müstehcen.

Doğruca Dante yatak odasına yöneldi. Yapacak işleri vardı.

“Bebeğim!” diye bağırdı annesi, telefonu açtığında. Alex onun sesini her duyduğunda hissettiği o tanıdık mutluluk ve utanç dalgasını hissetti. “Nasılsın? Her şey yolunda mı?”

“Yolunda. Şükran Günü için eve gelmeyi düşünüyordum.”

Mercy ve Lauren, Lauren’in Dramat’ta çalışırken tanıştığı birkaç tiyatrocuyla birlikte Montreal’e bir gezi planlıyorlardı. Alex’i de davet etmişlerdi ama Alex para içinde yüzmüyordu. Eğer ikinci inişi ve getireceği tüm şeyleri atlatabilirse elinde kalan son parayı Los Angeles’a gitmek için kullanacaktı.

Uzun bir duraklama oldu. Alex, Mira’nın eski oturma odalarında volta attığını, üstüne korkunun çöktüğünü hayal edebiliyordu. “Emin misin? Seni görmeyi çok isterim ama bunun senin için sağlıklı bir adım olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Sorun yok. Sadece birkaç günlüğüne seni görmeye geleceğim.”

“Gerçekten mi? Bu harika olur! Yeni bir şifacı buldum ve

bence senin üzerinde de harikalar yaratabilir. Negatif enerjiyi temizleme konusunda inanılmaz biri.”

Peki ya iblisler? “Neden olmasın? Kulağa hoş geliyor.”

Bir duraklama daha. “Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?”

Şifacıya biraz karşı çıkması gerekirdi.

“Eminim, gerçekten. Seni seviyorum ve görmek için sabırsızlanıyorum. Şey, kabul, tofu hindi yemeye hevesli olduğum söylemez ama öyleymişim gibi yapabilirim.”

Mira’nın kahkahası rahat ve hafifti. “Bayılacaksın, Galaxy. Gidip odanı hazırlayayım.”

Vedalaştılar ve Alex pencereye, mavi cam bulutların arasında parlayan ve hiç büyümeyen, hiç küçülmeyen aya bakarak oturdu. Küçükken annesinin yüz hatlarında kendinden bir iz arar, hiçbir şey bulamazdı. Sadece bir keresinde yatakta yan yana dururlarken ayaklarına bakmış ve aynı ayaklara sahip olduklarını fark etmişti; ikinci parmakları birincilerden daha uzundu ve serçe parmakları sonradan düşünülmüş gibi kenara tıktırılmış görünüyordu. Bu ona güven vermişti. O, bu kişiye aitti. Aynı kumaştan yapılmışlardı. Ama yeterli değildi. Ortak mizah anlayışı neredeydi? Dikiş nakış, şarkı söylemek ya da dil öğrenme kolaylığı gibi yetenekler? Sokakta yürüyüşlerini düşündü; annesi umutla parlardı, oysa kendisi hep gölgelerdeydi.

Mira’ya birkaç günlüğüne gitmesini, Andrea’da kalmasını söylemek istiyordu ancak bunu onu panikletmeden yapamazdı. Ve bu gece başarısız olurlarsa zaten bir önemi kalmayacaktı.

Telefonunu kontrol etti. Turner’dan hâlâ ses yoktu. Aramayacaktı, teraziyi yanlış yöne çevirme riskini göze alamazdı. Ondan yapmasını istediği şey tam olarak suç değildi ama dürüstlüğe de yakın olduğu söylenemezdi ve Turner’ın erdemli çizgisi içini rahatlatmayacak ölçüde genişti.

Önceki gece onu cephanelikte bulduğunda, “Ne planlıyorsun?” diye sormuştu.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

Uzun bir an düşündükten sonra Turner, “Kesinlikle hayır,”

demoştı. Başka tek kelime etmeden uzanıp battaniyeyi kafasına çekti.

“Ama istediğimi yapacaksın, değil mi?” diye ısrar etti Alex. “Aramayı yapacaksın?”

Turner, “Yatağına git, Stern,” demekle yetinmişti.

Tekrar telefonuna baktı ve o gün yirminci kez Tripp’in numarasını çevirdi. Cevap yoktu. Bu iş bitmeden önce kaç kişi daha ölecekti? Ardında kaç ceset daha sürükleyecekti?

Alex telefon elinde duraksadı. Bir sonraki arama onu kurtarabilir ya da kelimenin tam anlamıyla lanetleyebilirdi.

Eitan ilk çalışında açtı. “Alex! Nasılsın? Reiter’ı görmeye mi gittin?”

Alex gözlerini cam aydan ayırmadı. “Nezaket gereği aradım. Artık ayak işlerini yapmayacağım. Linus Reiter için çalışmaya başladım.”

“Aptallık etme. Reiter kötü biri. Hem–”

“Onu durduramazsın. Elinde bunu yapabilecek bir silah yok.”

“Söylediklerin çok ciddi şeyler, Alex.”

“Ona senin  eten ve ortakların hakkında her şeyi anlatacağım.”

“Annen–”

“Mira onun koruması altında.” Ya da öyle olabilirdi.

“New York’tayım. Gel görüşelim. Konuşuruz. Yeni bir anlaşma yaparız.”

Alex’in bu görüşmeden  l  çıkacağına hiç şüphesi yoktu.

“Darılmaca yok, Eitan.”

“Alex, sen–”

Telefonu kapattı. *Cehennem bomboş ve tüm şeytanlar burada.* Yine Shakespeare. King King Club’daki striptizcilerden birinin kasık kemiğinin üzerinde bu sözün dövmesi vardı. Alex aylardır Eitan’ın emirlerini yerine getirmek için koşuşturuyordu. Artık Eitan’ın korkmasının vakti gelmişti. Onun koşuşturma zamanı gelmişti. Reiter diğer şeytanların yenemediği, sadece onun hakkında birbirlerini uyardıkları bir şeytandı.

O geceki kurt koşusu için hazırlanırken Darlington, “Bir şeyler çeviriyorsun, Stern,” dedi. “Çevirdiğini biliyorum.”

“Sen başını aşağıda tut ve hiçbir şeyin beni öldürmeye çalışmasına izin verme yeter.”

“Benim ödemem gereken bir bedel bu,” diye uyardı.

“Bu, Sandow’un ödemesi gereken bir bedel. Sen yanlış bir şey yaptığın için cehenneme gitmedin.”

“Ama yaptım.”

Alex çantanın içindekileri gözden geçirdi: tuz, gümüş yüzükler ve ne olur ne olmaz diye aldığı gümüş bir hançer. “İşimiz bittiğinde bunu tartışabiliriz. Dawes notlar alacak. Onları ciltleyip Lethe kütüphanesine koyabiliriz. *Stern’ün Şeytan Bilimi*.”

“*Arlington’ın Şeytan Bilimi*. Kahraman olup benim yerime cehennemde kalmayı teklif etmeyecek misin?”

“Defol.”

“Seni gerçekten özlemişim, Stern.”

“Gerçekten özledin mi?” Bunu sormak istememişti ama kelimeler o daha durduramadan ağzından dökülüverdi.

“İnsani duyguları olmayan şeytani bir yaratığın özleyebileceği kadar.”

Bu neredeyse onu güldürecekti.

Hayır, Alex sonsuza dek sürecektir bir ıstırap için gönüllü olmayacaktı. Kahramanlık erdemlerine sahip değildi. Ama Darlington’ı bir daha orada bırakmayacaktı. *Cehennemin bedeli ödenmek zorunda*. Bu, cehennemin diğer yerlerden farklı olmadığı anlamına geliyordu. Her zaman bir bedel vardı ve her zaman bu bedeli ödeyecek biri de vardı. Ve birileri hep rüşvet alırdı.

Sleeping Giant’ta Kurt Başı delegasyonu ile buluşmak üzere Il Bastone’den ayrıldıklarında bir tür rahatlama hissetti; sanki onları birbirine bağlayan ip iyice sıkışmış, hiçbir iblis birlikte-lerken onlarla yüzleşmeye cesaret edemezmiş gibi.

Sonsuza dek sana hizmet edeceğim. Bu bir hayal miydi yok-

sa bir tür öngörü müydü? Alex de büyükannesi gibi bir şekilde geleceği görüp bu âna geri mi gelmişti? Öyleyse bile bu, Darlington'ın bileklerindeki altın prangaları ya da onu çağırdığında koşarak geleceğini bilmenin verdiği rahatsız edici huzuru daha iyi anlamasını sağlamıyordu. Centilmen iblis. Ölülerin bile korktuğu yaratık.

Bir gemi yola çıktı New Haven'dan
Ve keskin ve soğuk hava
Ayrılırken yelkenlerini dolduran
İyi insanların dualarıyla doluydu.

“Tanrım! Eğer istediğin,”
Diye dua etti yaşlı rahip,
“Gömmekse dostlarımızı okyanusun dibine,
Al onları, çünkü onlar senin!”

–“Hayalet Gemi”, Henry Wadsworth Longfellow

Vergilius olarak son yazım. Buradan asla ayrılmak istemem sanıyordum, ama kendimi Il Bastone'nin kapısını arkamdan kapatıp bir daha bu evin eşiğine gölge düşürmeyeceğim zamanlara gün sayarken buldum. Servetimi güvence altına almış olarak ayrılıyorum ama biliyorum ki cehennemi tekrar görecekim. Nownes aptallığımızın boyutunu bilse bana nasıl da gülerdi. İşlediğimiz suçların boyutunu bilse nasıl ağlardı. Ama neden yazıyorum? Bu kitabı saklayacağım, günahlarımızı da içine. Keşke Tanrı'ya inansaydım, böylece merhameti için yalvabilirdim.

–Rudolph Kittscher'in Lethe Günleri Güncesi
(Jonathan Edwards Akademisi '33)

Gece saat birde Alex ve Darlington kampüse geri dönmüşlerdi. Soğuktan titriyorlardı ve kulakları hâlâ ulumalarla çınlıyordu. Kadınlar Masası'nın yanında diğerlerini beklediler. Gölgeler çok yoğun görünüyordu, ağırlıkları ve biçimleri vardı sanki. Alex açlıktan neredeyse bayılacaktı ve harekete geçirdiği her şeyin korkunç olasılıkları düşüncelerini kemiriyordu.

Telefonunun açık olduğundan emin oldu ve her ihtimale karşı annesine son bir mesaj gönderdi.

Seni seviyorum. Kendine dikkat et.

Bir dizi cama saldırıp içlerinden geçer gibi hayata toslayıp duran küçük bir kızdan gelen saçma, gülünç bir mesaj. Her seferinde kendini yaralamış, her seferinde tekrar toparlanmıştı ve sırf aynı şeyi tekrar yapmak için.

Sen de, küçük yıldızım. Cevap, annesi bunu bekliyormuş gibi hızlıca gelmişti. Ama Mira uzun zamandır telefonun başında bekliyordu. Hastaneden, polislerden, morgdan gelecek bir telefon için.

Alex başlamaları gerektiğini biliyordu ama Dawes onları kütüphaneye bıraktığında ilk işi avludaki Mercy'yi kontrol etmek oldu.

Hava, havuzun etrafında daha soğuk geliyordu, sanki gerçekten bir kapıyı açık bırakmışlardı da cereyan yapıyordu. Kasım ayının gri gökyüzünde hiç yıldız görünmüyordu ama Alex

kendini havanın hissini, tenindeki kış soğuşunu, kütüphane pencerelerinden gelen loş sarı ışığı, taşların dokulu grisini içine çekerken buldu. Cehennem bir vakum gibiydi, ölü ve bomboştu, tüm renkler ve yaşam orada solup gidiyordu. İblisler ruhlar kadar içinde yaşadıkları dünyadan da beslenmişti âdeta. Bu gerçek bir şeye son bakışıysa onu hatırlamak istiyordu.

Mercy'nin tuz zırhını giymesine yardım etti ve plan üzerine konuştular. Hâlâ onları neyin beklediğini bilmiyorlardı – bu dünyada da, diğerinde de. Mercy ölüm sözcükleri, kemik tozu ve tuz kılıcıyla silahlanmıştı fakat Alex cephanelikten bir şey daha almıştı. Kavanozu Mercy'ye uzattı.

“Ben olsam açmazdım–”

Ama Mercy kapağı çoktan kaldırmıştı. Ögürdü ve aceleyle kavanozu geri kapattı. “Alex,” dedi öksürerek, “dalga geçiyorsun herhalde.”

“Korkarım hayır.” Alex duraksadı. “Vampirler güçlü kokulardan nefret eder. Sarımsak efsanesi de buradan geliyor. Vazgeçmek için hâlâ çok geç değil.” Ona bu kaçma, güvenliğe dönme fırsatını sunması gerekiyordu. Mercy bu yolda tereddüt etmeden yürümüştü ama bu mutlu ivmeyle nereye doğru gittiğini biliyor muydu gerçekten?

“Eminim öyledir.”

“Kaçmak için hiçbir zaman geç değildir, Mercy. Güven bana.”

“Biliyorum.” Mercy elindeki kılıca baktı. “Ama ben bu hayatı daha çok sevdim.”

“Neyden daha çok?”

“Daha önce yaşadığımdan. Sihir olmayan bir dünyadan. Sanırım ömrüm boyunca birinin bende sıradışı bir şeyler göreceği ânı bekledim.”

“Hepimiz öyleyiz.” Alex sesindeki acıya engel olamadı. “Bizi bu şekilde ele geçiriyorlar.”

Mercy'nin gözleri parladı. “Önce biz onları ele geçirmesek.”

Belki Mercy çok nazik, çok akıllı, çok tatlı olduğundandı ama

Alex onun içindeki mücadele ruhunun ne kadar güçlü olduğunu unutuyordu. Hellie'yi, Alex'in yörüngesine girmesinin ona nele-re mal olduğunu düşünmeden edemedi. Alex'in arkadaşı olmak Mercy için nelere mal olabilirdi? Hesaplamak için artık çok geç-ti. Bu gece, bu avluda Mercy'ye ihtiyacı vardı.

"Telefon açık," dedi cep telefonunu uzatarak. "Öyle kalsın."

Mercy hızlıca başını salladı. "Tamamdır."

"Havuza yakın dur. Balsamı unutma. Ve işler çirkinleşirse kaç. Kütüphanede kendini kilitleyebileceğin bir oda bul ve gün ağarana kadar orada kal."

"Anlaşıldı." Bu kez Mercy duraksadı. "Geri geleceksin, değil mi?"

Alex kendini gülümsemeye zorladı. "Öyle ya da böyle."

Metronom çalışmaya başladıktan sonra Cross Kampüs'ün sessizleşmesini beklediler. Sonra kütüphanenin ana girişinin önünde her biri sol koluna çizik atmaya başladı. Alex koyu renk paltosunun içindeki Darlington'a, eşofmanlı Dawes'a ve sava-şın kazanılabileceğinden tam olarak emin olmasa da hazır olda bekleyen, savaşa hazır Turner'a baktı.

"Pekâlâ," dedi. "Hadi, cehenneme kadar yolumuz var."

Teker teker kanlarını sütunlara sürdüler. Alex aniden mide-sinin bulandığını hissetti, sanki midesine bir kanca saplanmış-tı ve onu ileri doğru çekiyordu; tıpkı onu çıplak ayakla şehrin öbür ucuna, Kapkaraağaç'a çeken güç gibi. İçeri girdiler, Mısırlı kâtibin altından geçtiler ve soğuk karanlığın içine, artık kapı ol-mayan kapıya yürüdüler.

Hepsi aynı sırayı, aynı unvanları almıştı. Tripp hariç hepsi. Önce asker olarak Alex girdi, ardından bilgin olarak Dawes, rahip olarak Turner ve son olarak Darlington – prens. Alex, Darlington'ın bu rolü almasıyla birlikte unvanın farklı bir anlam kazandığını düşünmeden edemedi, sonra kendini suçlu hissetti. Yaklaşık bir asır önce aynı inişi gerçekleştirirken Lionel Reiter'ın hangi unvanı üstlendiğini merak etti.

Tek sıra hâlinde *Alma Mater*'e ve Bilgi Ağacı'nın altındaki

kanla işaretlenmiş kemerlere doğru ilerlediler. Koridordan geçtiler, sonra asker kapısından, sonra omzundaki Ölüm'den habersiz taş öğrencinin önünden. Sonra tuhaf pencereleri taşra barına aitmiş gibi görünen antreye geldiler.

Darlington, "Sıradan bir adam," diye mırıldandı, Alex onun Eldiven'e dair ipucu vermek için verdiği mücadeleyi hatırladığını biliyordu; iblis kurnazlığı insan umuduna karşı savaş açmıştı. Ama Sterling'e doğru ilerlerken Darlington'ın yüzünde memnuniyet, merak ve şaşkınlık gördü. Tüm olanlara rağmen taşın altında gizlenen, keşfedilmeyi bekleyen sırlar için hâlâ heyecanlanmadan edemiyordu. Gözlerinin parlamışında, alıntılar ve semboller üzerine hevesle mırıldanışında güven verici bir şey vardı. *Hâlâ o*. Lethé'nin altın çocuğu ona aynı görünmüyor olabilirdi, hiç kimsenin görmemesi gereken şeyler görmüş, hiç kimsenin yapmaması gereken şeyler yapmış olabilirdi ama o hâlâ Darlington'dı.

"Geldik," dedi Dawes usulca. "Senin kapın."

Darlington başıyla onayladı, sonra kaşlarını çatı.

"Ne oldu?" diye sordu Alex.

Darlington taş işçiliğine doğru başını salladı. "*Lux et Veritas?* Fikirleri mi tükenmiş?"

Cehenneme açılan gizli geçit konusunda züppelik yapmak tam da Darlington'a göre idi.

Taşı kanlarıyla işaretlediler ve kara çukur ortaya çıktı. Buz gibi bir rüzgâr Darlington'ın siyah saçlarını karıştırdı. Alex ona bunu yapmak zorunda olmadığını, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Ama onun bile yutturamayacağı bazı yalanlar vardı.

"Şey..." Dawes söze başladı, sonra kendi balmumunda sönen mum gibi sustu.

"Hayalet Gemi'nin hikâyesini biliyor musunuz?" dedi Darlington sessizliğin içinde. "New Haven kolonisi zor zamanlar geçirirken kasaba halkı bir araya gelmiş ve en iyi mallarıyla bu cesur yeni dünyanın sunduğu her yeni şeyin birer örneğini bir gemiye doldurmuşlar. Zamanın önde gelenleri İngiltere'deki insanları bu koloninin yatırım yapmaya değer olduğuna ikna et-

mek, belki onları da alıp gelmek üzere yola çıkmış.”

“Neden bu hikâyenin mutlu sonla bitmediğini düşünüyorsun?” diye sordu Turner.

“New Haven’da mutlu şeylerin olduğunu sanmam. Saygıdeğer Peder John Davenport–”

“*Dışlanmışları saklayın John Davenport mu?*” diye sordu Alex.

“Ta kendisi. Demiş ki: ‘Tanrım! Eğer dostlarımızı okyanusun dibine gömmek istiyorsan onlar senindir, kurtar onları!’”

“Hepsini boğsun gitsin mi yani?” dedi Turner. “Moral verici bir konuşmamış.”

“Gemi İngiltere’ye hiç varmamış,” diye devam etti Darlington. “Tüm koloni gözleri yolda, belirsizlik içinde kalakalmışlar, sevdiklerine ya da gemiye doldurdıkları onca şeye neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri yokmuş. Ardından, gemi yola çıktıktan tam bir yıl sonra, denizden garip bir sis yükselmiş. New Haven’ın tüm vatandaşları limana dökülmüş ve sisin içinden bir geminin yaklaştığını görmüşler.”

Anselm gibi anlatıyordu, o gün deniz kenarında üç yargıcın hikâyesini anlattığı gibi. Anselm, Darlington’ı mı taklit etmişti? Yoksa doğal olan bu muydu; Darlington’ın iblisi onun açısından beslenmiş, dolayısıyla onun sesinden mi konuşmuştu?

“Geri mi dönmüşler?” diye sordu Dawes.

Darlington başını iki yana salladı. “Bir yanılsamamış, ortak bir halüsinasyon. Rıhtımdaki herkes hayalet geminin gözlerinin önünde battığını görmüş. Direkler kırılmış, adamlar denize düşmüş.”

“Saçmalık,” dedi Turner.

“Bir sürü belge var,” dedi Darlington sakince. “Ve kasaba bunu bir müjde olarak kabul etmiş. Kocalarını bekleyen kadınlar artık evlenmekte özgür dullar olmuş. Vasiyetler okunmuş ve mülkler dağıtılmış. Olanların hâlâ bir açıklaması yok ama anlamı benim için her zaman açık olmuştur.”

“Öyle mi?” dedi Turner.

“Evet,” dedi Alex. “Bu şehir daha başından boka batmış.”

Darlington gülümsedi. “İşaretinizi bekliyor olacağım.”

Bir sonraki kapıya ve kütüphanecinin ofisine doğru ilerlediler. Alex arkasına dönüp baktığında Darlington’ın karanlığın içinde dua eder gibi başını eğdiğini gördü.

Turner güneş saati kapısının yanındaki yerini aldı. “Metanetli ol,” dedi, ilk inişte de aynısını söylemişti. “Ve sakın boğulma.”

Alex teknenin küpeştesine tutunan Tripp’i, denizin dibine batan hayalet gemiyi düşündü. Turner’ın bakışlarına karşılık verdi. “Sakin boğulma.”

Linonia ve Kardeşleri okuma odasına açılan gizli kapıdan geçerek Dawes’u takip etti.

Kütüphanenin bu bölümü daha sessizdi ve Alex ayakkabılarının halı kaplı zeminde çıkardığı her tıkırtıyı duyabiliyordu.

“Darlington geri dönmeyeceğini düşünüyor,” dedi Dawes. Alex onun gözlerini sırtında hissedebiliyordu.

“Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

Selin adının altın harflerle yazıldığı orijinal avlu girişinin önünde durdular.

“Ya sen?” diye sordu Dawes. “Sana kim göz kulak olacak Alex?”

“Bana bir şey olmaz,” dedi Alex ve sesinin çatallandığını duyunca şaşırdı. Dawes’un Darlington’ı tekrar kaybetme düşüncesine dayanamayacağını biliyordu ama onun geri dönmesini de önemseyeceği aklına gelmemişti.

“Seni orada bırakmayacağım,” dedi Dawes kararlılıkla.

Alex de Darlington’a aynı şeyi söylemişti. Bu dünyada söz vermek kolaydı. Öyleyse neden bir söz daha vermesindi? “Hepimiz geri döneceğiz.”

Alex kanlı avucunu kemere vurdu ve Dawes da kendi kanını onun üzerine sürdü. Kapı belirdi ve Selin adının altın harfleri çözülerek yerini o gizemli alfabeye bıraktı.

“Alex...” Dawes yazıya bakıyordu. “Artık okuyabiliyorum.”

Bilgin. Dawes ilk inişlerinde hangi bilgileri yanında getirmiş-

ti? Bu kez cehenneme inişlerinde ne gibi yeni dehşetler öğrenebilirdi?

“Ne yazıyor?”

Dawes dudaklarını birbirine bastırdı, yüzü solmuştu. “Hiçbiri özgür kalamaz.”

Alex içinden geçen ürpertiği görmezden gelmeye çalıştı. Bu sözleri daha önce de duymuştu, ilk inişlerinde, Darlington’ın işkenceci iblis yarısını ilk gördüğünde.

Durdu. “Dawes... Eğer işler planladığımız gibi gitmezse... bana hep göz kulak olduğun için teşekkür ederim.”

“Tanıştığımızdan beri birkaç kez neredeyse öldüğüne eminim.”

“Önemli olan *neredeyse* olması.”

“Bundan hoşlanmadım,” dedi Dawes, gözleri yine o altın harflere kayd. “Veda gibi hissettiriyor.”

Hiç burada oldum mu ki? diye düşündü Alex. Hellie’yle birlikte ölmüş müydü? Dünyadan geçen bir hayaletten fazlası olmuş muydu hiç?

“Boğulma,” dedi ve kendini ilerlemeye, *Alma Mater* duvar resmine bakmaktan özenle kaçındığı nefe ve ardından devrenin başladığı yere, sağ tarafa doğru yürümeye zorladı. Çemberi tamamlama zamanı gelmişti.

Daniel aslan ininde resmini inceledi. Bu kez şehit o muydu? Ya da pençesine diken batan yaralı canavar? Ya da sadece bir asker. Kesiği iyi atamamıştı; kolunu tekrar kesti ve kanını cama sürdü. Kan kayboldu. Sanki kütüphanenin karnı açtı ve beslendiğine mutlu olmuştu. Alex şimdi boşluğa bakıyordu.

Sessizliğin ortasında, öylece bekledi, sonra bir şey onlara doğru koşuyormuş gibi hissetti. Bir an sonra akort düdüğünün yumuşak uğultusunu duydu. Avluya doğru ilk adımını attı.

Bu kez binanın sallanmasına, ayaklarının altındaki taşların titremesine, havuzdan taşan suyun tıslayıp fokurdamasına, kükürt kokusuna hazır. Tam karşısında Turner’ın ona doğru geldiğini görebiliyordu. Dawes sağında, Darlington solundaydı.

Avlunun ortasında buluştular ve Dawes durmaları için eli-

ni kaldırdı. Ama havuzu tutmadılar. Onun yerine Darlington, Mercy'ye başıyla işaret verdi ve Mercy elinde ince, gümüş bir iğle öne çıktı. Dokumacı Pierre. Peri masalından çıkmış, yüz yıllık uykusuna hazırlanan bir kız gibi görünüyordu. İği parmağının ucuna batırdı, gümüş yarıldı ve içinden yapışkan, beyaz bir şey ortaya çıktı. Yumurta keseleri.

“Örümceklerden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?” dedi Turner.

Ağdan örülmüş kozanın içinden ince bir bacak çıktı, sonra bir diğeri; o kadar küçüktüler ki neredeyse kıl gibi görünüyordular. Alex yumuşak bir hışırtı duydu, sonra yumurta keseleri açıldı ve minik yavru örümcekler Mercy'nin ellerine döküldü. Mercy ciyaklayıp iği yere düşürdü.

Darlington çömeldi: “Buraya gelin.” Onun sesi sakindi ama örümcekler yayılan bir leke gibi her yeri kaplarken Alex'in kıpırdamadan durması için tüm iradesini kullanması gerekti. Darlington avucunu döşeme taşının üzerine koydu, örümceklerin parmaklarının üstünden geçmesine izin verdi. “Bırakın sizi ısırırlar.”

Turner gözlerini gökyüzüne dikip homurdandıktan sonra çömelip elini yere indirdi. Dawes onu takip etti ve Alex de kendini aynı şeyi yapmaya zorladı.

O ince bacakların teninde yarattığı kıpırtıları hissedince çığlık atmak istedi. Isırıklar acıtmıyordu ama derisinin yer yer şiştiğini görebiliyordu.

Neyse ki örümcekler hızla ilerlemiş, ağaçların gövdelerine doluşmuş, havaya ipek ağlar saçarak onların rüzgârda sürüklenmesine izin vermişlerdi.

Önceki gece hepsi sırayla iğe dokuma yapmışlardı. Örümcek ipeği çilesi topak topak bir kütleydi, güzel değildi ama önemli olan dokumaydı, dikkatlerini ona vermeleri ve tekrar tekrar aynı cümleleri düşünmeleri: *Tuzak kur. Kederden bir tuzak kur.* Geçmişte iğ, grupları birbirine bağlamak için karizma ve aşk büyülerini yaratmakta kullanılmıştı; insanları sadık kılmak, onların iradelerini çalmak için. Bu farklı türde bir bağdı.

Örümcekler metronomun ritmine uyarak tepelerinde bir ağ örmeye başladılar. Sis in oluşmasını izlemek gibiydi; yumuşak, sessiz bir pusun köşelerden tepe noktasına yükselişini izlemek gibi. Ta ki kendilerini örümcek ağından örülmüş bir kamelyanın altında bulana dek. Ağ, etrafa saçılmış bir buz tabakası gibiydi, gece gökyüzünü bir tür mozağe çeviriyordu. Alex ağdan yayılan hüznü hissedebiliyordu. İplikler üzüntüyle ağırlaşmış gibi merkezde hafif bir çökme vardı. İçini umutsuzluk sardı.

“Dayanın,” dedi Turner. Ama kendisi içindeki sefaleti sıkıp çıkarabilirmiş gibi ellerini başının iki yanına bastırıyordu.

Alex kütüphanenin içinden gelen bir cam kırılma sesi duydu. Mercy tuz kılıcını çekti.

“Geliyorlar,” dedi Dawes. “Sizce onlar–”

Cümlesi cam kırılma sesiyle yarıda kesildi.

“Hayır!” diye feryat etti.

“Vitray–” dedi Darlington.

Ama vitraylar iblislerin umurunda değildi. Deniz fenerinden yayılan ışık gibi umutsuzluklarına çekilmişlerdi ve tek düşündükleri şey açıklarıydı.

“Eller havuza!” diye bağırdı Alex. “Üç deyince!”

İblislerin onlara doğru koştuğunu gördü. Son sözler ya da güzel vedalar için zaman yoktu. Hızla geriye doğru saydı.

Hep birlikte havuzun kenarlarını tuttular.

Alex kendini düşüşe –pençeleyen, boğan, aşağı çeken parmaklara– hazırlamaya çalışmıştı ama bu sefer geriye doğru suya düştü. Deniz sıcacık etrafını sarmıştı ve parmaklar bir türlü gelmeyince kendini gözlerini açmaya zorladı. Kabarcıkların hızla yanından geçtiğini gördü, diğerlerini gördü – Darlington’ın koyu renk paltosu arkasında dalgalanıyordu, Turner kollarını vücuduna sımsıkı dolamıştı, Dawes’un kızıl saçları savaş bayrağı gibiydi.

İleride bir ışık gördü ve ona doğru gitmeye çalıştı, yükseldiğini hissetti. Başını sudan çıkardı ve nefes aldı. Yukarıdaki gökyüzü düz ve parlaktı, hiçliğin bulanık gölgesi. İleride kumsal olabilecek bir alan gördü. Arkasında kara bulutlardan oluşan bir duvar ufku kaplıyordu.

Diğerleri neredeydi? Deniz neredeyse rahatsız edici derecede sıcaktı, su yanılttı ve metalik bir kokusu vardı. Başını tekrar suya daldırmaya korkuyordu. Çenesini açıp kapatan, pullu bir şeyin ona doğru geldiğini görmek istemiyordu.

Kıyıya doğru yüzdü, uzuvları beceriksizce hareket ediyordu. Hiçbir zaman kuvvetli bir yüzücü olmamıştı ama akıntı onu karaya doğru itiyordu. Ayakları dibe değdiğinde, ayağa kalkabildiğinde suya baktı. Derisi kırmızıya boyanmıştı. Kan denizinde yüzmüştü.

Midesi bulandı. İki büklüm oldu ve kustu. Ne kadarını yutmuştu?

Ama aşığı baktığında kan gitmiş, giysileri kurumuştu. Ufka bakmak için döndüğünde denizin de yok olduğunu gördü. Eski apartmanın önünde, kaldırımında duruyordu. Ground Zero'da. Elinde plastik market poşetleri vardı.

Alex o korkunç baş dönmesini hissetti; gerçek hayat kayıp gidiyor, rüya gibi soluyordu – Darlington, Dawes, her şey. Sadece bir hayal gibi. Zihni etrafı kurcalıyor, hikâyeler üretiyordu ama detaylar solmaya başlamıştı bile. Gerçek hayat *buydu*. Merdivenin çakıl taşı dokusu. Birinin evinden gelen bas sesleri. Kendi evlerinden yükselen *Halo* gürültüsü ve silah sesleri.

Alex eve gitmek istemiyordu. Hiç istememişti. Süpermarkette oyalanmayı, hiç dolduramadığı büyük market arabalarından biriyle temiz koridorları gezmeyi, çalan rezil müziği dinlemeyi, teninin klimadan ürpermesini severdi. Ama sonunda otoparka dönmek zorunda kalırdı. Asfalttan sıcak buharlar yükselirdi ve şanslı günlerinde minik Civic arabanın içine kıvrılabilirdi – eğer Len o gün pislik gibi davranmaya karar vermişse gidip otobüsü beklemek zorunda kalırdı.

Şimdi elinde Doritos, öğle yemeği için aldığı sosis ve indirimde bulduğu büyük mısır gevreği kutularıyla merdiveni tırmanıyordu. Ön kapıyı iterek açtı. Hellie onunla geldiğinde daha eğlenceli oluyordu ama o gün Hellie havasında değildi. Yorgun ve huysuzdu, Alex'e tek kelimelik cevaplar veriyordu, akli başka yerdeydi.

Daha iyi bir yerde. Hellie diğerlerinden farklı bir hayattan geliyordu. Gerçek bir aile. Gerçek okullar. Arka bahçesi ve havuzu olan gerçek bir ev. Hellie burada misafirdi. Yanlış trene binmiş, kendini berbat bir okul gezisinde bulmuştu ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Ama Alex bir gün uyanığında onun gitmiş olacağını biliyordu. Bu yerle işi bitmiş olacaktı. Daha cömert olduğu günlerde böyle olmasını kendisi dilerdi, Hellie için. Ama Hellie'nin Alex'in zar zor kurduğu bu derme çatma hayat için fazla iyi olduğunu düşünebileceğini bil-

mek kolay değildi. Barınma, yiyecek, ot, her zaman arkadaş gibi hissettirmeyen arkadaşlar. Yapabileceğinin en iyisi buydu ama Hellie için bu doğru değildi.

Kalçasıyla kapıya vurup içeri girdi. Ağır bir ot kokusu vardı, hava dumanla puslanmıştı. Televizyonun gürültüsü çok fazlaydı, *Halo*'nun bitmek bilmeyen sesi; Len, Betcha ve Cam'in kanepede birbirlerine bağırışları. Betcha'nın pitbulu Loki ayağının dibinde uyuyordu. Masanın üstünde mavi bir cam bong, boş poşet, Len'in elektronik sigarası ve açık bir Cheetos paketi vardı. Hellie minderi bantlanmış, büyük pofuduk sandalyeye kıvrılmıştı. Üstünde uzun tişört ve iç çamaşırı vardı, sanki yataktan olduğu gibi çıkıp gelmiş, giyinme zahmetine katlanmamıştı. Boş gözlerle televizyona bakıyordu ve Alex küçük mutfaklarına geçip poşetleri boşaltırken ona dönüp bakmadı bile.

Alex, Ragú kavanozunu poşetten çıkarırken balkona açılan sürgülü kapının yanındaki kanlı kürk yığınına gördü. Kavanoz elinden kaydı ve muşamba zemine düşüp paramparça oldu.

“Senin derdin ne?” diye bağırdı Len, oyunun gürültüsünün üstünden.

Bu doğru olamazdı. Hayal görüyor olmalıydı. Bir yanlış anlaşılma vardı.

Alex koridora gidip kafesi kontrol etmesi gerektiğini biliyordu ama bacaklarına söz geçiremiyordu. Ayağının yan tarafına bir cam parçası saplanmıştı, parmak arası terliklerinin üstünde domates sosu vardı. Terlikleri çıkardı, camı temizledi ve kendini bir adım atmaya zorladı, sonra bir adım daha. Ayaklarının altındaki halının sert dokumasını hissetti. Gelip geçerken kimsenin başı ona dönmemişti; eve hiç gelmediği hissine kapıldı.

Koridor sessizdi. Fotoğraf ya da resim asmazlardı, parti sırasında biri alçıpana yumruk attığı için bantladıkları Green Day posterini dışında duvarlar boştu.

Yatak odaları her zamanki gibi görünüyordu. Eski televizyon sehпасının üstü kitaplarla doluydu, çoğu bilimkurgu ve fantezi türündeydi. Anne McCaffrey, Heinlein, Asimov. Yerdeki şilte,

buruşuk mavi-kırmızı yatak örtüsü. Yatakta bazen o ve Len, bazen üçü, bazen o ve Hellie yatardı. Bunlar en güzel zamanlardı. Tavşancık'ın kafesi pencerenin önünde duruyordu. Boştu. Kapısı açıktı.

Alex sırtını duvara yasladı. Ortadan ikiye ayrılmış gibi hissediyordu. Küçük, sarkık kulaklı tavşanı Hellie ile birlikte Ralphs'ın dışındaki evcil hayvan evlat edinme merkezinden almışlardı. Başvuru formunun her yerinde yalan söylemişlerdi; yaşadıkları yer, kazandıkları para, her şey. Çünkü Alex o yumuşak, beyaz yumağı eline aldığı anda onu her şeyden çok istemişti. Eve döndüklerinde Len gözlerini devirmiş ve şöyle söylemişti: "O şeyin kokusunu burada istemiyorum. Pislik içinde yaşamak istemem."

Alex ona kötü haberlerinin olduğunu söylemek istemişti ama Len'in sinirlenmemesine o kadar mutlu olmuştu ki Hellie'yle birlikte koridorda koşup kapıyı kapatmakla yetinmişlerdi. Bütün günü tavşanla oynayarak geçirmişlerdi. Pek bir şey yapmıyordu ama ona yakın olmanın, eline aldığı anda kalp atışlarının yavaşladığını hissetmenin, bu küçük şeyin ona güvendiğini bilmenin Alex'in her açıdan kendini daha iyi hissetmesini sağlayan bir yanı vardı.

Ona isim bulamadıkları için Küçük Tavşancık diyorlardı, sonra bu isim yapışıp kalmıştı.

Betcha bir keresinde gülerek, "Bu şey yeme benziyor," demişti.

"Bir sürtüğü mutlu etmenin en ucuz yolu," diye cevap vermişti Len. Tavşancık hakkında konuştuklarında ya da ona mırıldandıklarında sinirleniyordu. "Birini hamile bırakmaktan iyidir."

Yem.

Alex salona döndü. Hiçbir şey değişmemişti. Kimse kımıldamamıştı. Alex hayalet gibiydi. Kürk ve kan yığını halının üstünde duruyordu. Şimdi bakınca, dikkatle bakınca yanlış anlamış olmasının imkânı olmadığını anladı. Küçük bir ceset. Loki'nin ağzında kan vardı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Kimse onu duymuyor gibiydi.

“Hellie?”

Hellie sanki hareket etmek ona bir şeylere mal oluyormuş gibi yavaşça başını çevirdi. Altın rengi omuzlarını kaldırdı. Hep güneşten yanmış bir hazine parçası, değerli bir şey gibi görünürdü. Şimdiki hımbıl, ölü gözlü hâliyle bile öyleydi. Konuşurken sesi duygusuzdu: “Loki’yle oynayıp oynamayacaklarını görmek istemiştik.”

Alex küçük bedeninin yanında diz çöktü. Delinip açılmıştı ve içinde neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Kürkünün kan yüzünden yapış yapış olmayan yerleri hâlâ yumuşacıktı. Alex başparmağıyla onun kulaklarını okşamayı çok severdi. Şimdi paramparça olmuşlardı. Kıkırdakları tel tel dışarı çıkıyordu. Tek kalan pembe gözü boşluğa bakıyordu.

“Dırdır etme,” dedi Len. “Kazara oldu.”

Betcha suçlu suçlu bakıyordu. “Loki’nin o kadar heyecanlanacağını düşünmemiştik.”

“O bir köpek,” dedi Alex. “Ne yapacağını sanıyordunuz?”

“Kendine engel olamadı.”

“Biliyorum,” dedi Alex. “Hayvanın kendine engel olamayacağını biliyorum.”

Loki’yi suçlamadı.

Alex, Küçük Tavşancık’ın kalıntılarını topladı ve mutfağa gitti. Parmak arası terliklerini temizledi, sosu sildi, camları köşeye attı.

“Öf hadi ama,” dedi Len. “Tavşanlar teknik olarak haşarattır. Bir sıçan için ağlıyorsun.”

Ama Alex ağlamıyordu. Henüz değil. Burada ağlamak istemiyordu. Hiçbir şey demeden tezgâhtan Len’in anahtarlarını aldı. Bedelini sonra ödeyebilirdi.

Tavşandan geriye kalanları fermuarlı bir poşete koydu ve Civic’e gitti. Hellie’nin peşinden geleceğini umuyordu. Merdivenden indi, kuru çimenlikten geçti, kaldırımını geçti, caddeyi geçti; hâlâ geleceğini umuyordu. Sürücü koltuğunda uzun süre oturup umutla bekledi.

Sonunda anahtarı çevirdi ve arabayı sürdü. 405'e doğru gitti, Galleria'yı ve beyzbol salonlarının olduğu Castle Park'ı geçti, tepeye tırmandı. Oraya hep böyle diyorlardı, 'tepe'. Alex geçmekte olduğu sıradağların adını bile bilmiyordu, sadece San Fernando Vadisi ile batı yakası arasında büyük bir ayırıcı olduklarını biliyordu. Mulholland'da durup batıdaki okyanus hayallerine, müzelere, malikânelere bakabilirdiniz. Ya da dumanlı günlerin ve ucuz evlerin teselli ödülü olduğu doğudaki vadiye. Beverly Hills, Bel Air ya da Malibu'ya parası yetmeyen insanların Kaliforniya rüyası.

Skirball'da indi ve Mulholland Çıkmazı'nın tepesine çıkan dolambaçlı yola gitti. Nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Sadece yüksek bir yerde olmak istiyordu.

Bir kilisenin yanındaki büyük arsaya park edip elinde plastiğe koyulmuş o küçük bedenle şehrin puslu havzasına bakana kadar ağlamadı. Hıçkıra hıçkıra ağladığında etrafta meşeler ve çalılar dışında onu duyabilecek kimse yoktu. Küçük Tavşancık'ı buraya gömmeyecekti. Bir çakalın onu kazıp çıkarmasını, son istirahatini bozmasını istemiyordu. Gömeceğin yerin güzel, temiz, kötü bir geçmişe sahip olmayan bir yer olmasını istiyordu.

Hislerinin adını koyamıyordu. Sadece Küçük Tavşancık'ı o eve hiç götürmemesi gerektiğini biliyordu. Hellie kafeslerin arasından onu gösterdiğinde asla gidip kucağına almamalı, küçük bedenini asla kalbine yaslamamalıydı. Encino'da yaşayan bir çocuğa ait olmalıydı o; ona gerçek bir isim verecek, sınıfına götürecek, onu güvende tutacak birine. Alex annesinden çalmıştı. Yalan söylemiş, hile yapmış, pek çok yasayı çiğnemişti. Ama Küçük Tavşancık'ı o eve götürmenin şimdiye kadar yaptığı en kötü, en bencilce şey olduğunu biliyordu. İyi olan şeyler ona ait olamazdı.

Güneşin batışını, vadiye yayılan ışıkları izledi.

"Herhangi bir yere gidebilirdin," dedi gece havasına. Ama gitmezdi. Hiç gitmemişti.

Gözlerini sildi, yolun karşısına geçti ve Küçük Tavşancık'ı bir özel okul kapısının yanındaki güzel peyzajlı bahçeye gömdü. Cesedi çürüyüp çiçeklerin köklerini besleyebilsin diye onu plastik torbasından çıkarmıştı.

Mulholland'ın ortasına yatmayı düşündü, yolu omurga gibi ortadan ikiye bölen beyaz çizgilerin tam üstüne. Göreceği son şeyin arka koltuktaki çocuklarıyla birlikte eve gitmekte olan bir anne olacağını düşündü. Kendini kaldırımında, otoparktaki boş park çizgilerinin arasında gezinirken buldu, Civic hâlâ sürücü kapısı açık bir şekilde rölantide duruyordu. Fundalıklara, beyaz adaçayı ağaçlarına ve yaşlı meşelere sürüklendi; yüzme havuzları alacakaranlıkta parlayan, korkusuzca temelleri üstünde duran, dağın içine yapılmış evlere doğru sürüklendi ve sonra daha yükseklerle çıktı, ışıklar küçüldü, parlak çiçek yatakları titizlikle düzenlenmiş bir bahçeye.

Orada, duygulardan ve her şeyden uzakta ne kadar kalmıştı? Bir noktada güneş doğmaya başladı, pembe bir ışık yıldızları süpürüp götürdü. Ama aşağıdaki şehir artık bildiği, anladığı şehir değildi. Sonbahar yapraklarının ve yağmurun kokusunu aldı, ıslak betonun kokusunu. Geniş bir park gördü, parkın içinden yıldız şeklinde patikalar geçiyordu; üç kilise vardı, kuleleri fırtına arayan paratonerler gibiydi. Çimler yeşildi, gökyüzü griydi ve bulutlarla yumuşamıştı. Kırmızı ve altın rengi yapraklar dallarında hışırdıyordu.

Ağaçların arasından elma ve taze ekmek kokusu taşıyan, isteyebileceğiniz her tür güzel şeyin kokusunu taşıyan bir meltem esti. Her yüzey, her taş yumuşak bir ışıkla parıltıyor gibiydi.

Parkın köşelerinden yaklaşan silüetler gördü. Burayı tanıyordu. Yine rüya mı görüyordu yoksa uyanmış mıydı? Bu insanları tanıyordu, isimlerini anılarında buldu. Dawes, Turner, Darlington. Tripp başaramamıştı. Bu, Alex'in hatasıydı ve bunu da hatırlıyordu.

Yaklaştıklarında yolcu kıyafetlerinin değiştiğini gördü. Dawes hâlâ bilgin cüppesi giyiyordu ama şimdi cüppesi lorislerin

gözleri gibi altın renklerle parlıyordu. Turner'ın tüyden pelerini bakırımsı meşe yapraklarıyla dokunmuştu. Prensın beyaz zırhı Darlington'a Tripp'e olduğundan çok daha yakışmıştı ama şimdi boynuzlu bir miğfer takıyordu. Ya Alex? Kollarını uzattı. Metal kol zırhları yılanlarla süslenmişti.

Nereye gitmeleri gerektiğini biliyordu. Meyve bahçesine. Kütüphaneye.

Yavaşça Hopper ve Berkeley'yi geçerek Elm Caddesi'ne doğru ilerlediler. Artık ne uğursuzluk hissi vardı ne de güzelliğinden arınmış o Yale. Üniversite şimdi acemi bir ressam tarafından çizilmiş gibiydi; bir kar küresi resmi, bir üniversite hayali. Yemek salonunun vitraylı pencerelerinin arkasında, kehribar rengi bir sıcaklığın içinde yemeklerini yiyen, sohbet eden, gülen insanları görebiliyordu. İçeri girmeyi seçerse hoş karşılanacağını biliyordu.

Kütüphane artık kütüphane ya da bir katedral veya meyve bahçesi gibi görünmüyordu. Pırıl pırıl, gümüş kuleler hâlinde yükseliyordu, imkânsız bir kale, havadan ve ışıktan yapılmış bir saray. Darlington'la göz göze geldi. Bunlar, onlara vadedilen yerlerdi. Huzur ve bolluk üniversitesi. Sadece dilemeniz gereken, sizden kan ya da kurban talep etmeyen, peri masallarındaki büyü. Kadınlar Masası ayna gibi parlıyordu ve Alex orada Mercy'nin bir ileri bir geri volta attığını görebiliyordu.

"Biz... cennette miyiz?" diye fısıldadı Dawes.

Turner başını iki yana salladı. "Benim bildiğim bir cennet değil."

"Unutmayın," diye uyardı Darlington. "İblisler sadece acı ve kederle değil, mutlulukla da beslenirler."

Sarayın kapıları açıldı ve bir yaratık ortaya çıktı. İki metre civarında olmalıydı ve kafası beyaz bir tavşana, vücudu ise insana benziyordu. Kulaklarının arasında kırmızı bir ateş tacı parlıyordu. Darlington'ın altın çemberin içinde olduğu kadar çıplaktı ama vücudundaki semboller kor gibi ışıldıyordu.

"Anselm," dedi Alex.

Tavşan güldü. "Bana gerçek adımla hitap et, Çark Gezginini."

“Yavşak?” dedi Alex.

Yaratık kımıldandı ve tekrar Anselm oldu; insan görünümünde, giyinik. Bu kez takım elbise değil hafta sonu giydiği rahat kıyafetlerini giymişti – kot pantolon, kaşmir kazak, kolunda pahalı bir saat; zahmetsiz zenginliğin resmi. Kapkaraağaç’sız Darlington. Ruhsuz Darlington.

“Darlington’ın seni öldürüşünü izlemek hoşuma gitmişti.”

Anselm sırttı. “O ölümlü bir bedendi. Zayıf ve geçici. Ben öldürülemem çünkü yaşıyorum. Ama yaşayacağım.”

Alex onun elinde bir zincir olduğunu gördü ve Anselm tasmayı çekiştirdiğinde üç yaratık, elleri ve dizleri üstünde sürünerek öne çıktı. Solgun vücutları bir deri bir kemik kalmıştı, kemikleri zar zor bir arada duruyordu. Alex onların insan olup olmadıklarını tam olarak anlayamadı ama sonra ayrıntılar yerlerine oturdu – biri yaşlıydı, bedeni sarkmış, gri saçları kısa kesilmişti; diğeri genç ve kırılğan, dalgalı saçları lime lime olmuş, zayıf yüz hatlarında eski güzelliğinin anısı gezinen bir adamdı; sonuncusu göğüsleri küçülmüş, ağzının etrafında yaralar çıkmış, sarı saçları keçeleşip topaklanmış bir kadındı.

Carmichael, Blake ve Hellie. Her birinin boğazında Darlington’ın boynundakine benzeyen, altın bir boyunduruk vardı ve her biri Anselm’in tuttuğu altın zincire bağlıydı.

Ne kadar da zararsız görünüyorlardı, ne kadar korkmuş ama yine de iblislerdi.

“Zavallı köpekler,” dedi Anselm. “Ölülerin acılarıyla beslene kadar aç kalacaklar. Ya da tekrar sizi takip edip geçitten geri dönene kadar. Sonra doyana kadar yiyecekler ve arkadaşlarınızla, yoldaşlarınızla beslenecekler. Bir iblisin rüyası. Bolluklar ülkesi. Bunu onlara vermekten mutluluk duyarım.” Durakladı ve gülümsedi, yüzündeki ifade bir doğum günü kartındaki İsa kadar şefkatliydi. “Cehennem bedeli ödenmediği sürece. Daniel Arlington’ın ruhu bu yer tarafından haklı olarak talep ediliyor. O bizden biri ve sonsuza dek burada hizmet etmeli.”

“Ben razıyım,” dedi Darlington.

“Tanrı aşkına, en azından pazarlık yapmayı dene,” dedi Turner.

“Pazarlık yapacak bir şey yok,” dedi Dawes. “O buraya ait değil.”
Anselm başını eğerek onayladı. “Doğru. İyilik kokuyor. Ama hepiniz öyle değilsiniz.”

“Sevimli görünmeye çalışmana gerek yok,” dedi Alex. “Hepsi beni kastettiğini biliyor.”

Anselm’in dişleri beyaz ve düzgündü. “Onların kalplerini duydun. Onların gözlerinden gördün. Hepsi suçluluk ve utançla dolu ama sen değilsin, Çark Gezgini. Senin tek pişmanlığın kurtaramadığın kız; öldürdüğün adamlar değil. Kalbinde ölü bir tavşan için duyduğun pişmanlık, döverek yok ettiğin onca çocuk için duyduğun pişmanlıktan daha fazla.”

Bu doğruydı. Alex bunu en başından beri biliyordu. Bir gece önce Mercy’ye de aynı şeyi söylemişti.

“Hayır,” dedi Dawes, eliyle havayı keserek. “Hepsine hayır. Alex’i alamazsın. Ya da Darlington’ı. Kimse burada kalmayacak.”

Hiçbiri özgür kalamaz. Alex boğazında bir acı hissetti. Sadece ailesinin bir arada kalmasını isteyen Cesur Dawes. Ve Alex o ailenin bir parçası olmaktan mutluydu. Uzun sürmeyecek olsa bile.

“Yeterince cesur davrandın,” dedi Alex. “Bu senin savaşın değil.”

“Sen de buraya ait değilsin. O... o şey ne derse desin.”

“Çok eminsin, bilgin,” dedi Anselm. “Ama Eldiven –kanlı bir deniz feneri, bir işaret ateşi– onu buraya getirmek için inşa edildi.”

Alex yüzünü ifadesiz tutuyordu ama yansımadaki Mercy’ye göz atma riskini aldı. Anselm neyden bahsediyordu? Onları oyalamak için yeni bir numara mıydı bu, yeni bir strateji miydi?

“Beni cehennemden uzak tutmak için çabalayıp durdun,” dedi Alex. “Hepimizi.” Eldiven’i keşfetmelerini, Darlington’ı kurtarmalarını engellemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

“Senin ne olduğunu anlamamıştım, Çark Gezgini. Ah, çekiciliğinin farkındaydım. İlginç bir oyuncak, bir koleksiyon parçası, sonsuz bir acı potansiyeli. Ama gerçek seni görmemişim. Kurtlarımdan nasıl kaçtığını anlayamamıştım. Ta ki onun ruhunu kendi bedenine alana kadar.”

“Yalan söylüyor,” dedi Dawes.

Turner başını iki yana salladı. Yalanı anlardı, yeraltı dünyasında bile. “Söylemiyor.”

“Bu yolda yürüyen ilk yolcular olmadığınızı biliyorsunuz,” dedi Anselm.

Ancak o zaman Alex, Eldiven’in ve onu yürümeye cesaret edenlerin neden kitaplardan silindiğini anladı; neden kütüphane duvarlarının içine inşa edilen olağanüstü bir geçidin herkesten saklandığını. Darlington döndüğünden beri ilk kez Alex içini gerçek bir korkunun kapladığını hissetti.

“Bir anlaşma yaptılar, değil mi?” diye sordu.

Anselm göz kırptı. “Bir iblisin bulmacadan daha çok sevdiği bir şey varsa o da pazarlıktır.”

Anselm'in evcil hayvanları onun memnuniyetini hissetmiş gibi mırıldandılar. Blake'in hüznünlü yüzüne sahip olan şey başını iblisin bacağına yasladı.

"Ne oluyor?" diye sordu Turner.

Anselm parmaklarını Blake'in saçlarında gezdirdi. "Yale'daki adamlar bir Eldiven inşa edip yolculuklarına keşif adını verdiler. Ama keşif, fetih için kullanılan başka bir sözcüktür ve tüm diğer maceracılar gibi onlar da sahip olabilecekleri zenginlikleri gördükten sonra eli boş dönmek için bir neden olmadığına karar verdiler."

"Tekrar tekrar Faust'u yaşıyoruz," dedi Darlington.

Anselm şarkı mırıldanır gibi mırıldandı. "Ama Faust günahlarının bedelini kendi ödemişti. Sizin yolcularınız öyle değildi. Para istediler, şöhret istediler, yetenek, nüfuz. Kendileri için ve cemiyetleri için. Faturayı başkası ödesin diye bıraktılar."

Kafatası ve Kemikler. Kitap ve Yılan. Parşömen ve Anahtar. Alex onların kasalarına akan onca parayı düşündü. Üniversiteye verdikleri hediyeleri. Hepsi gelecek nesillerin acı çekmesi pahasına yapılmıştı. Ve Lethe buna izin vermişti. Peabody'nin bodrumunda saklanan masanın kaynağını araştırabilirlerdi. Mercy'ye olanlardan sonra Elyazması'nın kapatılması için duruşma düzenleyebilirlerdi, Tara'ya olanlardan sonra Parşömen ve Anahtar'ın peşine düşebilirlerdi. Ama yapmamışlardı. Me-

zunları memnun etmek, büyüü canlı tutmak önemliydi; işleyişine kim müdahale ederse etsin.

“Aman Tanrım,” dedi Dawes. “Bu yüzden yolculuğu sildiler. Yaptıkları anlaşmayı gizlemek için.”

“Eldiven bir oyun değildi,” dedi Darlington. “Bir deney de değildi. Bir teklifti.”

“Çok iyi bir teklif,” dedi Anselm. “Ellerinde servet ve güçle, kadim bilgilerle, şansla ayrıldılar ve Eldiven’i yerinde bıraktılar; kanlarıyla işaretlenmiş bir deniz feneri olarak.”

“Kule,” diye fısıldadı Dawes.

“Ne için deniz feneri?” diye sordu Turner, yüzü gaddardı.

“Bir Çark Gezgini için,” dedi Darlington sessizce.

“Senin ne olduğunu anlamamıştım, Galaxy Stern. Ta ki Kap-karaağaç’taki koruma çemberinden geçene kadar. Bizim hakkımız olanı çalana kadar. Senin türünden biri için bu kadar uzun süre bekleyeceğimizi hiç düşünmemiştik.”

Alex güldü, sesinde hiç neşe yoktu. “Daisy yolunuza çıktı.”

Daisy Whitlock bir Çark Gezgini’ydi ve Profesör Marguerite Belbalm kılığına girip genç kadınların ruhlarını yiyerek hayatta kalmıştı. Tercih ettiği av, kendi türüydü: Kendisi gibi açıklanamaz bir şekilde New Haven’a çekilen Çark Gezginleri. Çünkü Eldiven’e çekiliyorlardı.

“Fenerin sizin olmasının bir önemi yoktu,” dedi Alex. “Çünkü ne zaman bir Çark Gezgini ortaya çıksa Daisy onu yiyordu.”

“Ama sen hariç, Galaxy Stern. Sen hayatta kaldın ve başından beri olması gerektiği gibi bize geldin. *Senin* buradaki varlığın kapıyı açık tutacak ve sen burada kalacaksın. Bize bir katil borçlusunuz. Cehennemin bedeli ödenmek zorunda.”

“Hayır,” dedi Darlington. “Bu benim cezam.”

“Darlington olmak zorunda,” dedi Turner. “Buraya şeytanla anlaşma yapmaya gelmedim ama Alex kalırsa cehennemin kapısının açık kalacağını söylüyor. Bu da şeytanların gelip gitmesi, ölümler yerine yaşayanlarla beslenmeleri demek. Bunun olmasına izin veremeyiz.”

Anselm hâlâ gülümsüyordu.

“Kal,” dedi Alex’e. “Kalırsan iblis yoldaşın ölümlüler âlemine bozulmamış bir şekilde döner. Kalırsan arkadaşların özgür kalır. Annen cehennemin kendi orduları tarafından korunur.” Diğerlerine döndü. “Neler yapabileceğimi görüyor musunuz? Şeytanın iyiliğinin ne anlama geldiğini anlayabiliyor musunuz? İstedığınız her şey sizin olur. Kaybettiğiniz her şey geri döner.”

Alex’in gözünde bir şeyler belirirken midesi bulandı. Bir akşam yemeğinde, masanın başında oturuyordu. Mum ışığı tabakları parlatıyor, mırıltılı sohbetlere usulca çalan bir çello eşlik ediyordu. Masanın sonundaki adam kadehini kaldırdı. Gözleri parlıyordu. “Profesöre.” Orada oturanın Darlington olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

Sağındaki kadın, “Ekibimize,” dedi ve herkes güldü. Alex. Yaşlı, belki daha bilge. Gülümsüyordu.

Pam döndü ve aynada yüzünü gördü. Kendisiydi ama kendisi değildi; kendinden emin ve rahattı, kızıl saçları sırtına dökülüyordu. Her şey çok kolaydı. Sabah kalkmak, duş almak, ne giyeceğini seçmek, az sonra neyle uğraşacağını seçmek. Dünyada zarafetle yolunu buluyordu. Yemeği misafirleri için o pişirmişti. Kitap yayımlamıştı. Öğretmen olmuştu. Her gün bunun gibiydi, bir görevler dizisi; sonsuz bir kararsızlık döngüsü değil. Olasılıklar acımasızca budanmış, geriye izlenecek tek ve belirgin bir yol kalmıştı.

Kadehinden büyük bir yudum aldı. *Her şey yolunda.*

“İyi iş çıkardın,” dedi Esau.

Turner kolunu kardeşine doladı. “İyi iş çıkardık. Ve daha fazlasını yapacağız.”

Jocelyn Square Park’ta durmuş, tezahürat yapan kalabalığa bakıyorlardı – onun için, şehirlerine getirdiği işler için, farklı bir gelecek olasılığı için.

Kolunu başının üstüne kaldırıp yumruğunu sıktı. Annesi sevinçten ağlıyordu. Babası yanında, hayattaydı. Dostları etrafındaydı. Artık koridor bekçisi değildi. Bir kahramandı, bir kral, koskoca senatör. Seviyor, karşılık olarak seviliyordu. Karısı so-

lundaydı, gülümsemesi ışıltılıydı. Onunla göz göze geldi; bakışları her şeyi anlatıyordu. Ne kadar çok çalıştığını herkesten iyi biliyordu, bu âna ulaşmak için ne fedakârlıklar yaptıklarını.

Artık gizem yoktu, DC’de birlikte öğle yemeği yemek zorunda olduğu canavarlar dışında canavar yoktu. Biraz dinlenecekti. Miami’ye gidebilirlerdi, Karayipler’de bir geziye çıkabilirlerdi. Bu hedefe koşarken feda ettiği her anı telafi edecekti.

“Başardık,” diye fısıldadı karısı kulağına.

Turner onu kendine çekti. *Her şey yolunda.*

Darlington, Kapkaraağaç’taki ofisinde oturuyordu. Çiçeklerle dolu bahçeye, özenle kesilmiş çit labirentine bakıyordu. Evi her zamanki gibi insanlarla doluydu; ziyarete gelen dostlar, geniş kütüphanesinden yararlanmak ya da seminer vermeye gelip orada konaklamak isteyen akademisyenler. Koridorlarda kahkahaların uçuştüğünü, mutfakta bir yerlerden neşeli konuşmalar geldiğini duyabiliyordu.

Bilmek istediği her şeyi biliyordu. Elini bir kitaba dokundurması yeterliydi, sonra içindekileri öğreniveriyordu. Bir çay fincanını eline alıp daha önce onu tutan herkesin yaşamını biliyordu. Ölüm döşeğindeki gezginleri ve gizemcileri ziyaret ediyor, onların ellerini tutuyor, acılarını dindiriyordu. Hayatlarını görüyordu, dokunuşuyla bilgilerini içine çekiyordu. Bu dünyanın ve öbür dünyanın gizemleri ona açılmıştı. Herhangi bir ritüel sayesinde değil, hatta gizem üzerine titiz bir çalışma yürütmüş olmasından bile değil; büyü onun kanında olduğu için. Neredeyse umudunu yitirmiş, çocukça dileklerini arkasında bırakmıştı. Ama o başından beri oradaydı, gizli güç, sadece uyandırılmayı bekliyordu.

Bahçede Alex’i gördü, siyah kanatlı bir kuş. Gece, yıldızlarla dolu bir ipek kefen gibi etrafında toplanmıştı. Onun korkunç kraliçesi. Nazik hükümdarı. Artık onun da ne olduğunu biliyordu.

Yazdığı şeye geri döndü.

Her şey yolunda.

Alex yeni boyanmış bir bungalovun dışında duruyordu – beyaz kerpiç, mavi süslemeler. Verandada rüzgâr çanları asılıydı. Dikkat çekici bir Buda'nın olduğu bahçe lavanta ve adaçaylarıyla doluydu. Annesi renkli minderlerle dolu bir bahçe koltuğunda oturmuş, çayını yudumluyordu. Burası onun eviydi – gerçek bir ev, balkonu yalnız bir evin duvarına bakan başka bir yalnız ev değil. Mira ayağa kalktı, gerindi ve kapıyı açık bırakarak içeri girdi. Alex peşinden gitti.

Ev toplu ve rahattı, şömine rafını kristaller dolduruyordu. Annesi lavaboda fincanını çalkaladı. Kapı çalındı. Sarışın, omzunda rulo yapılmış bir yoga matı asılı olan bir kadın kapıda duruyordu. Tanıdık geliyordu ama Alex onu nereden tanıdığını çıkaramadı.

“Hazır mısın?” diye sordu kadın.

“Az kaldı,” dedi Mira.

Onu göremiyorlardı.

“Kızımın bize katılmasında bir sakınca var mı? Okuldan yeni döndü.”

Hellie kapıdaki kadının arkasında duruyordu. Ama Alex'in tanıdığı Hellie değildi. Cesur görünüyordu, kendinden son derece emin. Kolları ince ve kaslıydı, parlak saçları düzgün bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.

“Burası çok şirin,” dedi gülümseyerek.

Alex, Hellie ve annesinin oturma odasına geçip Mira'nın üstünü değiştirmesini, minderini alıp gelmesini bekleyişlerini izledi.

Hellie'nin annesi, Hellie'nin baktığı fotoğrafı işaret ederek, “Bu, onun kızı,” dedi. Eski Corolla'larına yaslanmış, kot ceketli, zorla gülümseyen Alex'in fotoğrafı.

“Güzel bir kız,” dedi Hellie.

“Pek mutlu bir kız değildi. Birkaç sene önce vefat etti. Daha on yedi yaşındaydı. Aşırı dozdan.”

Vefat etti.

Fotoğrafın önüne tütsü konmuştu; siyah uçlu, beyaz bir tüy. Alex'in fotoğrafının arkasına tıktırılmış bir fotoğraf daha var-

dı. Kıvrıcık, siyah saçları bronz yüzüne dökülen genç bir adam. Kumsalda durmuş, kollarını yanında duran sörf tahtasına dola-
mıştı. Boynunda bir kolye vardı ama Alex ne kolyesi olduğunu
çıkaramadı.

“Çok üzücü,” dedi Hellie. Sehpanın üzerinde duran kâğıt
destesine yönelmişti. “Oo, Mira da mı tarot bakıyor?”

Destenin en üstündeki kartı aldı. Çark.

Alex ilk kez Hellie’yi, okyanus gözleriyle mükemmel Hellie’yi
gördüğünde içinde sevgi veya pişmanlıktan başka bir şeyin can-
landığını hissetti.

“Küçük Tavşancık’ı öldürmelerine izin vermemeliydin,” dedi.
“Ben vermezdim.”

Alex, Çark’ın dönüşünü izledi. Mavi bir alevle yanıyordu.
Alevler önce kartı, sonra Hellie’nin elini, sonra Hellie’yi, annesi-
ni, odayı ve evi tükettiler. Dünya mavi alevler tarafından yutul-
du. *Her şey yolunda.*

Sterling’in merdiveninde duruyordu, etrafı ateşle çevriliydi
ve diğerleri ona gözlerinde acımayla bakıyordu. Alex gözyaşla-
rını kuruları, içi utançla burkuldu. Kendi ölümüne hiç üzülme-
mişti, sadece dünyanın temizlendiğini görmek içini rahatlatmış-
tı. Annesinin onun için ağlayacağını biliyordu ama yaşayan bir
kız için daha ne kadar gözyaşı döksündü?

Ya Hellie? Eh, en kötüsü oydu. Alex o gün Venedik sahilinde
Len’in yanında olmasaydı belki Hellie onlarla birlikte eve gel-
mezdi. Belki o kadar uzun kalmazdı. Cehennemden geri dönüp
softball maçlarına, üniversite sınavlarına ve cumartesi yogaları-
na geri dönerdi. Hiç ölmezdi.

“Bunu senin için kolaylaştırayım,” dedi Anselm nazikçe.
“Buradaki yerini al, Galaxy Stern. İhtişam ve konfor içinde yaşa,
hiçbir şey istemek zorunda kalma ve dünyaya verdiğin tüm za-
rarların silinişini izle. Herkes istediğini alsın. Her şey yoluna
girecek.”

Hayalet olmak nasıl olurdu?

Darlington onun kolunu tuttu. “Bu gerçek değil. Gerçek ol-
mayan bir şeyle yaşamak sadece başka bir tür işkencedir.”

Haksız değildi. Len'in sevgisinin gerçek olmadığını biliyordu. Annesinin himayesinin gerçek olmadığını biliyordu. Bunları bilmek her gün içini kemirirdi. Bir ipin üzerinde yaşıyor gibi olurdu, sadece ipin kopacağı anı beklerdi. Bu da bir cehennemdi.

"O zaman daha da kolaylaştırayım," dedi Anselm. "Kal yoksa sevgili arkadaşın ölür."

Alex, Kadınlar Masası olması gereken suyun ışıltısında bir hareketlilik yakaladı.

Avluda Mercy'ye yaklaşan adamı tanıyordu. Eitan Harel.

Çok uzaktaymış gibi gelen sesinin, "Nerede o kaltak?" diye sorduğunu duydu. "Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Onu bulmuştu.

"Ona zarar verecek," dedi Anselm. "Bunu biliyorsun. Ama durdurabilirsin. Onu kurtarmak istemez misin? Yoksa başarısızlığa uğrattığın bir kız daha mı olsun? Senin hayatta kalma azmin uğruna bir hayat daha mı alınsın?"

Bir başka Hellie. Bir başka Tripp.

Alex, Dawes'un gözlerine baktı. "Kapıyı arkamdan kapatmanın bir yolunu bul. Bulabileceğini biliyorum."

Turner onun önüne geçti. "Bunu yapmana izin veremem. Sefaletimizden beslenecek bir iblis sürüsünü serbest bırakmayacağım. Bir kız uğruna dünyamızı mahvetmene izin vereceğime seni ben öldürürüm."

Çok iyi bir aktör değildi ama olmak zorunda da değildi.

"Geri çekil rahip," dedi Anselm gülererek. "Çark Gezini benim korumam altında. Senin burada yetkin yok."

Darlington, Alex'in kolunu kavradı. "Planın bu muydu? Kendini ele vermek? Bunun senin fedakârlığın olması gerekmiyor, Stern."

Alex belli belirsiz gülümsedi. "Bunun doğru olduğundan emin değilim." Hayatı yalanlar, çalınmış şanslar, bir dizi hile, kaytarma ve el çabukluğu üzerine kurulmuştu. İblislerin dilini

zaten biliyordu. Hayatı boyunca bu dili konuşmuştu. Biraz büyü. Darbeye dayanıklılık.

“Öne çık ve hak ettiğin cezayla tanış,” dedi Anselm. Boyunduruğu kaldırdı. Darlington’ın boyunduruğundan farklıydı, lal taşı ve siyah oniksle işlenmişti. Çok güzeldi ama ne anlama geldiğini anlamak zor değildi.

“Alex,” dedi Darlington. “Bunu yapmana izin vermeyeceğim.”

Alex ateşin vücudunda çiçek açmasına izin verdi ve Darlington elini ondan çekti; boynuzları ortaya çıkmıştı. “Bu senin verebileceğin bir karar değil.”

“Oyunumuzu sevdim,” diye mırıldandı Anselm. “Daha pek çoklarını oynayacağız.”

Ama Alex onu yarım yamalak dinliyordu. Onun yerine aynalı çeşmedeki yansımayı izliyordu. Eitan’ın arkasında Tzvi vardı. Mercy’nin tuz kılıcını almıştı. Eitan elinde bir silah tutuyordu.

Mercy’nin elinde de bir şişe vardı. Datura. Onu Eitan’a doğru fırlattı. Yağ şişesi Eitan’a çarptı ve Eitan kendini toparlayamadan Mercy onu havuza itti.

Alex boyunduruğu Anselm’in elinden aldı ve sıçrayıp suya doğru atlayarak diğer elini yüzeyin altına daldırdı.

Etrafindan bağırışlar duydu. Anselm ona atılmıştı ve artık insan formunda değildi. Alex onun ne olduğunu bilmiyordu – çivili boynuzları olan bir keçi, kırmızı gözlü tavşan, kıllı bacakları olan örümcek. Aynı anda her tür dehşeti içinde barındırıyordu. Ama Dawes, Darlington ve Turner, Alex’in etrafına dizilmişti.

“Koruyun onu,” diye bağırdı Turner. “Kimse geçmesin!” Tüylü pelerini şimdi kostüme değil, gerçek kanatlara benziyordu ve genişçe açılmışlardı. Dawes ellerini kaldırdı ve bilgin cübbesinde kelimeler belirdi – semboller, karalamalar, binlerce dil; belki de şimdiye kadar varolmuş tüm diller. Darlington’ın boynuzları altın gibi parlıyordu ve kılıcını çekmişti. Anselm için küçük bir oyun oynamışlardı – ve şimdi savunmaya hazırdılar.

Eitan'ı yemlemiş, ona Linus Reiter'la çalışacağını, bütün sırlarını bildiğini ve hepsini vampirin koruması karşılığında ona satacağını söylemişti. Turner'ın tüm polis yetkisini arkasına alarak onu aramasını sağlamış; hakikaten bildiklerini anlattığını ve gerçekten bir sorun hâline geldiğini düşünmesi için aralarındaki bağlantıyı sorgulatmıştı. Alex, Eitan'ın onunla bizzat ilgilenmek isteyeceğini biliyordu. Ne de olsa onu eliyle koymuş gibi bulacaktı. Eitan, Blue State Coffee'nin önüne çıkıp geldiğinde anlamıştı Alex. Bu gece telefonunun açık olduğundan emin olmuş, Eitan bulabilsin diye onu avluya, Mercy'nin yanına bırakmıştı.

Şimdi onun ruhunun kendisiyle savaştığını, kayganlaştığını ve çığlıklar attığını, uzun zamandır ilk kez korktuğunu, ölümlüler âleminde kalmak için elinden geleni yaptığını hissedebiliyordu. Küçük Tavşancık'ın kalbinin avucuna çarpışını düşündü.

Onun ruhunu içine çekti; tıpkı Grileri içine çektiği gibi, tıpkı eve getirmek üzere Darlington'ın ruhunu içine çektiği gibi. Eitan mücadele etti ama Alex onu yakalamıştı. Eitan'ın ruhu içine aktı. Gökdelenlerden ve güneşten ağarmış taşlardan oluşan bir şehir gördü, dilinde acı kahvenin tadını aldı, aşağıdaki 405'in gürültüsünü duydu.

Ve onu tükürür gibi dışarı attı.

Eitan ıslak, soluk soluğa ve vücudu mavi alevlerle kaplı bir şekilde ortaya çıktığında Alex, "Bir katil mi istiyorsun?" dedi. "Al o zaman."

"Cehennemin kapılarını kime açacağına karar vermek sana düşmez," dedi Anselm dudağını bükerek. "Sen-"

"Ben Çark Gezgin'i'yim," dedi Alex. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Burası neresi?" dedi Eitan kekeleyerek. Boynundaki Chai parçalanıp küle dönmüştü.

Alex altın boyunduruğu onun başının üstünden geçirdi ve mücevherli kilitlerin yerine oturduğunu gördü. Anselm'e bağlı olan bir deri bir kemik iblisler çığlık atıp inlediler.

Anselm öfkeden deliye dönmüştü. "Kâfir!" diye bağırdı. "Fa-hişe!"

Şimdi Alex gülüyordu. “Eczane sırası beklerken bile daha kötü küfürler duymuştum.”

Anselm uzun zamandır Yale’ın kibar, saf çocuklarıyla uğraşıyordu. Kendi türünden birini nasıl tanıyacağını hiç öğrenmemişti.

“Gidin!” diye bağırdı Alex elini suyun içinde tutarak. Birbiri ardına çeşmeye atlayıp Alex aracılığıyla ölümlü dünyaya geçtiler – Dawes, Turner, en son Darlington. Çark Gezgini’ydi o, kapıydı. Hepsini hissediyordu: parlak, korkmuş, öfkeli, canlı. Dawes bir kütüphanenin serin, karanlık koridorları gibiydi; Turner şehir gecesi gibi keskin ve ışıltılı; Darlington parıltılı ve zaferdi, ruhu çeliğin çelik üzerinde çıkardığı sesle çınlıyordu.

“Ne oluyor?” diye bağırdı Eitan. “Eğer beni–”

“Artık biraz da sen uğraş,” dedi Alex. “Cehennem bedeli ödenmek zorundaymış.”

Suya atladı. Fakat Anselm onu kolundan yakaladı.

“Kaderinde cehennem var, Galaxy Stern. Kaderinde ben varım.” Bileğini ısırdı ve acı mızrak gibi saplanırken Alex çığlık attı.

Mavi alevler Alex’in her yanını kapladı, Anselm’in de öyle. Ama iblis yanmadı.

Kaderinde cehennem var.

Alex’i büyük yudumlarla içiyor, her yudumunda yanakları çukurlaşıyordu. Alex kanının çekildiğini, gücünün azaldığını hissedebiliyordu.

Kaderinde ben varım.

“İyi,” dedi nefes nefese. “O zaman benimle gel.” Alex de onu tuttu. “Bakalım ölümlüler âleminde bize karşı ne yapacaksın.”

Gücüyle ona uzandı ve ruhunu içine çekti. Çamur gibiydi, içine sızan bir sefalet nehri, müstehcen bir zevkle birleşen derin ıstıraplar ama Alex durmadı.

İblisin gözlerindeki korkuyu görebiliyordu ve bu ona ilaç gibi geldi. “Her şey yolunda.”

Anselm öfkeli bir kükremeye bileğini bıraktı. Alex onun çenesinden akan kendi kanını görebiliyordu. Anselm’in ruhunun enkazını içinden fırlatıp çıkardı ve suya daldı.

İblis her an bileğini tutacak, her an onu geri çekecek diye kor-

kuyordu. Ciğerleri hava arzusuyla yanıyordu ama Alex tekmelemeye, yüzmeye devam etti. İlerideki ışığa çıkmak için çaresizce çırpınıyordu. İşte – bir kıvılcım, sonra bir tane daha. Yıldızlarla dolu bir denizde yukarı doğru yükseliyordu. Yüzeyden fırlayıp çıktı ve bir kış gecesinin soğuk havasını içine çekti.

Kendine gelmeye çalıştı. Sterling'in avlusundalardı. Tzvi gitmişti –muhtemelen Darlington'ı iblis ihtişamıyla görünce kaçmıştı– ve Eitan'ın cesedi çamurun içinde yüzüstü yatıyordu. Metronomun tiktakları aniden durdu.

Bir şey görüşünü bulanıklaştırıyordu – beyaz bulutlar. Kar yağmaya başlamıştı. Arkadaşlarını saydı – Mercy, Turner, Dawes ve centilmen iblisi Darlington. Derme çatma ordusu. Hepsi sıırıslam olmuştu ve titriyordu; hepsi güvende ve bütündü. Dokumacı'nın ağı kırılğan bir yapı hâlinde hâlâ üstlerinde parlıyordu; don ve kederle ağırlaşmıştı.

Dunbar dün gece tren istasyonundan kömür kovası kadar pis bir serse-ri getirdi; giysileri öyle kirliydi ki kendi başlarına ayakta durabilirlerdi sanırım. Geleceği görebildiğini iddia ediyordu. Rudy bunun zaman kaybı olduğunu söyledi ve ben de aynı fikirdeydim. Adam ucuz cin kokuyordu ve bir şarlatanın tüm özelliklerine sahipti. Uzun yolculuklardan, büyük zenginliklerden bahsetti; falcıların her zaman söylediği şeyler işte. O kadar dili dönüyordu ki kelimelerini zar zor seçebiliyordum, sonunda Dunbar sıkıldı ve bizi bu ıstıraptan kurtardı.

Tüm bu üzücü olay hakkında yorum bile yapmazdım ama... Bunu daha sonra kendi saflığıma gülebilmek için yazıyorum. Dunbar ona gitme zamanının geldiğini söyleyip cebine bir beşlik koyduğunda serse-ri henüz söylenmesi gerekenleri söylemediğini savundu. Gözleri biraz geriye kaydı –temel tiyatro– ve, “Dikkat et,” dedi.

Rudy güldü ve rahat bir tavırla, “Neye dikkat edeyim seni yaşlı sahtekâr?” diye sordu.

“Aramızda dolaşanlara. Gece içenlere, ay ışığında koşanlara, ölü-lerin ve boşluğun içinde yaşayanlara. En iyisidir onlardan sakınmak çocuklar. Onlar geldiklerinde kapılarınızı kapalı tutun.” Bunları söy-lerken dili dönmüyordu. Sesi gayet netti ve salonda yankılanıyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu, emin olabilirsiniz.

Sonra Rudy ve Dunbar’ın onunla işi bitti. Çekiştirerek dışarı çı-kardılar ve Rudy sağlam bir tekme attı. Ben kendimi kötü hissettim. Keşke ona bir beşlik daha verseydim. Yarın bu olanlara çok güleceğiz şüphesiz.

–Lionel Reiter, Kurukafa ve Kemikler Güncesi, 1933

Darlington inişten sonraki anları tam olarak bir araya getiremiyordu. Kar yağdığını, sırlıklam giysilerinin vücudundaki kasvetli ağırlığını hatırlıyordu. Hepsi yorgun ve sarsılmıştı ama öylece eve gidemezlerdi. Ortadan kaldırılması gereken çok fazla kanıt vardı. Cehennem canavarının ağzına adım attığında itaatkâr, dünyasını ve işleyişinin farkında olan bir adama dönüşmüştü. Ama artık tam olarak insan olmadığına göre ahlak konusunda daha esnek bir yaklaşım benimseyebilirdi.

Linonia ve Kardeşleri'nde etrafa saçılmış kitaplar vardı. Masalardan biri devrilmişti. İblisler doğu pencerelerini kırmış, Aziz Markos'un İncil'i üzerinde çalışırken resmedildiği tabloyu mahvetmiş, avluya açılan pencereleri paramparça etmişlerdi. Hasar için yapılacak bir şey yoktu. Kullanabilecekleri onarım büyüleri vardı ama hepsi uzun ve zahmetliydi. Sterling'i böyle bırakmak Darlington'a acı veriyordu ama üniversite vandalizmi rapor ettiğinde Lethe olarak krozeyi ve cephanelikte bulabilecekleri diğer şeyleri kullanmayı teklif edebilirlerdi. Şimdilik sadece tekinsizlik içeren her tür izi ortadan kaldırmaları gerekiyordu.

Örümcekleri geri çağırmak kolaydı, sadece Mercy'nin iği parmağına bir kez daha batırması gerekiyordu ama avlunun üzerindeki ağ hâlâ dram doluydu. Hademe dolabından ödünç aldıkları süpürgelerle onu indirmeleri ve havuzun suyuna atıp çözünmesini sağlamaları bir saatten uzun sürmüştü. Lanet şeyden kurtulduklarında hepsi kontrolsüzce ağlıyordu.

Cesedi sona bırakmışlardı. Eitan Harel çamurun ve eriyen karın içinde yüzüstü yatıyordu.

Turner, Dodge'unu aldı ve York Caddesi girişinde onları bekledi. Dawes'un hazırladığı fırtına çayı hâlâ kameraları idare edecek kadar sıcaktı ama bir cesedi bagaja koymakta büyüğü ya da gizemli bir yan yoktu. Soğuk bir işti, çirkin bir dönüşüm: ceset kargosu. Mercy geride, yaptıkları şeyin gerçekliğini engelleyebilmişçesine tuz kılıcını elinde tutuyordu.

İşlerini bitirdiklerinde Alex, "Bizim pisliğimizi temizlemeyeceğini söylemiştin," dedi ve hepsi Dodge'a yığıldılar; nemli ve yorgunlardı, şafağa daha saatler vardı.

Turner omuz silkip motoru çalıştırdı. "Bu benim de pisliğim."

Il Bastone'nin kapısı onlar daha merdivenin tepesine ulaşmadan açıldı. Işıklar yanıyor, eski radyatörler her odaya ısı pompalıyordu. Dawes mutfağa geçip hepsinin önüne avgolemonodan kalanları koydu ve açgözlülükle içtiler. Domatesli sandviçler ve konyak katılmış sıcak çay da vardı.

Mutfak tezgâhının başına geçip sessizce yediler, konuşamayacak kadar yorgun ve hırpalanmışlardı. Darlington, Il Bastone'deki yemek odasını ne kadar az kullanıldığını, Michelle Alameddine ya da Dekan Sandow'la ne kadar az yemek yediklerini, Dedektif Abel Turner'la ne kadar az sohbet ettiğini düşünmeden edemiyordu. Lethe'nin körelmesine, gizliliğinin ve ritüellerinin onları birbirlerine yabancılaştırmasına izin vermişlerdi. Ya da belki Lethe'nin hep böyle işlemesi istenmişti; dişsiz ve güçsüz, kendi önemlerinin bilincinde olmayan, diğer cemiyetler istediklerini yaparken üniversiteye rüşvet üstüne rüşvet yediren bir cemiyet.

Sonunda Mercy kupasını bıraktı ve "Bitti mi şimdi?" diye sordu.

Kız cesurdu ama bu gece ona fazla gelmişti. Sihir, büyüler, garip nesneler hep oyun gibiydi. Ama bu gece bir adamın öldürülmesine yardım etmişti ve gerekçesi ne olursa olsun bunun ağırlığını taşımak kolay değildi. Darlington bunu iyi biliyordu.

Alex onları savunmalarına ihtiyaç duyacağı, sorgusuz sualsiz savaşmalarını isteyeceği bir anın geleceği konusunda uyarmıştı. Yapmışlardı çünkü çaresizdiler ve tüm asil itirazlarına rağmen hiçbirisi sonsuza dek acı çekmek istemiyordu. Mercy plana uymaya, tuzdan zırhını giymeye, son derece insani bir canavarla yüzleşmeye hevesliydi. Belki şimdi bunun için pişmandı.

Ama nazik olmanın sırası değildi.

“Henüz bitmedi,” dedi. “Daha öldürülecek çok iblis var.”

Belki her zaman olacaktı.

Alex kaybettiği onca kan yüzünden güçsüz düşmüştü. Dawes onun bileğine, Anselm’in açtığı yaraya merhem sürmüştü ve onu üst kata çıkarıp krozede keçi sütü banyosuna sokmuştu. Darlington’ın pek anlamadığı, kendini oyun dışı bırakılmış çocuklar gibi hissettiği bakıcılık rutinleri vardı. Öyleyse o da kendini işe yarar hâle getirebilirdi.

Turner’la birlikte Kaparaağaç’a geri döndü.

Il Bastone otoparkından çıkarken Turner, “Bir iblis için şoförlük yaptığımı inanamıyorum,” diye mırıldandı.

“Biraz iblis,” diye düzeltti Darlington. Bir süre konuşmadan yollarına devam ettiler, sonunda dayanamayıp sordu: “Alex seni bu işe nasıl ikna etti?”

“Dün gece yanıma geldi,” dedi Turner. “Yapmak istemedim. Benden rozetimi kullanarak bir cinayet planlamamı istiyordu. Sonra Eitan Harel’in siciline göz attım.”

“O zaman mı ikna oldun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Aslına bakarsan yasal süreçleri çok severim. Ama Alex’i biliyorsun, bir açıklık görünce pence-reden atlar gibi içine dalıyor.”

“Uygun bir tanımlama.” *Yapmamız gereken neyse onu yaparız. Hayatta kalmak isteyen birinin işi budur.*

“Eitan’ın kötülüğün askeri olduğunu söyledi.”

Darlington, Turner’a inanmayan gözlerle baktı. “Kulağa hiç Alex Stern gibi gelmiyor bu.”

“Benden alıntı yapıyordu. İyiliğin askeri, kötülüğün askeri. Aynı fikirde olmayacağını biliyorum ama bence yaptıklarımız ba-

şından beri şeytanı dizginlemekle ilgiliydi. Alex bunun saçmalık olduğunu söyleyip durdu. Ta ki dün geceye kadar.”

“Sonra?”

“Sonra dedi ki: ‘Ama ya ben yanıyorsam?’”

Darlington kahkaha attı. “İşte *bu* Alex Stern.”

Turner neredeyse boş olan caddelerde ilerlerken direksiyona vurdu. “Sana karşı dürüst olacağım. Fikrimi değiştiren şey bu değildi.”

Darlington bekledi. Turner’ı iyi tanımıyordu ama acele ettirmekten hoşlanan biri olmadığı ortadaydı.

“Onu Darien’den ben aldım,” diye devam etti sonunda, “Harel’in onu Linus Reiter’ı yakalaması için gönderdiği gece. Kendisinden iki kat büyük biriyle yumruk yumruğa dövüştüğünü gördüm. İntikam peşinde koşan popülerlik delisi bir çocuk tarafından neredeyse kafasının yarıldığını gördüm. Ama hiç böyle korktuğunu görmemiştim.”

Kapkaragaç’a vardıklarında Darlington mutfak kapısının kilidini açtı ve Eitan’ın cesedini merdivenden aşağı, bodruma indirdiler. Sevdiği ev bir mezarlığa dönüşmüştü. Büyükbabasının bu katliam konusunda ya da torununun bu asil kaya yığınının nasıl terk ettiği konusunda ne düşündüğünü merak ediyordu. Yani en azından şimdilik terk etmişti. Bütün bu cesetlerle ne yapacaklarını veya ailesine nasıl bir cenaze töreni yapması gerektiğini bilmiyordu. Öylece ortadan kaybolmaları nelere sebep olacaktı? Ya Anselm’in ailesi?

Ortadan kaybolmak fazlasıyla kolaydı. Bunu kendisi de yapmıştı. Peki kimler onu aramıştı? Dawes ve Alex, Turner ve Tripp. Elinde kalanlarla nasıl bir hayat kurabilirdi?

Geleceğini umarak Cosmo’ya seslendi, böylece ona ton balığı şeklinde bir minnettarlık hediyesi sunabilirdi. Ama görünüşe göre sabırlı olması gerekiyordu. Bütün kediler gibi Cosmo da istediği zaman gelirdi, bir an dahi öncesinde değil.

Turner, Darlington’ın bodrum kapısını bir kez daha pervaza yaslamasına yardım etti. Sonra ölümlere sırtlarını dönmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Darlington bu dünyaya yeniden geldiğinden beri ilk kez uyuyordu, bir yıldan uzun süredir ilk kez. Cehennemde uyumasına ya da rüya görmesine asla izin verilmemişti. *Kötüye rahat yok* lafının çok gerçekçi bir önerme olduğu ortaya çıkmıştı.

Rüyasında cehenneme geri döndüğünü, bir kez daha bir iblis olduğunu, iştahlı bir yaratıktan öte olmadığını gördü. Golgarot'un tahtının önünde diz çöküyordu ama bu sefer başını kaldırdığında tepesinden ona bakanın Alex olduğunu gördü; çıplak vücudu mavi alevler içindeydi ve başında gümüş alevlerden bir taç vardı.

"Sonsuza dek sana hizmet edeceğim," diye söz verdi.

Rüyasında Alex güldü. "Ve beni seveceksin."

Gözleri siyahtı ve yıldızlarla doluydu.

Öğlen uyandı, bütün vücudu ağrıyordu. Bitkin ve perişan hâlde duş aldı ve büyükbabasının eski deri çantasına koyduğu kot pantolonla kazağını giydi. Bir daha ısınamayacaktı sanki.

Onu gördüğünde, "Cehennem kafası," diye açıkladı Alex. Salonunda oturuyordu, bir bacağına kıvrıp altına almıştı. Üstünde hâlâ Lethe eşofmanları vardı, kucığında Hart Crane'in bir şiir kitabı açıktı, Darlington derslerden biri için okuduğunu tahmin ediyordu. Onu orada, kadife kanepede, saçlarını kulaklarının arkasına toplamış şekilde görmek Darlington'ın hoşuna gitmişti. "Dawes kahvaltısı çorbası yaptı."

Elbette. Mükemmel bir tedavi. İki kâse taze kişnişli changua yedi; sütlü et suyunun üstünde yumurtalı ekmek parçaları vardı. Zihni hayatta kalmaktan başka bir şey düşünebilecek kadar berraklaşmaya başlamıştı. Yeniden kayıt yaptırması gerekecekti. Lethe ona yardım ederdi. Hâlâ Lethe'nin bir üyesiye tabii.

"Mercy nerede?" diye sordu.

Alex gözlerini kitabından ayırmadı. "Bu sabah onu yürüterek JE'ye götürdüm."

"İyi mi?"

“Papazıyla konuşmak ve Lauren’la öğle yemeği yemek istedi. Biraz normale ihtiyacı var.”

Ne yazık ki ellerinde pek normal kalmamıştı.

Kahvaltıdan sonra cephaneliğe gitti, bir saat boyunca çekmeceleri ve dolapları karıştırdı. Kapkaraağaç’ın bodrumundaki cesetlerle ilgilenmeleri gerekiyordu. Kütüphaneyi denemeyi düşündü ama Albemarle Kitabı için bir türlü doğru ifadeyi yazamadı. *Bir cesetten nasıl kurtulunur? Annenizin kalıntılarından nasıl kurtulursunuz?* Hepsi çok kasvetliydi. Asıl bilmesi gereken şey yıllar önce sevmemek için elinden geleni yaptığı insanların ardından nasıl yas tutacağıydı. Annesiyle babası, bulutların arasındaki beklenmedik boşluklar gibi hayatında bir belirip bir kaybolmuştu hep; günlerini o kısa güneş ışığı saatlerini bekleyerek geçirse kuruyup ölürdü.

Tayyaara’yı düşündü, altında portal açıp sizi istediğiniz yere götürebilen bir ‘sihirli halı’. Ama gidilecek yerin üstüne dokunması gerekiyordu ve böyle şeylere yeteneği olan herkes çoktan ölmüştü, bu yüzden dokuma aynı kalmıştı ve halı sizi sadece tek bir yere götürebilirdi: Vijayanagar’ın altındaki bir yeraltı mezarlığı. Burası birkaç yüz yıl boyunca istenmeyen nesneler ve insanlar için bir tür gayriresmi çöplük olarak kullanılmıştı. Anne ve babasına karşı hissettiklerinin görev mi, sevgi mi yoksa sevginin hatırası mı olduğunu bilmiyordu, ama onları eski çöp yığınının üstüne atamazdı.

Alex ve Dawes onu cephanelikte, yerde otururken buldu. Etrafı ışıltılı eserler ve ıvır zıvır eşyalarla çevriliydi, ortalarında sıkışıp kalmıştı. Elinde taşla uzun zaman önce kaybolmuş bir şeyi inşa etmeye çalışan çocuk. Her şeyi yerli yerine koymasına yardım ettiler ve sonra Kapkaraağaç’a doğru yola çıktılar.

Bütün ev kokmaya başlamıştı. Ya da belki sırf bodrumun kapısını kenara itip karanlığa baktıklarında onları neyin beklediğini bildiği için öyle geliyordu.

“Ee... Bir şey söylemek ister misin?” diye sordu Alex.

Emin değildi. “Büyükbabam burada mı?”

“Mutfakta, Dawes’la birlikte.”

Darlington omzunun üstünden baktı. Mutfak onun gözleri için tahta kaşığı silah gibi tutan Dawes dışında boştu. Golgarot ona aydınlanma, bilgi, görünmeyi görme yeteneği sunmuştu. Asla gerçekleşmeyecekti bu.

“Onunla konuşabilirsin, biliyorsun,” dedi Alex.

“Stevenson’ın ‘Requiem’ini sevdiğini biliyorum,” dedi büyük-babasının dinlediğini umarak ve aynı zamanda aptal gibi hissederek. “Ama korkarım uygun değil.”

Aslında büyükbabası artık bunların hiçbirini sevmezdi. Anma konuşmaları toplu ölüm sözlerinden başka bir şey değildi.

“Devam et,” dedi Alex’e.

Alex merdivenden aşağı bir adım attı, sonra bir adım daha. Darlington takip etti. Koku burada daha kötüydü.

“Bu kadar yeter,” dedi, Alex’in omuzlarına bir rahatlama çöktüğünü görmüştü. Anne ve babasının ceset yığınlarını buradan seçebiliyordu; Anselm’in ve Eitan Harel’in duvara yığılmış parçalarını da. Bu nasıl onun hayatı olabilirdi? Nasıl onun evi olabilirdi? Beceri, bilgi ya da cesaret eksikliği yüzünden nelere izin vermişti? “Başarısızlığımın derinliği beni şaşırtıyor.”

Alex merdivendeki yerinden ona baktı. “Şeytanın içeri girmesine sen izin vermedin. Sandow verdi. Cemiyetler. Zamanı geldiğinde yaşamla ölüm arasında durdun. *Asker, süvari, savaşçı*, hatırladın mı?”

“Dinlemişsin. Hem sevindim hem sinirlerim bozuldu.” Bu işten kaçış yoktu.

Elini Alex’in omzuna koydu ve iblise uzandı. Artık kolay bir şeydi, belli bir kası esnetmek gibi, derin bir nefes almak gibi. Vücudunun değiştiğini, güçlendiğini hissetti. Tüm korkusu yok oldu; kederi, kafa karışıklığı. Alex’in omzunun kıvrımını avucunun altında hissetti. Parmaklarını kıvrırsa pençeleri derine batardı. Alex’in nefesinin kesildiğini duyardı. Kendini tuttu.

Mavi alev vücudunu sarmıştı. Alex ondan bir işaret bekleyerek tekrar arkasına baktı. Darlington onun bakışlarındaki iradeyi, korkusunu nasıl bastırdığını gördü. *Sana sonsuza dek hizmet edeceğim.*

Bir kez başını salladı ve Alex kolunu kaldırdı. Mavi bir alev elinden fırladı; yay, nehre dönüşerek merdivenden aşağı, cesetlerin üzerine aktı. Darlington konuşmaya hazırdı, bir alıntı... şeyden... İblis zihni hatırlamayı başaramadı. Alex'in şiir kitabını anımsadı. Hart Crane. Sözcükler aklına geldi.

"Ve bazen uykularını kaçırsalar da geri verirler." Yapabileceğinin en iyisi buydu. Vücutlarının yanışını izledi.

Bir yanı Alex'e devam etmesini, onlarla birlikte tüm evi yakıp kül etmesini söylemek istiyordu. Onun yerine birlikte, Kapkaraağaç'ın karanlık gölgelerinde durdular; ta ki küllerden ve sonsuza kadar ayakta kalabilecek ama asla yas tutmayacak eski taşlardan başka bir şey kalmayana dek.

Mercedes, Kapkaraağaç'ın garaj yoluna park edilmişti.

Alex uzun bir süre boyunca neye baktığını anlayamadı. Hâlâ bodrum merdiveninde kalabalık mezarlığa bakıyordu. Yakma işi sona erdiğinde duvarlar simsiyah olmuştu ve geriye hiçbir şey kalmamıştı; ne kutular, ne eski eşyalar, ne cesetler, ne de kemikler. Bu kadar sıcak yanan herhangi bir şey onları da tüketmiş olmalıydı. Ama bu, sıradan bir ateş değildi.

Darlington ailesi için konuştuğunda Alex, Eitan için de bir şeyler söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü. Okunması gereken duayı büyükannesinden öğrenmişti. *Zikhrano livrakha*. Hatırası bir lütuf olsun. Ama Darlington'ın da dediği gibi uygun değildi.

Alevlere, "*Mors irrumat omnia*," diye fısıldadı. Biraz daha fazla kâr uğruna onu ölüme göndermeye razı olan bir adama sunabileceği en iyi şey buydu.

Araba orada olmamalıydı. Yeni yıkanmış gibi görünüyordu, bordo boyası akşamüstü ışığında pırıl pırıldı. *Reiter*. Alex'in kalbi dörtlümlü koşmaya başladı.

"Arabayı Old Greenwich'te bırakmamış mıydın?" diye fısıldadı Dawes.

Alex, "Gündüz," demeyi başardı. "Güneş var. Onu buraya nasıl getirdi?" Ve neden şimdi? Onları mı izliyordu? Onları takip mi ediyordu?

"Bir arkadaşı vardır," dedi Darlington. "Belki birden fazla."

Alex, JE avlusunda Reiter'in yanında yürüyen ve beyaz şemsiyesini tutarak ona güvenli alan sağlayan kişiyi hatırladı. Ağaçları, bulutsuz gökyüzünü taradı ve sert kış güneşi için minnettar oldu.

"Muhafazalı bir yere gitmeliyiz," dedi Dawes. "Yeniden toplanalım."

Alex bundan başka bir şey istemiyordu. Vücudu soğuk soğuk terliyordu ve nefes almakta zorlanıyordu. Ama henüz burada işleri bitmemişti.

Kendini arabaya yürümeye zorladı.

"Alex, yapma!" dedi Dawes kolundan tutarak. "Tuzak olabilir."

Alex kolunu ondan kurtardı.

Sürücü tarafındaki kapı kilitli değildi ve içerisi tertemizdi. Anahtarlar torpido gözüne bırakılmıştı. Alex onların ağırlığını hissetti.

Darlington, "Bana ver," dedi.

Alex karşı çıkacak cesaretinin olmasını isterdi ama korkuyordu. Anahtarları Darlington'ın avucuna bıraktı.

Bagajın etrafında toplandılar ve Darlington anahtarı kilide soktu. Kapak iç çekerek açıldı. Yukarı doğru ittiler.

Dawes tiz, çaresiz bir çığlık attı.

Michelle Alameddine yan yatmış, ellerini dua ederken uyu-yakalmış gibi çenesinin altına sıkıştırmıştı.

Alex geriye doğru sendeledi. Bir ölüm daha ayaklarının dibinde yatıyordu. Michelle; onları Eldiven'i kullanmamaları konusunda uyaran, bunun için ölümden dönen Michelle.

"Özür dilerim," dedi Alex nefesi boğazında düğümlenerek. "Çok özür dilerim. Üzgünüm." Bacakları pes etti ve kayıp çakılların üstüne sertçe oturdu.

Üzgünüm. O sabah aynı şeyi Mercy'ye de söylemişti, onu erken saatlerde JE'nin kapısına bıraktığında. Mercy gecenin sülfür kokusundan arınmak, tığ işi giysilerine ve kadife pantolonuna dönmek için sabırsızlanıyordu. Şükran Günü planlarından bir daha söz etmemişti.

"İyi misin?" diye sormuştu Alex kapıdalarken. Mercy botlarına bakınca eklemişti: "Dün gece hayatımı kurtardın."

“Sen beni kurtardın. Ben seni kurtardım,” dedi ama bakışlarına karşılık vermedi.

Mercy macera istemişti, sıradan dünyanın ötesini görmek için bir şans. Ve Alex onu bir katile çevirmişti.

“Farklı olacağını düşünmüştüm,” dedi ve Alex onun gözyaşlarıyla savaştığını görebiliyordu.

“Üzgünüm.”

“Üzgün müsün gerçekten?”

“Hayır,” diye itiraf etti Alex. Bir çıkış yoluna ihtiyaç duymuştu ve o da bunu kullanmıştı. “Ama minnettarım.”

“Teşekkürler,” dedi Mercy, kapıdan girerken.

“Ne için?”

“Bana yalan söylemediğin için.”

Mercy’nin bir vicdanı vardı. Adil bir Tanrı’ya inanıyordu. Ölümün kalbini lekelemesine izin vermeksizin yürüyüp gidemezdi. Ama bu, Alex’in onu kullanmasına engel olmamıştı. Hiç olmamıştı.

Ve şimdi Michelle Alameddine ölmüştü.

Alex, Darlington’ın elini omzunda hissetti. “Başını dizlerinin arasına koy. Nefes almaya çalış.”

Alex avuçlarını gözlerine bastırdı. “Onu buraya ben getirdim.”

“Reiter zaten buradaydı,” dedi Darlington. “Michelle onun arkadaşıydı.”

Dawes, “Ne?” diye haykırdı.

Alex gözlerini dikmiş ona bakıyordu. “Sen neyden bahsediyorsun?”

“Sanırım onu öğrenciyken işe almış. Michelle’in *Lethe Günleri Güncesi*’ni okurken fark ettim. Muhtemelen ondan önce de başkaları vardı.”

“Eldiven’in nerede olduğunu biliyor muydu?” diye sordu Dawes.

“Bilmiyorum,” dedi Darlington. “Reiter’la ne paylaştıklarını da bilmiyorum. Reiter cemiyetleri biliyordu. Bir Kemikdaş’ın hayatını çalmıştı. Lethe’yi biliyordu. Ama muhafazalı alanlara

giremezdi, o yüzden Eldiven'e göz kulak olacak birini bulması gerekiyordu."

Alex, Michelle'in salonda oturduğunu, sürekli telefonuyla ilgilendiğini, araştırmalarından uzak durduğunu ama hiçbir zaman tamamen uzaklaşmadığını hatırladı. Ona Eldiven'i bulduklarını söylediğinde Michelle'in yaşadığı şoku, Alex'in onu kullanmaması konusundaki ısrarlarını hatırladı. Alex'i uyarmış mıydı yoksa Reiter adına mı konuşmuştu? Kampüste olduğu konusunda yalan söyleyen, Alex ve Mercy'yi sınıfa kadar takip eden Michelle. Boğazında havalı atkısı, boğazlı kazağıyla gezen Michelle. Reiter ondan hiç beslenmiş miydi?

"Michelle bunu yapmaz," dedi Dawes. "Bir iblis için çalışmaz."

Ama çalışabilirdi. Doğru fiyata. Michelle kendi canına kıymaya çalıştığında diğer tarafa geçmişti. Ve şunu Alex'e yeterince açık bir şekilde söylemişti: *Bir daha asla.*

Alex bu tür yeminleri anlardı. "Ona ölümsüzlük sözü verdi."

"Bu hiç mantıklı değil!" Dawes şimdi neredeyse bağıırıyordu, yanaklarında gözyaşları vardı. "O bir iblis. Michelle'in ruhunu verdi. O—"

"Pammie," dedi Darlington nazıkçe, "sonsuz kadar yaşayabileceğine inanmak istedi ve iblisin ona söylediği de buydu. Bazen önemli olan hikâyedir."

"Onu bodruma koymayacağız," dedi Alex ayağa kalkarken. "Ya da gömmeyeceğiz."

Michelle Alameddine'i Reiter'in diğer kurbanlarını gömdüğü gibi gömmeyecekti. O korkunç gece yeterince uzağa koşmasaydı Alex'i gömeceği gibi gömmeyecekti.

Alex kendini bagaja doğru yürümeye, cesede bakmaya zorladı; boynundaki delik izlerine ve bileğindeki dövme. Michelle'in Tül'ün ötesinde huzur bulmuş olmasını, ruhunun güvende ve bütün olmasını diledi.

"Reiter hata yaptı," dedi Alex. Korkusunun şekil değiştirdiğini, pençelere ve dişlere dönüştüğünü, öfkeye büründüğünü hissedebiliyordu. Hoş bir simya. "Akli olsaydı Michelle'i casusluk yapsın diye hayatta tutardı."

“Gurur,” dedi Darlington. “Reiter bize zarar vermeye, gücünü hissettirmeye fazla hevesliydi.”

Alex, “Akıllı değil, kurnaz,” dedi ve Dawes gözlerindeki yaşları silerek başını onaylarcasına salladı.

Darlington, Michelle’in bedenine baktı. “Sen daha iyisini hak ediyordun,” dedi usulca.

Mercy de öyle. Ve Hellie. Ve Tripp. Ve Küçük Tavşancık ile Alex’in yoluna çıkma hatasını yapan diğer tüm zavallı yaratıklar. Reiter’in Michelle’in sadece kanıyla değil, acısıyla da beslendiğini bilmek acı veriyordu. Onun çaresizliğinden, kederinden, hiç bitmeyecek bir hayata duyduğu özleminden beslenmişti.

Michelle’i karaağaçların arasına yatırdılar. Darlington onun için eski bir şiirin sözlerini okudu ve Alex bir kez daha ateşi çağırırken yemin etti: *Onu cezalandıracağım. Senin canını yaktığı gibi ben de onun canını yakacağım.*

“*Burası vahşi orman,*” diye alıntıladı Darlington. “*Mırıldanan çamlar ve baldıran ağaçları yosun sakallı, yeşil giysiler içinde; alacakaranlıkta belli belirsiz, geçmişin Druidleri gibi dururlar, sesleri geleceğe dönük kehanetlerle dolu ve üzgün...*”

Reiter’a gerçek acının nasıl bir tadı olduğunu öğretecekti. Henüz tanımaya bile fırsat bulamadığı bu kıza sunabileceği tek şey buydu. Çok geç gelen intikam ve ateş ışığında okunan dualar.

Hangisinin Tripp'in evi olduğunu hatırlamak Alex'in birkaç denemesine mal oldu. Turner yardım edebilirdi, ama o yine işinin başına dönmüştü ve şeytani bir etki altında iki cinayet işlenmesine yardım eden adam konusunda vicdanının onu nereye götüreceğini bulmaya çalışıyordu.

Il Bastone'de son görüşmelerinde Turner, "Başka iyilik yok," diye uyarıyordu.

Ağızlarından bulutlar çıkaran buz gibi havada merdivende otururlarken Alex, "Bunlar pek iyilik sayılmaz, değil mi?" demişti. Kar, kışa yanlış bir başlangıç yapmış gibi erimişti ve üstlerindeki gökyüzü mavi mine gibi sert ve parlak görünüyordu, sanki uzansanız vurabilirmişsiniz gibi. Yapraklar hâlâ titrek kırmızı-turuncu yığınlar hâlinde dallara tutunuyordu. "Artık sayılmaz. Yine telefonlarımı cevapsız bırakmaya başlama."

"Niye?"

Çünkü sanırım Mercy gelecek yıl benimle aynı odada kalma konusunda fikrini değiştirecek. Çünkü fazla arkadaşım kalmadı ve senin kalan arkadaşlarımdan biri olduğunu bilmek istiyorum.

"Çünkü artık sen de bunun bir parçasısın. Tül'ün ötesini gördün, onu geçtin. Hiç yapmamışsın gibi hayatına devam edemezsin."

Turner dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini kavuşturdu. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Saçmalama. Bu savaşı sevdin sen."

“Belki. Ama Lethe’nin, o lanet haritanın, buranın ve bu cemi-yetlerin temsil ettiği hiçbir şeyin parçası olamam.”

“Polis olduğunun farkındasın, değil mi?”

Turner yan yan baktı. “Yine aynı saçmalığa başlama Stern. Ben kim olduğumu ve halkımın kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Sen biliyor musun?”

Turner onu kızdırmaya çalışıyordu. Kendine engel olamıyordu. Alex de aynıydı; dürtüyor, kışkırtıyor, açık arıyordu. Ama önceliklerinizi düzene sokmak için cehenneme birkaç yolculuk yapmak gibisi yoktu.

“Benim halkım burada,” dedi. “Sen. Dawes. Darlington. Mercy, tabii eğer onu korkutup kaçırmadıysam. Benim için savaşanlar sizlersiniz. Uğruna savaşmak istediklerim sizlersiniz. Lethe’nin bununla hiçbir ilgisi yok.”

“O kadar basit değil.”

Muhtemelen değildi. Ama Turner’ın kafasının içine girmişti. Turner bir yol seçme zamanı geldiğinde kendi yolunu çizmişti – bir kurşunla. Bu, Alex’in anlayabileceği bir şeydi.

Ayağa kalktı ve Alex de onu takip etti. Lethe büyüsü sayesinde hiçbir ağrı, sızı yoktu.

“Bütün bunların sonunda ne istiyorsun Alex?”

Özgürlük. Para. Bir haftalık uyku. “Sadece yaşamama izin verilmesini istiyorum. Belki... belki her şeyin bittiğini görmek istiyorum. Henüz emin değilim. Ama eski düzene dönemezsin. Ne kadar çok istersen iste. Cehennemden değişmeden geçemezsin.”

“Göreceğiz,” dedi Turner ve merdivenden inmeye başladı. Sonra durup ona baktı. “Seni de değiştirdi Stern. İyi ve kötüyü umursamıyor olabilirsin ama bu onların varolmadıkları anlamına gelmez. Cehennemden bir adam kaçırdın. Bir iblisi kendi oyununda yendin. Bunun ne anlama geldiğini düşünsen iyi olur.”

“Ne anlama geliyormuş?”

“Şeytan artık senin adını biliyor Galaxy Stern.”

Alex, Turner'ın Lethe'yle arasına mesafe koymak için kendi hayatına dönmeye çalışmasını beklemişti ama nihayet Tripp'in evine gittiklerinde oradaydı; Armani paltosuna sarınmış, Dodge arabasına yaslanmış bekliyordu. Alex, Dawes ve Darlington'ı gördüğünde düzgünce katlanmış gazetesini okuyordu.

"Seni gördüğüme şaşırdım," dedi Alex lobiye doğru ilerlerken.

"Benim kadar şaşırmamışsındır."

Asansöre doluştuklarında ve Turner en üst katın düğmesine bastığında Dawes, "Sizce yaşıyor mudur?" diye sordu.

Alex, "Hayır," diye itiraf etti.

Tripp'in cehenneme dönemeyecek kadar korkmuş olduğuna ve onu televizyon izleyip dondurma yerken bulacaklarına inanmak istiyordu, ama buna gerçekten inanmıyordu ve işlerini şansa bırakmayacaklardı.

Dawes ve Darlington binanın girişine, asansöre ve şimdi de merdivene açılan kapıya düğümler hâlinde kanlı tuz yasakları yerleştirdiler. Alex, Mercy'nin tuz kılıcını almıştı. Eğer Tripp'in iblisi hâlâ buradaysa onu kontrol altına alıp yok etmenin bir yolunu bulmaları gerekiyordu. Eğer kaçmışsa onu avlamak için bir yol bulmaları gerekecekti. Daha fazla iş, daha fazla sorun, savaştacak daha fazla düşman. Bu onu neden heyecanlandırıyordu? Gecelerini ders çalışarak ve ödev yazarak geçirmesi gerekirdi. Keşke bunlar da şiddet kadar doğal olsaydı.

Tripp'in kapısına yaklaştıklarında Darlington, "Kokuyu alıyor musunuz?" diye sordu.

Çürümeye bırakılmış bir şeyin kokusundan başka bir şey olamazdı bu.

"Haydi bakalım," dedi Turner. Elini silahının üzerine koydu.

Kapı kilitli değildi. Alex yavaşça iterek açtığında menteşeler gıcırdadı. Çatı katında battaniye ve koli bandıyla karartılmış kocaman bir pencere duvarı vardı.

Alex karanlıkta mutfağın kirli bulaşıklar ve birkaç eski pizza kutusuyla dolu olduğunu gördü. Fazla mobilya yoktu; oyun sistemi olan devasa bir düz ekran, bir kanep ve bir koltuk. Bir

saniye sonra karanlıkta, sandalyede büzüşmüş birinin oturduğunu fark etti.

Alex tuz kılıcını kaldırdı fakat o şey, Linus Reiter'da gördüğü korkunç hızla hareket etti. *Vampir*. Korkusu boğazında atıyordu. Canavar tısladı ve kılıcı elinden düşürdü.

Ama sonra vampir yere yığıldı. Darlington tepesinde yükseliyordu, boynuzları çıkmıştı, boynundaki ve bileklerindeki bantlar parlıyordu. Alex alev alev yanıyordu. Turner silahını çekmişti.

Darlington tuz kılıcını aldı fakat kılıç avucunu yakınca tısladı.

"D-D-Darlington?" dedi canavar. "Sen misin, dostum?"

Darlington tereddüt etti.

Alex pencerelerdeki battaniyelerden birini çekti. O şey çılgık atıp geri çekildi. "Tripp?"

"Alex! Çocuklar, Tanrım, bana bakmayın, çok iğrencim."

Tripp'in üstünde ilk inişlerinde giydiği kirli polo tişört, blazer ceket ve başında ters geçirilmiş bir Yale şapkası vardı. Şaşırtıcı derecede solgundu ama bunun dışında tıpkı Tripp'e benziyordu. Bir de sivri dişleri vardı.

Alex hâlâ temkinli davranarak geri çekildi.

"Bu Tripp mi?" dedi Dawes. "Yoksa onun iblisi mi?"

Turner silahını indirmemişti. "Kesinlikle insan değil."

"Kahretsin," dedi Tripp, şapkasını çıkarıp elini Alex'in sayısız kez gördüğü bir hareketle kirli saçlarında gezdirdi. "Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Ne kadar zamandır sıçmamıştım. Ne kadar zamandır bilmiyorum bile. Ve ne zaman yemek yemeye çalışsam nöbet gibi bir şey geçiriyorum. Ve..." Suçlulukla başını kaldırdı.

"Sanırım kanımızı içmek istiyor," dedi Dawes.

"Hayır!" diye feryat etti Tripp. Ama sonra dudaklarını yaladı.

"Tamam, evet. Ben sadece... çok açım."

"Ona fare gibi bir şey yedirebilir miyiz?" diye önerdi Dawes.

"Sıçan yiyecek değilim!"

Alex ona baktı. “Eğer bu iblis Tripp’in cesedi bir yerlerde olmalı. Ya da ondan geriye ne kaldıysa.”

Tripp’in gözleri suçlulukla mutfağın köşesine, rulo hâline getirilmiş kâğıt parçalarına benzeyen şeye kaydı. Kabuk. Tıpkı Kapkaraağaç’ın bodrumunda gördükleri gibi – gerçek Tripp Helmuth’un cesedinin kabuğu.

Darlington’ın iblis formu kaybolmuştu. Hâlâ tetikteydi ve gözleri altın renginde parlıyordu. “O şey Tripp’i tüketmiş. Geriye başka bir şey kalmamış.”

Tripp –ya da iblis– dişlerini göstererek geri çekildi. “Elimde değildi.”

“Sen bir katilsin,” dedi Turner.

“Hepimiz katiliz!”

“Bir vampirle semantik tartışmasına girmeyeceğim,” diye hırladı Darlington. “Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun.”

Doğru söylüyordu. Alex bir vampirle uğraşmıştı ve bu fazlasıyla yeterliydi. Ama bu iblis bir tehdit gibi görünmüyordu. Vahşi görünüyordu, zayıf ve... biraz da budala.

Alex’in gözleri daireyi taradı; köşedeki ceset kabuğu bir yana, dağınık ama sıradan görünüyordu – yerde çamaşırlar, lavaboda bulaşıklar. Çatı katında temiz ya da düzenli görünen tek yer büyük sandalye ve oyun masasıydı. Tripp’in ailesinin ve arkadaşlarının fotoğrafları ve tanımadığı oyunların figürleri dikkatle dizilmişti. Linus Reiter’in vazolarını, içki şişelerini ve sümbül buketlerini hatırladı. Bütün vampirler yuva yapmayı sever miydi?

“Darlington haklı,” dedi Turner. “Bu şey bir tehdit. Ve onun buradaki varlığından biz sorumluyuz. Onu yok etmeliyiz. Çok tehlikeli.”

“Ben öyle olduğunu sanmıyorum,” dedi Alex yavaşça. “Son bir haftadır ne yapıyorsun, Tripp?”

“Sadece video oyunları oynuyorum. *Ridiculousness*’ın eski bölümlerini izliyorum. Epey de uyudum.”

“Ne yiyordun?” diye sordu Dawes, gergin bir sesle.

“Çoğunlukla böcek. Ama bazı ülkeler onların lezzetli olduğunu düşünüyor, değil mi?”

“Öldürmezsek ne olur?” diye sordu Alex.

“Şaka yapıyorsun herhalde,” dedi Turner. “Bu çocuk, dolu bir silah.”

“Anca su tabancası olur.”

“Rol yapıyor olabilir,” diye hırladı Darlington.

“Müzik açayım mı?” dedi Tripp. “Red Hot Chili Peppers’ın harika bir albümü var bende.”

Belki de öldürmelilerdi.

“O...” Alex zararsız demeyecekti. “O Tripp. Belki yaşam gücüyle birlikte kişiliği de alıyorlardı.”

Darlington boynuzlu başını iki yana salladı. “Ya da bunların hepsi bir oyun ve hepimizi öldürmeyi düşünüyor.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedi Dawes.

Tripp yüzünü buruşturdu. “Birazcık?”

Ama Alex’in zihninde bir fikir filizlenmeye başlamıştı. “Tripp, deniz kuşunu çağır.”

Tripp parmak eklemlerini yaladı ve gümüşü albatros arkasından yükselip parlak, delici bir çığlıkla odanın etrafında dönmeye başladı.

“Hâlâ orada,” dedi Dawes hayretle. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

Kuş doğruca Darlington’a doğru dalışa geçti. Alex onun önüne geçti, dilini bileğinin üstünde gezdirdi ve yılanlarının dışarı çıkmasına izin verdi.

Bir an çingiraklı yılanlar ve albatros karşı karşıya gelmiş gibi göründüler, sonra geri çekildiler.

“Tripp’in tuz rehberi yapması gerekeni yaptı,” dedi Alex. “Onun hayatını korumaya çalıştı, yapamayınca da onunla kaldı ve ruhunu korudu.”

Darlington hâlâ ikna olmuş görünmüyordu.

“Bak,” dedi Alex, “bunu ona biz yaptık. Onu cehenneme biz

götürdük. Tehlikeye attık. O bizim sorumluluğumuzda. O olmasaydı seni asla geri alamazdık.”

“Bunu para için yaptığını söylememiş miydin?”

“Şey,” dedi Tripp, “şu an bundan bahsetmek istemezdim ama kiram-”

“Şimdi değil Tripp.”

“Alex haklı,” dedi Dawes. “O... hâlâ o. Ve Linus Reiter’in peşine düşeceksek işimize yarayabilir. Eğer bir şeyler yapacağından endişelenirsek onu yasaklama altına almanın bir yolunu bulabiliriz.”

Michelle’den sonra, Anselm’den sonra, Darlington’ın ailesinden sonra buna, bu kâbustan çıkmak için küçük bir zafere ihtiyaçları vardı.

Darlington ellerini havaya kaldırdı, pençeleri geri çekildi ve yeniden ince yün paltolu, yakışıklı bir genç adam oldu. Alex de kendi alevlerinin geri çekildiğini hissetti. Güçleri artık birbirine bağlıydı. Birbirlerine cehennem ateşiyle bağlanmışlardı.

Turner silahını kılıfına soktu. “Birinizi öldürürse ben karışmam.”

Darlington parmağını Dawes’a doğru uzattı. “Yumuşadın.”

Dawes sadece gülümsedi. “Haydi,” dedi Tripp’e. “Seni Il Bastone’ye götürelim de neyle besleyebileceğimize bir bakalım.”

“Ah, dostum, teşekkür ederim. Teşekkür ederim.”

“Ama üstünü değiştirmen gerekecek,” dedi Alex.

“Tabii ki. Ekibin en sorumlu üyesi olmadığımı biliyorum ama ben gelişimsel dönüşüme inanırım ve-”

“Giysiler, Tripp. Kıyafetlerini değiştirmen lazım.”

“Kahretsin! Evet, kesinlikle. Ne diyordum? Sen iyisin Alex.” Yumruk tokuşturmak için elini kaldırdı. “Ama yine de seni yemek istiyorum.”

Alex parmak eklemlerini onunkilere vurdu. “Biliyorum dostum.”

Rahatsız edici bir hızla banyoya gitti ve temiz bir şortla polar giyerek geri döndü.

Kararmakta olan geceye çıktıklarında Alex çılginca umutlu hissediyordu. Eitan ölmüştü. Anselm sürgüne gönderilmişti. Eldiven'in üzerindeki büyüü bozmanın bir yolunu bulacaklardı, böylece onu bir daha kimse kullanamayacaktı.

Parktaki kiliseler takımyıldızlar gibi parlıyordu ve Harkness'in çanları çalmaya başladı. Melodi tatlı ve tanıdıktı ama onu tam olarak çıkaramadı.

Haydi gel. Haydi gel.

Korku, taş kadar sert bir şekilde karnına yerleşti.

Elini tutmama izin ver. Ona doğru. Ona doğru. Grubun başına.

Harkness'a baktı. O izlerken karanlık bir şekil kendini kule-
nin tepesindeki taş işçiliğinden ayırdı. Kanatlarını açmış, al-
cakananlığa karşı siyah bir gölge oluşturmuştu, gözleri kırmızı
kırmızı parlıyordu.

"Aman Tanrım," diye inledi Tripp.

"Reiter mı bu?" dedi Dawes.

"Sanmıyorum," dedi Darlington. "İnsan formundan çıkamaz."

Turner gözlerini Harkness'a dikmiş, onları izleyen o gözlere
bakıyordu. "Başka ne olabilir?"

"Bir iblis. Onun emrindeki bir canavar."

"Hayır," dedi Dawes. "Olamaz. O iblisleri cehenneme hapset-
tik. Kapıyı kapattık."

Senin *buradaki varlığın kapıyı açık tutacak*. Alex'in bileğinde-
ki yara zonkluyordu.

"Onu kanattı," dedi Darlington.

Golgarot. Alex'i ısırığında onu öldürmeye ya da cehennem-
de tutmaya çalışmıyordu. "Kapıyı açmak için benim kanımı kul-
landı."

Harkness'ın tepesine tüneyen şey kendini gecenin içine fırlattı. "Onu takip etmeliyiz," dedi Dawes. "Yakalayın yoksa-"

"Bu şey bir ilk," dedi Darlington. "Son olmayacak. İblisler
kapıyı nasıl açık tutacaklarını bulmadan önce onu sonsuza dek
kapatmanın, Eldiven'i mühürlemenin bir yolunu bulmalıyız."

Tripp masumca, “O kadar kötü mü olurdu?” diye sordu.

“Yaşayanlardan beslenen iblisler mi?” diye tersledi Turner.
“Yeryüzünde cehennem? Evet Tripp. Bu kötü olurdu.”

Alex yaratığın yukarıda daireler çizişini izledi. Lethe ve Eitan gibi adamlar tarafından kullanılmaktan bıkmıştı.

“Bizi avlayamazsınız,” dedi gökyüzündeki şeye, Linus Reiter’a, Golgarot’a ve onları avlıyor olabilecek her aç şeye. “Bunu yapmak için beni kullanamazsınız.” Turner’a döndü. “Mercy’yi bul. Onu uyar. Güvende olduğundan emin ol. Dawes, Tripp’i Il Bastone’ye götür ve seni yemesine izin verme.”

“Alex,” dedi Dawes, sesinde endişe vardı. “Sen ne yapacaksın?”

“İyi olduğum tek şeyi.”

Alex, yukarıdaki canavar peşinden gelmek için cesaretlensin diye parka doğru yürüdü. Tuz kılıcını çekti ve cehennem ateşini çağırarak alevlerin vücudunda çiçek açmasına izin verdi. Reiter bir hedef istiyorsa ona bir hedef verecekti. Darlington çoktan yanına gelmiş, adımlarına ayak uyduruyordu. Boynuzları parlıyordu ve göğsünde alçak bir hırıltı gürlüyordu.

Biraz büyü. Darbeye dayanıklılık. Yanında bir iblis. Sahip olduğu şeyler sadece bunlardı ama belki ihtiyacı olan şeyler de sadece bunlardı.

“Hadi, Darlington,” dedi. “Onlara cehennemi gösterelim.”

Teşekkür

Bir kez daha benimle birlikte iniş yaptığınız için teşekkür ederim. *Dokuzuncu Cemiyet*'te olduğu gibi bu kitaptaki bina ve yapıların neredeyse tamamı gerçektir ve New Haven haritasında bulunabilirler – Westville bölgesindeki bazı evlerden esinlenen Kapkaraağaç hariç. Sweetwell de hayal ürünüdür ancak benzerini görmek için Old Greenwich'te dolaşmanızı tavsiye etmem. En azından geceleri.

Yale'da, New Haven'da ve Sterling Memorial Kütüphanesi'nde anlatılan her yazı ve dekorasyon parçası, Üniversite Kütüphanecisi'nin gizli kapısı da dahil olmak üzere gerçektir. Dürer'in sihirli meydanı ile ilgili küçük bir cüret gösterdim; bu meydan Daniel'in ve Selin Avlusu'nun aslan yuvası girişinin hemen üzerinde değil, birkaç metre uzağında yer alıyor. (James, Bodleian'dan bahsediyordum ama bir hapisane için kütüphane seçmem gerekseydi Sterling çok iyi olurdu). Peabody Müzesi'nin bodrumundaki gölet suyu koleksiyonu da gerçektir (ancak eminim ki tadilat sırasında güvenli bir şekilde paketlenmişlerdir). Ametist harita gerçek değil ancak Alex'in yatılı kolejinin adını aldığı cehennem azabı vaizi Jonathan Edwards da dahil olmak üzere birçok Yale öğrencisi ve öğretim üyesinin köleleştirilmiş insanlara sahip olduğu unutulmamalıdır. Sarmaşık Ligi üniversitelerin kölelikle ilişkisi hakkında daha fazla bilgi için Craig Steven Wilder'in *Ebony and Ivy: Race, Slavery, and the Troubled History of America's Universities* adlı kitabına ve Yale and Slavery Working Group'a (<https://yaleandslavery.yale.edu>) bakabilirsiniz.

Sterling'in gizemlerine ulaşma ve çözme konusundaki yardım-

ları paha biçilmez olan Camila Zorrilla Tessler'e özel olarak teşekkür etmek istiyorum. En tuhaf sorularımı yanıtladığı için ve Yale ile kütüphane hakkındaki görüşlerini paylaştığı için teşekkür ederim. Kampüse yaptığım son araştırma ziyaretine ev sahipliği yapan Pauli Murray College'dan Tina Lu ve Suzette Courtmanche'a ve ilk ziyaretimde müzenin olağanüstü koleksiyonunun küçük bir bölümünü bana gezdirmeye nezaketini gösteren Peabody Müzesi'nden David Heiser'a da teşekkür ederim. Beni pek çok harika insan ve kaynakla buluşturan Michael Morand, Mark Branch, Claire Zalla ve muhteşem Jenny Chavira'ya tekrar teşekkürler. D, hukukun her iki tarafındaki deneyimlerini paylaştığı için teşekkür ederim.

Dokuzuncu Cemiyet ve *Azapkâr* dünyasına pek çok kitap katkıda bulundu, ancak özellikle Eileen Gardiner'ın editörlüğünü yaptığı *Visions of Heaven & Hell Before Dante*'yi vurgulamak istiyorum; Brooks Mather Kelley'den *Yale: A History*; Vincent Scully'den *Yale in New Haven: Architecture and Urbanism*; (her zaman olduğu gibi) Patrick Pinnell'den *Yale University: An Architectural Tour*; Mandi Isaacs Jackson'dan *Model City Blues: Urban Space and Organized Resistance in New Haven*; Frederick Law Olmsted ve Cass Gilbert'ten *The Plan for New Haven*; Christopher Pagliuco'dan *The Great Escape of Edward Whalley and William Goffe*; Laura A. Macaluso'nun *The Public Artscape of New Haven: Themes in the Creation of a City Image*; ve Doris B. Townshend tarafından yazılan *The Streets of New Haven: The Origin of Their Names*. Eğer hâlâ devam ediyorsa New Haven Müzesi'nin düzenlediği New Haven Saat Fabrikası sergisini ziyaret etmenizi şiddetle tavsiye ederim. Eğer devam etmiyorsa Gorman Bechard'ın bir belgesel üzerinde çalıştığını duydum.

Flatiron'da Bob Miller, Kukuwa Ashun ve editörüm Megan Lynch'e bu romana yaratıcılık ve özenle yaklaştıkları için teşekkür etmek istiyorum. Dâhi pazarlama ve tanıtım ekiplerime de teşekkürler: Nancy Trypuc, Katherine Turro, Maris Tasaka, Erin Gordon, Marlena Bittner, Amelia Possanza ve Cat Kenney; bu kitabın çok iyi görünmesini sağlayan Donna Noetzel, Keith Hayes ve Kelly Gatesman; ve Emily Walters, Morgan Mitchell, Lena Shekhter ve Elizabeth Hubbard. Jenn Gonzalez, Malati Chavali,

Louis Grilli, Kristen Bonanno, Patricia Doherty, Brad Wood ve Macmillan satış ekibindeki herkese hikâyelerimi destekledikleri için sonsuza dek minnettar olacağım.

New Leaf'te, Veronica Grijalva; Victoria Hendersen; Jenniea Carter; Emily Berge-Thielmann; Abigail Donoghue; Hilary Pecheone; Meredith Barnes; Joe Volpe; Katherine Curtis; Pouya Shahbazian'a gelişimin gölgesindeki vadide yürümeme yardımcı oldukları için çok teşekkür ederim; Harika bir okuyucu, stratejist ve işbirlikçi olan Jordan Hill; ve tabii ki on yılı aşkın süredir şampiyonum olan ve gemiyi batırmaya hazır olduğumda bir şekilde fırtınanın içinden bir yol gören Joanna Volpe.

Latince ve Arapça konusundaki yardımları için David Petersen ve Justin Mansfield'e, beni Shell and Bones ile tanıştıran Sarah Mesle'e, yelkencilik konusundaki uzmanlığı ve Tripp'in hikâyesini şekillendirmedeki yardımları için Amie Kaufman'a, anılarını benimle paylaştıkları için üniversitedeki oda arkadaşlarım Hedwig, Emily, Leslie ve Nima'ya ve yaratıcılıkları, zekâları ve iyi mizahları için cömert ve bilge eleştirmen ortaklarım Daniel José Older, Holly Black, Kelly Link ve Sarah Rees Brennan'a çok teşekkürler. Melissa Rogal'a bir diplomat ve bir general olduğu için, Peter Grassl'a hesaplamaları yaptığı ve birçok yangını söndürdüğü için ve Morgan Fahey'e her zaman kaliteli bir çareyle geldiği için teşekkür ederim. Jeff, birlikte plan yapmak bu kadar eğlenceli olduğu için teşekkür ederim. Adrienne, en çok ihtiyacım olduğunda kokteyller, nezaket ve bilgelik sunduğu için teşekkür ederim. Alex, muhteşem yazı ve pazarlama zekânı bana ödünç verdiği için teşekkür ederim. Sooz, kapak kopyasından beynimdeki garip giriş fikrinden diğer her şeye kadar yardımın için teşekkür ederim. Alex'e ve onun yolculuğuna ilk kez şans veren Noah Eaker'a da teşekkürler.

Chris, Sam, Ryan ve Em, beni güldürdüğünüz için teşekkür ederim. Anne, beni şiir ve sağduyuyla yetiştirdiğin için teşekkür ederim. E, benimle birlikte rahat, huzurlu ve güzel bir yer inşa ettiğin için teşekkür ederim. Seninle evde olduğum için çok mutluyum. Fred, Ball'a selam olsun.

Her zaman olduğu gibi son bir teşekkür de müziğiyle her taslakta bana yol gösteren Ludovico Einaudi'ye.

goodreads
CHOICE
2023
WINNERS

GOODREADS OKURLARINA GÖRE 2023'ÜN EN İYİ FANTASTİK ROMANI!

Galaxy "Alex" Stern'ün tek yapması gereken yeraltı dünyasına açılan bir kapı bulmak ve cehennemden bir ruhu kaçırmaktı. Bu basit bir plandı, bu türden bir yolculuğa çıkan kişilerin nadiren geri dönmesi dışında ortada bir sorun yoktu. Ancak bu onun Lethe'deki ve Yale Üniversitesi'ndeki geleceğini yakacak olsa bile Darlington'ı araftan çıkarmaya kararlıydı.

Bir kurtarma girişiminde bulunmaları kesinlikle yasaklanan Alex ve Dawes kimden yardım isteyeceklerini bilemediklerinde yapmaları gereken tek şeyi yaptılar: Lethe centilmenini kurtarmak için son derece şüpheli müttefiklerden oluşan bir ekip kurdular. Hep birlikte, cemi-yetlerin en sıkı korunan sırlarını ortaya çıkarmak için bilinmezliklerden oluşan bir labirente dalmak ve her kuralı çiğnemek zorundaydılar. Ancak okuldaki öğretim üyeleri birer birer ölmeye başladığında Alex bunların kazadan ibaret olmadığını biliyordu. New Haven'da son derece ölümcül bir şey harekete geçmişti ve hayatta kalmak istiyorsa hem kendi geçmişindeki canavarlarla hem de üniversitenin temellerine yuva yapmış karanlıkla yüzleşmeliydi.

"Sinsi ve hayaletlerin musallat olduğu Alex Stern zamana yenik düşmeyecek bir kahraman."

—JOE HILL

"Mükemmel... Bardugo [kahramanına] sertlik, cesaret ve alaycılığın tamamen ilgi çekici bir karışımını veriyor."

—PUBLISHERS WEEKLY

Çeviren: Nur Eren

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786052 652916

@X/ithakiyayinlari

www.ithakiyayingrubu.com